

Giới thiệu Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con

Thể loại: Xuyên không, nông thôn, làm ruộng, chuyện nhà

Nhân vật chính: Tiêu Lê Hoa, Tạ Hữu Thuận, cả nhà Tạ gia

Tình trạng sáng tác: đã hoàn

Độ dài: 103 chương

Bản convert: Tiểu Tuyền

Phụ nữ lúc nào cũng sống vì chồng vì con hy sinh mọi thứ nhưng liệu họ sẽ nhận được gì? Cũng như nữ chính Tiêu Lê sống ở thời hiện đại cũng một lòng vì chồng mà đã nhiều lần không giữ được con đến nỗi cô bị mất đi năng lực làm mẹ. Thấy cô như vậy đáng lẽ chồng cô phải yêu thương cô hơn đàng này chồng cô lại thay lòng đổi dạ, bên ngoài có tiểu Tam

Tiêu Lê mượn rượu giải sầu xuyên qua thành cô gái Tiêu Lê Hoa ở cổ đại.

Tiêu Lê Hoa là một nữ nhân ham hư vinh lười biếng, người gặp người chán chó thấy chó ghét, khi Tiêu Lê biến thành nàng lại mừng rỡ như điên, bởi vì nàng có hai đứa con trai, nàng thế cố gắng làm giàu cho hai đứa con có cuộc sống tốt nhất.

Cha của bọn nhỏ dường như không tệ, vậy thì cùng nhau sống tiếp.

Có điều người ở nhà chồng thật đủ cực phẩm, hay là trốn chút thôi

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Xuyên qua thành nông phụ

Editor: Khuê Loạn

Beta: Tiểu Tuyền

Tiêu Lê nhìn lên cái cây lớn cành lá xanh tốt trên đầu, nghĩ mình đang là nằm mơ sao, nàng nhớ bây giờ đang là mùa đông, tuyết rơi là tả tơi mà, cho nên đây nhất định là mơ, bởi vì xác định đây là mơ nên nàng lại dễ dàng nhớ đến chuyện thương tâm của mình, khóe mắt cay cay, nước mắt lại chảy ào ào, ánh mắt cũng có chút mơ hồ.

Tiêu Lê ly hôn rồi, chồng có người phụ nữ khác, bởi vì người đàn bà kia có thể sinh con cho hắn, hơn nữa người đàn bà đó cũng đã có thai.

Tiêu Lê và chồng là bạn thời đại học, hai người đều đi ra từ nông thôn, quen ở trường đại học, vì có chung tiếng nói, nên ở cùng nhau.

Sau khi tốt nghiệp thì hai người kết hôn, cùng ở lại thành phố kia dốc sức làm việc, hai người có chung một mơ ước, đó là có thể có một căn nhà thuộc về họ tại cái thành phố kia, sau đó sinh con, trải qua cuộc sống hạnh phúc.

Nhưng suy nghĩ thì tốt đẹp, tiền kiếm được sau khi chi tiền thuê nhà, tiền cơm, tiền xe, tiền điện nước và một chút cho sinh hoạt phí cũng không còn thừa lại bao nhiêu, nhà ở đừng nói là mua đứt, ngay cả trả góp theo tháng cũng không đóng nổi, nên con đường đến với giấc mơ của họ sao mà xa xôi.

Tiêu Lê mang thai, chồng nàng muốn cho đứa bé một cuộc sống tốt, ổn định nơi ở rất là quan trọng cho nên muốn có nhà rồi mới có con, Tiêu Lê đồng ý. Lần sau uống thuốc rồi, vẫn mang thai, không chỉ chưa chuẩn bị đủ tiền mà sợ uống thuốc cũng đã ảnh hưởng đến đứa bé, nên đi bệnh viện giải quyết. Đợi đến khi tuổi hai người khá lớn rồi, Tiêu Lê muốn có con, nàng lên lút ngừng uống thuốc, lại mang bầu, chồng nàng thấy nàng có thai, bảo nàng về nhà ở với quê chờ sinh con, kết quả đến nhà chồng còn phải làm việc nặng nhọc, đứa bé cũng không còn.

Lần này bác sĩ nói với nàng, sau này nàng không dễ mang thai nữa.

Cả hai vợ chồng đều mê mang, từ đó trở đi, cả nhà này giống như mất đi sức sống.

Tiêu Lê còn chưa thoát khỏi đau thương, thì chồng nàng lại đi lăng nhăng bên ngoài, người đàn bà ẽnh bụng tìm tới tận cửa, bảo nàng là con gà mái không biết đẻ trứng, muốn nàng nhường chỗ.

Tiêu Lê nhìn bụng nàng ta, vô cùng đau lòng, nàng cũng muốn có con mà!

Sau khi li hôn, Tiêu Lê mượn rượu giải sầu, kết quả làm cho mình uống nhiều thành ra như vậy, Tiêu Lê nghĩ bản thân mình đúng là không có tiền đồ, bất kể thế nào ngày cũng sẽ qua đi, dù là dày vò hay mạnh mẽ. Không phải có câu tình yêu rồi sẽ trở thành hồi ức ư, chẳng qua là bây giờ đang chán nản buồn rầu, nằng chỉ cần qua được lúc này, sẽ tốt thôi.

Cứ tự an ủi mình như vậy, Tiêu Lê đột nhiên ngẩn người, bởi vì mắt nàng bị một chiếc lá cây roi xuống chạm vào, cái sự tươi mới của chiếc lá cùng với cảm giác hơi đau chân thật, cảm giác chiếc lá kia rơi xuống mặt nàng thật như vậy, nằm mơ sẽ cảm thấy như thật thế sao?

Tiêu Lê nghĩ như vậy, trên đầu lại nhói đau một cái, nằng nghĩ không giống như đang nằm mơ, người trong mộng sẽ không có cảm giác đau đi? Nàng thoáng cái luống cuống, nghĩ mình đang ở nơi nào đây? Rõ ràng mình nhớ bây giờ đang là mùa đông, nhưng nhìn cái cây này thì đây có thể là mùa xuân mùa hạ mùa thu, nhưng nhất định sẽ không phải là mùa đông!

Tiêu Lê cố gắng để cử động chân tay, không để ý đến chỗ đau trên đầu, bò dậy, khi nàng nhìn thấy khung cảnh xung quanh, nằng nghi ngờ đây có phải là nằm mơ không, cảnh sắc xung quanh không hề có chút đáng vẽ của mùa đông, có không ít cây cối hoa cỏ, quan trọng hơn, nằng còn nhìn thấy nhà ở phía xa, nhà kia nhìn thế nào cũng giống như mấy căn nhà ở nông thôn thời cổ đại, nằng còn nhìn thấy mấy người đang đi về phía bên này, đang nhìn về phía nằng, đó là mấy người phụ nhân, quần áo đầu tóc toàn bộ đều giống như người cổ đại!

“Giấc mơ này cũng quá chân thật đi.....”

Tiêu Lê không để ý đến sự đau đớn, nhìn kĩ những thứ trước mắt, đây nhất định là mơ, bởi vì những thứ trước mặt hoàn toàn không thực tế.

“Tiêu Lê Hoa! Ta biết ngươi đang giả bộ! Ngươi cho rằng ngươi nằm giả chết ở đây thì chúng ta sẽ sợ sao? Hừ, muốn dọa chúng ta, ngươi nằm mơ đi!”

Một cô gái mặc áo lam trong đám nữ nhân lớn tiếng nói, lông mày nhíu lên, trong mắt đều là sự khinh miệt, còn nhỏ một bãi nước bọt.

Mấy nữ nhân khác cũng tức giận như nhau, rồi rít chỉ trỏ về phía Tiêu Lê mà mắng.

Tiêu Lê mở to hai mắt nhìn, nghĩ đây không hề giống như nằm mơ, hơn nữa mấy người này gọi nằng là cái gì? Tiêu Lê Hoa? Khác tên mình có một chữ. Tiêu Lê đang muốn đứng lên, đột nhiên đầu đau kịch liệt, giống như có hàng ngàn cây kim cùng lúc đâm vào đầu, nằng đau quá kêu to một tiếng, trước mắt tối sầm, ngã trên mặt đất.

Sau khi ngất đi, Tiêu Lê cảm thấy trong đầu nằng có nhiều cảnh ngắt quãng, có cái rõ ràng có cái mơ hồ, giống như là phim điện ảnh được chiếu thoáng qua, mà nhân vật chính là một cô gái tên là Tiêu Hoa Lê, từ khi nằng còn bé đến lớn, có chút ngắt quãng, giống như trí nhớ của một người, hơi mơ hồ cũng không nhớ quá rõ ràng, nhớ rõ nhất chính là những biến cố. Có điều những hình ảnh rời rạc này cũng lướt qua rất nhanh, Tiêu Lê cũng chỉ hiểu được đại khái cuộc sống của nữ tử này, cho dù là hình ảnh rõ ràng, cũng biến thành mơ hồ.

Đợi đến khi những hình ảnh này biến mất toàn bộ, trước mắt Tiêu Lê tối sầm lại, nằng mất đi ý thức.

Đến khi Tiêu Lê tỉnh lại, cảm thấy chân tay có thể cử động, không còn chút sức lực nào, hơn nữa phía sau đầu rất đau, nằng mở mắt, thấy nóc nhà trước mặt, nóc nhà này không có trần nhà, có thể nhìn thấy xà nhà bằng gỗ mái lợp bằng cỏ lau, có vẻ vô cùng cũ kỹ.

Trong lúc cái gáy đau nhói nằng nhìn cảnh trí trong phòng, phát hiện căn phòng này đúng là “gọn gàng”, trừ cái kháng nằng đang nằm, trên giường gạch còn có hai cái hòm, trên mặt đất có một cái tủ một cái bàn, trên mặt bàn có một cái siêu, còn có mấy cái chén nhỏ, nhìn vô cùng cũ kỹ. Còn có hai cái ghế, còn có một cái giá, phía trên để chậu, phía dưới cùng để chậu, còn đặt hai cái thứ gì nhìn không rõ, chắc là khăn dùng để lau mặt và lau tay. Ngoài ra còn một số đồ linh tinh, dù sao đối với Tiêu Lê thì đều là một đồng đồ không đáng giá.

Tiêu Lê chớp mắt mấy cái, trong đầu hiện lên những hình ảnh ngắt quãng về cuộc sống trước kia của Tiêu Lê Hoa, nằng có ấn tượng về căn phòng này, đây là phòng của Tiêu Lê Hoa.

Lúc này trong lòng Tiêu Lê run rẩy, dù nằng có uống nhiều rượu hơn nữa, cũng không thể nghĩ đây là giấc mơ được nữa rồi, hơn nữa vì nhớ đến lúc uống rượu, nằng nhớ ra, là mình đi ra ngoài uống rượu, lúc ấy giống như nằng bị kéo lôi đi, sau đó hình như bị đẩy mạnh, sau đó bị cái gì đập mạnh vào người, cảm thấy đau nhói rồi mất đi tri giác.

Chẳng lẽ lúc đó nằng bị tai nạn xe? Sau đó thì biến thành nữ nhân tên là Tiêu Lê Hoa này?

Ở nơi làm việc Tiêu Lê cũng đã từng nghe đồng nghiệp nói đến những thứ xuyên qua trọng sinh này, hơn nữa còn bị các nàng lôi kéo đi đọc những thứ tiểu thuyết kia, nằng rất thích đọc, bởi vì nhân vật chính trong những quyển sách này có thể vượt lên hoàn cảnh, có cuộc sống hạnh phúc giống như mật ngọt, làm cho nằng vô cùng hâm mộ. Mà bây giờ nằng đã xác định mình không phải đang nằm mơ, nằng nghĩ mình giống như đã biến thành nữ nhân Tiêu Lê Hoa kia.

Tiêu Lê liền giơ tay lên, giống như không ít nữ nhân vật chính trong truyện xuyên không trọng sinh đều thấy được bàn tay của mình mới phát hiện ra mình đã biến thành người khác hoặc bé đi, nằng chỉ có thể là loại trước. Chờ nhìn thấy những ngón tay kia, rốt cục Tiêu Lê đã xác định.

Đó là bàn tay rất đẹp, bàn tay không lớn, ngón tay thon dài, móng tay hình bầu dục, so với móng tay vừa thô vừa tròn lại ngắn của nằng thì đẹp hơn nhiều. Trên tay có vết chai, rất cứng, cũng có thể chắc chắn đây là tay của Tiêu Lê Hoa như trong trí nhớ.

Nhìn đôi tay của Tiêu Lê Hoa, nghĩ đến việc mình thật sự biến thành Tiêu Lê Hoa kia, trong lòng nằng không biết nên cảm thấy như thế nào, hình như là vui vẻ mà càng thấy khổ sở nhiều hơn. Ở cái thế giới kia đã không còn ai để nằng lưu luyến, chồng đã có người phụ nữ khác, ba mẹ đã sớm tạ thế, quan hệ với anh trai và chị dâu cũng lạnh nhạt, bình thường trừ lúc gọi điện thoại than thở kẻ khổ vay tiền, căn bản là không có liên hệ gì. Thay vì ở cái thế giới

không có ai nhớ đến, chẳng bằng đổi cuộc sống, có lẽ có thể có được cuộc sống hạnh phúc như những nữ chính trong sách kia sao?

Nghĩ như vậy, trong lòng Tiêu Lê lại vui vẻ thêm một chút.

Khóe miệng Tiêu Lê vừa cong lên một chút, đã nghe thấy tiếng động ở cửa, sau đó có một nữ nhân đi vào, ước chừng khoảng ba mươi tuổi, khuôn mặt trái xoan, cũng không xấu, chỉ là hơi đen, mắt hơi nhướn lên, thoạt nhìn có vẻ điêu ngoa ngang ngược. Nàng mặc chiếc áo màu lam nhạt thêu hoa trắng, quần màu xanh, trên đầu cài một cây trâm bạc đã cũ, bưng một cái chén trên tay đi vào.

“Ngươi đã tỉnh hả? Ngươi nhìn ngươi xem! Đi ra ngoài giặt quần áo, còn chưa giặt xong quần áo, lại còn bị ngã đập đầu! Ngươi có biết mùi lang trung tốn bao nhiêu tiền không? Một lượng bạc, những một lượng bạc! Ngươi biết một lượng bạc có thể mua bao nhiêu thứ không? Ngươi biết để kiếm được một lượng bạc vất vả như thế nào không? Trong nhà này quanh năm suốt tháng có thể kiếm được bao nhiêu lượng bạc! Vì ngươi mà đã ném đi một lượng bạc! Ngươi thật đúng là biết ngã! Tạ gia chúng ta đúng là bị hỏng rồi, lại tìm được một kẻ chuyên gây chuyện như ngươi! Nói cho ngươi biết, một lượng bạc này quý chúng sẽ không bỏ ra, sau này hãy kiếm tiền trả lại!”

Giọng nói chói tai của người phụ nữ này giống như tiếng đổ hạt đậu, Tiêu Lê nghe mà thấy nhức đầu, trong đầu nàng hiện lên trí nhớ về nữ nhân này.

Tiêu Lê Hoa đã lập gia đình, gả cho nhà họ Tạ, họ có bốn con trai ba con gái, có thể nói là một đại gia đình, còn không ở riêng, Tiêu Lê Hoa gả cho lão Tứ là Tạ Hữu Thuận, còn ba người khác là Tạ Hữu Khang, Tạ Hữu Thái, Tạ Hữu Hòa, tên bốn người con trai hợp lại thành Khang Thái Hòa Thuận (an khang hòa thuận), hai người con gái đặt tên đơn giản hơn, một người tên là Cát Tường, một người tên là Như Ý.

Người phụ nữ vừa nói chuyện là vợ lão Tam Tạ Hữu Hòa, họ Lý, tên Ngân Thoa, tên này ở nông thôn cũng coi như là dễ nghe, cũng có chút địa vị, cho nên có vẻ phách lối, lại còn hẹp hòi, quan hệ với Tiêu Lê Hoa như thể nước với lửa, hiện tại Tiêu Lê Hoa bị thương, tổn của nhà không ít tiền, xem như là làm cho nàng ta tụt được điểm yếu nên đến nơi này mắng mỗ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Tiêu Lê Hoa lòng dạ cao

Tiêu Lê Hoa nhìn Lý thị mắng chửi chanh chua một trận, không lên tiếng, mặc dù nàng rất muốn cho Lý thị một cái tát, nhưng nàng vừa mới tới nơi này, mặc dù vẫn còn chút trí nhớ của chủ nhân cũ, nhưng vì tiếp thu quá nhanh, nên vẫn chưa nhớ rõ lắm, nếu lỡ miệng sẽ không biết nói gì, hơn nữa nàng đang rất khát, chỉ nuốt nước bọt cũng thấy khó chịu, nên thật đúng là không muốn mở miệng nói chuyện.

Lý thị nói xong một chập lại thấy vợ lão Tứ không nói tiếng nào, nhìn nàng ta, trong lòng cảm thấy có chút kỳ lạ, bình thường cô em dâu này luôn đối nghịch với mình, mình nói nàng ta như vậy, nàng ta đã sớm đáp trả, hôm nay sao lại hiền lành như thế? Nhìn mắt nàng ta có vẻ mờ mờ nhòe nhòe.

Sẽ không phải là bị ngã đến ngốc chứ? Lý thị nghĩ như vậy, trong lòng cũng có chút thấy người gặp họa mà vui sướng, nghĩ nàng ta ngã đến ngu ngốc cũng được, sau này sẽ không chọc tức mình nữa.

“Này! Ta đang nói chuyện với ngươi đấy! Đừng tưởng rằng ngươi không nói câu gì thì một lượng bạc kia coi như xong! Còn nữa, nếu tỉnh rồi thì đứng lên làm việc đi, cũng không phải gây tay gây chân gì, chỉ bị đụng đầu một cái, đã té xỉu, thật cho mình là thiên kim tiểu thư được chiều chuộng chắc! Đứng rồi, ngươi đứng là tự cho mình là như vậy, đáng tiếc a, tâm cao nhưng mệnh không cao nha!”

Lý thị lại nói lời không dễ nghe, nhìn thấy chân mày Tiêu Lê Hoa nhíu lại, trong lòng nghĩ nàng ta vẫn nghe hiểu lời nàng nói, là không bị ngã thành ngu, thật đáng tiếc.

Bây giờ trong lòng Tiêu Lê cảm thấy rất phiền chán Lý thị này, trong trí nhớ của chủ nhân cơ thể này, Lý thị vốn là một người rất đáng ghét, hiện tại tự mình đã được lĩnh hội rồi, cảm thấy vô cùng đáng ghét.

“Ngươi đặt cái chén kia xuống, đi ra ngoài.”

Tiêu Lê Hoa vừa nói xong cảm thấy giọng nghẹn lại, cổ họng như muốn dính lại một chỗ, không nhin được ho hai tiếng, nàng nghĩ thấy mùi thuốc, muốn uống nhanh một chút, có thể ngừng cơn khát, nhưng Lý thị này không để cho nàng uống thuốc còn đứng ở đây mắng chửi người.

“Hừ! Ta tốt bụng bưng thuốc cho ngươi, ngươi còn đuổi ta đi ra ngoài! Ngươi được lắm! Ngươi nghĩ ta nguyện ý đi tới cái phòng này chắc, ai muốn! Ngươi tự mình uống đi! Nhớ lấy, thuốc này giá một lượng bạc đấy!”

Lý thị nghe Tiêu Lê nói, trong lòng nghĩ sao lại không ằm ỉ với nàng, hóa ra là nói không ra, còn tưởng nàng ta ngớ ngẩn rồi chứ, hóa ra không thay đổi chút nào, vừa mở miệng đã muốn đuổi nàng ra ngoài, còn tự cao tự đại như thế, nghĩ mình là phu nhân nhà nào chắc! Phi!

Lý thị nhỏ giọng mắng xong uốn éo cái mông đi ra ngoài, đóng cửa tiếng kêu vô cùng to.

Tiêu Lê chống đỡ thân thể đi dọc theo kháng bụng chén thuốc kia lên, nhìn chén thuốc đen như mực còn tỏa ra mùi khó ngửi, nhàu nhàu, uống trọn một

hoi. Nàng nghĩ thích nghi nhanh chút cũng tốt, dù sao thì cái thế giới kia cũng không còn gì để lưu luyến, đổi hoàn cảnh cũng tốt, nàng có thể bắt đầu lại cuộc sống, nói không chừng có thể có cuộc sống hạnh phúc như mấy nữ chính trong tiểu thuyết.

Tiêu Lê uống thuốc xong, để chén sang một bên, nàng đã biết sau đầu của mình bị thương, nên bây giờ trên đầu đang được bao quanh một vòng, lúc này là cổ đặt lên gối, như vậy sẽ vô cùng không thoải mái, cổ cũng đau, bây giờ nàng tỉnh rồi, đem chân tựa vào thành giường, nàng tựa phía trên, như vậy còn được thoải mái một chút.

Đầu tiên Tiêu Lê tự mình đánh giá căn phòng hiện tại mình đang ở một chút, cảm thấy vừa bản vừa lười thôi, đồ dùng đều rất cũ kỹ, giường chiếu trên giường gạch này đều có chỗ hư hỏng, chăn gối đêm cũng vừa bản vừa hỏng, làm cho người thích sạch sẽ như nàng phải cau mày, nghĩ lại Tiêu Lê Hoa này đúng là lười biếng.

Càng làm cho Tiêu Lê nhú mày chính là, chủ nhân thân thể này vốn không được người khác ưa thích, bất kể là người trong nhà hay người nhà chồng, hay người trong thôn, cũng không có ai yêu quý nàng. Mặc dù những hình ảnh thoáng hiện lên trong đầu kia có chút mơ hồ, cũng đủ để cho Tiêu Lê phải thở dài một tiếng vì tình cảnh hiện nay của mình.

Tiêu Lê Hoa này, theo lời Lý thị nói, tâm cao, nhưng mệnh không cao, từ nhỏ đã cho là mình hơn người, tự thấy mình xinh đẹp hơn nữ nhân trong thôn, nhưng nàng ta cũng không có bản lĩnh gì đặc biệt, sau này lại thấy người khác đi làm nha hoàn bỏ được lên giường chủ tử trở thành di nương, nàng cũng muốn đi con đường đó, chỉ là khi nàng có ý nghĩ này thì đã mười hai tuổi, hạ nhân nhà người có tiền đều là nuôi từ nhỏ mới trung thành, đã lớn như vậy người ta không nhận, nên cuối cùng chỉ nhận làm mấy năm, cũng chỉ là nha đầu làm việc nặng.

Chính là dù như vậy cũng không ngăn được dã tâm của Tiêu Lê Hoa, liều mạng tìm cơ hội thể hiện trước mặt lão gia thiếu gia, kết quả bị đánh một trận đau đi. Sau đó người trong nhà vội vàng tìm người gả nàng đi.

Tiêu Lê đọc trí nhớ của cô gái này trong đầu, nghĩ Tiêu Lê Hoa này đúng là nữ nhân ham hư vinh, cũng bởi vì nàng ta tự mình làm ầm ĩ, cho nên mới tự khiến mình mất đi sinh mạng.

Tiêu Lê nghĩ như vậy là bởi vì nàng nhớ đến trước đây Tiêu Lê Hoa gả cho người xong vẫn không hài lòng, không sống cho tốt, trong lòng luôn nghĩ mình là đoá hoa tươi cắm bãi phân trâu, oán trời oán đất oán cha mẹ, luôn bất hòa với mọi người, mà chuyện nàng làm nha hoàn vọng tưởng được bay lên cành cao đều bị người ta biết, kết quả càng khiến cho người khác lời ra tiếng vào xem thường. Ngược lại nàng cho rằng người khác không có lá gan tiến lên lại ghen tị với nàng, đối với những người đó không phải trọn mắt thì chính là mắng mỏ, kết quả có thể nghĩ ra, thanh danh quả thực vô cùng xấu, cũng chỉ là trước mặt người Tà gia mới dám nói.

Lần này Tiêu Lê Hoa bị thương là bởi vì nghe được trong thôn có một cô nương gả cho một nhà giàu trấn trên, dùng lời nói chanh chua, chọc cho cô nương nhà người ta mất hứng, làm loạn lên, kết quả là động thủ, Tiêu Lê Hoa bị đẩy một cái, đập đầu vào tảng đá, mới mất mạng, khiến cho Tiêu Lê đi đến cái thế giới này.

“Tiêu Lê Hoa, hy vọng ngươi chuyển thế đầu thai kiếp sau làm thiên kim nhà giàu có, cưới được người đàn ông có nhiều tiền.”

Tiêu Lê nhỏ giọng nói, mặc dù cảm thấy Tiêu Lê Hoa ham hư vinh, nhưng đã là người chết, hơn nữa mình còn được lợi lớn như vậy, có thể dùng thân phận này bắt đầu lại cuộc sống, nàng vẫn là nên cầu nguyện cho chủ nhân thân thể này.

Cầu nguyện vì chủ nhân thân thể này xong, Tiêu Lê nghĩ đến tình cảnh của mình, từ nay về sau mình là Tiêu Lê Hoa, nhưng cũng không phải là Tiêu Lê Hoa kia, nàng cũng không phải là nữ nhân ham hư vinh kia, nàng có thể dựa vào bản thân mình để có cuộc sống hạnh phúc.

Nếu đã là Tiêu Lê Hoa, vậy thì phải tiếp nhận cuộc sống của nàng ta, bao gồm cả vị trí hiện tại trong cái nhà này.

Tiêu Lê cẩn thận hồi tưởng lại tình hình trong Tà gia này, hai vợ chồng Tà gia, tuổi cũng lớn, Tà lão đầu tên là Tà Sinh Tài, lấy vợ là Uông thị, hai người sinh được bốn nam hai nữ, cũng là một đại gia đình, còn chưa có ở riêng. Bốn con trai đều thành thân rồi, con gái lớn Cát Tường cũng đã lập gia đình, chỉ còn con gái nhỏ là Như Ý chưa lập gia đình, nhưng cũng đã đính hôn.

Con cả Tà Hữu Khang lấy vợ là Phương thị, con thứ hai Tà Hữu Thái lấy vợ là Từ thị, con thứ ba Tà Hữu Hòa lấy vợ là Lý thị, con thứ tư Tà Hữu Thuận, cũng chính là chồng của Tiêu Lê Hoa.

Những đoạn trí nhớ trong đầu Tiêu Lê cũng không phải là tất cả trí nhớ của Tiêu Lê Hoa, giống như chỉ có những thứ kia có ấn tượng sâu, cho nên với một số nhân vật khác Tiêu Lê đều không nhận ra, một số người cũng chỉ là thông qua một vài hình ảnh mà hiểu được một chút, nên không toàn diện.

Tiêu Lê thấy như vậy cũng không sao, đến lúc đó cẩn thận một chút, không để lộ ra chân tướng là được, nếu như bị người ta phát hiện, thì nói sau khi bị ngã đập đầu có một vài chuyện bị quên, dù sao nhớ phần lớn là được rồi. Chính là tính tình của nàng muốn từ từ thay đổi, thoáng cái sửa lại cũng khiến người khác nghi ngờ.

Suy nghĩ một phen xong, Tiêu Lê cảm thấy tràn đầy hy vọng với tương lai, nhất là biết trọng phụ mà Tiêu Lê Hoa gả cho cũng không phải là người khiến người khác khó tiếp nhận. Nàng không có ý nghĩ như những nữ chính trong tiểu thuyết kia, không chọn nam nhân hiếm có khó tìm gì, nàng chỉ muốn sống một cuộc sống thực tế, nam nhân chỉ cần tính tình không xấu là được, nàng bây giờ chính là Tiêu Lê Hoa, nam nhân của nàng ấy đương nhiên là của nàng.

Tiêu Lê nhìn chân bông cực kỳ bản trên người, còn có mấy cái quần áo bản đặt gần lò sưởi trên đầu giường, nghĩ đến nam nhân kia mặc dù Tiêu Lê Hoa quá đáng như vậy cũng chưa từng đánh mắng nàng, nàng nghĩ nếu sau này bản vẫn như vậy, nàng sẽ làm một thê tử thật tốt, không lười biếng giống như Tiêu Lê Hoa này, có lẽ cuộc sống sau này của nàng sẽ rất ấm áp hòa thuận, lại sinh vài đứa con, chính là cuộc sống mà nàng mong muốn,

Nghĩ đến con cái, trong lòng Tiêu Lê Hoa cũng hơi kích động, nghĩ đến cơ thể nàng vì từng sinh non mà không thể sinh nở, nàng lại có thể được làm mẹ rồi!

Con cái là vết thương trong lòng của Tiêu Lê, vừa nghĩ đến đã thấy đau dữ dội, đòi trước nàng không có cách nào trị lành vết thương này, bây giờ lại có cơ hội rồi sao?

Con, con cái, nếu có con nàng nhất định sẽ nuôi dạy thật tốt!

Ý nghĩ này vừa hiện lên trong đầu, trong đầu Tiêu Lê liền hiện lên một số hình ảnh, nàng sững sờ, ánh mắt nhìn đắm đắm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Hai con trai

Editor: Khuê Loạn

Beta: Tiểu Tuyền

Trong đầu Tiêu Lê xuất hiện hình ảnh hai đứa trẻ cực kỳ bần thủ, không nhìn rõ mặt, chỉ biết là rất bần, vóc dáng cũng nhỏ bé, một đứa hình như bốn năm tuổi, một đứa còn lại nhỏ hơn, hình như khoảng hai ba tuổi.

Tiêu Lê hơi sững sốt, nhớ trong nhà này hình như có mấy đứa trẻ, hai đứa trẻ này đứng lẫn trong đó, nhưng lại khác hẳn mấy đứa còn lại, hai đứa bé này rõ ràng là bần hơn người khác! Nàng nghĩ tự mình vừa nghĩ đến việc sinh con liền nghĩ đến hai đứa bé này.

Đột nhiên trong đầu Tiêu Lê giống như có pháo hoa nổ, làm cho người ta hạnh phúc, lại sợ không nắm bắt được, nàng thoáng cái ngồi thẳng lưng, không để ý một mồi trên người nhanh chóng sờ đến đồng quần áo bên cạnh, vội lục tung lên, phát hiện bên trong có mấy cái quần áo của trẻ con! Nàng cẩn thận nhìn mấy bộ quần áo kia, trong lòng vui sướng không tả được, lại sợ đây là quần áo của con nhà người ta, nàng lại nhớ đến cái hòm, mở hòm ra, lật giờ mấy cái, liền nhìn thấy quần áo trẻ con.

Tiêu Lê trong lòng đột nhiên vỡ òa trong sự vui mừng, cầm mấy bộ quần áo kia ngồi ngẩn người trên giường gạch, chỉ là nụ cười trên gương mặt cũng càng lúc càng sâu, ánh mắt đã hơi ươn ướt.

Tiêu Lê rốt cục cũng tìm được một ít trí nhớ về hai đứa trẻ này, hai đứa trẻ này, đứa lớn tên là Thạch Đầu, đứa nhỏ tên là Mộc Đầu, đây là nữ danh của trẻ con, tên như vậy sẽ dễ nuôi, hòn đá mầu gỗ ở chỗ nào cũng có, sẽ không bị Diêm Vương bắt đi.

Trí nhớ về hai đứa trẻ này cũng không có nhiều lắm, có thể thấy được căn bản là Tiêu Lê Hoa không thích chúng, ở trong trí nhớ nàng đối xử với hai đứa bé này rất lạnh lùng, không để ý đến chúng, nên mới khiến hai đứa trẻ con có mẹ mà lại bần thủ đến như vậy.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Lê cảm thấy tức giận đối với Tiêu Lê Hoa, nàng nghĩ nàng ta sao có thể làm như vậy, cho dù nàng ta giả cho người đàn ông mà mình không thích, cũng không thể đối xử với con của mình như vậy được! Nàng muốn có con mà không được, Tiêu Lê Hoa kia có tận hai đứa con trai lại không biết thương yêu, thật là không biết đủ. Bây giờ thì tốt rồi, nàng trở thành Tiêu Lê Hoa, bỗng nhiên có hai đứa con trai, hai đứa nhóc đáng thương sau này sẽ trở thành con của nàng, nàng sẽ yêu thương chúng như bảo bối!

Có con trai, tinh thần Tiêu Lê trở nên tốt hơn, thoải mái tinh thần, ngay cả vết thương trên đầu cũng không thấy đau nữa, toàn thân cũng không còn yếu ớt như lúc này nữa.

Tiêu Lê không muốn ngồi trên giường gạch, nàng muốn đi tìm hai con trai của nàng.

Ở dưới giường gạch tìm thấy một đôi giày, Tiêu Lê đi vào, vừa định đi ra ra ngoài, nàng lại nhớ trên đầu còn có vết thương, nàng tìm thấy một miếng vải cũng không lớn, màu lam, quấn trên đầu nhìn cũng không tệ, giống như là lúc trước quấn gọn đầu tóc để làm việc nhà, sau đó đẩy cửa đi ra ngoài.

Cửa kia không biết đã có bao nhiêu năm tuổi, cũng không còn kín, đẩy một cái phát ra tiếng két chói tai. Nhưng Tiêu Lê không để ý, nàng đánh giá phía bên ngoài, nghĩ sau này nơi đây sẽ là nhà của nàng.

Đây là một cái viện hình chữ nhật, rất lớn, nhà giữa có năm gian phòng, tường trát bùn, nhưng cũng được lợp ngói, mà bên trái có hai gian sương phòng, bên phải cũng có hai gian sương phòng, đều là tường trát bùn, phía trên lợp cỏ. Tiêu Lê nghĩ đây chính là nhà lợp bằng cỏ tranh đi, nàng lớn lên ở nông thôn, cũng chưa từng nhìn thấy nhà nào như vậy, có chút mới mẻ. Có điều Tiêu Lê nhìn nóc nhà tranh này, lại nhớ đến trước đây Tiêu Lê Hoa từng vì hình thức gian phòng này mà làm ầm ĩ.

Gian phòng chính giữa của Tạ gia là nhà chính, cũng là chỗ đãi khách ăn cơm, Đông phòng là phòng của hai vị đại lão gia và lão thái thái, Tây phòng là phòng của con gái, vốn là nơi Như Ý và Cát Tường ở, bây giờ là Như Ý ở cùng hai cô cháu gái của Đại phòng và Tam phòng. Đông phòng thứ hai là Đại phòng ở, Tây phòng thứ hai là chỗ mấy đứa trẻ con trong nhà ở. Mà Nhị phòng ở Đông sương phòng, một phòng khác để trống, để cho thân thích

đến chơi làm khách ở. Tam phòng và Tứ phòng ở Tây sương phòng.

Tiêu Lê Hoa vốn tâm cao, vốn không muốn gả, cho nàng ta ở phòng cỏ tranh đương nhiên là không chịu, vì thế làm ầm ĩ náo loạn, nhưng cuối cùng cũng không gây ra được chuyện gì, bởi vì Uông thị nói nếu nàng ta còn dám náo tiếp sẽ bỏ nàng ta đuổi về nhà mẹ đẻ, đến lúc đó cũng không còn ai dám cưới nữa, mà nhà mẹ đẻ Tiêu Lê Hoa cũng sợ mất mặt, nói nếu như nàng ta bị bỏ sẽ bán nàng ta đến chỗ thâm sơn cùng cốc, nàng ta mới chịu đành hoàng yên phận.

Tiêu Lê nhớ đến những trí nhớ này cười khổ một tiếng, nghĩ lại nữ nhân cổ đại đúng là rất sợ bị hù, lại càng sợ bị người trong nhà đem đi bán. Nàng không sợ, nàng muốn tự làm chủ cuộc sống của mình, cố gắng kiếm tiền, không chỉ vì mình, còn vì con cái, nàng hiện giờ đã làm mẹ rồi!

Vừa nghĩ tới con trai, Tiêu Lê liền không nghĩ này nọ nữa, muốn đi tìm con trai trước!

“Ô này! Ta đã nói không phải là không có chuyện gì lớn sao, không phải đã dậy được rồi đây sao? Một lượng bạc cứ thế mất trắng rồi! Sớm biết có thể tiết kiệm được, có thể mua được bao nhiêu trứng gà, bao nhiêu thịt, bao nhiêu vải nha! Hiện tại thấy đúng là cần gì uống thuốc đầu. Thật là lãng phí!”

Giọng nói chói tai này, vừa nghe đã biết là Lý thị.

Tiêu Lê nhìn thấy Lý thị từ phòng phía Nam đi ra ngoài, nàng ta mặc tạp dề buộc ngang hông, đang lau tay, ánh mắt nhìn nàng giống như nhìn kẻ trộm, nàng khẽ cau mày, nhưng lúc này nàng cũng không thêm so đo những việc này, hỏi xem con trai ở đâu quan trọng hơn.

“Tam tẩu, Thạch Đầu và Mộc Đầu có ở nhà không?”

“Hỏi bọn chúng làm gì? Lát nữa lúc ăn cơm tự nhiên sẽ về, còn đúng giờ hơn mấy con lợn gào lên đòi ăn! Ngươi đã dậy rồi thì giúp làm việc đi! Đừng có mà lười biếng! Ngươi đã tiêu hết một lượng bạc! Sau này cơm trong nhà là do ngươi nấu!”

“Tam tẩu, có người nói chuyện như ngươi sao? Ai lại đem cháu mình ra so sánh với lợn? Ta so con trai ngươi với lợn thì trong lòng ngươi có vui vẻ không hả?”

Tiêu Lê nghe Lý thị nói, nàng biết bây giờ nàng có con trai, tình mẫu tử đang dâng trào, lại có người dám sỉ nhục bọn chúng. Hơn nữa nghe Lý thị cứ mở mồm là nhắc đến một lượng bạc kia, làm nàng càng thấy bức mình.

Trong nhà này chỉ tiêu chung, thu vào đều nộp vào trong, tiêu xài cũng là từ trong công trung bỏ ra, nàng bị thương, chi tiêu cũng là từ trong công trung bỏ ra, Lý thị có tư cách gì mà nói chuyện này? Nàng mặc dù tính tình không khó ưa như Tiêu Lê Hoa, nhưng cũng không phải là mặc cho người ta khi dễ, đời trước Tiêu Lê bởi vì quá mềm yếu khi ở nhà chồng nên mới bị sảy thai, sau đó trở thành người không bị khi dễ, đời này nàng cũng không thể sợ một đại gia đình chưa ở riêng.

Lý thị nghe Tiêu Lê nói xong liền nhảy dựng lên, tức giận nói: “Con của ngươi mới là lợn! Ngươi dám mắng con ta là lợn? Con ta vô cùng thông minh lanh lợi! Giỏi hơn con ngươi gấp vạn lần!”

Tiêu Lê hừ lạnh một tiếng: “Xem đi, so sánh con ngươi với lợn thì ngươi khó chịu như vậy, thế ngươi nói con ta là lợn thì không tức giận được sao? Muốn không bị người khác mắng chửi, trước tiên lau sạch miệng mình đi đã! Nếu không thì ta cũng không phải là dễ bắt nạt đâu!”

Trong lòng Tiêu Lê cảm thấy may mắn vì Tiêu Lê Hoa trước kia là một người đàn bà chanh chua, nếu không chính mình có khi cũng phải giả vờ là một người mềm yếu mới có thể không bị người ta phát hiện sự thay đổi?

Lý thị bị Tiêu Lê Hoa nói cho đỏ bừng mặt, chỉ vào Tiêu Lê Hoa mắng: “Hai tên nhãi con kia chính là lợn! Sao có thể so sánh với con trai của ta! Con của ta thông minh lanh lợi sau này còn có thể thi đỗ Trạng Nguyên! Hai đứa con trai của ngươi bán như lợn, sau này đi làm ăn xin ăn mày cũng bị người ta ghét bỏ!”

Tiêu Lê đột nhiên nhìn thấy ở cửa lớn có một lão thái thái mặc áo màu lam, đầu tóc bạc trắng, nghĩ đây chính là mẹ chồng Uông thị rồi, nàng dùng sức áp chế lửa giận, nghĩ không cần cãi lợn nữa rồi, hòng nàng còn rất đau, rốt cục có thể tiết kiệm chút nước bọt.

Nghĩ vậy, Tiêu Lê đột nhiên nhìn thấy một cái đầu nhỏ, sau đó phía dưới cái đầu nhỏ đó lại lộ ra một cái đầu nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng bần, nhưng thoáng cái nàng đã nhận ra, đây là con trai của Tiêu Lê Hoa.

Không, bây giờ là con trai của Tiêu Lê nàng rồi!

Tiêu Lê nhìn hai cái đầu nhỏ vô cùng bần kia, tâm tình cực kỳ kích động, đây chính là con trai của nàng, trước kia mẹ bọn chúng không tốt, hiện tại nàng làm mẹ nhất định sẽ che chở cho chúng, nghĩ như vậy, một ít nhân nại trong lòng Tiêu Lê liền tan thành mây khói!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Mẹ chồng thiên vị

“Ngươi còn dám nói sau này con ta sẽ thành ăn mày đi xin cơm? Ngươi có gan thì lặp lại lần nữa xem?”

Tiêu Lê trừng mắt nhìn Lý thị nói, nhưng lại ho hai tiếng, xoa xoa đầu, giống dáng vẻ yếu ớt, nàng đây là giả vờ, nếu như nàng khí thế ào ạt, nàng còn sợ Lý thị xuống nước.

Lý thị không nhìn thấy Ôn thị, bị Tiêu Lê Hoa công kích như vậy, lại nhìn thấy dáng vẻ không còn sức lực của Tiêu Lê, nghĩ nàng ta cho dù tức giận cũng không thể làm gì được mình, lập tức chống nạnh lớn tiếng nói: “Làm sao mà không dám nói? Hai tên tiểu tử bản thủ giống lợn nhà ngươi tương lai đi làm ăn mày còn bị người ta ghét! Ta cứ nói đây, ngươi làm gì được ta!”

“Được! Con ta đâu sao cũng là cháu ngươi, tất cả đều họ Tạ! Ngươi lại dám rủa sau này con cháu Tạ gia phải đi làm ăn mày! Ngươi là đồ lòng dạ xấu xa! Ta đi tìm cha mẹ phân xử!”

Tiêu Lê liền nói, sau đó làm ra vẻ như muốn đi nhà chính, sau đó đi về phía trước mấy bước, giống như vừa phát hiện Ôn thị, lập tức kiện cáo với bà ta.

“Nương, nương đã trở về? Nương vừa rồi có nghe thấy không? Tam tẩu lại rủa Thạch Đầu và Mộc Đầu nhà con sau này sẽ thành ăn mày, còn nói cho dù có làm ăn mày đi ăn xin cũng bị người ta ghét! Nàng làm chị dâu mắng em dâu là con như thế nào cũng được, nhưng không thể rủa cháu của nàng! Thạch Đầu và Mộc Đầu là cháu trai của Tạ gia! Bọn chúng làm cái gì cũng đều đại biểu cho thể diện của Tạ gia, bây giờ Tam tẩu nguyên rủa bọn chúng như vậy, đây là muốn cho Tạ gia chúng ta sau này phải mất mặt sao? Nương, nương nhất định phải xem xét chuyện này!”

Lý thị thấy Ôn thị nghiêm mặt trừng nàng ta, trong lòng thầm kêu không ổn, nàng hung hăng trừng mắt với Tiêu Lê một cái, nghĩ cái đồ nữ nhân chết tiệt này, nhất định là gài bẫy để nàng chui vào!

“Nương, người đừng nghe Tứ đệ muội nói lung tung, con không có ý đó!”

“Ngươi đã nói nhiều lần, không phải là nói không suy nghĩ! Ngươi chính là có suy nghĩ đó!”

Tiêu Lê lạnh lùng khế hừ một tiếng, trong lòng nghĩ dám mắng con trai ta như vậy, đừng nghĩ chỉ lừa gạt như vậy là qua, cho dù không phạt ngươi cũng phải cho ngươi biết sự lợi hại của ta, để ngươi sau này không còn dám mắng như vậy nữa, tâm lý trẻ con vốn yếu ớt, không thể nghe những lời như vậy, nhờ chẳng may bị tổn thương thì sao.

Ôn thị hung dữ trừng mắt nhìn Lý thị một cái nói: “Ngươi dám nói cháu mình như thế sao? Còn không mau trở về nấu cơm đi! Lát nữa đến giờ cơm toàn bộ nam nhân trong nhà sẽ trở về! Ngươi muốn để họ chết đói à. Đi nấu cơm! Thật là không làm cho người khác bót lo!”

Lý thị nghe xong lập tức nói: “Nương, con đi nấu cơm đây.” Vừa nói xong nàng lập tức xoay người đi vào phòng bếp, nếu bây giờ nàng không đi, Tiêu Lê Hoa tóm chặt nàng không tha, nói không chừng mẹ chồng không còn cách nào khác phải phạt nàng, nàng cũng không ngốc.

“Nương, Tam tẩu nói cháu trai của người như vậy, người cứ thế bỏ qua cho nàng sao?”

Tiêu Lê nhìn chằm chằm Ôn thị hỏi, nghĩ thầm bà mẹ chồng này vốn không chào đón Tiêu Lê Hoa, bởi vì thanh danh không tốt của Tiêu Lê Hoa, hơn nữa còn luôn gây chuyện, lại còn lười biếng, nhưng Thạch Đầu và Mộc Đầu là cháu của bà, sao bà lại không bảo vệ? Chỉ là nhìn bộ dạng bản thủ của Thạch Đầu và Mộc Đầu, trong lòng nàng cũng hiểu hai đứa trẻ này bình thường cũng không được bà nội chăm sóc gì, trong lòng nàng tự nghĩ người một phòng này đúng là không được người khác chào đón a.

Ôn thị bị Tiêu Lê nhìn chằm chằm có chút căm tức, nghĩ nàng dâu này đúng là cưới về để hành hạ cái nhà này mà, bà cũng tức giận khi vợ lão Tam nguyên rủa cháu mình, nhưng vừa nhìn thấy Tiêu Lê Hoa là bà đã thấy khó chịu, căn bản không muốn giúp đỡ hai đứa bé kia. Thậm chí trong lòng bà còn có suy nghĩ có một người mẹ như vậy, hai đứa trẻ này có khi sau này phải đi làm ăn mày thật.

Năm ngón tay còn có ngón dài ngón ngắn, Ôn thị làm mẹ đối với sáu đứa con của mình cũng khác nhau, lão Tứ vừa hay lại là đứa con trai không được coi trọng nhất trong mắt bà. Vợ lão Tứ lại càng khiến cho bà khó chịu. Hai đứa bé bọn chúng sinh ra cũng là kém cỏi nhất trong đám con cháu, không khiến người khác yêu thích.

Mặc dù Ôn thị không vui khi Lý thị mắng cháu trai của mình, nhưng cũng không muốn ra mặt vì đám người không khiến người khác yêu thích như vợ lão Tứ và Thạch Đầu Mộc Đầu mà đi phạt Lý thị, bà đã nói vậy mà vợ lão Tứ này còn dám lớn lối. Chưa kể Lý thị chỉ là mắng Thạch Đầu và Mộc Đầu, cũng không phải mắng tất cả người trong Tạ gia, không mắng người mà bà quan tâm, bà bực mình Lý thị, nhưng lại không bực đến muốn phạt nàng ta.

Hiện tại Tiêu Lê Hoa dám nhìn bà như vậy, giống như là bảo bà làm sai rồi, Ôn thị không khỏi trợn mắt, nhớ đến mấy năm nay vợ lão Tứ gây ra cho Tạ gia biết bao phiền phức và tiếng xấu, lập tức nổi giận với Tiêu Lê Hoa.

“Nàng sai, nhưng ngươi có sai không? Nàng cũng chỉ nói ngoài miệng một chút, ngươi nhìn ngươi xem, ngày ngày lười biếng như lợn, hai đứa bé bản thủ như lợn, giống y như ăn mày, người ta nói thế còn khó chịu sao? Nếu như ngươi không muốn bị người khác nói như vậy, thì chịu khó chăm chỉ đi, chăm sóc tắm giặt cho chúng không bản thủ như lợn, không giống như ăn mày đi! Hừ, có người mẹ như ngươi chỉ bằng không có! Không biết còn tưởng là mẹ kế đây, đúng là tạo nghiệt mà!”

Ôn thị mặc dù già rồi, nhưng răng lợi vẫn tốt, mắng rất tron tru, mắng xong liền quay người đi về phía nhà chính.

Tiêu Lê mím môi, bà mẹ chồng này rõ ràng chính là bệnh Lý thị, Tiêu Lê Hoa không chăm sóc con cái cùng với chuyện Lý thị mắng cháu là hai việc hoàn toàn khác nhau. Nàng không phải là con dâu tốt, nhưng Thạch Đầu và Mộc Đầu cũng là cháu của Tà gia, làm bà nội sẽ không để cho người ta mắng bọn chúng như vậy. Nhưng mẹ chồng lại vì bất mãn với Tiêu Lê Hoa mà thiên vị.

Vào giờ khắc này, Tiêu Lê nghĩ đến bà mẹ chồng ở kiếp trước, người phụ nữ mà nàng thống hận. Cái thai thứ hai của Tiêu Lê là nàng toàn tâm toàn ý muốn giữ lại, kết quả là vì mẹ chồng mà mất đi.

Bà mẹ chồng kia nói, khi bà mang thai cũng không ngại làm việc, có khi còn sinh con ngay bờ ruộng, đến ngày mùa cũng vẫn làm bình thường, khỏe mạnh như trâu. Còn nói Tiêu Lê cũng không gây yếu gì, nhất định cũng sẽ làm được, trong nhà ngoài nhà việc gì cũng đổ hết cho nàng. Kết quả là đứa bé trong bụng bị sảy mất, người nhà chồng còn mắng nàng kém cỏi, nàng mang theo tâm thân bệnh tật cùng một bụng đầy ảm ức thương tâm trở lại bên chồng.

Bà mẹ chồng kia cũng thiên vị vợ của con trai khác, khi đó Tiêu Lê là một nàng dâu hiếu thuận nhu nhược biết lễ nghĩa, nhưng cũng không được yêu thích.

Cho nên Tiêu Lê nghĩ có lẽ cho dù Tiêu Lê Hoa là nàng dâu ngoan ngoãn hiếu thuận hơn Lý thị, kết quả vẫn thế, nàng cũng sẽ không vì Tiêu Lê Hoa lưu lại cho nàng cục diện rối rắm này mà khiến cho mẹ chồng không còn thiên vị nữa.

Nhưng Tiêu Lê cũng hiểu rõ nếu tự nàng không làm thay đổi danh tiếng của mình, loại chuyện này sau này sẽ càng có nhiều hơn.

Lúc này Lý thị đứng ở cửa phòng bếp, đặc ý liếc mắt nhìn Tiêu Lê Hoa nói: “Tứ đệ muội, ngươi nên mau mau trở về phòng đi, đừng quên ngươi còn bị thương đây, lại còn tiêu tốn một lượng bạc cơ mà. Nhờ có bố mẹ chồng tốt bụng, nếu là người khác thì do ngươi tự làm tự chịu, chưa chắc đã chịu bỏ bạc ra cho ngươi đâu.”

Uông thị nghe xong quay đầu tròn mắt nói: “Còn không mau trở về phòng đi, nếu còn bị làm sao nữa, đừng có mong mồi lang trung lần nữa!”

Tiêu Lê nhìn Lý thị nói: “Tam tẩu, ngươi và nương đều cho rằng con ta bản như lợn sau này còn có thể trở thành ăn mày. Cho là nói như vậy cũng không sai. Ta đây có thể yên tâm rồi, sau này ngươi phải chăm sóc thật tốt cho con ngươi, ta cũng là người rất thích nói lời thật lòng, đến lúc đó các người cũng đừng chê ta nói lời thật lòng khó nghe.”

Lý thị tức giận nhìn Tiêu Lê chăm chăm, nghĩ Tiêu Lê này là có ý gì?

Uông thị vốn định đi vào nhà chính rồi, nghe nàng nói như vậy cả người cứng đờ, thiếu chút nữa quay người lại mắng Tiêu Lê Hoa, lại bị lão đầu từ đứng ở cửa lôi vào.

“Nương……”

Một giọng nói nhỏ vang lên, thân thể Tiêu Lê chấn động, tiếng gọi này nàng đã mong ước từ lâu, bây giờ được nghe thấy, hơn nữa nàng biết đây là gọi nàng, chút khó chịu trong lòng nàng lập tức biến mất, xoay đầu nhìn về hai bóng hình nhỏ nhỏ trước mặt.

“Nương……”

Hai bé con nhìn thấy Tiêu Lê xoay người nhìn chúng, ánh mắt tỏa sáng đến dọa người, liền mím môi giống như muốn khóc, chẳng lẽ nương bị Tam bá nương và bà nội làm cho tức giận nên bây giờ muốn mắng bọn chúng sao?

“Ừ.”

Tiêu Lê chỉ là hơi sững sốt một chút, sau đó cao giọng đáp lời, giờ khắc này, ánh mắt Tiêu Lê tỏa sáng gần như muốn khóc, nàng hoàn toàn đón nhận thân phận này rồi, nghĩ sau này mình chính là Tiêu Lê Hoa, Tiêu Lê chính là kiếp trước!

Tiêu Lê Hoa nhìn thấy hai đứa bé lui về sau một bước, nghĩ chắc mình nói to quá, dọa bọn chúng, trong trí nhớ Tiêu Lê Hoa đối xử với hai đứa bé này không tốt chút nào. Không quan tâm chăm sóc, có lúc còn đánh mắng cái, so ra còn không bằng mẹ kế, mẹ kế ít ra còn muốn giấu diếm người khác, mẹ ruột này thì còn không thèm để ý giấu diếm ai. Nên hai đứa con sợ nàng cũng là bình thường.

“Đi, trở về phòng nào.”

Tiêu Lê Hoa đưa tay về phía chúng, thấy hai đứa bé từ từ đi tới, nàng muốn đưa tay lên xoa xoa đầu bọn chúng, lại sợ hù dọa chúng chạy mất, muốn đợi đến lúc vào phòng rồi nói, đến lúc đó bọn chúng muốn chạy cũng không được. Ặc, sao lại có ý nghĩ kỳ lạ này? Giống như lừa cừu nhỏ vào trong hang sói vậy. Tiêu Lê Hoa bị ý nghĩ của mình làm cho bật cười vui vẻ.

Thạch Đầu và Mộc Đầu nhìn thấy nương tự cười, hai đứa đều không hiểu, nhưng trong lòng cũng không thấy sợ hãi, bọn chúng gần như chưa từng thấy nương cười bao giờ. Không phải nương vừa mới rất tức giận sao? Sao lại cười rồi? Vừa rồi nương là vì bọn chúng mà cãi nhau với Tam bá nương sao? Bọn chúng tuy nhỏ, nhưng cũng nghe thấy nương giống như đang bệnh mình.

Vào phòng, Tiêu Lê Hoa ngồi lên kháng, dựa lưng vào tường, đầu nàng bị thương, vừa rồi lại còn cãi nhau với người khác, bên trong bên ngoài đầu đều đau. Nàng muốn nhanh chóng dưỡng thương cho tốt, hiện giờ nàng còn có hai đứa con trai phải nuôi dầy.

Chương 5: Âm áp

Editor: Khuê Loan

Beta: Tiểu Tuyền

“Nương, có phải người đói bụng không? Con có cái này.”

Thạch Đầu nhìn thấy mẹ ngồi tựa đầu giường, giống như không còn sức lực, bé suy nghĩ một chút, lấy ra hai quả hồng trong túi ra, nuốt nuốt nước bọt, hơi lưu luyến, nhưng vẫn đặt lên giường. Mộc Đầu cũng nhìn theo, miệng nhỏ mím chặt, nhìn không chớp mắt, như thể nhìn nhiều cũng giống như được ăn vậy.

Tiêu Lê Hoa nhìn hai quả hồng, rất nhỏ, nhưng mềm mềm đỏ đỏ có vẻ rất ngọt, lòng nàng thoáng cái cũng ngọt theo. Nhìn hai bé con nho nhỏ đang nhìn hai quả hồng nuốt nước miếng, nghĩ đây đúng là đồ ăn vật ngon lành đối với trẻ con, lại không tiếc lấy ra cho mẹ ăn, đúng là hai đứa con hiếu thảo! Đúng là mình được lời mà, không nói đến hai đứa bé này bây giờ là máu mủ ruột rà của mình, cho dù mình chỉ là mẹ kế, cũng sẽ thương yêu chúng đến tận xương tủy. Tiêu Lê Hoa trước kia thật đáng khinh bỉ, bây giờ nhìn lại chuyện nàng ta chết đi ít nhất là chuyện tốt đối với hai đứa nhỏ, sau này mình sẽ đối xử với bọn chúng thật tốt.

“Nương không đói bụng, các con ăn đi.”

Tiêu Lê Hoa nhỏ nhẹ nói, nhưng lúc này bụng nàng lại kêu lên, nàng lúng túng một trận, nghĩ cái bụng này đúng là không chịu phối hợp.

“Nương ăn đi, bụng nương kêu kìa. Bụng con không đói cũng không kêu!”

Thạch Đầu vừa nói vừa xoa bụng, sau đó giống như để chứng minh việc nó nói dối, hay bất mãn với việc nó xoa xoa bụng, cái bụng kêu to một tiếng.

Cái bụng của Mộc Đầu lúc này giống như bị tiếng kêu từ bụng của nương và ca ca khơi gợi, cũng kêu lên một tiếng nho nhỏ.

Tiêu Lê Hoa không nhịn được bật cười, trong lòng lại có chút chua xót, nghĩ hai đứa bé hẳn là đói bụng đây, nhìn cánh tay bắp chân gầy nhỏ của chúng, mấy đứa trẻ ở hiện đại đều mập mạp như hình ảnh mấy đứa bé trong tranh tết. Nàng cầm hai quả hồng, dùng vạt áo để lau, gọi hai đứa bé lại gần, sau đó mỗi tay cầm một quả đặt lên miệng chúng.

“Các con ăn đi, chờ sau này các con tìm được nhiều lại đưa cho nương ăn.”

Tiêu Lê Hoa nói, nhìn hai đứa bé cũng không ăn hai quả hồng trong miệng, đưa tay lên xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của chúng, nghĩ hai cái mặt nhỏ này thật là bần, bây giờ đầu nàng đang choáng váng, chờ đỡ hơn, nàng sẽ tắm rửa cho chúng, quần áo cũng cần phải may vá lại, Lý thị mắng dù khó nghe, nhưng bà ta cũng là có cơ để nói, hai đứa bé này đúng là quá bần, mặt bần, quần áo đầu tóc trên người cũng bần, quần áo bị rách cũng không được vá, đã bị lộ cả bắp chân, nếu lại để rách thêm mấy ngày nữa, đến lúc đó nhìn sẽ khó coi hơn.

Thạch Đầu và Mộc Đầu mở to mắt, bị ngón tay Tiêu Lê Hoa xoa trên mặt, không để ý đã ăn xong hai quả hồng, cảm thấy hôm nay nương tâm tình vô cùng tốt, ánh mắt nhìn chúng sáng rực đến dọa người, nhưng lại không định đánh chúng, hơn nữa giọng nói cũng khác với ngày thường, rất dễ nghe, cười cũng rất đẹp.

“Nương, dễ nghe lắm ấy, so với giọng của Đồng Tiễn Nương còn hay hơn.”

Mộc Đầu ăn quả hồng xong, cảm thấy trong miệng vẫn còn vị ngọt, nó nhìn nụ cười trên mặt mẹ nó, buột miệng nói.

Tiêu Lê Hoa nhìn bé cười hỏi: “Tiểu Mộc Đầu, con nói giọng của mẹ dễ nghe sao, so với giọng Đồng Tiễn Nương còn hay hơn sao?”

Mộc Đầu gật đầu, nghĩ nương gọi nó là Tiểu Mộc Đầu, rõ ràng nó là Mộc Đầu cơ mà, nhưng mà lúc nương gọi nó là Tiểu Mộc Đầu thì cười, nên nương vui vẻ là được rồi.

Tiêu Lê Hoa nghĩ Đồng Tiễn Nương kia chắc là mẹ của một đứa trẻ tên là Đồng Tiễn, giọng của người phụ nữ kia nghe rất êm tai, đây là con trai khen mình đây mà.

“Tiểu Mộc Đầu ngoan, sau này nương sẽ luôn nói chuyện dễ nghe như vậy nhé. Tiểu Thạch Đầu, đi lên giường ngồi, cùng đệ đệ con nói chuyện với nương. Nương bế các con nhé.”

Tiêu Lê Hoa thấy hai đứa nhỏ cũng không cao hơn cái giường bao nhiêu, nàng đi xuống giường bế bọn nhỏ.

Mộc Đầu được Tiêu Lê Hoa bế, bị dọa co chân nhảy lên, bị Tiêu Lê Hoa nhẹ nhàng bế lên eo, liền cười. Sau đó bé được đặt lên giường gạch. Bé lập tức nhìn ca ca. Thạch Đầu đã giẫm lên một cái ghế con bỏ lên trên giường, đến bên cạnh Mộc Đầu. Tiêu Lê Hoa nhìn động tác lưu loát kia của Thạch Đầu, nghĩ đứa nhỏ này đã thành thói quen, vừa rồi Mộc Đầu cũng hơi giấy dựa, chắc hẳn là cho tới giờ Tiêu Lê Hoa cũng chưa từng bế hai đứa bé này.

Hai đứa bé ngoan ngoan ngồi trên giường gạch, Mộc Đầu ngồi cạnh Thạch Đầu, hai đứa bé mở to mắt nhìn nàng.

Tiêu Lê Hoa cũng ngồi trên giường gạch, tìm tư thế thoải mái để ngồi, nhìn hai đứa bé, thấy bọn chúng không lên tiếng, liền hỏi chúng về một vài vấn đề, hôm nay hai bé đi chơi với ai, có vui không, hai quả hồng kia là ai cho hay tự mình tìm được..... Hai đứa bé thấy nàng nói chuyện dịu dàng như vậy, hơn nữa trên mặt còn nở nụ cười, ánh mắt sáng rực nhìn bọn chúng cũng không hung dữ chút nào, từ từ càng lúc càng nói nhiều hơn.

“Nương, đầu nương có đau không?”

Thạch Đầu nhìn vài quán trên đầu Tiêu Lê Hoa, nghĩ lúc trước trên đầu nương quán vài xanh nhìn rất đẹp, nhưng bây giờ thì nhìn có chút dọa người, buổi sáng lúc nó và Mộc Đầu biết nương bị thương cũng rất sợ hãi, trông nom nàng một lúc thật lâu, sau lại sợ khi nàng tỉnh sẽ đánh mắng chúng, hơn nữa lại đói bụng rồi, nên mới chạy ra ngoài tìm đồ ăn. Hiện tại nương tỉnh rồi, không mắng cũng không đánh bọn chúng, còn giống như thay đổi tốt hơn rồi, nó nghĩ chẳng lẽ là bởi vì đầu bị đập vào đâu? Nó nghe người ta nói có người bị đập đầu xong liền hôn mê, nương của nó bị đập xong tốt hơn?

Tiêu Lê Hoa cười nói: “Hơi đau một chút, nhưng mà có Thạch Đầu và Mộc Đầu ở đây nói chuyện với nương, nương đã không thấy đau nữa rồi.”

“Nương, con và nương nói chuyện.”

Tiểu Mộc Đầu nói, bé còn nhỏ, nhìn vóc dáng chỉ khoảng hai ba tuổi, nói chuyện cũng không thể nói câu quá dài, có thứ tự, giọng nói nhỏ nhỏ, vô cùng đáng yêu.

Tiêu Lê Hoa cười nói: “Tiểu Mộc Đầu thật ngoan.”

Tiểu Mộc Đầu nghe thấy Tiêu Lê Hoa khen bé, trên mặt lộ ra nụ cười ngượng ngùng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại có thêm cái má lúm đồng tiền nhỏ nhỏ, nhìn thấy Tiêu Lê Hoa thật sự là muốn cắn một cái. Nàng nghĩ đứa con trai này của nàng nếu tắm rửa sạch sẽ nuôi nấng cho béo lên, nhất định sẽ là đứa trẻ đáng yêu chết người.

“Nương, con cũng nói chuyện với nương.”

Tiêu Lê Hoa nhìn Thạch Đầu bên cạnh đang chớp mắt nhìn nàng, hiểu tâm tư của bé, nói: “Ừ, Tiểu Thạch Đầu cũng rất ngoan. Các con là con ngoan của nương. Trước kia nương không tốt. Hôm nay nương bị ngã đập đầu, trong lúc mơ mơ màng màng, chính là nương không thể bỏ lại các con, lúc ấy nương đã nghĩ, chỉ cần có thể sống lại, nhất định phải yêu thương Tiểu Thạch Đầu và Tiểu Mộc Đầu. Sau đó nương tỉnh lại. Cho nên sau này nương sẽ đối xử thật tốt với Tiểu Thạch Đầu và Tiểu Mộc Đầu. Nương sẽ không bao giờ như trước đây nữa. Các con cũng tha thứ cho nương được không? Nương sẽ trở thành nương tốt, các con cũng trở thành con ngoan của nương, có được không?”

Tiểu Thạch Đầu nghĩ khó trách nương vừa tỉnh liền thay đổi, hóa ra là vậy a. Tiểu Mộc Đầu còn nhỏ, không hiểu rõ, nhưng bé cũng nghe rõ ràng. Sau này nương sẽ trở thành nương tốt, sẽ yêu thương bọn chúng, mà bọn chúng sẽ thành con ngoan. Bé vội vàng gật đầu, bé vẫn luôn hi vọng nương vẫn như bây giờ, bé sợ nương trở lại như cũ. Tiểu Thạch Đầu cũng gật đầu, bé thích nương bây giờ, rất sợ nương lại trở lại như lúc trước.

Tiêu Lê Hoa nghĩ trẻ con đúng là dễ thuyết phục, mặc dù hai đứa bé còn chút lo lắng, nhưng chỉ cần nàng vẫn như vậy, bọn chúng sẽ nhanh chóng thân cận với nàng. Nghĩ tới cuộc sống sau này có hai đứa con trai ở cạnh, nàng cảm thấy cuộc sống như vậy mới có ý nghĩa!

Ba mẹ con nói chuyện chưa tới nửa canh giờ, đã nghe thấy tiếng bước chân cùng tiếng nói chuyện ở bên ngoài vang lên.

Thạch Đầu nói: “Là các đại bá từ ruộng về.”

Tiêu Lê Hoa cũng không biết bây giờ là mùa nào, không biết hiện giờ đất có thể trồng cái gì, nhưng nghĩ đến thời cổ đại trừ mùa đông thì nông dân vẫn luôn làm việc ngoài ruộng. Thân thể này hình như đi ra bờ sông giặt quần áo, còn Lý thị thì ở trong nhà nấu cơm, không biết Đại tẩu và Nhị tẩu có đi ra ruộng làm không. Trong trí nhớ của nàng thì Đại tẩu và Nhị tẩu đều mặc quần áo của phụ nhân nông thôn, không thích ra vẻ như Lý thị, chắc cả hai người đều là phụ nhân có thể ra đồng làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Bánh

Tiêu Lê Hoa biết bây giờ trọng phụ Tạ Hữu Thuận của mình không có ở nhà, hẳn đi xây nhà thuê cho người ta ở trong huyện thành, hẳn luôn đi làm xa nhà một thời gian dài, vì như vậy kiếm được nhiều tiền hơn, nhưng dù hẳn kiếm được nhiều tiền hơn nữa, cũng vẫn phải nộp vào công trung, Tiêu Lê Hoa nghĩ đến Tiêu Lê Hoa trước kia luôn bất mãn với việc trọng phụ đi làm xa bên ngoài, không phải bởi vì nàng yêu thương hẳn, mà bởi vì nàng cho rằng tất cả ảm ức khổ sở mình phải chịu đựng là do nam nhân của mình không ở nhà.

Tiêu Lê Hoa nghĩ nhất định là có nguyên nhân này, đây chính là sự bi ai của nữ nhân cổ đại, cho dù có kiên cường hơn nữa, cũng sẽ dựa dẫm vào nam nhân, nam nhân không có ở cạnh sẽ có chút phiền toái.

Trong trí nhớ của nàng Tạ Hữu Thuận này không phải là người xấu, chờ xem tình hình, nếu hai người dễ ở chung, sẽ khuyên hấn sau này không nên đi làm xa nhà, nhất là sau này được ở riêng, khi đó nàng sẽ nghĩ cách để kiếm tiền, có đàn ông giúp đỡ cũng dễ dàng hơn, hai đứa nhỏ cũng cần người cha ở bên cạnh.

“Tứ đệ muội, ta đi vào nhé.”

Giọng nói của một nữ nhân vang lên, Tiêu Lê Hoa đáp một tiếng, cửa liền mở ra, một nữ nhân tiến vào, Tiêu Lê Hoa nhận ra đây là Nhị tẩu Từ thị.

Từ thị có khuôn mặt tròn, đường nét hài hòa, dáng người không béo không gầy, mặc quần áo màu xanh, trên đầu cài một cây trâm trúc, đáng vẻ gọn gàng. Nàng đi vào thấy Tiêu Lê Hoa và hai đứa bé ngồi cạnh nhau thì bất ngờ, bởi vì bình thường Tiêu Lê Hoa không thân thiết với hai đứa bé, hận không thể cách xa chúng, hai đứa bé cũng thấy mẹ như chuột thấy mèo tránh thật xa. Hôm nay chẳng lẽ mặt trời mọc ở hướng tây rồi?

“Nhị tẩu.”

Tiêu Lê Hoa gọi một tiếng, trong trí nhớ của nàng Nhị tẩu này không có phát sinh xung đột gì quá lớn với chủ nhân thân thể này, ngay cả có mâu thuẫn cũng là do thân thể này gây sự trước. Tiêu Lê Hoa rất là khách khí đối với Nhị tẩu này, nàng cho rằng người không phạm ta thì ta không phạm người.

Từ thị bưng một cái khay trên tay, phía trên đặt hai cái chén một đôi đũa, nàng đặt khay xuống, thấy trong chén lỏng bông cháo ngô, một cái chén đựng một món ăn màu xanh đậm, từ màu sắc có thể nhận ra là rau chân vịt, chỉ là món ăn kia đúng là chẳng có một giọt dầu nào, nhìn qua đã cảm thấy khó nuốt.

Từ thị đi tới đánh giá Tiêu Lê Hoa nói: “Nhìn sắc mặt muội vẫn còn xanh xao như vậy, lần này đúng là bị thương nặng rồi. Thuốc uống đã đỡ chưa? Đầu còn đau không? Cha mẹ bảo muội bị thương không nên đi đứng nhiều, bảo ta bưng thức ăn tới cho muội. Muội ăn ở đây đi, ăn xong ta lại tới mang chén đi. Thạch Đầu và Mộc Đầu đi ăn cơm cùng với ta.”

Thạch Đầu nhìn thoáng qua Tiêu Lê Hoa, liền đi xuống giường gạch, bế Tiểu Mộc Đầu xuống.

“Làm phiền Nhị tẩu rồi.” Tiêu Lê Hoa cảm ơn, sau đó nói với hai đứa bé: “Thạch Đầu và Mộc Đầu ăn xong thì về phòng nhé, một mình nương ở trong phòng rất buồn.”

Thạch Đầu và Mộc Đầu vội gật đầu, hiện giờ nương trở nên thật dịu dàng, bọn chúng cũng muốn được ở cạnh nương nhiều hơn, như vậy nương sẽ yêu thích chúng hơn!

Từ thị nghĩ cô em dâu này thật sự là đã thay đổi, nhưng nàng cũng không hỏi nhiều, mang hai đứa bé rời đi.

Tiêu Lê Hoa nhìn chén cháo loãng cùng một chén rau xanh, trong lòng nghĩ ăn cơm cũng thật quá tiết kiệm đi, cho dù có muốn giảm cân cũng không cần như vậy. Ăn thức ăn như vậy cho dù là ông trời cũng không thể mập được. Bây giờ nàng không thể kén ăn, cứ ăn trước rồi tính, chờ sau này nàng kiếm được tiền sẽ cải thiện bữa ăn, nàng sẽ làm cho hai con trai của nàng được ăn ngon béo tròn mập mạp!

“Cháo này đúng là lỏng bông chỉ toàn nước, thức ăn mà một chút dầu mỡ cũng không có, đúng là bái phục người nấu cơm.”

Tiêu Lê Hoa nghĩ tài nghệ làm cơm của Lý thị thật không ra gì, nhưng vì muốn mau khỏe, nàng vẫn ăn sạch cả hai chén cháo loãng và rau, mới no được lưng bụng, hoàn toàn giống như bữa cơm tối của mấy kẻ ăn xin.

Đợi đến khi ăn cơm xong, có thể là thức ăn thanh đạm nên đã tiêu hóa xong, hoặc là do cả một ngày chưa đi tiểu tiện, nàng chạy ra đi một lần, lúc về liền phát hiện Thạch Đầu và Mộc Đầu từ nhà chính đã đi về.

“Bảo bối của nương, các con ăn cơm xong rồi à?”

Tiêu Lê Hoa xoa đầu bọn chúng, nghĩ hai đứa bé này thật là gầy, có phải cũng chỉ ăn cháo loãng với rau không, nếu không sao lại ăn nhanh thế.

Thạch Đầu nhìn Tiêu Lê Hoa, cúi đầu không nói, Tiểu Mộc Đầu cho tay vào miệng mút, ánh mắt nhìn Tiêu Lê Hoa, cũng không nói.

“Tiểu Mộc Đầu không nên mút ngón tay, như vậy không sạch sẽ nha, cắn móng tay sẽ xấu, răng cũng sẽ bị mọc lệch.” Tiêu Lê Hoa nhẹ nhàng lấy ngón tay của Tiểu Mộc Đầu ra, sau đó nắm tay hai đứa bé chuẩn bị đi về phòng mình. Ngay lúc này rèm được vén lên, hai bé trai từ trong phòng đi ra, chừng sáu bảy tuổi cũng coi như là gọn gàng sạch sẽ, một đứa đang ăn nửa cái bánh cầm trong tay. Tiêu Lê Hoa khẽ cau mày, nghĩ hai đứa bé này so ra còn lớn hơn con trai của nàng, tướng ăn cũng khỏe, mà còn chưa ăn xong bánh, tại sao hai con trai của nàng ăn xong trước lại đi ra tay không?

Tiêu Lê Hoa trong lòng cảm thấy nghi ngờ, lại nhìn hai con trai nàng, thấy ánh mắt chúng đều nhìn chiếc bánh kia, Tiểu Mộc Đầu lại cho tay vào trong miệng, Tiểu Thạch Đầu môi mím chặt, cổ họng cũng không ngừng chuyển động. Mắt nàng có chút chua xót.

Hai đứa bé kia thấy Tiêu Lê Hoa không nói chuyện, cũng chỉ đứng ở cửa căn từng miếng từng miếng bánh, còn lớn tiếng kêu bánh thật thơm thật ngon a, vừa nói vừa liếc mắt về phía Thạch Đầu Mộc Đầu.

Tiêu Lê Hoa hỏi Tiểu Thạch Đầu: “Tiểu Thạch Đầu, con nói cho nương nghe, buổi tối các con có ăn bánh không? Bánh kia có phải tất cả mọi người đều có không?”

Tiểu Thạch Đầu ngẩng đầu nhìn nương, nói: “Người lớn không có.”

Tiểu Mộc Đầu nói tiếp: “Con và ca ca cũng không có.”

Trong lòng Tiêu Lê Hoa bùng nổ, nàng đã hiểu, bánh này người lớn không có, trẻ con có, nhưng con trai của nàng lại không có! Cho nên chỉ có thể nhìn người khác ăn bánh, bọn chúng chạy đi chỗ khác, người ta còn đuổi theo nhom nhem chúng.

“Là tất cả trẻ con đều có, chỉ có hai con không có? Tại sao?”

Hai đứa bé gật đầu, không trả lời câu hỏi của nàng. Tiêu Lê Hoa xoa xoa đầu hai đứa bé, nói với chúng: “Các con trở về phòng trước đi, nương sẽ về sau. Tiểu Thạch Đầu dắt đệ đệ con về phòng. Ngoan, nghe lời nương.”

Tiểu Thạch Đầu nhìn thoáng qua Tiêu Lê Hoa, dắt đệ đệ trở về phòng.

Tiêu Lê Hoa liếc nhìn hai đứa bé kia, lại nhớ đây hình như là hai đứa con trai của Lý thị, có thể nhớ tới hình ảnh hai đứa bé đứng cạnh Lý thị. Nghĩ đến hành động và vẻ mặt của chúng lúc này, Tiêu Lê Hoa nghĩ đúng là mẹ nào con nấy, hai đứa bé này cũng không ngoan ngoãn gì.

Hai đứa bé bị Tiêu Lê Hoa nhìn như vậy liền lùi về sau một bước, nuốt bánh đang nhai trong miệng, bọn chúng vẫn có chút sợ hãi Tứ thẩm này, bọn chúng dám trước mặt Tứ thẩm ăn bánh nhom nhem với Thạch Đầu và Mộc Đầu, là vì bọn chúng biết Tứ thẩm này không quan tâm đến Thạch Đầu và Mộc Đầu, bình thường bọn chúng bắt nạt Thạch Đầu và Mộc Đầu, Tứ thẩm đôi khi cũng chỉ liếc mắt nhìn, có lúc còn không thèm nhìn. Vì thế nên mới cổ vũ lá gan của bọn chúng, nhưng chúng vẫn sợ Tiêu Lê Hoa, cho nên hôm nay Tiêu Lê Hoa nhìn đám Thạch Đầu Mộc Đầu điệu dàng như vậy, lại còn dùng ánh mắt như thế này nhìn chúng, bọn chúng nghĩ hôm nay Tứ thẩm ngã nền ngốc luôn rồi sao?

Tiêu Lê Hoa sẽ không so đo với hai đứa trẻ con, nàng vén rèm đi vào nhà chính.

Bên trong nhà chính có hai cái bàn, đàn ông một bàn, phụ nữ trẻ em một bàn. Ông thị mặc dù là phụ nữ nhưng lại ngồi cùng đàn ông ở bàn trên, còn có vài đứa trẻ lớn hơn thì cũng ngồi bàn trên, là con trai của Đại phòng.

Tiêu Lê Hoa vừa tiến vào quét mắt nhìn trên bàn, thấy thức ăn trên bàn cũng ăn gần xong rồi, có rau xào, còn có dưa muối, trong tay trẻ con cầm bánh, trong tay người lớn thì không có. Nàng nghĩ đúng là đứa trẻ khác đều có, chỉ có con trai nàng thì không có.

Người trong nhà thấy Tiêu Lê Hoa đi vào tất cả đều không nói gì, sắc mặt cũng không thoải mái gì, Tiêu Lê Hoa ở nhà vốn không được yêu thích, hôm nay lại tiêu tốn một lượng bạc, tất nhiên càng làm cho người ta nhìn thấy không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Một nhà cực phẩm

Editor: Khuê Loạn

Beta: Tiểu Tuyền

“Tứ đệ muội, người vẫn đang bị thương, sao lại tới đây? Mau ngồi xuống đi.”

Từ thị đứng lên nói, thật ra thì nàng cũng không thích Tiêu Lê Hoa, nhưng giữa hai người cũng không có mâu thuẫn gì lớn, Tiêu Lê Hoa chính là người tính tình lạnh lùng thô lỗ, nếu như không trêu chọc nàng ta, nàng ta cũng sẽ không tìm người khác gây phiền phức, Từ thị đương nhiên sẽ không tự tìm phiền phức cho mình.

Lý thị đảo mắt qua, nói: “Tứ đệ muội, đồ ăn đều đã đưa đến phòng của người, cũng đưa không ít, người còn tới đây làm gì? Hôm nay người gây chuyện, nên người thấy đói bụng, người còn cảm thấy ăn chưa no sao? Người ta nói người bị thương thường ăn ít, sao người lại giống như cái thùng com vậy?”

“Tiêu thị, không còn com, người về đi! Ta thấy người cũng đã khỏe rồi, ngày mai đến phiên người nấu com, nên nấu com đi, không cho phép lười biếng! Nếu không sẽ cho hưu người về nhà mẹ đẻ! Con dâu như người nhà chúng ta không chấp nhận được!”

Ông thị đặt mạnh đôi đũa xuống bàn, bày ra uy phong của bà mẹ chồng, lời nói lúc xế chiều hôm nay của Tiêu Lê Hoa vẫn còn làm cho bà tức giận đấy.

“Ta đã ăn xong rồi, ta tới đây là muốn hỏi, mỗi đứa bé đều có bánh ăn, tại sao con ta lại không có?”

Những lời này vừa nói ra, ánh mắt mọi người nhìn nàng đều có vẻ kinh ngạc, bởi vì từ khi Tiêu Lê Hoa sinh Thạch Đầu và Mộc Đầu, chưa từng quan

tâm che chở hai đứa bé, càng sẽ không bao giờ nói là “con ta”, hôm nay lại để ý đến hai đứa bé này. Nhưng vấn đề nàng hỏi đều làm cho mọi người lúng túng.

Uông thị nghiêm mặt nói: “Tại sao? Còn không phải tại vì người sao? Người làm tổn thất một lượng bạc, có thể mua được bao nhiêu bánh? Vốn hôm nay cũng không nên cho người ăn cơm! Bây giờ nể tình vết thương của người nên không để người chịu đói, con của người không ăn bánh là tiết kiệm phần cho người! Người có ý kiến gì? Vậy ngày mai người đừng ăn cơm nữa!”

“Cha, con hỏi người, trong nhà này mọi người kiếm tiền đều giao cho công trung, có phải người trong nhà này tiêu tiền đều từ công trung bỏ ra không? Bao gồm cả việc bị bệnh, bị thương?” Tiêu Lê Hoa trực tiếp hỏi Tạ Sinh Tài.

Tạ Sinh Tài nghe Tiêu Lê Hoa hỏi như vậy, có chút lúng túng, gật đầu.

Tiêu Lê Hoa lại hỏi: “Vậy có người nào bị thương bị bệnh thì phải chịu đói không? Người bị bệnh không thể chịu đói, thì con của hắn phải chịu thay? Có chuyện này sao? Con chỉ hỏi trong nhà này có phải là quy định như vậy không? Sau này cũng sẽ như vậy phải không? Nếu là như vậy, con sẽ không nói thêm nữa! Nếu không phải như vậy, phải đem bánh cho con của con ăn!”

Tạ Sinh Tài bị hỏi đến không biết nói gì, chuyện này căn bản không phải do hắn làm, hắn không ngăn cản, nhưng cũng biết là không có lý, hiện tại bị con dâu chất vấn, hắn cũng không biết giải thích như thế nào, chỉ có thể nhìn lão bà.

Uông thị nhìn Tiêu Lê Hoa chăm chăm, giống như nhìn bức tượng.

Đàn ông không tiện nói chuyện, Lý thị vừa muốn há mồm nói đã bị một câu nếu người dám nói chuyện vậy sau này người đừng nên bị bệnh, nếu không sẽ đến lượt con trai người chịu đói của Tiêu Lê Hoa chặn miệng! Nàng tức không nói nổi.

Đại tẩu Phương thị mở miệng nói: “Tứ đệ muội, ngã bệnh là tiêu tiền từ công trung, nhưng cũng phải xem tình hình, người khác bị bệnh hay bị thương đều là không may, muội bị thương là do tự gây nên. Nếu như muội không gây sự với người ta, không đánh nhau với người ta, thì sao có thể bị ngã đập đầu? Muội nào loạn như vậy, không chỉ tốn mất một lượng bạc, còn làm mất mặt Tạ gia chúng ta.”

“Chính là thế, lời đại tẩu nói có lý, ta cũng ngại ra ngoài cửa, thật mất thể diện.”

Lý thị ở bên cạnh xen mồm, khinh bỉ nhìn Tiêu Lê Hoa.

Phương thị lại nói tiếp: “Lời này là thật, mồi lang trung cho muội, tổn số bạc này, cũng là bố mẹ chồng tâm địa lương thiện, nếu đổi là người khác sớm đã bị muội làm cho tức chết, còn có thể để tâm đến sống chết của muội sao? Hiện giờ muội cũng đã tỉnh lại, nể tình muội bị thương, cũng không cắt cơm của muội, chỉ cắt bớt phần bánh của Thạch Đầu Mộc Đầu, đây đã là do hai ông bà lương thiện, muội hiện tại trách tội họ, thật là có chút quá đáng.”

Uông thị nghe Phương thị nói cũng đẹp mặt hơn rất nhiều, nghĩ vợ lão Đại đúng là biết ăn nói, về lúng túng trên mặt Tạ Sinh Tài cũng giảm bớt, cảm thấy đúng là có lý.

Tiêu Lê Hoa nhìn Phương thị, nghĩ đại tẩu này đúng là biết ăn nói, không chỉ sửa lại hết những điều nàng nói, nàng xem ra, đại tẩu này nói chuyện không giảng đạo lý, thật ra chính là bênh phía cha mẹ chồng, nói nàng không hiểu lý lẽ! Thật sự nghĩ nàng ngu sao? Nghĩ cắt bớt khẩu phần lương thực của con trai nàng nhưng lại đổ lỗi lên đầu nàng. Cả một nhà lớn nhỏ nhìn hai đứa bé bị đói bụng vì lỗi không phải của mình, còn cảm thấy làm như vậy là đúng, lương thiện cái nỗi gì, đi lừa quỷ đi!

“Tứ đệ muội, muội mau xin lỗi bố mẹ đi, chuyện này coi như xong. Nếu không cha mẹ tức giận, đến lúc Tứ đệ trở về cũng sẽ không tha cho người.”

Người đàn ông vừa nói chính là chồng Phương thị, Tạ Hữu Khang.

“Đúng, Tứ đệ muội, mau xin lỗi rồi trở về phòng đi, muội vẫn còn đang bị thương đấy, nếu lại bị nặng, trong nhà cũng không có bạc cho muội tiêu tốn đâu.”

Đây là chồng của Lý thị, Tạ Hữu Hòa.

Tạ Hữu Tài cúi đầu uống chút cháo loãng còn lại, không nói lời nào.

Khóe miệng Tiêu Lê Hoa nhếch lên, cười nói: “Tại sao ta phải xin lỗi? Các người không phải nói một lượng bạc trị thương cho ta lấy ra từ công trung sao, muốn đòi lại sao? Ta đây chính là tổn tiền của công trung, tại sao lại cắt giảm phần cơm của ta? Tại sao lại cắt giảm phần cơm của con trai ta? Các người đừng bảo là ta mắc nợ các người, nếu muốn đòi lại một lượng bạc, ta đây sẽ trả các người! Các người cũng không thể cắt giảm cơm canh của con trai ta! Bọn chúng còn nhỏ như vậy, ăn không đủ no sẽ bị đói, sao các người không hướng về phía ta đây này, lại đòi xử với con trai ta như vậy, thật đúng là tâm địa lương thiện! Một nhà mà thế này ư, đây đúng là một nhà sao?”

“Người muốn trả lại một lượng bạc? Đây là do người nói, không được lật lọng!”

Lý thị vừa nghe xong lập tức kêu lên, bạc này là trong công trung đương nhiên có phần của nàng, thiếu một lượng thì phần của nàng lại ít đi một phần, tất nhiên nàng không hy vọng ít đi một chút nào.

Trong lòng Tiêu Lê Hoa nghĩ Tạ Hữu Thuận ra ngoài làm công, bạc kiếm được đều bị tịch thu, đến lúc đó một lượng bạc sẽ lấy từ đó ra, người của Tạ gia muốn nói gì mà không được, đến lúc đó cho họ khó chịu chết đi.

Phương thị nói: “Cho dù người nói muốn trả lại một lượng bạc, hành động của người cũng đã làm mất mặt Tạ gia chúng ta, cắt giảm một bữa ăn cũng là bình thường.”

Uông thị nói: “Chính là đạo lý này, Tạ gia chúng ta luôn có danh tiếng tốt, đều bị người làm hỏng.”

Tiêu Lê Hoa khinh thường nói: “Thanh danh của ta đã sớm nát bét, cũng không phải là vì chuyện hôm nay mà kém đi, nếu Tạ gia bị ảnh hưởng thì cũng từ sớm rồi, còn nói là vừa bị xong? Hay là nói từ trước đến nay các người luôn để con trai ta đói bụng?”

Tiêu Lê Hoa nói tới đây liền cau mày, nghĩ đến thân thể gầy yếu của Thạch Đầu và Mộc Đầu, cảm thấy cho dù mình đối xử với hai đứa bé không tốt, bọn chúng cũng ăn cơm cùng cả nhà, không thể nào lại gầy như vậy. Trong trí nhớ hình như Tiêu Lê Hoa kia không vui sẽ tự mình mang thức ăn về phòng ăn, hai đứa bé ăn cơm ở trên bàn như thể nào cũng không biết. Hoàn toàn có thể là nàng ở bên ngoài gây chuyện, sẽ để cho hai đứa bé chịu phạt thay cho nàng a!

“Các người lại dám làm như vậy! Bọn chúng cũng là họ Tạ!”

Trong lòng Tiêu Lê Hoa cảm thấy rất không có khả năng, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt những người đó lóe lên, đáng về bị nàng đoán trúng, nàng tức giận dựng đứng lông mày, cảm thấy mình đúng là xuyên qua đến một nhà cực phẩm rồi! Cực phẩm đến mức con cháu phạm lỗi thì phạt cháu trai chịu đói bụng!

“Họ Tạ cũng là do người sinh ra, nếu người không như vậy, bọn họ sẽ bị người làm liên lụy. Hơn nữa người không phải là không thêm quan tâm sao? Bây giờ giả vờ cái gì? Ta thấy người không phải là ngã đập đầu mất trí, mà là đang soi mói thì có!”

Lý thị nói thể tương đương thừa nhận.

Tiêu Lê Hoa nghe Lý thị nói như vậy, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh, đó là Uông thị nói với nàng nếu như nàng lại gây chuyện thị phi, sẽ không cho nàng ăn cơm, nàng trừng mắt nói muốn không cho nàng ăn cơm sao, nàng sẽ làm cho tất cả mọi người không thể ăn cơm, sau đó Uông thị bị Tiêu Lê Hoa hù dọa, vừa không muốn nhượng bộ, lại uy hiếp nói nàng mà ăn thì Thạch Đầu Mộc Đầu cũng đừng có ăn, kết quả tất nhiên là Tiêu Lê Hoa không thêm đề ý đến việc hai đứa con trai của mình có cơm ăn hay không. Sau đó Uông thị đề tỏ vẻ bà nói lời giữ lời, vì duy trì sự uy nghiêm của nữ chủ nhân trong nhà, liền phạt hai đứa bé đói bụng mỗi khi Tiêu Lê Hoa phạm lỗi.

Tiêu Lê Hoa nghĩ đến những chuyện này, mắt liền đỏ, nàng nhìn những người trước mặt, nghĩ đây chính là người nhà trong kiếp này của nàng, nàng may mắn vì trong ngày đầu tiên trọng sinh tới đây đã biết bọn họ là người như thế nào.

Tiêu Lê Hoa xoay người rời đi, muốn đi đến phòng bếp, nhưng lại dừng bước, lúc này trí nhớ của nàng vô cùng tốt, nói cho nàng biết từ trước đến giờ luôn là nấu ít ăn nhiều, cực hiếm khi còn thừa thức ăn. Nàng dặm chân, trở về phòng, vừa vào phòng liền chốt cửa.

“Nương.”

“Nương.”

Tiểu Thạch Đầu và Tiểu Mộc Đầu vốn ngồi trên giường gạch, thấy cửa đột nhiên mở ra, Tiêu Lê Hoa nghiêm mặt xông vào, làm bọn chúng sợ hết hồn, trong lòng nghĩ không lẽ nương lại biến trở về như cũ? Tiểu Mộc Đầu há há mồm đã muốn khóc, cũng không dám lên tiếng, rung rung nước mắt. Thạch Đầu cũng cứng đờ cả người, nhích lại gần bên cạnh đệ đệ.

Tiêu Lê Hoa nhìn thấy đáng về hai đứa nhỏ, biết đã dọa bọn chúng sợ, sắc mặt dịu xuống, nói: “Nương không có chuyện gì, các con đừng sợ.” Nàng ngồi trên giường gạch, cảm thấy có chút choáng váng, nhắm mắt lại, trong lòng nghĩ tốt nhất là tự mình dưỡng thương cho tốt, nếu không để lại di chứng sẽ phiền phức.

Tiểu Thạch Đầu nói: “Nương, người không sao chứ?”

“Nương không sao. Tiểu Thạch Đầu, con nói cho nương biết, có phải không trước kia nương mắc lỗi, các con sẽ bị cắt giảm thức ăn? Nói thật cho nương nghe.” Tiêu Lê Hoa nhìn Tiểu Thạch Đầu, nàng cũng muốn xác nhận một lần. Tiểu Thạch Đầu mấp máy môi, nói: “Nương, không có chuyện gì, chúng con không đói bụng. Con chia một phần của con cho đệ đệ, con còn đưa đệ đệ đi tìm đồ ăn nữa.” Nghe mấy lời này, Tiêu Lê Hoa rút nước mắt, đi qua ôm lấy hai đứa bé vào trong lòng, cảm thấy chúng thật gầy, lại đáng thương, nàng khó khăn lắm mới có con trai, lại phải chịu khổ như vậy!

Tiêu Lê Hoa giờ phút này cực kỳ ghét người của Tạ gia, cũng ghét Tiêu Lê Hoa.

“Tại sao các con không nói với cha?”

Tiêu Lê Hoa đau lòng hỏi, nghĩ Tạ Hữu Thuận thương hai đứa con trai này, nếu nói với hắn thì sẽ không bị như vậy đi? Trong ký ức của nàng thì Tạ Hữu Thuận không biết chuyện này, nếu biết hẳn nhất định sẽ tức giận. Nhưng hắn đau lòng vì hai đứa nhỏ gầy yếu, giống như chỉ vì vốn hai đứa bé đã như thế, trẻ con ở nông thôn nhiều đứa gầy gò, nên hắn cũng không phát hiện ra điều gì bất thường.

Tiểu Thạch Đầu nói: “Nếu nói, nương sẽ không có cơm ăn.”

Cả người Tiêu Lê Hoa cứng lại, sau đó run rẩy dữ dội, nàng không kiềm nén được mà bật khóc, nghĩ Tiêu Lê Hoa kia đã bỏ lỡ cái gì a, nàng đã may mắn cỡ nào mới có được hai đứa con trai ngoan như thế này, thật là phúc đức của trời cao, sau này nàng nhất định sẽ đối xử thật tốt với chúng, bù đắp

tất cả những gì mà Tiêu Lê Hoa trước kia thiếu nợ bọn chúng.

Hai đứa bé nhìn thấy Tiêu Lê Hoa khóc, cũng khóc, ba mẹ con ôm nhau khóc ròng, cuối cùng vẫn là Tiêu Lê Hoa ngưng khóc trước, lau nước mắt cho hai đứa bé, xoa cho mặt hai đứa bé đỡ bẩn.

Tiêu Lê Hoa khóc xong, cũng không còn sức lấy nước cho hai đứa bé rửa mặt, nàng chỉ muốn nằm xuống, liền kéo chăn đệm ra, để cho hai đứa bé nằm cạnh nàng, một lát sau ba người cùng ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Nhị tẩu Tử thị

Ngày hôm sau, lúc Tiêu Lê Hoa tỉnh lại còn có chút mơ màng, chớp chớp mắt mấy cái mới nhớ ra, vội vàng quay đầu nhìn, nhìn thấy hai cái đầu nhỏ, hơn nữa vì quay đầu nên động vào vết thương sau gáy nên bị đau, nàng mới xác định đúng là mình đã biến thành một nữ nhân tên là Tiêu Lê Hoa, có hai con trai ngoan ngoãn hiếu thuận.

Ngoài cửa sổ hơi tờ mờ sáng, cũng chưa sáng rõ hẳn, Tiêu Lê Hoa không vội thức dậy, nàng cũng không muốn dậy, dù sao nàng vẫn đang bị thương.

Chăn gối trên người có mùi rất kỳ quái, không biết đã bao lâu không được giặt giũ phơi nắng rồi, rất cứng, rất không thoải mái, làm cho người thích sạch sẽ như Tiêu Lê Hoa cảm thấy không thoải mái, nên nàng định khi trời sáng sẽ lấy chăn màn ra giặt giũ phơi nắng. Sau đó cho hai đứa bé tắm giặt, dọn dẹp phòng ở, nàng sẽ xử lý ổn thỏa. Về phần phòng ở này, mặc dù trong lòng nàng đã chuẩn bị tư tưởng ở riêng, nhưng chỉ cần nàng còn ở một ngày thì sẽ làm cho nó còn sạch sẽ một ngày.

Tiêu Lê Hoa đã tính toán sẽ ở riêng rồi, thì ra mấy nữ chính trong truyện xuyên không đều sẽ ở riêng, không ngờ đến lượt mình cũng làm như thế, hơn nữa lại còn vội vàng như vậy, chỉ là nàng vừa nghĩ tới hai đứa nhỏ phải chịu áp lực nàng sẽ không thể nào không làm như vậy, Tiêu Lê Hoa từng không ra gì, nhưng đây cũng không thể là lý do để người Tạ gia cắt giảm cơm canh của hai đứa nhỏ, nàng cảm thấy người Tạ gia này dù lòng dạ không thể nói là ác độc, thì cũng có thể nói là lạnh nhạt.

Tiêu Lê Hoa không muốn ở cùng một nhà với những người như vậy.

Nghĩ xong, Tiêu Lê Hoa ngủ thiếp đi.

Đến khi tỉnh lại, trời đã sáng rồi, có thể nghe thấy tiếng người lớn nói chuyện bên ngoài và tiếng trẻ con cười đùa. Tiêu Lê Hoa thấy hai đứa bé đều tỉnh dậy, mở tròn mắt nhìn nàng, Tiêu Lê Hoa đưa tay xoa xoa đầu hai đứa, hỏi chúng buổi tối qua ngủ có ngon không, cả hai đứa nhỏ đều gật đầu, hôm qua nướng đối xử với chúng rất dịu dàng, nên chúng ngủ ngon hơn bình thường nhiều, mặc dù buổi tối bị đối tình hai lần, sau đó mút ngón tay mới lại ngủ tiếp được.

Tiêu Lê Hoa từ từ ngồi dậy, cảm thấy trên người có sức hơn hôm qua, hơn nữa chỗ bị ngã đập đầu hôm qua cũng không thấy đau nữa. Nàng nhìn hai đứa nhỏ bản ой là bản, nhìn phòng ở vừa bừa vừa bẩn, nghĩ đến việc mình cần làm thật là nhiều a, nàng tự tính toán trong lòng, quyết định dọn dẹp cái giường nằm trước, phơi phóng chăn chiếu, sau đó lúc xế chiều ấm áp thì tắm cho hai đứa nhỏ.

Lúc này có người gõ cửa, là Tử thị.

Tiêu Lê Hoa xuống giường đi mở cửa, Tử thị đi tới, từ trong tay áo lấy ra hai miếng điểm tâm, đưa cho Tiêu Lê Hoa nói: “Ngày hôm qua đến đây, thấy hai đứa nhỏ đói bụng nên mang đến ít đồ ăn, đừng để đói bụng quá, muối cũng ăn một miếng đi, mặc dù không nhiều, nhưng cũng đỡ một chút.”

Tiêu Lê Hoa nhìn chỗ điểm tâm kia, đây là loại điểm tâm vừa cứng vừa giòn, ăn vào sẽ đỡ đói. Nàng không chán ghét Tử thị, mặc dù người trong nhà cắt bớt khẩu phần cơm canh của hai đứa nhỏ, nhưng nàng nghĩ Tử thị là con dâu cũng không ảnh hưởng được đến quyết định của cha mẹ chồng, có thể mang điểm tâm đến đây đã không tệ rồi. Nghĩ đến hai con trai đói bụng, nàng liền không khách sáo, sau khi cảm ơn thì nhận lấy, đưa cho mỗi đứa một miếng điểm tâm.

Thạch Đầu đưa cho Tiêu Lê Hoa một miếng, Tiêu Lê Hoa bảo mình không đói bụng, bảo chúng mau ăn đi.

Tử thị nhìn thấy, nghĩ Tiêu Lê Hoa thật sự thay đổi rồi, như vậy cũng tốt, nàng rất thương Thạch Đầu và Mộc Đầu, nhưng nàng cũng không phải mẹ ruột của chúng, không thể quản quá nhiều được, để mẹ ruột của chúng yêu thương bảo vệ chúng là tốt nhất.

“Hôm nay ta ở nhà nấu cơm, ta để phần cho mọi người chút cháo và dưa muối, để ta bụng đói cho mọi người, chờ một chút.”

Tử thị vừa nói vừa quay người bước đi, nhanh chóng dùng khay bưng ba chén cháo, còn có một chén dưa muối, đặt lên trên bàn.

“Các con ăn đi, ta ra ngoài trước.”

Tiêu Lê Hoa cảm ơn Từ thị, sau đó cùng hai đứa nhỏ ăn cơm, vừa ăn vừa hỏi hai đứa nhỏ có phải bình thường Từ thị cũng cho bọn chúng đồ ăn không, hai đứa nhỏ gật đầu, nói chỉ cần bọn chúng bị đói, chỉ cần Từ thị có đồ ăn sẽ cho bọn chúng, nhưng không nhiều cũng chỉ có mấy lần. Tiêu Lê Hoa cũng hiểu, tình hình trong nhà này không dư thừa thức ăn, điểm tâm này không thể thường xuyên có được.

Tiêu Lê Hoa nghĩ Nhị tẩu này vẫn còn tốt bụng, cả Tạ Hữu Thái hình như tối qua vẫn không nói gì, chắc hẳn hai vợ chồng này suy nghĩ giống nhau, vậy thì tốt, cuối cùng trong nhà này cũng không phải tất cả mọi người đều khiến người khác khó chịu. Có câu nói một hảo hán ba người giúp, ở cái thời đại này trong cái thôn này, có người giúp đỡ vẫn tốt hơn.

Ăn cơm xong, Tiêu Lê Hoa để cho hai đứa bé đi chơi, nàng bụng chén đưa đến phòng bếp, vừa trở về phòng, nhìn thấy hai đứa bé ngoan ngoan ngồi trong nhà không có đi chơi, cũng không đuổi bọn chúng đi. Nàng bắt đầu dọn dẹp phòng, trước tiên mang toàn bộ chăn đệm ra ngoài phơi phồng, nhìn lên nóc nhà, nghĩ nếu quét dọn chắc rơi cả một tầng bụi xuống đất, cũng chỉ nhẹ nhàng quét qua lớp bụi bặm, để nhìn hơn một chút. Sau đó quét sạch kháng, lại đi lấy hai chậu nước, lau chùi xung quanh.

Thạch Đầu và Mộc Đầu nhìn Tiêu Lê Hoa làm việc nhanh nhẹn tháo vát, hai đứa mở to mắt, đang nghĩ sao lần này nương lại chăm chỉ làm việc như vậy, nhìn Tiêu Lê Hoa nhìn về phía bọn chúng cười, bọn chúng cũng cười, sau đó muốn giúp Tiêu Lê Hoa dọn dẹp, Tiêu Lê Hoa không để chúng làm, thật ra cũng không ở đây bao lâu, nàng chỉ quét dọn qua, không để bẩn là được.

Từ thị thấy Tiêu Lê Hoa như thế này cũng sang xem, vừa thấy thì tròn mắt.

“Từ đệ muội, muội dọn dẹp thật là sạch sẽ.”

Từ thị nghĩ Tiêu Lê Hoa không thay đổi thì thôi, thay đổi quá là dọa người, đây giống như biến hẳn thành một người khác.

Tiêu Lê Hoa cười cười nói: “Ta cũng chỉ quét quét dọn dọn rồi lau chùi, sắp xếp đồ vật gọn gàng lại thôi, mấy thứ đồ có gì nhiều để thu dọn đâu nên nhìn sạch sẽ. Nhị tẩu, buổi chiều ta tắm cho Thạch Đầu Mộc Đầu, không biết có đủ nước dùng không, nếu không đủ để ta đi gánh.”

Từ thị cười nói: “Đủ rồi, muội cứ dùng đi, dùng hết để Nhị ca lại đi gánh.”

“Cảm ơn Nhị tẩu.”

Thạch Đầu Mộc Đầu nghe thấy mẹ sẽ tắm cho chúng đều mỉm cười, cho đến giờ nương cũng chưa từng tắm cho chúng, đều là cha tắm cho.

Phòng ở đã thu dọn sạch sẽ, Tiêu Lê Hoa nghĩ ngơi một lát, sau đó cho hai đứa bé tắm rửa thay quần áo, ngày hôm qua nàng mở hòm lấy quần áo, lấy ra hai bộ, đều đã rất cũ. Nàng nhìn đường may những bộ quần áo, nghĩ mình cũng có thể làm được, ở nông thôn không cần làm những thứ tinh tế như thêu hoa, nhưng cũng có giúp đỡ mẹ may áo làm chăn bông, cũng có cắt vải, có khâu vá, hiện giờ không có máy may, nhưng dùng kim cũng không làm khó được nàng. Nàng nghĩ sau này sẽ tự may quần áo cho hai đứa nhỏ.

Tìm quần áo cho hai đứa bé xong, nhìn thấy chỗ rách, nàng vá chỗ rách, định chờ hai đứa bé thay quần áo bản tắm rửa sạch sẽ xong sẽ khâu vá sửa sang lại. Nếu đủ thời gian, đến lúc đó nàng mang tất cả quần áo của mấy cha con ra khâu vá lại, nàng nghĩ nếu không có bất ngờ gì xảy ra, sau này đây chính là nam nhân của mình rồi, phải làm tốt quan hệ mới được.

Buổi trưa, cả nhà trở về, vừa nhìn thấy Tiêu Lê Hoa tất cả đều ngạc nhiên, không biết nàng ta lại phát điên cái gì.

Tiêu Lê Hoa cũng không thêm để ý tới bọn họ, mang theo hai con trai lên bàn cơm, cũng không có khẩu trừ cơm của bọn họ. Bởi vì buổi chiều còn phải đi làm, cho nên thức ăn buổi trưa coi như thịnh soạn, Tiêu Lê Hoa ăn một nửa chiếc bánh của mình, nửa còn lại chia cho hai con trai. Điều này gây chú ý ánh mắt của tất cả mọi người, bởi vì bình thường Tiêu Lê Hoa đều lười quan tâm đến hai đứa con, hôm nay lại thân thiết như vậy, bé hai đứa bé ngồi lên ghế, còn gấp thức ăn cho chúng, còn chia đồ ăn cho chúng, đúng là người mẹ hiền nha!

“Mặt trời mọc từ hướng Tây rồi a, đối tốt với Thạch Đầu Mộc Đầu như thế, không biết là có tính toán gì đây?”

Lý thị cổ quái nói, trong lòng thầm nghĩ Tiêu Lê Hoa này không phải là bị kích thích, định để hai đứa bé lại mà bỏ đi, nên cuối cùng mới làm nốt vai mẹ hiền này sao? Thật đúng là muốn bỏ đi rồi!

Lời Lý thị vừa ra khỏi miệng, sắc mặt mọi người rất khó coi, đều dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Tiêu Lê Hoa.

Tiêu Lê Hoa ngẩng đầu nhìn Lý thị, lạnh nhạt nói: “Ta đã nghĩ cẩn thận rồi, trên đời này người làm mẹ nào cũng đối xử tốt với con mình. Giống như Tam tẩu người có thể bao che cho con mình vậy, đương nhiên ta cũng có thể. Vốn tưởng rằng ta không quan tâm đến thì người trong nhà này sẽ không bỏ rơi con của ta, nhưng đúng là không phải cha mẹ ruột thì không thể tin được, ta chỉ có thể tự mình chăm sóc chúng thôi!”

Đây là đang chỉ trích người nhà khẩu trừ phần cơm của Thạch Đầu Mộc Đầu, cả nhà nghe xong đều ghen tức, chuyện mẹ làm sai mà cắt giảm cơm của con cái đúng là không có lý.

Uông thị sầm mặt nói: “Tiêu thị, người là đang trách ta?”

“Đúng thế, vậy mà còn phải hỏi?” Tiêu Lê Hoa trong lòng cảm thấy may mắn vì Tiêu Lê Hoa trước kia là một người không coi ai ra gì, nên lúc này nàng cũng không cần giả vờ hiền thuận làm gì, có thể thoải mái tỏ vẻ bất mãn: “Nương, ta đối xử tốt với con của mình, các người thấy không vui sao? Có phải sau này không thể tiết kiệm lương thực nữa, nên trong lòng không thoải mái đi?”

“Ngươi, đồ đàn bà đánh đá!” Ông thị tức giận mắng.

“Ta đang ăn cơm bình thường, người khác bới móc ta, ta chỉ đáp lại mấy câu, sao đã lại thành người đàn bà đánh đá rồi? Bàn cơm này có còn để cho người ta yên ổn ăn bữa cơm nữa không? Cơm này ăn không ngon sẽ không có sức, còn có thể ngã bệnh a. Ta ngã bệnh cũng không sao, nhưng nếu cha mẹ ngã bệnh, ta lại thành con dâu không hiếu thuận rồi. Vì nghĩ cho thân thể của hai người, ta thấy sau này chúng ta chia ra ăn cơm là được rồi. Đến lúc đó ta sẽ tự bụng đồ ăn về phòng, cứ làm như vậy đi. Cha, mẹ, các người thấy ta hiếu thuận chưa, không thể bảo ta là đồ đánh đá được nữa.”

Tiêu Lê Hoa cười nói, trong mắt đều là sự châm chọc, nàng cũng không muốn ăn cơm cùng mấy người này nữa.

“Thạch Đầu, Mộc Đầu, đi.”

Tiêu Lê Hoa nói xong không đợi người khác nói gì, bế hai đứa bé từ trên ghế đầu xuống, mỗi tay dắt một đứa đi ra ngoài, để lại cả một phòng đang trợn mắt há mồm.

Xế chiều lúc trời âm áp nhất, Tiêu Lê Hoa cho hai đứa bé tắm rửa, thay quần áo sạch, sau đó ôm đồng quần áo bản đi giặt.

“Tứ đệ muội, ta và muội cùng đi nhé! Đúng lúc ta cũng cần giặt không ít quần áo đây.”

Từ thị thấy Tiêu Lê Hoa muốn đi ra ngoài, liền vội nói, sau đó trở về phòng lấy một rổ quần áo.

Tiêu Lê Hoa nghĩ có người đưa nàng đi cùng cũng tốt, mặc dù trong đầu nàng có trí nhớ, nhưng rốt cuộc vẫn có chút mơ hồ.

Từ thị đi tới chỗ cửa sổ đang mở nói với người ở bên trong: “Nhu Ý, ta và Tứ đệ muội đi giặt quần áo, các người trông nhà nhé.”

“Biết rồi, Nhị tẩu đi đi, ta sẽ trông nhà.”

Trong phòng truyền đến tiếng nói, Tiêu Lê Hoa nghĩ đây là cô em gái chồng chưa gả ra ngoài kia, chỉ cảm thấy đáng về cũng thanh tú, trong trí nhớ hình như chủ nhân thân thể này không quá chào đón nàng ta, không phải vì Nhu Ý không tốt mà là bởi vì Nhu Ý đánh hôn được mới tốt, nên chủ nhân thân thể này mới ghen tỵ.

Tiêu Lê Hoa nghĩ chủ nhân thân thể này đúng là ham hư vinh, đã gả cho người ta làm mẹ hai đứa nhỏ vẫn còn nhớ mãi không quên hy vọng xa vời kia, không nhận thức được sự thật hiển nhiên, ghen tỵ nọ ghen tỵ kia, gây chuyện thị phi, cuối cùng đến mạng cũng mất, thật không biết nên nói gì nữa.

Tiêu Lê Hoa cùng Từ thị đi ra công, phía sau còn có thêm hai cái đuôi nhỏ.

Đi trên đường gặp mọi người, đều chào hỏi Từ thị, vừa nhìn cũng biết đây là một người nhân duyên tốt, mà Tiêu Lê Hoa đều nhận được ánh mắt khinh bỉ. Trong lòng Tiêu Lê Hoa cũng thấy buồn bực, nghĩ chủ nhân của thân thể này đúng là để lại cho mình một cục diện rối rắm a, xem ra hình tượng chỉ có thể sau này từ từ thay đổi, mà bây giờ nàng chỉ có thể dùng vẻ mặt lạnh nhạt đối mặt với ánh mắt đánh giá của mọi người xung quanh, thỉnh thoảng quan tâm đến hai cái đuôi nhỏ.

Đến bờ sông, thấy dưới cây đại thụ đã có rất nhiều phụ nữ. Từ thị bảo Tiêu Lê Hoa đổi chỗ giặt, người dưới gốc cây kia không nên gặp, miễn cho Tiêu Lê Hoa lại gây chuyện ầm ĩ với người ta.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 9: Quỷ nhập vào người

Editor: Hong Van

Beta: Tiểu Tuyền

Tiêu Lê Hoa thấy Từ thị rõ ràng là đi về phía gốc đại thụ dưới bờ sông, nhưng kết quả lại vòng qua đó, có chút kỳ quái, thầm nghĩ dưới gốc cây cũng có chỗ cơ mà, tại sao lại không đến đó? Nàng nhìn kỹ qua thì mới hiểu rõ.

Gốc đại thụ dưới bờ sông có không ít đá lớn, có nhiều nữ nhân đang giặt y phục ở trên những tảng đá đó, mà trong số những nữ nhân đó lại có mấy người là nguyên nhân khiến Tiêu Lê Hoa bị thương rồi để Tiêu Lê Hoa xuyên tới.

Tiêu Lê Hoa thầm nghĩ Từ thị đây là không muốn nàng đi qua đó cãi nhau với người ta!

“Tạ nhị tẩu tử, ở đây còn có chỗ này! Mau đến đây giặt cùng nhau đi!”

Từ thị muốn đi chỗ khác giặt đồ, Tiêu Lê Hoa cũng không phản đối, tuy là trong trí nhớ của Tiêu Lê Hoa nguyên nhân nàng đánh nhau với người khác

cũng bởi vì nàng ghen ghét người ta mà nói lời không dễ nghe, chọc giận người khác mới làm hại chính mình bị đẩy một cái mà té ngã, mệnh vào Hoàng Tuyền, nhưng nàng cũng không có tình cảm gì với kiểu một đám người lại đi đánh một nữ nhân, cho nên vẫn là cách những nữ nhân kia xa một chút thì tốt hơn. Chỉ là lúc này lại có người gọi Từ thị lại.

Người gọi lại là một phụ nhân có chút béo, đang cười dò xét Tiêu Lê Hoa.

Tiêu Lê Hoa xem xét biểu lộ trong ánh mắt của kia của nàng ta đã biết rõ đây là đang cười trên nỗi đau của người khác, trong lòng nghĩ thầm người này là cố ý, chính là muốn nhìn chuyện cười của nàng a? Nàng tìm được nữ nhân này trong trí nhớ của mình, nữ nhân này được gọi là Chu đại tẩu, trượng phu Chu Mãn là một thợ mổ heo, Tiêu Lê Hoa còn cười qua nàng mập mạp, coi chừng nửa đêm bị Chu Mãn làm thịt mất, Chu đại tẩu vì chuyện này mà chạy đến Tạ gia náo loạn một trận, giữa hai người tuyệt đối là có thù oán!

Tiêu Lê Hoa nghĩ nguyên chủ thật sự là miệng lưỡi đủ độc, cũng thực sẽ khiến người oán, những cục diện rồi rầm này về sau sẽ từ từ được thu thập, hiện tại chuyện nàng có thể làm đúng là quan sát tình thế, ngấm miệng không nói, nếu phát hiện người mà Tiêu Lê Hoa đắc tội là người tốt thì đi tu bỏ quan hệ, nếu bản thân người đó là tấm lòng không tốt, vậy thì xấu gặp xấu đi, nàng sẽ không vì loại người này mà đi hao tâm tổn trí.

Chu đại tẩu vừa nói như vậy, những người còn lại toàn bộ quay đầu nhìn qua, sắc mặt cũng có đủ màu, nhất là một nữ nhân mặc áo màu xanh lá trong đó, vốn là có chút kinh hoàng, sau đó hung hăng trừng mắt nhìn Tiêu Lê Hoa, quay đầu đi tiếp tục giặt y phục. Nữ nhân này đúng là người trong cuộc khiến cho Tiêu Lê Hoa mất mạng.

Nhà mẹ đẻ của nữ nhân này họ Trương, tên gọi là Thủy Đào, gả cho người Lý gia trong thôn này, là con dâu út của Lý gia.

Đương gia của Lý gia chính là thôn trưởng, thôn trưởng có hai trai một gái, người con gái gả cho một phú hộ trên thị trấn, thường xuyên mang về cho nhà mẹ đẻ không ít thứ tốt, mà Trương Thủy Đào và cô em chồng lại có quan hệ tốt với nhau, tất nhiên là lấy được không ít thứ tốt hơn, cho nên luôn khoe khoang với mấy nữ nhân trong thôn, sau đó bị Tiêu Lê Hoa thấy được, đương nhiên là vô cùng ghen ghét, một lời bất hòa rồi đánh nhau, sau đó Tiêu Lê Hoa đã đổi thành Tiêu Lê hiện tại rồi.

Từ thị thấy Chu đại tẩu gọi nàng qua, nhiều người như vậy đều nhìn nàng, nếu không qua đó ngược lại để lộ ra nhút nhát, có chút do dự. Điều không được phép nhất khi sống ở nông thôn chính là không được phép nhút nhát, nếu không người khác sẽ cho là người dễ bị bắt nạt, thực tế thì Tạ gia ở trong thôn này cũng không tính là đại gia tộc, càng phải có lá gan cường tráng mới được

Tiêu Lê Hoa nói: “Nhị tẩu, đi qua đi, chỉ cần các nàng không chọc ta, ta khẳng định sẽ không cãi nhau với các nàng.”

“Vậy thì được rồi!”

Từ thị mang theo Tiêu Lê Hoa đi qua, đến bên cạnh một tảng đá chưa có người ngồi, bên trên đủ để cho hai ba người đứng lên, nàng lại để cho Tiêu Lê Hoa đứng ở bên phía không người, chính bản thân mình thì ngăn giữa hai bên.

Tiêu Lê Hoa đứng vững rồi, quay đầu nói với Thạch Đầu và Mộc Đầu: “Hai người các con đi chơi cách xa bờ sông chút, đừng để rơi vào trong nước, nếu muốn đi chơi xa hơn thì nói với nương một tiếng.”

Hai đứa bé đều ngoan ngoãn gật đầu đáp lại, sau đó cũng không chạy đi, ngoan ngoãn mà ngồi xổm tại chỗ rồi chơi với cỏ, bây giờ nương đã thay đổi tốt hơn rồi, bọn họ đều muốn ở cùng một chỗ với nương, sợ là vừa rời đi thì nương lại biến trở lại như ban đầu.

Giặt y phục ở thời cổ đại cũng không có bột giặt, bình thường đều dùng tro than, người dùng xà bông cũng tương đối ít, thứ đó không rẻ.

Tiêu Lê Hoa vừa dùng chày gỗ đập đập y phục rồi vừa nghĩ, đợi sau này kiếm được tiền rồi, mỗi ngày nàng đều dùng xà bông để giặt y phục, rửa mặt rửa tay cũng dùng xà bông thơm!

“Tiêu Lê Hoa, ngươi đập mạnh như vậy làm cái gì? Là muốn đánh ai à? Thật dọa người đó!”

Chu đại tẩu thấy Tiêu Lê Hoa chỉ làm việc mà không nói lời nào, nên không có gì cũng tìm lời mà nói, lần này Tiêu Lê Hoa bị thương, còn đắc tội Trương Thủy Đào, trong nội tâm nàng ta cũng có chút hả hê đấy.

Tiêu Lê Hoa ngừng tay, liếc nhìn nàng ta một cái rồi nói: “Ta ăn cơm thì dùng sức làm việc, cũng không giống người nào đó ăn nhiều như vậy mà sức lực thì ít, hoàn toàn biến thành thịt cả rồi. Còn có tâm tư đi quán đông quán tây, người khác cũng không bị dọa, chỉ có mình ngươi bị dọa, sao lá gan lại nhỏ như vậy, thật là không nhìn ra đó.”

Tiêu Lê Hoa không muốn gây chuyện, chỉ là Chu đại tẩu thật sự là không có việc gì lại đi kiếm chuyện, nàng không nói lời nào cũng không được, trước kia lớn lên ở trong thôn, biết rõ càng trầm lặng thì sẽ càng khiến người ta nghĩ rằng mình là quả hồng mềm.

Sắc mặt Chu đại tẩu đỏ lên, thầm nghĩ đây là Tiêu Lê Hoa đang cười nàng béo, nói thân hình nàng lớn nhưng gan lại bé, nữ nhân chết tiết này đã bị ngã vỡ đầu rồi sao miệng lưỡi còn bén nhọn như vậy? Hơn nữa nếu trước kia nàng ta đều là vẻ mặt chanh chua, thì bây giờ lại giống như người không có việc gì, khuôn mặt kia lại để nàng (Chu đại tẩu) có loại xúc động muốn cào lên.

“Tiêu Lê Hoa! Ngươi ngược lại lớn lên gầy thì làm được cái gì? Còn không phải là gả cho một hán tử nông thôn sao? Cho dù ngươi có ghen tị đồ mất Kim Phụng muội tử cũng vô dụng, người ta là đi làm thiếu phụ nhân, mà ngươi đòi này nhìn thấy nàng đều chỉ có thể cúi đầu đi đường, muốn làm nha đầu của người ta cũng không được!”

Kim Phụng chính là cô em chồng của Trương Thủy Đào, chính là phượng hoàng vàng của Lý gia.

Chu đại tẩu đề cập đến nha hoàn, là do trước kia Tiêu Lê Hoa làm việc này, còn là kẻ đã bị đuổi ra ngoài, cho nên mới nói, cho dù nàng có đưa lên đến cửa cũng không có ai muốn.

Tiêu Lê Hoa không thấy tức giận chút nào, đây cũng không phải là chuyện của nàng, toàn bộ đều là chuyện trước kia của Tiêu Lê Hoa, nàng không có gì phải xấu hổ.

“Gả cho một hán tử nông thôn thì làm sao? Chẳng lẽ ngươi không gả cho hán tử nông thôn sao? Chẳng lẽ mấy tỷ muội ở đây không phải là gả cho hán tử nông thôn sao? Chẳng lẽ về sau này thấy Kim Phụng muội tử kia đều phải cúi đầu đi đường hả? Có phải ngươi nói tất cả chúng ta cũng không sánh bằng nha đầu của nhà có tiền không? Đây là lời trong lòng của ngươi sao?”

Tiêu Lê Hoa cười nhìn Chu đại tẩu, mắt thấy mấy người khác vì lời nói của nàng mà đều nhìn về hướng Chu đại tẩu, trong nội tâm nàng thầm nghĩ, cho ngươi không có việc gì lại đi gây chuyện này.

Chu đại tẩu thấy tất cả mọi người đều trừng mắt nhìn nàng, vội khoát tay nói: “Ta không có ý đó, các ngươi không nên tức giận a! Ta đây không phải là đang nói Tiêu Lê Hoa sao? Các ngươi không được nghe lời nữ nhân này nói. . . , nàng đây là muốn hại ta đó! Tiêu Lê Hoa! Ta nói ngươi đó, không có việc gì ngươi kéo chuyện đến trên đầu người khác làm cái gì?”

Chu đại tẩu tức giận nói: “Cho đến bây giờ chúng ta cũng chưa từng ghét bỏ nam nhân của mình, chỉ có ngươi tự nhận là tiên nữ, muốn gả cho người có tiền, nhìn thấy người khác tốt hơn mình thì đỏ mắt, bây giờ ngươi lại đang giả vờ cái gì? Giống như là ngươi thật thỏa mãn với nam nhân của mình vậy, lời này nói ra ai mà tin được! Thật là muốn cười đến rụng răng mất!”

“Làm sao ngươi biết ta ghét bỏ nam nhân của ta? Ngươi là con giun trong bụng ta sao? Ta cho ngươi biết, nam nhân của ta rất tốt! Ngươi nói nam nhân nhà ta không tốt, vậy thì nói xem có chỗ nào không tốt a? Không nói được cái gì thì ta không để yên cho ngươi!”

Tiêu Lê Hoa mặt không đỏ hơi không thở gấp nói, Tạ Hữu Thuận trong trí nhớ của nàng quả thật không tệ, nàng thật đúng là không ghét bỏ.

“Ngươi, ngươi, không phải là ngươi bị ngã rồi đầu óc hư mất đó chứ? Làm sao lại không giống với Tiêu Lê Hoa trước kia hả?”

Chu đại tẩu bị Tiêu Lê Hoa làm ghen một hơi nói không ra lời, cuối cùng bắt đầu cãi và với Tiêu Lê Hoa. . . , nàng ta xác thực cảm thấy Tiêu Lê Hoa thay đổi, Tiêu Lê Hoa vốn dĩ không như thế, nàng ta vốn là một lời bất hòa liền sẽ không ngại mặt mũi mà xông lên đánh người, khí lực của nàng ta lớn, còn đánh Tiêu Lê Hoa mấy lần, còn Tiêu Lê Hoa của bây giờ sao lại biết ăn nói như thế chứ, hơn nữa từ đầu đến cuối đều bình tĩnh, biểu lộ trên mặt có thể tức chết người!

Người bên ngoài nghe xong lời này của Chu đại tẩu cũng thấy Tiêu Lê Hoa thay đổi, ánh mắt nhìn Tiêu Lê Hoa cũng rất kỳ quái.

“Không phải là ngươi bị quỷ nhập vào người chứ?”

Trương Thủy Đào đột nhiên lên tiếng, thân thể liền rụt rụt về sau.

Nội tâm Tiêu Lê Hoa nhảy dựng, thầm nghĩ chính mình còn chưa biến hóa quá nhiều, mà những người này đã sinh nghi rồi, mấy cô nhân này thật không phải là dễ lừa gạt, chẳng qua là nàng cảm thấy Trương Thủy Đào nói như vậy cũng là có ý, ánh mắt nhìn nàng ta đã tỉnh táo, đây cũng không phải là người tốt lành gì. Chẳng qua là nàng sợ sao? Chính mình đã có được trí nhớ của Tiêu Lê Hoa rồi.

Người bên cạnh vừa nghe được ba chữ quỷ nhập thân thì đều bị dọa cả, cô nhân sợ nhất chính là quỷ, thực tế thì các nàng vẫn là nữ nhân, đều không có quan hệ tốt với Tiêu Lê Hoa, thực sự là sợ Tiêu Lê Hoa bị quỷ nhập vào người rồi đi tìm họ tính sổ.

Mấy nữ nhân đều không tự chủ được mà dờ dờ thân thể qua một bên.

Từ thị ở bên cạnh nói: “Cái gì mà quỷ nhập vào người chứ? Không nên nói vậy, Tứ đệ muội của ta đều nhận ra tất cả mọi người mà! Có người nào bị quỷ nhập mà có được trí nhớ của nguyên chủ hả? Nàng chính là bị ngã nặng quá, chính mình cũng ngã đến thông suốt rồi. Các ngươi cũng biết người mà đã chết qua một lần thì suy nghĩ cũng sẽ khai thông mà.”

Từ thị vừa nói như vậy thì mọi người đều nhẹ nhàng thở ra, thầm nghĩ cũng đúng a, Tiêu Lê Hoa còn nhớ bọn họ đâu, nếu thật sự là quỷ thì khẳng định là không thể nhớ kỹ họ được.

Trên mặt Trương Thủy Đào lộ ra vẻ thất vọng.

Con ngươi của Chu đại tẩu đảo một vòng: “Ồ, vậy chính là chuyện tốt a! Ta thấy Tiêu Lê Hoa ngươi cũng không có chuyện gì, bây giờ đã có thể đi giặt y phục rồi, nghe nói là mời lang trung đến xem, đã tiêu mất một lượng bạc. Như thế nào cũng rẻ hơn cái vòng ngọc của Trương Thủy Đào bị ngươi đánh nát kia nhiều. Vậy ngươi còn không mau trả lại vòng ngọc cho Trương Thủy Đào đi? Thủy Đào ngươi cũng không cần muốn nhiều, năm mươi lượng là được rồi.”

Thủy Đào nghe xong lập tức gật đầu nói: “Đúng vậy a, lúc ấy nghĩ rằng ngươi bị thương thật nặng, cũng không bảo ngươi bồi thường cái vòng ngọc kia, hiện tại ngươi cần bản cũng không có việc gì. Ngươi phải bồi thường cho ta đi! Đây chính là đồ em gái chồng tặng cho đấy, vì cái này ta đã bị cha mẹ chồng nói cho một trận đó!”

Người bên ngoài nghe được là vòng ngọc trị giá năm mươi lượng, tất cả đều nghị luận, con mắt cũng bắt đầu sáng lên, ở chỗ nông thôn thế này, một năm cả nhà làm lưng vất vả nhin ăn nhin mặc, có thể dư lại mười lượng bạc là tốt rồi, năm mươi lượng chính là một con số lớn đó!

“Các người nói vậy bậy gì đó? Ở đâu có vòng ngọc hả? Các người quả thật cho rằng ta bị quỷ nhập nên cái gì cũng không nhớ được phải không? Có phải là muốn lừa gạt hay không hả? Nếu các người dám nói vậy, ta lập tức đi tìm Lý Kim Phụng hỏi thăm rõ ràng đến cùng là có cái vòng ngọc kia hay không, ta ngược lại muốn nhìn xem nhà chồng của Lý Kim Phụng kia rốt cục lớn bao nhiêu, lại để cho một tân nương tử như nàng đem một chiếc vòng ngọc trị giá ít nhất năm mươi lượng tùy ý đưa cho tâu tử! Nhị tâu tử có khẳng định đại tâu tử cũng có phải không? Tâu tử có khẳng định mẹ ruột cũng có phải không? Đây thật đúng là một số tiền không nhỏ a, ta thật đúng là muốn biết một chút về nhà đại phú kia đó!”

Tiêu Lê Hoa trừng mắt nhìn Chu đại tâu và Trương Thủy Đào, trong trí nhớ của nàng không có vòng ngọc gì cả, cho nên nàng hiểu rõ hai người này đang giờ trò gì rồi.

Sắc mặt của Chu đại tâu cùng Trương Thủy Đào đồng loạt thay đổi, người bên ngoài nghe xong hiểu, căn bản là không có vòng ngọc gì cả.

Từ thị bất mãn nói: “Làm gì có ai khi dễ người như các người chứ? Tử đệ muội của ta bị ngã thiếu chút nữa là không còn mạng, thật vất vả mới sống được, quyết định phải sống thật tốt, các người lại còn như vậy! Đây là muốn làm cho nhà chúng ta có người chết hay là muốn hao tài hả? Tử đệ muội, chúng ta đi, đừng nói lý với mấy người này!”

Từ thị nói xong bẻ chấu đứng lên, nếu hôm nay không phải Tiêu Lê Hoa không bị ngã hồng đầu, còn nhớ rõ là không có cái vòng ngọc kia, Tạ gia bọn họ thật đúng là sẽ bị người nói thành có con dâu bị quỷ nhập, hoặc là phải bồi thường năm mươi lượng bạc rồi! Hai chuyện này cũng không thể tiếp nhận được rồi, thật là khinh người quá đáng mà!

Tiêu Lê Hoa cũng bỏ y phục vào trong chấu, ở chỗ này với những nữ nhân thế này thật không vui vẻ, vẫn là tránh đi thì tốt hơn.

“Tử đệ?”

Từ thị vừa xoay người lại thì kêu một tiếng.

Tiêu Lê Hoa nghe xong sững sốt một chút, ngẩng đầu lên đã nhìn thấy có một nam nhân đứng ở bên cạnh cái cây trên bờ sông, Thạch Đầu và Mộc Đầu đứng cùng một chỗ với hắn, hai đứa nhỏ đứng ở hai bên trái phải cầm lấy tay hắn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Đề nghị ở riêng

Tiêu Lê Hoa đánh giá nam nhân kia, phát hiện nhìn còn tốt hơn trong trí nhớ, đoán chừng là Tiêu Lê Hoa trước kia không hài lòng với nam nhân này, cho nên cũng không quan sát rõ ràng, chẳng qua là nam nhân này rất phù hợp với thẩm mỹ quan của nàng.

Tạ Hữu Thuận lớn lên cao gầy, khuôn mặt không phải là vô cùng tuấn tú, nhưng cũng khá thu hút, khuôn mặt như dao gọt, đôi mắt đen bóng, làn da màu lúa mạch khỏe mạnh.

Tiêu Lê Hoa rất thỏa mãn, hắn cũng không giống với trượng phu trước kia của mình, như vậy rất tốt, tên chồng trước kia quá nhả nhặn, kết quả lại làm ra chuyện dối gạt mình mà có nữ nhân ở bên ngoài. Tuy Tạ Hữu Thuận là một nông phu, nhưng mà hắn có thể chịu đựng được Tiêu Lê Hoa của trước kia, dù là Tiêu Lê Hoa trước kia khiến người ta chán ghét như vậy lại chưa từng đánh chửi nàng ta, có thể thấy được là một nam nhân không tệ.

Ở cùng nam nhân như vậy cả đời, lúc bắt đầu tiếp nhận cũng không phải quá gian nan.

Nguyên vọng trong lòng của Tiêu Lê Hoa chỉ đơn giản là tìm một nam nhân tốt lại có mấy đứa bé rồi sống một cuộc sống yên ổn, hiện tại đã có con rồi, nếu nam nhân này cũng hợp ý, phần còn lại dĩ nhiên là cả nhà sống yên ổn rồi, về phần tình yêu, Tiêu Lê Hoa đã từng bị một tên chồng trước làm cho thương tích đầy mình, nên nhận thấy rằng nó cũng không thật sự trọng yếu, nàng nghĩ chính mình nhất định có thể sống thật tốt.

“Ta đi trong đất nhìn xem, Nhị tâu, mọi người tiếp tục giặt y phục a.”

Tạ Hữu Thuận thấy Tiêu Lê Hoa nhìn chăm chăm vào mình, trong nội tâm có chút quái quái, chẳng qua là số lần phu thê bọn họ nói chuyện với nhau rất ít, thực tế này ngoài những lúc làm chuyện đó, hắn đều không muốn nói chuyện với nàng, Tiêu Lê Hoa luôn không nể tình, hắn lại không thể làm gì nàng cả, sau mấy lần liên tiếp nói chuyện với nàng, chính là ở trong nhà nói chuyện cũng đi đi.

Hiện tại phu thê hai người đã không gặp nhau một thời gian dài rồi, Tạ Hữu Thuận trực tiếp để lại cho Từ thị một câu rồi xoay người rời đi, còn nắm tay Thạch Đầu và Mộc Đầu đi cùng, hắn muốn hỏi mấy đứa nhỏ một chút rằng nương của bọn chúng rốt cục là làm sao vậy.

Trong nội tâm Tiêu Lê Hoa thầm nghĩ quan hệ của đôi phu thê này thật là lạnh nhạt, chẳng qua là nàng cũng không để ý, Tiêu Lê Hoa trước kia vốn dĩ cũng không có tâm trở thành một thê tử tốt một mẫu thân tốt, nàng tận tâm chẳng phải là được rồi sao? Tạ Hữu Thuận kia cũng không phải là nam nhân

xấu, nàng cũng không tin khi nàng nói chuyện đằng hoàng với hân rồi, hân sẽ không sống tốt với nàng.

“Hừ, nam nhân nhà mình trở về rồi, ngay cả nói cũng không thèm nói, thực không chào đón người ta, còn nghĩ chiếm được yêu thích của các thiếu gia lão gia, nghĩ thật hay!”

Chu đại tẩu thấy Tạ Hữu Thuận đi xa, lúc này mới dám nói, còn phi một tiếng về phía mặt nước bên cạnh.

Những nữ nhân gần đó nghe xong đều cười như không cười, các nàng cũng biết được nguyên nhân Tiêu Lê Hoa bị người ta đuổi đi.

Sắc mặt Từ thị khó coi, đó là gièm pha của Tiêu Lê Hoa, nhưng mà Tiêu Lê Hoa đã gả đến Tạ gia rồi, chính là con dâu của Tạ gia, gièm pha của nàng cũng là gièm pha của Tạ gia, trên mặt nàng cũng không có gì đẹp.

Tiêu Lê Hoa không thèm để ý, nói với Từ thị: “Nhị tẩu, đi thôi, nước ở đây quá bẩn rồi, toàn là nước bọt của người ta, còn từ trong một cái miệng thối hay nói luyên thuyên. Ngay cả việc phu thê người ta không nói lời nào cũng quẩn, không biết là nghe được lời nói nhảm từ đâu rồi lại lảm bảm vô văn, nếu thật sự là đủ quan tâm, người ta đều nói người lo nghĩ thì hay gầy, thế nhưng không thấy có người gầy a.”

Từ thị nghe xong thì cười nói: “Đúng vậy a, chúng ta đi tìm chỗ sạch sẽ hơn đi.”

Mặt béo của Chu đại tẩu hồng lên, những người bên cạnh nàng sau khi nghe lời của Tiêu Lê Hoa nói thì nghĩ đến Chu đại tẩu vừa nhổ một ngụm nước bọt vào trong nước, cũng cảm thấy nước kia bẩn rồi, tuy là bình thường cũng có người ném đồ vào trong nước, nhưng đó là do không ai thấy được, bây giờ thấy được rồi, dù chỉ là một ngụm nước bọt thì cũng thấy chán ghét a! Ánh mắt mọi người nhìn Chu đại tẩu cũng có chút chán ghét rồi.

Chu đại tẩu thở hổn hển, trong miệng mắng chửi Tiêu Lê Hoa không ngừng, chỉ là mọi người đã đi rồi, nàng ta có mắng cũng không ai nghe được, lần cãi nhau này nàng ta thua.

Tuy trên mặt Trương Thụy Đào không để lộ ra, nhưng trong nội tâm lại không vui vẻ gì, dùng sức đập đập y phục.

Giặt y phục xong, Tiêu Lê Hoa và Từ thị về nhà, tiến vào cửa chính thì chỉ thấy trên giường gạch có một bọc y phục, mở ra xem xét bên trong có hai bộ y phục, cũng đã bẩn rồi. Không phát hiện ra tiền, đoán chừng là Tạ Hữu Thuận đặt ở bên người, hoặc là giấu ở chỗ nào đó trong nhà rồi. Nàng cũng không tìm, dù sao đợi người trở về thì sẽ biết.

Đợi đến lúc trời sắp tối, Tạ Hữu Thuận mới trở về với người trong nhà.

“Nương, nương, con về rồi!”

Thạch Đầu vừa vào nhà thì nhìn thấy Tiêu Lê Hoa nên chớp chớp mắt to nhìn nàng, trong lòng thầm nghĩ không biết nương có còn là nương chỉ cười ôn hòa giống lúc này không, cậu phải xác định một chút.

Tiêu Lê Hoa cúi người hôn lên ót cậu bé một cái rồi nói: “Con ngoan! Nói với nương xem con đã làm gì nào? Có trông chừng đệ đệ thật kỹ hay không?”

Đôi mắt của Thạch Đầu lóe sáng, thầm nghĩ nương vẫn là nương hiền lành, thật tốt!

“Cha dẫn chúng đến chỗ đất đai, con còn đưa mạ giúp cha nữa, đệ đệ ở bên cạnh rất ngoan ngoãn, không có không nghe lời! Mộc Đầu, có đúng hay không?”

“Đúng a, con rất ngoan!”

Tiểu Mộc Đầu bị Tạ Hữu Thuận ôm vào, lúc thấy được nương vẫn còn cười híp mắt, cậu bé lập tức vứt bỏ cha chuyển sang ôm lấy nương, đưa bàn tay nhỏ bé muốn Tiêu Lê Hoa ôm một cái. Tiêu Lê Hoa đưa tay ôm lấy cậu, lại để cho cậu bé ngồi ở trên giường rồi giúp bé sửa sang lại đầu tóc.

Tạ Hữu Thuận nhìn thấy Tiêu Lê Hoa và hai con trai thân thiết như vậy, trong nội tâm thật sự rất giật mình, lúc trước hân nghe được sự thay đổi của Tiêu Lê Hoa từ chỗ hai con trai, thật sự có chút không thể tin được. Hiện tại vừa thấy quả là như thế, sau khi kinh ngạc qua đi thì rất cao hứng, dù sao thê tử có thể đối tốt với con, có thể khiến trong nhà không còn lạnh lẽo như băng quật giống trước kia nữa, chuyện này so với bất kỳ chuyện gì cũng tốt hơn. Còn thêm chuyện lúc đứng ở bờ sông nghe Tiêu Lê Hoa nói với mọi người là không chê mình, nói hân tốt lắm, Tạ Hữu Thuận đều nghĩ vợ nhà mình là bị quỷ nhập rồi, chỉ có điều nàng nhớ kỹ tất cả mọi chuyện, vậy thì cũng không phải là quỷ nhập vào người rồi, cho nên đoán chừng là đã bị ngã đến tỉnh táo, đây thật đúng là một chuyện tốt a.

Tiêu Lê Hoa thân mật với hai con trai xong, thấy Tạ Hữu Thuận còn đứng ở đó, cười cười với hân, đi qua đóng cửa lại, để cho hai đứa nhỏ ngồi trên giường chơi đùa, nàng ngồi ở bên giường nói chuyện với Tạ Hữu Thuận.

“Đoán chừng là chàng biết lần này ta lại gây chuyện rồi, cũng nhìn ra ta có chút thay đổi. Chàng cũng đừng nghi ngờ, ta không phải là bị quỷ nhập đâu, chỉ là lần này thật sự thiếu chút nữa là đã chết rồi, nên cũng suy nghĩ cẩn thận một số việc. Chuyện trước kia chúng ta đều buông xuống, bây giờ phải sống thật tốt, chàng cảm thấy thế nào?”

Tạ Hữu Thuận cũng từng nghe chuyện có người chết qua một lần rồi tỉnh lại thì tính tình thay đổi, nghĩ rằng tính tình của Tiêu Lê Hoa thay đổi một chút cũng không kỳ quái, hơn nữa nàng cũng không thay đổi toàn bộ, nhìn nàng ở bờ sông khiến cho những nữ nhân kia tức giận, vẫn có hình ảnh của quá khứ, chẳng qua ngược lại hân không cảm thấy chán ghét, dù sao thì cũng là do những nữ nhân kia làm sai.

“Được, vậy sao này chúng ta sống thật tốt.”

Tiêu Lê Hoa thấy Tạ Hữu Thuận không hoài nghi gì, cũng không so đo những chuyện Tiêu Lê Hoa làm trước kia, nguyện ý chung sống thật tốt với nàng, trong nội tâm âm thầm thở phào, lại nói với hắn chuyện một lượng bạc, ra về đương nhiên nói: “Lần này chàng kiếm được bao nhiêu tiền? Cầm lấy đi đưa cho cha nương, nói là tiền thuốc của ta, nếu không đủ, về sau chàng lại làm thêm để bù vào.”

Tạ Hữu Thuận nghe xong thì hơi nhướn mày một chút: “Tiền này vốn để nhập vào của công mà.”

Tiêu Lê Hoa nhìn xem hắn rồi nói: “Đúng vậy, là để nhập vào trong quỹ công, chỉ có điều trong số này cũng có tiền thuốc của ta rồi. Chàng nghĩ đi, nếu như chàng ở nhà mà trong tay lại có số tiền kia, nhất định sẽ lấy ra chữa bệnh cho ta đúng không? Rồi phần tiền còn lại mới đưa cho cha nương, hiện tại bọn họ bỏ ra trước, chàng lại lấy từ trong tiền công của chàng ra để trả lại cha nương. Chàng hiểu ý của ta không?”

Tạ Hữu Thuận có chút hiểu cũng có điều không hiểu, chẳng qua là thấy Tiêu Lê Hoa nói lý lẽ hào hùng như vậy, trong lòng của hắn cũng hiểu rõ một điều, chính là vợ vẫn không thiết thời, một lượng bạc mà nàng nói kia, đã đem cả nhà đưa bốn trong đó rồi, tuy là dùng phương pháp xử lý có chút vô lý. Chẳng qua Tạ Hữu Thuận cũng không tức giận, ngược lại cảm thấy Tiêu Lê Hoa nói chuyện không có đạo lý này đến mức cây ngay không sợ chết đứng như vậy, bộ dạng có chút không giống với lúc trước, có chút thuận mắt hơn.

Tiêu Lê Hoa thấy Tạ Hữu Thuận không nói lời nào, thì tiếp tục nói với hắn: “Chuyện này chàng không lên tiếng thì chính là đồng ý đó, ta còn muốn nói với chàng chuyện này. Chàng xem xem, có phải chúng ta cần phải ra ở riêng không, dù sao thì ta có ý định phân ra, nếu thời gian tới cứ tiếp tục sống như vậy thì không có cách nào sống nổi nữa rồi.”

Tạ Hữu Thuận nghe Tiêu Lê Hoa nói đến chuyện ra riêng thì có chút kinh ngạc, từ khi Tiêu Lê Hoa gả vào cửa cho tới bây giờ cũng chưa từng đề cập qua việc phân nhà, nàng không hài lòng khi gả cho mình, trong nhà trừ ăn ra thì cơ hồ là không làm việc gì cả, bắt buộc lắm mới làm chút việc, còn giống như là muốn giết vợ và nhà này. Hiện tại nàng trở nên chịu khó rồi, lại đề cập đến việc ra riêng, hắn không thể không kinh ngạc a. Chẳng qua sau khi nghe xong lời Tiêu Lê Hoa nói, lông mày của hắn nhàu chặt lại.

“Thạch Đầu, lời nương của con nói là sự thật sao? Người khác có ăn mà các con không có sao? Là như vậy đúng chứ?”

Tạ Hữu Thuận không thể tin được những gì hắn vừa nghe thấy, thực tế thì Tiêu Lê Hoa nói ra lời này, là lúc vợ có chuyển biến, trước kia nàng hoàn toàn mặc kệ hai đứa bé, nên lời nói của nàng hắn cũng không tin hoàn toàn.

Thạch Đầu và Mộc Đầu đang ngồi chơi ở góc giường, nhưng vẫn nghe thấy cha nương nói chuyện, thấy cha hỏi mình, cậu bé liền gật đầu, trước kia cậu cũng muốn nói với cha đó, nhưng vừa nghĩ đến nương nên không phản đối. Hiện tại cuối cùng cũng có thể cáo trạng, cậu bé lập tức nói ra toàn bộ ủy khuất, nói xong thì khóc lên. Tiểu Mộc Đầu thấy cha ca khóc thì cũng khóc theo.

Tạ Hữu Thuận tức giận đến mức sắc mặt tái nhợt, hắn ở bên ngoài làm việc vất vả, đem tất cả tiền kiếm được giao cho nhà, kết quả con của hắn bị đối xử như vậy, còn gạt hắn, hắn cảm thấy lạnh thấu tâm.

Tiêu Lê Hoa vừa thấy sắc mặt của Tạ Hữu Thuận đã biết rõ hắn vô cùng để ý đến chuyện con trai chịu khổ, thấy rằng việc ra tiếng có hi vọng rồi.

“Không phải đã nói là sau khi Như Ý thành thân thì phân nhà sao? Nhà này sớm muộn gì cũng chia ra, không chẳng chúng ta ra riêng trước đi. Ta cũng chỉ mới biết được con trai của chúng ta phải chịu ủy khuất như thế này, nhớ lại trái tim cũng lạnh lẽo. Ta chỉ muốn đối xử tốt với các con, chỉ cần chàng đáp ứng ra riêng, ta cam đoan sẽ nuôi nấng các con thật tốt, cũng đối tốt với chàng, sinh sống yên ổn, không bao giờ... giống như trước nữa. Chàng hãy suy nghĩ thật kỹ, loại ngày này ta ở một ngày lại khó chịu thêm một ngày.”

Tạ Hữu Thuận trầm mặt suy tư.

Tiêu Lê Hoa nói: “Sớm ra riêng ngày nào thì ta có thể làm đồ ăn ngon cho các con ngày đó, chàng xem chúng gầy như vậy, nếu lại đói thêm một thời gian ngắn nữa, không biết có thể có hại gì với thân thể hay không. Thân thể của tiểu hài tử rất khó dưỡng lại được đó.”

Tạ Hữu Thuận nhìn xem thân thể gầy ốm của hai con trai, lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vì gầy ốm mà lộ ra đôi mắt đặc biệt lớn, trong nội tâm cũng không dễ chịu.

Lúc ăn cơm Tạ Hữu Thuận vẫn không nói lời nào, sắc mặt bình tĩnh, nhưng là mọi người đều nhìn ra tâm tình của hắn không tốt.

Ăn cơm xong, Tạ Hữu Thuận đi vào phòng của cha mẹ, cầm tiền công đi qua.

Tiêu Lê Hoa cũng đi theo hắn, nàng lo lắng Tạ Hữu Thuận không thể truyền đạt lại lời nói của nàng, nên định nói giúp.

Uông thị thấy Tiêu Lê Hoa thì tức giận, lại nói đến chuyện một lượng bạc kia, nói là Tiêu Lê Hoa phải trả lại cho họ, lại khiến cho Tạ Hữu Thuận nghĩ biện pháp. Tiêu Lê Hoa lập tức nói ra ý nghĩ của mình, khiến Uông thị tức giận đến chửi ầm lên, chẳng qua là sắc mặt Tiêu Lê Hoa không thay đổi chút nào, nghĩ thầm bà dám để cho con của tôi đói bụng nhiều bữa như vậy, đừng muốn một lượng bạc này nữa.

Uông thị đang mừng đến vui sướng thì Tạ Hữu Thuận đột nhiên đề cập đến chuyện ra ở riêng, lại nói về chuyện cái bánh kia, Uông thị á khẩu không nói gì được, trừng mắt nhìn Tiêu Lê Hoa đến nỗi trông mắt muốn trừng ra ngoài. Mặt mo của Tạ Sinh Tài cũng đỏ lên, cúi đầu không lên tiếng, việc này là bọn họ đuối lý, nói ra thì chính là Tạ gia mất mặt a.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: Ở riêng

Editor: Thu Huyền

Beta: Tiểu Tuyên

Tạ Hữu Thuận vừa thấy cha mẹ như vậy đã biết rõ không có oan uổng bọn họ, tâm càng rét lạnh nói: “Cha mẹ đã không nỡ cho hai đứa con trai con ăn uống, không nỡ bỏ của công ra mà nhìn con dâu bị tổn thương, vậy cái nhà liền phân ra a. Chỉ cần phân ra, về sau những số tiền này tất cả đều là chúng con chi ra, sẽ không liên lụy cha mẹ. Tiền hiếu kính cha mẹ con cũng vẫn sẽ cho. Việc này cứ làm như thế a, ngày mai con gọi người đến. Vợ, chúng ta đi.”

Tiêu Lê Hoa thấy Tạ Hữu Thuận dứt khoát sạch sẽ như vậy xác định ở riêng, mắt đều trừng lớn, nghĩ dễ dàng như vậy? Xem ra tướng công này thực không phải bánh bao mềm ah!

“Lão Tứ! Ngươi trở lại cho ta!”

Uông thị thấy nhi tử cũng không hỏi xem mình có đồng ý hay không đã nhắc chân đi rồi, tức giận từ trên giường ngồi dậy thét lên, nhưng mà Tạ Hữu Thuận chỉ ngừng một chút, sau đó liền xốc rèm đi ra ngoài rồi.

Tiêu Lê Hoa theo ở phía sau, trong lòng rất sáng khoái, nàng thật không nghĩ tới người nam nhân này làm việc dứt khoát như vậy, quả thực không giống chút nào với nam nhân nàng nhìn thấy nghe thấy trong đồng ruộng kia, xem ra vận khí của mình coi như không tệ. Đối với vợ dễ dàng tha thứ, đối với hài tử tốt, tài giỏi, có chủ kiến, đối với cha mẹ cũng hiếu thuận lại không ngu hiểu, ngoại trừ không có tiền giống như không có khuyết điểm gì. Hình tượng Tạ Hữu Thuận trong lòng dường như lại tăng thêm một mảng lớn.

Uông thị mắng chửi trong phòng, chỉ một cái viện tử, chuyện Tạ Hữu Thuận muốn ở riêng thoáng cái đã để cho toàn bộ người trong nhà nghe được. Mọi người tâm tư khác nhau, có ở lại trong phòng cha mẹ khuyên nhủ Uông thị, cũng có đến trong phòng Tạ Hữu Thuận khuyên Tạ Hữu Thuận. Lý do là đừng làm cho cha mẹ tức giận, chuyện ở riêng ít nhất phải đợi đến lúc Như Ý gả đi rồi nói.

Tiêu Lê Hoa ngồi ở một bên không nói lời nào, hai hài tử co lại ở sau lưng nàng, bọn hắn nghe được Uông thị chửi bậy rồi.

Tạ Hữu Thuận nhìn bộ dáng hai đứa con trai gầy yếu, quyết tâm muốn ở riêng, mặc kệ ai khuyên nhủ đều vô dụng. Tạ Hữu Thái chỉ nói vài câu rồi thôi, Tạ Hữu Khang lại ca nửa ngày đại ca phở, Tạ Hữu Hòa ở một bên kẹ thương đeo gậy đánh loạn một trận cũng không thuyết phục được Tạ Hữu Thuận, cuối cùng cũng ngừng nói rồi.

Tiêu Lê Hoa ở một bên nhìn xem, đã có chút minh bạch, ba người này kỳ thật đều không phải quá để ý Tạ Hữu Thuận phân hay không phân, Tạ Hữu Thái đến chỉ làm nghĩa vụ khuyên bảo, Tạ Hữu Khang cùng Tạ Hữu Hòa cũng có vài phần không muốn Tạ Hữu Thuận phân ra, có thể cũng không phải là vì tình nghĩa huynh đệ, mà là vì mặt mũi cùng một ít gia sản để cho Tạ Hữu Thuận phân ra.

“Tứ ca, cha mẹ gọi các người đi qua.”

Ngay lúc này tiếng Như Ý vang lên ở ngoài cửa, nàng là cô nương lớn lên không tệ, ở tại nông thôn cũng coi như xinh đẹp, hiện tại nhìn dưới ánh sáng ngọn đèn khá tốt hơn so với ban ngày. Nàng chỉ quét mắt qua Tiêu Lê Hoa liền dời đi ánh mắt.

Tạ Hữu Thuận lại để cho Tiêu Lê Hoa trông Thạch Đầu và Mộc Đầu, hắn theo cùng đi.

Hiện tại Tiêu Lê Hoa biết rõ trong lòng nam nhân này là tính toán thành công rồi, cho nên cũng yên tâm lưu lại trong phòng cùng hai đứa con trai.

Dường như cũng không lâu lắm Tạ Hữu Thuận đã quay trở lại rồi, sắc mặt bình tĩnh.

Tiêu Lê Hoa hỏi: “Đồng ý ở riêng rồi hả?”

Tạ Hữu Thuận đóng kỹ cửa lại chen vào, ngồi vào cạnh giường nói: “Đồng ý, bất quá có điều kiện, nàng nghe xong đừng mất hứng.”

Tiêu Lê Hoa gật đầu, nàng nghĩ không có điều kiện mới là kỳ quái, hiện tại nàng chỉ ngóng trông phân ra nhanh một chút, dù ăn chút ít thiệt thòi cũng không để ý, có tay có chân có đầu óc, còn sợ không có nổi một miếng ăn một bộ xiêm y hay sao?

“Thứ nhất, chuyện đi ra ngoài ở riêng này là chúng ta chủ động nói ra, nói đúng là không muốn liên lụy người trong nhà. Thứ hai là thời điểm Như Ý xuất giá ta ra mười lượng bạc, đoán chừng đến lúc đó ở riêng thì cũng không phân được cái gì. Nếu muốn lợp nhà khác, hoặc là che chắn tạm chút, thì phải vay được tiền. Nếu như không muốn thì chờ Như Ý gả cho người ta thì ở riêng, hơn nữa trước khi ở riêng không cho nàng lại âm ỉ nữa. Nàng nói một chút có nguyện ý phân ra không? Nếu nguyện ý thì chúng ta phân ra.”

“Ta sẽ cố gắng kiếm tiền, sẽ không để cho mẹ con nag2 đói bụng, chỉ cần nàng không ngại là được.”

Tạ Hữu Thuận thấy Tiêu Lê Hoa trầm tư, lại nói một câu, hần nhìn hai hài tử, là muốn chia ra, trước kia Tiêu Lê Hoa không trông cậy vào được, hần nghĩ đến có người nhà giúp đỡ trông hai hài tử, kết quả người nhà lại đối với hai hài tử hần như vậy, trong lòng của hần có tức giận, mà Tiêu Lê Hoa lại hiểu chuyện, hần nghĩ đến có lẽ phân ra sẽ tốt hơn. Chỉ là hần vẫn sợ Tiêu Lê Hoa sợ chịu khổ, đến lúc đó phân nhà ra nàng lại không cam lòng, lại làm ầm ĩ.

Tiêu Lê Hoa nghe Tạ Hữu Thuận nói như vậy trên mặt lộ ra tươi cười, nàng vừa rồi trầm tư quả thật là có chút do dự, chưa từng đi ra ngoài, không biết cái gì có thể kiếm tiền, nàng sợ sẽ lại để cho bọn nhỏ chịu khổ. Hiện tại Tạ Hữu Thuận vừa nói như vậy, nàng đã an tâm.

“Phân a, dù ta đói bụng cũng không để hai hài tử đói bụng.”

“Mẹ, chúng ta sẽ ở riêng sao?”

Thạch Đầu hỏi, hần biết rõ cái gì gọi là ở riêng, chính là không ở cùng nhà ông bà nữa, đi ra ngoài sống một mình, đồng tiền trong nhà chính là của mình.

Tiêu Lê Hoa cười gật đầu, một tay ôm Thạch Đầu một tay ôm Mộc Đầu nói: “Đợi phân nhà ra, cha mẹ kiếm tiền cho các con ăn ngon đấy.”

Thạch Đầu Mộc Đầu nghe xong hai mắt đều sáng rực lên, Mộc Đầu càng khoa trương hơn là khoe miệng chảy nước miếng, chọc cho Tiêu Lê Hoa cười hai mắt đều trở thành nguyệt nha nhi.

Tạ Hữu Thuận thấy bọn họ vui vẻ như vậy, nghĩ đến phân đi ra cuộc sống sẽ tốt đẹp đây.

Ngày hôm sau rất nhiều người đến Tạ gia, có thôn trưởng cùng bốn vị thôn lão đức cao vọng trọng trong thôn, Tạ Phát Tài là hộ từ bên ngoài đến, cho nên cũng không có người bản gia chủ trì, chỉ có thể tìm người ngoài.

Thôn trưởng họ Lý, gọi Lý Cao, là bố chồng Trương Thủy Đào, hơn 40 tuổi, nhìn cũng không già lắm, ngược lại có vài phần tư thái thôn trưởng, ngồi nói mấy câu, sau đó lại để cho Tạ Phát Tài chủ trì chuyện ở riêng, bọn hần chỉ cần làm chứng là được.

Tất cả người Tạ gia hôm nay, người lớn đứng trong phòng, tiểu hài tử đứng ở bên ngoài.

Uông thị trừng liếc Tiêu Lê Hoa, nhìn Tạ Hữu Thuận, nhưng mà Tạ Hữu Thuận không nhìn bà, bà chỉ có thể lại trừng mắt Tiêu Lê Hoa. Tiêu Lê Hoa sắc mặt đều không thay đổi, bà thích trừng thì để cho bà trừng đi, dù sao muốn ở riêng rồi.

Tạ Phát Tài ho hai tiếng nói: “Lão Tứ là hào hài tử, cảm thấy liên lụy trong nhà đã nghĩ ngại sớm phân ra để tránh cho trong nhà chút ít phiền toái, ta người làm cha này cũng chỉ có thể đồng ý. Hôm nay sẽ đem nhà phân ra. Trong nhà cũng không có gì có thể phân chia, trước tiên nói về ruộng a. Trong nhà tổng cộng có năm mẫu ruộng nước, sáu mẫu ruộng cạn, còn có bốn mẫu đất cát, thì phân cho nhà lão Tứ 1 mẫu ruộng nước, một mẫu ruộng cạn, một mẫu đất cát. Mặt khác trong nhà còn có 32 lượng bạc. Về sau lão đại muốn những phòng ở này, cho nên không được chia. Hai lão chúng ta giữ lại 2 lượng, còn lại ba mươi lượng nên ba người các người một người mười lượng. Lão Tứ người được mười lượng.”

Tiêu Lê Hoa nghe kỹ, mười lượng này toàn bộ thêm trang cho Như Ý rồi, bọn hần tương đương một phần bạc cũng không có, nhưng dù sao cũng không có thiếu nợ đấy.

Đương nhiên hướng đi của mười lượng bạc này Tạ Phát Tài chưa nói, lại tiếp tục phân chia những vật dụng trong nhà cùng heo gà các loại.

“Lão Tứ, những vật dụng trong nhà kia đều có thể lấy đi, mười hai dụng cụ trồng trọt người cũng được chia một phần. Trong nhà có mười con gà, một con trống chín con mái, cho các người hai con mái đây. Về phần heo, các người cũng không nuôi dưỡng cùng, nên không có phần của các người. Ta phân như vậy, các người cảm thấy sao?”

Tạ Phát Tài thở dài nói.

Tiêu Lê Hoa nghe, cảm thấy ngoại trừ mười lượng bạc kia có chút thua lỗ, cái khác không có gì, tổng so với những hộ mới xuất cũng mạnh hơn.

Tạ Hữu Thuận cũng gật đầu.

Tạ Phát Tài lại nói tiền đường lão, lương thực, quần áo tặng bốn mùa.

Tạ Hữu Thuận cũng không có ý kiến, Tiêu Lê Hoa càng làm bài trí ở một bên, hiện tại nàng chỉ muốn có thể ở riêng.

Nhờ một vị thôn lão biết chữ viết cho một tờ đơn xin ở riêng, biết chữ thì ký tên, không biết chữ thì điểm chỉ, cái nhà này cứ như vậy thuận lợi mà phân chia xong rồi.

Đưa tiền thôn trưởng cùng bốn vị thôn lão, cả nhà tụ tập lại ở bên trong nhà chính, Tạ Phát Tài nói với Tạ Hữu Thuận sau này sẽ ở riêng rồi nhưng vẫn là người một nhà, bảo hần phải sống thật tốt, nói xong nước mắt rơi đầy mặt, hần đối với đứa con trai này cũng không phải không có cảm tình, chỉ là hần còn phải chiếu cố nữ nhi khác cùng lão bà, cũng chỉ có thể như vậy.

Từ nhà chính đi ra, Lý thị âm dương quái khí nói: “Ồ, cái này tốt rồi, cuối cùng có thể sống một mình, đến lúc đó mỗi ngày ăn thịt, nhớ bảo những ca ca chị dâu chúng ta đi ăn ah! Không để cho chúng ta ăn cũng nhớ đến cha mẹ cùng đám cháu trai cháu gái.”

Tiêu Lê Hoa liếc nhìn nàng một cái nói: “Tam tẩu gấp cái gì, chờ Như Ý gả đi ra ngoài, tẩu cũng không cần hăm dọa ta rồi. Huống chi tẩu còn nhiều hơn mười lượng bạc đấy, chúng ta có thể không sánh bằng, đến lúc đó còn phải vay tiền đi lợp nhà. Nếu Tam tẩu nhớ thương chúng ta, không bằng nói với nhà mẹ tẩu cho chúng ta vay tiền nhé? Đến lúc đó chúng ta khẳng định hăm thật cách thủy cảm ơn tẩu.”

“Vay tiền? Nhà mẹ ta nghèo lắm, người vẫn là trở lại nhà mẹ người mượn đi a! Ta đang vội không nói chuyện phiếm với người nữa!”

Lý thị thấy Như Ý đi ra từ nhà chính, vội vàng đi rồi, nàng cũng không muốn lại để cho người nghe được nàng đang mong ngóng được ra ngoài ở riêng.

Phương thị cười nói: “Tứ đệ muội, muội là không đành bỏ mười lượng bạc kia hả? Đây chính là các người nguyên ý thêm trang cho Như Ý, đến lúc đó các người cũng không nên đi xung quanh nói cái gì ah.”

Như Ý cũng nhìn chăm chăm vào Tiêu Lê Hoa.

Tiêu Lê Hoa thăm nghĩ cái nhà này thật sự là đã đòi tiền còn sĩ diện, người nào ah, vẫn là đi sớm a, tức giận cùng các nàng đều có hại cho thân thể, lãng phí thời gian quý giá.

“Các con trở về phòng, chúng ta nhìn xem những thứ này thu thập như thế nào đi.”

Tiêu Lê Hoa dẫn Thạch Đầu Mộc Đầu trở về phòng, Phương thị cùng Như Ý bị không để ý tới mặt đều trầm xuống. Nhìn thấy Tạ Hữu Thuận đi ra liền nói với hấn Tiêu Lê Hoa không tốt.

“So với lúc trước, nàng tốt hơn nhiều.” Tạ Hữu Thuận nói xong liền đi.

Như Ý mím môi dưới, quay người đi vào nhà, Phương thị thấy Như Ý đi rồi, nàng cũng trở về phòng, nàng hỏi chồng một chút là ruộng đồng còn lại trong nhà kia lúc đó làm sao chia, bọn họ là phòng lớn, phải chiếm phần nhiều.

Tạ Hữu Thuận thương lượng với Tiêu Lê Hoa dọn nhà muốn chuyển đi nơi nào, ngay lúc đó Từ thị vợ Tạ Hữu Thái tiến vào nói có việc thì gọi bọn họ. Từ thị nói bọn hấn cần bạc lợp nhà, nàng có thể trở về nhà mẹ để mượn giúp.

“Triệu gia ở phía tây đầu thôn muốn bán nhà cửa, tuy phòng ở không lớn, nhưng là có chỗ ở bên cạnh, nếu không các người mua lại chỗ đó đi, về sau có tiền lại ở bên cạnh đóng dấu chồng. Ta nghe nói cái phòng ở kia chỉ cần mười lăm lượng bạc, nếu như thỏa thuận giá tiền đoán chừng có thể bớt đi chút ít. Các người suy nghĩ đi.”

Tạ Hữu Thái nói, những ngày này Tạ Hữu Thuận không ở trong thôn không biết, là hấn nghe ngóng được, hấn cũng nhìn trúng khối đất trống ở phía trước căn nhà bán đó, suy tính sau này sẽ ở tại đó xây nhà mới, nếu Tứ đệ ở gần, về sau cũng dễ chiều ứng.

Tạ Hữu Thuận nghe xong đã biết rõ đó là ở đâu rồi, cũng rất động tâm, muốn đi nghe ngóng một chút, nếu coi như được thì vay tiền đi mua nhà chỗ đó.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Dọn nhà và tiền riêng

Triệu lão đầu cũng là hộ từ ngoài đến, nhitừ ra ngoài làm kinh doanh, vừa lúc ở gần quê quán của bọn họ, hiện tại muốn đón bọn họ trở về, xem như lá rụng về cội, tất nhiên không muốn quay trở lại đây rồi, cho nên muốn bán nhà ở đi.

Nhà ở của Triệu gia không lớn, một sáng hai tối, đồ đạc có tất cả một gian phòng ốc, phía trước sân nhỏ không lớn, đằng sau sân nhỏ lại rất lớn đấy, nhà xí chuồng gà đều có, còn trồng không ít rau củ, lúc này một mảnh xanh mướt, tốt nhất là trồng hai cây, một cây hoa quế một cây táo, đều rất cao lớn rồi, lúc này đã sắp chín rồi.

Tiêu Lê Hoa nhìn hai cây này thì rất thích, nghĩ đến tháng tám hoa quế nở hương đầy viện, không những được nhìn, còn có thể làm rất nhiều đồ đạc, bánh ngọt hoa quế, trà hoa quế, các loại rượu hoa quế, còn có cây táo đó kia quả táo đỏ cũng rất đẹp mắt lại ăn ngon.

Thạch Đầu Mộc đầu hai bé nắm tay ngoan ngoan đứng bên cạnh cha mẹ, đôi mắt trông mong mà nhìn cái nhà này, cuối cùng rơi vào quả táo trên cây, trên ngọn cây táo đều mọc đầy rồi, hấp dẫn rất nhiều hải tử chảy nước miếng, ngay cả bọn hấn cũng ở trong đó.

“Triệu đại thúc, viện này ông định bán giá bao nhiêu tiền?”

Tạ Hữu Thuận thấy Tiêu Lê Hoa và hai đứa con trai dường như đều rất thích nơi này, trong lòng hấn càng thêm hài lòng nơi này. Mặc dù nhà này cũ rồi nhưng tốt ở chỗ là có thể trực tiếp vào ở, mẹ hấn tức giận bởi vì bọn họ ra ở riêng, lại buộc hấn chuyển ra ngoài luôn, muốn xây nhà mới cần phải có chỗ ở trong thời gian đợi, trước để vợ con ở lều cỏ trong lòng hấn cũng không nề. Cho nên mua lại nhà này là cách tốt nhất, đến lúc đó bạc còn có thể từ từ kiếm thêm.

Triệu lão đầu cười nói: “Vốn là tính toán bán mười lăm lượng, nhưng nếu tiểu tử ngươi mua thì mười hai lượng là được. Nếu không phải là đi đoàn tụ cùng con trai, cảm thấy sau này đều không trở lại dùng nữa, ta thật sự không nỡ bán cái nhà này, bán cho ngươi ta cũng yên tâm. Hơn nữa, ta cũng nghe nói những chuyện kia của nhà ngươi.”

“Vậy thì đa tạ Triệu đại thúc a.”

Tạ Hữu Thuận nghe được cái giá tiền này, cũng không hề ép xuống nữa, cái giá tiền này rất hợp lý, mặc dù nhà cũ rồi, cũng không lớn, nhưng là phòng gạch ngói, hẳn muốn xây nhà mới như vậy so với giá tiền này cần phải nhiều hơn mấy lần.

Sau khi xác định mua cái nhà này, Tạ Hữu Thuận đi tìm người mượn bạc, thanh toán bạc viết hợp đồng, đồng thời cũng nói với trưởng thôn đem mảnh đất bên cạnh kia mua lại, vì nghĩ xa hơn sau này có bạc lại xây nhà mới. Tạ Hữu Thái đồng thời cũng nói với thôn trưởng muốn mảnh đất trước mặt kia.

Nhà mua xong thì dọn nhà, mặc dù phân gia rồi, nhưng vì mặt mũi nên người nhà vẫn là phải giúp đỡ dọn nhà, Lý thị nhìn Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa bận rộn dọn nhà trong lòng rất ghen tỵ, nàng cũng rất vừa ý nhà Triệu gia, lại để cho nhà lão Tứ chiếm lợi, hơn nữa cuộc sống gia đình chuyển ra chỗ khác rồi, thu nhập không hề nhập vào trong cửa công nữa, muốn ăn gì thì ăn, muốn nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, không phải thật tốt đẹp sao? Nàng lại còn phải đợi thêm thời gian nữa rồi.

“Tứ đệ, nghe nói toàn bộ đồ dùng trong nhà Triệu gia kia đều để lại cho các đệ rồi, đệ còn cần cái bàn học tử hòng học trong nhà sao? Để lại cho chúng ta a!”

Lý thị không chiếm chút ít lợi lộc thì khó chịu, nàng thừa dịp Tiêu Lê Hoa không ở trước mắt liền nói với Tạ Hữu Thuận, trước kia nàng có yêu cầu gì Tạ Hữu Thuận đều không so đo tính toán. Có thể lúc trước Tạ Hữu Thuận nghĩ đến Tiêu Lê Hoa không quan tâm hài tử thì trông cậy vào người nhà, nên hẳn tùy ý Lý thị chiếm lợi, nhưng bây giờ không giống ngày xưa a. Tạ Hữu Thuận liếc mắt nhìn Lý thị, cái gì cũng không nói lời nào xoay người rồi đi.

Lúc này Tiêu Lê Hoa ở sau lưng nàng nói: “Tam tẩu, đồ rách nát giá bạc vụn. Tẩu cũng không phải không có thì không thể sống được, nhưng nếu nhà tẩu có cái hòm tử nát kia mà bây giờ không có chỗ để có thể cho ta, ta không ngại.”

“Đồ của nhà ta toàn để dùng!”

Lý thị lợi ích không có chiếm được còn bị chiếm lợi lại, tức giận trừng Tiêu Lê Hoa, lấy được chẳng qua là một cái cười nhạo cùng bóng lưng quay đi của đối phương, nàng không có cách nào liền dậm chân một cái.

Phương thị vừa lúc nhìn thấy, trong lòng nghĩ vợ lão Tam thật là dần, mấy câu nói đã để cho người đuổi đi, bất quá nàng cũng ngừng tâm tư và lời nói chưa trước kia lại.

Một đại gia đình cùng nhau động thủ thể hiện một lòng đoàn kết, sau đó Tạ Phát Tài ở trước cửa nhà Tạ Hữu Thuận nói với huynh đệ bọn họ một đồng đạo lý lớn phân gia cũng không được phân tâm, lúc này mới mang người rồi đi, lưu lại một nhà bốn miệng ăn Tạ Hữu Thuận.

“Mẹ, đây chính là nhà của chúng ta sao?”

Thạch đầu hồi, bé vẫn còn có chút không dám tin tưởng.

Tiêu Lê Hoa cúi người xuống sờ đầu bé nói “Đúng vậy, sau này đây sẽ là nhà chúng ta, nhớ sau này đi ra ngoài chơi phải về cái cửa này a.”

Thạch Đầu gật đầu liên tục, mang theo tiểu Mộc Đầu chạy tới chạy lui ở tiền viện hậu viện, truyền tới từng trận tiếng cười của hai bé.

Tiêu Lê Hoa nói với Tạ Hữu Thuận “Bạc kia chàng mượn chỗ nào? Nhị tẩu nói với ta không phải mượn ở chỗ bọn họ.”

“Ta mượn ở chỗ cha mẹ Đồng Tiền, không cần gấp, hẳn nói có thể từ từ hoàn lại, chờ ta vào núi xem có thể đánh nhiều dã vật một chút hay không, đến lúc đó có thể bán chút tiền, trong tay ta còn có chút tiền, nói không chừng năm nay là có thể trả xong rồi.”

“Trong tay chàng còn có tiền?”

Tiêu Lê Hoa kinh ngạc, nam nhân này còn có thể giấu giếm tiền riêng a!

Tạ Hữu Thuận mở cái rương ra, từ trong rương lấy ra một bao bố nhỏ đưa cho Tiêu Lê Hoa.

Tiêu Lê Hoa mở ra nhìn một cái, thấy bên trong là một thỏi bạc, còn có một chuỗi đồng tiền. Nàng đếm những đồng tiền kia, có một trăm cái. Mà một thỏi bạc kia cũng không biết là bao nhiêu.

Tạ Hữu Thuận nói: “Cái này khoản ba lượng bạc, nếu như mùa thu thu hoạch tốt, còn có thể có một ít, ta lại đi làm chút công việc, thêm chút dã vật, thế nào cũng có thể trả hơn phân nửa. Sang năm nhất định có thể trả xong rồi. Cuộc sống sau này sẽ tốt hơn.”

Tiêu Lê Hoa cũng không hỏi Tạ Hữu Thuận làm sao lại tàng trữ bạc riêng, biết nam nhân này không có gốc đến đem tất cả tiền kiếm được toàn bộ giao ra, nàng lại yên tâm hơn chút ít, nếu như toàn bộ nộp ra nàng mới thật rầu rĩ đấy.

“Sau này không cho phép chàng giấu giếm tiền riêng nữa, cho chàng tiền xài, nhưng không cho tự giấu riêng, ta cũng không cất giấu.”

Tiêu Lê Hoa nói, nàng không có kinh nghiệm giấu diếm tàng tư, trải qua hôn nhân đời trước mặc dù nàng biết có lúc có tiền đề dành là chuyện tốt, nhưng nhìn Tạ Hữu Thuận bây giờ đem tiền hán để dành giao ra, nàng biết hẳn đây là thẳng thắn đối đãi mình, mình cũng không cần thiết, chẳng qua là còn phải gỡ hán một cái.

Tạ Hữu Thuận nhìn nàng nói: “Nếu trước kia nàng có thể đáng tin cậy như vậy, ta cũng không cần phí tâm tư đó.”

Tiêu Lê Hoa khoe miệng nhếch nhếch, Tiêu Lê Hoa trước kia quả thật không làm cho người yên tâm, nhưng mà mình cũng không phải nàng.

“Vậy sau này chàng đừng tiền giống như ta nói, tiền trong nhà ta khẳng định giúp chàng cất giấu tốt, chúng ta tranh thủ sớm ngày đem nợ này trả xong. Chờ kiếm đủ tiền rồi, xây một căn nhà lớn ở bên cạnh nữa, đưa Thạch Đầu cùng Mộc Đầu đi học đường.”

“Nàng có lòng này là tốt rồi.” Tạ Hữu Thuận nhìn Tiêu Lê Hoa, phát hiện lúc nàng nói những lời này ánh mắt lấp lánh, đặc biệt có tinh thần, cùng người trước đây thật như thay đổi, nếu không phải vẫn là gương mặt đó, hẳn thật cho rằng trước mặt là một người khác. Chẳng qua hẳn đối với người vợ hiện tại này rất hài lòng, cảm thấy giống như đang nằm mơ.

Tiêu Lê Hoa sờ những đồng tiền trong tay nói: “Ta chẳng những có cái tâm đó, còn có thể tận lực đó, ta muốn kiếm thật nhiều tiền, con trai nhất định có thể lên học đường, nếu như không muốn thi khoa cử, thì làm ăn hoặc làm địa chủ.”

Nói nửa ngày không nghe thấy Tạ Hữu Thuận nói chuyện, Tiêu Lê Hoa ngẩng đầu lên, thấy hắn vẫn nhìn mình, liền sờ mặt mình một cái, hỏi: “Chàng cảm thấy ta đang nói nhầm hả? Ta không có nói nhầm, không tin chàng đợi nhìn xem.”

Tạ Hữu Thuận nói: “Nàng có phải đặc biệt muốn có ngày sung sướng? Muốn làm thượng phu nhân?”

“A?” Tiêu Lê Hoa có chút không giải thích được, sau đó đột nhiên hiểu được, hóa ra Tiêu Lê Hoa có thể là vì muốn cuộc sống tốt hơn chủ động đi làm người ở, còn thiếu chút nữa ở trước mặt lão gia hấp dẫn chú ý của người ta, cuối cùng bị đánh đuổi đi, đây cũng không phải bí mật gì, đều biết nàng muốn trèo cao làm phu nhân. Tạ Hữu Thuận hỏi như vậy, cho là tâm tư của nàng còn không có để xuống, nàng có chút dở khóc dở cười, cục diện rồi rầm Tiêu Lê Hoa để lại cho nàng thật là phiền người a.

Tiêu Lê Hoa muốn vì cuộc sống tốt đẹp sau này, thế nào cũng phải để cho hình tượng của mình trong lòng người đàn ông này chuyển tốt hơn, nàng kéo tay Tạ Hữu Thuận nói: “Hữu Thuận, ta biết người khác nói ta như thế nào, ta nói với chàng đây đều là hiểu lầm. Về phần những năm này ta làm âm ỉ ra sao, cũng cảm thấy bị oan uổng, cha mẹ không nghe ta giải thích cứ như vậy đem ta gả đi, cho nên trong lòng vẫn ghen con tức.”

Tiêu Lê Hoa nhìn sắc mặt Tạ Hữu Thuận một chút, lại tiếp tục nói.

“Lần này bị thương, ta mới hiểu được, người phải vì mình mà sống, mình không then với lương tâm, mình đối với mình tốt là được. Nghĩ tới để cho cuộc sống trong nhà được tốt, muốn cho con trai đọc sách làm quan, địa chủ, cái này là tâm nguyện của ta, cũng là tâm nguyện của chàng đi? Là tâm nguyện tất cả người làm cha mẹ nghĩ đến. Hơn nữa cho dù ta vẫn muốn làm phu nhân, thì chỉ cần chúng ta cùng nhau cần cù lao động, trở nên giàu có, điều tâm nguyện này có gì không tốt chứ? Đến lúc đó ta làm phu nhân, chàng chính là lão gia.”

Tạ Hữu Thuận nhìn ánh mắt của Tiêu Lê Hoa, cảm thấy nàng giống như không có nói láo, chẳng lẽ nói những lời đồn đãi liên quan đến nàng kia thật là người khác hiểu lầm nàng? Bất kể có phải hay không, chỉ cần nàng vẫn như bây giờ là được, Tạ Hữu Thuận nắm bàn tay đang nắm tay mình kia, nghĩ đến cuộc sống cuối cùng có chút hi vọng.

“Vậy sau này chúng ta cùng nhau cố gắng để cuộc sống tốt hơn, ta sẽ đối với nàng và hài tử thật tốt.”

“Ừ, ta tin tưởng chàng, những năm này chàng cũng rất tốt, là ta không tốt, sau này ta nhất định đối thật tốt với chàng cùng hài tử.”

Tiêu Lê Hoa cười híp mắt nói, trong lòng nghĩ cuối cùng cũng đem lịch sử ác liệt của Tiêu Lê Hoa trước kia sửa đổi a, cũng may trong trí nhớ Tiêu Lê Hoa không có ngu xuẩn làm ra cái chuyện gì không thể bù đắp được, nếu không thật phiền toái.

Vợ chồng hai người nói chuyện một hồi, sau đó bắt đầu thu thập nhà, mặc dù cái nhà này sạch sẽ, nhưng mà muốn đến nhà người khác đã ở qua, vẫn phải dọn dẹp một lần, nên bỏ thì bỏ nên xếp thì xếp, chờ dọn dẹp xong thì cũng đến trưa.

Tiêu Lê Hoa nấu cơm, đây là bữa cơm đầu tiên nàng đi tới cái thế giới này, nàng nhìn thấy bánh bột ngô, sau đó từ hậu viện hái một ít rau cải làm món ăn, còn có lúc dọn nhà trên đường mua một miếng đậu hũ, làm một món rau cải trộn đậu hũ, đầy một chậu nhỏ, nóng hổi bốc lên bàn, vừa vặn hai con gà kia vừa đẻ hai quả trứng, nàng lại làm một món canh trứng, mặc dù thức ăn đơn giản nhưng nàng rất dụng tâm làm nhìn khá tốt.

Tạ Hữu Thuận cùng Thạch Đầu Mộc Đầu ăn rất ngon, hai đứa bé ăn đều nói ăn ngon, Tiêu Lê Hoa nghe trong lòng thật cao hứng, nói với bọn họ sau này làm cho bọn họ đồ ăn ngon hơn, nàng cũng hỏi Tạ Hữu Thuận, thật ra thì nàng biết hẳn chắc chắn sẽ không nói gì, Lý thị làm thức ăn không tốt như vậy hẳn cũng có thể ăn, mình làm so với cái kia ngon hơn gấp trăm lần. Nhưng khi thấy Tạ Hữu Thuận gật đầu nói ăn thật ngon, trong lòng nàng vẫn là thật vui vẻ, muốn trở thành một gia đình thì khẩu vị cũng rất quan trọng.

Ăn cơm xong, Thạch Đầu cùng Mộc Đầu bị dỗ đi ngủ trưa, Tạ Hữu Thuận cùng Tiêu Lê Hoa cũng nghỉ ngơi, Tiêu Lê Hoa nhắm mắt lại, cảm giác ánh mặt trời chiếu vào, ấm áp, lòng của nàng cũng ấm áp, nếu cứ mãi như vậy thì quá tốt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Cha mẹ Đồng Tiền

Editor: Thu Huyền

Beta: Tiểu Tuyên

Lúc chạng vạng tối có người đến nhà, là một đôi vợ chồng mang theo một tiểu tử mập mạp, nam lớn lên thành thật, nữ thuần phác, tiểu tử mập mạp đó đi theo nam nhân kia, đứng chung một chỗ lên biết đây là phụ tử, lúc này hắn đang núp ở sau lưng nữ nhân kia dò đầu nhìn Tiêu Lê Hoa, mắt to chuyển liên tục nhìn cũng biết là một đứa cơ trí.

Tiêu Lê Hoa nhận ra ba người này, tiểu tử mập mạp này chính là Đồng Tiền, đôi nam nữ này là cha mẹ của bé, nam tên Vương Đại Sơn, nữ tên là Trương Liên Hương.

“Là Vương nhị ca Vương nhị tẩu a, mau vào. Đồng Tiền chớ tránh ở phía sau, Thạch Đầu Mộc Đầu chơi ở phía hậu viện, cháu đi tìm bọn họ chơi đi, thấy cháu tới bọn chúng nhất định rất vui.”

Tiêu Lê Hoa chào hỏi bọn họ đi vào, nàng biết nhà này là nhà có tiền, muốn lập tức mượn được mười hai lượng bạc cần phải có quan hệ thật tốt với người nhà này, hơn nữa đôi phượng lớn lên cũng thật chính trực, nhìn mặt cũng tương đối thuần phác, sau này có thể lui tới nhiều, cho nên đối đãi rất nhiệt tình.

Một nhà Vương Đại Sơn đều bị biến hóa của Tiêu Lê Hoa làm cho kinh ngạc một chút, thật đúng như Tạ Hữu Thuận nói Tiêu Lê Hoa này sửa đổi lại tính tình rồi, vốn cho là chỉ sửa lại một chút, bởi vì Trương Liên Hương nghe người ta nói Tiêu Lê Hoa bị thương còn chưa khỏe liền đi bờ sông cùng người ta cãi vã, chẳng qua là nhìn bộ dáng cười khuôn mẫu này biến hóa thật là lớn.

Đồng Tiền vừa nghe tiểu bằng hữu đang đợi bé, liền như tiểu đạn pháo xông qua bên người Tiêu Lê Hoa chạy đi hậu viện.

Tiêu Lê Hoa chào hỏi vợ chồng hai người đi vào, vừa đi vừa nói: “Hữu Thuận đang làm việc ở hậu viện, mời hai người ngồi, ta đi gọi hắn.”

“Không cần, chúng ta tới đưa ít thứ rồi đi liền, các người mới dọn nhà, những thứ đồ này các người nhận lấy.” Trương Liên Hương vội vàng nói, vén vạt bỏ cái giỏ trong tay lên, từ bên trong lấy ra một ít thịt cùng một bọc giấy.

Tiêu Lê Hoa vội vàng nói: “Thật là cảm ơn Vương nhị ca Vương nhị tẩu, ta biết cuộc sống của hai người cũng eo hẹp, hai người lại còn cho chúng ta mượn nhiều bạc như vậy, để cho chúng ta mua nhà. Ta còn không có tới cửa cảm ơn, làm sao có thể thu lễ của hai người nữa. Vẫn là mang về cho Đồng Tiền ăn đi.”

Trương Liên Hương liền nói: “Trà cái gì? Đây chính là lễ dọn nhà cho các người, các người còn phải đãi khách nữa, những thứ này mặc dù thịt hơi ít nhưng cũng có thể làm mấy bữa. Một ít đường trắng này liền cho Thạch Đầu cùng Mộc Đầu ăn đi. Chờ muội làm tiệc nếu cần người giúp có thể gọi ta tới giúp một tay.”

“Vậy thì cảm ơn Vương nhị ca Vương nhị tẩu.”

Tiêu Lê Hoa không đùn đẩy nữa, ngẫm lại sau này còn lui tới nhiều hơn còn không giúp đỡ lại được sao? Chẳng qua vẫn bị Trương Liên Hương nhắc nhở, lúc này nàng mới nhớ tới nơi này sau khi dọn nhà còn phải mời người ta ăn bữa cơm, nàng chỉ nghe nói hi tiện, nhưng lại giống như là tân gia mời khách, thì ra nơi này dọn đến nhà cũ cũng phải mời. Tiêu Lê Hoa nghĩ chắc rằng sẽ có một trận bận rộn rồi, nếu muốn bữa cơm này ăn ngon, đoán chừng lại phải bỏ ra không ít tiền.

Nhưng mà Tiêu Lê Hoa cho rằng vẫn phải mời khách, thừa dịp cơ hội lần này kéo lại tình cảm cùng những người có quan hệ tốt với Tạ Hữu Thuận.

Vương Đại Sơn đi về hậu viện tìm Tạ Hữu Thuận, Tiêu Lê Hoa lôi kéo Trương Liên Hương nói chuyện cùng nàng, bằng hữu nam nhân thì hẳn tự mình chiêu đãi, còn chị dâu này thì do nàng đến chiêu đãi a, nàng cần tìm hiểu nhiều người trong thôn hơn, sống ở trong thôn này, cũng không thể mỗi ngày đều ở trong nhà, ngay cả người có quan hệ tốt ở chung quanh đều không có.

Chờ Vương Đại Sơn từ hậu viện trở lại liền nhìn thấy được vợ mình cùng Tiêu Lê Hoa cười cười nói nói rồi.

Đồng Tiền ở hậu viện đùa rất vui vẻ, đều không muốn rời đi, Tiêu Lê Hoa liền nói để cho bé ở lại tiếp tục chơi.

Hai vợ chồng Vương Đại Sơn rời đi, vừa đi vừa nói chuyện.

Trương Liên Hương nói: “Bây giờ Tử đệ mới thật sự khổ tận cam lai a, Vợ hắn hiện giờ rốt cục hiểu chuyện, chuẩn bị sống cùng hắn thật tốt rồi, thật không dễ dàng, làm khó hắn một người chèo chống nhiều năm như vậy, ông trời cuối cùng cũng mở mắt rồi.”

Vương Đại Sơn hỏi: “Nàng thấy Tiêu Lê Hoa thực sự sửa đổi tốt rồi?”

Trương Liên Hương gật đầu nói: “Ta thấy sửa tốt rồi, nàng ấy cần gì phải gạt người chứ? Muốn chạy đã sớm chạy, không cần giả vờ. Ta thấy nàng đem cái nhà kia dọn dẹp vô cùng thỏa đáng, còn may y phục. Trước kia nàng đâu biết làm việc này. Nàng nói với ta rất nhiều lời, ta nghe cảm thấy nàng thực ý có định sống堂堂 hoàng.”

“Vây là tốt rồi, Hữu Thuận cuối cùng có thể thở phào nhẹ nhõm. Đúng rồi, ta ở hậu viện nhìn Hữu Thuận tu sửa nhà xí, tu sửa thật tinh xảo. Nghe hẳn nói vẫn là mẹ Thạch Đầu nghĩ ra được. Nàng ta có thể nghĩ đến những thứ này, cũng là chuẩn bị cho cuộc sống lâu dài. Cái người này dù sao cũng đã từng làm ở chỗ nhà giàu, chỉ cần dùng tâm dùng sức, còn sợ cuộc sống không vươn lên à? Nàng đến nhìn nàng ta nhiều một chút, nhìn xem nàng ta rốt cuộc có thu tâm hay không?”

“Đi chứ, nếu nàng ấy thật sự chân thành như bây giờ, ta rất sẵn lòng cùng nàng ấy qua lại nhiều, còn thấy vui nữa”

Trương Liên Hương cười nói, nghĩ đến bộ dạng Tiêu Lê Hoa nói chuyện hai mắt lấp lánh, còn có những lời nàng nói có thể đi vào lòng người kia, cảm thấy Tiêu Lê Hoa cứ thế thì thật đúng là xứng đôi với Tạ Hữu Thuận.

Tiêu Lê Hoa đưa tiền vợ chồng Vương Đại Sơn, đi ra hậu viện cùng Tạ Hữu Thuận, giúp đỡ hắn sắp xếp đồ đạc, vừa trợ giúp vừa nói chuyện mời khách.

“Chúng ta mời khách ngày nào ? Mời những ai? Chẳng nói một chút xem ta phải chuẩn bị những cái gì.”

“Mời cha mẹ, mời vợ chồng Vương nhị ca, ngoài ra lại mời hai nhà nữa, hai nhà kia có bốn người lớn hai hài tử, ta thấy ba bàn là đủ rồi.”

Tạ Hữu Thuận tính toán một chút nói, bây giờ hẳn đối với trù nghệ của Tiêu Lê Hoa rất tin tưởng, trước kia Tiêu Lê Hoa nấu cơm bình thường thôi, hiện tại Tiêu Lê Hoa làm súp rau cải, dán bánh bột ngô cũng có thể nhìn ra trù nghệ so với trước kia tốt hơn rất nhiều. Nghĩ lại trước kia đều là nàng giấu diếm đấy.

Tiêu Lê Hoa nói: “Vây phải mua thêm vài món đồ ah, trong nhà chỉ có rau cải, ngay cả dưa muối đều không có, ngoài ra dầu muối các loại cũng phải mua. Ngày mai là họp chợ hả? Ngày mai chúng ta đi chợ đi, hôm sau mời khách. Chẳng xem được không?”

“Được, cứ làm như thế.”

Tạ Hữu Thuận nói, lần này ở riêng bọn hắn phân được nửa túi bắp, còn có chút cao lương, dầu muối các loại cũng đủ ăn vài ngày, dù không mời khách cũng phải mua thêm

Thạch Đầu nghe được muốn đi chợ, lập tức đôi mắt trông mong mà nhìn cha mẹ, Mộc Đầu thì trực tiếp nhào vào người Tiêu Lê Hoa, ôm chân nàng nói: “Mẹ, đi chợ! Con muốn đi!”

Tiêu Lê Hoa một phen ôm lấy Mộc Đầu hôn một cái nói: “Được, mẹ mang Mộc Đầu đi chợ. Thạch Đầu cũng cùng đi, một nhà chúng ta cùng đi! Đến chợ mẹ mua điểm tâm cho các con ăn!”

Mộc Đầu nghe xong lập tức hôn lên mặt Tiêu Lê Hoa một cái, dán nước miếng vào mặt Tiêu Lê Hoa, nhưng Tiêu Lê Hoa lại cười vui vẻ đến hai mắt biến thành trăng lưỡi liềm, một chút cũng không ghét bỏ.

Tạ Hữu Thuận nhìn hai con trai vui vẻ như vậy, lại nhìn khuôn mặt tươi cười của Tiêu Lê Hoa, khoe miệng cũng lộ ra bộ dáng tươi cười.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai Tạ Hữu Thuận liền tỉnh, Tiêu Lê Hoa nghe được động tĩnh cũng tỉnh, bên ngoài trời đã có chút ánh sáng rồi, bọn hắn mỗi người đánh thức một hài tử, mặc quần áo cho bọn nhỏ, sau đó cả nhà cùng nhau rửa mặt, cũng không có ăn điểm tâm, Tạ Hữu Thuận lưng đeo sọt, Tiêu Lê Hoa cầm theo giỏ, mỗi người ôm một đứa bé liền đi ra cửa.

Đến đầu thôn chỉ thấy hai chiếc xe trâu đậu ở chỗ đó, bên trên đều có người ngồi, Phương thị cùng Lý thị đang ngồi ở trên một chiếc xe, Trương Liên Hương ngồi ở trên một chiếc xe khác, Đồng Tiền ngồi ở một bên, nhìn thấy bọn họ thì vẫy tay liên tục, lớn tiếng kêu lên, dẫn tới tất cả mọi người đều nhìn về hướng bên này.

Tạ Hữu Thuận đem Thạch Đầu tới bên cạnh Đồng Tiền, lần lượt bỏ năm văn tiền cho lão hán đứng trước xe: “Vương bá, một nhà chúng ta bốn người.”

“Được rồi, đi lên ngồi vững vàng. Xe chúng ta bên này đã đủ người rồi, đi trước nha.”

Vương bá hai mắt nhìn lướt qua Tiêu Lê Hoa, sau đó cầm roi ngồi vào trên xe, nói một tiếng, roi vừa vang lên xe chuyển động.

“Hừ, lúc này mới vừa ở riêng đã đi chợ, còn ngồi xe trâu, thật sự là có tiền, trách không được muốn ở riêng như vậy, nói không có của cái ai mà tin ah.” Vào lúc xe trâu đi qua Lý thị, chợt nghe Lý thị nói như vậy, tiếng nói cũng không nhỏ, ít nhất người trên hai chiếc xe đều nghe thấy.

Tiêu Lê Hoa nghĩ người này không bói lông tìm vết thì khó chịu sao? Cực phẩm quả nhiên là cực phẩm, tiếng nàng cũng không nhỏ nói: “Cũng may còn có xe trâu ngồi, nếu không đâu ta khẳng định còn phải đau, không có biện pháp ah, phân gia chỉ có thể tự mình động thủ. Năm văn tiền này có thể mua không ít đồ đạc đâu, nếu không kiếm tiền sẽ phải đói bụng, nửa túi bắp kia sao đủ ăn chứ? Nếu không đi chợ, trong nhà ngay cả dầu muối đều không có, lấy nước nấu ăn sao?”

Những lời này vừa nói ra, người bên ngoài liền suy nghĩ, Tiêu Lê Hoa này còn đang bị thương lại ở riêng à, nói là Tạ Hữu Thuận chủ động nói ở riêng, không muốn liên lụy người trong nhà, ai có thể sẽ vào lúc nữ nhân bị thương vội vã phân gia như vậy chứ? Như Ý cũng rất nhanh có thể gả ra ngoài rồi,

đến lúc đó lại phân không tốt sao? Chẳng lẽ ngay cả thời gian này cũng không chờ nổi? Đoán chừng đây là Tà gia không muốn trông nom nhà Tà Hữu Thuận, mới đem bọn họ đuổi ra khỏi cửa a?

Hơn nữa không chỉ đuổi ra khỏi cửa, chỉ cấp nửa túi lương thực, ngay cả chút dầu muối đều không cho, thật đúng là quá keo kiệt rồi, đối với nhi tử huynh đệ nhà mình như vật thật quá mức.

Phương thị nhìn ánh mắt người bên cạnh liền hiểu, sắc mặt nàng không dễ nhìn, thật muốn đem Lý thị đá xuống xe, nếu nàng ta không lăm miệng, Tiêu Lê Hoa làm sao nhiều lời như vậy? Hiện tại thì tốt rồi, mấy câu của Tiêu Lê Hoa kia đã làm cho thanh danh Tà gia bọn họ bôi đen một tầng. Tiêu Lê Hoa đáng chết này, đã sớm nói với nàng ta đi ra ở riêng là bọn hán chủ động đề cập, nhưng bây giờ lại dùng chiêu này, xem nàng trở về cáo trạng như thế nào!

Tiêu Lê Hoa nhìn ánh mắt những người trên xe mình, đã biết rõ lời của mình đã nổi lên tác dụng, trong lòng vui lên, cùng Trương Liên Hương nói chuyện.

Trương Liên Hương nghĩ thầm Tiêu Lê Hoa vẫn có một chút không thay đổi, đó là lợi hại, chỉ có điều trước kia nàng mặc dù cũng mắng chửi người, nhưng lại mắng không có lý, chỉ biết mắng bừa, nhưng bây giờ chỉ vài câu nói nhẹ nhàng nhỏ nhẹ đã làm cho người khác tức giận rồi. Nhớ đến trước kia nàng ấy đến đại gia đình lớn làm công, liền không có cảm thấy cái gì không đúng.

Các nàng vừa nói cái này, người khác nghe Tiêu Lê Hoa cười cười nói nói, không giống lúc trước, chỉ nói chuyện cùng Trương Liên Hương, các nàng cũng không có lý do để nói tiếp, nói tới nói lui lời nói chống lại Tiêu Lê Hoa, thấy Tiêu Lê Hoa cũng thoải mái nói chuyện cùng các nàng, ngầm nghĩ nàng ta không phải chỉ thay đổi tính tình với Trương Liên Hương ah, mà đối với tất cả mọi người, thật sự là tốt, ngã vỡ đầu một cái đã đem tính tình ngã tốt rồi!

Tiêu Lê Hoa lại đem đạo lý nàng chết qua một lần đã thấy rõ nhân sinh tốt đẹp thế nào, mặc kệ những người kia tin hay không, nàng xem như hưởng những người này tuyên bố chính mình hồi cái một lần nữa thay đổi thái độ làm người mới.

Trên đường đi cười cười nói nói là đến thị trấn, Đồng Tiền không chịu cùng Thạch Đầu Mộc Đầu tách ra, Trương Liên Hương cũng chỉ có thể theo bé, đi cùng nhà Tiêu Lê Hoa đây

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Gặp náo nhiệt ở chợ

Cái trấn này có tên gọi rất hay rất may mắn, gọi là trấn Phú Quý, thôn Tiêu Lê Hoa ở cách nơi này ước chừng hai mươi dặm, nếu tính ra thì đi bộ nhanh cũng phải mất gần hai giờ, ngồi xe trâu nhanh hơn một chút, hơn nữa cũng không cần mệt mỏi. Mà từ đây đi tiếp sẽ đến Huyện thành, thị trấn này cách Huyện thành cũng hơn mười dặm, nên người trên trấn này đi đến thị Huyện thành cũng rất thuận tiện, cho nên trấn này rất giàu có và đông đúc, người đến người đi náo nhiệt.

Trấn Phú Quý có một khối đất trống riêng biệt dành cho chợ phiên, mỗi tháng vào ngày mồng năm mồng mười ở đây sẽ tụ tập đầy người đi chợ, có bán đồ có mua đồ, vô cùng náo nhiệt, vào ngày thường ở đây cũng sẽ có người mua bán, nhưng không có nhiều người như ngày chợ phiên.

Nhà Tà Hữu Thuận muốn mua các loại dầu tương muối, đồng thời cũng muốn mua lương thực, nhưng mà nhà Vương Đại Sơn nói sẽ cho bọn hán mượn, đợi khi thu hoạch sẽ trả lại cho họ, như vậy tiết kiệm tiền, cũng không cần cố sức vác vế, tránh được người nhà cũ nói bọn hán ăn dầu tiền. Mặt khác là may vớ, Tiêu Lê Hoa muốn may y phục cho người trong nhà, hơn nữa nàng có ý định đem những cái chăn cũ bản kia tháo giặt, đến lúc đó còn phải làm thêm vỏ chăn. Những thứ này đều phải đi đến cửa hàng trong trấn mới mua được, những vật khác thì đi chợ phiên.

Trương Liên Hương cũng muốn đi vào trấn trước để đem một số túi lưới túi tiền nàng làm cảm đi bán, cũng muốn mua một ít dầu muối, vì vậy bọn họ đều tiện đường.

Vốn đến một cửa hàng rất lớn, có bán vải lại có làm y phục, còn bán thêm phẩm túi tiền túi lưới, đồng thời cũng bán kim chỉ, cho nên cái cửa hàng nổi danh này tên là Xảo Tử bổ trang.

Chủ tiệm vải này là một đôi vợ chồng, bên bán vải là nam nhân trung niên quăn, mà khu thiêu thừa bên này là nữ nhân quăn.

Trương Liên Hương tất nhiên có quen biết bà chủ này, hai người cười nói mấy câu, Trương Liên Hương giới thiệu Tiêu Lê Hoa với bà chủ này.

Bà chủ cửa tiệm này họ Hồng, người ta đều gọi bà chủ là Hồng nương tử.

Hồng nương tử là người cởi mở hào phóng, điển hình phong cách của bà chủ, sau khi nàng biết rõ Tiêu Lê Hoa là vợ của Tà Hữu Thuận thì có chút kinh ngạc, bởi vì nàng biết rõ Tà Hữu Thuận cưới người vợ không biết điều, hiện tại xem xét giống như không phải có chuyện như vậy, thấy Tiêu Lê Hoa tuy một thân áo vải, trên đầu chỉ bao một khối vải bố màu xanh da trời, nhưng sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, ánh mắt sáng ngời, khỏe miệng khê nhếch, vừa rồi nói chuyện với nàng cũng rất thoải mái, nhìn thấy là nữ tử vừa ôn nhu vừa hào phóng.

“Tà tử nương tử về sau đến trên thị trấn cứ tới đây ở chung ah, không mua đồ cũng không có việc gì, tới nói chuyện với ta cho vui.”

Hồng nương từ tin chỉ bằng ánh mắt này của chính mình, chắc chắn sẽ không nhìn lầm người, nàng rất ưa thích Tiêu Lê Hoa, cho nên đối với nàng rất khách khí.

Tiêu Lê Hoa hào phóng nói: “Không quấy rầy buôn bán của Hồng nương tử là tốt rồi.”

Sau đó Hồng nương tử bắt đầu kiểm kê đồ Trương Liên Hương mang đến, Tiêu Lê Hoa ở một bên nghe, thế mới biết thêm một cái hầu bao năm văn tiền, bên một cái túi lưới mới cho hai văn tiền, đương nhiên những kiểu dáng phức tạp giá tiền sẽ cao hơn một chút. Nàng biết đây cũng chính là nghề nghiệp mà các phu nhân cổ đại vào lúc thời gian nhàn hạ, tranh thủ làm kiếm chút tiền lẻ, nhưng chỉ dựa vào đó phát tài là không có khả năng, thêm một cái hầu bao cần phải từng đường kim mũi chỉ, bên túi lưới thời gian cũng không ngắn đâu.

Nhưng đối với người nhà nông mà nói, một đồng tiền kia cũng là tiền, có thể mua trứng gà có thể mua kẹo đường còn có thể mua cái màn thầu.

Tiêu Lê Hoa nghĩ đến mình cũng biết thêm chữ thập, túi lưới nàng không biết làm, ngược lại thì biết thắt nút, nàng đem các túi lưới cùng vài nút thắt bày biện ở đây đều nhìn một lần, phát hiện một vài loại mà nàng làm, ở đây ngược lại không có, chỉ không biết nơi khác có không, chờ sau khi về cùng Trương Liên Hương hoặc là cùng Từ thị làm ra cho các nàng nhìn kỹ rồi hãy nói, nếu như không có, lời được một ít tiền tiêu vật cũng được, phát tài thì không thể trông cậy vào.

Tiêu Lê Hoa mua vài may vá, lại mua một ít kim chỉ, dự định dùng để thắt nút.

Tạ Hữu Thuận ở bên kia nói chuyện cùng Hồng nương tử, thấy Tiêu Lê Hoa tới, hỏi nàng có muốn mua một chút vải bố làm quần áo hay không.

“Mua một ít vải làm quần áo cho hai con a.” Tiêu Lê Hoa hiện tại cần tiền gấp ah, vẫn phải giản lược thôi, nhất là vừa ở riêng cả nhà bọn họ lại làm quần áo mới, khiến cho người ta nói ra nói vào sẽ không tốt. Chờ mấy ngày nữa kiếm tiền, muốn mua thì mua một chút. Tiêu Lê Hoa cảm thấy hiện tại mặc những vải bố này trên người cảm giác không tốt lắm, nàng càng ưa thích các loại vải bông hơn.

Tạ Hữu Thuận đồng ý, Tiêu Lê Hoa chọn lấy một khối vải bông, màu thiên thanh, nghĩ đến cho hai hài tử mặc vào sẽ đẹp mắt. Đột nhiên nàng nhớ tới dường như những nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết sẽ mua một ít vải vụn các loại, nàng cũng thử hỏi thăm, biết rõ quả nhiên là có, nhưng những vải vụn này cũng không phải không ai muốn, tất nhiên nó có nơi đi, cho nên Tiêu Lê Hoa liền xài mười văn tiền đi mua một ít, cũng cho người dùng giấy bọc lại.

Trương Liên Hương cũng không hỏi Tiêu Lê Hoa muốn làm cái gì, nàng cho rằng Tiêu Lê Hoa muốn dùng những vải rách này làm gối đầu hoặc làm cái đệm nhỏ, trước kia nàng cũng làm như vậy, so sánh với cả khối vải tiết kiệm tiền hơn. Trong lòng nàng nghĩ Tiêu Lê Hoa quả thật hơi cái rồi.

Ra khỏi cửa hàng vải, lại đi mua đồ gia vị nấu cơm, sau đó mới đi chợ phiên.

Thời điểm bây giờ là mới hết đông, nên không có rau cỏ gì bán, Trương Liên Hương nói trong nhà nàng còn có khoai tây, đến lúc đó lại mua một ít đậu hũ, hái chút ít cải thìa, làm chút thịt, lại mua một ít miến, còn ngâm được mầm đậu nành, lấy thêm chút ít trứng gà là đủ rồi.

“Vương nhị tẩu, thật sự rất cảm ơn tẩu.”

Tiêu Lê Hoa nghĩ Trương Liên Hương quả thật cái gì đều thay nàng nghĩ cả, còn chịu đưa đồ đặc cho người ngoài, quả thực là so với mấy thân nhân của Tạ Hữu Thuận tốt hơn nhiều. Đương nhiên, hai vợ chồng Từ thị cũng lên lút cầm một ít tiền tới, nói để bọn hắn dùng khi cấp thiết, cái này nàng sẽ không quên.

Trương Liên Hương cười nói: “Cám ơn cái gì, Tạ tứ đệ vốn từng giúp chúng ta, lúc trước ta cùng cha Đồng Tiền vừa mới ở riêng cũng rất khó khăn, Tạ Tứ đệ và cha Đồng Tiền cùng nhau lên núi đi săn, rõ ràng là hai người cùng một chỗ đánh lợn rừng, nhưng hắn lại không muốn, phải dựa vào đầu lợn rừng kia, chúng ta mới trở mình, nếu không năm đó thật sự bị đói bụng. Hiện tại các người ở riêng rồi, chúng ta tất nhiên cũng sẽ giúp đỡ. Mọi người khách khí cái gì.”

Tiêu Lê Hoa nghĩ hóa ra là Tạ Hữu Thuận đã làm loại chuyện tốt này rồi, ngẫm lại hắn thực sự là loại người này, nhưng dù sao nàng vẫn rất cảm tạ người Vương gia.

Tạ Hữu Thuận ở một bên không nói lời nào, lúc nữ nhân nói chuyện bình thường nam nhân không xen vào, hắn ôm Mộc Đầu, ánh mắt nhìn xem Thạch Đầu cùng Đồng Tiền, không cho bọn hắn đi lạc.

Mua miến, sau đó đi mua thịt.

Quả nhiên là thịt mỡ đắt hơn một chút, thuần mỡ muốn 18 văn tiền, thịt nạc 14 văn, thịt ba chỉ 16 văn, nếu cho Tiêu Lê Hoa mua khẳng định là mua toàn thịt nạc, chỉ là nàng biết rõ hiện tại người trong nhà đều thiếu chất béo, cho nên mua một cân thịt mỡ, một cân thịt ba chỉ, nghĩ đến thịt sợi hôm qua Trương Liên Hương đưa tới, thịt bấy nhiêu là đủ rồi. Làm một nữ xuyên việt, nàng tất nhiên sẽ không quên lòng heo, thật sự là các nữ tử ở nông thôn đều sẽ không bỏ qua những thứ này, nàng luôn cảm thấy rất hiếu kỳ, những người này mỗi ngày ăn lương thực phụ ở trạng thái nửa đói bụng kia, thật sự sẽ đem lòng heo trở thành đồ vô dụng hạn không thể tặng không hả? Dù nói thế nào cũng là thịt ah!

“Lão bản, những thứ lòng heo này người bán thế nào? Còn có xương ống này?”

“Tìm heo năm văn tiền một cái, gan heo phổi heo năm văn tiền một khối, hai văn tiền một đầu ruột. Tiêu nương tử có muốn không? Đều đã xử lý xong, trở về rửa nhiều hơn hai lần là được rồi.”

Lão bản mập mạp nói xong, “Về phần xương cốt này, một đồng tiền ba ông lớn.”

Trong lòng Tiêu Lê Hoa vui vẻ, quả nhiên không giống trong tiểu thuyết ghi cái dạng kia, hận không thể giá một đồng tiền bán toàn bộ, nhưng so với thịt coi như quá rẻ rồi.

“Cái tim heo này, hai khối gan heo này, lại thêm ba khúc đại tràng, xương cốt cho 6 cái. Cái này tổng cộng là năm mươi bảy văn tiền đúng không? Bớt một chút ah!”

Tiêu Lê Hoa tính toán tốt xong rồi bắt đầu trả giá, làm như một nữ chủ nhà họp cách, dù sao cũng phải trả giá đúng không?

Lão bản cười nói: “Vậy thì 55 văn a!”

Tiêu Lê Hoa đưa tiền, sau đó đem những vật này toàn bộ bỏ vào bên trong sọt của Tạ Hữu Thuận.

Trương Liên Hương cũng mua một cân thịt mỡ một cân thịt ba chỉ, không có biện pháp ah, Đồng Tiền ở một bên níu lấy y phục của nàng đôi mắt trông mong mà nhìn nàng đây này.

Những thứ cần mua cũng gần đầy đủ, mấy người lại đi dạo một vòng, sau đó liền chuẩn bị trở về.

Tiêu Lê Hoa đối với trình độ sinh hoạt hiện tại của người ở đây hiểu được không xê xích gì nhiều rồi, tuy nhiên phương pháp có thể làm giàu như trong tiểu thuyết ghi qua hiện tại đều không thể thực hiện được, nhưng mà cũng khẳng định, vì có một ít thứ còn có thể làm được, chỉ là năng suất thời còn không có phát hiện ra mà thôi, đợi nàng phát hiện ra trong nhà nhất định có thể trôi qua những ngày tốt lành.

Ra khỏi chợ phiên, nhìn thấy thời gian còn sớm, ba người lớn liền quyết định mang theo bọn nhỏ đi dạo phố, trên mặt đường cũng có không ít sạp hàng có thể so sánh với đồ vật trên chợ cao hơn một cấp bậc, đương nhiên đồ càng tốt thì đã ở trong cửa hàng, bọn hắn lại không tiến vào, đồ trong đó đều rất đắt, Tiêu Lê Hoa nhìn thấy hai mắt Thạch Đầu và Mộc Đầu đều nhìn chăm chăm vào những đồ trang sức tinh xảo giá cao của cửa hàng kia, thật muốn kiếm nhiều tiền ah, như vậy về sau có thể mang theo nhi tử đi vào, muốn mua cái gì thì mua cái đó.

Có điều hài tử nhìn cái gì đều thấy mới lạ thôi, cho dù là sạp hàng bên đường cũng có thể làm cho bọn hắn nhìn không chuyển mắt, ba đứa bé đều hiểu chuyện, đều không mở miệng đòi, nhìn thấy đồ ưa thích cũng sẽ nhanh chóng rời đi, lại đi xem sạp hàng kế tiếp. Bởi vì đi như vậy sẽ đi nhanh, rất nhanh là đến đoạn đường náo nhiệt nhất rồi.

Thời điểm lúc này phía trước vây rất nhiều người, mơ hồ có thể nghe được tiếng ồn ào bên trong.

“Tiêu Tử Y! Người lớn lên dù dễ nhìn thì có ích lợi gì? Bộ dáng thấp như vậy, một chút khí thế cũng không có, đến lúc đó như thế nào đi làm đương gia phụ nhân? Người cho rằng biểu ca ta sẽ thích người sao? Các người đứng chung một chỗ đều không xứng! Người bỏ cuộc đi a! Cao gia chứng mất người đấy!”

Tiêu Lê Hoa đứng ở bên ngoài đám người nghe được một giọng nói thanh thúy nhưng có chút bẽn nhẹn của nữ tử, lông mày nàng thoáng chút nhíu lại, nữ nhân này là người ai vậy, đây không phải là vạch áo cho người xem lưng sao? Hơn nữa ở trên đường cái nói một nữ tử không xứng với một nam tử, loại lời nói này quá và mặt rồi. Nữ tử thời cổ đều không phải rất chú ý loại đề tài này sao? Sao nữ tử này lại không đề ý như vậy?

Trương Liên Hương thấy trong lúc nhất thời đã bị cản đường, nên trước hết hỏi người đứng một bên, nghe ngóng xem xảy ra chuyện gì.

Mọi người đều thích tham gia náo nhiệt, hơn nữa ưa thích đem chuyện đã biết nói cho người khác biết, phụ nhân bị hỏi lập tức cao hứng bùng bùng nói cho Trương Liên Hương biết chuyện gì xảy ra.

“Chúng ta đi thôi.”

Tạ Hữu Thuận đột nhiên nói, một tay kéo lấy tay Tiêu Lê Hoa, lời nàng quay người về hướng đường cũ.

Tiêu Lê Hoa cảm thấy cái tay kia nắm thật chặt, hơn nữa sắc mặt Tạ Hữu Thuận cũng có chút căng thẳng, nàng muốn hỏi hắn bị làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Chuyện cũ

Editor: Thu Huyền

Beta: Tiểu Tuyền

“Ô Nguyên Xuân! Nữ nhân không có đầu óc giống như ngươi dù lớn lên có cao như đại thụ trăm mét thì thế nào? Ta sẽ không so đo với ngươi, so đo

cùng với người cũng lộ ra ta không có đầu óc, quá mất mặt. Ngọc Lan, chúng ta đi.”

Một giọng nói chậm rãi vang lên, sau đó thì nghe thấy một giọng nói thanh thúy kêu: “Nhường một chút, nhường một chút, tiểu thư của chúng ta muốn đi ra ngoài.”

Tạ Hữu Thuận chưa kịp tới và lời Tiêu Lê Hoa đi, bởi vì đằng sau đã lách vào không ít người, mấy người bọn họ lại mang theo hài tử nên không dễ dàng chen ra, mà lúc này tiếng nói thanh thúy kia vừa vang lên, người xem náo nhiệt lại nhường ra một đường, đám người Tiêu Lê Hoa vừa vịn ở ngay bên cạnh con đường này, có thể thấy rõ ràng người bên trong đang đi tới.

Tiêu Lê Hoa thấy cô nương tên Tiêu Từ Y này xem ra rất có thân phận a, nếu không sao nha hoàn của nàng chỉ nói mấy câu có thể khiến cho những người này nhường đường chứ? Nghĩ kỹ ngữ điệu cùng với lời nàng nói kia, là cô nương có đầu óc, so với cô nương Tô Nguyên Xuân ở trên đường chanh chua cười nhạo người khác kia mạnh hơn nhiều lắm.

Lúc này thời điểm nhìn thấy hai cô nương đi tới, cô nương đi phía trước vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn, tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần, trên đầu chỉ cài một cái trâm kim ngọc đơn giản, trên người mặc bộ quần áo tử y thêu hoa lan, bên dưới là quần trắng, hiện lên vẻ thanh nhã trong sáng, lúc bước đi hiển hiện khí chất tiểu thư khuê các. Đằng sau rõ ràng là nha hoàn, trên mặt có chút tức giận, xem ra là tức giận cho chủ tử, nàng vì bất bình mà tức giận.

Tiêu Lê Hoa dò xét Tiêu Từ Y, kỳ thật cô nương này cũng không phải quá thấp, hơn nữa bởi vì dáng người cân xứng lộ ra dáng vẻ lung linh hấp dẫn, không biết cô nương Tô Nguyên Xuân kia cao bao nhiêu mà lại lấy loại lý do này để cười nhạo một người. Ánh mắt của nàng không tự chủ được nhìn sang hướng bên kia, vừa vịn có thể thấy được cô nương bên trong.

Cô nương kia lớn lên quả thực cao gầy, dáng người vô cùng tốt, tướng mạo diễm lệ, châu hoàn thúy quán, đeo khuyên lụa gấm, cơ hồ có thể làm lóa mắt người khác.

Tiêu Lê Hoa vui vẻ trong lòng, nếu so sánh hai cô nương này, cô nương Tiêu Từ Y chính là danh viện nhiều thế hệ, mà Tô Nguyên Xuân chính là nhà giàu mới nổi, hai người đứng chung một chỗ hoàn toàn không thể so sánh, Tiêu Từ Y toàn thắng ah, Tô Nguyên Xuân muốn cùng Tiêu Từ Y đoạt nam nhân, trừ phi nhà nàng gia thế tốt lắm cho nam nhân động tâm, hoặc dùng thủ đoạn.

Hiện tại Tô Nguyên Xuân sắc mặt đỏ bừng, hiển nhiên mấy câu kia của Tiêu Từ Y làm cho nàng cảm thấy thật mất mặt, mặc dù nàng muốn lý luận, nhưng kết quả lại phát hiện đám người lúc này tụ tập bây giờ lại bắt đầu đem nàng và Tiêu Từ Y tách ra.

“Tránh ra!”

Tô Nguyên Xuân tức giận kêu to, nhìn những nụ cười trên mặt những người này thì cảm thấy như đang cười nhạo nàng, gương mặt kiều diễm cũng có chút vụn vẹo.

Mọi người bắt đầu bảy mồm tám lưỡi mà thảo luận phân bác, cái gì đường này cũng không phải của nhà người, người muốn đi vào thì đi vào lách được thì đi qua ah, đại cô nương trên đường lại la to như vậy không thấy mất mặt à, dù sao tất cả đều lấy Tô Nguyên Xuân làm đích, lại để cho người xem biết rõ bọn hán hoàn toàn đứng về phía Tiêu Từ Y.

Tô Nguyên Xuân tức giận mặt đỏ hơn, muốn mắng chửi người rồi lại sợ những người này động tới nàng, nếu như bị những nam nhân này đụng tới, một nữ nhân như nàng sẽ không sống nổi. Đang tức giận chân, thì thấy Tiêu Lê Hoa, lòng mảy may nhượng lên liền đem toàn bộ cơn giận trút lên người Tiêu Lê Hoa.

“Người không phải nha đầu thô sử câu dẫn biểu ca ta xong, lại câu dẫn dụ dỗ ta sao? A! đã lập gia đình rồi à? Ta còn tưởng rằng người sẽ tiếp tục đi làm nha hoàn cho nhà người ta để kiếm tiền đồ chứ? Hóa ra là gả cho một thôn phụ ah, người cũng biết thân biết phận đấy. Cái dạng mặt hàng gì thì tìm được dạng nam nhân đây, đừng cả ngày nghĩ đến chuyện muốn trèo lên cây cao biến thành phượng hoàng! Hiện tại người ở nơi này vui cười cái gì? Đều đã làm mẹ người ta rồi, còn nghĩ đến lưng công trọng phụ đi tìm dụ dỗ và biểu ca ta sao? Coi chừng lại bị đánh một trận đấy!”

Tô Nguyên Xuân hỏn hển, vì người giận mà nói chuyện cực kỳ chua ngoa, cái cằm dương lên, từ trên cao nhìn xuống Tiêu Lê Hoa.

Người chung quanh nghe xong lời Tô Nguyên Xuân, lực chú ý lập tức toàn bộ chuyển qua trên người Tiêu Lê Hoa.

Tiêu Lê Hoa cảm thấy tay Tạ Hữu Thuận cầm chặt hơn, nàng rốt cục hiểu được vì sao vừa rồi hán muốn kéo nàng đi, cần thận nghĩ lại, nguyên lai Tiêu Lê Hoa đi làm nha hoàn cho Cao gia, Tô Nguyên Xuân này là họ hàng của Cao gia, nên nhận biết được mình. Xem ra những năm này Tiêu Lê Hoa thật đúng là không có thay đổi gì, nên người khác liếc một cái đã nhận ra rồi.

“Vị tiểu thư này, người đang nói bậy bạ gì đó? Ta đã đi Cao gia làm nha hoàn, nhưng ta thề với trời, nếu như ta đã làm chuyện không biết xấu hổ như người nói, thì sẽ bị thiên lôi đánh xuống. Tuy ta là phụ nhân nông thôn nhưng cũng là nữ nhân biết liêm sỉ, ít nhất ta sẽ không giống như người ở trên đường cái trái một câu phải một câu dẫn, mặt mũi nông dân cũng không phải để cho người lấy ra bôi đen đâu! Nếu làm hại ta bị tướng công nhà ta hiểu lầm, ta sẽ cầm dao đâm đi chém người, lại treo cổ ở cửa nhà người, người có tin hay không?”

Tiêu Lê Hoa trừng mắt Tô Nguyên Xuân, đối với chuyện chỉ thiên phát thề nàng hoàn toàn không để ý, dù sao cái người câu dẫn người khác kia cũng không phải nàng, Tiêu Lê Hoa trước kia đã sớm chết rồi, lão thiên gia đánh cũng không đánh đến trên người nàng.

Tô Nguyên Xuân trừng to mắt, nàng không nghĩ tới Tiêu Lê Hoa sẽ nói như vậy, liền chỉ vào Tiêu Lê Hoa nói: “Người còn nói dối! Người thật không sợ thiên lôi đánh xuống?”

“Đánh cũng là đánh người!”

Tiêu Lê Hoa nghĩ không thể để cho chuyện tốt Tiêu Lê Hoa kia làm trút lên đầu nàng, dù sao trong trí nhớ nguyên chủ cũng chỉ là ở trước mặt lão gia thiếu gia kia lung lay mấy cái, không có làm hành động gì quá mức, nàng chết không thừa nhận, chỉ nói là bị oan uổng, như vậy mới có thể vẫn hồi thanh danh của nàng!

Tiêu Lê Hoa đối với Cao gia kia càng không có cảm tình gì, trải qua một phát kích thích như vậy, ngược lại làm cho nàng càng nhớ tới nhiều chuyện hơn nữa, Tiêu Lê Hoa trước kia tuy có ham hư vinh, nhưng cái trận đòn kia thật sự bị đánh rất oan.

Tô Nguyên Xuân chỉ thẳng vào Tiêu Lê Hoa run rẩy, một thôn phụ nhỏ nhò cũng dám khi dễ mệnh như vậy, thật sự là không có thiên lý.

Lúc này Thạch Đầu lớn tiếng kêu lên: “Không cho phép người khi dễ mẹ ta! Mẹ ta là người tốt!”

“Người tốt! Mẹ ta tốt!” Mộc Đầu cũng kêu lên.

Trong lòng Tiêu Lê Hoa vui vẻ, có nhi tử thật tốt, đúng lúc này còn biết rõ che chở cho mẹ mình ah!

Tạ Hữu Thuận kéo Tiêu Lê Hoa ra phía sau, nói với Tô Nguyên Xuân: “Phẩm hạnh của nương tử ta, ta biết rõ, cô nương không nên nói ầu nói bừa, mặc dù chúng ta chỉ là nông dân, những cũng biết không thể để cho người khác tùy tiện gọi nước bẩn lên người mình. Ta nghĩ, dương và biểu ca cô mà đến cũng sẽ cho rằng cô không đúng!”

Sắc mặt Tô Nguyên Xuân trắng bệch, nàng biết rõ nếu để dương và biểu ca biết rõ nàng đắc tội Tiêu Từ Y xong, lại chọc tới một nhà này, nhất định sẽ không vui, dù là di cũng sẽ không vui vẻ. Bên cạnh có người vừa nói giống như ở đằng kia nhìn thấy Cao công tử, sẽ đem hấn kêu đến hỏi một chút, chứng minh thanh bạch của Tiêu Lê Hoa. Tô Nguyên Xuân nghe xong lập tức mang theo nha hoàn bên người bỏ đi. Bởi vậy người vây xem càng thêm cho rằng nàng nói bậy.

Chờ mọi người tản đi, hai người ở trên quán rượu lâu hai mới trở về bên cạnh cái bàn, nhớ lại chuyện xảy ra vừa rồi, liền có chút lắc đầu cười nhạo.

“Cao gia này thật đáng thương, có một họ hàng như vậy, thật sự là ném mặt mũi của bọn hấn. Nếu ta có một biểu muội thế, đã sớm núp xa xa.”

Một người nam nhân mặc áo xanh cười nói, đôi mắt dài nhỏ liếc nhìn nam nhân áo đen đối diện nói: “Ta thấy tiểu thư Tiêu gia kia không tệ, cùng người thật sự là trời đất tạo nên một đôi. Người không phải vẫn muốn tìm một người có thể giúp người quản đám nữ tử bên trong nhà sao? Ta thấy nàng không tệ a. Như thế nào? Động tâm không vậy? Nếu động tâm sẽ phải nhanh lên một chút, đừng để cho một đóa hoa tươi cắm ở trên bãi phân trâu của Cao gia kia. Vậy thì rất đáng tiếc lắm!”

Nam tử áo đen nhìn hấn một cái nói: “Là người có ý đúng không? Đừng kéo đến trên đầu của ta.”

“Vậy người nhìn chăm chú như vậy để làm cái gì? Đừng nói với ta người đang nhìn biểu muội Cao gia kia đó, đáng sợ quá!”

“Ăn vẫn không thể làm người cảm miệng.”

Nam tử áo đen trừng mắt liếc đối phương, vừa chậm rãi nói: “Cái thôn phụ kia quả thực năm đó có hành động câu dẫn.”

“Làm sao người biết?” Thanh y nam tử tò mò hỏi, “Chẳng lẽ thời điểm đó người ở tại Cao gia nhìn thấy qua? Lá gan thôn phụ này cũng khá lớn đấy, rõ ràng có lại dám phát thê độc như vậy, không sợ thực sự bị sét đánh sao?”

“Thôn phụ hương dã, dám làm loại hành động này, còn sợ Thượng Thiên trừng phạt sao?” Nam tử áo đen cười nhạo nói, nhớ lại năm đó thôn phụ kia xác thực từng có hành động này, nhưng chỉ bị lợi dụng a, cuối cùng lại bị đánh đuổi ra ngoài, quả thật đáng đời. Hiện tại nàng chết không thừa nhận, thật ra khiến Cao gia gánh trên lưng thanh danh oan uổng người khác, đối với nàng mới có lợi, đối với mình giống như cũng có một ít chỗ tốt.

Tiêu Lê Hoa không biết vừa rồi trên lầu có một người biết rõ sự tình năm đó, nếu có biết nàng cũng sẽ không để ý tới, nàng chỉ mong qua cuộc sống gia đình yên ổn.

Trương Liên Hương lôi kéo tay nàng an ủi, lúc này nàng mới biết sự thật hóa ra Tiêu Lê Hoa bị người ta oan uổng, khó trách những năm này nàng có bộ dạng như vậy, là nữ tử mà bị oan uổng thế đều không chịu được, người nhất gan sợ hãi từ nay về sau sẽ bị người xem thường, tính tình cương liệt thì như Tiêu Lê Hoa, có người tính tình còn thay đổi lớn, thậm chí là tìm chết a!

Tiêu Lê Hoa cười nói đều đã qua, về sau không nhắc tới chuyện này nữa.

Trải qua việc này cũng không tiếp tục đạo phở nữa, mấy người liền đi về hướng cửa trấn, chuẩn bị ngồi xe trâu về thôn.

Trở về nhà, Tiêu Lê Hoa làm cơm, một nhà bốn người ăn xong, Tạ Hữu Thuận lại tiếp tục ra sau viện làm việc, hai hài tử cũng đi theo chơi trong chốc lát, sau đó trở về ngủ. Tiêu Lê Hoa thì ở trong phòng may vá quần áo, Tiêu Lê Hoa trước kia quả thật rất lười, một kim một chỉ đều bất động. Quần áo của Tạ Hữu Thuận và hai hài tử đều có chỗ rách, nàng muốn bắt đầu may vá thật đúng là một đại công trình, chỉ có thể vá từng chút thôi.

“Sang đây xem xem nhà xí ta tu sửa có được hay không, không được thì sửa lại.”

Tạ Hữu Thuận nói với Tiêu Lê Hoa, nhìn Tiêu Lê Hoa ngồi trên giường gạch màu y phục, hai hài tử ngủ một bên, hấn cảm thấy trong lòng như được rót

nước ấm vào vậy.

Tiêu Lê Hoa từ trên giường gạch đi xuống, nói: “Không có việc gì, buổi tối ngủ sớm, giữa trưa không cần ngủ.”

Tạ Hữu Thuận rất thông minh, Tiêu Lê Hoa chỉ là hình dung thoáng một chút, hẳn đã đem nhà xí tu sửa vô cùng tốt, Tiêu Lê Hoa rất hài lòng, nghĩ đến rốt cục có thể giải quyết vấn đề vệ sinh sạch sẽ trước rồi, nàng thật vui vẻ, trên mặt tất cả đều là nụ cười.

“Về sau gặp người Cao gia, nếu ta không ở bên cạnh nàng, nàng hãy tránh đi một chút, những người kia không dễ chọc, đừng có dễ bị chịu thiệt rồi.” Tạ Hữu Thuận nói với Tiêu Lê Hoa, hẳn mặc kệ trước kia Tiêu Lê Hoa có phải thật sự đã làm chuyện kia hay không, nhìn Tiêu Lê Hoa hiện tại, hẳn đều không để ý.

“Đã biết, ta cũng không muốn gặp bọn hắn, chúng ta tự trải qua cuộc sống của mình.”

Tiêu Lê Hoa biết rõ Tạ Hữu Thuận vì tốt cho nàng, trong lòng nghĩ người nam nhân này rất đáng tin cậy, về sau cứ như vậy mà sống là tốt rồi, Cao gia gì đó nàng mới không muốn gặp lại, tốt nhất cả đời không nên xuất hiện trước mặt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Ngọc Nương Dương Thảo cùng Cầu Đản

Vừa rạng sáng ngày hôm sau Tạ Hữu Thuận đã đi ra đồng rồi, người nông dân trồng trọt chính là như vậy, vừa sáng sớm canh ba đã bắt đầu đi ra đồng làm việc, nếu như không phải ngày mùa, bình thường đều ở ngoài đồng làm việc xong mới trở về ăn điểm tâm, sau đó lại bận rộn đi làm việc khác, mà thời điểm ngày mùa thì nữ nhân trong nhà đã sớm làm cơm xong, sau đó ăn xong thì đi ra đồng, thẳng đến giữa trưa mệt mỏi đói bụng mới về nhà hoặc là ăn ngay trên đồng ruộng.

Tạ Hữu Thuận không để cho Tiêu Lê Hoa nấu cơm sớm cho hắn, Tiêu Lê Hoa đóng cửa xong trở về cũng không ngủ được nữa, liền dọn dẹp sân nhỏ xong, sau đó bắt đầu chuẩn bị làm cơm mời khách hôm nay.

Hôm qua cha mẹ Đồng Tiền đã đem đồ đặc mà họ mượn tới, hơn nửa túi hạt bắp to, một túi nhỏ hạt bắp vụn, còn có hơn hai mươi củ khoai tây, mặt khác còn có hơn 10 quả trứng gà, mà ngay cả giả mằm đậu nành ngâm tốt đều đã đưa tới không ít, nói là có thể xào đậu nành.

Tiêu Lê Hoa đã cảm ơn một phen, nàng thấy những vật này, đã sớm nghĩ kỹ làm những món ăn gì rồi.

Cải trắng xào thịt, thịt heo hầm khoai tây cách thủy, giả đậu xào sợi, gan bung hành tây, lòng già xào lăn, trứng gà xào rau họ, thịt kho đậu hũ, đậu nành xào thịt ba chỉ, tổng cộng tám món ăn rồi, cuối cùng vì để cho mọi người đến uống rượu lại chuẩn bị một đầu đậu phộng, còn chuẩn bị mười bình rượu cao lương. Món chính là bánh bột ngô, không thích ăn bánh bột ngô thì có cơm cao lương a.

Cả bàn đồ ăn như vậy cũng rất phong phú rồi.

Tạ Hữu Thuận nghe Tiêu Lê Hoa chuẩn bị làm đồ ăn xong đều cảm thấy rất tốt, sau khi Trương Liên Hương nghe xong nói ngay quá đầy đủ rồi. nhưng nàng đối với cái món gan bung hành tây cùng lòng già xào lăn mà Tiêu Lê Hoa nấu rất có hứng thú, nói sẽ đến sớm để hỗ trợ sau đó học một ít tay nghề.

Sáng sớm hôm nay Trương Liên Hương đã tới đây rồi, sau lưng còn đi theo một phụ nhân trẻ tuổi, phụ nhân trẻ tuổi này lớn trên trắng trẻo thanh tú, cười có hai má lúm đồng tiền nhìn rất ưa thích.

“Lê Hoa, muội xem Ngọc Nương đến rồi đây, bây giờ tính tình muội cũng biến chuyển tốt hơn rồi, ta thấy về sau hai người cũng có thể lui tới nhiều hơn chút. Ngọc Nương tính tình hiền dịu, rất dễ thương, trước kia thấy muội lợi hại như vậy, nàng cũng không dám nói chuyện với muội, sợ muội mắng nàng, ta nghĩ đến muội bây giờ chắc sẽ không như vậy nữa, nên đem nàng gọi tới.”

Trương Liên Hương cười nói, đẩy phụ nhân trẻ tuổi đi lên phía trước.

Ngọc Nương nghe thấy Trương Liên Hương nói như vậy xong liền đỏ mặt, nhìn Tiêu Lê Hoa e lệ mà cười cười, ánh mắt có chút hoài nghi, giống như là xác định xem Tiêu Lê Hoa có phải thật sự thay đổi tính tình hay không.

Tiêu Lê Hoa thấy bộ dạng nàng kia trong lòng cũng có chút ưa thích nàng, cảm thấy nàng như con thỏ nhỏ, rõ ràng trong lòng có chút khấn trương, lại biểu hiện khá tốt, chỉ là tùy thời cảnh giới, xem xét tình huống không đúng sẽ thoáng cái chạy trốn. Kiểu tính tình này bình thường đều rất dễ thân cận. Trong trí nhớ của nàng đối với Ngọc Nương này không có nhiều lắm, có thể thấy được bình thường không qua lại nhiều, nhưng nàng nhớ được Ngọc Nương cũng họ Trương, lớn lên cùng một thôn với Trương Liên Hương, cho nên quan hệ rất tốt, nam nhân nàng lấy, tên là Tạ Khánh Phong, cùng họ hàng với Tạ Hữu Thuận, hai người bằng tuổi nhau, cho nên quan hệ rất tốt.

“Đến là tốt rồi, về sau thường tới chơi, trước kia tính tình ta không tốt lắm, nếu trước kia có gặp được muội ta cũng sẽ không đánh, nhìn muội ta đã cảm thấy thích rồi.”

Tiêu Lê Hoa lôi kéo tay Ngọc Nương cười nói, nàng nói lời này là thật lòng.

Ngọc Nương vừa đỏ mặt vừa nói: “Về sau ta sẽ thường đến chỗ tỷ.”

“Ai nha, lúc này mới nói hai câu đã đổ dành xong rồi, thật dễ dãi a, khó trách mẹ chồng muội đem muội ăn gấc gạo như vậy. Thật không biết các người lúc nào mới được làm chủ đây.”

Trương Liên Hương nhẹ nhàng đẩy Ngọc Nương một cái, câu nói trước là nói đùa, câu phía sau thì cười không nổi rồi.

Ngọc Nương mím môi cúi đầu nói: “Không có việc gì, mẹ chồng lớn tuổi, ta làm nhiều một chút cũng không sao.”

“Được rồi, người làm nhiều một chút là phải, vậy đệ muội (em dâu) kia của muội sao không làm nhiều hơn một chút? Nhìn muội một mõi thế này, mấy năm nay cũng không có sinh được một đứa bé, nàng ngược lại vừa vào cửa đã mang bầu, còn nói xấu muội, nếu nàng cũng làm nhiều như muội vậy, nàng có thể sinh mới là lạ! Chỉ do muội dễ khi dễ thôi.”

Trương Liên Hương chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà vỗ Ngọc Nương một cái.

Đầu của Ngọc Nương cúi xuống thấp hơn, nhưng lại không nói gì nữa, trên mặt trắng nhợt.

Tiêu Lê Hoa cũng nghe rõ, nên rất đồng tình với Ngọc Nương, chỉ là nàng cảm thấy cũng chính do Ngọc Nương không tự mình tranh thủ, tính tình hiền lành mềm mại đồng dạng cũng làm cho người tùy ý xoa nắn, sao có thể không bị tội? Trên đời này có một số người chính là thích khi dễ người thành thật, mẹ chồng Ngọc Nương cùng đệ muội thoát nhìn chính là dạng đấy.

“Vương nhị tẩu nói rất đúng, Ngọc Nương, muội phải kiên cường một chút. Sau này nếu có chuyện gì cứ nói với ta, nói về kiên cường thì ta chính là kiên cường nhất rồi. Nhưng hôm nay không nói tới chuyện không vui này, chờ muội muốn nói thì nói sau.”

Tiêu Lê Hoa nói, nàng không phải là người thích chõ mõm vào chuyện của người khác, chỉ là đòi trước nàng cũng bị mẹ chồng làm hại mất đi hài tử, cũng mất đi khả năng làm mẹ, cho nên đối với Ngọc Nương có một loại cảm giác đồng bệnh tương liên.

Ngọc Nương gật gật đầu, trong lòng nghĩ thầm Tiêu Lê Hoa thật sự thay đổi tính tình ah, có điều thay đổi rất tốt, tính tình nàng nhu nhược đối với nữ tử có tính kịch liệt luôn sợ hãi lại hâm mộ.

Ba người đang nói chuyện, ở cửa ra vào lại vang lên tiếng nói.

“Do hai người các người đến sớm quá, ta không tính tới muộn đúng không?”

Người đến chính là nữ nhân cao cao cường tráng, mặt tròn, màu da đỏ hồng khỏe mạnh, lớn lên không khó nhìn, trong tay mang theo một cái rổ tới.

Nữ nhân này là con dâu lớn của thôn trưởng, họ Dương, gọi là Dương Thảo.

Ngày hôm qua Tiêu Lê Hoa đã thấy qua nữ nhân này rồi, biết rõ nàng là một nữ nhân hào sảng, cho nên nhìn thấy nàng liền cười nói: “Không có tới muộn. Chị dâu mau vào, chúng ta ngồi trước, chờ một lát rồi làm cơm tiếp.”

Dương Thảo từ trong giỏ lấy ra một tấm vải cùng một cái bọc giấy, nói: “Đây là quà tặng cho các người.”

Tiêu Lê Hoa khách khí nói một tiếng rồi nhận lấy, mời các nàng vào nhà chính, nàng mang các thứ đó vào trong phòng trước.

Ngọc Nương đánh giá căn nhà này rồi nói với Tiêu Lê Hoa: “Tứ tẩu, nhà này của tẩu thật tốt, dọn dẹp thật sạch sẽ.”

Tiêu Lê Hoa nhìn thấy trong ánh mắt nàng có chút hâm mộ, trong lòng nghĩ Ngọc Nương còn không có ở riêng đấy, lại bị khinh dễ, nhất định là hâm mộ nàng, nàng cười nói: “Cái nhà vốn rất sạch sẽ, chỉ thu dọn sơ một chút là được. Nhưng mà rốt cuộc vẫn là nhà cũ, không giống các người, về sau nếu ở riêng khẳng định là phải ở nhà mới đấy. Đến lúc đó lại đến phiên ta hâm mộ các người rồi.”

Dương Thảo nói: “Ở riêng? Cũng không biết lúc nào có thể ở riêng đây này! Dù sao hiện tại muội ở riêng trước rồi, có thể đương gia làm chủ, ta thực hâm mộ muội rồi.”

Dương Thảo nói xong cũng có chút hối hận lời vừa nói ra, lời này nghe có chút giống oán trách, nếu người ở chung dễ nói chuyện cũng không có việc gì, chỉ có điều Tiêu Lê Hoa mới sửa lại tính tình, còn có chút không tin được đâu. Nàng liếc nhìn Tiêu Lê Hoa, có chút bận tâm.

Tiêu Lê Hoa nói: “Chị dâu yên tâm, lời này chúng ta sẽ không nói ra ngoài.”

Dương Thảo liền vội vàng gạt đầu, trong lòng nghĩ Tiêu Lê Hoa còn rất nhạy bén.

Bốn nữ nhân nói lời ong tiếng ve, càng nói càng hợp ý, lập tức vô cùng náo nhiệt rồi.

Nhìn thấy thời gian sắp đến, các nàng bắt đầu chuẩn bị nấu cơm, chờ nghe xong đồ ăn Tiêu Lê Hoa chuẩn bị làm, đều nói đồ ăn này rất phong phú rồi, đồng thời rất ngạc nhiên với thủ nghệ của nàng, chuẩn bị cùng nàng học một ít cách làm lòng gà xào lăn cùng với gan bụng hành tây.

Ba người làm trợ thủ, Tiêu Lê Hoa tay cầm muối, ba mâm com rất nhanh trong một canh giờ liền làm xong rồi. Chỉ có món com đang nấu phải đợi chín ở trong nồi.

Lúc này ba người Dương Thảo đều khen Tiêu Lê Hoa không dứt miệng rồi, nói Tiêu Lê Hoa làm đồ ăn ngon, không nói tới cái món gan bung hành tây cùng lòng gà xào lẫn kia, các nàng cảm thấy các món bình thường ăn ngon hơn nhiều so với các nàng làm, các đồ ăn khác cũng rất thơm hơn nữa trình bày cũng đẹp, hương sắc vị đều đủ, mang tới từ lâu cũng không kém, đây là Dương Thảo nói, hai người khác toàn bộ đều đồng ý.

Tiêu Lê Hoa ngẫm lại, đời trước mình chính là muốn làm hiền thê lương mẫu, mỗi ngày cần nhắc thức ăn, nhưng mà một tay nghề tốt lại không có giữ được tim nam nhân, nhưng bây giờ có thể làm cho nam nhân cùng hài tử trong nhà ăn, nàng cảm thấy thật sự là không có phí công học.

Thời điểm lúc này Thạch Đầu Mộc Đầu cũng trở về rồi, đi theo phía sau là một đám bé con, có Đồng Tiền, có Tiểu Nguyệt con gái Dương Thảo, mặt khác mấy hài tử của Tạ gia cũng tới, một đám hài tử ngửi thấy mùi thơm tất cả đều chảy nước miếng, vừa vào cửa liền không chịu rời đi. Đôi mắt Thạch Đầu và Mộc Đầu cũng nhìn chăm chăm, thực sự rất muốn ăn, Đồng Tiền và Tiểu Nguyệt cũng vậy, nhưng những hài tử khác lại không như vậy tất cả đều chui vào rồi.

“Ta muốn ăn thịt! Nhanh lên cho ta thịt!”

Một thằng nhóc béo ngẩng đầu nói, hai mắt chặt chẽ nhìn chăm chăm vào cái chén bốc hơi nóng, nước miếng đều muốn chảy ra rồi.

Tiêu Lê Hoa nghĩ đây là con cái nhà ai ah, nhìn cái biểu lộ tức giận này, thì thấy là được nuông chiều ở trong nhà rồi. Một tiểu bá vương, tự nhiên hướng người đòi ăn như vậy, so với hần thì mấy hài tử Thạch Đầu đều quá ngoan ngoãn đáng yêu rồi! Nàng lập tức càng cảm thấy may mắn chính mình được hai đứa con trai ngoan như vậy, nếu có loại tiểu bá vương này, nàng cần phải tốn sức giáo dục lại rồi!

Dương Thảo nói: “Cầu Đan! Đây không phải trong nhà, xin người khác cái gì cũng phải có lễ phép!”

Tiêu Lê Hoa nghe xong cái tên Cầu Đan này khoe miệng lộ ra vui vẻ, mặc dù biết ở nông thôn đều đặt tên đáng yêu cho hài tử, nhưng cái tên này vừa nghe thấy đã muốn cười. Hơn nữa nàng nhớ tới tiểu tử béo này là em bé nhà nào rồi, là nhi tử Trương Thủy Đào, cháu trai duy nhất nhà trưởng thôn, cục cưng của Lý gia, khó trách bá đạo như vậy. Chẳng qua trong trí nhớ hần cũng khi dễ nhi tử nhà mình, mà mẹ hần cũng từng khi dễ ‘chính mình’.

“Muốn ăn thịt à? Vậy thì phải nói chuyện lễ phép, phải gọi người lớn, nếu không, sẽ không có ai yêu thích hài tử không hiểu lễ, sẽ không có thịt ăn!”

Tiêu Lê Hoa nói, nàng sẽ không so đo cùng hài tử, nhưng mà cũng sẽ không phóng túng hần, trong lòng nàng hài tử là mầm non, cần phải tưới nước bón phân, cũng phải sửa chữa, đây không phải hại bọn hần mà là đối tốt với bọn hần. Dù đứa nhỏ này không vui, mẹ hần không vui, nàng cũng phải nói như vậy.

Cầu Đan nghe xong con mắt trừng lên, lớn tiếng nói: “Ngươi dám nói ta không hiểu lễ phép, dám không cho ta ăn thịt, ta đi nói cho mẹ ta biết, đi nói cho cha ta biết, để ông nội ta đem các người đuổi khỏi thôn này.”

Dương Thảo dựng thẳng lông mày lên, kêu lên: “Cầu Đan! Ngươi nói vậy gì đây? Coi chừng ta mách ông nội của ngươi đánh ngươi!”

“Ông nội của ta mới không đánh ta, ta là tim gan của ông! Ta sẽ bảo gia gia đem các người cũng đuổi đi!”

Cầu Đan lớn tiếng nói, sau đó thừa dịp mọi người không chú ý liền đi đến bên cạnh bếp lò đặt một chậu gan bung thoát nhìn ăn rất ngon, kết quả Dương Thảo đi qua cản lại, hần không vui, há miệng gào khóc một tiếng chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Người nhà mẹ đẻ

Editor: Thu Huyền

Beta: Tiểu Tuyền

Hài tử roi nước mắt là chuyện Tiêu Lê Hoa không muốn chứng kiến nhất, nhưng thấy bộ dạng Cầu Đan sầm chóp mà không có hạt mưa, còn có thái độ không thêm nói đạo lý, nàng thực không có chút đau lòng, không biết Dương Thủy Đào làm thế nào lại dạy hài tử thành như vậy? Cho dù Cầu Đan là tôn tử duy nhất của Lý gia cũng không thể sùng ái thế, nhìn Cầu Đan, Tiêu Lê Hoa càng cảm thấy hai hài tử nhà mình nhu thuận hơn nhiều, về sau càng phải thương bọn chúng hơn nhưng cũng không thể khiến cho bọn chúng biến thành như Cầu Đan vậy.

Tiêu Lê Hoa còn đang suy nghĩ thì Dương Thảo đã nhíu đầu lông mày rồi nói: “Chờ xem, chỉ chốc lát nữa Dương Thủy Đào sẽ nhào qua đây ngay.”

“Đúng vậy a, Dương Thủy Đào rất thương nhi tử này của nàng, bất kể là ai sai nàng cũng đều cho rằng hài tử nhà nàng đúng, tiểu hài tử cãi nhau âm ỉ là

bình thường, nàng lại cũng đem hài tử nhà người ta mắng cho một trận. Nhưng mà nhìn mặt mũi của trưởng thôn nên không có người nào so đo cùng với nàng ta thôi.”

Trương Liên Hương nói, Đồng Tiền nhà nàng cùng đánh nhau với Cầu Đán một trận, Dương Thủy Đào từng quở mắng Đồng Tiền, nàng cũng cãi nhau với nàng ta, cuối cùng vẫn là trưởng thôn ra mặt. Nàng chính là nhìn Dương Thủy Đào không vừa mắt, hai người tuy không gặp mặt không đánh không mắng, nhưng không ai hòa nhã với người còn lại.

Dương Thảo nhú mày nói: “Nếu cứ để cho nàng ta bao che a, hài tử dù tốt cũng bị chịu hư.”

Dương Thảo là con dâu trưởng của thôn trưởng, nhưng nàng lại không sinh ra nhi tử, kết hôn bao nhiêu năm chỉ có một nữ nhi, mà Dương Thủy Đào vừa vào cửa đã sinh ra tiểu tử mập mạp, lại là cháu ngoại vợ thôn trưởng, tất nhiên sống lưng cứng rắn, mà trưởng phu Dương Thủy Đào là Dương Long lại là một người biết ăn nói, biểu hiện ra sự thông minh tài giỏi hơn đại ca Dương Hưng, cơ hồ tất cả mọi người đều nghĩ tương lai Dương Long sẽ tiếp nhận chức trưởng thôn, làm thôn trưởng kế nhiệm. Dù tương lai sau này huynh đệ có ở riêng, thì có thể là nhà lão đại phân ra, hai lão thôn trưởng sẽ ở cùng tiểu nhi tử.

Những năm này trong lòng Dương Thảo chịu không ít ủy khuất, ăn hết không ít thiệt thòi của Dương Thủy Đào, quan hệ chị em dâu càng không tốt.

Tiêu Lê Hoa dựa vào trí nhớ trong đầu biết rõ ràng rồi, hóa ra nhà nào cũng có cái khó ah, cũng không phải chỉ có mỗi Tạ gia mới có cực phẩm a, mà bây giờ nàng có thể đi ra ở riêng, đã quá hạnh phúc rồi.

Ngọc Nương lo lắng nói: “Tứ tẩu tử, nếu Dương Thủy Đào tới, phải nói như thế nào đây?”

Tiêu Lê Hoa cười nói: “Nói thẳng, chỉ là không để cho Cầu Đán thò tay bóc lột thịt trong chảo, là sợ hấn bị phồng đấy, lại bắt hấn phải xin phép người lớn, thì chúng ta mới lấy cho hấn ăn, hấn không xin phép còn gào khóc đi ra ngoài cáo trạng. Chỉ đơn giản như vậy thôi.”

“Đúng vậy a, chuyện không phải như vậy sao? Nàng ta đến rồi thì nói cho nàng ta biết rõ hơn, xem nàng ta dạy dỗ nhi tử thế nào.”

Dương Thảo nói, nghĩ tới câu Tiêu Lê Hoa vừa nói đó chính là các nàng chiếm lý rồi, cũng dễ dàng hơn.

Tiêu Lê Hoa cười nói với đám hài tử ở bên ngoài cửa: “Các con muốn ăn đồ ngon không? Đến xin phép dì, ai xin phép thì được ăn, ai không xin phép thì giống như Cầu Đán vừa rồi muốn giành ăn, không được ăn. Trẻ con thì phải ngoan, phải biết lễ phép.”

Mộc Đầu đã chạy tới đầu tiên ngẩng đầu nhỏ gọi một tiếng mẹ, sau đó nói một tiếng ăn, Tiêu Lê Hoa sờ đầu bé, từ bên cạnh cầm một cái bánh trứng gà ra, buổi sáng Ngọc Nương mang tới một ít bột mì, để cho Tiêu Lê Hoa làm thành bánh trứng gà, cũng không nhiều lắm là chuyên làm cho tiểu hài tử ăn. Tiêu Lê Hoa kẹp hai miếng thịt ở bên trong bánh trứng đưa cho Mộc Đầu ăn. Mộc Đầu cắn một cái, hai mắt lập tức cười thành nguyệt nha.

Đồng Tiền cũng lập tức chạy tới, kêu một tiếng Tạ tứ tẩu, Tiêu Lê Hoa liền cho bé một cái, sau đó Thạch Đầu Tiểu Nguyệt cũng đi tới, những hài tử khác thấy vậy toàn bộ chạy đến, Xuyên Tử và Tỏa tử cũng ở trong đó, mặt khác còn có mấy hài tử trong thôn, Tiêu Lê Hoa cũng không quản cha mẹ bọn chúng hôm nay có tới hay không, toàn bộ mỗi người một cái. Nhìn những hài tử này ăn như hổ đói, trong lòng nàng rất vui vẻ.

Ba người Trương Liên Hương nhìn thấy, cảm thấy lúc Tiêu Lê Hoa cười thật sự rất đẹp.

Chẳng được bao lâu Dương Thủy Đào đã chạy đến rồi, kết quả nhìn một phòng hài tử ăn mặt mày hớn hờ, nàng nhìn lại con tức hỏi Tiêu Lê Hoa sao không cho Cầu Đán ăn mà lại chỉ cho những hài tử này ăn.

Kết quả lại bị Tiêu Lê Hoa nói đám ba câu á khẩu không trả lời được.

Mà bởi vì lúc nàng đến kéo theo không ít người, tất cả mọi người cùng tiến vào sân nhỏ xem náo nhiệt, lúc này nghe xong, lại nhìn những ghai tử đang ăn bánh trứng gà kia, nghĩ lại bộ dáng ngang ngược ngày thường của Cầu Đán, toàn bộ đều biết Tiêu Lê Hoa nói chính là sự thật rồi. Người nhà có mấy đứa bé ở trong đó ăn bánh đối với Tiêu Lê Hoa rất hài lòng, tuy không muốn đắc tội Dương Thủy Đào cũng ở trong đám người nói vài câu công đạo.

Dương Thủy Đào bởi vì nghĩ đến lão công sau này tiếp nhận chức thôn trưởng của công công cho nên cũng không muốn cãi lộn làm hư mất hình tượng, chỉ có thể lôi kéo Cầu Đán đi.

Cầu Đán lại không nỡ bánh trứng gà, hấn nghĩ thấy mùi thơm người khác ăn, hấn cũng muốn ăn.

Dương Thủy Đào thấy Cầu Đán kêu to la hét chỉ có thể quay lại hỏi xin bánh trứng gà, Tiêu Lê Hoa không để ý tới nàng nhìn Cầu Đán nói: “Muốn ăn bánh trứng gà, thì gọi người lớn xin phép nói cháu muốn ăn cái gì, nếu không sẽ không cho, ta thích hài tử biết lễ phép.”

Cầu Đán nhìn bánh trứng gà kia, nhần nhần nhó nhó nói: “Tạ tứ tẩu, ta muốn ăn bánh trứng gà.”

Tiêu Lê Hoa cho hấn một cái, bên trong bỏ thêm gan bụng, Cầu Đán ăn liên tục nói ăn ngon, bực bội trên mặt mất hết đi, mặt mày hớn hờ mà bỏ lại Dương Thủy Đào chạy đi tìm tiểu đồng bọn rồi.

Mọi người đứng ở cửa ra vào cùng nở nụ cười, sau đó nhìn Tiêu Lê Hoa làm đồ ăn đều khen, nghĩ thấy mùi hương ngay cả những người lớn bọn họ đều nhìn không được nuốt nước miếng rồi, lại nghĩ Tiêu Lê Hoa bây giờ quả thực đổi tính rồi, nguyên ý làm những đồ ăn ngon như vậy cho khách ăn, đợi đến khi nghe nói toàn bộ những món này là Tiêu Lê Hoa làm thì nhao nhao thảo luận không ngừng Tiêu Lê Hoa còn có tay nghề này.

Có người thấy trên mặt Tiêu Lê Hoa đầy tươi cười, thì đánh bạo nói về sau trong nhà có việc thì xin mời nàng đi qua làm bàn tiệc, Tiêu Lê Hoa cười đáp ứng, việc này là chuyện về vang, người ta nguyện ý mời nàng, nàng cũng nguyện ý, đến lúc đó có nhân duyên tốt còn có thể cảm chút lợi lộc a, chuyện tốt nhất cứ lưỡng tiện a.

Một người mở đầu, những người khác cũng nhao nhao mở miệng, trong thôn này, nữ nhân nấu cơm ngon cũng có nhưng mà có thể làm thức ăn vừa thơm vừa đẹp lại ngon như vậy thì không có, cho nên vì bàn tiệc đẹp mắt, mời Tiêu Lê Hoa là tốt nhất. Bọn hắn thấy Tiêu Lê Hoa toàn bộ đồng ý đều cười đi ra.

Trong lòng Dương Thủy Đào buồn bực, không ngờ Tiêu Lê Hoa té ngã một cái liền tốt hơn trước, hết lần này tới lần khác nàng ta là người đẩy Tiêu Lê Hoa ngã đấy, bây giờ nhìn thấy Tiêu Lê Hoa được những người kia khen ngợi, trong lòng nàng ta thật sự hối hận lúc ấy tại sao lại đẩy làm gì.

Dương Thủy Đào nghĩ ngược lại, muốn nhìn xem đồ ăn có thật sự ăn ngon không, nên nàng ta vẫn chưa có đi, dù sao cũng có mời cả nhà bọn hắn.

Thoảng cái đã tới buổi trưa rồi mọi người đều đã đến đủ, Tạ Hữu Thuận vốn có mời cả nhà thôn trưởng tới, sau đó cả nhà Tạ gia đến rồi. Vương Đại Sơn cùng Tạ Khánh Phong cũng tới.

Đến không ít người, xếp đặt ba bàn, hai từ một bàn, nữ nhân một bàn, sau đó nam nhân một bàn.

Ba người đến hỗ trợ toàn bộ không có ngón bàn, chỉ giúp đỡ mời người ta ngồi.

Từ thị bót thì giờ tới nói chuyện với Tiêu Lê Hoa, nàng xấu hổ nhỏ giọng nói: “Tứ đệ muội, không thể giúp đỡ muội được, thật sự là xin lỗi hai người.”

”Nhị tẩu, tẩu không cần phải nói ta hiểu mà! Tẩu đối với chúng ta tốt thế nào, ta đều nhớ kỹ. Đợi về sau nhà tẩu ở riêng chúng ta mới thân cận hơn.”

Tiêu Lê Hoa vừa mới nhìn thấy Ôn thị trừng Từ thị, đã biết rõ Ôn thị hận bọn họ rồi, không cho người trong nhà tới hỗ trợ. Có điều bà ấy không biết mấy người Từ thị đã sớm đưa lễ tới rồi. Tiêu Lê Hoa nghĩ Ôn thị thật đúng là càng già càng không hiểu chuyện rồi, nào có huynh đệ trong nhà mời khách lại để cho người ngoài hỗ trợ, toàn bộ người trong nhà lại đều ngồi đó làm khách hay sao? Để người khác nhìn thấy cười cho hả? Nhìn một cái đã biết rõ địa vị của Ôn thị ở Tạ gia, không biết nghĩ thế nào mà vẫn an ổn ngồi ở vị kia.

Mọi người đối với cái bàn tiệc này đều vô cùng vừa lòng, nhất là ăn ruột già xào lăn cùng gan bụng hành tây kia, đều nói tay nghề của Tiêu Lê Hoa so với đầu bếp làm còn ngon hơn.

Ôn thị Phương thị Lý thị ba người đều rất không vui, không ngờ Tiêu Lê Hoa đáng chết này có tay nghề tốt như vậy mà mấy năm qua lại làm thức ăn khó ăn thế, là cô ý đồ! Ba người một người vừa hát vừa quát rõ ràng khoa trương nói đến chuyện này, muốn cho thôn trưởng cùng đám người Vương Đại Sơn và Tạ Khánh Phong biết rõ Tiêu Lê Hoa lười như thế nào, nói xong lại nói đến Tiêu Lê Hoa làm như vậy là có chủ tâm muốn ở riêng. Còn nói có thể mua nhà ở có thể làm bàn tiệc tốt như vậy thì trong tay còn để dành được bao nhiêu tiền riêng, càng nói càng kích động, cuối cùng các nàng đều tin là thật rồi.

Dương Thủy Đào ở bên hát đệm, nàng làm đồ ăn có tiếng là tay nghề tốt ở trong thôn, nhưng mà vừa rồi cha chồng khen Tiêu Lê Hoa tay nghề tốt, rõ ràng là nói còn tốt hơn nàng, nàng không phục.

“Tứ đệ nào có tiền riêng, hẳn là người đem toàn bộ bạc nộp cho trong nhà nhiều nhất, hẳn không có khả năng còn dư. Mẹ, đại tẩu, Tam đệ muội, các người ăn cơm nhanh đi.”

Tạ Hữu Thái nói lời này, cho thấy bình thường hắn không nói nhiều lắm nhưng cũng không phải là không dám nói lời nào cả.

Trương Liên Hương ở một bên nói: “Bạc kia là chúng ta cho mượn, về phần mấy bàn tiệc này, các người nhìn xem ngoại trừ những thịt cùng trứng gà, có thể có cái gì đáng tiền sao? Tạ Tứ đệ muội tay nghề tốt mới có thể làm ra cái bàn tiệc này.”

Thôn trưởng ở một bên nhẹ gật đầu, giúp đỡ nói một câu.

Thôn trưởng đều đã lên tiếng, Tạ Phát Tài cũng không thể rút lại ở một bên rồi, cũng nói mấy câu, mấy người Ôn thị chỉ có thể ngoan ngoãn, cúi đầu miệng lớn dùng bữa, bộ dạng như hận không thể đem cả bàn tiệc toàn bộ ăn sạch, muốn đem một nhà Tạ Hữu Thuận ăn hết, Tiêu Lê Hoa nhìn thấy lắc đầu, giấu lại đã ở riêng rồi, nếu không sẽ sống một ngày như mười năm. Mỗi ngày bị tức giận như vậy còn có thể suy nghĩ cách kiếm tiền sao?

“Trong nhà có ai không?”

Thời điểm này có người ở bên ngoài kêu, Tiêu Lê Hoa vội vàng đi mở cửa, vừa mở cửa ra nhìn thấy bên ngoài một nam nhân không đến 30, trong đầu nàng thoáng cái nhớ lại người này, trong nội tâm nhảy dựng vì người này chính là ca ca của Tiêu Lê Hoa.

Quan hệ của Tiêu Lê Hoa cùng với người nhà cũng không tốt, ngoại trừ ngày tết cơ hồ cũng không có qua lại gì, mà cho dù trở về, mỗi lần Tiêu Lê Hoa đều phải ồn ào một trận, người Tiêu gia đến rồi, Tiêu Lê Hoa cũng muốn làm ấm ỉ tiếp. Số lần nhiều, ngược lại Tiêu Lê Hoa còn về nhà mẹ đẻ, nhưng người của Tiêu gia ít khi đến.

Tiêu Lê Hoa giấu lại nguyên chủ thật là đồ ngu, gây chuyện như vậy có gì tốt đâu? Hơn nữa ở trong trí nhớ của nàng, đối với người nhà mẹ đẻ cũng không có hận ý gì, bởi vì đối với nàng mà nói, người Tiêu gia có một đứa con gái giống như Tiêu Lê Hoa vậy quả thật không may, bọn hắn tìm cho nàng được một nhà chồng gả đi coi như không tệ, ít nhất không có đem nàng bán, cũng không có đồng ý để nàng đi làm tiểu thiếp. Bọn hắn đều cho rằng Tiêu Lê Hoa chỉ vì còn trẻ vô tri, nghe theo ý nàng chính là hại nàng, cho nên bọn hắn quyết tâm đem nàng gả đi, tránh để Tiêu Lê Hoa ở đó để lại thanh danh

không tốt.

Nhà mẹ đẻ như vậy, Tiêu Lê Hoa thật sự chán ghét không nổi, chỉ là quá bất ngờ, thoáng cái liền có chút không biết phải thân cận như thế nào, nhìn thấy nam nhân trước mặt nhất thời không nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Tiêu Đại Thụ bao bọc

Sau khi ăn cơm xong mọi người đi rồi, trong nhà thoáng cái thanh tĩnh rồi, ngoại trừ một nhà bốn người Tạ Hữu Thuận cũng chỉ còn lại có Tiêu Đại Thụ đại ca Tiêu Lê Hoa.

Tạ Hữu Thuận không có đi ra ruộng làm việc, giữ Tiêu Đại Thụ lại, hai hài tử ngồi ở đầu giường đặt cạnh lò sưởi nhìn cậu, tiểu Mộc Đầu đối với người cậu này không có ấn tượng gì, hắn còn quá nhỏ, Thạch Đầu thì có nhớ một chút, trong trí nhớ người cậu này đối với hắn rất tốt, lại hay cho hắn kẹo đường ăn, cho nên nhìn thấy cậu đến rất vui mừng, nói với tiểu Mộc Đầu, tiểu Mộc Độc biết cậu tốt nên cũng không sợ hắn nữa.

“Đại ca, trong nhà không có trà, huynh uống một chút nước nhé, ta có bỏ thêm đường trắng bên trong.”

Tiêu Lê Hoa rót bốn chén nước, lần lượt đưa cho Tiêu Đại Thụ, Tạ Hữu Thuận cùng hai hài tử, nàng ngược lại chưa rót cho mình, Thạch Đầu đưa của mình cho nàng uống, Tiêu Lê Hoa cười nói không khát, lại bảo hân tự uống.

Tiêu Đại Thụ uống một ngụm nước đường, còn có chút ngán ngạo, đang nghĩ cô muội muội này sao lại thay đổi rồi hả?

Tiêu Đại Thụ nhớ lại, hôm nay sau khi nhìn thấy Tiêu Lê Hoa, Tiêu Lê Hoa đối với hân lộ ra khuôn mặt tươi cười, còn không có nói những lời nói có gai kia, nhớ lại buổi trưa lúc nàng cùng người trong thôn nói chuyện làm việc sáng khoái nhiệt tình, nhớ đến những món đồ ăn thơm phức kia, tất cả đều là muội tử Tiêu Lê Hoa của hân làm ra, hóa ra muội tử của hân còn có tay nghề tốt như vậy, hóa ra muội tử hân cười rộ lên nói chuyện là cái dạng này, thật sự là không giống trước kia.

Trong trí nhớ của Tiêu Đại Thụ muội muội Tiêu Lê Hoa chính là một người lười lại còn luôn muốn trèo cành cao, nói chuyện có chút cay nghiệt, về sau lập gia đình thì luôn lạnh mặt, mỗi câu trong lời nói đều mang theo đao, mất hứng sẽ chửi bậy, quấy đến mỗi người đều không thích, ngay cả mẹ hân đều nhiều lần bị tức giận suýt một hơi không thở được ngắt đi. Tiêu Lê Hoa trên mặt đều tươi cười như vậy cùng với nữ nhân mặc kệ ánh mắt của mọi người quả thật quá khác nhau, nhưng mà rõ ràng là cùng một khuôn mặt, đây chính là muội muội hân a.

“Lê Hoa, sao muội lại có chút thay đổi vậy?”

Tiêu Đại Thụ lớn lên thành thực, trong lòng có nghi vấn lập tức hỏi thẳng.

Tiêu Lê Hoa lại đem những lí do đã nói với những người khác lúc trước nói lại với hân: “Đại ca, trước kia là ta không thông suốt, lúc này suýt chết một lần ngược lại cái gì cũng đều minh bạch. Ta cảm thấy sống như bây giờ rất tốt, trước kia là ta có lỗi với mọi người, sau này ta nhất định sẽ sống tốt, không gây phiền toái cho mọi người, không để mọi người phải lo lắng theo.”

“Tốt, tốt, muội có thể nghĩ như vậy chúng ta an tâm, nếu mẹ biết muội đã thông suốt, bà nhất định sẽ rất vui mừng đến lập tức đứng lên. Muội không biết đâu, mẹ không yên lòng nhất chính là muội.”

Tiêu Đại Thụ kích động nói, hân là con trai độc nhất trong nhà, có hai muội tử, tuy Lê Hoa là ở giữa nhưng lại được sủng ái nhất, kết quả lại chịu hư nàng rồi. Nhưng mà thật lòng thương yêu một người thì không phải làm cho mình đau lòng là có thể không nhớ thương nữa, nhất là mẹ đối với con gái, mẹ của bọn hân dù suýt bị con gái làm cho tức chết, nằm trên giường những vẫn nhớ thương con gái. Nếu không lần này hân làm sao đến đây chứ?

Tiêu bà tử nghe người khác nói Tiêu Lê Hoa té bị thương còn ở riêng rồi, lập tức lo lắng nên sai bảo nhi tử đến xem, nếu không phải bà nằm ở trên giường không dậy nổi, bà đã đích thân đến rồi.

Hiện tại Tiêu Lê Hoa thay đổi tốt hơn, Tiêu bà tử biết rồi khẳng định so ăn linh đan diệu dược còn có tác dụng hơn, nói không chừng còn có thể lập tức khỏe lại. Trong lòng Tiêu Đại Thụ vì muội muội mà vui vẻ, cũng vì mẹ mà cao hứng.

Trong lòng Tiêu Lê Hoa chua xót, thật sự là đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, Tiêu Lê Hoa trước kia thật sự quá không hiểu chuyện rồi.

“Đại ca, chờ hai ngày nữa ta sẽ trở về thăm mẹ, huynh bảo mẹ yên tâm, ta sống rất tốt, bảo bà hãy dưỡng thân thể thật tốt.”

“Ừ! Ta khẳng định sẽ nói với mẹ, muội bị té thương ở đâu đã tốt hơn chút nào chưa? Cũng đừng xem nhẹ nó.”

Tiêu Đại Thụ nghe Tiêu Lê Hoa muốn về nhà mẹ đẻ thăm mẹ trong lòng rất vui vẻ, đổi thành trước kia hân sẽ không cao hứng bởi vì nàng trở về một lần lại nào đến gà bay chó chạy một lần. Sau đó hân dứt tâm tôn thương Tiêu Lê Hoa một lần, tuy yêu thương nàng nhưng mà cứ nghĩ tới té một lần lại khiến

cho nàng thông suốt, trong lòng lại có chút ít cảm ơn ông trời để cho nàng ngã vỡ đầu. Hấn vội vàng áy náy trong lòng một chút.

Tiêu Đại Thụ cùng muội phụ nói chuyện trong chốc lát, chơi cùng hai cháu ngoại trai một lúc, sau đó liền cáo từ rời đi, nhà hấn ở cách nơi này hơn nửa canh giờ đi đường, nhân lúc trời còn chưa tối trở về còn có thể làm chút ít việc. Tiêu Lê Hoa chết đi sống lại bảo hấn lấy về 100 văn tiền đã mang đến, còn nói nàng bây giờ đã đủ xài, không thể lấy tiền của hấn nữa. Cuối cùng Tiêu Đại Thụ chỉ có thể đem tiền mang về, nhưng vẫn để lại hai con gà.

“Mẹ, nhà chúng ta có bốn con gà rồi, vậy có phải mỗi ngày sẽ có bốn quả trứng hay không?” Thạch Đầu nhìn hai con gà ở trong chuồng gà, hai mắt lóe sáng hỏi, bé thích nhất là nhặt trứng gà, lúc mới lấy được còn nóng hằm hấp đây này.

“Bốn quả trứng!” Tiêu Mộc Đầu cũng vui tươi hơn hẳn tay.

“Ừ, chúng ta cho bọn chúng ăn no, chúng sẽ đẻ nhiều trứng.”

Trong lòng Tiêu Lê Hoa nghĩ người nhà mẹ đẻ này thực sự rất không tệ, nguyên chủ giày vò bọn hấn như vậy, tổn thương bọn họ như vậy, vừa nghe nàng bị thương lại ở riêng vẫn lập tức mang theo tiền và vật đến, thực là thiện lương, nhưng cũng may không phải bánh bao, nếu thật sự là bánh bao sẽ để Tiêu Lê Hoa lúc trước tiếp tục con đường làm tiểu thiếp cho người ta, vậy lúc nàng tiếp nhận thân thể này thật đúng là bị kịch rồi. Chỉ nghĩ như vậy hảo cảm đối với người nhà mẹ đẻ lại nhiều thêm vài phần rồi.

Tạ Hữu Thuận đưa Tiêu Đại Thụ trở về, Tiêu Lê Hoa nói với hấn muốn bớt chút thời gian về nhà mẹ đẻ một chuyến, Tạ Hữu Thuận gật đầu.

“Đội cắt xong lúa mạch hoa cúc thảo trong ruộng, ta và nàng cùng mang theo hai hài tử trở về.”

“Được, hoa cúc thảo ngoài đồng còn nhiều không? Ta và huynh đi nhổ a.”

Tiêu Lê Hoa nói, từ khi xuyên không tới, nàng còn chưa từng đi ra đồng, ngắm lại hoa cúc thảo kia cũng không biết là cái gì, nhưng nàng có thể đoán ra đại khái, trước kia nàng cũng không phải là chưa từng trồng qua, cũng biết rõ một ít rau đại cỏ dại hay trồng ngoài đồng, lúc này cách thời điểm thu hoạch lúa mạch còn không đến một tháng, trên ruộng thường xuyên sẽ có một ít loại cỏ dại cao hơn lúa mạch, nếu không nhổ, đến lúc đó lúa mạch bị lẫn sẽ rất phiền toái.

Tiêu Lê Hoa nghĩ cũng nên đi xem ruộng nhà mình, hiện tại nàng là một nông phụ, cũng không thể luôn ở trong nhà, suy nghĩ đến phương pháp xử lý trước tiên đem mọi thứ trồng trọt tốt mới chính đáng.

Tạ Hữu Thuận nói: “Không cần, chỉ có một mẫu đất, một mình ta làm, rất nhanh có thể thu thập xong. Thương thể của nàng còn chưa khỏe ở trong nhà nghỉ ngơi đi.”

Tiêu Lê Hoa nghĩ Tạ Hữu Thuận thật là một nam nhân không tệ, có việc gì cực đều một mình hấn làm hết, nàng để cho hấn làm cái gì hấn cũng đều không từ chối, mà ngay cả nấu cơm hấn cũng làm, nam nhân như vậy ở thời đại này quả là hiếm thấy, tuy rằng ở nông thôn, trong nhà nếu có nữ nhân lại có mấy nam nhân nguyện ý vây quanh chuyện bếp núc? Tạ Hữu Thuận lại có thể làm trợ thủ giúp đỡ nàng.

“Ta không sao rồi, hai người cùng làm sẽ nhanh hơn một chút, lại nói ta cũng muốn đi xem ruộng của nhà chúng ta.”

Trong trí nhớ Tiêu Lê Hoa có mấy miếng đất như vậy, nhưng nàng còn không rõ lắm, bọn họ được chia cái nào, nàng nghĩ đến một mẫu ruộng nước một mẫu ruộng cạn, một mẫu đất cát, tổng cộng ba mẫu đất, bây giờ ruộng đồng sản lượng không cao, lại nộp thuế, đoán chừng chỉ miễn cưỡng đủ ăn thôi. Muốn kiếm tiền còn phải nghĩ những biện pháp khác. Nhưng mà nghĩ biện pháp gia tăng sản lượng trong ruộng cũng rất quan trọng, đội đi ra ruộng nàng nhìn xem những biện pháp để làm ruộng tốt, người thời đại này có biết hay không, nếu không biết thì tìm cơ hội nói với Tạ Hữu Thuận.

Tạ Hữu Thuận nghe nàng nói như vậy liền gật đầu.

Tiêu Lê Hoa thu dọn đồ đạc, Tạ Hữu Thuận đem những bàn ghế đi mượn đều trả lại, sau đó lại rửa sạch các chén đĩa mới đưa trở về, lại nói lời cảm tạ với mấy nhà, thời điểm làm xong tất cả trời đã tối rồi.

Bây giờ đã là cuối tháng năm rồi, trời tối muộn, nhưng Tiêu Lê Hoa cũng không để cho Tạ Hữu Thuận ra đồng, nàng bảo Tạ Hữu Thuận giúp đỡ nàng làm cơm tối, người một nhà vui vẻ ăn một bữa. Đồ ăn giữa trưa toàn bộ đều hết rồi, hơn nữa dù đồ ăn còn thừa nàng cũng không muốn ăn, bữa tối Tiêu Lê Hoa chuẩn bị ăn sủi cào.

Hậu viện có rau họ vừa xanh vừa non, hương vị tự nhiên tinh khiết tươi ngon vô cùng, cắt một bó to, Tạ Hữu Thuận và hai đứa con trai cùng nhau nhặt rau họ. Thạch Đầu còn có thể giúp đỡ được, còn Mộc Đầu vẫn đang chơi, nhưng nhìn bộ dáng bé rất nghiêm túc, Tiêu Lê Hoa nhìn hấn vui vẻ cũng không ngăn cản, hài tử nguyện ý giúp đỡ là một chuyện tốt. Nàng làm xong mặt bánh rồi lại bắt đầu thái thịt nhồi nhân thịt, giữa trưa đã ăn rồi hiện tại sau khi làm thịt nàng cuối cùng cũng đã hiểu rõ vì sao tiểu thuyết đều nói mùi thịt thời cổ hậu rồi, thật sự rất thơm a, nghĩ lại sau khi bao thành sủi cào sẽ càng thơm, sau khi giữa trưa ăn một bữa ngon, bụng nàng lại đói rồi.

Một nhà bốn người cùng nhau làm, Tạ Hữu Thuận làm da sủi cào, Tiêu Lê Hoa gói, hai hài tử ở bên cạnh một đứa cầm một cái da sủi cào cũng học gói, rất vui vẻ thỉnh thoảng lại cười lên hai tiếng.

Rất nhanh đem sủi cào gói kỹ rồi, Tiêu Lê Hoa gói sủi cào là loại nặn mép đầy, giống như nguyên bảo, thoát nhìn vừa nhỏ vừa xinh, nhưng mà bên trong nhân bánh nhỏ lại thập phần đầy đủ.

Hai hài tử nhìn xem đều vô cùng yêu thích, Tiêu Lê Hoa đưa cho bọn chúng bao rất nhiều sủi cào thú vị, cá vàng nhỏ, bé thỏ con, chuột nhỏ, hai hài tử

nhìn thấy cười vui vẻ.

Tạ Hữu Thuận nghĩ trong lòng, người vợ này nguyên lai tay nghề tốt như vậy, có thể đợi đến nàng nghĩ thông suốt thật sự rất tốt, nghĩ đến nàng trước kia và nàng bây giờ. Tạ Hữu Thuận thầm nghĩ cho dù nàng thật sự bị quý nhập vào người cũng không sao cả, chỉ cần nàng vĩnh viễn không biến về nguyên bản, bọn hắn cứ vui vẻ trôi qua như vậy thật tốt.

Nấu sủi cảo xong vớt ra chậu nhỏ nhưng trong nhà lại không có đũa thìa, Tiêu Lê Hoa làm sủi cảo xong ăn vậy mà ăn cũng rất ngon.

Hai hài tử đều ăn đến no căng bụng, kêu to xoa xoa. Tiêu Lê Hoa buồn cười xoa cho bọn chúng, trong còn miệng nói đã no thì đừng có ăn nữa, có thể giữ lại mai ăn.

Tạ Hữu Thuận cũng ăn rất nhiều, hắn không cưỡng lại được, nhưng hắn không có da mặt dày như vậy bảo vợ xoa giúp hắn, nhìn Tiêu Lê Hoa uống sủi cảo, động tác thanh tú, trong lòng hắn tràn đầy ấm áp, so với no bụng còn cảm thấy thoải mái hơn.

Người một nhà đều ăn rất no bụng, còn thừa lại một chén, giữ lại sáng mai ăn.

Trời tối đen rồi, thấp đèn lên, Tiêu Lê Hoa ở dưới đèn đom mấy cái nút, Tạ Hữu Thuận đan rổ, hai hài tử một vây quanh Tiêu Lê Hoa, một vây quanh Tạ Hữu Thuận. Thịnh thoảng nói thêm hai câu, cười nói hai tiếng bên tai. Tiêu Lê Hoa ngừng đầu nhìn hướng Tạ Hữu Thuận, vừa vặn hắn cũng nhìn qua, dưới ánh đèn hai mắt đều phát sáng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Yêu sau khi kết hôn

Editor: Thu Huyền

Beta: Tiểu Tuyên

Buổi tối nhà nông thường ngủ rất sớm, một là vì đốt đèn dầu, hai là vì mệt mỏi sau một ngày làm việc nên cũng muốn nghỉ ngơi sớm, hơn nữa sáng ngày hôm sau còn phải thức dậy sớm.

Người nhà nông chính là như vậy, mặc kệ ngày hôm sau có việc hay không, đều là trời vừa sáng đã dậy rồi, ngoài đồng có việc thì ra đồng, nếu không có việc thì sẽ dọn dẹp trong nhà sạch sẽ, dậy trễ sẽ bị mọi người nói thành người lười, nói thành không biết sống sẽ bị người ta thấy chướng mắt, nếu nam nữ kia còn chưa có thành thân, nữ sẽ khó tìm được nhà chồng, nam sẽ không cưới được vợ tốt.

Thạch Đầu Mộc Đầu rất nhanh liền mệt nhọc, ngồi ở bên cạnh cha mẹ ngáp liên tục, mắt díp lại nhưng lại không chịu đi ngủ.

Tiêu Lê Hoa trải chăn cho bọn chúng xong rồi, lại để cho bọn chúng đi ngủ.

Thạch Đầu nói: “Mẹ, con muốn nghe mẹ kể chuyện Tề Thiên đại thánh.”

Mộc Đầu cũng nháy mắt nhìn xem, vừa nghe đến kể chuyện xưa lại nhao lên.

Tiêu Lê Hoa để cho hai đứa nằm xuống, cười nói: “Được, các con nằm xong, mẹ sẽ kể chuyện xưa cho các con. Các con chờ mẹ đem đệm giường trải xong đã, chúng ta cùng nằm chung nhé!”

Lúc này Tạ Hữu Thuận đã trải đệm giường xong, thấy Tiêu Lê Hoa đem áo ngoài cởi ra, nằm ở giữa hai hài tử, dùng một cái chăn mỏng đắp lên mình, sau đó kể chuyện xưa cho bọn nhỏ.

Tạ Hữu Thuận cũng cởi quần áo ra, tắt đèn, nằm ở trên giường gạch tròn tròn mắt nghe tiếng nói của Tiêu Lê Hoa vừa dịu dàng vừa nhẹ nhàng kể câu chuyện hắn chưa từng nghe qua, giọng nói của nàng thật hay, so với giọng nói của tất cả nữ nhân hắn từng nghe qua đều êm tai hơn, hóa ra thời điểm nàng không nào giọng nói là như thế này đây. Hơn nữa nàng kể chuyện xưa giảng dạy cũng hay, câu chuyện sinh động như vậy lại từ trong miệng nàng lưu loát nói ra, nay cả nói lắp cũng không có, so với chuyện hắn nghe được từ thuyết thư tiên sinh kể hay hơn nhiều. Nghe âm thanh như vậy, hắn cảm thấy trong lòng tựa như có cái gì cáo nhẹ lầy, cảm giác rất thoải mái.

Tiêu Lê Hoa mới kể được một nửa, đã nghe tiếng hít thở đều của hai hài tử biết rõ bọn chúng đều đã ngủ rồi, đắp kín chăn mền trên người bọn chúng, sau đó nàng đem thân thể đang nằm nghiêng một chỗ quay lại, kết quả là nằm thời gian dài bị tê, trong miệng phát ra một tiếng than nhẹ.

“Làm sao vậy?”

Tạ Hữu Thuận còn chưa ngủ, nghe thấy âm thanh không đúng liền hỏi, vươn tay ra bắt lấy tay Tiêu Lê Hoa, cảm giác tim như bị cái gì nắm lấy vững vàng không có buông tay ra.

Tiêu Lê Hoa cười nói: “Không có việc gì, chỉ là nằm nghiêng lâu có chút tê cứng, nằm một chút là tốt rồi.”

Sau đó hai người đều không nói, Tiêu Lê Hoa muốn rút tay ra, nhưng không có thành công, nàng cũng không có động, nghe tiếng Tạ Hữu Thuận hít thở, tim đập như trống trong lồng ngực, nàng cũng định làm Tiêu Lê Hoa rồi, cũng biết Tiêu Lê Hoa là phụ nữ có chồng, đều có hai hài tử rồi, nhất định sẽ làm cái chuyện kia, lại nói thời điểm nàng làm Tiêu Lê cũng không phải là không có trải qua chuyện này, nên đối với việc này cũng không sợ hãi. Tạ Hữu Thuận là nam nhân không tệ, theo lý là có thể tiếp nhận, nàng nghĩ đến Tạ Hữu Thuận nếu thật sự muốn, nàng cũng sẽ không cự tuyệt, chỉ là có đôi khi nghĩ thì dễ dàng, thật sự gặp phải vẫn có chút khản trương.

Tạ Hữu Thuận cảm giác được Tiêu Lê Hoa muốn rút tay về, trong lòng có chút phức tạp, lúc trước hắn lấy Tiêu Lê Hoa, Tiêu Lê Hoa cũng không muốn gần gũi hắn. Hắn cũng không thích Tiêu Lê Hoa, nhưng đó là vợ hắn, Tiêu Lê Hoa giày vò như vậy, hắn không đánh nàng cũng không mắng nàng, nhưng đôi khi trong lòng có đôi chút ức khí, cũng có thể xuống tay, ngấm lại cưới vợ không tốt, dù sao cũng phải sanh con, hài tử chính là chỗ dựa của hắn, cứ dần dần, u mê như vậy mà có hai đứa bé.

Hiện tại Tiêu Lê Hoa không giống như trước rồi, Tạ Hữu Thuận phát hiện mình thực yêu thích người vợ hiện tại, bởi vì trong lòng dễ ý, dù là trong nội tâm còn muốn, thấy nàng không muốn nên cũng không hạ thủ, cho nên hắn chỉ nắm chặt tay của nàng.

Tiêu Lê Hoa đợi cả buổi không thấy Tạ Hữu Thuận có động tác gì, nhẹ giọng hỏi: “Chàng ngủ rồi?”

“Không có, ta đang nghĩ có phải muội còn không muốn cùng ta làm chuyện kia.”

“Chàng nói cái gì đấy...” Tiêu Lê Hoa có chút kinh ngạc, không nghĩ tới Tạ Hữu Thuận lại nói thẳng ra lời này, mặt nàng có chút nóng lên, lại muốn rút tay lại nhưng vẫn không có thành công.

“Ta chỉ là trên đầu bị thương chưa khỏe... Đương nhiên, ta và chàng tuy đã sống chung những năm qua, nhưng mà những năm này vẫn luôn cãi nhau ầm ĩ, thoáng cái thân mật... trong lòng có chút không được tự nhiên. Ta có chút khản trương, nhưng nếu chàng cho ta một chút thời gian, qua một thời gian ngắn là tốt rồi, chúng ta ở chung nhiều hơn một chút, ta nhất định có thể tự nhiên mà tiếp nhận chàng. Kỳ thật ta không ghét chàng, chàng rất tốt.”

Tiêu Lê Hoa nói một hơi xong, không biết Tạ Hữu Thuận có đáp ứng cho nàng thời gian không, nàng nghĩ không phải có câu kết hôn trước yêu đương sau sao? Bọn họ cũng nên nói chuyện yêu đương. Nếu Tạ Hữu Thuận không có dễ ý cảm giác của nàng, nàng cũng sẽ không cự tuyệt hắn, nhưng bây giờ hắn hỏi nàng, nàng cũng muốn tranh thủ một ít thời gian cho bản thân. Cho dù đời trước bị chồng trước tổn thương nên đối với tình yêu không quá nóng bỏng rồi, nàng cũng muốn cùng với trượng phu này quen thuộc thân thiết rồi mới quan hệ thân mật.

Tạ Hữu Thuận nghe Tiêu Lê Hoa nói ban đầu còn có chút sa sút, đợi nghe đến câu cuối cùng kia, hắn liền cao hứng trở lại, vợ nói không ghét hắn, còn nói mình rất tốt.

“Vậy chúng ta cứ từ từ ở chung một thời gian ngắn.”

Tạ Hữu Thuận nghĩ trong khoảng thời gian này mình đối với vợ tốt hơn một chút, đem tình cảm bồi dưỡng tốt rồi, sau đó làm tiếp chuyện cuối cùng kia, nghĩ đến chuyện kia, phía dưới Tạ Hữu Thuận đã xùi xuống rồi lại có phản ứng đi lên. Hắn cố gắng điều hòa khí tức, thật đúng là chịu tội, trước kia cũng không có như vậy, xem ra vì vợ thay đổi tốt hơn hắn mới có hào hứng, chỉ tiếc vợ thay đổi tốt hơn, hắn cũng không thể đối với nàng như trước rồi.

Tiêu Lê Hoa nghe được Tạ Hữu Thuận đồng ý, tâm treo cao rốt cục cũng buông xuống.

“Ngủ đi.” Tạ Hữu Thuận nằm cạnh, duỗi tay ra ôm lấy Tiêu Lê Hoa, nắm thật chặt sau đó không buông ra.

Tiêu Lê Hoa cũng không có cự tuyệt hắn thân cận, hai mắt nhắm lại, lập tức ngủ rồi.

Một đêm này Tiêu Lê Hoa ngủ đặc biệt ngon, thế nên sáng sớm tỉnh lại phát hiện ngoài trời đã sáng rồi, nàng đứng lên xem xét, chẳng những Tạ Hữu Thuận đã dậy, mà ngay cả hai đứa con trai đều không thấy bóng dáng, ngấm lại mình chắc là ngủ say như chết rồi. Đoán chừng lúc trước luôn lo lắng Tạ Hữu Thuận làm cái gì với nàng cho nên ngủ nông, vừa nghe hắn cam đoan đã dễ tâm xuống mà ngủ như chết rồi.

Tiêu Lê Hoa bắt đầu mặc quần áo tử tế, gấp chăn mền xong, sau đó đi giày xuống đất, trước tiên ở tiền viện tìm hai hài tử, thấy cửa lớn vẫn đóng, biết rõ bọn chúng không có đi ra ngoài, lại về phía hậu viện tìm, quả nhiên thấy hai cái bóng nhỏ ngồi xổm trước chuồng gà, hai mắt gấu gao nhìn chăm chăm bốn con gà, bốn con gà dưới cái nhìn chăm chăm kia đặc biệt yên tĩnh, một bộ như lâm đại địch, làm Tiêu Lê Hoa cười thật to.

“Thạch Đầu, Mộc Đầu, đừng có nhìn chăm chăm mấy con gà kia, cứ nhìn chăm chăm, chúng lại sợ không dám đẻ trứng đấy.”

“Mẹ, mẹ dậy rồi!”

“Me, chờ nhặt trứng!”

Hai hài tử toàn bộ đều chạy đến bên cạnh Tiêu Lê Hoa, hai hài tử chính là như vậy, lúc trước nếu cha mẹ không tốt, chỉ cần đối tốt với bọn chúng, bọn chúng lập tức thân cận. Hiện tại bọn chúng đối với Tiêu Lê Hoa rất dễ thân cận, một đứa lôi kéo y phục của nàng, một đứa trực tiếp nhào vào trên người nàng, ôm nàng.

Tiêu Lê Hoa cúi đầu xuống hôn mỗi đứa một cái nói: “Đợi khi nào nghe thấy chúng kêu cục tác cục tác thì các con lại đi xem, đẻ xong trứng gà cũng giống như đánh thắng trận vậy. Các con cứ nhìn chăm chăm vào chúng, chúng nó làm gì có tâm tư chiến đấu, toàn bộ coi các con là địch nhân rồi. Dù là

nhìn chăm chăm cũng phải ấn núp đi a.”

Hai đứa bé ngoan ngoan gạt đầu, một bộ bùng tình đại ngộ, nhìn Tiêu Lê Hoa lại hôn hai nhóc mấy cái. Nghe nói hai nhóc đói bụng, nàng đi đến phòng bếp nhìn thấy còn không ít sủi cảo, liền hâm nóng lên một chút, giữ lại một nửa, một nửa khác làm thành súp sủi cảo, đem sủi cảo cho hai hài tử, nàng uống một ít súp, đem phần còn lại đổ vào trong chén, bỏ vào trong giỏ xách, chuẩn bị đi ra đồng.

Ngày hôm qua nói muốn đi theo ra đồng một lúc, kết quả đã dậy muộn, hiện tại thuận tiện đưa cơm cho Tạ Hữu Thuận, lại giúp đỡ một chút. Hai hài tử tất nhiên cũng đi theo cùng. Mấy từ ba người khóa cửa liền đi ra ngoài.

Tạ gia nhà cũ bây giờ ở phía tây của thôn, bọn họ lại ở phía đông thôn, phải đi qua toàn bộ thôn, dọc theo đường này Tiêu Lê Hoa nhìn thấy người liền cười cười, trong trí nhớ nếu có quen biết, cảm thấy không sai sẽ kêu lên một tiếng, nhân phẩm tốt thì không cần nói. Người trong thôn thấy nàng đều nghĩ, đứa con dâu thứ tư của Tạ gia này thật sự đại nạn không chết còn thay đổi tính tình, khó trách mọi người đều nói nàng bị quỷ nhập vào người. Có điều bây giờ nhìn nàng thấy người thì chào hỏi, nhận ra không ít người, cái này không phải quỷ nhập vào người, là quỷ sao có thể rõ ràng minh bạch như vậy. Có người tốt tính nhìn trên mặt nàng tươi cười, gọi người cũng ngọt liền nói chuyện cùng nàng.

Tiêu Lê Hoa nói chuyện rất thân thiện, lại hết sức làm cho chính mình dung nhập vào một ít tính cách của Tiểu Lê Hoa, để cho người ta cho rằng Tiêu Lê Hoa thay đổi tính tình.

Có người lạnh mồm lạnh miệng sẽ đem chuyện nàng bị quỷ nhập vào người nói ra.

Tiêu Lê Hoa cười nói: “Ta không phải quỷ nhập vào người. Chỉ là vừa từ cõi chết tái kiến Diêm Vương trở về, sợ quá rồi nên muốn sống thật tốt. Kết quả này liền có người nói xấu rồi. Ta cũng biết là ai nói, ta chỉ vì nhìn mặt mũi Lý gia mới không muốn đi gây chuyện thôi, nếu không chỉ việc làm đầu ta bị thương này ta sẽ không để yên cho nàng ta. Thật sự là không muốn cho người khác tốt mà, ra tay ác như vậy, đây là trách ta không chết đi, nên muốn để cho người khác hạ thủ hại ta lần nữa. Loại người này về sau các người hãy cách xa một chút, nếu không cẩn thận cũng bị nàng lấy dao đâm sau lưng.”

Tiêu Lê Hoa biết là Dương Thủy Đào truyền những lời đồn đãi này cho nàng rồi, trong lòng nghĩ nữ nhân này thật sự là làm cho người ta khó chịu.

Nhìn Tiêu Lê Hoa rời đi, những nữ nhân kia nói, Tiêu Lê Hoa quả nhiên chính là Tiêu Lê Hoa, vẫn rất lợi hại, hơn nữa từ trong lời nàng nói biết rõ nàng đoán được là con dâu thứ hai của thôn trưởng nói xấu sau lưng nàng. Nghĩ lại Dương Thủy Đào cũng quá đáng, suýt nữa đã hại chết người ta, giờ lại nói người ta bị quỷ nhập vào người, quả thực là không muốn người ta sống tốt a.

Có người nói có lẽ không phải Dương Thủy Đào truyền lời. ..., sau đó đã có người nói là nghe được Dương Thủy Đào giặt quần áo ở bờ sông đã từng nói qua Tiêu Lê Hoa bị quỷ nhập vào người. Mà người nói lời này trước hết lại là Chu đại tẩu, đó là người có quan hệ tốt với Dương Thủy Đào, cho nên việc này xem ra có liên quan tới Dương Thủy Đào thật rồi.

Rất nhanh trong thôn lại truyền ra, nói Tiêu Lê Hoa biết là Dương Thủy Đào nói xấu nàng, chỉ là không thêm so đo với nàng ta thôi..

Sau khi Dương Thủy Đào nghe nói vậy, tức giận đến mặt thoát đỏ thoát trắng, còn bị đại tẩu Dương thị nói cho cha chồng biết, khiến cha chồng quở trách nàng một trận. Nàng càng chán ghét Tiêu Lê Hoa rồi.

Tiêu Lê Hoa ra đồng, nhìn một mảng lúa mạch trên đồng, rất xa đã nhìn thấy thân ảnh của Tạ Hữu Thuận, Thạch Đầu cùng Mộc Đầu lớn tiếng gọi cha, chẳng những Tạ Hữu Thuận xoay người lại mà có không ít mọi người cũng xoay người lại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Trứng trà (*)

Là món ăn của người Quảng Đông Trung Quốc, là quả trứng luộc được làm nứt nhẹ sau đó quả trứng được nấu lại trong nước trà có bỏ vào gia vị và sốt (theo wiki)

Bây giờ cách thời gian thu hoạch lúa mạch còn gần một tháng, chính là thời điểm lúa đang xanh vàng, lúc này hơn mười mẫu ruộng cùng nối liền một chỗ như một dải lụa xanh mượt thật là một cảnh quan hấp dẫn người nhìn.

Tiêu Lê Hoa đứng ở bên cạnh ruộng lúa mạch, nghĩ tới quê quán đời trước, khi đó trên ruộng có cha mẹ của nàng, mà bây giờ trong ruộng có nam nhân của nàng cùng hai hài tử bên cạnh đang làm việc là thân nhân của nàng, nàng cảm thấy mình dường như thoáng cái đã dung nhập vào thời không này, không bao giờ muốn rời đi nơi này.

“Hữu Thuận, vợ ngươi đến rồi kia! Trong tay còn cầm rổ, không phải là đưa cơm tới cho ngươi chứ?”

“Có thể nha, nghe nói vợ ngươi hiện tại thay đổi tính tình, nấu cơm cũng thơm ngon vô cùng, nếu mang nhiều có thể chia cho ta một chút không?”

“Vợ người ta đưa cơm tới, ngươi đoạt cái gì? Muốn ăn thì để cho vợ của ngươi làm đi!”

“Ta chính là muốn nếm thử, lại không có ăn hết...”

Người ruộng bên cạnh thấy Tạ Hữu Thuận đi về hướng bờ ruộng đều trêu chọc hần.

Tạ Hữu Thuận cười nói lại vài câu, rất nhanh đi đến đầu bờ ruộng rồi nói:” Sao nàng lại tới đây? Trong giỏ này xách cái gì vậy?” Tạ Hữu Thuận nhìn cái rổ đầy nắp, hơn nữa bên trên còn đầy một tầng vải bố, nghĩ là đồ ăn, nhưng mà trong lòng cũng không xác định, còn phải hỏi lại một chút. Hơn nữa cho tới bây giờ Tiêu Lê Hoa chưa bao giờ đưa cơm cho hần, cho dù biết rõ nàng thay đổi tốt hơn, cũng có chút không dám tin tưởng.

Tiêu Lê Hoa nói:” Đi đưa cơm cho chàng, qua bên kia ăn đi. Buổi sáng tại sao chàng không gọi ta? Ta đã làm xong cơm chúng ta cùng đi, ngày hôm qua không phải đã nói rõ rồi à?”

“Thấy nàng ngủ rất ngon nên không gọi nàng dậy, lại nói chỉ có một mẫu ruộng này cũng sắp xong rồi.”

Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa đi đến dưới một gốc cây, chỗ đó có mấy tảng đá, là nơi mọi người dùng để nghỉ ngơi, hần mở rổ ra, bên trong có một cái hũ nhỏ, còn có một chén, tất cả đều dùng chén đĩa có sẵn, đợi mở hũ ra nhìn thì bên trong là súp, trong chén là sủi cảo, nhìn đã biết rõ còn nóng. Dạ dày hần đang trống trơn lập tức càng cảm thấy đói bụng. Đợi Tiêu Lê Hoa đưa thìa cho hần, hần lập tức ăn, cảm thấy thật là ngon.

Tiêu Lê Hoa nghe hần nói như vậy, nghĩ lại người này thật biết thương yêu người khác, nhìn hần ăn từng ngậm từng ngậm ngon như vậy, liền đưa súp qua cho hần.

Thạch Đầu Mộc Đầu ngồi ở bên cạnh nhìn cha mình ăn, cuối cùng cha lại phân ra một cái sủi cảo cho hai nhóc, ăn rất ngon.

Bên cạnh có người làm việc mệt mỏi đi qua nghỉ ngơi thấy một nhà bốn người đang ăn, thầm nghĩ Tạ Hữu Thuận thật đúng là khổ tận cam lai (thời kỳ cực khổ đã qua) rồi, nhìn Tiêu Lê Hoa cười như vậy, đầu còn là nữ nhân mặt lạnh như băng, thô bạo lúc trước, lại nhìn cái sủi cảo hình dạng đẹp mắt kia, có thể nhìn ra là một người tài giỏi đấy, quả thực là một người vợ hợp cách người người muốn cưới đấy.

Những người ở bên cạnh nói chuyện cười đùa cùng Tạ Hữu Thuận, Tiêu Lê Hoa ở một bên thỉnh thoảng đi theo nói vài câu, đại đa số là cùng nữ nhân nói chuyện, nàng không biết thời đại này đối với nam nữ đại phòng có coi trọng không, cho nên vẫn ít nói chuyện với nam nhân. Nàng có giọng nói hay, hơn nữa còn luôn tươi cười, nên không làm cho người ta chán ghét, mấy nữ nhân thấy nàng như vậy thái độ cũng khá tốt.

Tiêu Lê Hoa nghĩ kỳ thật những người nông dân này không phải tất cả đều là cực phẩm, đại đa số vẫn rất chất phác, về sau nàng phải sinh sống ở cái thôn này, nên không muốn là kẻ địch của tất cả mọi người, mấy nữ nhân như Tạ gia, còn có Dương Thuý Đào và Chu đại tẩu, nữ nhân như vậy càng ít càng tốt.

Đợi Tạ Hữu Thuận ăn xong, lại muốn ra đồng làm việc, bắt quả hần không cho Tiêu Lê Hoa đi, nói trên đầu nàng bị thương còn chưa khoẻ lại, hơn nữa việc còn lại không có bao nhiêu, hần làm một lúc nữa là xong. Tiêu Lê Hoa cũng không có kiên trì, nhưng trong nội tâm lại nghĩ, ngày hôm qua nàng nói muốn đi theo ra đồng, Tạ Hữu Thuận chắc là không có ý định để cho nàng làm việc rồi?

Tiêu Lê Hoa cùng hai hài tử hái rau dại, thời điểm này rau dại rất nhiều, nhưng cũng có không ít người hái đấy, dù hôm nay hái qua, vài ngày lại mọc một ít mầm non rồi, nhưng cũng rất nhanh bị người hái đi.

Thạch Đầu và Mộc Đầu dẫn Tiêu Lê Hoa đi đến nơi bọn chúng biết hái rau dại, ngược lại hái được một rổ. Bên trong có cây dương xỉ cây tề thái còn có một chút cây rau dại Tiêu Lê Hoa ghi nhớ trong đầu mà rất lâu không có nhìn thấy, nghĩ đến hương vị rau trộn, Tiêu Lê Hoa cảm thấy nước miếng đã tràn ra rồi, cái này so với mùi thịt càng làm cho nàng thêm hơn.

Đợi hái đủ rau rồi, bọn họ trở về bên cạnh ruộng, thấy Tạ Hữu Thuận còn một ít nữa là làm xong.

Tạ Hữu Thuận thấy Tiêu Lê Hoa nhìn phần ruộng của bọn hần, ba khối ruộng này đều không ở cùng một chỗ, cái chính giữa phải đi không ít đường, nhất là khối đất cát kia, là miếng đất xa nhà họ nhất trong các miếng đất, hơn nữa là khoảnh thu nhập ít nhất hàng năm, hiện bên trong đang trồng khoai lang, đến lúc đó khoai lang cũng có thể thu được hơn nửa năm lương thực rồi. Mà khối ruộng nước kia bên trong đang trồng mạ, một mảnh xanh mơn mẫm, nhìn làm cho người ta yêu thích.

“Ngoại trừ một tháng sau sẽ thu hoạch lúa mạch, hiện tại trên ruộng không có việc gì nữa. Đúng không?”

Tiêu Lê Hoa hỏi Tạ Hữu Thuận, Tạ Hữu Thuận gật đầu, thầm nghĩ hiện tại ở riêng rồi, hần cũng không thể tiếp tục ở bên ngoài làm công rồi, không thể để vợ và hài tử ở nhà, vạn nhất có chuyện gì thì hỏng mất. Chỉ là nghĩ đến không đi làm công, chỉ dựa vào mấy mảnh đất sống qua ngày cũng quá khó khăn, có thể ăn no hay không đều là vấn đề. Hơn nữa bọn hần còn thiếu mấy khoản nợ, tuy Vương Đại Sơn không thúc giục, nhưng không thể không trả, tiền của người ta cũng không phải từ gió lớn thổi đến. Nhưng mà trong nhà có thể làm cái gì đây? Tạ Hữu Thuận thầm nghĩ nếu thật sự không được thì lại đi lên núi.

Tiêu Lê Hoa nghe Tạ Hữu Thuận nói không có việc gì, đang nghĩ ngơi biện pháp gì để kiếm tiền, chợt nghe đến Tạ Hữu Thuận nói hần muốn lên núi đi săn.

“Lên núi? Vậy phải mang ta theo.”

Tiêu Lê Hoa nhìn núi lớn phía xa, nhìn phần núi từ màu xanh lục trải dài đến màu đen kia, thầm nghĩ chỉ cần không phải núi hoang thì nói không chừng trên núi cũng có chút thu hoạch.

Tạ Hữu Thuận lập tức lắc đầu nói: “Không được, ta muốn vào núi sâu, nàng ở nhà để chiếu cố hai tử.”

“Núi sâu?” Tiêu Lê Hoa nhớ lại trong núi sâu hình như có dã thú, người trong thôn này đều không dám đi vào bên trong quá sâu, gan lớn hơn chút cũng chỉ đi tới giữa núi. Tạ Hữu Thuận đi núi sâu là có thể săn được con mồi nhưng mà quá nguy hiểm “Không được, chàng không thể vào núi sâu, như vậy quá nguy hiểm. Ta không muốn làm quả phụ. Chàng đừng cho rằng ta nói chuyện không dễ nghe, ta chỉ lo lắng cho chàng, dù sao không cho chàng đi, trong nhà thiếu nợ chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp kiếm tiền, không đáng đi dốc sức liều mạng.”

Tạ Hữu Thuận nhìn Tiêu Lê Hoa, nàng đang lo lắng cho mình đó sao?

“Ta đi đến giữa sườn núi thôi, chỗ đó không có dã thú, ta có thể săn chút ít thỏ con gà rừng cũng có thể cải thiện chút sinh hoạt.”

Tạ Hữu Thuận nói, hẳn không nghĩ ra được cái phương pháp gì có thể kiếm tiền nhanh hơn, hơn nữa mình bắn tên cũng không tệ lắm, lại mang theo thanh đao, có lẽ cũng không vấn đề.

Tiêu Lê Hoa trừng hắn nói: “Muốn đi thì mang ta theo, ta không tin chàng mang ta theo còn có thể đi vào nơi nguy hiểm.”

Tạ Hữu Thuận không phản đối nữa, thầm nghĩ bộ dáng Tiêu Lê Hoa trừng mắt rất giống trước kia, nhưng lúc này hắn nhìn thấy lại thuận mắt, bởi vì biết rõ nàng vì tốt cho hắn. Nếu mình thực sự có chuyện gì, nàng và hai tử sẽ làm sao đây? Tạ Hữu Thuận chỉ có thể nghĩ biện pháp kiếm tiền khác.

Tạ Hữu Thuận bỏ ý niệm lên núi sâu đi săn kiếm tiền, Tiêu Lê Hoa lại nhìn cái núi lớn kia nghĩ đến có cơ hội nhất định sẽ đi lên đó nhìn xem, có điều phải chờ một chút, hiện tại mùa xuân đúng là thời điểm dã thú hung mãnh nhất, vẫn không nên đi, đợi đến lúc mùa thu là thời điểm trên núi thực vật tươi tốt sẽ có thu hoạch nhiều a. Đợi đến khi đó thân thể mình cũng tốt hơn rồi.

Buổi trưa đi về nhà, Tiêu Lê Hoa làm món tim heo, lại nấu cơm cao lương, bao nhiêu năm không ăn cơm cao lương rồi, lại không thấy khó ăn, nhưng nghĩ đến vẫn là ăn cơm trắng ngon hơn, nhìn hai tử, nàng càng muốn kiếm nhiều tiền hơn, đến lúc đó cho bọn hấn ăn thật ngon, nuôi trắng mập lên một ít, như vậy mới đáng yêu, hiện tại thật sự quá gầy.

“Mẹ, mẹ, gà mái đẻ trứng rồi! Có bốn quả!”

Thạch Đầu đã chạy tới, mỗi tay cầm một quả trứng gà, đằng sau mỗi tay Mộc Đầu cũng cầm một quả trứng gà, kết quả tay bé quá nhỏ cầm không chặt, vừa chạy, suýt nữa thì rơi mất, bé sợ hãi nên bị ngã, nằm rạp trên mặt đất, trong tay còn chặt chẽ cầm trứng gà, bị đau mà vẫn cười toe toét miệng, trong mắt dâng đầy nước mắt, nhìn Tiêu Lê Hoa kêu mẹ.

Tiêu Lê Hoa đau lòng chạy tới ôm bé dậy, nói: “Bảo bối không khóc! Đau, mẹ thổi cho, thổi thổi liền không đau.”

Tiêu Lê Hoa đặt bé ở trên ghế, vén quần của bé cùng ống tay áo lên nhìn xem, phát hiện đều có chút rớm máu rồi, thấy trong tay bé còn nắm trứng gà kia, thật sự là vừa đau lòng lại vừa muốn cười, từ trong tay bé lấy trứng gà ra, nói: “Đứa nhỏ ngọc này, trứng gà vỡ thì vỡ, vì hai quả trứng gà mà làm mình bị ngã. Về sau không được như vậy nữa.”

“Mẹ, trứng gà có thể bán tiền, ăn ngon.”

Mộc Đầu nói chuyện rất lưu loát rồi, mặc dù thỉnh thoảng sẽ có ấp úng chút, nhưng có thể làm cho người ta hiểu rõ, giọng nói mềm mại, làm cho tim người mềm nhũn.

Tiêu Lê Hoa điểm cái mũi nhỏ của bé nói: “Con té bị thương đáng giá tiền nhiều hơn ah, mẹ đau lòng, trứng gà vỡ chỉ có 100 đồng, chỉ cần không có ngã đến con mẹ sẽ không đau lòng. Lần sau còn như vậy cứ đem trứng gà ném đi, không thể bị ngã nữa biết không? Con so với trứng gà quý trọng hơn nhiều.”

“Mẹ___ người tốt hơn Tam bá mẫu, nàng nói con so với trứng gà còn kém hơn, nói không để cho con ăn.”

Mộc Đầu kéo dài giọng điệu, có chút làm nũng, mẹ đối với bé thật tốt, trước kia Tam bá mẫu mắng liên mắng hấn, cho nên bé vẫn cho rằng trứng gà rất quý trọng, so với mình còn quý trọng hơn.

Tiêu Lê Hoa nghe xong trong lòng không vui, Lý thị này thực đáng giận, nào có ai nói chuyện với hai tử như vậy, xem hai tử nhà nàng ta lớn lên trắng trẻo khỏe mạnh, rõ ràng là ăn ngon hơn không ít, lại đi nói cháu trai như vậy, thật độc ác!

“Đừng nghe Tam bá mẫu các con nói, Mộc Đầu Thạch Đầu nhà chúng ta là châu là ngọc, không phải một quả trứng gà có thể so sánh? Chúng ta muốn ăn bao nhiêu trứng gà thì ăn bấy nhiêu! Mẹ làm trứng gà luộc, trứng trần nước sôi, trứng tráng, còn làm trứng gà muối, ừ, còn có trứng trà! Mẹ đem trứng gà cho các con ăn đủ! Về sau trứng gà nhà chúng ta không bán, toàn bộ đều cho các con ăn hết.”

Tiêu Lê Hoa nghĩ người trong nhà thân thể đều không tốt, nhất là hai tử, để cho bọn chúng ăn ngon nhiều hơn.

“Mẹ, cái gì là trứng trà a?”

Hai tử nháy mắt to hỏi, nghe được mẹ nói nhiều món ăn ngon như vậy, nước miếng đều sắp chảy xuống rồi, tuy nhiên hai bé còn chưa có ăn qua, lại ngần ngại không được tâm tư muốn ăn của hai bé.

Tiêu Lê Hoa nghe xong, trong lòng nghĩ hai hải tử này còn chưa có ăn qua trứng trà ah, nàng làm cho bọn chúng ăn là được rồi.

Đúng lúc này Tạ Hữu Thuận cũng hỏi một câu: “Cái gì là trứng trà vậy?”

Tiêu Lê Hoa nghe xong, thầm nghĩ Tạ Hữu Thuận cũng chưa từng nghe qua, không thể nào? Ngay cả cái này đều chưa từng nghe qua? Nhưng mà trong nội tâm nàng đột nhiên nghĩ đến một khả năng, là cái thế giới này không có trứng trà.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Phúc lợi của nữ xuyên qua

Editor: Vịt

Beta: Tiểu Tuyền

Trước kia Tiêu Lê Hoa thường xuyên nấu trứng gà với lá trà ăn, cũng thường xuyên tự làm trứng gà muối, nàng làm vô cùng tốt, so với mua ở bên ngoài ăn còn ngon hơn, có đôi lúc trong nhà không mua đồ ăn, ăn dưa muối cùng với trứng gà cũng có thể qua được một bữa, còn có thể tiết kiệm được không ít tiền, không nghĩ tới Tạ Hữu Thuận cùng với Thạch Đầu, Mộc Đầu lại không biết thứ này, nàng nghĩ là hai đứa trẻ không biết thì thôi, Tạ Hữu Thuận cũng không biết sao? Thứ này nếu như có bán thì ở trên đường cũng không có sao? Không ăn qua chẳng lẽ còn chưa từng nghe qua?

Tiêu Lê Hoa đã nói là dùng lá trà để nấu trứng gà rồi

Tạ Hữu Thuận nói: “Lá trà còn có thể dùng luộc trứng gà? Ăn ngon lắm sao?”

Tiêu Lê Hoa thuận thế nói: “Tất nhiên là ăn ngon rồi, trứng gà cũng có thể muối ăn làm tăng mùi vị, làm sao lại không thể nấu ăn được?”

“Muối trứng gà ăn? Làm sao muối ăn?” Tạ Hữu Thuận hỏi, Tiêu Lê Hoa vô cùng kinh ngạc, nghĩ tới trứng gà muối cũng không biết sao? Chẳng lẽ trứng gà muối ở thế giới này còn có cách gọi khác? Nhưng nàng cũng đã nói là dùng để tăng mùi vị rồi, Tạ Hữu Thuận cũng phải hiểu được là có ý gì, chẳng lẽ thật không có trứng gà muối? Điều này sao có thể?

Tiêu Lê Hoa nói đơn giản qua cách làm cho Tạ Hữu Thuận biết, kết quả Tạ Hữu Thuận thật sự chưa từng được ăn qua, chưa từng thấy qua lại càng chưa từng nghe nói qua, hẳn chỉ biết là trứng gà có thể nấu ăn, xào ăn, làm súp ăn hoặc trộn lẫn cơm để ăn, nhưng không biết trứng gà còn có thể muối ăn. Tiêu Lê Hoa nghĩ thầm đây rốt cục là thời không nào đây, dầu muối tương dấm chua toàn bộ đều đã có làm sao lại không có trứng gà muối chứ? Thật sự chính là phương pháp làm trứng gà muối vô cùng đơn giản, nếu nói không có các nguyên liệu làm trứng muối nàng còn có thể tin, trong tiểu thuyết không phải là thường xuyên dùng trứng muối để làm giàu sao? Kết quả tới nơi này ngay cả trứng gà muối đơn giản nhất cũng không xuất hiện qua.

Tiêu Lê Hoa nghĩ chẳng lẽ bản thân mình may mắn như vậy? Chẳng lẽ con đường làm giàu tương lai của mình phải nhờ vào quả trứng gà nho nhỏ này sao? A, là toàn bộ trứng gà, trứng vịt, trứng ngỗng chỉ cần đem muối lên toàn bộ là được. Cho dù trứng trà dễ dàng học được, còn có trứng muối nữa đây, nàng nghĩ có thể đây chính là phúc lợi của nữ xuyên qua đi, người khác xuyên qua đều tới những nơi không biết khoai tây, khoai lang, nàng cũng có thể xuyên tới thời không không biết trứng gà muối a.

Nghĩ tới những thứ này Tiêu Lê Hoa liền không nhịn được vui vẻ.

“Nếu mọi người đều không thấy qua thì ta liền làm trứng gà muối cho mọi người ăn, trứng trà cũng làm, ta sẽ làm nhiều loại khác nhau, tới lúc đó cho mọi người ăn đủ!”

Tiêu Lê Hoa cao hứng ôm lấy tiểu Mộc Đầu, muốn đợi làm ra cũng sẽ cầm cho mọi người xem một chút có phải thật sự không có cách làm này hay không, nếu như thật sự không có thì nàng liền làm cái này để kiếm tiền.

Mộc Đầu Thạch Đầu vừa nghe có thể ăn được toàn bộ thì vô cùng cao hứng, hai bé đều biết nướng nấu cơm ăn rất ngon, Tạ Hữu Thuận thấy vợ con đều vui vẻ, hẳn cũng cười không nói lời nào, nghĩ rằng bọn họ đều phải ăn nhiều trứng gà một chút, đều rất gầy.

Muối trứng gà có vài phương pháp khác nhau, cách làm đơn giản nhất từ nhiên là dùng muối để làm rồi, Tiêu Lê Hoa không có nhiều muối, chỉ lấy ra một bình dưa muối, đem dưa muối bên trong lấy ra, sau đó thả mười lăm quả trứng gà vào trong bình, không còn cách nào, trứng gà trong nhà cũng không nhiều lắm, chỉ có thể trước tiên muối những quả trứng này. Đem bình cất kỹ liền nói với hai đứa bé không được đụng vào cái bình, chờ ít ngày nữa mới có thể ăn được, tới lúc đó lòng đỏ trứng gà là sẽ chảy ra dầu, không chỉ có hai đứa bé tham ăn, tới nàng cũng tham ăn nữa.

“Để nướng làm thêm trứng trà cho các con ăn.”

Tiêu Lê Hoa thấy hai đứa bé ngó chăm chăm cái bình không dời mắt thì liền nói với bọn họ, nàng cũng không nỡ vì ăn mà ủy khuất tội nhỏ.

Còn có sáu quả trứng gà, Tiêu Lê Hoa liền tìm lấy một chút lá trà, thật ra thì trứng trà nếu như dùng trà xanh ngon đương nhiên tốt, tuy nhiên không có lá

trà tươi ngon thì trà bình thường cũng được, trong nhà ăn cũng không cần phải chú ý như vậy, hơn nữa đường với muối, còn có rất nhiều những nguyên liệu gia vị khác, liều lượng đều không giống nhau nhưng nhất định có thể làm ra được trứng trà, còn lại chính là thời gian.

Chờ tới khi làm xong trứng trà thì cũng đã tới giờ ăn cơm tối, ở trong viện cũng có thể ngửi thấy được mùi thơm rồi, hai đứa bé liền đứng ở một bên coi chừng, Tiêu Lê Hoa cũng không quản bọn nhỏ làm cái gì, nàng chỉ hâm cách thủy một nồi miến nấu cải trắng, còn hầm canh xương, làm mấy cái bánh bột ngô sau đó liền có thể ăn cơm rồi.

Tạ Hữu Thuận nhìn trứng trà kia cũng thấy rất mới lạ, hẳn chưa bao giờ biết được rằng thì ra trứng gà còn có các cách nấu ăn khó như vậy, còn muốn đến lúc ăn trứng gà muối ngon, cảm thấy vợ biết được rất nhiều. Chờ tới khi ăn trứng trà, hẳn cảm thấy ăn rất ngon, Tiêu Lê Hoa gấp ăn một quả, liền cho hẳn một quả, nhìn thấy hai đứa bé cũng sắp ăn xong rồi liền phân ra cho bọn nhỏ thêm một quả nữa, còn dư lại một quả thì nàng ăn, mùi vị kia đều cảm thấy ăn rất ngon, lại nghĩ tới nguyên liệu chưa đầy đủ mà còn có thể ăn ngon như vậy chính là do trứng gà này cũng không tệ, dù sao cũng không phải là gà ăn thức ăn chăn nuôi mà lớn lên, là gà tre được ăn rau dại mà lớn lên đấy.

“Hữu Thuận, Chàng chưa từng thấy biện pháp làm trứng gà này sao? Kể cả một lần cũng chưa từng thấy? Chàng đi qua nhiều chỗ rồi, ở những túr lâu lớn kia có người ăn loại trứng gà này hay không?” Tiêu Lê Hoa hỏi Tạ Hữu Thuận.

Tạ Hữu Thuận lắc đầu nói: “Cho tới bây giờ ta còn chưa nghe nói qua trứng gà còn có thể muối ăn, còn có thể dùng lá trà để nấu ăn, nếu thật sự như nàng nói có thể làm cho trứng gà bảo tồn được trong thời gian dài mà vẫn có thể ăn ngon như vậy thì đoán chừng có rất nhiều người cũng muốn làm, Ta cũng biết qua những món ăn trong túr lâu, nhưng không có những món ăn như thế, nương tử nàng là từ chỗ nào học được?”

“Trước kia được học từ một lão bà bà, lúc ấy ta cũng không coi là gì, còn nghĩ là nhà chúng ta biết làm, thì ra ngay cả chàng cũng không biết, chàng nói xem đây không phải là bí phương sao?”

Tiêu Lê Hoa giải thích, cũng bịa ra một lão bà bà giả tưởng

Tạ Hữu Thuận nghe xong cũng không nghi ngờ, lại nói “Chờ ta lại đi hỏi thăm một chút, chẳng qua đoán chừng đúng là bí phương.”

“Vậy chúng ta dùng cái này kiếm tiền có được hay không?” Tiêu Lê Hoa hỏi.

Tạ Hữu Thuận trầm tư một chút nói: “Ta thấy vẫn là nên bán cho túr lâu hoặc bán cho những nhà có tiền thử xem, nếu như đây thật sự là bí phương thì như vậy nhất định có thể kiếm tiền, chúng ta là dân thường, cũng không giữ được.” Tạ Hữu Thuận tiếp lời với Tiêu Lê Hoa, nói đúng hơn là trước kia có một nhà cũng có một phương pháp cất rượu, tự mình làm vốn mua bán, kết quả là cả nhà đột nhiên bị sói cắn chết, sau đó loại rượu này lại mua được ở một túr trang lớn, chẳng qua là đã được đổi tên.

Tiêu Lê Hoa vừa nghe xong thì trong lòng cũng kinh sợ, nghĩ tới chỗ nào cũng có chuyện bất bình, nếu không có thể lực trong tay thì cho dù là bảo bối cũng không giữ được.

“Vậy chúng ta đem phương pháp làm trứng gà muối cùng với trứng trà đem bán sao? Trước tiên kiếm một chút bạc đã.” Tiêu Lê Hoa cũng không nói tới trứng gà muối, nghĩ tới nếu có người đoạt bí phương, vậy sau này nói không chừng có thể dùng được ở lúc cần thiết, đồng thời nàng cũng muốn thử nếu như tự mình còn có cách kiếm tiền khác thì xem ra phải cùng người ta hợp tác, nàng bắt giác nản chí hơn, tìm người hợp tác tốt thì còn có tiền cảm về, chỉ cần không hợp tác với người xấu, vậy đó cũng là phương pháp kiếm tiền ổn định, tới lúc đó bọn họ có tiền làm phú hộ là được rồi.

Tạ Hữu Thuận gật đầu, chẳng qua hẳn còn chưa nghĩ xem nên đem phương pháp này bán cho người nào, phải suy nghĩ cẩn thận xem,

Chẳng qua người một nhà đều rất vui vẻ, ăn một bữa ăn ngon, bụng cũng no, còn tìm tới được phương pháp kiếm tiền, có thể tương tượng ít nhất trong một năm này bọn họ sẽ không lo bị đói bụng.

Sáng sớm ngày thứ hai sau khi cơm nước xong, cả nhà đem cửa khóa lại, mang theo một chút đồ vật sau đó tới nhà mẹ đẻ của Tiêu Lê Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Nhà mẹ đẻ

Thôn mà Tiêu Lê Hoa hiện đang ở được gọi là thôn Hạ Cầu, còn có một thôn ở thượng cầu nữa, sở dĩ gọi cái tên này bởi vì ở nơi này của họ có một con sông, chính là con sông bình thường hay ra giặt quần áo kia, sông coi như rộng rãi, nước cũng sâu, mọi người giặt quần áo, tưới nước trồng trọt toàn bộ đều dựa vào con sông này, chẳng qua vì nó không phải con sông nhỏ bình thường, muốn xây dựng cây cầu qua sông cũng không dễ dàng, vì vậy trên sông còn có một chiếc cầu, thôn Hạ Cầu ở hạ du của con sông, cho nên gọi là thôn Hạ Cầu, còn thôn ở đầu sông thì được gọi là thôn Thượng Cầu.

Thôn Hạ Cầu tương đối nghèo, nhưng ở thôn Thượng Cầu lại tương đối giàu có, cho nên những cô nương ở thôn Hạ Cầu đều muốn được gả tới thôn Thượng Cầu, như vậy cũng cách nhà mẹ đẻ gần, cuộc sống cũng trôi qua được tốt, mà những cô nương ở thôn Thượng Cầu nếu đồng ý gả tới thôn Hạ Cầu cũng là hướng tới những nhà giàu có trong thôn mà gả, vì vậy càng lộ ra vẻ thôn Hạ Cầu so ra kém hơn với thôn Thượng Cầu.

Thời điểm Tiêu Lê Hoa đi qua cầu thì trong trí nhớ hiện lên những chuyện này, quả nhiên tới chỗ nào cũng đều có phân biệt giàu nghèo.

Tiêu Lê Hoa có thể nhớ rõ những chuyện này bởi vì ban đầu trong nhà làm mai cho nàng là chọn thôn Hạ Cầu, cũng không tìm ở thôn Thượng Cầu, nàng nghĩ tới cho dù gả cho nông hộ thì cũng muốn gả tốt một chút, tự nhiên là nghĩ như vậy, điều này khiến cho trong lòng Tiêu Lê Hoa trước có một chút bất mãn đối với người nhà mẹ đẻ.

Nhà mẹ đẻ của Trương Thủy Đào cũng ở thôn Thượng Cầu, mà Như Ý thì được hứa gả cho người thôn Thượng Cầu.

Tạ Hữu Thuận thấy Tiêu Lê Hoa nhìn về phía thôn ở thượng sông, liền nói với nàng : “Chờ chúng ta tốt rồi, cũng sẽ không kém hơn so với những người ở thượng sông bên kia.”

Tiêu Lê Hoa nhìn Tạ Hữu Thuận, đang nghĩ làm sao hấn lại nói những lời nói này, sau đó rất nhanh liền hiểu được, ban đầu người làm mai cho Tiêu Lê Hoa, bà mai kia thật giống như chính là người ở thôn Thượng Cầu, lúc ấy nàng còn ồn ào tại sao không tìm cho nàng người ở thôn Thượng Cầu, bà mai kia một khi không cẩn thận lỡ nói ra, về sau thì Trương Thủy Đào còn lấy chuyện này để chê cười nàng, Tạ Hữu Thuận cũng nghe nói phải không? Tiêu Lê Hoa nghĩ nguyên chủ thật sự là chọc phiền toái, tự nàng còn phải từ từ thay đổi cách nhìn của mọi người đối với nàng rồi.

“Ta đang nhìn cây đại thụ ở bên kia.”

“Cây kia cũng đã có hơn năm mươi năm rồi.”

Tạ Hữu Thuận nghe Tiêu Lê Hoa nói như vậy, trong lòng liền thoải mái, thầm nghĩ nàng có thể nói được lời này thì hẳn cũng đã biết đủ rồi, so với Tiêu Lê Hoa trước kia luôn oán trách, hấn thích Tiêu Lê Hoa hiện tại hơn.

Tiêu Lê Hoa cười cười, cùng lên xe đẩy với Thạch Đầu Mộc Đầu nói chuyện, hôm nay bọn họ đi ra ngoài đã mượn xe đẩy của nhà Vương Đại Sơn, xe cũng không lớn, có thể phụ giúp kéo xe được, để hai đứa bé cùng với đồ đạc ở bên trên, Tạ Hữu Thuận cũng gọi Tiêu Lê Hoa ngồi lên, nhưng nàng không chịu, nơi này toàn bộ đều là đường đất, bánh xe kia lại không phải là cao su, cho dù đẩy cũng rất lao lực, nàng còn không muốn phiền tới Tạ Hữu Thuận, nói như thế nào thì hiện tại hấn cũng là nam nhân của nàng.

Một nhà bốn người cười đùa trên đường đi, nhà Tiêu Lê Hoa cách nhà mẹ đẻ rất xa, dọc theo đường đi cũng nghỉ ngơi hai lần, đợi tới lúc đến nơi thì đã là buổi trưa rồi.

Thôn này còn được gọi là thôn Thảo Đầu, cùng những thôn ở dưới thôn Hạ Cầu cũng có cảm giác không sai biệt lắm, một nhà bốn người vừa vào thôn đã bị người ta đánh giá, mọi người đều nhận ra Tiêu Lê Hoa, chẳng qua là không có người nào đi lên chào hỏi, tất cả đều bởi vì thanh danh của Tiêu Lê Hoa ở đây không quá dễ nghe, chẳng qua người của Tiêu gia có duyên không nợ, nên không có ai cười nhạo.

Tiêu gia ở ngay bên cạnh thôn, trong nhà có một chiếc sân rộng, mặc dù chỉ là nhà cỏ tranh nhưng rất gọn gàng, thoạt nhìn cũng không cũ, đoán chừng tu sửa được không tới mười năm, ban ngày cửa lớn mở ra, bọn họ vừa tới cửa liền nhìn thấy Tiêu Đại Thụ đi ra ngoài, nhìn thấy bọn họ thì trên mặt nhếch lên nụ cười, ra chào hỏi bảo bọn họ mau đi vào.

Sau khi vào cửa Tiêu Lê Hoa chỉ thấy từ trong phòng có một phụ nhân đi ra, ngoại hình bình thường nhưng gọn gàng, con mắt lóe sáng tinh tường nhìn qua là một người có chủ kiến, đây chính là đại tẩu Vương thị của Tiêu Lê Hoa, Tiêu Lê Hoa nhớ trước kia quan hệ cùng với đại tẩu này không phải thật sự tốt, nhưng cũng không tới mức như nước với lửa, cho nên nàng cũng cười gọi một tiếng chị dâu, đem đồ đạc trong tay đưa tới.

Vương thị vốn đang cảnh giác, bởi vì em gái của chồng mỗi lần trở lại đều giống như đánh giấc, cho dù Tiêu Đại Thụ nói tình tình nàng ấy đã thay đổi nàng cũng không quá tin tưởng, hiện tại vừa thấy Tiêu Lê Hoa đưa đồ tới thì nàng rất kinh hãi, mỗi lần Tiêu Lê Hoa trở lại đều không mang đồ, ngay cả khuôn mặt tươi cười cũng không có, nàng nghĩ đoán chừng là cô gia đồng thời trở về thì mới mang đồ đi, cô gia cũng thật tốt bụng, nàng liền nhận lấy đồ vật thôi, vừa nói vừa đi vào nhà “Nương vãn vừa nhắc đến muội đấy”

“Là Lê Hoa trở lại hả? Để cho nàng đi vào ——”

Trong nhà truyền ra âm thanh của một phụ nhân, lộ ra vẻ không có khí lực, Tiêu Lê Hoa nghĩ tới người mẹ này còn đang ngã bệnh, lập tức liền đi vào bên trong nhà.

Vào tới trong phòng chỉ thấy trên giường gạch có một vị phụ nhân đang ngồi dựa vào tường, đoán chừng năm mươi tuổi, đầu tóc bạc không ít, sắc mặt cũng không phải là quá tốt, nhìn thấy Tiêu Lê Hoa thì nhìn thẳng, đầu tiên là khăn trang, sau đó thì thờ phào nhẹ nhõm, sau đó lại có chút tức giận, liền cầm lấy một chiếc giày để trong giỏ xách ở bên cạnh liền ném tới.

“Ngươi cái nha đầu chết bầm này, một ngày không làm cho nương tức chết thì ngươi liền khó chịu phải không, lần này còn ngã tới đầu thùng một lỗ, đi gặp diêm vương một lần ngươi có vui không? Ngươi cũng không sợ đem nương ngươi là ta kéo đi cùng luôn đi, ngươi đồ nha đầu chết bầm kia, làm sao ta lại sinh một đứa đòi mạng như vậy a.....”

Tiêu bà Tử vừa khóc, khóc tới ho khan lên, bên cạnh có một tiểu cô nương vội vàng đi lên vuốt thuận khí cho nàng, lại khuyên nhủ.

Tiêu Lê Hoa sợ hết hồn, chiếc giày kia cũng bay qua người nàng, đánh trúng trên tường, nàng nghĩ người mẹ này thật sự đang tức giận, chẳng qua trong lúc tức giận vẫn lo lắng cho nàng nhiều hơn, trong trí nhớ người mẹ này thật ra thì thương Tiêu Lê Hoa nhất, mới có thể đem nàng cưng chiều thành tính tình như vậy, Tiêu Lê Hoa nghĩ tới mình phải thay nguyên chủ tần hiếu, không thể để cho lão nhân lại tức giận lo lắng nữa.

“Nương, là con không đúng, người đừng tức giận, lần này con thật sự muốn thay đổi thật tốt, sau này sẽ sống tốt, không bao giờ... Nghĩ tới những thứ

vô dụng kia nữa, cũng sẽ không để cho nương lo lắng, nương người đừng tức giận, bị chọc tức thân thể thì là nữ nhi không đúng rồi, sau này con còn muốn cho nương hưởng phúc nữa, người cũng không thể tức giận tới hại thân thể. Thạch Đầu, Mộc Đầu, mau tới khuyên nhủ bà ngoại các con, nói nương đã biết sai rồi, không để cho bà tức giận nữa.”

Thạch Đầu Mộc Đầu nghe Tiêu Lê Hoa gọi bọn hắn, lập tức đã chạy tới lôi kéo y phục của Tiêu bà Tử, giọng trẻ con mềm nhẹ khuyên nhủ.

Tiêu bà Tử ngừng khóc, nghĩ thầm đại nữ nhi lần này hình như thật sự đã thay đổi tốt lên rồi? Nhìn thấy bộ dạng như vậy, trong lòng bà liền cao hứng lên, lại nghe thấy hai ngoại tôn đang dụ dỗ bà, trên mặt lúc này mới nở nụ cười, tiểu cô nương bên cạnh cũng lau nước mắt cho bà, sau đó quay về phía Tiêu Lê Hoa gọi một tiếng tỷ tỷ, ánh mắt cũng tò mò nhìn về phía Tiêu Lê Hoa

Tiểu cô nương này ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, lông mày dài mắt to, mũi cao, miệng nhỏ, mặt hình trứng ngỗng, giống Tiêu Lê Hoa tới sáu, bảy phần, chính là muội muội của Tiêu Lê Hoa, Mai Hoa.

Tiêu Lê Hoa nhìn nàng, thầm nghĩ tới một cô nương tốt như vậy mà lại bị nguyên chủ hãm hại rồi, trong trí nhớ Tiêu Mai Hoa cho tới bây giờ còn không có đính hôn, tất cả đều bởi vì nàng có một tỷ tỷ có thanh danh không tốt. Những cô nương ở nông thôn đều đính hôn từ rất sớm, cho dù không tới mức làm cô dâu nhỏ chỉ phúc vì hôn, nhưng hầu như mọi người đều đến mười hai, mười ba tuổi thì đã đính hôn cả rồi, sau đó ở nhà chờ thêm mấy năm nữa, tới mười lăm, mười sáu tuổi liền thành hôn, khoảng mười tám tuổi trở thành mẹ là chuyện rất bình thường.

Mà Tiêu Mai Hoa lớn lên có tính tình tốt, nhưng những người trong sạch cũng không có tới cầu hôn, chỉ có những người không tốt kia, nào thì đã chết vợ, người tàn tật, người nghèo không đủ cơm ăn, những người này tới lại không ít, tất cả đều do Tiêu Lê Hoa náo loạn, ai cũng sợ Tiêu Mai Hoa giống tỷ tỷ, vậy thật sự là yêu tinh quấy nhiễu gia đình

Tiêu Lê Hoa nghĩ tới trong trí nhớ cô nương này cũng chưa từng oán trách qua tỷ tỷ, còn khuyên bảo nàng phải sống thật tốt, cô nương tốt như vậy, tới lúc đó nàng cũng phải chuẩn bị một phần đồ cưới tốt, để con bé gả cho người trong sạch đi.

“Mai Hoa, đây là cái kết tỷ mới thất được, cho muội mang đi chơi.”

Tiêu Lê Hoa lấy ra một cái kết được thắt cho Tiêu Mai Hoa, nghĩ tới thay đổi quan hệ với người nhà mẹ đẻ, tiểu cô nương đều yêu thích mặc những đồ đẹp, lần này nàng tới cũng vội vàng, lại không mua được chút ít hoa hay bông gì đó, càng đừng nói tới đồ trang sức đeo tay cùng vải vóc, nên chỉ có thể đưa cái này thôi, nàng nghĩ đoán chừng nàng ấy cũng sẽ thích.

Tiêu Mai Hoa vừa nhìn thấy cái nút thắt hồng hồng kia liền thích, nói tạ ơn, cũng có chút ngại ngần nhận lấy, cẩn thận nhìn ngắm, cái kết hồng hồng kia có màu sắc thật đẹp mắt, các nàng cũng không làm được cái kết như thế này.

Lúc này Tạ Hữu Thuận đi tới làm lễ ra mắt với Tiêu bà tử, nói mấy câu liền bị Tiêu Đại Thụ dẫn ra phía ngoài để nói chuyện riêng rồi

“Lê Hoa, con thật sự thay đổi tốt lên thì nếu ta có chết cũng có thể nhắm mắt lại rồi, nương cũng mong sau này con cũng đừng thay đổi trở về lại nữa, con rể lớn chính là một người tốt, nương thương con như vậy sao có thể hại con được? Con hãy sống cùng hắn cho thật tốt, cũng đừng khắp nơi gây chuyện với hắn thì cuộc sống của các con mới có thể tốt lên, con cũng đừng làm cho nương lo lắng nữa.” Tiêu bà Tử lôi kéo Tiêu Lê Hoa dặn dò.

Tiêu Lê Hoa đáp ứng, sau đó liền hỏi thăm tình trạng bệnh của Tiêu bà tử, biết là đã mời lang trung, cũng đang uống thuốc thì nàng liền yên tâm, thấy Vương thị muốn đi làm cơm, nàng vội vàng đứng lên.

“Nương, con thật vất vả mới trở lại một lần, để con làm cho người một bữa cơm đi, lại nói con cũng đã qua nhiều năm rồi không nấu cơm cho người ăn được lần nào rồi.” Tiêu Lê Hoa để cho Mai Hoa ở cùng Tiêu bà Tử, nàng lôi kéo Vương thị đi ra bên ngoài, Vương thị lại không để cho nàng đi, nói đại cô từ về nhà không cần làm cơm, nhưng nàng kiên trì muốn đi, cuối cùng hai người đều cùng đi ra ngoài.

Tiêu Lê Hoa có ý muốn giao hảo với chị dâu, cho nên làm việc cũng rất chịu khó, thành ra nàng nấu cơm, Vương thị làm trợ thủ, làm ra bốn món ăn một món súp, chẳng qua toàn bộ đều để trong chiếc chậu nhỏ, liều lượng cũng nhiều, người một nhà ăn đều rất thỏa mãn, ngay cả Tiêu bà tử cũng khoe nữ nhi nấu cơm ăn ngon, lại nhìn thấy đại nữ nhi cùng con dâu và tiểu nữ nhi cười cười nói nói, bà càng yên tâm hơn, nghĩ đến đại nữ nhi lần này thật sự làm công ở nhà giàu người ta, nếu thực sự lạnh lợi cũng sẽ được người thích, nhưng như bây giờ rất tốt, một nhà đều hòa thuận vui vẻ.

Tiêu gia chỉ có một nhi tử, tên Tiêu Thập, sở dĩ đặt cái tên này là vì vợ chồng họ thành thân năm năm mới có được đứa con trai này, sợ không có liền gọi là Tiêu Thập, là có ý muốn lừa gạt diêm vương, ý là người thứ mười cũng không hiếm có, diêm vương gia cũng sẽ không muốn. Tiêu Thập lớn lên dũng mãnh to lớn, hôm nay đã sáu tuổi, so với Thạch Đầu còn lớn hơn một tuổi nhưng lại cao hơn Thạch đầu tới nửa cái đầu, người cũng béo hơn một vòng.

Tiêu Lê Hoa rất thích đứa cháu này, liền cho hắn một chuỗi tiền đồng để hắn đi mua kẹo, Tiêu Thập rất vui mừng, dù trước kia Tiêu Lê Hoa tới đều đối với hắn không tốt, nhưng hắn lại không mang thù, hiện tại cầm tiền lại được ăn một bữa ngon, liền thân mật gọi Tiêu Lê Hoa, mang theo Tiêu Thạch Đầu Tiêu Mộc Đầu đi chơi.

Tạ Hữu Thuận cùng với Tiêu Đại Thụ vừa đi về phía sau viện làm việc vừa nói chuyện, mấy người phụ nhân Tiêu Lê Hoa và Tiêu bà tử thì nói chuyện trong nhà, Mai Hoa cũng muốn học phương pháp thắt nút kia, Tiêu Lê Hoa liền dạy nàng, Vương thị cũng ở một bên học. Nghe thấy Tiêu Lê Hoa dạy nàng hai loại, lại để cho các nàng xem một chút có bán được hay không, tới lúc đó thì đem bán lấy tiền, các nàng nghe thấy liền chú tâm học hơn, bởi trước kia cũng thêu qua những đồ này nên học được rất nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Lưu quản sự

Editor: Vịt

Beta: Tiểu Tuyên

Vừa tới giờ Thân, đám người Tạ Hữu Thuận liền chuẩn bị về nhà, đoạn đường cách đây quá xa nên bây giờ đi về thì trời cũng không tới mức quá tối.

Còn đang từ biệt thì nghe thấy bên ngoài cửa có tiếng kêu la. Sau đó có nhiều người từ ngoài đi vào, mang bộ dáng hùng hổ, nhìn qua đã thấy là lai giả bất thiện (người tới không có ý tốt).

Tiêu Lê Hoa thấy những người này đều mặc quần áo giống nhau, trông giống như gia đình của nhà nào đó, liền nghĩ không biết bọn họ tới nơi này làm gì, chẳng lẽ đại ca của nàng chọc tai họa? Đại ca thật thà như vậy làm sao đi gây chuyện? Nàng mang vẻ mặt mờ mịt nhìn về phía Tiêu Đại Thụ, vừa nhìn cũng biết họ không biết rõ những người này tới làm cái gì?

“Người nào là Tiêu Đại Thụ? Mau đi ra!” Đi tới trước là một nam nhân cường tráng quát to hỏi, ánh mắt quét tới quét lui giữa hai người Tiêu Đại Thụ cùng với Tạ Hữu Thuận, thấy Tiêu Đại Thụ tiến tới phía trước một bước, hần liền trừng mắt lên “Ngươi chính là Tiêu Đại Thụ? Vậy cặp bầy thú ở trên núi có phải là ngươi để đó hay không?”

Sắc mặt Tiêu Đại Thụ trắng nhợt, thời điểm không có việc gì làm hần liền lên núi để đặt hai cái bầy thú, nghe lời người này nói thì chẳng lẽ hai cái bầy thú của hần gây ra chuyện gì rồi?

“Vị huynh đệ này, không biết đã xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện gì? Hai chiếc bầy thú của người đã bầy dinh quản sự của chúng ta, hiện tại đang bị trọng thương, quản sự của chúng ta chính là một người tốt có tâm tính thiện lương, không muốn đi huyện nha để kiện người, người liền đền tiền thuốc thang đi, cũng không muốn nhiều của người, chỉ cần một trăm lượng là đủ.”

Nam tử cường tráng kia liếc con mắt đỏ như máu nhìn thoáng qua ngôi nhà, lại nhìn lại quần áo mà người nhà này đang mặc, trong ánh mắt có chút khinh miệt, cũng không biết có thể lấy đủ được một trăm lượng hay không, chẳng qua không lấy đủ cũng phải lấy đủ, ánh mắt của hần nhìn tới Tiêu Mai Hoa ở phía sau cùng, nghĩ tới cô gái nhỏ này đúng là lớn lên không tệ, khó trách được quản sự coi trọng.

“Cái gì? Một trăm lượng?” Sắc mặt Tiêu Đại Thụ càng thêm trắng hơn, một trăm lượng bạc thật sự là quá nhiều, trong nhà hần hiện tại vì muốn chữa bệnh cho Nương nên quả thật không còn bao nhiêu tiền nữa.

Vương thị lúc này nói: “Vị huynh đệ này, cái gì mà đã thương muốn một trăm lượng bạc? Rồi lại nói hai chiếc bầy thú kia chúng ta đặt ở chỗ đỉnh núi của nhà chúng ta, còn làm cả dấu hiệu, chuyện này nếu như bị kẹp dính thì cũng không thể tới oán trách chúng ta được, nếu là nói mười lượng tám lượng tiền thuốc thang thì chúng ta cũng nhận, nhưng một trăm lượng là quá nhiều.” Vương thị vừa thấy quần áo mà những người này mặc, lại nghe tới xưng hô của bọn họ là quản sự thì không dám quá đắc tội, nhưng để cho nàng bỏ ra một trăm lượng bạc, nàng cũng không đồng ý, liền cả gan nói những lời này.

Tiêu Lê Hoa cũng nghĩ chị dâu của mình là một người có đảm lược, đại ca là một người đang hoàng, có chị dâu như vậy chèo chống gia đình là rất tốt, hơn nữa sau này nếu như có gì mua bán kiếm được tiền đều giao cho họ, có người như đại tẩu nhất định có thể làm được. Chẳng qua bây giờ không phải là thời điểm nghĩ tới cái này, nàng nhìn thấy mấy người này, thấy người tới mang theo trông mắt đánh giá mình cùng với Tiêu Mai Hoa thì liền nhủ mày xuống.

“Cho dù đỉnh núi kia là của nhà ngươi thì cũng phải đưa tiền, nếu không sẽ bị kiện, chúng ta chính là người của Tiêu gia trang, nếu như các ngươi muốn quỵt nợ thì có thể nghĩ tới hậu quả kia!”

Nghe thấy là Tiêu gia trang, mấy người Tiêu Đại Thụ cùng với Vương thị đều bị dọa rồi, Tiêu gia trang cũng không phải là một thôn trang, mà là một thôn trang của người giàu, Tiêu gia có tới mấy trăm mẫu ruộng tốt, cũng có không ít cửa hàng, hơn nữa nghe nói Tiêu gia còn có người ở trong triều làm quan, ngay cả huyện thái gia cũng lui tới cùng họ, thái độ hết sức khách khí, bọn họ là chọc không nổi người của Tiêu gia trang.

Tiêu Đại Thụ nói: “Một trăm lượng thật sự là quá nhiều, có thể bớt một chút hay không?”

“Bớt một chút? Chân của quản sự chúng ta thiếu chút nữa là bị kẹp đứt, Thầy thuốc cũng đã nói rồi, nếu như không dưỡng tốt còn có thể bị thọt, như vậy muốn một trăm lượng mà còn bớt một chút? Cũng may là quản sự của chúng ta có lòng tốt, lúc này mới muốn ít một chút, các ngươi cũng đừng có được voi đòi tiên, một trăm lượng, một chút cũng không thể thiếu. Nhưng mà đây còn là dưới tình huống quản sự của chúng ta không bị thọt, nếu như quản sự của chúng ta thật sự bị thọt, thì có bắt các ngươi trả một ngàn lượng cũng không đủ!”

Người hần tráng kia nói, thấy trên mặt Tiêu Đại Thụ đều toát mồ hôi, ngay cả Vương thị mới vừa rồi còn dám cãi lại cũng đã bị dọa tới rồi, Tiêu Mai Hoa cũng gấp gấp tới căng thẳng, một nam một nữ bên cạnh bọn họ đều cau mày, nghĩ thầm muốn chính là như vậy, một trăm lượng không áp suy sụp được bọn họ, tới lúc đó sẽ phải là một ngàn lượng.

Những người đó cũng nói để cho bọn họ chuẩn bị bạc, hai ngày sau họ quay lại lấy tiền, sau đó liền rời khỏi.

“Vậy phải làm sao bây giờ a. Thời gian sau này phải làm sao để trôi qua đây?”

Chân tay Vương thị run rẩy, đây quả thực là người đang ngồi ở trong nhà, mà họa thì từ trên trời rơi xuống, mắt thấy Đại cô đang càng ngày càng tốt, tại sao lại xảy ra chuyện này!

Tiêu Đại Thụ cũng ngồi chồm hóm ở trên mặt đất bắt đầu nắm tóc, hần nghĩ tới không có chuyện mình lên núi đặt cặp bầy thú làm cái gì, hần từ khi bắt đầu đặt cặp bầy thú kia tới giờ cũng không kiếm ra được tới một trăm lượng bạc, càng đừng nói là một ngàn lượng, đây quả thực là muốn chết!

“Nurong! Người không sao chứ? Nurong! Người đừng làm con sợ!” Tiêu Mai Hoa lúc này quát to một tiếng, xoay người chạy vào, thì ra là Tiêu bà từ đã té liệt ngã xuống bên cạnh cửa, đoán chừng là mới vừa rồi cũng đã nghe được.

Cả nhà cũng bất chấp gấp gấp sợ hãi, đều vội vàng tới chiếu cổ Tiêu bà tử, diu nàng vào trong phòng, lại ấn huyệt nhân trung ở giữa mũi và miệng, vừa vuốt thuận ngực, cuối cùng cũng làm người tỉnh lại.

Tiêu bà tử khi thanh tỉnh lại thì liền khóc lóc, mặc dù nàng chỉ là phụ nhân, nhưng cũng đã sống lâu năm, rất rõ ràng những người đó đầu tiên là muốn một trăm lượng, còn nói ra một ngàn lượng bạc, chuyện này sẽ không có được kết quả tốt, người bị thương có thể sử dụng tới một trăm lượng bạc sao? Nhưng vừa lên tiếng đã đòi nhiều như vậy, rõ ràng là muốn khi dễ nhà bọn họ, bà còn biết một chuyện, càng chứng tỏ rõ hơn đã xảy ra chuyện gì, không phải là bà suy nghĩ nhiều, nhìn thấy Tiêu Mai Hoa đang gấp gấp ở bên cạnh, bà lôi kéo tay của Tiêu Mai Hoa, khóc càng dữ tợn hơn.

Người một nhà vừa khuyên vừa dỗ, cuối cùng cũng để cho Tiêu bà tử ngừng khóc, bà kêu Tiêu Mai Hoa đi nấu chút nước sôi cho bà uống, muốn để Tiêu Mai Hoa rời đi, Tiêu Mai Hoa cũng không chịu đi.

“Nurong, lần này là con gây chuyện cho mọi người rồi, là con không tốt, nếu thật sự không được thì con sẽ gả đi, con nhận mệnh .”

Tiêu Mai Hoa vừa nói vừa bưng mặt khóc, nước mắt theo tay chảy xuống phía dưới.

Tiêu Đại Thụ hỏi: “Nurong, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra a? Làm sao lại có liên quan đến Mai Hoa thế? Sao con nghe mà không hiểu?”

Tiêu Lê Hoa cũng ở một bên hỏi, chẳng qua nàng đã đoán được một chút là có chuyện gì xảy ra rồi, đoán chừng là có người coi trọng Mai Hoa, khó trách vừa rồi người cầm đầu kia tới ngó chừng Tiêu Mai Hoa, có khả năng nhất chính là quân sự hoặc người trong nhà của hần, Tiêu gia không đồng ý, sau đó mới có chuyện ngày hôm nay, đây là buộc Tiêu gia gả nữ nhi đi, thật là từ xưa đều đã có loại chuyện bất bình này, bây giờ còn rơi vào trên đầu người nhà của nàng, nàng mới biết được loại mùi vị này thật sự rất khó chịu.

Vương thị cũng đem chuyện nói lại một lần.

Tiêu gia có một quân sự, quân sự này ở điền trang cách nơi đây chừng một trăm dặm, họ Lưu, hần nhìn trúng Tiêu Mai Hoa, muốn kết hôn với Tiêu Mai Hoa, nhưng người này lớn lên không phải đặc biệt đẹp mắt, hơn nữa tuổi cũng ba lăm ba sáu rồi, còn đã chết vợ, trong nhà còn có nhi tử còn lớn hơn Tiêu Lê Hoa, Tiêu gia làm sau có thể đem Mai Hoa gả cho hần được, cho nên liền cự tuyệt, kết quả là xảy ra chuyện này.

Tiêu Đại Thụ không biết là bởi vì lúc ấy hần không có ở nhà, vì không muốn cho hần phiền lòng nên cũng không có nói với hần, vốn cho rằng chuyện hôn sự này đẩy đi là xong, không nghĩ tới bây giờ người ta lần tới cửa, còn dùng phương thức này.

Tiêu Đại Thụ vừa nghe cũng không biết bây giờ phải làm sao, sau đó nói: “Chúng ta đi Tiêu gia trang tìm Tiêu lão gia đi, để hần làm chủ cho chúng ta, nghe nói Tiêu lão gia là người rất tốt.”

Vương thị nói: “Thiếp nghe nói Tiêu lão gia đã rời nhà đi rồi, bây giờ đang là phu nhân của hần trông coi, Lưu quân sự này giống như rất được Tiêu phu nhân coi trọng, hình như còn là thân thích gì đó với Tiêu phu nhân.....”

“Vậy cũng phải đi thử xem, bọn họ khẳng định không phải là tới để muốn bạc, mà hướng về phía Mai Hoa của chúng ta, không thể để cho Mai Hoa chịu tội được!”

Tiêu Đại Thụ nói, hần không thể để cho muội muội gả cho loại người này được.

Người một nhà đang nói chuyện liền nghe thấy bên ngoài đang có người gọi Tiêu Đại Thụ, vừa đi ra ngoài đã nhìn thấy trong viện đứng không ít người.

Tiêu Lê Hoa nghĩ tới người ở Thôn Thảo Đầu này chẳng lẽ thích nghe bát quái tới như vậy sau? Tiêu gia vừa mới xảy ra chuyện xong thì bọn họ liền tới rồi? Hoặc những người này chính là rất thích giúp người, vì vậy nên mới tới để giúp bọn họ? Nàng đang suy nghĩ thì đã nghe thấy một nam nhân khoảng bốn lăm tuổi đang nói chuyện với Tiêu Đại Thụ, hần chính là thôn trưởng Thôn Thảo Đầu, hần mở miệng hỏi trước chuyện vừa rồi, sau đó báo với Tiêu Đại Thụ để bọn họ phải xử lý tốt chuyện này, không nên đắc tội Lưu quân sự, bởi vì rất nhiều người ở trong Thôn Thảo Đầu đều làm ruộng của Tiêu gia, nếu như chọc tới Lưu quân sự thì người ở thôn bọn họ sẽ không có đường sống, những người cùng đi theo đều rí rít nói như vậy.

Tiêu Lê Hoa thấy những người này đâu phải tới giúp đỡ, mà là tới gây áp lực cho bọn họ.

Thậm chí đã có phụ nhân biết chuyện Tiêu Mai Hoa bị Lưu quân sự nhìn trúng, cho nên liền nói hay để Tiêu Mai Hoa gả cho Lưu quân sự, như vậy chẳng những không cần bồi thường tiền mà còn có thể có một con rể tốt, sau này người thôn Thảo Đầu cũng đi theo dính chút vinh quang, lời nói này lại được rất nhiều người phụ họa.

Tiêu Đại Thụ lớn tiếng nói: “Muội muội của ta chắc chắn không thể gả cho Lưu quân sự kia!”

Người trong thôn bị quát lên như vậy toàn bộ đều sợ hết hồn, sau đó bảo Tiêu Đại Thụ nếu nguyện ý muốn làm gì thì làm, không cần liên lụy tới người trong thôn là được, sau đó liền rời đi.

“Đại ca, nếu không hãy để muội gả đi thôi, những người đó chắc chắn sẽ không chịu dừng lại ở một trăm lượng, khẳng định còn có thể muốn nhiều hơn, trong nhà làm sao có nhiều tiền như vậy” Lúc này Mai Hoa đi ra, nàng cũng không khóc, sắc mặt trắng bệch giống như là đã nhận mệnh rồi.

Tiêu Đại Thụ chỉ nói sẽ không để cho nàng gả đi, nhưng hắn cũng không biết nên làm sao cho tốt, hiện tại hắn ngay cả một trăm lượng bạc cũng phải đi mượn, chẳng qua bây giờ người trong thôn đều biết được chuyện này có liên quan với Lưu quân sự, biết được Lưu quân sự coi trọng muội muội của hắn, đoán chừng sẽ không đưa tiền cho hắn nữa. Vương thị càng không biết phải làm thế nào, chỉ có thể lôi kéo Tiêu Mai Hoa trở về trong phòng.

Tiêu Đại Thụ nói: “Ta sẽ không để cho Mai Hoa gả cho Lưu quân sự, hắn năm nay bao nhiêu tuổi, lại còn từng chết vợ, lại lớn lên xấu, vóc dáng còn thấp hơn Mai Hoa một cái đầu, nam nhân như vậy ta sẽ không thể gả Mai Hoa đi, cho dù có quỳ chết ở cửa Tiêu gia, ta cũng sẽ đi cầu xin Tiêu phu nhân!”

“Đại ca, mọi người đừng gấp vội, để muội suy nghĩ biện pháp.”

Tiêu Lê Hoa đột nhiên nói, nghe Tiêu Đại Thụ nói như vậy, trong lòng nàng rất cảm động, nghĩ thầm có đại ca như vậy rất tốt, chờ nghe được hắn nói những lời đó thì linh quang trong đầu chợt lóe lên, nghĩ tới có lẽ dùng biện pháp này có thể được.

Tiêu Đại Thụ nói: “Muội có biện pháp gì?”

Tiêu Lê Hoa hỏi: “Tiêu gia có phải có một tiểu thư gọi là Tiêu Từ Y hay không?”

“Đúng vậy, đó là Đại tiểu thư của Tiêu gia, danh tiếng vô cùng tốt. Muội hỏi tới nàng làm gì? Chẳng lẽ muốn đi cầu xin nàng?” Ánh mắt Tiêu Đại Thụ sáng lên, nếu cầu xin Tiêu phu nhân, có thể Tiêu phu nhân còn che chở cho thân thích của nàng, nhưng Tiêu tiểu thư cũng chỉ là cô nương trẻ tuổi, đoán chừng có thể giải quyết được chuyện tình của Mai Hoa.” Chúng ta đi cầu xin Tiêu tiểu thư!”

“Ca ca, để muội đi đi, huynh yên tâm, nói không chừng muội có biện pháp để cho Tiêu tiểu thư tới hỗ trợ.”

Tiêu Lê Hoa nói với Tiêu Đại Thụ, muốn vì cái nhà này, vì Mai Hoa, lần này nàng nhất định phải tới gặp Tiêu Từ Y, muốn cho Lưu quân sự kia nhận đủ thương một lần.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Kiểu giáng của giày

Tiêu Lê Hoa đi an ủi Nương cùng muội muội Mai Hoa, nói nàng sẽ có biện pháp giải quyết chuyện này, để cho các nàng không cần phải lo lắng, kết quả các nàng đều không tin lời của nàng, Tiêu bà tử càng không muốn để nàng đi tới Tiêu gia náo loạn, vạn nhất nếu náo quá mức chẳng những khiến Mai Hoa xui xẻo mà ngay cả nhà bọn họ cũng đều phải xui xẻo theo.

Tiêu Lê Hoa phải thề tuyệt đối sẽ không đi náo loạn thì Tiêu bà tử mới yên tâm, sau đó liền lôi kéo tay của Mai Hoa rồi mặt ủ mày chau.

Trải qua một trận náo loạn đã mất một canh giờ, Tiêu Đại Thụ dứt khoát để bọn họ ở lại một đêm, cũng tiện an ủi nương cùng với Mai Hoa, chẳng qua là Tiêu Lê Hoa không có ở lại, nàng vẫn thích ở lại chính nhà của mình hơn, hơn nữa còn muốn đi Tiêu gia trang, nó cách thôn Hạ Cầu gần hơn một chút, cho nên bọn họ vẫn về nhà, chờ tới nhà thì trời cũng đã tối rồi, thuận đường đem xe trả lại, một nhà mới đi về nhà, tiểu Mộc Đầu đều đã ngủ mất rồi.

Về tới nhà Tiêu Lê Hoa làm đồ ăn đơn giản để người một nhà ăn, Tiêu Lê Hoa rửa mặt cùng rửa tay chân cho Thạch Đầu và Mộc Đầu, để bọn nhỏ nằm ngủ ở trên giường gạch, nàng cùng với Tạ Hữu Thuận hai người ngồi ở trên giường gạch hướng về phía chiếc bàn trên tiểu kháng, có châm một ngọn đèn để nói chuyện.

Tạ Hữu Thuận nói: “Nàng thật sự muốn tới Tiêu gia trang? Để ta đi cùng nàng.”

“Được, ngày mai chúng ta sẽ đi, để Thạch Đầu cùng với Mộc Đầu ở trong nhà Vương nhị tẩu đi.”

Tiêu Lê Hoa quay đầu lại nhìn hai nhi tử mới dính gối đã ngủ mất rồi, trên mặt lộ ra nụ cười mỉm từ ái, có hai đứa nhỏ này khiến cho nàng liền cảm thấy đặc biệt có sức lực, đồng thời hôm nay ở nhà mẹ đẻ gặp phải chuyện này càng khiến cho nàng kiên định hơn với quyết tâm kiếm tiền, nàng không muốn sau này trong nhà bởi vì không có tiền nên nhận phải loại khi dễ như vậy, nàng muốn cho hai đứa bé một khung trời để khỏe mạnh trưởng thành, nếu muốn đọc sách thi khoa cử thì có thể đi, nếu muốn làm phú ông tiểu dao nhân hạ cũng được.

Tạ Hữu Thuận vốn lo lắng nương tử đi Tiêu gia sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của nàng nhìn nhi tử, tâm tình của hắn cũng buông lỏng, nghĩ tới nàng đã thay đổi rồi, cũng không cần phải lo lắng nữa.

Hai vợ chồng nói chuyện một lát sau đó tắt đèn đi ngủ.

Ngày thứ hai sau khi ăn xong điểm tâm hai người liền đem hai đứa bé đưa tới chỗ vợ chồng Vương Đại Sơn, nhìn hai đứa nhỏ cùng với Đồng Tiền ở chung một chỗ, cả hai người đều yên lòng rồi đi.

Tiêu gia trang cách thôn Hạ Cầu cũng không gần, nếu như đi bộ mau phải mất khoảng một canh giờ, may mắn là trên đường họ gặp phải một chiếc xe trâu, cả hai người đi nhờ xe nên cũng thoải mái một đoạn đường, vì vậy chưa tới một canh giờ đã tới nơi.

Tiêu gia trang vô cùng khí phái, Tiêu Lê Hoa nghĩ về sau mình cũng muốn kiếm tiền để sắm một phần sản nghiệp như vậy, tới lúc đó cho thu địa tô để kiếm bạc, con cháu đầy cả sảnh đường, như vậy sẽ rất hạnh phúc.

Muốn gặp được tiểu thư Tiêu gia cũng không dễ dàng, không phải nói muốn gặp là có thể gặp được, Tiêu Lê Hoa đã sớm nghĩ tới chuyện này, vì vậy để cho Tạ Hữu Thuận đưa cho người giữ cửa một chút tiền, để hắn đi truyền lời, nói là bọn họ có chuyện muốn gặp Tiêu tiểu thư, là chuyện về Tô Nguyên Xuân,

Nàng cũng không tin Tiêu Tử Y nghe thấy vậy liền không gặp bọn họ, Tô Nguyên Xuân ngày đó làm trò nhục nhã nàng ấy trên đường trước mặt nhiều người như vậy, hơn nữa còn liên quan tới nam nhân, nữ nhân dù có tấm lòng độ lượng hơn nữa cũng sẽ có oán khí, Tiêu Tử Y ngày đó mặc dù mặt ngoài bình tĩnh, nhưng lửa giận ở trong mắt nàng ấy, Tiêu Lê Hoa cũng không có bỏ sót.

“Nương tử nàng muốn nói chuyện kia với Tiêu tiểu thư?”

Tạ Hữu Thuận hỏi, nghĩ tới Tô tiểu thư kia vừa nhìn là biết người nhỏ mọn, nếu như chọc phải nàng ta thì có thể dính phiền toái hay không? Hắn cũng không lo lắng bản thân mình, hắn chỉ lo lắng vợ hắn cùng hài tử, hơn nữa Tô Nguyên Xuân lại là thân thích của Cao gia, còn biết nương tử, hắn không muốn lại để cho nương tử cùng với Cao gia nhắc lên quan hệ.

Tiêu Lê Hoa nói: “Chàng yên tâm, ta chỉ đem nữ nhân họ Tô kia làm cái có, chỉ là muốn gặp được Tiêu tiểu thư thôi, ta muốn cùng với Tiêu tiểu thư nói chuyện khác, chẳng qua chuyện này cũng là Tô Nguyên Xuân dẫn lên, nếu như Tiêu tiểu thư cảm thấy hứng thú thì có thể giúp chúng ta xử lý quản sự kia một chút, Mai Hoa sẽ không có chuyện gì.”

Tạ Hữu Thuận gật đầu, cùng chờ với Tiêu Lê Hoa, hắn nghĩ tự mình muốn đi nhìn xem một chút, nếu xảy ra chuyện thì để hắn tới chống đỡ là được.

Qua không tới một lúc sau, gia đình kia đã trở lại, đi theo còn có một tiểu nha hoàn, muốn dẫn Tiêu Lê Hoa cùng với Tạ Hữu Thuận đi vào.

Vào trong thôn trang, ánh mắt của Tiêu Lê Hoa liền đánh giá phong cảnh ở bên trong, trong lòng thầm than thở, nghĩ tới bố cục này quả thật không tệ, chẳng qua nàng không có hết nhìn đông lại nhìn tây, miễn khiến cho người ta xem thường. Rất nhanh đi tới hậu viện, tiểu nha hoàn để cho Tạ Hữu Thuận đứng lại chờ, mang theo Tiêu Lê Hoa đi vào trong.

Tiêu Lê Hoa bảo Tạ Hữu Thuận không cần phải lo lắng, nàng sẽ lập tức trở lại, Tạ Hữu Thuận cũng chỉ có thể ở nơi này để chờ đợi.

Hậu viện so sánh với phía trước rõ ràng nhìn còn đẹp hơn, lúc này đã là cuối mùa xuân đầu mùa hè, hoa hồng xanh lá mạ có sắc thái rực rỡ, dọc theo đường đi khiến cho ánh mắt người ta đều nhìn không hết, trong lúc vô tình đã tới một gian phòng, chỉ thấy Tiêu Tử Y đang ngồi ở trên ghế, vẫn mặc một thân áo màu tím, nhưng quần màu lam nhạt có thêu hoa văn, trên đầu cài một cây trâm, phía trên là tơ vàng tết thành hình hoa mẫu đơn, vừa hoa lệ vừa uyển chuyển, cùng với khí chất của nàng thật sự vô cùng xứng.

Tiêu Lê Hoa thầm nghĩ Tiêu Tử Y thân là đại gia khuê tú có khí chất thật sự rất đẹp, bản thân mình thì mặc giống như nông phụ, nhưng nếu mặc giống như vậy thì quả thật nàng có chút không thể giả bộ đến được.

Tiêu Tử Y đang nhìn Tiêu Lê Hoa, nhìn thấy thôn phụ này lớn lên có khuôn mặt trướng ngồng, mắt to mày liễu, làn da trắng nõn, đầu tóc được bọc lại bằng một khối khăn màu lam, áo là màu lam, quần màu xanh, trang phục gọn gàng, mặc dù vẻ thủy mị ở trung đẳng, nhưng lại vì vẻ mặt cùng ánh mắt ôn hòa khiến càng thêm ưa nhìn, nàng nghĩ một thôn phụ hương đã như vậy thì có thể cùng nàng nói chuyện gì về Tô Nguyên Xuân? Trong lòng nàng càng hiếu kỳ, nhưng cũng không có ôm hi vọng gì lớn.

Tiêu Lê Hoa khề hành lễ với Tiêu Tử Y, tự giới thiệu mình.

“Ngươi cũng họ Tiêu, không biết là họ Tiêu nào? Họ Tiêu ở Thảo Đầu hay là Tiêu Nguyệt Tiêu?”

Tiêu Tử Y hỏi xong liền nghĩ đến Tiêu Lê Hoa là một nông phụ, nữ nhân ở nông thôn như vậy đều không biết chữ, hỏi như thế nàng cũng không thể trả lời được, còn lộ vẻ lúng túng, chẳng qua không ngờ Tiêu Lê Hoa lại trả lời, trong lòng nàng còn có chút hứng thú, một thôn phụ còn biết chữ, điều này khiến cho nàng rất thương thức..

“Thì ra là cùng một dòng họ, mời Tạ tử nương tử ngồi.”

Tiêu Tử Y bởi vì Tiêu Lê Hoa cùng dòng họ với nàng nhưng không kiêu ngạo không siểm nịnh khiến ấn tượng của nàng đối với nàng ta rất tốt, bảo nàng ngồi xuống ghế, Tiêu Lê Hoa cũng không khách khí liền ngồi xuống.

“Tạ tứ nương tử, không biết người tới là muốn nói điều gì, hiện tại cứ nói đi.”

“Tiêu tiểu thư, trước đó vài ngày ta ở trên giường ngái cùng với Tô tiểu thư đang trò chuyện trên trần, nàng ta nói thật sự là không dễ nghe.”

Tiêu Lê Hoa nói, nhìn thấy nụ cười trên mặt Tiêu Từ Y phai nhạt, trong lòng một chút cũng không sợ, thầm nghĩ quả nhiên Tiêu Từ Y vẫn tức giận Tô Nguyên Xuân, như vậy rất tốt, việc nàng ấy để ý lời nói của Tô Nguyên Xuân đối với mình lại càng có lợi, hiện tại nàng chỉ muốn biết Tiêu Từ Y có để ý Tô Nguyên Xuân vạch trần khuyết điểm của mình hay không.

Tiêu Từ Y nhàn nhạt nói: “Vậy thì như thế nào? Không phải người bảo muốn nói chuyện của nàng ta sao? Chẳng lẽ là có thể làm cho nàng ta không còn mặt mũi? Nếu như người có thể nói ra, ta sẽ không để người phí công lại đây một chuyện.”

“Vậy thì đa tạ Tiêu tiểu thư. Ta tới đây đúng là có chuyện, Tiêu tiểu thư nói những lời này ta liền yên tâm.” Tiêu Lê Hoa cũng không dỗi gạt mục đích của mình, hai người lại không có giao tình gì, nên đem chuyện nói ra rõ ràng mới đúng.” Trên thực tế ta không có bất được nhược điểm gì của Tô tiểu thư, ta chỉ nghe nàng ta nói tới nhược điểm của Tiêu tiểu thư ngái, nên nghĩ tới một chút xem ngái có để ý tới hay không, có muốn giải quyết hay không, trong tay ta có một biện pháp, có lẽ Tiêu tiểu thư người sẽ có hứng thú.”

Tiêu Từ Y nghe được thì trong lòng không thích, nhược điểm của nàng chính là có vóc dáng không cao, Tô Nguyên Xuân thấy nàng một lần cũng muốn cười nhạo nàng một lần, thật ra vóc dáng của nàng không có thấp tới không nhìn được, nhưng vừa so sánh với Tô Nguyên Xuân thì liền thấp đi nửa cái đầu, Tô Nguyên Xuân cười nhạo nàng khiến nàng rất để ý, cảm thấy người bên cạnh cũng thấy vóc dáng của nàng thấp.

Người ta vẫn nói “tam nhân thành hổ” (nhiều người nói sẽ thành sự thật) có lúc lời đồn đại nói nhiều sẽ liền thành sự thật, vốn không có ai chú ý tới vóc dáng của Tiêu Từ Y, Tô Nguyên Xuân vừa nói thì người khác cũng sẽ cho là Tiêu Từ Y có vóc dáng không cao rồi.

Tiêu Từ Y rất chán ghét cảm giác như vậy, thời gian về lâu dài, chỉ cần so sánh nàng với những người cao thì càng phải tận lực tránh xa một chút mới cảm thấy không có áp lực, mà bây giờ ngay cả một cái thôn phụ cũng có thể nhắc tới khuyết điểm của nàng, làm cho trong lòng nàng lại càng không thích, chẳng qua Tiêu Lê Hoa nói trong tay nàng ta có biện pháp, cũng khiến cho nàng có hứng thú.

“Có biện pháp gì? Nói ra nghe một chút.”

“Kính xin Tiêu tiểu thư mang giấy mực lên, ta muốn vẽ một bức tranh cho ngài xem.”

Tiêu Từ Y sai bảo người đi lấy, cũng muốn nhìn xem Tiêu Lê Hoa có thể vẽ ra được cái gì, đợi tới khi Tiêu Lê Hoa đem bức tranh vẽ xong rồi đưa cho nàng xem, nàng vừa nhìn có chút không hiểu, chỉ hiểu được đây là một chiếc giày, nhưng chờ Tiêu Lê Hoa nói với nàng xong, ánh mắt của nàng liền sáng lên.

Tiêu Lê Hoa vẽ trên giấy chính là một chiếc giày thêu tăng thêm tầng đáy giày, nhiều thiếu nữ hiện đại không thể rời bỏ giày cao gót được, mặc dù nó không có làm cho người ta cao hơn nhiều, nhưng toàn thân cũng thêm phần duyên dáng yêu kiều, khiến người bước đi có tự tin hơn, Tiêu Từ Y thiếu hụt chính là cái này. Đáng thương cho các cô nương cổ đại đều đi giày thêu đế bằng, còn muốn mặc váy dài tới chấm đất, nếu vóc dáng vừa cao vừa gầy thì nhìn sẽ rất đẹp, vóc dáng mập chút lại thấp một chút thì kia quả thực chính là bị kịch.

“Cái này rất tốt, Tạ tứ nương tử người quả thật rất là thông tuệ.”

Cuối cùng Tiêu Từ Y đem ánh mắt từ trên bản vẽ dời đi, nhìn Tiêu Lê Hoa tán dương, không ngờ một thôn phụ chỉ nhìn thấy nàng một lần mà đã có thể nghĩ ra biện pháp như vậy, đúng là cơ trí, quan trọng nhất là nàng ta lại biết đem loại giày này tới trước mặt nàng, cái này lại càng thông tuệ hơn, làm cho nàng đối với nàng ấy có vài phần kính trọng.

Tiêu Lê Hoa mỉm cười một tiếng, nói: “Có thể làm cho Tiêu tiểu thư vừa lòng là tốt rồi.”

“Ta rất hài lòng, đúng rồi, người nói người tới đây là có việc cần nhờ, không biết là có chuyện gì? Người nói đi, chỉ cần là ta có thể làm được, ta liền đáp ứng.” Tiêu Từ Y nói, hiện tại tâm tình của nàng rất tốt, tưởng tượng mình đi loại giày này làm cho vóc người nàng càng cao thêm, nhìn càng thêm mỹ lệ, trong lòng càng giống như nở hoa.

Tiêu Lê Hoa đợi chính là lúc nàng ta nói lời như vậy, nàng liền đem chuyện ở nhà mẹ đẻ của mình nói ra, xin Tiêu Từ Y đem chuyện này bình xử.

Tiêu Từ Y vừa nghe liền đáp ứng, nàng nghĩ tới chuyện này chính là quân sự của nhà mình không đúng, nào có chuyện đi ép cưới cô nương nhà người ta như vậy, nàng liền bảo Tiêu Lê Hoa yên tâm.

Tiêu Lê Hoa nghe thấy Tiêu Từ Y đáp ứng, tảng đá trong lòng cũng hạ xuống, thầm nghĩ rốt cục cũng có thể vì người nhà của mình làm một chuyện tốt, chờ tới khi nghe thấy Tiêu Từ Y cho nàng năm mươi lượng bạc, giống như cảm tạ nàng đưa tới hình mẫu giày, nàng lại càng thêm cao hứng. Năm mươi lượng bạc không phải là số lượng nhỏ, hơn nữa để cho nàng ấy kiêu dáng đôi giày cũng rất đáng, nàng nói với Tiêu Từ Y có thể làm giày như vậy để đi bán, nhất định sẽ có các tiểu thư nhà giàu mua, cũng có thể mang đi tặng người ta, nhất định sẽ làm cho người ta vui vẻ.

Tiêu Từ Y cũng nghĩ tới chuyện này, cho nên mới cho Tiêu Lê Hoa nhiều bạc như thế, thấy Tiêu Lê Hoa suy nghĩ giống mình, Tiêu Từ Y liền biết thôn phụ này thật đúng là không dễ lừa gạt, lại càng thêm có vài phần kính trọng đối với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Đại cô Cát Tường

Editor: Vịt

Beta: Tiểu Tuyên

Tiêu Lê Hoa cầm lấy năm mươi lượng bạc, cảm thấy Tiêu Tử Y làm việc đáng được xem trọng, bởi vì Tiêu Tử Y đã đáp ứng nàng giải quyết chuyện của Lưu quán sự, điều này cũng đã là thù lao cho đôi giày rồi, dù không đưa cho nàng năm mươi lượng bạc này, nàng cũng không thấy có gì không đúng, nhưng là Tiêu Tử Y lại chủ động cho số tiền này.

Tiêu Lê Hoa đột nhiên thâm nghĩ tự mình muốn tìm người để bán phương pháp làm trứng gà muối cùng với trứng trà, vốn muốn trực tiếp tới các tửu lâu để tiêu thụ, nhưng hiện tại thấy Tiêu Tử Y khôn khéo lại không gian dối, nàng thâm nghĩ bán cho Tiêu Tử Y có lẽ được, ít nhất nàng còn có khá nhiều công thức khác.

Tiêu Tử Y vừa nghe liền cảm thấy có chút hứng thú, nàng thâm nghĩ Tiêu Lê Hoa có thể nghĩ ra được loại giày này, đầu óc nhất định rất linh hoạt, cái loại trứng gà này có lẽ thật sự rất đặc biệt.

“Chờ làm xong chuyện này để ta tới xem, nếu như tốt ta sẽ không bạc đãi ngươi.”

“Đa tạ Tiêu tiểu thư.”

Tiêu Lê Hoa cười nói, trong lòng rất vui mừng, lần này tới thật sự không uổng công, vừa giải quyết được chuyện của Lưu quán sự, vừa có được bạc, còn tìm được đường tiêu thụ của công thức làm trứng gà muối và trứng trà, một công ba việc.

Thời điểm Tạ Hữu Thuận nhìn thấy Tiêu Lê Hoa chỉ thấy trên mặt nàng tràn đầy nụ cười, trong tay còn giơ lên một bao vải nhìn giống như bao quần áo, hần đoán là mọi chuyện đều thuận lợi, chờ ra khỏi thôn trang, trên đường đi hần nghe được Tiêu Lê Hoa kể lại chuyện cũng thấy rất cao hứng, trong nhà bây giờ còn đang thiếu tiền, năm mươi lượng có thể đem nợ trả hết được.

Trên người mang theo một khoản tiền lớn là năm mươi lượng, hai người càng tăng bước chân đi về nhà, chờ trở lại thôn đã sớm qua giờ cơm trưa, bọn họ đi tới nhà Vương Đại Sơn để đón hai đứa nhỏ, biết bọn nhỏ đã đi ra ngoài chơi cùng không dừng lại, trực tiếp về nhà, vừa vào cửa liền đem cửa nhà đóng kỹ lại, hai người từ trong sọt đem túi y phục kia lấy ra, mở ra ở bên trong là một cái hộp, hộp có hai tầng, bên trong lớn nhỏ toàn bộ đều là nệm bạc, có ba nệm là mười lượng, hai nệm năm lượng, còn có mười một nệm là hai lượng, hai người nhìn qua đều cảm thấy thích thú, hai người cầm lên nhìn chung quanh, trên mặt đều mang theo nụ cười.

“Nương tử, nhạc mẫu đang ngã bệnh, lúc trước ở trong nhà không có tiền bạc gì, cũng không có nhiều để hiếu thuận bà, hiện tại nàng cầm chút tiền đi đi, lần này đổi được số bạc này thật ra cũng do chuyện nhà mẹ nàng” Tạ Hữu Thuận nói.

Tiêu Lê Hoa nghĩ Tạ Hữu Thuận quả là thật thà, nàng cũng muốn mang về cho nhà mẹ đẻ một chút bạc, chẳng qua còn chưa kịp nói, trong lòng đang suy nghĩ hần có thể không vui hay không, kết quả hần đã nói ra trước rồi. Tiêu Lê Hoa thật sự mừng rỡ, quyết định mang tới cho nương mười lượng bạc, những năm này nguyên chủ cũng khiến trong nhà không ít ngọt ngào, những thứ bạc này là để bồi thường lại.

“Hữu Thuận, cho nhà mẹ đẻ ta rồi, theo lý thuyết cũng nên cho cha mẹ chồng, chẳng qua ta lo lắng đưa tới tiền sẽ khiến họ trông mà thêm, đến lúc đó chúng ta sẽ không được an bình, nói không chừng trong tay chúng ta có năm mươi lượng, bọn họ sẽ đòi một trăm lượng đó.” Tiêu Lê Hoa nói, nàng không muốn đem tiền cho nhà cũ bên kia.

Tạ Hữu Thuận nói: “Nàng nói rất đúng, hay là đừng nói với bọn họ nữa.”

Tiêu Lê Hoa thấy Tạ Hữu Thuận nói như vậy liền thả lỏng, nàng sợ nhất gặp phải loại nam nhân, cha mẹ đối với hần không tốt nhưng hần so với huynh đệ tỷ muội lại càng thêm hiếu thuận giống như trong tiểu thuyết, lúc trước còn muốn để lại một chút vốn riêng để đề phòng trong lòng, bây giờ toàn bộ đều buông xuống.

Đem tiền cất xong, Tiêu Lê Hoa liền đi nấu cơm, Tạ Hữu Thuận cũng giúp đỡ nhặt rau, còn chưa bắt đầu nhóm lửa thì Thạch Đầu mang theo Mộc Đầu chạy về, ngoài trời có chút nóng, hai người chạy nhanh khiến trên mặt có mồ hôi hột, Tiêu Lê Hoa vội vàng lấy khăn tay để lau mặt cho bọn nhỏ, thấy sắc mặt bọn nhỏ ngày qua ngày càng thêm tốt, trong lòng cũng rất vui mừng, thâm nghĩ nuôi thêm một chút nữa, tranh thủ nuôi thành đứa nhỏ mập mạp.

“Nương, Đại cô trở lại.” Thạch Đầu ở lúc nương lau mặt rất đáng hoàng một chút cũng không nhúc nhích, chờ Tiêu Lê Hoa lau đầu cho Mộc Đầu xong mới mở miệng.

“Đại cô khóc, Con nghe thấy bà nội đang nắng người, Chu đại nương nói là Đại cô bị hủ.”

“Không cần nghe nàng nói, nàng nói 10 câu thì có tới sáu, bảy câu đều là giả.” Tiêu Lê Hoa biết chu đại nương trong miệng Thạch Đầu là Chu đại tẩu, người phụ nữ kia chính là bà tám, thích nói chuyện thị phi của người khác, thường hay khuếch đại suy đoán của nàng ta lên. Chẳng qua nàng thâm nghĩ nếu người phụ nữ kia có thể nói như vậy thì đoán chừng Đại cô thật sự là đã xảy ra chuyện.

Đối với người Đại cô Cát Tường này Tiêu Lê Hoa thật sự rất không ưa thích, nữ nhân này vốn thích tới nhà mẹ đẻ để chiếm lợi, lúc trước cũng cùng Tiêu Lê Hoa cãi nhau qua, nàng cho rằng nữ nhân như vậy mà bị hưu cũng không ngoài ý muốn, nàng lại hỏi thêm Thạch Đầu nhưng không hỏi ra được cái gì khác. Tạ Hữu Thuận cũng nghe được, hẳn muốn tới nhà cũ xem một chút, lúc này mọi người đều rất để ý tới danh tiếng, trong nhà nào có nữ nhân bị hưu thì danh tiếng sẽ không tốt, cho nên nếu có chuyện như vậy thì người nhà mẹ đẻ cũng sẽ giúp đỡ ra mặt.

Tiêu Lê Hoa suy nghĩ một chút, quyết định đi xem xem.

Đến nhà cũ liền nhìn thấy Cát Tường, chỉ thấy đôi mắt nàng đỏ bừng do khóc lóc, đang cầm lấy một cái khăn tay để lau nước mắt, người một nhà đều ở trên nhà chính, còn có hai nam một nữ đang đứng, nữ chính là mẹ chồng của Cát Tường Trương thị, nam nhân chính là hai huynh đệ, người lớn hơn là chồng của Cát Tường Bạch Đại Bảo, còn người nhỏ hơn là đệ đệ của hần Bạch Nhị Bảo, cả ba người đều nghiêm mặt.

Cát Tường thấy bọn họ đi vào lập tức càng khóc lớn tiếng hơn, để cho Tạ Hữu Thuận giúp nàng ra mặt, làm chủ cho nàng.

Tiêu Lê Hoa nghĩ thầm chuyện này còn không biết đầu đuôi ra sao, làm chủ cái gì, nàng không thấy Cát Tường đáng thương chỗ nào, nhưng cũng biết nhà họ Bạch càng không phải người dễ chung đụng gì, Cát Tường gả đi coi như là gả đúng người rồi, bình thường cũng không ít lần giúp đỡ nhà chồng tới nhà mẹ đẻ mang đồ đi, bây giờ nhìn bọn họ náo loạn, nàng thấy kỳ lạ, không biết là có chuyện gì xảy ra.

Tạ Hữu Thuận hỏi nhị ca hần đang đứng một bên, Tạ Hữu Thái đơn giản mang mọi chuyện nói lại, lòng này cũng hơi nhú lại, mang bộ dáng giận không tranh giành, Tạ Hữu Thuận nghe xong cũng cau mày, lần này hẳn thật sự không có biện pháp nói chuyện cho cô muội muội này, nàng chọc chuyện quá lớn rồi.

Thì ra Cát Tường ở nhà chồng không hòa thuận với vợ của Bạch Nhị Bảo, những năm này nàng không có sinh được nhi tử mà chỉ sinh ra được ba nữ nhi, hiện tại vợ của Bạch Nhị Bảo lại đang mang thai, bụng to lên rồi, thấy mọi người nói là nhi tử, vợ của Bạch Nhị Bảo cũng thích ăn chua, người nhà chồng đều cao hứng muốn hồng, đem nàng cung phụng như thần tiên, việc gì cũng không để cho nàng làm, điều này khiến Cát Tường không thích, càng thêm lo lắng nếu đệ muội sinh ra nhi tử thì nàng sẽ không có địa vị gì, cho nên liền đùa bỡn thủ đoạn hại đệ muội xảy thai.

Những năm này Bạch gia đều vô cùng trông mong có nam đinh, trong lòng đang nhiệt tình liền bị giới cho một chậu nước đá, Trương thị trong con tức giận đòi phải hưu Cát Tường, Bạch Đại Bảo cũng tức giận nên không ngăn cản, cùng Bạch Nhị Bảo đem Cát Tường áp tải về nhà vợ, tuyên bố muốn viết từ thư.

Cát Tường tất nhiên không muốn bị hưu đi, nữ nhân bị hưu sẽ không dễ dàng tái giá được chỗ tốt, cho nên liền ở nhà náo loạn, nhờ cha mẹ giúp đỡ nói vài lời hay, chết sống đều không chịu bị hưu.

Tiêu Lê Hoa thầm nghĩ lần này Cát Tường đúng là đáng đời, đời trước nàng bị hại xảy thai nên thống hận nhất chính là loại người này, cho nên nàng muốn đem Tạ Hữu Thuận kéo về nhà, không thêm quân vùng nước đục của nàng ta.

Tạ Phát Tài bởi vì nữ nhi làm ra chuyện như vậy nên cảm thấy rất mất mặt, đầu cúi thấp xuống không nói được lời nào, Uông thị thì còn đang nói chuyện cùng với Trương thị, nói cũng là chuyện những năm này Cát Tường gả đi dù không có công lao cũng có khổ lao, không thể vì chuyện này mà đem Cát Tường hưu được, hơn nữa bà cũng đem ba ngoại tôn nữ ra nói, lại nói có chuyện này thì ba nha đầu của Bạch Đại Bảo sẽ không dễ làm mai, còn nói chỉ cần không hưu Cát Tường, thì dù có yêu cầu gì cũng được hết.

“Nói yêu cầu gì cũng đều được? Tốt lắm, hiện tại cháu của ta không còn, dù có tiền cũng không thể mua trở lại được, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể dùng tiền để giải quyết, một nam đinh là ba mươi lượng bạc, chỉ cần các người đưa đủ bấy nhiêu bạc ra, Cát Tường mới có thể theo trở về, nếu không các người cứ dẫn nàng về, đồ cưới cũng không cần mang về nữa!”

Trương thị nói, trợn mắt nhìn Cát Tường một cái, cháu trai của bà không có khiến bà đau lòng, hận không thể đem Cát Tường hưu đi, nhưng cũng giống như Uông thị đã nói, chỉ cần hưu nàng thì sau này con trai lớn nhất không nói chuyện hôn sự được, cho nên lần này bà đem Cát Tường mang về cũng không phải vì muốn hưu nàng ta, mà là vì muốn tiền.

“Ba mươi lượng? Chỉ một bào thai không biết là nam hay nữ còn chưa có sinh ra mà đáng trị giá ba mươi lượng?” Lý thị ở một bên thét chói tai, nàng biết là khoản bạc này được nhà nước đề ra, nhưng nàng cũng không đồng ý, tiền trong công quỹ là của các nàng đấy, mắt thấy Như Ý được gả ra ngoài là bọn họ sẽ phải ở riêng rồi, nếu thật sự phải cho Bạch gia, bọn họ không phải sẽ giống như đám người lão Tứ, đi ra ở riêng với hai bàn tay trắng sao? Như vậy không được!

“Chúng ta là làm hộ nhà nông, cho dù làm vất vả một năm cũng chưa chắc có thể tích lũy được mấy lượng bạc, các người vừa mở miệng đã đòi ba mươi lượng, là muốn lấy hết gia tài của chúng ta sao? Nói trở lại các người nghĩ rằng chúng ta cái gì cũng không biết hay sao? Một tiểu tử lớn bán cho đám người Nha Từ cũng không tới ba mươi lượng bạc, đứa nhỏ kia của nhà người còn chưa sinh hạ xuống lại không biết là nam hay nữ mà trị giá nhiều tiền như vậy!”

“Đây chính là trường tôn mà Bạch gia chúng ta trông đợi nhiều năm, tất cả mọi người đều nói là nam đinh, ta nói trị giá ba mươi lượng thì chính là ba mươi lượng, nếu các người không cho, vậy chúng ta sẽ đem Cát Tường để lại.” Trương thị trợn mắt nói.

Bạch Nhị Bảo nói: “Ta cũng khẳng định đây chính là nhi tử, bây giờ con trai ta không còn, thân thể của vợ ta cũng bị tổn thương, còn không biết lúc nào mới có thể mang thai nữa, nói không chừng sẽ tuyệt hậu, ba mươi lượng ta còn chê ít đấy, đại ca huynh nói một câu đi!”

Bạch Đại Bảo nói: “Nàng đã sinh qua ba nữ nhi nhưng ta vẫn không có hưu nàng, ta liền thầm nghĩ trong nhà còn có nhị đệ là đàn ông, có thể giúp Bạch gia chúng ta tiếp tục truyền đời lại, kết quả nàng ta lại hại mất, nữ nhân như vậy dù có hưu, ta cũng không đau lòng, muốn ba mươi lượng bạc chính là vì

để cho đám người nhĩ đệ bọn họ một câu trả lời thỏa đáng, để xem bệnh cho nhĩ đệ muội, cũng vì để ba nha đầu còn có mẹ ruột, nếu không cho ta ba trăm lượng ta cũng không giữ nàng, nàng thật sự là lòng dạ hiểm độc!”

“Cha Đại Nữ, người không thể bỏ ta được, người bỏ ta ta liền treo cổ ở trước cửa Bạch gia!” Cát Tường khóc, liền lôi kéo Uông thị để cầu xin: “Nương, mau giúp con đi, mau đưa cho bọn họ ba mươi lượng, con bị huơ thì trong nhà cũng không còn mặt mũi nào nữa, hai người liền cho con số bạc này đi, con biết trong nhà nhất định có số tiền kia.”

“Trong nhà làm sao có được số tiền kia? Đại cô, ta thấy không bằng muội trở về nhà đi, tới lúc đó lại tìm một gia đình tốt, trong thiên hạ cóc ba chân khó tìm, chứ nam nhân hai chân thì có rất nhiều.”

Lý thị nói, trong lòng nàng nghĩ Đại cô từ này còn trẻ, dù thanh danh không tốt thì cũng có thể tìm người gả đi được, tới lúc đó bọn họ có thể đòi thêm một lần sinh lễ, so với việc phải mang ra ngoài ba mươi lượng bạc thì có lời hơn nhiều.

Cát Tường quay phắt lại đánh Lý thị, mắng nàng là người đàn bà nhẫn tâm, liền quay về phía Tạ Hữu Hòa bảo hắn phải huơ Lý thị, Lý thị cũng không để bị đánh, cùng với Cát Tường cẩu xé với nhau, chẳng qua hai người mới đánh được mấy cái đã bị kéo ra rồi, hai người trừ đầu tóc lộn xộn thì cũng không có chỗ nào thương tổn, chỉ là quá mất mặt thôi. Phương thị quở trách các nàng hai câu, thật ra trong lòng nàng cũng hận không thể đánh Cát Tường.

Trương thị nhìn náo nhiệt xong, liền nói với Uông thị: “Thân gia, Bà nói một chút xem rốt cuộc là mang bạc đưa ra hay là để Cát Tường ở lại, ta thấy chuyện này bà phải làm chủ thôi.”

Toàn bộ người Tạ gia đều khẩn trương nhìn Uông thị, muốn biết bà quyết định như thế nào, bất kể là Cát Tường bị huơ về nhà hay là phải ra bạc, đều không phải là kết quả mà bọn họ nguyện ý tiếp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Lý thị làm âm ỉ

Uông thị tức giận đến ánh mắt đen xì, muốn trách móc nhưng lại không biết phải nói gì, Bạch gia cũng chỉ để lại hai con đường, hoặc là đem khuê nữ dẫn trở về, hoặc là đưa tiền, bà dĩ nhiên không thể dắt khuê nữ về, nữ nhân bị huơ rồi thì làm sao có thể tái giá được chỗ tốt, nhưng bắt bà phải ra bạc thì giống như ở chợ dao găm vào tim bà.

Cát Tường nhào tới bên cạnh Uông thị liền gào thét, nàng cũng không muốn bị huơ trở về.

“Được rồi. Đừng có gào khóc nữa, đưa tiền!” Uông thị bị Cát Tường lắc lư đến đầu óc choáng váng, hung hăng trừng liếc nàng một cái, nhưng vẫn đau lòng. Dù sao cũng là miếng thịt trên người bà đứt ra, nhìn nàng đầu tóc bù xù trên khuôn mặt còn mang theo tang thương, bà cũng không đành lòng mắng nàng nữa.

Lý thị vừa nghe liền gào lên một tiếng nói: “Nương! Bạc này chúng ta không ra, Đại cô làm ra chuyện này chính là báo ứng của nàng, nàng là nữ nhĩ của Tạ gia chứ không phải là nữ nhĩ của ta, đừng hòng cầm bạc của ta đi cho nàng!”

“Thối lắm! Cái gì là bạc của người? Bây giờ người còn không có ở riêng đâu, toàn bộ bạc này đều là của trong nhà, nếu Cát Tường là khuê nữ Tạ gia, vậy thì có thể tiêu tiền của Tạ gia, đâu tới lượt người đến vung tay múa chân, Đứng ở một bên đó đi!” Uông thị trừng mắt mắng Lý thị, ở trong nhà này bà vẫn làm chủ, ngay cả Tạ Phát Tài cũng phải nghe theo bà, bà muốn làm cái gì thì liền là cái đó, sao tới phiên một con dâu hướng về bà gào thét như vậy.

Lý thị ở một bên gân cổ kêu: “Nương, lời này cũng không thể nói như vậy được, nhà thì không có phân, nhưng thời điểm phân chia bốn phòng bọn họ ra cũng mang những thứ chúng con nên được đều nói, liền để tới lúc ở riêng thì cho chúng con, đó cũng là tiền mà chúng con tần tảo khổ khổ kiếm được, chính là của chúng con, hiện tại sao có thể mang cho Cát Tường chứ? Cứ đưa tiền riêng của nương đi, con cũng không tin người không có tiền riêng!”

Đừng xem bình thường Lý thị rất nịnh bợ Uông thị, đó vì nàng thâm nghĩ muốn trôi qua ngày tốt một chút, mong sẽ có nhiều chỗ tốt, nhưng hiện tại những thứ nàng vốn nên được toàn bộ đều đem cho người khác, nàng cũng không kịp nghĩ ngợi chuyện Uông thị là mẹ chồng của nàng nữa. Bạc này nếu cho Cát Tường thì chẳng khác nào hắt nước đổ đi, cuối cùng nàng nhất định rơi vào kết quả giống như đám người Tạ Hữu Thuận bọn họ phải tay trắng ở riêng, chỉ có là kẻ ngu mới không phản đối.

Đừng nói tới Lý thị mất hứng, người của Tạ gia đều mất hứng, ba mươi lượng bạc đấy, cho Cát Tường chẳng khác nào cho không, nàng ta chắc chắn sẽ không trả lại.

Tạ Hữu Hòa nói: “Nương, ngài nhất định có bạc làm vốn riêng phải không? Lúc này người cũng đừng cất giấu nữa, coi như là đau lòng chúng con, người cho mượn ra đi.” Hắn thâm nghĩ nếu như Uông thị đem vốn riêng lấy ra, Cát Tường có thể lấy, bọn họ cũng có thể lấy, kém nhất cũng là không cần lấy bạc của bọn hắn.

Uông thị mắng Tạ Hữu Hòa một câu, bà tuy có vốn riêng, nhưng bà không nỡ mang ta, bạc trong công có thì bà sẽ không động tới vốn riêng của mình.

Tạ Hữu Khang và Phương thị không lên tiếng, bọn họ là phòng lớn, tương lai hai lão nhân sẽ ở cùng với bọn họ, nhất định sẽ không bạc đãi bọn hắn, cho dù đem bạc trong tiền công ra đưa hết cho Cát Tường, giống như Tạ Hữu Thái nói vậy, lão thái thái còn có vốn riêng đấy, tới lúc đó lấy ra nữa là được.

Tạ Hữu Thái và Từ Thị cũng không lên tiếng, trong lòng bọn họ hoàn toàn chán ghét Cát Tường, không muốn ra bạc, nhưng họ biết, chuyện này cho dù có ra mặt thì cũng vô dụng.

Lúc này Tiêu Lê Hoa thừa dịp không có người nào chú ý liền lôi Tạ Hữu Thuận xuống, kéo hắn về phía sau, nàng lo lắng hắn can thiệp vào, trong nhà cũng chỉ có năm mươi lượng bạc, cho nhà mẹ đẻ mười hai lượng, trả cho nhà Vương Đại Sơn là mười hai lượng, vừa còn dư lại đúng ba mươi lượng, nếu không phải hôm nay mới đem bạc nhận tới tay, nàng còn muốn hoài nghi có phải là đặc biệt tới hãm hại bọn họ hay không.

Tạ Hữu Thuận nhẹ nhàng nắm lấy tay Tiêu Lê Hoa, cúi đầu cười với nàng.

Tiêu Lê Hoa thả lỏng tâm tình, không phải là nàng hẹp hòi, Đại cô này nếu như tốt, nàng nhất định sẽ giúp, nhưng Cát Tường là tròng phật đứng tội, không nói tới trước kia các nàng quan hệ bất hòa, chỉ nói tới nàng hại người khác sảy thai thì nàng đã không giúp đỡ nàng ấy.

“Aizz. Mọi người nói cũng đúng rồi, nếu đem bạc ra sẽ giống như nước gội lá khoai? Vậy lúc ở riêng lấy cái gì để xây nhà, các người nghĩ xem Cát Tường có thể trả lại sao? Hay là lại phải nhờ cha mẹ đến trả? Tới lúc đó không có tiền xây nhà thì làm sao mà ở riêng chứ? Có phải các người muốn một mực không ở riêng, cứ thế mà sống tiếp hay không? Như vậy cũng được, ta liền vẫn ở đây, chẳng qua sau này đừng mong chúng ta sẽ đem tiền giao cho công quỹ nữa, nhà này cũng có một phần của chúng ta!”

Lý thị thấy mấy nam nhân trong nhà không có ai hát đệm cho nàng liền nóng nảy, nói lớn tiếng, dù sao nàng cũng sẽ không thiệt thòi.

Phương thị vừa nghe đã nóng vội, bọn họ chính là phòng lớn, nhà này đã sớm nói sẽ cho bọn họ, làm sao có thể phân chia cho người khác.

“Cha, người nói một câu đi.” Phương thị không muốn chống lại mẹ chồng, liền gọi Tạ Phát Tài, mặc dù bình thường cha chồng không có lên tiếng, nhưng ở thời điểm mấu chốt vẫn có tiếng nói.

Lý thị nhìn Phương thị một cái nói: “Cha chồng của tâu dĩ nhiên cùng một lòng với ta, liền từ trong quỹ chung để ra tiền.”

Phương thị trong lòng nắc nứn hai tiếng, nhưng cũng không có lên tiếng nữa, ai bảo nàng còn nhớ tới khoản tiền riêng kia.

Tạ Phát Tài giương mắt nói: “Bạc này phải đưa ra.”

Cát Tường vừa nghe lập tức liền nín khóc mỉm cười, biết chắc là mình sẽ không bị hù, lưng nàng liền thẳng lên, thầm nghĩ có nhà mẹ đẻ như vậy, đợi nàng sinh ra được con trai, ở Bạch gia nàng có thể đi ngang, nàng đập đầu xuống đất luôn miệng tạ ơn cha mẹ.

Lý thị há hốc mồm, nàng nhìn thấy Như Ý đang ở một bên, nói: “Như Ý, Hơn ba mươi lượng bạc ở trong nhà có thể bao gồm cả đồ cưới của muội, hiện tại tỷ tỷ của muội đã chiếm đồ cưới của muội rồi, muội còn không lên tiếng?”

Như Ý ôn nhu nói: “Muội cùng với tỷ tỷ có quan hệ tốt nhất, đem đồ cưới của muội cho nàng một nửa thì như thế nào? Hơn nữa muội biết cha mẹ sẽ không để muội chịu thiệt thòi.”

Cát Tường lập tức đi qua lôi kéo tay của Như Ý bắt đầu thân thiết, Như Ý cũng kéo tay nàng an ủi, hai người như tỷ muội tình thâm.

Lý thị gào lên một tiếng ngồi bệt lên trên mặt đất, khóc rống nói: “Mạng của ta làm sao lại khổ như vậy chứ? Đến một nhà như vậy, tân tân khổ khổ kiếm tiền mồ hôi nước mắt thì ra là đi lau móng đất cho người ta, ông trời của ta ơi, đây là muốn bức tử ta à, Đại cô lấy đi ba mươi lượng, tiểu cô tới lúc đó nếu không muốn bị úy khuất thì còn phải lấy thêm số tiền này, nhiều bạc như vậy toàn bộ đều do người làm ca ca tâu tâu chúng ta chỉ ra, không có thiên lý a, có cô nương nhà ai trị giá nhiều tiền như vậy chứ, Hồng Nha, để nương mang con đi bán đi, nhìn xem có thể bán được ba mươi lượng hay không, để cho cô cô của con nàng lại tới cầm mạng đi!”

Nữ nhi của Lý thị là Hồng Nha đi qua khuyên nương, kết quả bị Lý thị nắm lấy, bỏ dậy liền mang nàng đi ra phía ngoài, Hồng Nha vừa nghe thấy muốn bán mình liền lập tức khóc lên.

Người trong nhà nhanh chóng chạy ra cửa ngăn Lý thị, Từ Thị đem Hồng Nha kéo sang một bên.

Lý thị liền ngồi ở dưới đất khóc lớn lên.

Tạ gia loạn thành một đoàn, so với phát tang còn muốn náo nhiệt hơn.

Tiêu Lê Hoa nhìn, thầm nghĩ Lý thị người này nếu náo loạn lên thật đúng là khó lường, chỉ cần không phải làm âm mưu với mình, nhìn nàng âm mưu với người khác quả thật đã nghiền, có một người như vậy ở đây, bạc này muốn từ trên người các con cướp đoạt thì sẽ không được, nàng cũng yên tâm hơn.

Tạ Hữu Hòa là một đại nam nhân lúc này cũng bắt đầu khóc lóc cầu xin cha mẹ đừng ép bọn họ bán nhi bán nữ, nói gần nói xa chính là trong tay Ôn gia thị có tiền riêng, lúc ở riêng không cho bọn họ cũng thôi đi, nhưng đừng có cướp đoạt của bọn họ, còn như vậy tiếp, nữ thì toàn bộ bọn họ đều phải bán thân làm nô, để cho Cát Tường cầm bạc quay về Bạch gia.

“Đủ rồi!”

Lúc này Tạ Phát Tài rống lên một tiếng, ông cảm thấy mặt mũi cả đời này của bản thân mình đều mất hết rồi, bởi vì bình thường ông không có nỗi giận, lúc này rống to một tiếng trong phòng liền an tĩnh, chẳng qua can đảm của Tạ Phát Tài cũng giống như theo một tiếng quát này cũng dùng hết rồi, ông xoay mặt đối với người nhà Bạch gia nói: “Bạc này chúng ta sẽ đưa, chẳng qua không phai hôm nay, các người cứ đi về trước đi.”

Cát Tường kêu một tiếng cha, nhưng Tạ Phát Tài cũng không nhìn nàng nữa, nàng chỉ có thể níu lấy chéo áo, trong lòng nghĩ chỉ cần đưa ra là được, dù sao Bạch gia nhất định muốn bạc, nàng có thể ở nhà mẹ đẻ nghỉ ngơi mấy ngày.

Trương thị vừa nhìn xong náo nhiệt, thấy Tạ gia náo loạn tới gia đình không yên, tâm tình không có tôn tử của bà cũng khá hơn một chút, thậm chí có ở lại đây nữa cũng không còn tác dụng gì, liền nói hai ngày sau sẽ quay lại, sau đó mang theo hai đứa con trai rời đi. Ngoài cửa Tạ gia đứng không ít người, bọn họ vẫn ngăng đầu ưỡn ngực bước đi, để cho người xem náo nhiệt biết lần này là Tạ gia xui xẻo.

Trong nhà chỉ còn lại người nhà mình, Tạ Phát Tài trầm thống nhìn người trong nhà nói: “Tóm lại Cát Tường không thể bị hư được, nàng bị hư, tới lúc đó cũng ảnh hưởng tới các người, cho nên bạc này nhất định phải ra, các người không đồng ý cũng phải đồng ý, không muốn cũng phải muốn, lão Tứ có thể trôi qua được, thì các người cũng có thể, nếu thật sự không được thì hoãn ở riêng mấy năm, đợi tích đủ tiền rồi lại ở riêng.”

“Ta tán thành!”

Uông thị nói, thật ra thì bà cũng không muốn ở riêng, những năm này bà đã sớm có thói quen đương gia làm chủ, ở riêng rồi bà còn sai khiến được người nào nữa? Bà cũng không thể tiếp tục lên mặt được.

Lý thị đã cùng cha mẹ chồng vạch mặt, lúc này lớn tiếng phản đối, nàng mới không muốn đem bạc cho Cát Tường, nàng lại tiếp tục làm trâu làm ngựa cho cha mẹ chồng, ở riêng thật tốt, nàng còn muốn tự mình đương gia làm chủ, nhà lão đại và nhà lão nhị cũng không nguyên ý, nhà lão đại lo lắng tới lúc đó cái nhà này bị chia cắt, nhà lão nhị thì muốn cuộc sống trôi qua tự tại.

Lý thị nói: “Nương, trong tay người có tiền riêng, đừng cho là chúng con không biết rõ, con còn nghe thấy người nói với Như Ý sau này muốn đem vốn riêng ra để cho nàng làm đồ cưới, nhưng người có nhiều con trai như vậy, người không nhìn lấy một cái, người lại vì khuê nữ lớn mà để cho ca ca tẩu tẩu chúng con đưa tiền, vì tiểu nữ nhi mà đưa tiền riêng ra, cô nương là bảo bối, nhi tử chẳng lẽ là cô đại sao? Nương người cũng không cần cho cúng con tiền thì cũng đừng muốn của chúng con, có được hay không?”

“Nói vậy, ta làm sao có tiền riêng?” Uông thị tức giận nói, thậm chí Lý thị cái phụ nhân đáng chết này, thật đúng là tìm đường chết.

“Cha, người nói xem có phải là có vốn riêng hay không? Bây giờ ngăng đầu ba thước có thần linh, người đừng nói dối!” Lý thị nhìn Tạ Phát Tài.

Tạ Phát Tài ngáp ngừng, không có lên tiếng, thái độ này chính là chấp nhận.

Lúc này những người khác trong nhà cũng bắt đầu nói chuyện, đều nói Uông thị không thể thiên vị.

Uông thị thực sự là không có biện pháp nào nữa rồi, cho dù bà có thương yêu nữ nhi đi chăng nữa thì vẫn còn phải trông cậy vào nhi tử tới nuôi sống, thoảng cái đắc tội cả bốn người là không thể được, cuối cùng bà chỉ thừa nhận trong tay mình có mười lăm lượng bạc, nói cách khác mười lăm lượng còn lại các con trai phải chi ra.

Lúc này Tạ Phát Tài nói: “Lão Tứ không cần đưa bạc nữa, ban đầu lúc hắn rời đi một đồng tiền cũng không lấy, đã cho Như Ý mười hai lượng rồi, năm lượng bạc này không cần hắn ra, nếu như các người để cho hắn phải ra, vậy ba mươi lượng kia toàn bộ liền do các người ra đi, các người cũng đừng cho là ra năm lượng bạc này thì mất hứng, nếu không đưa ra, các người cũng đừng mong ở riêng nữa, điều này ta có thể làm được .”

Tạ Hữu Thuận nhìn cha, trong lòng nghĩ cha vẫn chiếu cố hắn, Tiêu Lê Hoa thậm chí cha chồng này mặc dù nhu nhược, lúc trước Thạch Đầu cùng Mộc Đầu chịu ủy khuất cũng không thể lên giúp, nhưng ở chuyện này cuối cùng cũng nói được lời công bình.

Uông thị trừng mắt nhìn Tạ Phát Tài một cái, nhưng lại không nói cái gì, Tạ Hữu Thái cùng Từ Thị cũng đồng ý, phòng lớn và tam phòng mất hứng, nhưng lại không muốn bỏ ra toàn bộ ba mươi lượng, càng không muốn không được ở riêng, cho nên chỉ có thể không nói lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Lục phòng

Editor: Vịt

Beta: Tiểu Tuyền

Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa thấy mọi chuyện cũng đã định ra, cũng không tiếp tục ở lại nữa, liền mang theo Thạch Đầu cùng với Mộc Đầu rời đi, lúc ra khỏi cửa bị ánh mắt của không ít người tới xem náo nhiệt quét tới quét lui một lần, muốn từ trên mặt bọn họ nhìn ra được thứ gì, còn có người da mặt dày dạn tới hỏi rốt cục có chuyện gì xảy ra, kết quả như thế nào, khiến bọn họ phải hàm hồ trả lời cho qua.

Tới nhà Vương Đại Sơn đúng lúc nhìn thấy Trương Liên Hương, liền đứng chung một chỗ nói chuyện, Trương Liên Hương cũng hỏi, bọn họ không đói gì, liền đem chuyện vừa trải qua ra nói, Trương Liên Hương lắc đầu liên tục, nói thẳng Cát Tường quả thật tạo nghiệt, vừa hại nhà chồng lại liên lụy tới nhà mẹ đẻ.

“Cũng may lần này cuối cùng không liên lụy tới người, như vậy xem ra các người sớm chút chuyển ra cũng là một chuyện tốt. Mẹ chồng kia của các người thật ra thì cũng không đồng ý muốn ở riêng, hiện tại dùng bạc này của các con trai, tiền xây nhà khẳng định là không đủ rồi, không chừng bà ta còn muốn dùng lý do này để kéo dài không cho ở riêng.”

Trương Liên Hương rất hiểu rõ Ưông thị, một phát liền đoán đúng.

Tiêu Lê Hoa cười nói: “Cố Tam tẩu kia của ta ở đây, nhà này nhất định phải phân ra, chẳng qua không có tiền xây nhà thì sẽ còn ở lại nhà cũ, chỉ là mẹ chồng không thể đem bạc nhập vào quỹ chung được nữa, tới lúc đó chỉ có thể nhìn nhưng không thể lấy vào trong tay, nhất định sẽ khó chịu. Đại ca Đại tẩu đoán chừng cũng sẽ không nguyện ý.”

“Người nói phải” Trương Liên Hương cũng cười, nghĩ thầm Tiêu Lê Hoa hiện tại còn nghĩ thông thấu hơn nàng nhiều, bản thân thấy mình với nàng thật sự có thể hàn huyên với nhau.

Cùng Trương Liên Hương tách ra, đợi Tiêu Lê Hoa trở lại nhà bắt đầu nấu cơm, lúc này cơm trưa bọn họ vẫn không có ăn, hiện tại thật sự rất đói bụng. Ăn cơm xong, người một nhà ngồi trong sân hóng mát, lúc này là thời điểm mặt trời xuống núi, cái không khí nóng ban ngày từng chút mát mẻ dần xuống, từng cơn gió nhỏ thổi tới, hết sức thoải mái.

Tạ Hữu Thuận nhìn Tiêu Lê Hoa may y phục, thấy nàng cúi đầu nghiêng mặt nhìn xuống, còn có đường may tinh mịn kia, đó chính là y phục của hán đã được giặt sạch sẽ, trong lòng hán cảm khái một trận, thầm nghĩ bản thân mình coi như là khổ tẫn cam lai, rốt cục nương tử cũng quay đầu lại rồi, lại nhìn hai đứa con trai đang chơi đùa ở bên cạnh, bọn nhỏ đã không còn có bộ dáng vô cùng bẩn nữa, trên người đã mặc y phục, mặc dù cũ nhưng được giặt sạch sẽ, đầu tóc cũng sạch sẽ chỉnh tề, trên mặt mang theo nụ cười, càng cảm thấy cả trái tim rất sáng khoái giống như bị gió thổi qua.

Ngày thứ hai Tạ Hữu Thuận cùng với Tiêu Lê Hoa liền mang theo hai đứa con trai đi tới thôn Thảo Đầu, đem chuyện tới Tiêu gia trang gặp được Tiêu tiểu thư nói ra, để cho bọn họ thoải mái và buông lỏng tinh thần, Lưu quản gia kia sẽ không lại tới gây chuyện nữa, hơn nữa đem mười lạng bạc giao trên tay Tiêu bà tử.

Cả nhà Tiêu gia đều vừa mừng vừa sợ, bọn họ đối với chuyện Tiêu Lê Hoa đi tới Tiêu gia trang căn bản không ôm hi vọng, kết quả nàng không chỉ làm được mà còn cảm bạc mang trở lại.

“Tỷ tỷ, cảm ơn tỷ!” Mai Hoa ôm Lê Hoa liền khóc, lần này là cao hứng mà khóc, nàng đã chuẩn bị nhận mệnh sẽ phải gả cho Lưu quản gia rồi, hiện tại không cần nữa, nàng vừa muốn cười vừa muốn khóc. Thật ra trong lòng nàng vẫn nhận thức tỷ tỷ Tiêu Lê Hoa của mình, dù tỷ hại bản thân mình không gả đi được nhưng mình cũng không trách nàng, nhưng thời điểm nàng biết phải gả cho Lưu quản gia thì trong lòng cũng khổ sở, hiện tại tỷ lại cứu nàng, nàng nghĩ bản thân mình không bao giờ..... oán trách tỷ tỷ nữa, tỷ tỷ vì nàng thật sự là đã tận lực.

Tiêu bà tử cũng khóc, Vương thị ở một bên khuyên, trong lòng nàng rất vui mừng, Đại cô hiện tại thật là hiểu chuyện lại có bản lĩnh.

Trên mặt Tiêu Đại Thụ cũng nở nụ cười, còn nói hôm nay muốn ăn một bữa ngon, khiến cho Thạch Đầu cùng Mộc Đầu cao hứng muốn nhảy lên.

Tiêu Đại Thụ liền đi mua thịt, còn mua rượu, người trong thôn thấy hán cao hứng như thế liền hỏi xem hán có chuyện vui gì, tất cả mọi người đều kỳ quái, thầm nghĩ Tiêu gia chộc họa, làm sao còn cao hứng như thế được, Tiêu Đại Thụ không thể không cho Lưu quản sự mặt mũi, chỉ nói đại muội muội về thăm nhà, cả nhà đoàn viên nên vui vẻ, chẳng qua đợi tới xế chiều, đám người lần trước tới Tiêu gia nói Lưu quản gia bị thương nổi giận đến muốn bạc lại tới thôn Thảo Đầu lần nữa. Đến Tiêu gia thấy Tiêu Đại Thụ liền nhận lỗi, nói Lưu quản gia bị thương không thể đến đây, để cho bọn họ tới nhận lỗi, nói không biết hóa ra bọn họ quên biết Tiêu tiểu thư, có nhiều điểm đặc tội, lại mang theo không ít lễ vật đưa cho bọn họ.

Cũng sớm có người tới đây để xem náo nhiệt, vừa nghe những người đó nói vậy liền lập tức kinh ngạc, thầm nghĩ Tiêu Đại Thụ làm sao có thể quen biết tiểu thư Tiêu gia chứ? Đây đối với bọn họ mà nói quả thực là có núi dựa lớn rồi, phải biết rằng người thôn Thảo Đầu có chín phần đều thuê đất của Tiêu gia trang, trong mắt bọn họ Tiêu gia trang so với huyện thái gia và hoàng thượng còn quan trọng hơn, đó là cha mẹ áo cơm của bọn họ.

Chờ đám người Lưu quản gia đi, người trong thôn liền đi tới đây, trên mặt đều mang theo nụ cười bảy miệng tám lưỡi nói chuyện với Tiêu Đại Thụ.

Tiêu Đại Thụ nói không phải là hán quen, mà là Lê Hoa quen, hán nói như vậy là vì muội muội có thanh danh không tốt, muốn tranh giành sĩ diện cho nàng. Hán cũng biết người trong thôn đều nói Lê Hoa muốn leo lên cành cây cao kết quả không leo lên được còn tự mình ngã thảm, hiện tại để bọn họ biết muội tử của hán cũng có tiền đồ, có thể cùng tiểu thư Tiêu gia nói chuyện.

Chuyện này khiến người thôn Thảo Đầu đều nhìn Tiêu Lê Hoa với ánh mắt khác, thầm nghĩ Tiêu Lê Hoa này thật đúng là người khó lường, một thôn phụ có thể làm cho tiểu thư Tiêu gia vì nàng đi trách móc quản gia đặc lực trong nhà, hay là họ hàng với Cố quản sự. Tất nhiên trong chuyện này cũng có không ít người cho rằng nàng đi làm nhà hoàn cho nhà giàu người ta mới lợi như vậy, thầm nghĩ có nên xúi giục đưa khuê nữ đang ở trong nhà đi không, được dạy dỗ một chút, cho dù không làm di nương thì cũng có thể trở nên lợi hơn.

Tiêu Lê Hoa vì muốn người nhà mẹ đẻ đang ở trong thôn trôi qua khá hơn một chút, liền tùy ý nói chuyện với những người kia, tất nhiên là không đem chuyện mình đi Tiêu gia trang nói hết toàn bộ, chỉ nói những nói cuội, nhưng cũng khiến những người đó sùng sốt, Tạ Hữu Thuận nghe vào trong tai, trong lòng cười không ngừng.

“Lê Hoa, lúc trước còn cảm thấy muối có chút thay đổi, hiện tại mới phát hiện muối thay đổi rất lớn, còn có thể nói được như vậy, nhưng so sánh với trước kia thì nói chuyện càng khiến người ta thích nghe hơn rồi.”

Vương thị đem hương thân cuối cùng tiễn đi, cười nói với Tiêu Lê Hoa.

Mai Hoa cũng gật đầu, nói: “So với trước kia Tỷ tỷ càng biết nói chuyện hơn, cười lên nhìn rất đẹp.”

Tiêu Lê Hoa quần bách, nghĩ thầm thì ra Tiêu Lê Hoa thích nói chuyện, chẳng qua thời điểm âm ỉ chiếm đa số, bản thân mình không thích gây lộn, nhưng nàng cũng không phản đối, nàng hiện tại chính là Tiêu Lê Hoa, thì những chuyện mà Tiêu Lê Hoa làm đều là chuyện của nàng, chỉ có thể tiếp nhận.

Xế chiều người một nhà liền rời đi, lần này bọn họ rời đi cũng có không ít người nói chuyện với bọn họ, dọc theo đường đi được người cười tiễn ra khỏi thôn.

Được tiễn ra ngoài làm sống lưng Tiêu Đại Thụ còn muốn thẳng hơn so với thường ngày.

“Tiêu gia trang này quả thật đúng là có uy tín, chỉ là một món đồ nhỏ như vậy mà có thể thay đổi được cách nhìn đáng ghét của người trong thôn đối với một người, xem ra có tiền có đất thật tốt, Hữu Thuận, sau này chúng ta cũng tranh thủ mua thật nhiều ruộng đất để làm đại địa chủ được không?”

“Tốt.” Tạ Hữu Thuận trả lời, thật ra thì trước kia hắn cũng có mơ ước cố gắng kiếm thật nhiều tiền để làm người có tiền, chẳng qua về sau giấc mộng này cũng từ từ phai nhạt, sau đó cưới Tiêu Lê Hoa sinh hai đứa con trai xong lại càng không có, hắn chỉ muốn có thể làm cho hai đứa con trai lớn lên là tốt rồi. Hiện tại vợ thay đổi càng thêm tốt hơn, không hề ngại hắn không có tiền đồ nữa, thậm chí cùng hắn cùng nhau kiếm tiền qua ngày thật tốt, trong lòng hắn lại từ từ bốc cháy lý tưởng hào hùng năm đó.

Tiêu Lê Hoa thấy Tạ Hữu Thuận không giống như trước kia nghe thấy nàng nói kiếm tiền liền lo lắng, nụ cười trên mặt cũng càng thêm rực rỡ, đây là cha của hai đứa nhỏ, là nam nhân nàng chuẩn bị cùng nhau sống, dĩ nhiên có thể một lòng là tốt nhất.

Thạch Đầu nghe thấy cha mẹ nói sau này muốn kiếm tiền mua đất để làm đại địa chủ, cũng vui mừng cúi xuống cười híp mắt, mặc dù hắn còn nhỏ, nhưng cũng biết trong nhà có nhiều đất nhiều tiền có thể trôi qua thật tốt, có thể ở căn nhà lớn, có thể mặc quần áo mới, cũng có thể ăn no, Mộc Đầu thấy cha mẹ và ca ca cười thì hắn cũng khanh khách cười.

Trở lại trong thôn, bọn họ về nhà trước, sau đó liền đi tới nhà Vương Đại Sơn, đem xe trả lại, lại đem bạc từ trong nhà lấy ra để trả cho Vương Đại Sơn.

“Gấp làm gì? Lúc này mới mượn mấy ngày liền có tiền trả về rồi?” Trương Liên Hương vừa thấy bọn họ trả tiền lại đã nói “Các ngươi là đi nhà mẹ đẻ của Lê Hoa mượn tiền hả? Mau trả lại đi, không phải vừa nói thím ngã bệnh, đang cần tiền sao, sao các ngươi có thể lấy tiền của bọn họ nơi được? Chúng ta không thiếu tiền, trước đừng vội trả cho chúng ta!”

Lúc này Vương Đại Sơn đang ở nhà, cũng bảo Tạ Hữu Thuận đem tiền lấy về.

Tiêu Lê Hoa thầm nghĩ đối phương thật sự là người tốt, nhưng nàng vẫn đem bạc đưa cho họ, còn nói là vừa lúc nhà mẹ đẻ có số bạc này, liền lấy ra cho mình, bọn họ vẫn còn.

Trương Liên Hương chỉ có thể đem bạc thu lại.

Chờ bọn họ trở về nhà, chỉ thấy cửa nhà mở ra, từ trong viện truyền tới tiếng khóc của Mộc Đầu, hai người vội vàng chạy vào thì nhìn thấy Lý thị cùng với Cát Tường đang từ trong nhà đi ra ngoài.

Tiêu Lê Hoa tức giận sắc mặt nghiêm nghị nói: “Các ngươi tới nhà của ta làm gì? Mộc Đầu tại sao lại khóc, bảo bồi của nương, đừng khóc, nương đã về rồi”

Tiêu Lê Hoa quát các nàng một câu liền không quản các nàng nữa, bởi vì nàng thấy Mộc Đầu đang ngồi ở trên mặt đất khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn khóc tới hồng lên, nước mắt chảy ra đầy mặt, đem nàng đau lòng liền lao tới ôm hắn vào lòng để dỗ dành, lại ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn hôn một ngụm, trong miệng không ngừng dỗ dành.

Mộc Đầu đưa tay nhỏ bé ôm thật chặt lấy Tiêu Lê Hoa, ủy khuất tới nấc lên.

Thạch Đầu cũng nhào về phía trước ôm lấy Tiêu Lê Hoa, kêu lên: “Nương! Bọn họ lục đồ nhà chúng ta, còn đẩy con ra cửa, còn nhéo lỗ tai của con !”

Tiêu Lê Hoa vừa nghe vốn là lửa giận đang xông lên lại càng thêm tức giận, dụ dỗ tiểu Mộc Đầu buông tay, vừa nhìn lỗ tai của Thạch Đầu quả nhiên thấy đỏ lên, lập tức xoay người lại nói với Tạ Hữu Thuận: “Nhìn một cái Tam tẩu cùng với muội muội tốt của chàng, thừa dịp chúng ta không ở nhà mà tới làm thổ phỉ, lục phòng của chàng còn đánh con chàng, ta xem họ còn muốn làm chủ nhà của ta, nếu chàng không quản được thì đừng trách ta động thủ!”

Tạ Hữu Thuận cũng tức giận a, hắn mới đi ra ngoài được bao lâu đâu, trong nhà liền xảy ra chuyện như vậy, hắn mới trôi qua cuộc sống yên ổn đã có người tới làm phiền thêm, mà còn là người trong nhà.

“Các ngươi ở đây lục cái gì? Nhà của ta có cái gì để mà lục? Nếu không nói rõ ràng chúng ta phải tới nhà cha mẹ nói một chút, nhìn một chút xem người làm chị dâu cùng với muội muội tới lục soát nhà của ta thì có cái quý cụ này hay không?”

“Tứ ca, huynh đừng tức giận, là một chiếc nhẫn vàng muội mang về đã mất, người ta nói Thạch Đầu trong nhà huynh nhặt được, ta liền tới lấy, nhưng

Thạch Đầu nhất quyết không đưa, ta không có biện pháp chỉ có thể tới lục, tứ ca, huynh nói một chút, đưa nhỏ Thạch Đầu này của huynh, nhỏ như vậy mà còn thế, sau này lớn lên phải làm sao?” Cát Tường ánh mắt lom lom nhìn nói.

Lý thị ở một bên thêm dầu thêm mỡ nói: “Đúng vậy, Tạ gia chúng ta bao nhiêu năm đã không xảy ra chuyện cướp hoặc là trộm, như vậy không được, hãy mau mang chiếc nhẫn vàng giao ra đây đi, nếu không tới lúc đó truyền đi thì không dễ nghe.”

Tiêu Lê Hoa vừa nghe lời này tức muốn cười lên, đem Mộc Đầu nhét vào trong ngực của Tạ Hữu Thuận, đi qua liền tát Cát Tường một bạt tay, sau đó đập lên đùi Lý thị cho nàng ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Đoạn tuyệt

Động tác của Tiêu Lê Hoa vừa nhanh vừa ác, bạt tai tát thẳng lên mặt Cát Tường vang lên âm thanh vang vọng, Cát Tường vừa hét Nương một tiếng, liền bụm mặt lùi về phía sau tới mấy bước, Lý thị lại càng thêm, bị Tiêu Lê Hoa đá một cước lên trên đùi trực tiếp bị ngã trên mặt đất, vội ôm chân kêu thảm, Tiêu Lê Hoa còn chưa giải hận liền đi tới đập thêm hai đập nữa.

Tạ Hữu Thuận nhìn Tiêu Lê Hoa đánh người cũng không ngăn cản, ôm Mộc Đầu lạnh như băng nhìn Lý thị cùng với Cát Tường.

Mộc Đầu mở to mắt, một đôi mắt to đầy nước, cắn bàn tay nhỏ bé nhìn mẹ hấn đánh người, Thạch Đầu cũng nhìn, chỉ cảm thấy thật hết giận, cũng muốn đi tới đá hai đá rồi.

“Tiêu Lê Hoa! Ngươi dám đánh ta! Ngươi cái nữ nhân chết tiệt này, tại sao ngươi lại đánh ta?” mới vừa rồi Cát Tường bị đánh có chút sững sờ, lúc này đã lấy lại được tinh thần, hướng về phía Tiêu Lê Hoa la hét lớn lên, quơ cánh tay muốn xông tới đánh lại Tiêu Lê Hoa để xả giận cho chính mình, kết quả bị Tiêu Lê Hoa đánh thêm một bạt tai cực nhanh ở má bên kia, vừa kêu la to đồng thời cũng không dám tiến lên trên nữa.

“Chính là đánh các ngươi đấy, hai kẻ không biết xấu hổ, chạy tới nhà người khác định làm kẻ trộm lục tung lên, còn đánh đứa nhỏ, bị phát hiện còn muốn cắn ngược lại một cái, thứ gì chứ?”

Tiêu Lê Hoa vừa ngoan độc đập một cước xuống Lý thị đang muốn bò dậy, lại khinh bỉ nhìn chằm chằm các nàng.

Lý thị kêu ai ui một tiếng, rốt cục cũng bò dậy, đứng ở phía sau Cát Tường. Nàng có chút sợ Tiêu Lê Hoa, thầm nghĩ nàng đánh người hình như có chút tiến bộ, trước kia các nàng cũng có động chân động tay qua, nhưng Tiêu Lê Hoa chỉ biết túm tóc cào mặt người, lại không vung tay tát người đá người, hơn nữa còn nhanh chuẩn tới như vậy, nàng vừa rồi mới nghĩ muốn xoay người lại đều không thể bò dậy nổi, hiện tại chân bị thương tới mức cũng không vững nữa, nhìn lại Cát Tường hai bên má đều có dấu tay đỏ rực, nàng nghĩ vẫn là trốn tránh một chút là tốt.

Cát Tường trừng mắt nhìn Lý thị một cái, thầm nghĩ thật vô dụng.

Tạ Hữu Thuận bảo Thạch Đầu đi gọi người nhà cũ tới đây, chuyện hôm nay hẳn sẽ không để cho các nàng lừa gạt cho qua, chuyện này thật sự quá đáng, hơn nữa có dấu điểm cũng không dấu điểm được, nhìn mặt Cát Tường cùng với cái chân cà thọt của Lý thị liếc một cái là người ta có thể nhìn ra. Thạch Đầu cực kỳ nhanh nhậy, Lý thị và Cát Tường đều lo lắng, chẳng qua Thạch Đầu đã đi rồi, có gọi cũng không trở lại, hai người thầm nghĩ phải cẩn thận phòng ngừa là tới nơi này để tìm đồ, rồi lại nói Tiêu Lê Hoa đánh các nàng, tới lúc đó không chừng còn không biết người nào đứng người nào sai.

Tạ Hữu Thuận thấy Tiêu Lê Hoa tức giận tới mặt đỏ bừng, đem Mộc Đầu đưa cho nàng, để cho nàng ngồi trong nhà nghỉ ngơi một chút, lát nữa sẽ có người tới thu thập Lý thị cùng với Cát Tường.

Mộc Đầu ôm lấy Tiêu Lê Hoa mềm nhũn nói: “Nương, không giận, không giận, Mộc Đầu không khóc.”

“Nương xả giận cho Mộc Đầu, các nàng dám đánh Mộc Đầu, nương giúp con đánh bọn họ, Mộc Đầu ngoan.” Tiêu Lê Hoa nghe giọng nói mềm nhũn êm ái của nhi tử, trong lòng đã hết giận tới phần nửa, trừng mắt liếc nhìn Lý thị cùng với Cát Tường, nói với Tạ Hữu Thuận: “Không được để cho bọn họ đi, hôm nay phải nói ra cho rõ ràng, để cho bọn họ biết được nhà chúng ta không phải nghĩ muốn đến lục là lục được, bọn nhỏ không phải muốn đánh là đánh, còn mất đi nhẫn vàng? Hai kẻ ngu xuẩn!”

Tiêu Lê Hoa ôm Mộc Đầu vào trong phòng, đem Mộc Đầu đặt ở trên giường gạch lại bắt đầu kiểm tra xem trên người hẳn có thương tích nào không, hỏi hẳn xem có bị đánh hay không, biết được Lý thị nhéo lỗ tai hẳn còn đầy hằn, sắc mặt lại càng không đẹp mắt, ở nhà chính Tạ Hữu Thuận nghe xong sắc mặt cũng càng không dễ nhìn.

Lý thị cùng Cát Tường cũng không ngừng kêu to la hét với Tạ Hữu Thuận, lần qua lần lại nói các nàng tới nơi này là để tìm đồ, bảo Tạ Hữu Thuận phải quản giáo bọn nhỏ cùng thê tử cho thật tốt, còn nói chuyện này không xong, chẳng những muốn lấy nhẫn vàng của bọn họ, còn muốn bồi thường tiền thuốc thang. Chẳng qua sau khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Tạ Hữu Thuận thì từ từ không lên tiếng nữa, cũng dần yên tĩnh lại, trước cửa nhà Tạ Hữu Thuận cũng rất nóng nảy, có người thấy Thạch Đầu chạy đi tới nhà cũ, thấy hẳn gấp như vậy liền hỏi hẳn có chuyện gì, hẳn chỉ nói tam bá nương cùng với đại cô nhân lúc cha mẹ hẳn không có nhà liền vào trong nhà lục học tủ, sau đó liền bỏ chạy đi, nghe thấy hẳn nói như vậy có không ít người liếc nhìn

nhau, sau đó toàn bộ đều chạy tới đầu thôn Tây.

Những người ở nhà cũ nghe được lời của Thạch Đầu toàn bộ đều nổ tung rồi, tất cả đều ồn ào đi tới, ngay cả Uông thị cũng không chịu ở lại.

Tạ Phát Tài vừa thấy trước cửa nhà tứ nhi tử có một nhóm người liên nhúc đầu, thầm nghĩ lần này Tạ gia lại muốn mất mặt, trong lòng hắn còn đang tức giận với đại nữ nhi, thầm nghĩ lúc này vừa mới bị nhà chồng đuổi trả về, bắt người trong nhà phải bồi thương mất ba mươi lượng bạc, giờ tới đây lại gây ra chuyện rồi, thật là một kẻ chuyên gây chuyện.

“Lão Tử! Người dám đánh chị dâu? Người có phải là người hay không? Hôm nay nếu người không cho ta một lời giải thích thì ta cùng với người không xong đâu!” Tạ Hữu Hòa vừa thấy Lý thị ngồi dưới đất ôm chân kêu la liền nóng nảy.

Cát Tường bùm mặt chạy tới trước mặt Uông thị khóc lên, nói Tiêu Lê Hoa đánh nàng, tứ ca nhìn thấy cũng không chịu quản.

Uông thị thấy khuôn mặt Cát Tường sưng phù, liền biết người hạ thủ có bao nhiêu ngoan độc, liền hướng về phía Tạ Hữu Thuận mắng, còn muốn đi vào trong nhà tìm Tiêu Lê Hoa để tính sổ, bà vừa mới mắng Tiêu Lê Hoa, Tiêu Lê Hoa liền ra ngoài.

“Mọi người tới vừa đúng lúc, trước đừng vội chửi mắng chúng ta, sao các người không hỏi trước xem tại sao ta lại đánh họ? Chờ lên tiếng hỏi rõ rồi sẽ biết ta đánh còn nhẹ!”

Tiêu Lê Hoa khinh miệt nhìn xuống hai nữ nhân đang khóc sụt sùi, trong lòng thầm nghĩ ngày hôm qua Lý thị còn cứng rắn không muốn chi tiền cho Cát Tường cùng với Cát Tường đánh một trận, hôm nay lại có thể cùng đi tới nhà nàng để lục lợi tiền, thật là một đôi hoa tuyết thể, sau này phải cách họ càng xa càng tốt.

Tạ Hữu Hòa hét lên: “Bất kể các nàng làm cái gì, người cũng không thể đánh người được, đây chính là chị dâu cùng với Đại cô của người, có lời gì không thể từ từ nói chuyện sao? Thật là một người lỗ mãng không nói đạo lý, còn tưởng rằng ngã một cái thì đã trở nên tốt lắm, thì ra vẫn cái đức hạnh trước kia, từ đệ, người vợ này của người nếu không quản cẩn thận sau này gia đình sẽ không yên!”

Tạ Hữu Thuận nói: “Vợ ta là cái dạng gì chính là chuyện của ta, tam ca cứ quản tốt vợ của huynh là được, nếu như huynh nói vợ của huynh thừa dịp chúng ta không có ở đây thì đi vào trong nhà của chúng ta lục soát loạn lên còn đánh con trai của chúng ta là đúng, vậy cũng được, sau này ta cũng sẽ tới nhà của huynh lục đồ, đánh hai đứa con trai của huynh, tới lúc đó nếu có hạ thủ nặng thì tam ca chớ có trách ta!”

Tạ Hữu Hòa tức giận còn chưa kịp nói thì Tạ Phát Tài liền hỏi: “Hữu Thuận, con dâu cùng với Cát Tường thật sự tới nhà con lục soát loạn lên?”

Tạ Hữu Thuận không trả lời, trực tiếp đem rèm cửa ở hiên nhắc lên, Tạ Phát Tài đi tới vừa nhìn thấy, sắc mặt lại càng không đẹp mắt rồi, bên trong đã loạn tới không thành hình dáng gì nữa rồi.

Con người Lý thị vừa chuyển vừa nói: “Phòng kia không phải là chúng ta lục, là bọn hán tự mình lục, bởi vì không muốn đem chiếc nhẫn vàng kia trả lại cho Cát Tường!”

Tiêu Lê Hoa nghĩ người này thật vô sỉ, lại muốn cắn ngược lại một lần.

Cát Tường cũng nói theo lời nói của Lý thị, nói phòng không phải là các nàng lục, các nàng chẳng qua là thấy Thạch Đầu Mộc Đầu nhặt được nhẫn vàng của nàng nên mới tới đây để đòi, kết quả hai đứa bé không trả lại, các nàng liền giáo huấn mấy câu, sau đó Tiêu Lê Hoa che chở cho hải tử rồi cùng các nàng đánh nhau.

“Cha, Nương, hai người mau làm chủ cho con!”

“Cát Tường, muội lấy đâu ra nhẫn vàng? Làm sao cho tới bây giờ ta cũng chưa từng nhìn thấy qua?” Lúc này Tử thị đang ở một bên xen mồm vào hỏi.

“Đừng vậy nha, chiếc nhẫn vàng của muội là ở đâu ra? Chẳng lẽ là Nương đưa cho muội?” Phương thị cũng đứng một bên nói, nàng thầm nghĩ bất kể là có chiếc nhẫn vàng này hay không, trước cứ đẩy trên người mẹ chồng, tới lúc đó lấy cái này làm cái cớ, không tin lão bà tử này không đem tất cả tiền riêng của bà giao ra đây, nàng mới không tin tiền riêng của cha mẹ chồng chỉ có mười lăm lượng bạc.

Uông thị trừng mắt liếc nhìn Phương thị, lúc này nàng cũng kỳ quái Cát Tường lấy đâu ra nhẫn vàng.

Cát Tường nói: “Nhẫn vàng kia là ta nhặt được, cũng không biết của ai, ta đi ra ngoài đi dạo, kết quả trở về liền mất, thời điểm trở về tìm nhìn thấy đám Thạch Đầu bọn chúng nhặt lên, nhưng bọn chúng lại không thừa nhận, ta liền đánh bọn chúng mấy cái, tứ tẩu liền đánh ta với tam tẩu, Nương, chiếc nhẫn vàng kia tình xảo vô vùng, người phải giúp con đòi trở về!”

Tử Thị ở một bên còn nói: “Đại cô, nếu như có chiếc nhẫn vàng đáng giá như vậy, mà người lại cất giấu, mang về cho nhà chồng, lại để nhà mẹ đẻ đưa tiền ra, người có thể an lòng sao?”

Cát Tường liền lập tức ngây người, nàng chỉ lo nghĩ hãm hại tứ ca bọn họ, mà quên mất đi chuyện này, biết làm thế nào cho tốt đây, nhìn thấy người trong nhà sắc mặt âm trầm, miệng nàng mấp máy, không biết nên nói cái gì cho phải.

Tiêu Lê Hoa thầm nghĩ Cát Tường này thật sự là kẻ ngu!

Uông thị thấy nữ nhi lôi kéo bà cầu cứu, trợn mắt nhìn nàng một cái, vẫn mở miệng nói: “Cát Tường khẳng định là muốn đem đồ trả lại cho người đã mất,

lúc này mới cất đầu đi, đầu có giống dáng vẻ của các người chỉ muốn nhặt được đồ của người khác rồi cho là đồ của mình!”

Mọi người Tạ gia vừa nghe nhất thời đều nghĩ trong lòng Uông thị nói lời này thật sự là không xấu hổ, cũng không biết là người nào ở đồng cỏ bên ngoài nhặt được trứng gà của người ta nhưng lại nói đây là do gà nhà mình đẻ ra.

Uông thị thấy người trong nhà cũng không lên tiếng, liền quay đầu hướng về phía Tiêu Lê Hoa đòi chiếc nhẫn vàng kia, còn mắng nàng không quản giáo bọn nhỏ cho tốt, mắng nàng đánh chị dâu cùng với Đại cô là không có quy củ, cũng muốn Tạ Hữu Thuận phải thu thập nàng cho thật tốt.

Tạ Hữu Thuận nói: “Hôm nay chúng ta đi ra ngoài, sau khi trở về ta cùng với thê tử đi ra ngoài chốc lát, chỉ đi tới nhà của Vương Đại Sơn, từ khi chúng ta đi cho đến thời điểm chúng ta trở lại, bọn nhỏ vẫn không có rời nhà đi, thì đi đâu để nhặt chiếc nhẫn vàng nào, trên đường này chúng ta cũng gặp được nhiều đứa nhỏ ở trong thôn, nói muốn tìm bọn nhỏ đi chơi, bọn nhỏ đều nói phải ở lại trông nhà cho chúng ta đều không chịu đi ra ngoài, hai đứa bé ngoan như thế nào, các người không thể không biết rồi!”

Đám người Tạ gia vừa nghe cũng biết đây là lời nói thật, Thạch Đầu cùng với Mộc Đầu vô cùng ngoan, bảo bọn nhỏ ở nhà liền biết điều ở trong nhà, là những đứa nhỏ vô cùng nghe lời. Thật ra thì chuyện chiếc nhẫn vàng kia nói ra bọn họ cũng không tin, mà hai đứa bé kia càng không phải loại người như vậy.

Tiêu Lê Hoa nói: “Tới nhà của ta lục tung lên, còn đánh nhi tử của ta, còn vu hãm con trai của ta, tất nhiên là ta phải đánh các nàng, ở đây ta còn muốn nói thêm một câu, chúng ta đoạn tuyệt quan hệ cùng với Cát Tường và Lý thị, sau này các nàng cũng đừng mong có thể trèo lên cửa nhà chúng ta, vào một lần sẽ đánh một lần, có chuyện gì thì cũng không cần phải tìm tới chúng ta, chúng ta không có loại người nhà như vậy, Hữu Thuận, chàng nói có đúng không?”

Tạ Hữu Thuận suy nghĩ một chút, gật đầu.

Những người Tạ gia vừa nghe liền toàn bộ sững sờ, loại đoạn tuyệt quan hệ này thật sự là quá độc ác, chặt đứt quan hệ cùng với Cát Tường đó chính là không cần có muội muội này nữa, chặt đứt quan hệ với Lý thị cũng là tương đương chặt đứt quan hệ với tam ca Tạ Hữu Hòa này. Gia đình người nông dân bình thường có đánh có nháo, có khinh bỉ nữa thì cũng sẽ không đoạn tuyệt quan hệ, bởi vì chuyện này sẽ làm cho đối phương có thanh danh không tốt, chẳng những là chặt đứt mà còn muốn kết thù kết oán rồi, không ngờ này lại khiến Tạ Hữu Thuận giận tới mức như vậy.

“Lão Tứ, như vậy không được, cũng không có chuyện gì lớn, con hãy nghĩ lại đi.” Tạ Phát Tài nói, ông biết nhi tử này từ nhỏ tới lớn đều cứng chặc, không thích nói chuyện, không nghĩ tính tình lại lớn tới như vậy.

Tạ Hữu Thuận nói: “Cha, đã dám nhân dịp chúng con không có ai ở nhà mà vào nhà chúng con lục lọi lên, còn đánh nhi tử của con, còn vu oan cho con trai của con nhặt đồ mà không trả lại, đây đã là chuyện lớn rồi.”

Uông thị ở bên cạnh vừa âm ỉ lại vừa mắng, để cho Tạ Hữu Thuận phải thu hồi lại lời nói này, lại mắng Tiêu Lê Hoa mê tâm nhi tử của bà, để cho người Tạ gia ly tâm, còn muốn đi lên đánh Tiêu Lê Hoa, Tiêu Lê Hoa liền trốn ở phía sau Tạ Hữu Thuận, không có muốn cùng mẹ chồng đánh nhau, đánh cũng không có lý, dù sao Tạ Hữu Thuận đã có ý định, để cho hắn tới giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Lật xe ngựa

Editor: Vịt

Beta: Tiểu Tuyền

Tiêu Lê Hoa không cho phép Cát Tường cùng với Lý thị sau này tới cửa, cũng chính là muốn đoạn tuyệt quan hệ thân thích, Tạ Hữu Thuận cũng đồng ý, điều này đối với người Tạ gia mà nói chính là một chấn động, khiến bọn họ trợn mắt há mồm. Chẳng qua dù có khuyên hay âm ỉ hay la mắng, thì vợ chồng hai người đều quyết tâm không buông miệng, cuối cùng cả nhà làm âm ỉ tới tận trời tối hẳn xuống mới tản đi, chính là tản đi trong không vui.

Náo lên một chuyện như vậy khiến người trong thôn cũng đều biết hết rồi, có người nói Cát Tường cùng với Lý thị không đúng, đáng đời bị đối đãi như vậy, cũng có người cho là Tạ Hữu Thuận bọn họ làm như vậy có chút quá, người trong nhà dù náo loạn nữa cũng không thể vì chuyện này mà không lui tới được.

Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa đi tiễn Vương Đại Sơn cùng với Tạ Khánh Phong xong mới đem cửa đóng lại, trở lại trong phòng nhìn về phía ngọn đèn duy nhất, hai đứa bé đang ngoan ngoãn ngồi ở một bên, chuyện ngày hôm nay khiến bọn nhỏ có chút sợ.

“Nương, sau này Đại cô và Tam bá Nương cũng không thể tới nhà sao?”

Thạch Đầu nhỏ giọng hỏi, hẳn hy vọng là như vậy, hẳn không thích mấy người Đại cô các nàng.

Tiêu Lê Hoa sờ sờ đầu của hắn nói: “Đúng, sau này cũng không để cho các nàng tới cửa nữa, không chỉ là các nàng, sau này ai tới nhà chúng ta, lực độ rồi đánh người còn oan uổng tiểu Thạch cùng Tiểu Mộc của chúng ta cũng đều không được.”

Mộc Đầu tiến tới bên cạnh Tạ Hữu Thuận hỏi: “Cha, có phải không?”

Tạ Hữu Thuận đem hắn ôm đến trên đùi nói: “Sau này không để cho các nàng tới nữa, nhưng về sau nếu có chuyện này nữa thì không nên ngăn cản, phải đi ra ngoài gọi ta cùng với mẹ con, đừng để bị đánh nữa.”

Tiểu Mộc Đầu biết điều một chút gật đầu, gục ở trong ngực Tạ Hữu Thuận ngáp một cái, chuyện ngày hôm nay nhiều lắm, tiểu hài tử chịu không nổi. Tiêu Lê Hoa đi tới trải đệm giường, lại bảo Tạ Hữu Thuận đem hắn đặt xuống, cũng để cho Tiểu Thạch đi ngủ.

“Nương, hôn nhẹ.” Tiểu Mộc Đầu nhắm mắt lại còn nói, lời kéo y phục Tiêu Lê Hoa không buông tay.

Tiêu Lê Hoa cười rồi ở trên trán của hắn cùng với Thạch Đầu hôn một cái, nhìn thấy Thạch Đầu đã nhắm mắt lại, nàng mới ngồi trở lại bên cạnh bàn, thấy Tạ Hữu Thuận ngó chừng mà nhìn nàng liền cười lên.

“Hôm nay ta làm như vậy chàng không oán ta chứ? Dù sao cũng là thân nhân của chàng, nhưng ta nghĩ nếu không làm như vậy thì sau này còn có rất nhiều phiền toái, hơn nữa ta cảm thấy thân nhân như vậy có muốn cũng không có chỗ tốt nào, chỉ làm cho lòng người thêm phiền.” Tiêu Lê Hoa nói, hôm nay Tạ Hữu Thuận phối hợp với nàng, trong lòng nàng cũng rất hài lòng, dù sao lúc trước nàng không có thương lượng cùng với Tạ Hữu Thuận mà đã nói như thế.

Tạ Hữu Thuận nói: “Bây giờ nàng chính là nữ chủ nhân của nhà này, chỉ cần nàng không sai, ta sẽ không phải đối, chẳng qua sau này nếu như mẹ ta tới náo loạn, nàng nên cho bà một chút mặt mũi đi, dù sao vẫn là trưởng bối.”

Tiêu Lê Hoa vừa nghe liền yên tâm, nàng biết ranh giới của Tạ Hữu Thuận, thăm nghĩ mình quả thật là gặp được nam nhân tốt. Nàng biết mình đời này hòa ly không quá dễ dàng, hơn nữa nhìn ở hai đứa con trai nàng cũng không muốn hòa ly, cho nên tâm ý của nam nhân cùng với nàng rất quan trọng, lúc trước yêu cầu của nàng thật sự cũng không nhiều, đối với Tạ Hữu Thuận không đánh chửi nguyên chủ cũng không có ý kiến gì, hiện tại có thể nói hết sức hài lòng.

Bởi vì Cát Tường lại gây họa, người Tạ gia đều tức giận, lại sợ chuyện này lộ ra, người Bạch gia càng muốn hù dọa nàng, cho nên liền lập tức cho người đem nàng đuổi về Bạch gia, đồng thời mang tới ba mươi lượng bạc, nói cho nàng biết nếu không có chuyện gì thì đừng có trở lại, sau này có chuyện như vậy nữa, trong nhà cũng sẽ không quản, để cho nàng tự biết.

Cát Tường có thể đi, Lý thị lại không đi được, nàng bởi vì lực lợi phòng chú em chồng lại còn đánh mắng oan uổng cháu trai bị mọi người trong thôn chỉ trích, lập tức chỉ núp ở trong nhà không ra ngoài, càng không dám ồn ào, chỉ dám ở trong phòng tức giận với Tạ Hữu Hòa, khiến cho Tạ Hữu Hòa cũng hết sức bất mãn với tứ đệ, đi tới chỗ Ôn thị tố khổ, nói mình bị tứ đệ náo loạn tới mất mặt, ngày ngày tố khổ, Ôn thị vốn đã tức giận, hiện tại càng thêm tức giận hơn.

Chuyện để cho Ôn thị tức giận còn không dừng lại ở chuyện này, còn có chuyện tiền bạc, bởi vì Cát Tường, bà chẳng những góp vào mười lăm lượng bạc, mỗi khi từ còn phải đóng thêm năm lượng, yêu cầu ra tiền của các con trai là phải ở riêng trước, kiếm tiền cũng không cần giao vào trong quỹ chung, sau khi ở riêng trong vòng một năm cũng chỉ đưa lương thực chứ không đưa tiền, tương đương với việc trong một thời gian ngắn Ôn thị không thể từ các con cầm được tới một đồng tiền nào nữa. Chuyện này đối với Ôn thị luôn nắm quyền sở hữu tài sản mà nói quả thực quá khó tiếp thu.

Ôn thị vì chuyện này ngày ngày mang theo khuôn mặt căng cứng, nhìn thấy ai cũng không thuận mắt, không khí Tạ gia hết sức không tốt.

Từ Thị đi tới nói chuyện phiếm với Tiêu Lê Hoa cũng chỉ dám lạng lẽ, sợ Ôn thị biết sẽ mắng nàng, nàng chỉ mong đợi Như Ý mau gả đi, nàng cũng tiện ra ngoài ở riêng. Tiêu Lê Hoa đối với chuyện của Tạ gia không quá cảm thấy hứng thú, nàng đối với những thứ trứng gà muối kia càng có hứng thú hơn.

Vì để cho trứng gà muối có đủ vị ăn thật ngon, Tiêu Lê Hoa có ý để cho thời gian muối dài hơn, chờ khi lấy ra nấu, trứng gà đều vàng tới chảy mỡ, đặc biệt thơm. Chẳng những hai đứa bé đều rất thích ăn, Tạ Hữu Thuận còn ăn nhiều hơn một phần. Tiêu Lê Hoa cũng thấy ăn rất ngon. Đó là chỉ có một chút nước muối với trứng gà, sau khi nàng cho vào trứng gà muối thêm một chút ngũ vị hương càng làm tăng khẩu vị của trứng gà, thời gian cũng không có nhiều lắm, thứ hai là nàng để lại trứng gà này để ăn, Tạ Hữu Thuận cùng với Thạch Đầu và Mộc Đầu đều nói ăn ngon hơn.

“Hữu Thuận, chàng cảm thấy Tiêu tiểu thư sẽ có hứng thú đối với cách làm trứng gà này hay sao?”

Tiêu Lê Hoa hỏi Tạ Hữu Thuận.

Tạ Hữu Thuận gật đầu: “Sẽ, cho dù nàng không có hứng thú, chúng ta cũng có thể bán cho người khác, đáng tiếc chúng ta chỉ là dân chúng bình dân, nên không thể tự làm tự bán, không cẩn thận sẽ bị người tham muốn.”

Tạ Hữu Thuận có chút tiếc hận, chẳng qua thử nghĩ những tin đồn đã từng thấy, vì an nguy của người một nhà, vẫn nên bán công thức sẽ thích hợp hơn.

Tiêu Lê Hoa cười nói: “Chúng ta kiếm tiền ít một chút, sau này còn có biện pháp khác kiếm tiền, Ta chỉ hi vọng một nhà bốn miệng chúng ta áo cơm không lo là tốt rồi. Trước có tiền nhỏ, nhiều tiền có thể từ từ kiếm được, hơn nữa chàng không thấy biện pháp muối trứng gà này rất dễ bị suy nghĩ ra được sao? Không bằng bán đi, chờ tới lúc chúng ta có số tiền kia rồi từ từ đem cuộc sống tốt đẹp hơn, quen biết được nhiều người hơn, tới lúc đó sẽ có biện pháp kiếm tiền khác cũng không cần chia cho người khác.”

“Nào có nhiều phương pháp kiếm tiền tới như vậy.” Tạ Hữu Thuận nói, sau đó vừa ngừng đầu nhìn Tiêu Lê Hoa, thấy nàng cười nhẹ nhàng, một chút

cũng không có tiếc hận vì đem công thức này bán đi kiếm tiền “Nàng còn có các phương pháp kiếm tiền khác? Cái công thức này sẽ không dễ dàng bị suy ra như cái công thức kia?”

Tiêu Lê Hoa gật đầu, nhưng không có nhiều lời.

Tạ Hữu Thuận thấy Tiêu Lê Hoa gật đầu, nghĩ thầm thì ra nương tử lại biết được nhiều thứ tới như vậy, không trách được nàng đối với việc có thể kiếm tiền mua đất rất có lòng tin. Xem ra bản thân mình chỉ có thể cố gắng giúp đỡ nàng thực hiện được cái mục tiêu này rồi, tương tượng sau này trong nhà có thể kiếm được rất nhiều rất nhiều tiền, hẳn cũng rất cao hứng.

Muối trứng gà xong rồi hai vợ chồng liền đem bọn nhỏ gửi ở trong nhà Vương Đại Sơn, mỗi người đeo một giỏ, bên trong giỏ đặt chiếc bình để đi tới Tiêu gia trang.

Dọc đường đi tới Tiêu gia trang cũng rất bình tĩnh, chẳng qua thời điểm gần tới Tiêu gia trang thì đột nhiên từ phía sau có một chiếc xe ngựa, con ngựa kia thật giống như bị sợ hãi, đang chạy cực kỳ nhanh, bất kể phu xe có kéo dây cương như thế nào cũng không dừng được, mắt thấy sẽ xông thẳng tới đám người Tạ Hữu Thuận bọn họ, Tạ Hữu Thuận liền lùi lại kéo Tiêu Lê Hoa tránh sang một bên, nhưng vẫn bị quệt một cái, cả hai người đều ngã trên mặt đất.

“Hữu Thuận, không có sao chứ? Ngã có bị thương chỗ nào hay không?”

“Không có chuyện gì, nàng cũng không sao chứ?” Tạ Hữu Thuận ân cần hỏi Tiêu Lê Hoa, trước đó không lâu đã ngã bị thương, cũng không thể bị lại nữa.

“Ta không có chuyện gì.” Tiêu Lê Hoa thở phào nhẹ nhõm, người không có làm sao là tốt rồi.

Hai người đang quan tâm lẫn nhau liền nghe thấy có người đang lớn tiếng kêu thảm thiết, cả hai người vừa nghiêng đầu, bỗng phát hiện trên xe ngựa có người, chiếc xe ngựa kia đem bọn họ đụng văng xong cũng lập tức rơi xuống rãnh, hiện tại tiếng kêu thảm thiết đoán chừng là người trên xe ngựa, nghe âm thanh này sợ là đã bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Công tử văn nhã

Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa nghe thấy từ nơi lật xe ngựa có truyền tới tiếng kêu thảm thiết, thầm nghĩ đi qua xem một chút, kết quả phát hiện cái bình bên trong chiếc sọt của Tiêu Lê Hoa lăn ra đụng phải một góc đá nhọn, nhiều cái trứng gà bên trong đã bị hỏng, những cái không hư kia cũng không tốt. Tạ Hữu Thuận nhìn vào trong sọt của mình thấy cái bình bị lăn ra rồi, chẳng qua là không có hỏng mà chỉ đang lệch sang một bên.

Tiêu Lê Hoa khẽ nhăn mặt cau mày, thầm nghĩ xuất sư bất lợi, còn không có đem đồ làm được đưa tới Tiêu gia trang liền bị vỡ mất một chiếc bình, nhưng lúc này cũng không phải là thời điểm đau lòng cái bình cùng trứng gà, cách đó không xa còn có một người đang kêu thảm thiết, cứu người quan trọng hơn.

Hai người dứt khoát đem giỏ ném sang một bên, sau đó bước nhanh đi về phía chiếc xe ngựa kia.

Con ngựa kia ngã trên mặt đất đang nghĩ cách đứng dậy, đem xe ngựa lật ngược lại lay động kéo lên, trong xe ngựa có người, bởi vì có một cái tay đang chộp vào cửa sổ xe, thật giống như đang muốn cố gắng đi ra ngoài, nhưng lại bị xe ngựa lay động dữ dội mà không ra được, sau đó thỉnh thoảng nghe được phía dưới có âm thanh của một người đàn ông oán trách.

“Thật là xui xẻo, làm sao ngựa này lại bị sợ hãi? Sớm biết vậy thì cưỡi ngựa đi ra ngoài sẽ không chật vật như vậy, ai nha, đau chết mất!”

Nói chuyện chính là một người nam nhân trẻ tuổi.

“Người mau đỡ là được, đừng vội đi ra ngoài, cẩn thận ngựa sẽ làm tổn thương người!”

Bên trong không chỉ có một người, còn có một giọng đàn ông lãnh tính vang lên.

Tiêu Lê Hoa nghe thấy âm thanh của hai người này rất vang dội, cũng biết bọn họ không có chuyện gì lớn, ánh mắt liền nhìn thấy người phu xe trên mặt đất không xa kia, thoạt nhìn người bị thương nặng nhất chính là người phu xe kia, đang nằm trên mặt đất kêu rất to, bộ dáng giống như bị gãy chân rồi.

Lúc này Tạ Hữu Thuận đem roi xe ngựa kia của phu xe nhặt lên, đến bên con ngựa kia rút roi vung lên, trong miệng thét mấy câu, rất thần kỳ là con ngựa kia không cử động loạn nữa, chỉ đứng một chỗ kêu to, lúc bị đánh trong mũi còn phát ra tiếng phì phì. Tạ Hữu Thuận đi qua vỗ vỗ vào cổ của nó, sau đó hướng về phía người trong xe nói chuyện, bảo bọn họ đi ra ngoài.

Người trong xe ngựa liền lập tức leo ra, là hai người trẻ tuổi, ăn mặc vừa nhìn liền biết là công tử của nhà có tiền, vải vóc bằng lụa vô cùng tốt, trên đầu là trăm vàng ngọc, hơn nữa lớn lên rất anh tuấn. Hai người mặc dù từ trong xe ngựa leo ra lộ vẻ có chút chật vật, nhưng vừa đứng lên lại chính là hai công

tử văn nhả.

Tiêu Lê Hoa chỉ nhìn hai người một cái sau đó lại nhìn sang Tạ Hữu Thuận, bây giờ trong mắt nàng Tạ Hữu Thuận mới là nam nhân hấp dẫn ánh mắt nàng nhất, nàng thầm nghĩ hẳn chỉ vùng mấy roi lại thét mấy tiếng con ngựa kia liền dàng hoàn rồi, thật sự rất lợi hại.

Tạ Hữu Thuận vừa nhìn thấy hai nam nhân từ trong xe ngựa đi liền mắt tự chủ mà nhìn về phía vợ mình, không có biện pháp, bản thân mình cũng biết thê tử trước kia một lòng muốn gả cho người giàu, có đôi khi cùng hắn cãi lộn còn nói bằng vào nhan sắc của nàng thì nên gả cho công tử trẻ tuổi anh tuấn có tiền, mà không phải là một thôn phu sống ở nông thôn nghèo như hắn vậy. Hiện tại trước mặt thoáng cái xuất hiện hai nam nhân, trong lòng hắn khó tránh khỏi khâm trương, hắn phát hiện bản thân hiện tại càng để ý tới thê tử bên cạnh hơn rồi, chỉ sợ dù nàng nói muốn cùng hắn sống thật tốt nhưng cũng vẫn lo lắng.

Chờ phát hiện Tiêu Lê Hoa chỉ liếc nhìn hai nam nhân tuấn tú kia một cái liền liếc nhìn mình với ánh mắt tỏa sáng, tâm tình của hắn tốt khỏi phải nói, thất lung giống như cũng thăng hơn.

“Nuông tử, ta không sao, nàng có bị dọa sợ không?” Tạ Hữu Thuận đi tới bên cạnh Tiêu Lê Hoa, thấy ánh mắt của Tiêu Lê Hoa vẫn nhìn vào mình, trên mặt liền lộ ra nụ cười.

Tiêu Lê Hoa lắc đầu, trong lòng nghĩ Tạ Hữu Thuận cười lên thật đúng là đẹp mắt a, trong lòng nàng có chút khinh bỉ bản thân giống như vừa làm ra hành động mất hoa si, nhưng vừa thầm nghĩ hiện tại người nam nhân này là nam nhân của mình, nàng liền lễ thắng khí hùng mà chăm chú nhìn về phía hắn rồi.

“Ta không sao, Hữu Thuận mới vừa rồi chàng thật sự rất lợi hại, chỉ quát hai roi lại thét hai tiếng đã làm cho con ngựa kia dàng hoảng rồi, Chàng làm như thế nào vậy?” Tiêu Lê Hoa khiêm tốn hỏi, còn nghĩ sau này gặp lại tình huống như thế cũng có thể chế phục một con ngựa điên.

Tạ Hữu Thuận cảm thấy lúc này thê tử thật là đáng yêu, từ trước tới giờ Tiêu Lê Hoa đều xem thường hắn, sau đó trở nên tốt hơn thì Tiêu Lê Hoa lại khiến cho hắn cảm thấy nàng rất giỏi, hiện tại Tiêu Lê Hoa liền thỏa mãn tâm tính đại nam nhân trong lòng hắn rồi, hắn cười nói trước kia từng đánh xe ngựa qua, hơn nữa chỉ cần là động vật thì đều rất nghe lời của hắn.

Đôi vợ chồng đứng chung một chỗ vô cùng ấm áp, để cho hai nam nhân hai mặt nhìn nhau, thầm nghĩ hai vợ chồng này tình cảm thật không tệ, chẳng qua bây giờ tình huống như vậy bọn họ phải làm thế nào? Cho nên một người mặc áo choàng nguyệt sắc trong đó đi tới, nhìn người phu xe đang bị thương ở một bên, người mặc áo choàng màu lam liền ho một tiếng, nói lời cảm ơn với Tạ Hữu Thuận cùng với Tiêu Lê Hoa.

“Không cần phải cảm ơn, có điều con ngựa này của các người làm sao lại bị hoảng sợ, cũng may là đang đi trên đường lớn, nếu như ở nơi nhiều người lại bị thế này thì phải làm sao?” Tiêu Lê Hoa nói, nghe thấy âm thanh của người trẻ tuổi trước mặt, liền nói lời oán trách trước, thầm nghĩ hai vợ chồng mình đang đi đường rất tốt lại bị đụng trúng, còn ngã hỏng cả bình trứng gà muối, tâm tình của nàng không quá tốt, nên trên mặt không có nụ cười nào.

“Tại hạ gọi Triệu Lâm Đình, cũng không biết tại sao ngựa này lại hoảng sợ, làm phiền tới vợ chồng huynh đệ giúp đỡ, không biết vừa rồi có thương tổn tới các người hay không? Các người yên tâm, nếu thương tổn tới các người chúng ta nhất định sẽ đền tiền thuốc thang.”

Triệu Lâm Đình thấy trên người hai người đều có không ít bùn đất, thầm nghĩ hình như lúc trước ở cửa sổ xe nhìn thấy xe ngựa đụng bọn họ, bọn họ lại còn có thể tới cứu người, thật đúng là không tệ, nhất là phụ nhân trước mặt này, nàng nhìn thấy ánh mắt còn lãnh đạm như vậy, còn có một chút không vui nhàn nhạt, thật sự là ngoài dự liệu của hắn.

Nữ nhân này, trước kia là nữ nhân muốn trèo lên cành cây cao, cho dù đã gả cho người ta nhưng nếu thấy bọn họ ăn mặc không tệ, cho dù không câu dẫn thì cũng nên mượn cơ hội tới cướp bọn họ một khoản sao?

Người nam nhân này chính là người nhìn thấy Tiêu Lê Hoa đi chợ và Tiêu Từ Y cùng với Tô Nguyên Xuân cãi vã, là nam nhân mặt dài nhỏ nói chuyện ở trên lầu, mà nam tử áo bào trắng kia chính là người nam nhân còn lại.

Triệu Lâm Đình thầm nghĩ ở chỗ này mà có thể gặp được đôi vợ chồng này thật sự là có duyên phận.

Tạ Hữu Thuận nói: “Bản thân ta là không có bị thương, thê tử nàng có sao không? Nơi nào bị thương thì phải nói ra, cần đi khám đại phu một chút, trước đó không lâu nàng đã ngã bị thương ở đầu rồi.”

Tiêu Lê Hoa lắc đầu nói: “Ta không sao, nhưng chiếc bình kia của chúng ta hư rồi, trứng gà bên trong cũng bị hư mấy quả, nếu bọn họ có tiền thì bảo bọn họ bồi thường đi.”

Tiêu Lê Hoa thầm nghĩ trứng gà này là để nàng mang đi bán lấy tiền, còn không đưa tới trong tay Tiêu Từ Y liền vỡ, thật sự không thuận lợi, hơn nữa một chiếc bình kia cũng là tiền, trứng gà cũng là tiền nha, hai nam nhân này vừa nhìn đã biết là người có tiền, không hướng về phía bọn họ đòi một chút tiền phí thì cũng phải bồi thường tiền cái bình cùng với trứng gà.

Tạ Hữu Thuận cười nói: “Một cái bình hai mươi Văn tiền, mấy cái trứng gà đưa mười văn tiền là được, hơn nữa những thứ nước muối kia, còn có cái giỏ kia cũng bị hỏng, liền đưa năm mươi văn tiền là được.”

Tiêu Lê Hoa gật đầu, thấy Tạ Hữu Thuận tính toán khoản sổ sách này cũng xấp xỉ rồi, sau đó đôi mắt liền nhìn về phía Triệu Lâm Đình, ý chính là mau đưa tiền đi.

Triệu Lâm Đình nháy mắt mấy cái, trong lòng nghĩ hai vợ chồng này thật làm cho hắn ngoài ý muốn, hắn cho rằng bọn họ hoặc là sẽ hướng về phía hắn muốn thật nhiều tiền, hoặc là một văn cũng không lấy, kết quả bọn họ muốn hắn đưa năm mươi văn, hắn thoáng cái nở nụ cười, thầm nghĩ thôn phụ này

thật sự khác với người mà Hoa Hằng nói, là nha hoàn muốn trèo lên cành cây cao câu dẫn chủ tử. Hắn đưa tay từ trong túi tiền móc ra một thỏi bạc đưa tới, nói đây là bồi thường cho bọn họ, không cần trả lại, để an ủi cho bọn họ bị sợ hãi.

Tạ Hữu Thuận nhận lấy giao cho Tiêu Lê Hoa, Tiêu Lê Hoa cất đi, nếu đối phương nguyên ý cho thì các nàng nhận, thật sự là bị sợ hãi, hơn nữa khối bạc này thoát nhìn có bốn, năm lượng, lại là một khoản tiền tài ngoài ý muốn, tâm tình của nàng liền rất tốt.

Lúc này nam nhân áo trắng kia cũng đi tới cảm ơn bọn họ, còn nói người phu xe kia đã gãy chân.

Tiêu Lê Hoa thăm nghĩ nam nhân gọi là Hoa Hằng này thật đúng là có khí chất, nếu như nói Triệu Lâm Đình giống như một công tử ca thích vui đùa thì hẳn chính là loại nam nhân trông coi gia nghiệp, ánh mắt của hắn nhìn người một cái đều tạo cho người ta một loại áp lực, thật giống như muốn đem người nhìn thấu vậy. Chẳng qua Tiêu Lê Hoa không sợ hắn, dù sao nàng cũng là người hiện đại, ở công ty làm cấp trên khí thế so với hắn cũng không kém bao nhiêu, hiện tại nàng không phải là thuộc hạ của hắn, còn giúp đỡ hắn, có cái gì đáng sợ chứ?

Triệu Lâm Đình nói: “Xe ngựa này thoát nhìn không kéo lên được rồi, cũng không biết con ngựa này có bị thương hay không, tốt nhất đừng nên cưỡi nữa, cũng may Tiêu gia trang cách đây không xa, nhanh chóng đi tới đó là được. Chân người mau thì người đi gọi đi, ta ở chỗ này nhìn.”

Tiêu Lê Hoa vừa nghe bọn họ cũng muốn đến Tiêu gia trang, nhưng cũng không nói cái gì, chờ Hoa Hằng đi nàng liền đi trở về tới chỗ cái bình bị ngã vỡ, đem trứng không bị hư từ trong vỏ nhặt ra ngoài, ở trong một chiếc giỏ lót không ít cỏ, liền đem trứng gà bỏ vào, lại đem cái bình đặt ở trong giỏ ôm bên người.

Triệu Lâm Đình không biết đi tới đây lúc nào, nhìn thấy nước canh trong vỏ cùng với trứng gà, hỏi cái này là cái gì, làm sao lại đem trứng gà để ở trong này.

Tạ Hữu Thuận không nói lời nào, Tiêu Lê Hoa liếc hắn một cái nói: “Trứng gà nhà ta là trứng gà đã làm qua rồi, để tạm ở chỗ này, chờ tới lúc ăn lấy ra sẽ sạch sẽ, trực tiếp cho vào trong nồi, chỉ như vậy.” Tạ Hữu Thuận nghe xong cong cong khóe miệng.

Triệu Lâm Đình vừa nghe cũng biết là đang lừa hắn, thật giống như không kiên nhẫn khi hắn hỏi tới cái này, giống như hắn không nên hỏi tới chuyện này vậy. Hắn sờ sờ lỗ mũi, thăm nghĩ thôn phụ này làm sao lập gia đình xong thì không nịnh bợ người có tiền nữa? Hay là bản thân mình mị lực không đủ? Rồi ràng buổi sáng ra mắt những cô nương kia, ánh mắt nhìn hắn còn sáng lên a. Hắn nào biết Tiêu Lê Hoa còn muốn dựa vào trứng gà này để kiếm tiền, không muốn nói cho Triệu Lâm Đình cách phát tài từ quả trứng vàng nhà mình.

Tiêu Lê Hoa thu dọn xong liền kêu Tạ Hữu Thuận đi, để lại Triệu Lâm Đình nhìn bóng lưng của bọn họ.

Chờ cho đám người Tạ Hữu Thuận bọn họ đi được một đoạn, thời điểm sắp tới Tiêu gia trang thì thấy có người vội vàng đem xe ngựa chạy tới, đoán chừng là đi giúp đám người Triệu Lâm Đình. Bọn họ lại tiếp tục đi, đến Tiêu gia trang nói với người giữ cửa là mình muốn gặp Tiêu tiểu thư, chỉ cần nói bọn họ từ thôn Hạ Cầu tới, Tiêu tiểu thư sẽ gặp.

Người giữ cửa cũng đã biết bọn họ, lập tức đi truyền báo một tiếng, sau đó để bọn họ đi vào.

Lần này bọn họ không có bị nha hoàn dẫn tới hậu viện, mà tới một chỗ thật giống như vườn hoa, ở trên đường đi tới hai người nhìn thấy Hoa Hằng, trước mặt hắn còn có một nha hoàn đang đứng, vẻ mặt là bị làm khó, Hoa Hằng thấy đám người Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa cũng dừng sờ, thăm nghĩ ở chỗ này sao lại nhìn thấy bọn họ.

“Tiểu thư của các người là muốn gặp bọn họ mới không gặp ta đúng không?”

Hoa Hằng hỏi nha hoàn kia, Tiêu Lê Hoa nghe thấy trong lòng liền nghĩ triều đại này cũng là rất thoải mái, nữ nhân có thể tùy ý ra đường, mà nam nhân lại có thể ở trong vườn hoa của tiểu thư.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Thân thế của Hoa Hằng

Editor: Hong Van

Beta: Tiểu Tuyền

Tiêu Lê Hoa không nghe thấy tiểu nha hoàn kia đáp lại như thế nào, chỉ theo nha hoàn dẫn đường đi về phía trước, đến trước một cái đình, Tạ Hữu Thuận bị yêu cầu dừng lại, còn Tiêu Lê Hoa thì đi vào đình.

Tiêu Từ Y ngồi ở trong đình, cười cười với Tiêu Lê Hoa rồi nói: “Tạ Tứ nương từ đi đường vất vả rồi, đặt giỏ kia xuống rồi ngồi nghỉ một lát đi.”

Tiêu Lê Hoa đặt giỏ xuống bên chân mình, ngồi vào một cái ghế bên cạnh, cũng không nhiều lời, trực tiếp nói rõ ý đồ đến đây của mình.

“Đa tạ Tiêu tiểu thư, trong giỏ này là một ít đồ vật mà ta mang đến, Tiêu tiểu thư cũng nên xem qua một chút. Thứ ta mang đến là trứng gà chưa nấu qua, phải làm phiền ngài để cho người nấu một chút thì mới ăn được. Ở chỗ này của ta là một vị khác, trong sọt của tướng công ta ở bên ngoài là một vị khác.”

Tiêu Từ Y rất có hứng thú mà nhìn trứng gà bên trong cái bình, lại để cho người lấy giỏ ở chỗ Tạ Hữu Thuận đến nhìn nhìn, phát hiện không quá khác trứng gà bình thường bao nhiêu. Nàng lại bảo nha hoàn mang để xuống rồi phân phó người luộc trứng gà lên. Sau đó thì lại nói chuyện với Tiêu Lê Hoa. Nàng rất sẵn lòng nói chuyện với Tiêu Lê Hoa, không bày ra vẻ kiêu ngạo.

Ngay lúc đó thì có nha hoàn đến nói chuyện của Hoa Hằng cho Tiêu Từ Y, Tiêu Từ Y nhìn nhìn ra bên ngoài thì thấy Hoa Hằng đứng cách đó không xa.

Tiêu Lê Hoa nhìn ánh mắt của Tiêu Từ Y là biết rõ nàng có tình ý với Hoa Hằng, nghĩ thầm biểu muội Tô Nguyên Xuân của Cao gia còn lo lắng Tiêu Từ Y gả vào Cao gia, xem tình hình này là lo lắng suông rồi. Chuyện này đối với mình ngược lại là tin tức tốt, dù sao thì nguyên chủ cũng bị Cao gia đuổi ra khỏi nhà, Tiêu Từ Y mà gả vào Cao gia, vậy thì quá ngại ngùng rồi.

Tiêu Từ Y nói: “Tạ Tử nương tử, thật ra ta có hứng thú với thứ mà người gọi là trứng gà muối này, cũng không phải là bản thân ta muốn làm buôn bán, mà là muốn để cho người khác đi làm. Chính là người ở bên ngoài kia, không bằng mời hẳn tới đây cùng nếm thử có được không?”

Tiêu Lê Hoa gật đầu, nàng tất nhiên không có ý kiến.

Hoa Hằng cũng đã tới, nên Tạ Hữu Thuận cũng được mời vào.

Hoa Hằng nghe Tiêu Từ Y nói về chuyện trứng gà muối, ngược lại cũng có chút hứng thú.

Thời gian luộc trứng gà rất ngắn, trong chốc lát nha hoàn đã đem trứng gà lên, Tiêu Từ Y và Hoa Hằng đợi nha hoàn lột vỏ trứng gà ra đưa cho bọn họ, hai người phân ra nếm thử trứng gà muối và trứng trà dùng các gia vị như hoa tiêu và đại hồi để ngâm chế, đôi mắt đều sáng lên một chút, cảm thấy ăn ngon vô cùng.

Hoa Hằng đã biết rõ đây là công thức mà Tiêu Lê Hoa có được từ chỗ người khác, hẳn nhìn qua Tiêu Lê Hoa, sau đó nói với Tạ Hữu Thuận: “Các người định bán công thức này bao nhiêu bạc?”

Tạ Hữu Thuận nói ra một cái giá mà phu thê bọn họ đã thương lượng tốt khi chờ đợi, giá thấp nhất cũng phải là một trăm lượng, vì phòng ngừa đối phương nặc cả, nên mở miệng nói hai trăm lượng.

“Hai trăm lượng? Các người thật có gan dám chào giá, thật ra loại trứng gà muối này cũng dễ dàng học được đúng không? Cho dù ta không mua công thức của các người thì sau khi lần nếm thử này cũng có thể chậm rãi suy nghĩ ra cách làm như thế nào.” Hoa Hằng nói, hẳn nghĩ trứng gà muối này xác thật mới lạ, nhưng cũng không quá khó để học được.

Tạ Hữu Thuận nói: “Công tử nói rất đúng, nếu như vậy thì lần này chịu thiệt thòi, lần sau tuyệt đối sẽ không còn cơ hội nữa. Chúng ta tin tưởng Tiêu tiểu thư, hơn nữa trứng gà muối này làm thì dễ dàng, nhưng muốn làm nó cho ngon lại khó, tựa như hai nhà tửu lâu lớn trên thị trấn là Vị Hương Lâu và Vân Lai Lâu, thức ăn của hai tửu lâu đó đều ngon, nhưng khách nhân lại đến Vân Lai Lâu nhiều hơn, bởi vì thức ăn của Vân Lai Lâu làm ngon hơn. Trứng gà muối này cũng là đạo lý đó.”

Tất cả những lời này đều là Tiêu Lê Hoa nói với hắn, làm trứng gà muối thì dễ, nhưng muốn làm ngon xác thực là khó, Tiêu Lê Hoa vừa vặn có thể làm ra trứng gà muối ngon nhất, nàng không sợ người khác học được, chuyện này cũng giống như học viết chữ, biết viết chữ và viết chữ đẹp là hai chuyện khác nhau. Chỉ có tốt nhất mới là đáng tiền nhất.

Tiêu Từ Y và Hoa Hằng nghe xong đều nghĩ rằng đôi phu thê này cũng thật có đầu óc, Tiêu Từ Y liếc nhìn Hoa Hằng rồi nói: “Bọn họ đều là người phúc hậu, chàng cũng cho họ cái giá phúc hậu đi.”

Tiêu Lê Hoa nói: “Hôm nay phu thê chúng ta cũng giúp các người rồi, coi như là Hoa công tử cho chút thù lao đi.”

Tiêu Từ Y nghe xong liền hỏi chuyện gì xảy ra, nghe được Tiêu Lê Hoa nói chuyện phát sinh trên đường, càng khiến cho Hoa Hằng không được cò kè mặc cả nữa.

Hoa Hằng nói vậy: “Vậy thì hai trăm lượng. Tạ Tử nương tử, không biết người có còn công thức món ăn khác hay không? Nếu như có, cũng bán cho ta luôn đi. Thực không dám giấu giếm, Vị Hương Lâu kia là ta mở đó.”

Tiêu Lê Hoa nghe xong lời này quả thật gấp đúng người rồi, nếu như không gặp được Tiêu Từ Y thì nàng cũng có ý định đi tửu lâu thử xem, lựa chọn đầu tiên là Vị Hương Lâu, cũng không có ý định đi Vân Lai Lâu, bởi vì Vân Lai Lâu là do Cao gia mở, cho dù Tiêu Lê Hoa trước kia bị đuổi khỏi Cao gia cũng không phải là do nàng ta sai, thì nàng cũng không muốn dính dáng với Cao gia.

“Đợi ta suy nghĩ ra rồi nhất định sẽ bán cho Vị Hương Lâu.” Tiêu Lê Hoa không biết thời không này có món ăn gì, cho nên nàng sẽ không đi khoe khoang khoác lác, nghĩ thầm sau này đi tửu lâu ăn một bữa xem tình hình rồi nói sau, chẳng qua bây giờ thoáng cái đã lợi nhuận được hai trăm lượng, đã có thể an tâm một thời gian ngắn, có đôi khi tài phú đến quá mãnh liệt cũng không tốt.

Hoa Hằng trực tiếp đưa ngân phiếu hai trăm lượng, Tiêu Lê Hoa đã lấy giấy bút viết công thức, nàng viết vô cùng kỹ càng, chẳng qua là chữ hơi khó coi, nhưng không có ai chê cười nàng, dù sao thì nàng chỉ là một nữ tử nông thôn, biết viết chữ đã hiếm thấy rồi. Tiêu Từ Y thuận miệng hỏi Tiêu Lê Hoa đây

là ai dạy nàng, Tiêu Lê Hoa lại đem chuyện này đổ lên đầu lão bà bà kia.

Bạc đến tay, Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa liền đứng dậy cáo từ.

Nhìn xem bóng lưng của phu thê bọn họ biến mất theo nha hoàn. Hoa Hằng hỏi Tiêu Từ Y làm sao lại quen biết hai người này, Tiêu Từ Y mới kể chuyện với hắn. Sau đó bắt đầu đi một vòng trước mặt Hoa Hằng. Hoa Hằng nhìn thấy Tiêu Từ Y quả nhiên đã cao gầy hơn trước rất nhiều, váy của nữ nhân vẫn luôn rũ xuống, nên căn bản là không nhìn ra được để giày cao.

“Chàng nói xem nếu như làm loại giày này ra rồi đem bán, có phải là cũng có thể phát tài không? Đương nhiên trước đó phải lấy nó tặng cho một vài người cần thiết, hiệu quả nhất định sẽ rất tốt.” Sau khi Tiêu Từ Y ngồi xuống thì nói với Hoa Hằng, nàng không chiếm lấy bí mật của loại giày này, mà cho rằng cần phát huy thêm tác dụng của nó ở nhiều chỗ, nhất là có khả năng giúp đỡ được Hoa Hằng càng tốt.

Hoa Hằng gật đầu, nhìn Tiêu Từ Y rồi nói: “Cảm ơn nàng đã luôn suy nghĩ cho ta.”

Người khác không biết được thực ra Hoa Hằng và Tiêu Từ Y đã sớm có hôn ước, ngay cả Triệu Lâm Đình cũng không biết, còn từng trêu ghẹo Hoa Hằng, mối hôn nhân này Hoa Hằng mới biết được thời gian gần đây thôi, hắn rất hài lòng với Tiêu Từ Y, đây là một nữ tử thông minh nội liêm, đúng là một phu nhân mà hắn cần có nhất. Phụ thân lại bảo hắn đến nơi này, chính là biết khi có sự giúp đỡ của nhạc gia thì hắn sẽ dễ dàng phát triển việc buôn bán của mình, khi đó hắn mới thoát khỏi sự tính toán của nữ nhân đáng giận trong nhà kia được.

Hoa Hằng nghĩ Tiêu Lê Hoa đưa đến loại giày này cùng với công thức trứng gà muối, trong lòng thầm nghĩ nữ nhân này thật thông minh, không biết có còn công thức khác hay không, nếu có, cứ bán hết cho hắn đi, đây đúng là một trợ lực lớn đối với hắn. Hoa Hằng lại nói cách nghĩ của mình với Tiêu Từ Y, còn nhờ nàng phải chú ý đến phu thê kia nhiều hơn. Chính là không muốn để cho sau này Tiêu Từ Y có chỗ nào không thích Tiêu Lê Hoa. Hôn nữa hắn còn thuận tiện nói ra chuyện năm đó Cao gia hãm hại hắn.

Ước chừng là vào bảy năm trước, khi đó Hoa Hằng mới mười bốn tuổi, đi đến Cao gia làm khách, kết quả là thiếu chút nữa thì trúng kế của bọn họ, lúc ấy Cao gia muốn Tiêu Lê Hoa xuất hiện ở trong phòng của hắn, giả mạo hiện trường hắn câu dẫn nha hoàn của Cao gia. Chẳng qua là bị hắn phát hiện ra, nên biến thành Tiêu Lê Hoa câu dẫn Cao thiếu gia.

“Không ngờ Cao gia còn làm ra chuyện như vậy, thật sự là khinh người quá đáng!”

Tiêu Từ Y nghe xong thì nhướn mày, Hoa Hằng là vị hôn phu của nàng, có thể để cho người khác tính toán như thế sao? Nghĩ đến chuyện Cao gia còn muốn để nàng gả qua đó, trong nội tâm nàng càng phiền chán. Thầm nghĩ nhờ có chuyện phụ thân đính hôn cho nàng, nếu không nàng tiến vào nơi âm hiểm như Cao gia thật sự là giống rơi vào hang sói.

Hoa Hằng lạnh lùng cười nói: “Cao gia là nhà mẹ đẻ của nữ nhân kia, làm như vậy cũng hợp tình hợp lý.”

Tiêu Từ Y an ủi hắn: “Những năm nay thật sự khổ cho chàng, cũng may bá phụ coi như có lòng.”

Hoa Hằng gật đầu, phụ thân đối với hắn cũng không tệ lắm, chỉ tiếc là bản thân người cũng có gánh nặng, hiện tại chỉ có thể dựa vào chính mình tự cố gắng, tranh thủ sớm ngày có thể áp chế được nhà mẹ đẻ của nữ nhân kia ở phương diện tài lực.

Tiêu Từ Y không muốn nói mấy chuyện không vui này với Hoa Hằng, chuyển đề tài rồi nói: “Thực không nhìn ra Tạ tứ nương tử này hóa ra lại là người như vậy. Bộ dạng hiện tại của nàng thật sự là rất tốt, ta cũng nhìn không được mà ưa thích nàng. Ta cảm thấy bây giờ nàng thật sự đã sửa đổi rồi. Ta thấy ánh mắt của nàng nhìn chàng rất trấn tĩnh.”

Hoa Hằng cũng gật đầu, Tiêu Lê Hoa biến hóa quá lớn, có điều chuyện này cũng không liên quan gì đến hắn, thứ hắn muốn chính là những thứ hữu dụng mà nàng nghĩ ra thôi.

Lúc này Tiêu Lê Hoa đang nghĩ đến Hoa Hằng, thật ra nàng đã nhận ra Hoa Hằng rồi, trước kia chỉ cảm thấy nam nhân này có chút quen thuộc, sau đó khi nhìn thấy tư thái ngồi uống trà ưu nhã của Hoa Hằng thì nàng mới nhớ đến. Hóa ra nàng đã nhìn thấy người này trong trí nhớ lúc ở Cao gia, chẳng qua khi đó hắn còn trẻ, Tiêu Lê Hoa lúc trước có lẽ cũng không hiểu được chuyện này, nhưng nàng lại rõ ràng, hóa ra Tiêu Lê Hoa thật sự bị Cao gia hãm hại a, Cao gia muốn lợi dụng nàng, kết quả lại không thành công, nên nàng ta bị đánh và đuổi ra khỏi phủ. Tuy rằng Tiêu Lê Hoa có tâm tư kia, nhưng nếu không phải người Cao gia cho nàng hi vọng thì làm sao nàng có lá gan lớn đến vậy chứ?

Tiêu Lê Hoa nghĩ thầm mình sẽ không báo thù cho nguyên chủ, bởi vì nguyên chủ cũng có sai, nhưng mà nàng có thể gián tiếp xả giận cho nguyên chủ, ví dụ như có phương pháp kiếm tiền thì giao cho Hoa Hằng. Năm đó Cao gia tính toán Hoa Hằng, nên hai bên nhất định đã kết thù, hiện tại từ lâu của Hoa Hằng cũng đang cạnh tranh với từ lâu của Cao gia, đây là cạnh tranh về lợi ích, bản thân nàng chỉ cần ra một phần sức trong đó là được rồi.

Ở cửa vào của Tiêu gia trang lại gặp được Triệu Lâm Đình, Triệu Lâm Đình chào hỏi bọn họ, nói mấy câu xã giao.

Cầm ngân phiếu hai trăm lượng trong tay, Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa đều rất kích động và cao hứng, chính là một lượng tiền tài không nhỏ a, phu thê hai người đang thương lượng phải tiêu dùng thế nào.

“Hữu Thuận, chúng ta lên thị trấn mua chút đồ đi, chúc mừng một chút.”

Tiêu Lê Hoa nói, tuy nàng là một nữ nhân tiết kiệm, nhưng khi có tiền cũng muốn đi mua sắm, nhất là những ngày gần đây com cao lương bột ngô, nàng thật là muốn ăn com trắng rồi.

Tạ Hữu Thuận gật đầu, phu thê hai người đi về hướng thị trấn.

Khi đến thị trấn Tiêu Lê Hoa đi đến chỗ của Hồng nương tử trước, còn chưa đến nơi đã nghe thấy bên trong truyền ra giọng nói chanh chua của một nữ nhân, Tiêu Lê Hoa cảm thấy quen tai, sau đó mới nhớ ra được đây là Tô Nguyên Xuân, nàng đang nghĩ không biết là ai không may lại gặp được nữ nhân này, đợi đến khi nàng đi vào trong xem xét thì lòng mảy đã nhẩn lại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Gièm pha của Tô Nguyên Xuân

Bây giờ đã sắp giữa trưa rồi, người trong Xảo Tú Bồ Trang cũng không nhiều lắm, chỗ gần cửa có ba bốn người đang đứng, bên trong còn có mấy người, Hồng nương tử đang đứng ở giữa hai nhóm người, mà hai nhóm người kia rõ ràng là đang cãi nhau, Hồng nương tử cũng đang khuyên can, nàng đang cười cười mà nói chuyện với Tô Nguyên Xuân.

Tiêu Lê Hoa chỉ liếc nhìn qua Tô Nguyên Xuân và Hồng nương tử rồi sau đó ánh mắt của nàng rơi vào mấy người đứng sau Hồng nương tử, sau cái nhìn này thì bắt đầu nhẩn mảy..., đi vài bước tiến về trước, vừa rồi còn đang suy nghĩ là ai lại xui xẻo mà chọc trúng Tô Nguyên Xuân như vậy, bây giờ mới phát hiện hóa ra là đại tẩu và muội muội Mai Hoa của nàng.

Trên mặt Vương thị rõ ràng mang theo vẻ giận dữ, Mai Hoa cắn môi cúi đầu nắm chặt lấy giỏ mây.

“Đại tẩu, Mai Hoa, có chuyện gì xảy ra vậy?”

Tiêu Lê Hoa đi đến trước mặt các nàng quan tâm hỏi han, nàng không cần hỏi cũng biết là Tô Nguyên Xuân không đứng, đại tẩu và Mai Hoa nhà nàng không phải là người gây chuyện, Tô Nguyên Xuân chính là một tiểu thư điều ngoa.

Vương thị và Mai Hoa thấy Tiêu Lê Hoa thì vui mừng, Mai Hoa càng chớp chớp đôi mắt có chút ướt sũng đến gần bên nàng, kêu một tiếng tỷ, toát ra một chút ủy khuất. Tiêu Lê Hoa nhìn thấy rất đau lòng, càng xác định là Mai Hoa chịu ủy khuất. Nàng liền vội vàng hỏi Vương thị có chuyện gì xảy ra. Vương thị tức giận kể lại đầu đuôi câu chuyện, Tiêu Lê Hoa nghe xong cũng rất tức giận.

Hóa ra Vương thị và Mai Hoa học được cách thắt nút kết xinh đẹp và phức tạp từ chỗ Tiêu Lê Hoa, sau khi hai người đan tất cả chỉ xong thì đi đến Xảo Tú Bồ Trang cho Hồng nương tử xem. Hồng nương tử rất vừa ý, cung cấp sợi chỉ cho bọn họ, năm nút kết một văn tiền, so với người khác đan năm mươi hay một trăm nút kết mới được một văn tiền thì giá này đã cao hơn rồi, hai người hết sức cao hứng, vui vẻ mà nhận việc này, những ngày này trong nhà nhàn rỗi nên đan nút, sau khi đan xong hết sợi chỉ thì đưa đến bồ trang. Kết quả là gặp được Tô Nguyên Xuân, Mai Hoa không cẩn thận giẫm phải chân của Tô Nguyên Xuân một chút đã bị Tô Nguyên Xuân đẩy ngã, nàng ta còn sống chết níu lấy Mai Hoa không ngừng, còn nói với Mai Hoa là không để yên chuyện này, còn nói giày của nàng ta là mua từ kinh thành, bây giờ Mai Hoa đã giẫm hỏng mất rồi, muốn Mai Hoa bồi thường tiền, phải bồi thường hai mươi lượng bạc.

“Hai mươi lượng bạc? Đây là giày vàng hay là giày bạc vậy? Mà giày vàng giày bạc cũng không dễ bị giẫm hỏng như vậy đâu. Ta thấy là có người cố ý thấy Mai Hoa của chúng ta có bộ dạng xinh đẹp nên mới cố ý đến bôi móc à? Tô Nguyên Xuân, người lớn lên khó coi cũng không nên thấy một cô nương xinh đẹp thì níu lấy không bỏ, coi chừng lão thiên gia nhìn không thuận mắt lại khiến người càng xấu hơn đó!”

Tiêu Lê Hoa nói với Tô Nguyên Xuân, nàng biết rõ Tô Nguyên Xuân cũng không xấu, thậm chí là kiều diễm đẹp mắt, nhưng nàng là muốn nói nàng ta khó coi, tức chết nàng ta, ai bảo nàng ta lại khi dễ muội muội của nàng chứ.

Tô Nguyên Xuân quả nhiên là tức đến đỏ mặt, trừng mắt nói với Tiêu Lê Hoa: “Hóa ra là muội muội của người a, ta nói là nha đầu chết tiệt nhà ai lại khiến người ta chán ghét như vậy! Cũng là bộ dáng hồ ly tinh như nhau! Thật là xui xẻo!”

Vương thị tức giận nói: “Người nói ai là hồ ly tinh hả? Ta thấy người lớn lên mới giống hồ ly tinh đó! Nhìn xem gương mặt trang điểm của người đi, người không biết còn tưởng rằng là đi ra từ chỗ ban ngày nghi ngại buổi tối náo nhiệt đấy!”

Tiêu Lê Hoa cười cười, nói: “Đại tẩu, lời này của ngài lại không đúng rồi, ngài cũng quá vũ nhục những cô nương kia rồi, ít nhất thì tất cả những cô nương đó khi nói chuyện đều ôn ôn nhu nhu, nhưng nhìn dáng vẻ này xem, thuần túy là Máu Dạ Xoa đó! Khó trách không có người ưa thích, chỉ có thể bám lấy thân thích không bỏ, thực là làm mất mặt nữ nhân!”

Nhìn biểu lộ của người nghe đứng gần đó là biết được họ rõ ràng là biết Tô Nguyên Xuân là biểu tiểu thư của Cao gia, họ hàng chính là dễ dàng kết thân nhất. Tô Nguyên Xuân đã mười sáu tuổi rồi mà vẫn chưa thành thân, thậm chí còn chưa đính hôn, đã có người đoán ra nàng ta nhìn trúng biểu ca nhà mình, trước đó không lâu Tô Nguyên Xuân thậm chí còn đứng ở trước mặt mọi người nhục nhã đại tiểu thư Tiêu gia, nói đại tiểu thư Tiêu gia không xứng với biểu ca của nàng ta, càng khiến cho người khác thêm xác định, hiện tại Tiêu Lê Hoa đem chuyện này ra cười nhạo nàng ta cũng không phải là hoàn toàn vu tội.

Tô Nguyên Xuân thấy chẳng những trong cửa hàng có người nhìn xem, mà bên ngoài cũng có nhiều người đang đứng đưa cổ vào nhìn, trừng bọn họ, những người kia lập tức thu hồi nụ cười.

Tô Nguyên Xuân mắng Tiêu Lê Hoa: “Ngươi chẳng qua là một nha hoàn thô sử của Cao gia mà thôi, câu dẫn chủ tử không thành bị đánh ra ngoài, hiện tại ghi hận trong lòng nên gài bẫy ta, chính ngươi mới làm mất mặt đó!”

Tiêu Lê Hoa thấy mọi người đều nhìn nàng, cũng không để ý nói: “Chuyện ở trong đại viện Cao gia tùy ý các ngươi nói sao thì nói, nhưng mà ta lại không làm gì cả, ngược lại là chuyện lớn ngươi gây ra thì mọi người đều thấy được.”

Vương thị ở một bên hát đệm nói: “Đúng đấy, người mở miệng ra là đòi hai mươi lượng để đền một đôi giày thì nói lời không ai tin! Giày kia của ngươi cũng không đẹp bằng giày ta làm đâu! Đôi giày đó mà hai mươi lượng hả? Ngươi cho ta hai mươi lượng, ta làm mười đôi cho ngươi! Khi dễ chúng ta làm nông dân không nhìn được hàng tốt sao? Các hương thân xung quanh cũng nói thử xem giày này của nàng ta đáng giá hai mươi lượng sao?”

Người bên ngoài đều nhìn xuống chân Tô Nguyên Xuân, thấy đó chỉ là một đôi giày lụa thêu hoa bình thường thôi, không được nạm vàng khảm bạc gì cũng không đính thêm hạt châu, cho nên tất nhiên là đứng về phía Vương thị, không dám nói thẳng Tô Nguyên Xuân, nhưng từng người lại nói chuyện với nhau. Ánh mắt nhìn Tô Nguyên Xuân đều trở nên không tốt, nhất là những người đến từ các thôn trấn.

“Các ngươi còn ngây ngốc ở đó làm gì hả? Đánh họ cho ta! Một đám dân quê ở nông thôn mà cũng dám khi phụ ta sao?” Tô Nguyên Xuân then quá hóa giận, trách móc nha hoàn bên người. Thấy nha hoàn có chút do dự thì đôi mắt lập tức bốc hỏa mà mắng: “Sao vậy? Mệnh lệnh của ta không có tác dụng gì sao? Khi về nhà sẽ đòi ngươi đó, đồ vật không dùng được nữa thì nên bán đi!”

Hai nha hoàn nghe đến đó nào dám trì hoãn nữa, lập tức nhào tới đánh Tiêu Lê Hoa.

Tình huống chuyển biến quá nhanh, tất cả mọi người đều có chút không ngờ được, không ai có thể nghĩ đến một thiên kim tiểu thư như Tô Nguyên Xuân lại có thể ra lệnh nha hoàn hành hung bên đường như vậy. Vẫn là Tạ Hữu Thuận phản ứng nhanh nhẹn, kéo Tiêu Lê Hoa đến bên người mình, ngăn ở trước mặt nàng rồi trừng mắt với hai nha hoàn kia, nha hoàn lập tức không dám động.

Tô Nguyên Xuân thấy thế thì tức giận không có chỗ phát tác, lại là hét để cho các nàng đi đánh Vương thị và Mai Hoa. Hai nha hoàn kia lập tức xoay người nhào đến chỗ Vương thị và Mai Hoa. Hồng nương từ ở một bên gấp rút can ngăn, nhưng Tô Nguyên Xuân lại ở bên cạnh uy hiếp nàng, nàng không biết phải là thế nào mới được đây. Không đợi Tiêu Lê Hoa lên hỗ trợ thì Vương thị nổi giận rồi, đẩy mạnh nha hoàn đang lôi kéo mình ra, mà nha hoàn kia vừa vặn lại ngã lên người Tô Nguyên Xuân, hai người lăn hai vòng trên mặt đất như hồ lô.

Những chuyện này phát sinh trong thời gian rất ngắn, đợi đến khi mọi người tròn mắt há mồm xem xong liền phát hiện Tô Nguyên Xuân đang nằm trên mặt đất kêu rên, ôm bụng hô đau, mặt mũi trắng bệch.

“A! Không tốt rồi! Dưới thân Tô tiểu thư chảy máu rồi!”

Một nữ nhân thét to lên, trong giọng nói hoảng sợ lại mang theo chút hưng phấn.

Ánh mắt mọi người nhìn sang, âm thanh lập tức nổ tung ra, lúc này còn có ai mà không rõ xảy ra chuyện gì, trong ánh mắt nhìn Tô Nguyên Xuân hoàn toàn không có đồng tình, tất cả đều là khinh miệt và xem thường.

Tô Nguyên Xuân cũng choáng váng, hoảng sợ kịch liệt lại tăng thêm đau đớn, nàng khẽ đảo tròn trắng rồi ngất đi.

Chuyện sau đó thì loạn thành một đám, Hồng nương từ lập tức sai người mang Tô Nguyên Xuân đưa về Cao gia, vừa bắt đầu khiêng người lên thì bên ngoài có một nam nhân bước vào, thấy được tình huống của Tô Nguyên Xuân, khuôn mặt vốn hồng nhuận phơn phớt lập tức trắng xanh, muốn lui ra ngoài đã không còn kịp rồi, tiếng thét chói tai như bị bóp cổ của nha hoàn của Tô Nguyên Xuân khiến cho tất cả mọi người phát hiện ra hấn, hấn chỉ có thể căng mặt để cho gã sai vặt sau lưng tiến lên giúp đỡ.

Hồng nương từ về mặt đau khổ đi lên trước hành lễ với nam nhân kia, lại nói đến đầu đuôi câu chuyện, người là bị thương ở chỗ của nàng, nàng phải tự đưa mình ra, nghĩ lại thật là xui xẻo.

Những người xem náo nhiệt lúc này đã sớm giải tán rồi, tất cả bởi bị họ không muốn bị nam nhân này biết được bọn họ phát hiện ra gièm pha nhà bọn hấn.

Nam nhân này chính là biểu ca của Tô Nguyên Xuân, thiếu gia của Cao gia Cao Chính Bình.

Tiêu Lê Hoa nhớ lại người này, cao thấp dò xét hấn, thấy người này tướng mạo trung thượng, sửa soạn một chút thì cũng coi như là công tử tuấn tú, chẳng qua bộ dạng có chút âm hiểm, hơn nữa bây giờ đang căng mặt, hoàn toàn không thể xưng là thanh lãnh như nguyệt, càng đừng nói là ôn nhuận như ngọc. Tiêu Lê Hoa nghĩ thâm nguyên chủ lại vì người như vậy là mang tiếng xấu, thật là tức giận trong lòng a.

Cao Chính Bình cũng quan sát Tiêu Lê Hoa, hấn còn nhớ Tiêu Lê Hoa, nếu một nha hoàn khác bảy năm không nhìn thấy mà đứng ở trước mặt thì đoán chừng hấn cũng không nhận ra, nhưng Tiêu Lê Hoa thì hấn một mực nhớ kỹ, bởi vì hấn dùng nàng để tính toán người khác nhưng cuối cùng lại tính toán đến trên đầu mình, thật sự là một lần si nhục. Không nghĩ đến nhiều năm sau gặp được nàng, nàng ta lại mang đến si nhục như vậy cho hấn.

“Biểu ca, không thể buông tha cho nàng, huynh phải báo thù cho muội!” Tô Nguyên Xuân bị người động nhẹ liền thức tỉnh, nhìn thấy biểu ca lập tức khóc lóc hô hào, nàng cảm thấy mặt mũi đều mất hết rồi, quan trọng nhất là hài tử của nàng và biểu ca không biết xảy ra chuyện gì, nàng càng hận Tiêu Lê Hoa hơn.

“Các ngươi còn đứng đó làm gì? Đưa tiểu thư hồi phủ! Mời lang trung!”

Cao Chính Bình trừng Tô Nguyên Xuân một cái, rồi quát tháo với gã sai vặt và mấy nha hoàn, sau đó quay đầu lại nhìn Tiêu Lê Hoa, quay người lại nổi giận đùng đùng bước thẳng ra ngoài. Tiêu Lê Hoa thấy được Cao Chính Bình đã ghi hận mình rồi, có lẽ về sau sẽ có phiền toái. Tiêu Lê Hoa khẽ nhíu mày, nàng thầm nghĩ sống một cuộc sống gia đình bình lặng yên ổn, nghĩ ra nhiều cách kinh doanh, kiếm tiền nuôi con, cho dù Cao gia có thù oán với nguyên chủ thì nàng cũng chỉ muốn giúp đỡ người đang đối đầu với Cao gia đối phó nhà bọn họ mà thôi. Cũng không muốn trực tiếp chống lại Cao gia, nàng không sợ gì cả, nàng chỉ sợ làm liên lụy người trong nhà thôi.

Nhưng mọi chuyện hiển nhiên là không như mong đợi, Tiêu Lê Hoa nắm chặt tay, thầm nghĩ phải nhanh chóng kiếm được nhiều tiền, cần phải có quan hệ tốt với mấy người Tiêu Tử Y và Hoa Hằng trên trấn, như vậy mới không sợ Cao gia gây phiền toái. Cao gia không đến thì thôi, nếu tìm đến thì đó là phiền phức của nàng, sao nàng có thể thúc thủ vô sách mà chờ bị người ta ức hiếp được chứ?

“Tỷ tỷ, tẩu tử, muội gây phiền phức rồi, nếu muội cẩn thận hơn một chút, không giẫm lên giày của Tô tiểu thư thì không có chuyện gì rồi!” Hai mắt Mai Hoa hồng hồng, vừa rồi nàng gấp muốn khóc.

Tiêu Lê Hoa an ủi hai người: “Không có việc gì, là nàng ta bói lông tìm vết trước. Cũng là nàng sai người hành hung trước, lại nói tiếp một cô nương gia xảy ra việc này đoán chừng không dám để lộ ra, đến lúc đó còn phải nghĩ biện pháp che lấp, có lẽ sẽ không nhớ đến chúng ta đâu. Nếu như nhớ được, chúng ta lại nghĩ biện pháp, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, bọn họ còn có thể làm gì được chúng ta? Không cần sợ bọn họ, cùng lắm thì đến lúc đó chúng ta đi đến nhà bọn họ gây náo loạn, xem xem bọn họ có cần mặt mũi không?”

“Đúng vậy, Cao gia cần thể diện, chúng ta chân trần không sợ đi giày” Vương thị nghe xong thì nhẹ nhàng thở ra.

Lúc này Hồng nương tử đã trở lại, thấy được bọn họ thì bảo bọn họ sau này phải cẩn thận, đừng để rơi vào trong tay Cao gia. Mấy người Tiêu Lê Hoa nhận lỗi với nàng, tuy việc này xảy ra ở cửa hàng của nàng nhưng lại không liên quan gì đến nàng, nàng cũng là người bị hại, Cao gia càng không thể làm gì nàng được.

Ra khỏi Xảo Tú Bồ Trang, Vương thị và Mai Hoa vội về nhà, hai người họ đi xe trâu trong thôn đến, không thể chậm trễ nữa. Tiêu Lê Hoa nói nếu rảnh sẽ đi thăm bọn họ, sau đó thì tách ra.

“Hữu Thuận, lần này ta lại gây chuyện rồi.” Tiêu Lê Hoa nhìn Tạ Hữu Thuận, thầm nghĩ hẳn có mất hứng hay không đây.

Tạ Hữu Thuận thừa dịp không có ai chú ý lôi kéo tay của Tiêu Lê Hoa nói: “Không có việc gì, Cao gia tối đa cũng chỉ gây chút phiền toái cho chúng ta thôi, trôi qua là được rồi, nàng cũng đã nói thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng mà. Chúng ta cần phải sống cho tốt, phải càng ngày càng tốt.”

Tạ Hữu Thuận không mất hứng, ánh mắt Tiêu Lê Hoa nhìn Cao Chính Bình rất bình tĩnh, hẳn cảm thấy rất an tâm. Chỉ cần điểm này, cho dù Cao gia có tìm phiền toái thì hẳn cũng sẽ chịu, không để vợ chịu ủy khuất.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Dê bò dẫn đến náo động

Editor: Hong Van

Beta: Tiểu Tuyền

Tiêu Lê Hoa nghe Tạ Hữu Thuận nói như vậy thì nắm chặt lấy tay hắn, trong nội tâm càng thêm không sợ hãi.

Phu thê hai người sau khi trải qua chuyện này thì tìm càng sát lại gần nhau.

Mặc kệ chuyện xảy ra lúc này, Tiêu Lê Hoa và Tạ Hữu Thuận tiếp tục đi mua đồ, bởi vì bạc mang theo cũng không nhiều, nên phải đi đến tiền trang để đổi ngân phiếu thành chút bạc và tiền đồng.

Tiêu Lê Hoa nói với Tạ Hữu Thuận rằng nàng muốn mua chút bột mì và gạo trắng, mặc dù nói là ăn lương thực thô thì tốt cho cơ thể, nhưng ăn nhiều như vậy cũng đủ rồi, vẫn phải đổi khẩu vị, hơn nữa thân thể hiện tại của nàng có chút suy yếu, Thạch Đầu và Mộc Đầu cũng hơi gầy yếu, ngay cả Tạ Hữu Thuận nhìn thì cao, nhưng lại gầy ốm, vẫn phải béo thêm chút nữa mới tốt. Nàng định làm thức ăn ngon cho mọi người trong nhà, khiến cho bọn họ nhanh chóng mập thêm một chút.

Tạ Hữu Thuận gật đầu, chẳng qua là nghĩ đến chuyện mua đồ xong thì không dễ mang về a, hôm nay lại không có xe bò từ thôn đến để đi về.

Tiêu Lê Hoa nói: “Chúng ta mua một con bò và khung xe bò đi! Đừng lo lắng việc có người hỏi chúng ta là tiền ở đâu ra, chỉ cần nói là hôm nay chúng ta cứu người, người ta cho tiền không được sao? Chúng ta mua bò về, đến lúc đó muốn đi đâu cũng dễ dàng, có thể giảm bớt tiền đi nhờ xe. Hơn nữa lúc trồng trọt cũng có thể dùng bò để cày ruộng, còn có thể để nó kéo lương thực về nhà. Cũng không cần thuê bò nhà người ta nữa, còn có thể cho người khác thuê bò.”

“Vợ nói rất đúng, chúng ta đi mua bò và xe bò đi.”

“VẬY CHÚNG TA ĐI THÔI.”

Tiêu Lê Hoa thấy Tạ Hữu Thuận đồng ý thì lập tức cao hứng mà lôi kéo tay của Tạ Hữu Thuận, Tạ Hữu Thuận thấy nàng nắm tay mình thì có chút xấu hổ cười rộ lên.

Phu thê hai người đến nơi bán gia súc, ở đây không chỉ bán bò mà còn bán cả dê, ngựa, la nữa, phân thành từng loại để bán. Tiêu Lê Hoa thấy con la và ngựa kia cũng rất thích, thầm nghĩ ngồi xe bò không thoải mái bằng xe do ngựa và la kéo, quan trọng nhất là không có thân khí như vậy. Nhưng bây giờ tình huống trong nhà còn chưa dùng được xe ngựa, mua cũng quá chói mắt, trong tay có tiền vẫn là phải dùng vào những việc hữu dụng trước mới được.

Nhưng nhìn đến dê thì Tiêu Lê Hoa lại muốn mua, sữa dê dùng để bồi bổ thân thể là tốt nhất, đời trước nàng đã thấy qua hài tử uống sữa dê lớn lên, phát triển trắng tinh mập mạp như em bé trong tranh tết, người lớn uống cũng có thể cường kiện thân thể, còn có thể đẹp da, Tiêu Lê Hoa sờ sờ mặt của mình, tuy có thể xem là trắng nõn, nhưng cũng đã bắt đầu trở thành da của thiếu phụ luống tuổi có chồng rồi, nữ nhân cổ đại chính là nhanh già.

Tiêu Lê Hoa là nữ nhân, nghĩ đến đời trước, tiểu tam kia chỉ vào mũi của nàng nói cho dù nàng có sinh con đi nữa thì gương mặt chưa già đã sa sút của nàng cũng khiến nam nhân muốn bỏ mà thôi, trong nội tâm nàng cũng hơi đồng ý, nhìn nhìn Tạ Hữu Thuận bên cạnh, thầm nghĩ đời này cần phải bảo vệ khuôn mặt này thật tốt. Cho nên nàng nói với Tạ Hữu Thuận là muốn mua dê.

Tạ Hữu Thuận nghe xong Tiêu Lê Hoa nói một chuỗi tác dụng tốt của sữa dê cũng gật đầu đồng ý, hần nghĩ bộ dáng của vợ khi miệng động động thật dễ nhìn, trước kia ngoại trừ lúc nàng cãi nhau với hần thì đều ngồi yên, lạnh như băng và không lên tiếng, vẫn là bộ dạng hiện tại đẹp mắt, nàng nói cái gì hần đều muốn đồng ý.

Đôi mắt của Tiêu Lê Hoa cười cong cong, đi mua bò với Tạ Hữu Thuận trước.

Tạ Hữu Thuận xem xem rồi chọn bò, nhanh chuẩn ác mà chọn được một đầu bò trưởng thành, cò kè mặc cả từ mười hai lượng thành mười lượng, thời điểm này bò không thể tùy ý giết được, cho nên cần phải lo liệu một tờ văn tự, chứng minh đầu bò này thuộc về Tạ gia. Sau đó đi đến nơi bán xe bò, mua một chiếc xe bò, còn được tặng một cái roi, hai người nhìn thấy chiếc xe bò thuộc về chính mình thì đều lộ ra dáng vẻ tươi cười.

Đến nơi bán dê, Tiêu Lê Hoa chọn một con dê mẹ vừa mới sinh con, bên người con dê mẹ này còn có hai con dê nhỏ đi theo, đều là dê cái, dê mẹ có màu trắng, còn hai con dê con thì một con có một khối lông màu đen trên chân trái, một con còn lại thì có một khối màu đen trên trán, nhìn từ trên trông rất đáng yêu. Dê được bán tương đối ít, là vì thịt dê có mùi, sữa cũng bị chê là có mùi, cho nên giá bán ra cũng không quá cao, một con dê lớn thêm hai con dê con cũng chỉ có hai lượng rưỡi bạc.

Tiêu Lê Hoa đau lòng hai con dê con, không muốn để chúng đi đường một mình, cho nên bắt chúng bỏ lên xe, sau đó lại buộc dê mẹ ở phía sau, có dê con gọi cho nên dê mẹ cũng ngoan ngoãn đi theo sát về trước.

Mua bò và dê xong, lại mua một chút thịt và nước hầm xương, hai người lại đi mua gạo và bột mì.

Đến quầy bán lương thực, mua một túi gạo, một túi bột mì trắng, lại mua thêm nửa túi bột bắp, gạo kê cũng mua nửa túi. Cuối cùng nhìn thấy đậu xanh mua thêm mười cân, cho hết lên xe. Sau đó lại đến tiệm tạp hóa, mua các loại dầu muối, hoa tiêu đại hồi cũng không thiếu, còn mua một bao đường đỏ và đường trắng.

Đến cửa hàng điểm tâm mua chút bánh kẹo, để cho người bán cho vào từng bọc nhỏ, ngoại trừ cho hai đứa bé ở nhà thì còn phải đưa một ít đến nhà cũ, nếu quan hệ không tốt, nên tận hiếu thì cũng phải tận hiếu, nếu không lại để cho người khác thấy bọn họ mua nhiều đồ như vậy nhưng lại không để cho trường bối một chút nào, đến lúc đó lại khiến người ta nói này nói nọ. Mặt khác còn phải đưa một phần cho mấy người nhà Vương Đại Sơn, nhà bọn họ cũng giúp phu thê hai người không ít chuyện.

Tạ Hữu Thuận thấy Tiêu Lê Hoa suy nghĩ chu đáo như vậy, trong nội tâm rất vui mừng.

Mọi thứ cần thiết đã mua xong rồi, để giảm đi một lần khiến người khác ghé mắt nữa thì lại mua thêm một phần chén bát niêu chậu mà trong nhà cần, như vậy là đã trang bị đầy một xe rồi.

“ĐƯỢC RỒI, HÔM NAY ĐÃ MUA NHIỀU ĐỒ NHƯ VẬY.”

Nói chung thì Tiêu Lê Hoa đã thỏa mãn được con nghiện mua sắm, thầm nghĩ đã đến thế giới này được một thời gian rồi, cuối cùng cũng được mua sắm thoải mái một lần, quả nhiên có tiền trong tay là tốt nhất.

Tạ Hữu Thuận nhìn thấy một xe đồ đạc cũng vui vẻ, hần cảm thấy ngày hôm nay giống như là ngày chuẩn bị đồ trước ngày lễ mừng năm mới lần trước, còn vui vẻ hơn lúc đó, bởi vì hôm nay là vợ đi mua đồ, không giống lúc trước phải lôi lôi kéo kéo, hơi không hài lòng thì chỉ còn bản thân mình đi, còn phải lôi kéo người trở về, cuối cùng thì tức giận mà trở về nhà, sau đó liền không chịu mang nàng đi đâu nữa, nàng ở trong nhà lại tức giận, ăn tết cũng không vui vẻ.

Ngay lúc này bụng của Tiêu Lê Hoa kêu hai tiếng, Tạ Hữu Thuận vốn đang cao hứng, hiện tại càng cười ra tiếng.

“CƯỜI CÁI GÌ CHỨ, TA CŨNG KHÔNG TIN LÀ CHÀNG KHÔNG ĐÓI BỤNG.”

Tiêu Lê Hoa trừng Tạ Hữu Thuận, thâm nghĩ nam nhân này cười lộ răng ra càng đẹp mắt hơn.

Tạ Hữu Thuận vẫn còn cười, chẳng qua là khi đi ngang qua một quầy bán mành thầu bánh bao thì dừng lại, mua bốn cái mành thầu tám cái bánh bao, bánh bao thì bốn cái nhân thịt, bốn cái nhân rau, hẵn trả tiền, trực tiếp đưa một cái bánh bao đến. Lúc này Tiêu Lê Hoa mới lộ ra tươi cười, nàng không lấy cái nhân thịt, nàng không quen ăn bánh bao thịt của thời đại này, thịt mỡ quá nhiều, cho dù lúc này heo được nuôi thuần thiên nhiên thì nàng cũng không thích ăn thịt mỡ. Cho nên chọn một cái bánh bao nhân rau rồi ăn hết, đưa cái nhân thịt kia cho Tạ Hữu Thuận.

Tạ Hữu Thuận vừa đánh xe vừa ăn bánh bao, hai người vội vàng ngồi xe bò trở về.

Có xe bò thì đi nhanh hơn, hơn nữa tâm tình vui sướng, giống như lập tức đã đến được thôn.

Lúc này đã quá buổi trưa rồi, mọi người vừa ăn cơm trưa xong, đang đi dạo tiêu thực. Tạ Hữu Thuận vội vàng đánh xe bò mang theo một xe đồ vật trở về, lập tức hấp dẫn sự chú ý của nhiều người. Ai cũng nhìn ra đây là xe mới, có người đoán rằng là do Tạ Hữu Thuận mua, nhưng mà khi hỏi hẵn mua xe bò lúc nào, tất cả bọn họ đều không biết. Đợi đến khi nghe được là Tạ Hữu Thuận vừa mới mua thì tất cả đều sững sờ, sau đó chính là hăm mộ ghen ghét a, trong toàn thôn này những nhà có bò đều có thể đếm trên đầu ngón tay, không phải là hiện tại gia cảnh tốt thì cũng là lúc trước gia cảnh tốt, một con bò và hai gian phòng một mẫu đất, đó chính là của cải!

Tạ Hữu Thuận vừa mới ra riêng, ngoại trừ cầm đi một ít thứ được phân thì một phân bạc cũng không nhận được, mua nhà vẫn mượn tiền người ta, chuyện này người trong thôn đều biết rồi, kết quả bây giờ vẫn chưa được một tháng, người ta đã mua được bò và dê rồi, còn có thêm một xe đồ, thật sự là khiến người khác đỏ cả mắt, ai cũng tò mò hẵn kiếm đâu ra tiền.

Xuyên Tử và Tỏa Tử cũng nhìn thấy, cắn ngón tay nhìn nhìn, sau đó nhanh chóng chạy về nhà.

“Ông nội, bà nội, Tứ thúc mua xe bò trở về, còn có dê nữa!” Xuyên Tử hoa tay múa chân nói nói, đôi mắt thì lóe sáng.

“Trên xe có rất nhiều đồ, con còn ngửi được mùi của bánh! Còn có mùi bánh bao, bánh bao thịt đó!” Tỏa Tử ở một bên bổ sung.

Tạ Sinh Tài và Uông thị nghe xong liền sững sờ, có chút không tin, nhưng hai đứa nhỏ sẽ không nói dối như vậy.

Như Ý ở một bên nói: “Cha, mẹ, Tứ ca bọn họ lấy tiền ở đâu ra chứ? Bò rất đáng tiền đó, bọn họ còn vui lòng mua về, còn có dê và một xe đồ đạc, xem ra là có không ít bạc, bọn họ thật cam lòng tiêu tốn a.”

Như Ý cũng tò mò, trong nội tâm có chút không vui, bởi vì Tứ ca ở riêng nên mười lượng bạc mới cho nàng làm đồ cưới, có người hăm mộ nàng, nhưng cũng có người lời ong tiếng ve bên tai nàng, nói nàng chiếm lợi trên đầu ca tấu. Hơn nữa lúc trước nàng cũng không thích Tiêu Lê Hoa, cho nên khi nghe được bọn họ có tiền rồi, nàng vốn nghĩ đến tiền ở đâu ra, sau đó thì cảm thấy mất hứng.

Uông thị cũng vỗ bàn nói: “Đúng vậy, tiền của bọn họ ở đâu ra? Mới vừa ra riêng thì có tiền, nhất định là lúc trước có ản giấu tiền riêng rồi! Trách không được lúc trước Cát Tường nói bọn họ có tiền riêng nên mới đi lục lọi nhà của bọn họ, ta còn không tin, bây giờ xem ra là thật rồi! Ta trách oan khuê nữ của mình rồi!”

Lúc này Lý thị mới chạy vào nói: “Nương, ngài xem! Con đã nói là bọn họ giấu tiền riêng mà!”

Tạ Sinh Tài ở một bên nhỏ giọng nói: “Không hẳn là tiền riêng, có thể là có lai lịch khác, các người đừng nhao nhao lên, vạn nhất không phải như các người nghĩ thì mất mặt. Lại nói những năm này Lão Tứ cũng giao cho nhà ta không ít, so với mấy huynh đệ khác thì đưa nhiều hơn, có tiền riêng thì sao chứ? Chúng ta làm cha mẹ chẳng lẽ còn so đo với con cái sao?”

Uông thị nghe xong thì trừng mắt nhìn Tạ Sinh Tài nói: “Nó gạt ta giấu riêng là không đúng! Tiền nó giao ra đúng là không ít, ai bảo có thể kiếm được nhiều tiền chứ? Lại nói vợ kia của nó chỉ ngồi đó mà không làm việc, lại gây bao nhiêu chuyện cho nhà ta, để cho nó kiếm thêm chút thì sao? Phần kia chỉ giao đủ cho vợ của nó thôi! Còn những phần khác thì ... vẫn thiếu!”

“Vợ của Lão Tứ còn không phải do bà cưới về sao?” Tạ Sinh Tài nói, nghĩ đến việc này đã cảm thấy xin lỗi nhi tử, cũng may hiện tại vợ của Lão Tứ đã thay đổi tốt hơn, nếu không thì ông đã mang theo áy náy xuống mồ rồi.

Uông thị đuối lý, hừ một tiếng không nói nữa.

Năm đó Tạ gia cưới vợ cho ba con trai đã tiêu hết tiền trong nhà, đến thời điểm Lão Tứ cưới vợ thì Như Ý lại bị bệnh một hồi, càng không bằng lúc trước, cho nên người ta vừa nói nhà Tiêu Lê Hoa đòi ít sính lễ liền lập tức cưới nàng về, đợi đến khi cưới về rồi mới biết hóa ra Tiêu Lê Hoa có thanh danh không tốt. Lại nói cũng là do bọn họ không nghe ngóng kỹ càng.

Lý thị nói: “Cha, nương, đừng nói chuyện lúc trước nữa, bây giờ Tứ đệ có tiền rồi, chúng ta không nói đó là tiền riêng, vậy thì hỏi một chút tiền đó kiếm như thế nào có được không? Nếu chúng ta cũng kiếm được, trong nhà cũng sẽ tốt hơn có đúng không? Hơn nữa đi xem một chút thì sẽ thế nào chứ, chúng ta cũng chỉ quan tâm bọn họ mà.”

Uông thị gật đầu, Tạ Sinh Tài nói: “Đi cái gì mà đi, làm trò cười cho người ta, đừng quên ngay cả cổng nhà Lão Tứ người cũng không bước vào được. Trở về phòng đi!”

Lý thị bẹp miệng, tuy là xem thường cha chồng sợ mẹ chồng, chẳng qua làm con dâu cũng không dám tranh luận, liền quay người đi ra ngoài, muốn nói việc này cho đại tẩu và nhị tẩu.

Chương 34: Tiêu tiền mua đất

Phương thị và Tử thị nghe Lý thị nói cũng rất kinh ngạc, trong nội tâm Phương thị cũng rất tò mò ghen ghét, Tử thị lại hiểu kỳ nhưng lại vui mừng thay Tiêu Lê Hoa, thầm nghĩ Tử đệ và Tử đệ muội trời qua tốt thì sau này giữa các huynh đệ cũng dễ giúp đỡ lẫn nhau.

Nữ nhi Thúy Nha của Phương thị cùng nữ nhi Hồng Nha của Tử thị đều rất hiểu kỳ, nói muốn đi xem.

Phương thị dĩ nhiên không chịu đi, nói với Tử thị để cho nàng mang hai đứa bé đi, bởi vì Tử thị có quan hệ tốt với Tử phòng.

Tử thị vốn muốn đi, nhưng nàng không muốn dẫn hai đứa bé đi, hai đứa bé này chính là kiểu người sẽ đưa tay ra đòi hỏi, nàng mang chúng đến sẽ khiến nhiều người chán ghét. Cho nên nàng nói trong phòng còn có chuyện phải làm, cho nên quay người trở về phòng.

Phương thị bĩu môi một cái, nói với nữ nhi và Hồng Nha là muốn đi thì tự mình đi, dù sao hai cô bé cũng còn nhỏ, đi cũng không có việc gì, nàng ngược lại còn ngóng trông nữ nhi có thể đem được vài thứ trở về. Nàng là người sĩ diện, đối với việc nữ nhi cảm thấy gì đó về cũng không cảm thấy mất mặt. Lý thị cũng bảo bọn họ đi, còn bảo Xuyên Tử và Tỏa Tử cũng đi cùng, bốn đứa bé xun xoe chạy đi.

Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa đã đến nhà rồi, lúc đi ngang qua nhà Vương Đại Sơn liền đón Thạch Đầu và Mộc Đầu lên xe bò rồi mới về nhà, ngay cả Đồng Tiền cũng lên xe bò ngồi. Bọn họ lấy ra bọc giấy diêm tâm và kẹo từ trên xe đưa cho nhà Vương Đại Sơn rồi nhanh chóng đi tiếp, còn mời bọn họ đến nhà ngồi chơi, nói cho bọn họ biết bò và dê này từ đâu đến. Phu thê Vương Đại Sơn lập tức khóa cửa đi, chuyện mua bò là đại sự, bọn họ cũng rất tò mò.

Dưới cái nhìn chăm chú cùng hỏi thăm của những người trong thôn, bọn họ đánh xe bò về đến sân nhà, sau đó bắt đầu chuyển mọi thứ vào trong nhà, lúc này Tạ Hữu Thuận mới nói với mấy người Vương Đại Sơn là bọn họ kiếm tiền ở đâu ra, tất nhiên là nói bọn họ giúp đỡ người khác, người nọ vừa ra tay đã cho phu thê hai người một trăm lượng bạc.

“À, đây thật sự là bạc từ trên trời rơi xuống a, các người là người tốt, quả nhiên có tốt báo. Nếu sau này chúng ta cũng gặp được chuyện như vậy thì tốt rồi. Một trăm lượng bạc a, các người mua được bò và dê, còn có thể xây thêm mấy cái nhà nữa đó, còn có thể mua đất, đến lúc đó thì sinh hoạt của các người sẽ náo nhiệt rồi! Thật sự là lão thiên gia cũng giúp các người a!”

Trương Liên Hương hâm mộ nói, thầm nghĩ sao hôm nay mình không ra ngoài chứ? Nếu cũng gặp phải chuyện như thế thì thật tốt, xem ra bản thân mình vẫn không có tài vận này rồi.

Vương Đại Sơn cũng rất hâm mộ, thực tế là hâm mộ con bò kia, hắn vẫn muốn mua bò, nhưng mà vẫn luôn không đành lòng mua, tiền mua một con bò có thể xây được hai gian phòng, hơn nữa bò không dễ nuôi, nếu chết thì lỗ nặng. Hắn vẫn luôn do dự, kết quả Hữu Thuận người ta có tiền liền mua một con, thật sự là có dũng khí. Lại nói nếu hắn cũng có được một trăm lượng thì khẳng định hắn cũng mua. Chẳng qua nghĩ lại đến lúc cần dùng bò, chỉ bằng quan hệ của hắn và Hữu Thuận thì dùng cũng thuận tiện hơn, tiền thuê bò trả ai mà không phải trả, không bằng trả bằng hữu.

Tạ Hữu Thuận nghe thấy Vương Đại Sơn nói sau này muốn thuê bò của hắn lập tức nói không cần trả thù lao, cần dùng thì kéo đi dùng là được. Tiêu Lê Hoa ở bên cạnh cũng nói như vậy.

Phu thê Vương gia thật cao hứng, nhưng vẫn nói là sẽ trả tiền, nếu không đến lúc đó người khác đổ mắt họ dùng bò miễn phí, bọn họ sẽ phiền toái rồi.

“Đến lúc đó chúng ta đều đã nói trả tiền rồi, bọn họ có biết là đưa hay không chứ?”

Tiêu Lê Hoa cười nói, nàng không phải kiểu người thích để người khác chiếm lợi, nhưng mà nếu là người nàng thích thì sẽ trợ giúp, Vương gia chính là người mà nàng nguyện ý giúp đỡ.

Trương Liên Hương lôi kéo tay của Tiêu Lê Hoa nói cảm ơn, mấy người nói chuyện vui vẻ. Nhưng mới nói được mấy câu đã có người đến cửa, đều là muốn nghe ngóng về chuyện con bò, Vương Đại Sơn cũng giúp đỡ trả lời, chẳng qua là không nói ra số lượng bạc mà người ta cho thôi. Mấy người đến cửa hỏi chuyện nghe thấy đều hâm mộ ghen tị. Sau khi mấy đứa nhỏ của nhà cũ đến thì vây quanh dê và bò cả buổi, sau đó vào nhà con mắt lại quét quanh bốn phía, đến khi Tiêu Lê Hoa cầm bánh kẹo ra dỗ dành mới chịu ra ngoài.

Tiêu Lê Hoa không muốn để cho nhiều người nữa đến, nhất là không muốn người của nhà cũ đến, cho nên nói với Tạ Hữu Thuận đem đồ đến nhà cũ. Tạ Hữu Thuận gật đầu, lấy thịt và diêm tâm bánh kẹo dành cho nhà cũ ra, khóa cửa nhà lại rồi đi qua đó. Bọn họ mang theo những vật này đi trong thôn, người khác hỏi họ đi đâu, bọn họ trả lời là đi đưa vài thứ cho cha mẹ, lập tức nhận được một trận khen ngợi, nói bọn họ phát tài rồi cũng không quên cha mẹ.

Đến nhà cũ, đặt đồ đặc xuống rồi ngồi nói chuyện với Tạ Sinh Tài và Ưông thị.

Lúc này mấy nam nhân đi kiểm tra đất đai cũng đã trở về, đứng ở một bên nghe chuyện, nghe xong Tạ Hữu Thuận nói bạc kia làm sao mà kiếm được, mặc kệ trong nội tâm nghĩ thế nào, ngoài mặt đều tỏ vẻ vui mừng thay Tạ Hữu Thuận.

Tạ Sinh Tài nói: “Đều nói đại nạn không chết tất có hậu phúc, vợ của Lão Tứ trải qua một lần tai nạn như vậy ngược lại đã mang đến phúc khí. Về sau phải sống cho tốt, ngày tốt lành vẫn còn ở phía sau.”

Uông thị khẽ nói: “Cái gì mà nàng mang đến phúc khí chứ, là con của ta có phúc.”

Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa cũng không để ý đến bà ấy, chỉ cười gật đầu, nói về sau nhất định sẽ sống thật tốt.

Tạ Hữu Hòa nói: “Tứ đệ, lần này đệ mua được bò và dê, nhất định là được không ít bạc a, dù sao cũng phải hiếu kính cha mẹ một chút chứ? Những năm này không ít lần các người khiến cho cha mẹ và chúng ta bị khinh thường a. Bởi vì chuyện của Cát Tường mà tiền xây nhà mới của chúng ta đã không còn nữa rồi, các người phải giúp chút ít chứ?”

Uông thị cũng lên tiếng: “Đúng đấy, Lão Tứ a, lần này con được bao nhiêu bạc? Cũng không muốn nhiều của con đâu, cho ba ca ca của con mười lượng thôi là được, lại cho ta và cha con mười lượng, hai muội muội của con coi như xong, đến lúc Như Ý xuất giá thì cho nàng một bộ trang sức là được rồi.”

Nụ cười trên mặt Tạ Hữu Thuận lập tức nhạt đi, Tiêu Lê Hoa thiếu chút nữa không kiềm được tức giận, bà mẹ chồng này quả thực là lợi hại, há miệng ra chính là đòi một bộ trang sức bốn mươi lượng bạc, thêm tiền kia ít nhất cũng mười lượng bạc nữa, cộng lại cũng là năm mươi lượng, bà ta thực có can đảm nói ra! Năm mươi lượng bạc là số tiền tích góp bao nhiêu năm của cả nhà này chứ? Phải biết rằng sau khi bốn con trai của Tạ gia cưới vợ xong thì sống ở đây mấy năm, đến khi ra riêng mới có hơn ba mươi lượng bạc, hiện tại mở miệng ra là đòi bọn họ năm mươi lượng, đó là dưới tình huống không biết bọn họ có bao nhiêu bạc, người làm mẹ này thật sự là bất công đến buồn cười.

Tạ Hữu Thái nhủ thầm nói: “Ta không cần bạc của Tứ đệ, lúc trước Tứ đệ ra riêng đã không cầm theo một đồng bạc nào, tất cả đều là vay tiền mới có nhà để ở, ta là ca ca, chính bản thân ta có thể tự kiếm được!”

“Đúng vậy a, Tứ đệ cũng không dễ dàng gì, người ta cho bạc cảm ơn thì có thể cho bao nhiêu chứ, đoán chừng là mua xe bò xong đã không còn nhiều nữa, bọn họ còn đang thiếu mấy khoản nợ. Chúng ta không thể đòi tiền bọn họ. Nếu không thì bộ mặt này phải để ở đâu chứ?” Từ thị ở một bên nói, khiến cho Phưong thị, Lý thị còn có Uông thị tức giận trừng nàng.

“Hữu Thái và vợ của hắn nói rất đúng, có thể có bao nhiêu bạc chứ, đòi nhiều như vậy, lại để cho bọn họ vay tiền cho các người sao?”

Tạ Sinh Tài có chút xấu hổ, vốn là ông cũng muốn Lão Tứ giúp huynh đệ một tay, nhưng mà lão bà lại đòi quá nhiều, nên ít đi một chút, hiện tại nghe xong lời của con thứ hai và con dâu thì ông cảm thấy chính mình thật sự là già nên hồ đồ mất rồi.

Uông thị hỏi Tạ Hữu Thuận được bao nhiêu bạc.

Tạ Hữu Thuận nói: “Số bạc này chúng con có chỗ dùng đến, nhà cũng đã phân ra rồi, đừng nói chúng con liên lụy trong nhà, lúc trước khi ra riêng, chúng con không mang đi một đồng nào cả, cũng coi như là trả hết nợ rồi. Trước khi Như Ý xuất giá thì các ca ca không giao tiền vào trong công quỹ, vậy nhất định là có thể xây nhà ở. Trời quá nóng rồi, con không chen chúc ở đây khiến cha mẹ nóng bức khó chịu nữa, chúng con đi đây.”

Tạ Hữu Thuận nói xong thì đứng lên đi ra ngoài, Tiêu Lê Hoa đi sát theo sau, để lại mấy người ở chỗ này ghen muốn hòng rồi.

Tạ Hữu Hòa muốn theo ra ngoài, nhưng bị Tạ Sinh Tài gọi lại, ông vẫn còn áy náy. Uông thị thì tức giận mắng chửi, nhưng không có biện pháp nào, bạc ở trong tay nhĩ tử, không thể đoạt được.

Tạ Hữu Thái và Từ thị đi ra, tiễn phu thê Tạ Hữu Thuận đến cửa, nói với bọn họ là trong tay có tiền thì cứ dùng đi, bất kể là xây nhà hay mua đất, đừng để người khác nhòm ngó mãi. Tạ Hữu Thuận gật đầu, nói với Nhị ca là có cần bạc thì cứ mở miệng. Tạ Hữu Thái cười nói nhỏ là phu thê bọn họ có tiền riêng. Nhìn thấy gương mặt bình thường không cười của Tạ Hữu Thái lại lộ ra chút giảo hoạt, mấy người họ đều vui vẻ, tâm tình cũng tốt hơn chút ít.

“Mua đất trước đi, sắp đến mùa mưa rồi, muốn xây nhà thì cũng phải đợi đến mùa thu mới được, hơn nữa bây giờ nhà của chúng ta đủ ở rồi, có thể che chắn trời thu hay ngày xuân đều được. Mua đất trước.” Tiêu Lê Hoa nói với Tạ Hữu Thuận, nông dân thời cổ đại đều coi đất là bảo vật, có đất mới an tâm được, hơn nữa ruộng đồng ở nông thôn còn đảm bảo giá trị hơn ca nhà ở. Đồng thời cũng là một biểu tượng cho cuộc sống khá khá của gia đình.

“Ta cũng nghĩ là nên mua đất, ngày mai chúng ta lên thị trấn nhờ *nha nhân* (người môi giới) tìm xem có mảnh đất nào muốn bán hay không, đã sắp đến mùa thu hoạch lúa mạch rồi, đoán chừng là sẽ có nhiều người muốn bán ruộng cạn.”

Tạ Hữu Thuận nghĩ là ruộng cạn cũng được, ít nhất không cần phát sào vì nước.

Tiêu Lê Hoa nghĩ là ruộng cạn, ruộng nước hay ruộng cát gì cũng được, chỉ cần trồng đúng cây giống thì chính là ruộng tốt, nàng đã từng trồng cây trên ruộng rồi, biết rõ trong ruộng nước còn có thể nuôi cá cua, bên trong ruộng cạn thì có thể trồng xem kê, trồng gỏi vụ thêm cây, trồng tốt thì sẽ có một mùa thu hoạch bội thu, trong ruộng cát có thể trồng dưa hấu và các loại đậu, đến lúc đó cũng kiếm được không ít tiền. Tất cả mọi thứ trong ruộng đều là bảo, phải dùng hết bao nhiêu khí lực, tiêu tốn bao nhiêu tâm tư mới được chứ.

Về đến nhà bốn người liền đóng chặt cửa lại, dắt bò và dê đến hậu viện, trước tiên là bắt gà bỏ vào lồng, buộc dê và bò vào trong lều, trước đó đã bót thời gian ra làm một cái lều cỏ rồi.

“Nương, con dê nhỏ, chơi với con dê nhỏ, chơi với Tiểu Hắc Đầu và Tiểu Hắc Thôi (*thối là chân*).”

Mộc Đầu nắm tay Tiêu Lê Hoa không cho rời khỏi hai con dê nhỏ, đôi mắt thì nhìn chăm chăm vào chúng”

Tiêu Lê Hoa nghe thấy con trai đặt tên cho hai con dê nhỏ liền cười đến mức đôi mắt cong thành hình lưỡi liềm, cảm thấy đặt tên này coi như không tệ, ồm ồm từ lên hôn hai cái, nói với con là sẽ vắt sữa dê cho con uống.

Thạch Đầu hỏi: “Chúng ta uống sữa, vậy dê con có còn đồ ăn không ạ?”

“Có chứ, chẳng qua là thêm một thời gian nữa thì dê con sẽ phải ăn cỏ, đến lúc đó các con phải đi tìm cỏ non cho chúng ăn có được không nào? Bọn chúng sẽ dê cho các con trông coi.”

Tiêu Lê Hoa an bài nhiệm vụ cho hai đứa nhỏ, trẻ con thời cổ đại mấy tuổi đã có thể giúp việc nhà, mặc dù Tiêu Lê Hoa yêu thương con trai, nhưng không muốn chiều hư chúng, cho nên cũng giao việc nhẹ cho con làm thôi, vừa làm vừa chơi là được, đương nhiên là lúc đó nàng sẽ cắt đủ cỏ trước rồi mới để các con đi, như vậy các con không cắt đủ cỏ cũng không có việc gì, không mệt mỏi được.”

“Được a, được a. Con sẽ cắt cỏ cho Tiểu Hắc Thối ăn!” Mộc Đầu vỗ vỗ tay nói, cậu bé ưa thích Tiểu Hắc Thối.

“Vậy con sẽ cắt cỏ cho Tiểu Hắc Đầu và Đại Bạch.” Thạch Đầu còn nhớ đến dê mẹ.

“Vậy thì vắt và cho hai tiểu bảo bôi rồi, về sau nương sẽ làm sữa dê thơm thơm cho các con uống, không có một chút mùi tanh nào, cam đoan các con sẽ thích uống đó.”

Tiêu Lê Hoa cười nói, chuẩn bị ngày mai sẽ vắt sữa cho dê mẹ, hôm nay để cho nó nghỉ ngơi đã.

Lúc này Tạ Hữu Thuận nghe được âm thanh gõ cửa, hần đi mở cửa, thấy là Tạ Khánh Phong và vợ Ngọc Nương của hắn, vội vàng mời bọn họ vào nhà, phu thê bọn họ nhìn thấy dê và bò đều rất hâm mộ, nghe được Tạ Hữu Thuận nói muốn mua đất thì càng hâm mộ hơn, thậm chí về sau nếu cũng có thể có được gia nghiệp như thế này thì tốt rồi. Sau đó Ngọc Nương giống như nghĩ đến điều gì, nói là trong thôn đang có người bán, hơn nữa còn không tệ, là ruộng nước loại trung thượng.

Tạ Hữu Thuận nghe xong liền vội vàng tìm hiểu, biết rõ hóa ra là một đôi phu thê muốn bán đất đi, chuyển vào trong thành làm buôn bán, bọn họ cũng có biết phu thê này, mảnh ruộng kia cũng đã thấy qua rồi, là một mảnh ruộng nước rất không tệ, có năm mẫu. Tạ Hữu Thuận thoáng cái liền động tâm tư.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Ruộng nước

Editor: Hong Van

Beta: Tiểu Tuyên

Đã muốn mua rồi, lại biết rõ trong thôn có người bán, Tạ Hữu Thuận suy nghĩ một chút liền lập tức đi xem, Tiêu Lê Hoa cũng muốn đi theo, Thạch Đầu và Mộc Đầu cũng đòi đi.

Tạ Khánh Phong và Ngọc Nương thấy bọn họ như vậy liền về nhà, Tiêu Lê Hoa lập tức cầm một bọc điểm tâm và một bọc kẹo bỏ vào trong giỏ của bọn họ.

Ngọc Nương không đồng ý, từ chối không cần, Tạ Khánh Phong cũng nói không cần.

“Cầm lấy đi, cái này là mua riêng cho nhà hai người đó, bên chỗ Vương nhị ca cũng có, lát nữa cũng đưa qua cho Dương tỷ tỷ một ít. Muội cứ cầm lấy đi a. Ta đã đặt những thứ này vào trong giỏ rồi, bên trên còn có chút y phục, muội cứ nói là ta có mấy bộ y phục rách quá rồi, nhờ đem về vá lại giúp. Đừng để người khác phát hiện bên dưới có kẹo và điểm tâm biết không?”

Tiêu Lê Hoa đem phần điểm tâm trong tay kín đáo đưa cho Ngọc Nương, dặn dò kỹ, nàng sợ Ngọc Nương mang mấy thứ này về lại khiến cho người bên nhà chồng lấy mất.

Tính tình Ngọc Nương mềm yếu, có chút giống nàng đời trước, lúc đó nàng còn chưa bị cuộc sống sinh hoạt mài giũa cho kiên cường, cũng chưa có được sự cường ngạnh sau khi bị mẹ chồng hại đến mất con, ôn nhu nhiệt tình thiện lương quá mức, thậm chí là có chút mềm yếu, giống như Ngọc Nương vậy. Cho nên nàng thấy Ngọc Nương liền thật lòng yêu thích nàng ấy, còn có bận tâm và phần nộ khi thấy nàng không tranh giành, nhưng quan hệ của hai người lại không thân cận đến nỗi nàng sẽ giật dây Ngọc Nương đi đối kháng với bất công, hơn nữa cho dù có nói thì cũng vô dụng, hai người Dương Thảo và Trương Liên Hương có tính tình sáng khoái cũng đã sớm khích lệ Ngọc Nương rồi, đều vô dụng cả.

Ngọc Nương nghe xong Tiêu Lê Hoa nói thì có chút cảm kích mà nhìn nàng, thậm chí Tiêu Lê Hoa thật chu đáo, sau đó lại ngại ngùng nhìn thoáng qua

Tạ Khánh Phong, dù sao cũng đang đề phòng người nhà của hắn.

Tiêu Lê Hoa thấy nàng nhìn Tạ Khánh Phong thì cười nói với hắn: “Khánh Phong huynh đệ, cái này cho Ngọc Nương, không phải là cho mẹ đệ và người đệ muội kia, đệ đừng trách ta mang đồ ra cho Ngọc Nương cất giấu, đệ xem nàng gầy như vậy, mặt lại trắng như giấy, cần phải được bồi bổ. Nương đệ không nỡ cho nàng ăn thì ta cho, đệ đừng giận.”

Tạ Khánh Phong cười cười bất đắc dĩ, hắn không dám tranh luận với Tiêu Lê Hoa, hơn nữa hắn cũng đau lòng vợ.

“Tàu tử nói rất đúng, Ngọc Nương, sau khi trở về không được nhìn chăm chăm vào giỏ, cũng không cần khăn trương, đừng để cho nương nhìn ra điều gì.”

Tạ Khánh Phong nói với Ngọc Nương, Ngọc Nương nghe xong liền vội vàng gật đầu, biết rõ thứ này có thể để lại.

Tiêu Lê Hoa thấy bọn họ vì ít đồ mà có thể khăn trương đến thế thì lắc đầu, nói với Tạ Khánh Phong: “Tạ thẩm đã thương đệ đệ của đệ như thế, thì cứ để cho nàng sống với nhà bọn họ đi, hai người ra riêng ở, ta nói không phải chứ, hai người không ra riêng, Ngọc Nương vẫn luôn mệt mỏi như vậy, ngày tháng năm nào hai người mới có con được chứ.”

Ngọc Nương cắn cắn môi, Tạ Khánh Phong thì cúi đầu xuống, hắn và Ngọc Nương kết hôn đã vài năm rồi, nhưng vẫn luôn không có hài tử, cũng đã đi xem lang trung, lang trung nói thân thể Ngọc Nương không có vấn đề gì, chỉ là quá mệt mỏi. Nhưng nương lại nói thân thể Ngọc Nương yếu đuối không thể trách ai được, hắn nghe thấy thật ra trong nội tâm cũng không chịu được, nhất là thời điểm thấy được đệ đệ ôm cháu trai.

“Nếu như Khánh Phong huynh đệ có một chút thống khoái nhiệt tình như chàng thì đã sớm ra ở riêng rồi.” Đường đến Tạ gia không cùng hướng với bọn họ nên nửa đường đã phải tách ra rồi, Tiêu Lê Hoa nhìn bóng lưng của hai phu thê kia rồi nói với Tạ Hữu Thuận.

Tạ Hữu Thuận cười hỏi: “Nàng đang khen ta đó sao?”

“Đúng vậy, đang khen chàng đó, cha của Thạch Đầu và Mộc Đầu lại có thể hành động sáng khoái như vậy, thật là một nam tử hán khó có được. Tương lai Thạch Đầu và Mộc Đầu của chúng ta cũng phải như vậy a!” Tiêu Lê Hoa vừa nói vừa ôm lấy Mộc Đầu rồi hôn lên mặt cậu bé, chọc cho Mộc Đầu cười khanh khách. Thạch Đầu kéo tay của Tạ Hữu Thuận, Tạ Hữu Thuận cũng ôm cậu bé lên, hôn mãnh liệt mấy cái trên mặt cậu bé. Sau đó xoa mặt qua nói với Tiêu Lê Hoa: “Nếu nàng đòi từ cha của Thạch Đầu và Mộc Đầu thành nam nhân của Tiêu Lê Hoa thì ta thấy lời này sẽ càng dễ nghe hơn nữa.”

Tiêu Lê Hoa nhìn khuôn mặt đang cười của Tạ Hữu Thuận, trên mặt nàng bắt đầu nóng lên, thâm nghĩ hóa ra sau khi nam nhân này quen thuộc rồi lại là dạng này, thật là biết tán tỉnh a!

Một nhà bốn người cười nói đi đến nhà của người muốn bán mấy mẫu ruộng kia, gõ cửa, có một nam nhân khoảng ba mươi tuổi đứng sau cửa.

“Là Tạ tứ huynh đệ, sao hôm nay lại có thời gian rảnh đến nhà của ta vậy? Đi vào trong ngồi đi!” Người nọ nhìn thấy là cả nhà Tạ Hữu Thuận, vốn sững sờ sau đó lại cười cười để bọn họ đi vào.

Tạ Hữu Thuận nói: “Không cần vào trong đâu, Vương đại ca, ta nghe nói huynh muốn đi vào trong thành kinh doanh, muốn buôn bán ở chỗ đó, có chuyện này sao?”

Wương đại ca nghe xong thì gật đầu: “Đúng là có chuyện này, ta muốn vào thành làm ăn, nhưng lại thiếu tiền mua cửa hàng, nên nghĩ đến chuyện bán ruộng đi. Chẳng qua chỉ bán năm mẫu ruộng nước kia thôi, hai mẫu ruộng cạn thì để lại, ta cho người khác thuê, đợi sau này già rồi nói không chừng còn muốn về đây dưỡng lão a, đến lúc đó cũng còn hai mẫu ruộng trồng trọt giải buồn. Như thế nào? Tạ tứ huynh đệ muốn mua đất sao?”

Tạ Hữu Thuận gật đầu nói: “Đúng vậy, ta vừa mới ra riêng, đất đai được phân không nhiều lắm, muốn mua thêm vài mẫu. Chẳng qua là mấy mẫu ruộng nước của Vương đại ca ở chỗ nào mà ta lại quên mất rồi, không biết có thể mang ta đi nhìn xem hay không, nếu phù hợp thì ta sẽ mua.”

Wương đại ca nghe xong liền gật đầu, quay người vào trong dặn dò một tiếng rồi đi ra ngoài dẫn đường.

Đi ước chừng một khắc chung mới đến được mảnh đất kia, chỉ thấy một mảng lớn đều là ruộng nước, bên trọng đều là mạ non xanh mơn mẫm, nhìn xem rất khả quan.

“Năm mẫu đất này của ta tuy không được xem là ruộng tốt thượng đẳng, nhưng cũng thuộc loại trung thượng rồi, hàng năm có thể thu hoạch không ít lương thực, nếu Tạ tứ huynh đệ mua về, chắc chắn sẽ không chịu thiệt đâu.” Vương đại ca chỉ vào năm mẫu ruộng của hắn rồi nói với Tạ Hữu Thuận, hắn hi vọng Tạ Hữu Thuận có thể mua lại, nông dân đều thích đất, mà hắn cũng hi vọng sẽ bán đất cho người chịu khó, Tạ Hữu Thuận chính là người chịu khó.

Tạ Hữu Thuận nhìn xem mảnh đất này cũng thấy rất thỏa mãn, trong nhà hắn không có đất ở chỗ này, nhưng hắn biết đất ở đây đều là loại tốt.

“Wương đại ca, huynh ra bao nhiêu tiền một mẫu?”

“Đây là ruộng nước, lại là ruộng tốt loại trung thượng, mười lăm lượng một mẫu, năm mẫu là bảy mươi lăm lượng.”

Tạ Hữu Thuận nhìn mảnh ruộng nước kia, cảm thấy giá tiền này cũng không chênh lệch lắm, nhưng chuyện buôn bán này không nói giá cố định, hắn nhìn về phía Tiêu Lê Hoa, thấy Tiêu Lê Hoa gật đầu liền nói với Vương đại ca: “Rẻ hơn một chút đi, bảy mươi lượng bạc là được. Năm trước ở Thôn Thượng

Cầu có một nhà bán ruộng nước tốt nhất cũng chỉ mười sáu lượng một mẫu, cao hơn một chút so với giá tiền này của huynh, ta thấy ruộng nước này mười ba lượng một mẫu là cao rồi, ta thấy chúng ta là người cùng thôn, ta cũng không muốn lừa bịp ép giá Vương đại ca, Vương đại ca huynh ngẫm lại đi, nếu được thì chúng ta cứ làm như thế.”

Wương đại ca nghĩ nghĩ, nói: “Vậy được rồi, cứ như vậy đi, mảnh đất này ta đã gửi ở chỗ môi giới trên thị trấn rồi, ngày mai chúng ta đi đến đó nói với hắn một tiếng, rồi lại giao tiền, đổi khế đất.”

Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa mang theo hài tử đi về nhà, lúc này bọn họ không đi vào đường trong mà chỉ đi theo con đường ngoài rìa thôn, hai bên đường là cây liễu và cỏ xanh mọc cao, ở xa hơn thì một bên là ruộng đồng, một bên là vườn rau mà người trong thôn trồng trước cửa nhà, dùng hàng rào ngăn lại, có thể thoáng nhìn thấy bóng người ở bên trong.

Đã lâu rồi Tiêu Lê Hoa chưa đi dạo ở nơi thiên nhiên rộng lớn thế này, nhìn cái gì cũng thấy thích.

Thạch Đầu và Mộc Đầu chạy ở phía trước, hái hoa dại ven đường, sau đó toàn bộ đều đặt vào trong tay Tiêu Lê Hoa.

Tiêu Lê Hoa lại để Tạ Hữu Thuận cầm mấy bông hoa kia, sau đó nàng ngắt một cọng cỏ ở bên đường đặt lên miệng, thổi kèn lá cây, đã bao nhiêu năm không thổi rồi, cư nhiên lại không có tình huống thổi không ra.

“Nương, nương thổi thật là dễ nghe!”

Đôi mắt của Thạch Đầu lóe sáng nhìn vào lá cây ở trong tay Tiêu Lê Hoa, cũng ngắt một mảnh đặt ở bên miệng, lại thổi thổi mấy cái nhưng chỉ ra tiếng phũ phũ thôi, không có bất kỳ điệu nhạc nào cả.

Mộc Đầu càng không hợp thổi thường, cắn nát cả lá cây, sau đó lại đổi một mảnh khác, làm mặt lá dính rất nhiều nước bọt.

“Nương – ” Mộc Đầu kéo dài tiếng nói làm nũng.

Tiêu Lê Hoa cười cười dạy bọn họ, Tạ Hữu Thuận cũng ở một bên học theo, hắn học thì nhanh hơn, lập tức học được, chẳng qua là giai điệu thổi ra lại là một loại khác, vô cùng du dương. Thạch Đầu và Mộc Đầu vẫn không học được, nhưng hai đứa bé vẫn không bỏ cuộc, vẫn còn đứng đó thổi phũ phũ, sau khi nghe được một tiếng kêu đầu tiên thì cao hứng đến nhảy lên, sau đó lại thổi tiếp.

“Nương, vừa rồi người thổi khúc gì vậy, khúc nhạc phụ thân thổi thì chúng con biết rõ, đó là khúc nhạc đi săn, vậy người thổi cái gì vậy? Con muốn học!” Thạch Đầu thổi lá cây đến mệt mỏi, lại chạy đến quần quýt lấy Tiêu Lê Hoa dạy bọn họ học.

Tiêu Lê Hoa dạy cho hai đứa bé, nàng cũng không thổi ca khúc lưu hành gì mà là thổi khúc nhạc thiếu nhi Con vịt nhỏ, nàng sửa lại ca từ rồi dạy cho hai đứa bé, đến trường đổi thành đi học, hơn nữa còn nói chờ các con lớn thêm chút nữa thì các con cũng phải đi học.

“Bây giờ các con còn nhỏ, đợi Thạch Đầu lớn thêm một hai tuổi nữa thì sẽ cho con đi học, Mộc Đầu lại đợi thêm vài năm nữa, trước đó thì các con cùng mẹ học chút chữ đơn giản trước, như vậy khi các con đến trường cũng không cảm thấy luống cuống.”

Khi Tiêu Lê Hoa nói thì nàng lại nghĩ đến đời trước khi những đứa trẻ muốn đến trường mẫu giáo thì người lớn trong nhà đều dạy chúng một ít tri thức, nàng cũng phải dạy bọn nhỏ. Sau đó lại đưa bọn nhỏ đến trường học, các con không nhất định phải khảo thi khoa cử làm quan, nhưng nhất định phải biết chữ, phải nhận thức vài bằng hữu, tốt nhất là thi được tú tài, như vậy sau này mới không bị người khác khi dễ.

Thạch Đầu và Mộc Đầu nghe thấy mình cũng có thể đến trường học thì vui vẻ vỗ tay, hai đứa nhỏ biết rõ ông nội bà nội muốn cho ca ca nhà đại bá đến trường, Tam bá cũng muốn đưa Xuyên Từ và Tỏa Từ đến học đường, ca ca nhà Nhị bá cũng đã sớm đi học ở nhà ngoại công của huynh ấy rồi, chúng cũng muốn đi. Nhưng mà trước kia Xuyên Từ và Tỏa Từ nói sẽ không cho chúng đến trường, hai đứa nhỏ có nói với nương nhưng nương chỉ trừng mắt nhìn chúng, hiện tại nương đã nói là muốn cho chúng đến trường rồi!

Trong lòng Tạ Hữu Thuận rất vui, người trồng trọt đều nghĩ đến việc cho con đi học biết chữ, tốt nhất là phải thi đậu tú tài lại khảo thí cử nhân, sau đó làm quan, như vậy thì sẽ thăng chức rất nhanh, không bao giờ bị người ta mắng là dân quê nữa, hắn cũng từng muốn đi học nhưng lại không có cơ hội đó, hiện tại nhi tử có cơ hội này, hắn đương nhiên là vui vẻ.

Ngày hôm sau Nha ký (người môi giới) đã đến nhà, mang theo một lượng và khế đất mà Vương đại ca đưa, viết khế ước mua bán, sau đó lại để cho Nha ký giúp đỡ đến chỗ quan phủ thực hiện thủ tục cuối cùng. Động tĩnh lần này có chút lớn, người ở trên ruộng sớm thấy được, biết rõ Tạ Hữu Thuận mua được năm mẫu ruộng nước loại tốt, cũng biết hắn phát đạt, lại gây ra một trận hâm mộ ghen ghét.

Sau khi Tạ Sinh Tài biết được thì cho người đi gọi Tạ Hữu Thuận đến, lại dặn dò hắn một phen, bảo hắn phải chăm sóc hoa màu thật tốt, ngược lại Ưông thị ở một bên không nói gì, bà vẫn còn có chút tức giận khi không thể lấy được tiền từ chỗ nhi tử.

Sau khi Tạ Hữu Thuận ra khỏi nhà cũ đi về nhà của mình, trên đường gặp được Trương Thủy Đào, Trương Thủy Đào nhìn xem hắn, lông mày hình lá liễu nhướn lên, con mắt trừng lên nhìn hắn. Tạ Hữu Thuận vượt qua nàng tiếp tục đi.

“Tạ lão tứ! Thời gian này cũng không thấy ngươi lo lắng sợ hãi a!”

“Sống phần của ngươi cho tốt đi, về sau ít đi trêu chọc Lê Hoa nhà ta!”

Tạ Hữu Thuận ngừng lại một chút, nói xong một câu như vậy thì tiếp tục bước đi, sắc mặt vô cùng khó xem. Trương Thủy Đào ở sau lưng hắn hung hăng

giậm chân, sau đó xoay người lắc eo rồi đi.

Mọi người trong thôn đều đang nghị luận việc nhà của Tạ Hữu Thuận dùng tiền mua dê bò và ruộng nước, khi mùa gặt đến, mọi người rốt cục cũng không còn nói về chuyện này nữa, bắt đầu tập trung thu hoạch.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Phong ba canh đậu xanh

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thời tiết đã nóng lên, chẳng qua nhiệt độ nóng như vậy lại khiến cho những hộ nông dân có ruộng thật cao hứng, bởi vì thời tiết càng nóng thì lúa mạch chín càng nhanh, bọn họ phải nhân cơ hội thời tiết tốt thế này thu hoạch hết lúa mạch rồi đem đi phơi nắng, sau đó cất vào, nếu không qua mấy ngày nữa thì trời sẽ mưa, nếu thu hoạch trễ, lúa mạch bị mưa làm ướt sẽ phiền toái.

Chính là bởi vì muốn thu hoạch lúa mạch, nên từng nhà đều bề bộn nhiều việc, cơ hồ là cả nhà già trẻ đều xuất động, ngay cả tiểu oa nhi cũng phải giúp đỡ nhặt bông lúa.

Năm nay nhà của Tạ Hữu Thuận được phân một mẫu ruộng cạn, chỉ có một mẫu lúa mạch, nếu như nhanh chóng thu hoạch thì chỉ cần một ngày là có thể làm xong.

Tiêu Lê Hoa muốn xuống ruộng nhưng Tạ Hữu Thuận không cho nàng đi.

“Trời nóng nực, nàng không nên đi, một mình ta là được rồi, đầu của nàng vừa bị thương, không nên cúi xuống mãi, vạn nhất lại bị đau thì sao? Năm trước nàng còn bị cảm nắng nữa.”

“Không có việc gì đâu, thân thể của ta ta biết rõ mà, nếu một mội thì ta sẽ nghỉ ngơi. Hôm nay ta đã chuẩn bị xong hết rồi, nhất định sẽ không bị cảm nắng đâu.” Tiêu Lê Hoa nói, nàng nghĩ Tiêu Lê Hoa lúc trước bị cảm nắng là do giả vờ đấy, vì không muốn làm việc, nàng còn nhớ rõ vì chuyện này mà trong nhà lại ầm ĩ một phen. Hiện tại nàng không phải là Tiêu Lê Hoa lười biếng kia, làm việc cho nhà mình mà lại lười biếng thì không cần sống qua ngày nữa rồi.

Tuy là Tạ Hữu Thuận cũng vui mừng vì bây giờ vợ đã chịu khó rồi, nhưng vẫn không muốn để nàng làm việc, chỉ có một mẫu đất, hẳn cảm thấy chỉ một mình mình là có thể làm được rồi.

“Được rồi, đừng cãi nữa, chàng làm việc mà ta lại nhìn, chàng thấy ta sẽ chịu được sao? Khi nào mệt thì ta sẽ nghỉ ngơi, cứ như vậy đi.”

Tiêu Lê Hoa lấy mũ rom, khẩu trang và bao tay đã chuẩn bị từ trước ra, đưa cho Tạ Hữu Thuận một bộ, trong tay nàng còn cầm một bộ. Nàng nghĩ là thời tiết này quá nóng, nếu đội mũ rom thì có thể che được một ít, mấy cây lúa mạch kia cũng rất biết đâm người đấy, khễ cong eo có khi sẽ đâm lên mặt, có khẩu trang thì có thể bảo hộ được một chút, mang bao tay có thể đỡ tay ít bị đâm hơn. Nàng cũng không muốn sau khi về nhà thì đã bị phơi nắng thành than đen rồi, nàng còn muốn dưỡng da của mình thành trắng nõn nữa, ai nói làm nông phụ thì phải da dầy thịt béo mới lộ ra vẻ chất phác, nàng muốn làm một nông phụ thủy lĩnh (mộng nước).

Mấy cái mũ cỏ này là do Tạ Hữu Thuận đan, là Tiêu Lê Hoa chỉ cho hắn đan, nói là đầu lạp (mũ rộng vành) thì hơi quá, đây là dùng lá mây hay lá tre nhẹ để đan, rồi dùng một sợi dây thừng cột lên trên để cố định lại, phải nói là nón lá thì đúng hơn.

Đeo mũ rom, cầm khẩu trang và bao tay mà vợ đưa, Tạ Hữu Thuận đã thích ứng với sự nhanh trí của vợ rồi.

Sáng sớm Tiêu Lê Hoa đã nấu một nồi canh đậu xanh thật lớn làm điểm tâm ăn, còn thừa lại không ít, lại thêm chút nước vào đó, chứa ở trong bình để chuẩn bị khi khát thì uống, còn mang theo mấy cái bánh trứng đã làm sẵn, đến lúc đói bụng cũng có thể ăn một chút, lúc làm việc nhiều thì để bị đói, nàng cũng không muốn để người trong nhà bụng đói làm việc.

Thạch Đầu và Mộc Đầu không có khẩu trang và bao tay, mỗi đứa nhỏ chỉ đội một chiếc mũ cỏ trên đầu thôi, trong tay Thạch Đầu còn cầm theo một cái rổ, nhiệm vụ của chúng là nhặt lúa mạch bị rơi ra, đây là chuyện mà mấy đứa bé ở nông thôn đều làm, bất kỳ một hạt lúa mạch nào đều là bảo bối trong lòng chúng cả.

Lúc một nhà bốn người đến ruộng thì trong ruộng đã có nhiều người rồi, Tạ Hữu Thuận buông chiếc giỏ trong tay xuống, lại bảo hai đứa bé ngồi ở chỗ này, muốn nhặt hạt lúa mạch cũng phải đợi bọn họ cắt xuống rồi mới nhặt được.

Tiêu Lê Hoa cho mỗi đứa nhỏ một khối kẹo, sau đó đi vào ruộng với Tạ Hữu Thuận.

Tiêu Lê Hoa nhìn xem lúa mạch trong đất, thật sự là lớn lên quá kém, so với tất cả các loại lúa mạch nàng từng thấy đều nhỏ hơn, trách không được sản lượng của một mẫu đất thời cổ đại lại thấp như vậy, một mẫu đất thế này có thể thu hoạch được bốn năm trăm cân đã coi là năng suất cao rồi, thật không

có cách nào so sánh với hiện đại. Hơn nữa công việc còn quá mệt mỏi.

“Lúa mạch năm nay thật không tệ, xem ra ngoại trừ phần nộp thuế thì số còn lại đủ để chúng ta làm mì ăn rồi. Không phải là nàng thích ăn bột mì sao? Về sau chúng ta sẽ ăn bột mì, không cần ăn bánh bột ngô nữa.”

Tạ Hữu Thuận thấy Tiêu Lê Hoa nhìn xem phiên lúa mạch này thì nói với nàng, những ngày này Tiêu Lê Hoa đã thay đổi tốt hơn, trong lòng của hắn cũng thầm nghĩ thì ra nàng thông minh tài giỏi như vậy, có thể sống qua ngày tốt hơn cả khi gả cho hắn, chỉ là vận may của nàng không tốt mới có thể gả cho chính mình. Lúc trước hắn đã lý giải được hành vi muốn trèo lên cành cây cao của nàng, cho rằng một nữ nhân nghĩ đến việc sống tốt hơn cũng không có gì sai, hiện tại hắn càng cảm thấy nàng xứng được sống những ngày thật tốt. Cho nên hắn càng muốn để nàng được ăn ngon mặc đẹp.

Tiêu Lê Hoa nghe hắn nói như vậy liền sùng sốt một chút, sau đó thì nở nụ cười rồi nói: “Bánh bột ngô ta cũng thích ăn, chỉ cần không phải luôn mãi ăn nó là được, chẳng có tin là mỗi ngày đều muốn ăn bột mì, rồi muốn ăn thêm cả bánh bột ngô hay không? Chúng ta có cái gì thì ăn cái đó, muốn ăn gì thì ăn thứ đó. Chỉ có điều bọn nhỏ thì cần ăn thêm chút tinh bột mới được. Nói đến bột mì thì lại muốn ăn mì rồi, về nhà làm mì sợi cho mọi người ăn. Nếu có tương thì tốt rồi, làm mì trộn tương* cho cả nhà cùng ăn.”

** Mì trộn tương (炸酱面: tạc tương diện): là một loại mì sợi trộn với nước sốt nấu từ tương đậu nành lên men và thịt heo hay thịt bò.*

“Trộn tương? Là trộn với xì dầu hay sao? Như vậy có thể ăn sao?”

“Trộn xì dầu ăn cũng rất ngon đấy, thêm hoa tiêu lên trên thì ăn ngon lắm.”

Tiêu Lê Hoa sùng sốt một chút, cười nói, trong lòng thầm nghĩ tương mà nàng nói đến cũng không phải là xì dầu, mì trộn tương thật bình thường mà, tại sao khi Tạ Hữu Thuận nói đến mấy từ mì trộn tương thì giống như là chưa từng nghe qua vậy? Sẽ không phải là ở đây không có tương chứ? Tiêu Lê Hoa thầm nghĩ, ngược lại nàng cũng không kinh ngạc, đến ngay cả trứng gà muối mà người nơi này cũng không nghĩ đến thì không có tương cũng không phải là kỳ lạ. Nếu như thật không có thì quá tốt rồi, lại không phải là một con đường kiếm tiền khác sao? Hơn nữa làm tương không giống như làm trứng gà muối, có thể dễ dàng để người khác học được, bọn họ có thể bán với giá cao hơn một chút, nếu như có thể tự mình làm ra bán thì tốt hơn. Chẳng qua là cần phải cân nhắc một phen.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy mà trong đầu Tiêu Lê Hoa đã suy nghĩ được nhiều điều.

Tạ Hữu Thuận nghe thấy Tiêu Lê Hoa nói như vậy cũng rất muốn ăn.

“Vậy thì hôm nay chúng ta ăn luôn đi, lát nữa lại bảo hai đứa nhỏ đi hái chút rau dại, dùng để ăn mì sợi.”

“Được, vậy thì chàng muốn ăn mì kéo sợi(1) hay mì cắt sợi(2)? Có muốn ăn mì tước dao(3) hay không?”

“Đều muốn cả.”

Tạ Hữu Thuận nghĩ nghĩ rồi nói, từ sau khi ra riêng thì Tiêu Lê Hoa đều tự làm cơm, tay nghề kia thật sự là không thể chê được, thức ăn đơn giản vào trong tay nàng đều biến thành ngon miệng, so sánh với trước kia thì quả thực là một ở trên trời một ở dưới đất, khẩu vị của Tạ Hữu Thuận và hai đứa nhỏ đều bị nuôi đến kén ăn rồi, người cũng béo lên một vòng.

Tiêu Lê Hoa nghe Tạ Hữu Thuận nói như vậy, trong nội tâm cũng đắc ý và vui vẻ, nữ nhân ở trong nhà chính là như vậy, thích nhất là khi trọng phu và hài tử yêu thích tay nghề nấu ăn của các nàng. Nàng gật đầu nói: “Vậy thì mỗi thứ làm một ít, ăn luôn phen! Ăn xong mì thì chúng ta lại ăn sủi cảo, mấy ngày nay đã mệt mỏi rồi, chúng ta cần phải bồi bổ.”

“Này! Tạ tứ huynh đệ, các người đang nói chuyện gì vậy, miệng lại mở lớn như thế!” Bên cạnh có một người đã cắt một vòng rồi quay trở về, thấy hai người Tạ Hữu Thuận còn chưa làm việc nên hỏi thăm.

“Chúng ta đang nói năm nay lúa mạch trưởng thành không tệ, ông trời thật có mắt. Truong đại ca, mảnh đất này của huynh thu hoạch được khá tốt, nhìn mấy cây lúa mạch này lớn lên thật tốt, xem ra năm nay là năm tốt nhất rồi.” Tạ Hữu Thuận cười nói.

Người nọ lập tức đắc ý nâng người lên nói: “Đúng vậy a, ông trời thật có mắt, năm nay thu hoạch không sai. Mảnh đất của Tạ tứ huynh đệ cũng không tệ a. Năm nay người có tài vận, lương thực này xem ra là muốn để lại toàn bộ cho nhà mình ăn đúng không?”

“Nhìn đi nhìn lại, ai cũng không biết được đám mây kia sẽ đổ mưa khi nào, mọi người chỉ có thể dựa vào chút thu nhập này để ăn cả đời, chúng ta vừa mới ra riêng, cần phải tiết kiệm.”

“Người nói đúng, hộ nông gia như chúng ta cần phải tiết kiệm mới có thể sống tốt được.”

Giọng điệu của người nọ vốn có chút chua cay, nhưng nghe xong Tạ Hữu Thuận không có ý gì thì ngữ khí mới trở lại bình thường, Tiêu Lê Hoa nghe bọn họ nói chuyện, trong lòng thầm nghĩ ở chỗ nông thôn này hóa ra không chỉ có nữ nhân là nhiều chuyện, nam nhân cũng giống như vậy a, nghĩ thầm sau này phải sinh hoạt ở trong thôn này, xem ra cần phải chú ý thật nhiều, phải quan hệ tốt với mọi người mới được.

Người nọ nói mấy câu rồi vội vàng đi cắt lúa mạch, Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa mang khẩu trang và bao tay vào rồi bắt đầu làm việc, Tạ Hữu Thuận đã làm quen việc này, hắn cắt nhanh hơn, nhưng vì không để cho Tiêu Lê Hoa sốt ruột, nên diện tích hắn cắt cũng lớn hơn, hai người ngược lại một mực cúi đầu khom lưng tiến lên trong ruộng, hắn thỉnh thoảng cũng quan sát Tiêu Lê Hoa một chút, thấy nàng vô cùng cố gắng cắt lúa, động tác ngày càng thuần thục, tâm tình hắn cũng phức tạp. Trước kia nàng không làm việc, vẫn luôn lười biếng, hắn mất hứng, hiện tại nàng chịu khó rồi, hắn lại muốn cho

nàng nghi ngại, có vẻ như cảm giác của mình đối với vợ đã thay đổi rồi. Trước kia nàng chỉ là vợ của mình, là nương của con mình, hiện tại giống như hấn đã bắt đầu nhìn nàng ở trong mắt, đặt ở trong lòng rồi.

Thạch Đầu và Mộc Đầu thấy cha nương đã cắt được một mảnh lớn nên cũng bắt đầu đi theo sau nhặt hạt lúa mạch, lúa mạch năm nay cũng không chịu thua kém, không có quá nhiều hạt bị rơi ra, hai đứa trẻ vừa nhặt vừa chơi, nhanh chóng đuổi kịp cha mẹ.

“Thạch Đầu, mang theo đệ đệ đến chơi dưới bóng cây đi nào, đợi cha nương buộc lúa mạch lại xong thì các con lại nhặt tiếp nhé.”

Tiêu Lê Hoa hô to với các con, để cho các con lát nữa lại nhặt tiếp, khí trời quá nóng, nhìn trước mắt là một mảnh vàng óng, ánh mắt của nàng có chút hoa lên rồi, mồ hôi chảy vào trong mắt, có chút đau rất.

Thạch Đầu nghe xong liền mang theo đệ đệ đến dưới bóng cây ngồi chơi.

Đợi đến khi cắt đến đầu ruộng thì vừa vặn gặp được Chu đại tẩu và Chu Đại chồng của nàng ta.

Trên đầu Chu đại tẩu đội một chiếc mũ rộng vành, lúc này đã nóng đến mồ hôi đầm đìa, trên mặt bị đâm vừa đau vừa ngứa, tay cũng rất đau, thấy được mũ rom nhẹ nhàng trên đầu, khẩu trang trên mặt và bao tay của phu thê Tạ Hữu Thuận thì hai mắt đều đỏ lên.

Chu Đại nói chuyện với Tạ Hữu Thuận, Tiêu Lê Hoa không chú ý đến Chu đại tẩu, quay người tiếp tục cắt.

Một nẫu lúa mạch này nhìn thì không nhiều lắm, nhưng khi bắt đầu cắt thì mới cảm thấy rất chậm, một người thì phải làm trong một ngày, hai người làm thì nhanh hơn, nhưng cũng phải làm đến xế chiều. Nhưng không ai có thể làm được liên tục được, ước chừng cắt chưa đến một canh giờ thì phải nghỉ ngơi một lát. Tạ Hữu Thuận xót cho Tiêu Lê Hoa nên đi nghỉ ngơi cùng nàng, hai người lấy bình nước từ trong giỏ ra chuẩn bị uống, kết quả là khi vừa nghiêng bình đổ ra chén thì Tiêu Lê Hoa cảm thấy có chỗ không đúng.

“Canh đậu xanh này giống như loãng đi một chút rồi.” Tiêu Lê Hoa nói, nàng mắt sắc vô cùng, “Vừa rồi nhìn xem thì giống như nước trong bình còn đầy hơn.”

Tạ Hữu Thuận nghe xong cũng nhíu mày, nếu như ít đi thì có thể nói là hài tử uống bớt, nhưng mà nhiều hơn thì là có người thêm gì vào sao? Nếu thật là như thế, chỉ có thể giải thích là có người uống bớt rồi lại châm thêm nước vào. Tạ Hữu Thuận cầm lấy chén canh ngửi ngửi rồi uống một ngụm, nói: “Không còn ngọt như trước nữa.”

Tiêu Lê Hoa bỏ thêm chút đường vào canh đậu xanh, bởi vì đậu xanh có chút đắng, cho thêm đường vào thì sẽ dễ uống hơn.

Thạch Đầu lập tức nói bọn họ không uống canh đậu xanh, sau đó lại nói là thấy được Đại Hổ giống như đi qua cái cây này, Đại Hổ là con trai của Chu đại tẩu.

“Ta mới không có đi qua đó! Thạch Đầu nguoi chớ nói nhảm!” Lúc này Đại Hổ từ bên cạnh nhảy ra, trừng mắt nói.

“Nguoi không có đi qua nơi này, vậy viên đậu xanh bên miệng nguoi ở đâu ra chứ?” Thạch Đầu chỉ vào mặt Đại Hổ rồi nói.

Đại Hổ nghe xong thì lập tức lau miệng, trong miệng còn nói thầm là đã lau sạch rồi mà, kết quả là nó lau cả buổi cũng không lau được cái gì, phát hiện ra bản thân bị lừa mất rồi, đôi mắt càng trừng lớn hơn nữa. Nếu không phải có hai người Tạ Hữu Thuận ở đó, nói không chừng là muốn nhào về trước đánh Thạch Đầu rồi.

(1) Mi kéo sợi: có nghĩa là tạo hình mì sợi bằng cách kéo cục bột mì thành nhiều sợi. Giống như hình này.

(2) Mi cắt sợi: tức là cán mỏng cục bột mì ra rồi cắt sợi. Như hình này:

(3) Mi tước dao: tức là cầm một cục bột mì lớn rồi dùng dao tước từng sợi vào nồi nước. Như hình này:

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Thôn trưởng triệu tập người trong thôn

Editor: Hong Van

Beta: Tiểu Tuyền

Người nghỉ ngơi bên cạnh xem xét tình huống này là biết có chuyện gì xảy ra rồi, nhao nhao nhỏ giọng nói chuyện, Chu Đại tức giận kéo Đại Hồ qua rồi dùng chân đá, Chu đại tẩu vội vàng tiến lên ngăn cản, trên bờ ruộng lại vang lên tiếng chửi bậy và kêu khóc, lại dẫn thêm nhiều người đến, đợi đến khi nghe được chuyện gì xảy ra thì ai cũng chỉ trỏ.

Thật ra ở nông thôn trẻ con nghịch ngợm gây sự cũng rất bình thường, những người lớn cũng chỉ mắng mấy câu coi như xong, nhưng khi dính đến chuyện trộm đồ thì cho dù không so đo với hải tử cũng sẽ đi tìm người lớn lý luận, dù sao đồ vật trong nhà của ai cũng không phải là tự nhiên mà có, cho dù có là cọng rau ngon cỏ thì cũng là đồ tốt.

Bình thường nhân duyên của Chu đại tẩu không tốt lắm, Đại Hồ càng là thêm ăn, ưa thích trộm đồ vật của nhà người khác, hiện tại bị phát hiện ra việc uống trộm canh đậu xanh của nhà Tạ Hữu Thuận, tất nhiên sẽ có người cùng chung mối thù.

“Được rồi, đừng đánh thằng bé nữa, dạy nó sau này đừng đi trộm đồ nữa là được rồi.”

Tiêu Lê Hoa thấy Chu Đại dùng sức đạp Đại Hồ thì lo lắng hẳn sẽ đạp hỏng đứa nhỏ mất, đứa nhỏ có thể đánh mấy lần, nhưng không thể đánh hỏng a.

Lúc này Chu đại tẩu mới đoạt được Đại Hồ từ trong tay Chu Đại, kéo ra sau lưng mình, nghe được Tiêu Lê Hoa nói liền quay đầu lại trừng nàng nói: “Không cần ngươi ở đây giả bộ làm người tốt! Không phải chỉ uống một chút canh đậu xanh của nhà ngươi sao? Có gì tốt chứ? Thật là nhỏ mọn! Chấp nhặt với đứa bé!”

Tiêu Lê Hoa nhún mày, thầm nghĩ người này thật sự là không nhìn ra người có lòng tốt, nếu không phải thấy Đại Hồ là đứa bé, nàng sẽ không nói nhiều đầu, nàng mới lười nhiều lời với gia đình này.

“Uống canh đậu xanh của nhà ta cũng không phải không được, nhưng mà phải nói một tiếng, nếu thằng bé nói, ta không phải là không cho, ngươi cũng đã nói là chỉ một chút canh đậu xanh. Nhưng mà Đại Hồ lại vụng trộm uống, còn châm thêm nước vào đó. Mấy thứ như đồ ăn này có thể để người khác tùy tiện thêm đồ vào sao? Châm nước là còn nhẹ đó, lỡ như thứ được thêm vào không phải là nước thì sao? Ngươi nói xem thứ này còn có thể khiến người khác yên tâm mà uống hả? Nếu lo lắng, chúng ta sẽ đổ hết bình canh đậu xanh này, vậy không phải là lãng phí thức ăn rồi sao?”

Tiêu Lê Hoa nói.

“Chu đại tẩu, nếu như ta không có được sự đồng ý của ngươi mà uống cháo nhà ngươi nấu, còn thêm nước vào bên trong, mà ngươi lại phát hiện cháo bị người động tay động chân, ngươi còn có thể yên tâm mà ăn nó không?”

Người bên cạnh nghe xong cũng nhao nhao gật đầu, thầm nghĩ đúng thật là như thế, nếu bọn hắn có uống thì nội tâm cũng sẽ không yên ổn, người nhất

gan một chút có khả năng sẽ không uống rồi, nhìn xem canh đậu xanh mà Tiêu Lê Hoa làm, nhìn màu sắc đã biết nó rất giải khát, nếu đồ đi thì rất đáng tiếc.

Chu đại tẩu còn muốn nói tiếp, nhưng Chu đại đã gạt bả vai nàng lại, miệng mắng to: “Được rồi, ngươi còn muốn trách móc gì nữa? Một đứa bé ngoan đã bị ngươi dạy hư mất rồi! Đứng một bên đó đi, nếu không một thì tiếp tục đi cắt lúa mạch! Tà tử huỳnh đệ, Tứ đệ muội, thật xin lỗi, tiểu tử này thiếu bị đánh rồi, nếu không đợi đến buổi trưa chúng ta mang theo canh đậu xanh đến đền cho các ngươi a.”

Chu Đại mắng Chu đại tẩu xong thì quay sang xin lỗi Tà Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa, tên hán là Chu Mãn, chẳng qua là người khác đã quen gọi hán là Chu Đại rồi.

Tà Hữu Thuận nói: “Không cần đâu, chỉ là một bình canh đậu xanh thôi, coi như là cho thằng bé uống, chỉ có điều lần sau muốn uống thì nói một tiếng, đừng có châm thêm nước vào trong bình này nữa là được rồi. Chút thông minh nhỏ này nếu có thể dùng trong chuyện học hành sẽ tốt hơn.”

“Ngươi nói phải, nói rất đúng. Xú tiểu tử đến xin lỗi đi! Đừng tưởng rằng có nương ngươi che chở thì ta không đánh ngươi được! Lát nữa về nhà xem ta có đánh gãy chân ngươi không?” Chu Đại trừng mắt nhìn Đại Hồ rồi mắng. Đại Hồ từ sau lưng Chu đại tẩu đi ra, nói xin lỗi.

Tà Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa cũng không so đo với đứa bé, khoát khoát tay nói được.

Đoàn người thấy trận phong ba này qua rồi, đều ngồi xuống nghỉ ngơi nói chuyện, có người nhìn thấy mũ cỏ, khẩu trang và bao tay mà của Tà Hữu Thuận nên tò mò, cầm qua xem xét, biết rõ cái này sử dụng thế nào, tất cả đều nói biện pháp này thật tốt, còn nói sao mình không nghĩ ra được. Biết rõ đây là do Tiêu Lê Hoa nghĩ ra, không ít người cũng biết bây giờ Tiêu Lê Hoa đã đổi tính rồi, nhưng họ cũng không tiếp xúc nhiều, bây giờ nhìn thì thấy là sự thật.

Trước kia Tiêu Lê Hoa không phải là có cừ oán với tất cả mọi người, cho nên những người này cũng nhao nhao khen ngợi nàng.

“Hừ, có thể nghĩ ra cách này, còn làm xong để dùng, sao lại không lấy ra nói cho người khác biết, không nói cho các hương thân thì cũng phải nói cho người trong nhà chứ, thật đúng là chỉ biết chính mình. Có phải là các người thấy chúng ta chịu khổ các người không phải chịu khổ thì trong lòng các người sẽ đặc biệt thoải mái không?”

Chu đại tẩu nói, trên mặt nàng cũng bị cọng lúa mạch đâm vừa đau vừa ngứa, tay cũng đau xót.

Mọi người nghe xong lời này, có người trong lòng cũng có chút chán ghét, thậm chí cũng đúng a, cách này thật tốt, nếu sớm nói cho bọn họ biết, không phải là bọn họ đã sớm có chuẩn bị, ít nhất cũng có thể thoải mái một chút. Bọn người Tà Hữu Thuận đều không có chút động tĩnh nào, ngay cả người trong nhà cũng không nói, thật sự là ích kỷ.

Tiêu Lê Hoa nói: “Cái này là ngày hôm qua chúng ta mới nghĩ ra được, mọi người cũng thấy mũ cỏ, khẩu trang cùng bao tay này đều rất dễ làm, một buổi tối đã làm xong, nhưng chúng ta cũng không thể chạy tới nói cho mọi người vào đêm hôm khuya khoắt thế chứ.”

Mọi người nhìn thấy cách đan mũ cỏ cũng rất đơn giản, khẩu trang và bao tay cũng không được làm tỉ mỉ, bọn họ lập tức cảm thấy mấy người Tà Hữu Thuận không phải người ích kỷ như vậy, vừa rồi chính mình thật sự là nhạy cảm. Mấy nông dân này rất chất phác, cảm thấy trách lầm người thì trong nội tâm không được tự nhiên, nhao nhao mở miệng giúp đỡ Tà Hữu Thuận nói chuyện. Càng có người tìm Chu đại tẩu gây khó dễ nói Chu đại tẩu không có gì lại đi kiểm chuyện, làm Chu đại tẩu tức giận đến mặt đỏ bừng, bị Chu Đại kéo đi cắt lúa mạch tiếp.

Làm đến buổi trưa, lúa mạch nhà Tà Hữu Thuận chỉ còn một chút chưa cắt xong, Tà Hữu Thuận lại bảo Tiêu Lê Hoa về nhà nấu cơm, hán ở chỗ này cắt tiếp.

Tiêu Lê Hoa nói nếu hán mệt thì phải nghỉ ngơi, sau đó đi về nhà nấu cơm, nghỉ thêm buổi sáng nói phải làm mì cho bọn họ ăn, Tiêu Lê Hoa vén tay áo lên bắt đầu nhào bột, nàng làm chính là mì cán tay, khi làm mì này thì cần sức tay nhồi nhiều lần và bỏ thêm trứng gà vào. Nghĩ đến ăn mì sợi sẽ không đói nhanh, nàng lại dùng phần bột còn lại làm hai miếng bánh, còn xào một chút thức ăn. Thời điểm nàng làm bánh, hai đứa nhỏ đã ôm chén nhỏ của mình bắt đầu ăn rồi, ăn rất ngon miệng. Đợi đến khi Tiêu Lê Hoa làm xong bánh và đồ ăn thì hai đứa nhỏ cũng ăn xong.

“Nương, chúng con đi ra đất nha, sẽ gọi cha trở về ăn cơm.” Thạch Đầu nói với Tiêu Lê Hoa.

“Đi đi, nhưng mà không được chạy, vừa mới ăn xong mà chạy sẽ bị đau bụng. Đến ruộng thì chơi ở dưới bóng cây, không được đến chỗ có mặt trời mà phơi nắng đâu.”

“Đã biết rồi, nương, chúng con đi đây.”

Thạch Đầu nắm tay Mộc Đầu chạy ra ngoài, Mộc Đầu quơ quơ bàn tay nhỏ bé với Tiêu Lê Hoa, sau đó mới đi.

Một lát sau Tà Hữu Thuận trở về, thấy đồ ăn trên bàn, lại thấy là hai tô mì liền biết rõ Tiêu Lê Hoa chưa ăn, nói với nàng: “Nàng ăn trước đi a, chờ ta lại đói bụng thì sao.”

“Không có việc gì, có người cùng ăn cơm mới vui. Chàng rửa mặt trước đi, ta đã chuẩn bị nước cho chàng rồi.” Tiêu Lê Hoa cầm cái chổi trên giường gạch giúp Tà Hữu Thuận phui cây cỏ trên người xuống, sau đó giúp hán rửa tay rửa mặt. Tà Hữu Thuận lập tức đi tắm rửa, sau khi tắm rửa xong thì trở về miệng lớn ăn cơm, trước tiên ăn hết sạch một tô mì lớn, sau đó lại ăn bánh, ăn đặc biệt no bụng, người cũng lấy lại tinh thần, nhìn xem Tiêu Lê Hoa vẫn còn chậm rãi ăn, liền đưa cái bánh còn lại cho nàng, “Nàng cũng ăn nhiều một chút.”

“Một tô mì này của ta là đủ ăn rồi, nếu chẳng ăn không hết thì để đấy, đợi đến buổi tối lúc nấu cơm thì cho chàng ăn lót bụng trước.”

“Vợ, nàng suy nghĩ thật chu đáo.”

Tạ Hữu Thuận cười nói, tuy là thật mệt mỏi, nhưng trong lòng rất vui vẻ, giống như bây giờ có để cho hắn đi là việc nặng nhọc một ngày một đêm hắn cũng làm được. Khó trách người ta nói cưới được vợ tốt, mỗi ngày về nhà ăn cơm vợ làm là đã cảm thấy thời gian trôi qua nhanh, thật đúng là như vậy.

Tiêu Lê Hoa liếc hắn một cái, lại tiếp tục cúi đầu ăn mì, chẳng qua là ăn nhanh hơn.

Cơm nước xong xuôi Tạ Hữu Thuận vội vàng đánh xe bò ra ruộng, hai người bắt đầu cật lực mạ lại, đem lúa mạ đặt lên xe bò, từng xe từng xe kéo về nhà, trong thôn có sân phơi nắng chuyên dùng để phơi lương thực, nhưng mà lần này cửa ra vào nhà bọn họ cũng lớn, có thể dành một phần sân phơi một mẫu lúa mạ này, đến lúc đó cũng dễ trông coi hơn.

Người trong thôn thấy Tạ Hữu Thuận dùng xe bò nhà hắn kéo lúa mạ đều rất hâm mộ, chẳng qua là xe bò nhà Tạ Hữu Thuận đã sớm cho mượn, cũng không đến phiên bọn họ dùng.

Chờ đến khi kéo lúa mạ nhà mình xong, Tạ Hữu Thuận đem xe bò cho bên nhà cũ mượn, đây là chuyện bọn họ đã bàn từ sớm, ngược lại Tạ Hữu Thuận sẽ không đi qua đó giúp đỡ, ruộng cạn của bên nhà cũ không nhiều, nhưng người thì rất nhiều, không cần hắn nữa. Bản thân hắn thì đi giúp người nhà Vương Đại Sơn làm việc, lúa mạ nhà bọn họ có đến hai mẫu, chỉ hai phu thê bọn họ thu hoạch cũng có chút quá sức. Tạ Hữu Thuận đi không bao lâu, Tiêu Lê Hoa cũng đi theo, nàng lại để cho hai đứa nhỏ ngồi ở nhà trông chừng lúa mạ, dạy bọn họ chơi mấy trò chơi đơn giản, nên không sợ bọn họ chạy loạn. Có hai người đến hỗ trợ, nhà của Vương Đại Sơn cũng nhanh chóng xong việc.

Người ở Thôn Hạ Cầu bình thường trong nhà đều có ruộng cạn, ruộng nước rồi còn cả ruộng cát, cho nên kiểu thu hoạch gấp gấp này làm cũng nhanh chóng, bình thường một ngày là xong việc, ngày hôm sau phơi nắng là được, sau đó cầm trục lăn lăn một vòng, làm sạch vỏ lúa mạ xong là có thể cho vào túi. Số lúa mạ này hoặc là bán đi hoặc là giữ lại để nộp thuế, hoặc là lấy nó mài thành bột, từng nhà đều có tính toán tỉ mỉ.

Bây giờ là mùa thu hoạch lớn, tất cả mọi người đều có nhiều lương thực, ai cũng cao hứng, cho dù mệt mỏi thì trên mặt đều treo dáng vẻ tươi cười. Chẳng qua vẻ tươi cười này đã bị đánh tan sau khi tất cả mọi người cắt kỹ lúa mạ rồi nghỉ ngơi lấy sức vài ngày, sau đó lại chuẩn bị đi trồng bắp. Người đánh tan phần tươi cười này chính là mấy nha dịch mặc trang phục quan sai. Bọn họ đi đến nhà trưởng thôn, sau đó nhanh chóng rời đi.

Rất nhanh thì cái chuông lớn trong thôn đã bị gõ vang, đó là tín hiệu thôn trưởng triệu tập mọi người trong thôn đến nhà của hắn, bình thường nếu trong thôn có chuyện lớn muốn thông báo thì sẽ gõ cái chuông lớn kia.

Người trong thôn đều buông việc trong tay xuống rồi đi về hướng chuông lớn kia, Tạ Hữu Thuận cùng Tiêu Lê Hoa cũng đi, hai người một tay dẫn một đứa nhỏ, trên đường đi đã thấy nhiều người cùng đi về một hướng, tất cả mọi người đang đoán là có chuyện gì xảy ra, trên mặt mỗi người đều là vẻ khần trương, bởi vì thời điểm cái chuông lớn này bị gõ vang thì chuyện xấu luôn nhiều hơn là chuyện tốt.

“Hữu Thuận, chàng đoán xem có chuyện gì xảy ra?” Tiêu Lê Hoa hỏi, trong nội tâm nàng có chút khần trương, nàng chỉ muốn sống yên ổn thôi.

“Đừng lo lắng, cho dù có chuyện cũng là chuyện của toàn thôn.” Tạ Hữu Thuận an ủi Tiêu Lê Hoa, chẳng qua lòng mày hắn cũng nhú lên.

Đến chỗ chuông lớn, nơi đó đã bị vây quanh bởi một vòng người, nữ nhân và đứa nhỏ đều ở đằng sau, nam nhân đứng môn lập hộ thì ở đằng trước, thôn trưởng Lý Cao đứng ở trên một tảng đá ở chính giữa, sắc mặt có chút trầm trọng, khiến cho người trong thôn càng thêm khần trương, thầm nghĩ lần này lại có chuyện lớn gì rồi, ngay cả sắc mặt của thôn trưởng cũng không tốt.

Thôn trưởng thấy người đến đông đủ liền lấy tẩu thuốc trong miệng ra, ho một tiếng, há miệng lớn tiếng nói: “Các hương thân đừng nói nữa, đều im lặng một chút, gọi mọi người đến đây là có chuyện muốn nói! Mọi người nghe xong đừng náo loạn, việc này cũng không có cách nào, nghĩ cách giải quyết mới là lẽ phải!”

“Thôn trưởng, ngài nhanh nói đến cùng là xảy ra chuyện gì đi, ngài nói vậy chúng ta càng sốt ruột!” Trong đám đông có người kêu lên, một đám người ở sau phụ họa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Lao dịch và bạc

Lý Cao ho khan một tiếng, dùng tay không cầm tẩu thuốc ra hiệu đề xuất: “Không nên gấp gáp, ta nói ngay đây. Vừa rồi quan sai của nha môn đến, thông báo công văn của Huyện lệnh đại nhân, muốn trưng thu lao dịch, đi về phía nam sửa đường sông, một nhà phải có một nam đinh trưởng thành đi, chỉ cần là nam đinh kết hôn rồi, chưa ra riêng cũng coi như là một hộ. Nếu không muốn đi cũng được, một người năm lượng bạc.”

Lời nói của Lý Cao vừa ra, người phía dưới bắt đầu ầm ĩ lên, nam nhân thì trách móc, nữ nhân thì la hét, có nữ nhân còn òa khóc.

Chuyện lao dịch này không phải dễ làm, nếu làm việc cho nhà mình thì mệt còn có thể nghỉ ngơi, ít nhất không chết được, thế nhưng đi phục lao dịch thì nói không chừng sẽ dễ mạng lại đó, hơn nữa còn là không công, một đồng tiền cũng không lấy được. Nếu không muốn đi thì phải đưa năm lượng bạc, năm lượng bạc a, có nhà một năm cũng không dễ dành được năm lượng bạc!

Tiêu Lê Hoa nghe được từ lao dịch này thì hai hàng lông mày nhăn lại, tuy nàng đã sớm quên chút ít lịch sử học được, nhưng nàng lại biết đây không phải chuyện tốt, nổi danh nhất là câu chuyện Mạnh Khương Nữ khóc đổ Trường Thành*, nam nhân của nàng cũng đi phục lao dịch mà chết. Mà bây giờ đi sửa đường sông, Tiêu Lê Hoa nghĩ đến Đại Vận Hà, người ta nói thứ đang chảy bên trong Đại Vận Hà không phải là nước, mà là mồ hôi và nước mắt của biết bao nhiêu người, hiện tại lại bảo người trong thôn đi làm đường sông, cho dù không cực khổ và mệt mỏi như vậy thì nhất định cũng không thoải mái, nếu không thì sao người trong thôn lại náo loạn thế.

** Câu chuyện Mạnh Khương Nữ khóc đổ Trường Thành: Truyền thuyết kể rằng, vào thời kỳ Tần Thủy Hoàng, có một người tên là Phạm Kỳ Lương vừa mới kết hôn được ba ngày thì bị điều động đến phương Bắc xây dựng Trường Thành. Sau khi Phạm Kỳ Lương lên đường, vợ của anh ta ngày đêm nhớ nhung không dứt, liền treo non lợi suối đi đến nơi xây dựng Trường Thành để tìm chồng. Trải qua vô vàn gian khổ, cuối cùng vợ của Phạm Kỳ Lương cũng đến được Trường Thành, nhưng lại nhận được tin chồng mình đã sớm qua đời. Quá bi thương đau buồn, nàng Mạnh Khương đã khóc liên tục ba ngày ba đêm khiến cảm thiên động địa, làm cho Trường Thành bị sụp đổ.*

Lúc này Tiêu Lê Hoa lại cảm thấy may mắn một lần nữa vì trong nhà có bạc, như vậy ít nhất Tạ Hữu Thuận không cần đi chịu phần tội kia. Chẳng qua nhìn về mặt tuyệt vọng của nhiều người trong thôn như vậy, có nữ nhân người già càng là kêu trời trách đất, giống như là trời sắp sụp xuống, trong nội tâm nàng cũng không có cách nào cao hứng.

“Hữu Thuận, đi đào đường sông rất mệt sao? Có phải rất nguy hiểm hay không?” Tiêu Lê Hoa hỏi Tạ Hữu Thuận.

Tạ Hữu Thuận nói: “Rất mệt đó. Vốn cũng có người đi làm rồi. Người của thôn chúng ta thì không có việc gì, nhưng mà đã có người thôn khác chết rồi, cho dù còn sống trở về thì cũng quá mệt mỏi giống như người tàn tật, phải dưỡng một thời gian dài mới khỏe”

Tiêu Lê Hoa trầm nghĩ quả nhiên là thế, trách không được mọi người đều kích động và sợ hãi như vậy, ai cũng không muốn chịu phần mệt mỏi kia, càng không muốn chết ở nơi tha hương như vậy.

Mọi người trong thôn lớn tiếng hỏi thôn trưởng, để cho hắn đi cầu Huyện lệnh, có thể không cho người trong thôn bọn họ đi hay không, hoặc là phải nộp ít bạc thôi có được không, thôn trưởng thờ dài lắc đầu.

“Các hương thân, đây là quan phủ hạ lệnh, ta cũng không có biện pháp nào, nhà ta cũng phải làm như vậy, hoặc là ra người, hoặc là ra bạc. Ta có cầu xin nữa cũng vô dụng, lần này không phải là chuyện mà ta có thể cầu xin. Các hương thân, mọi người vẫn nên nhanh chóng nghĩ xem phải ra người hay ra bạc đi, không muốn để người đi thì phải nghĩ cách để gom góp cho đủ bạc. Nha môn cho chúng ta thời gian ba ngày, ba ngày sau sẽ đến đăng ký. Mọi người hãy nhanh chóng xử lý chuyện này.”

Lý Cao lớn tiếng nói, hắn cũng đau đầu a, lần này nha môn quá độc ác, không phải tính người theo hộ, nếu như theo hộ, vẫn chưa phân nhà ra riêng thì chỉ cần một người đi hoặc bỏ ra năm lượng bạc, ngược lại không phải việc khó. Nhưng lần này cho dù chưa ra ở riêng, chỉ cần nam đinh đã cưới vợ thì coi như là một hộ, chính là trong nhà hắn phải có ba nam đinh đi, chính hắn không thể đi, hai đứa con trai cũng không nỡ để chúng đi, vậy thì phải ra bạc, mười lăm lượng a, số tiền này đã có thể mua được một mẫu đất tốt, một đầu bò tốt và xây hai gian nhà rồi! Nhà hắn ở trong thôn xem như có cuộc sống khá tốt, trong người có tiền, nhưng cũng đau lòng số tiền kia, huống chi là những người không có tiền thì chỉ có thể để người đi, nam đinh trưởng thành trong nhà đều đi cả rồi, chuyện này với trời sắp có gì khác đâu?

Lý Cao nói xong lập tức đi ra, hắn sợ nếu không đi thì người trong thôn sẽ vây quanh hắn, hắn còn có thể làm gì chứ?

Nam nữ già trẻ trong thôn ai cũng tụ cùng một chỗ không tán ra, cùng nhau phát tiết bất mãn và oán khí, đa số là sợ hãi và tuyệt vọng, thời điểm này nhà nào có tiền, cho dù là đau lòng số tiền ấy thì cũng cảm thấy may mắn, chỉ khổ cho những nhà nhiều người nhưng lại không có tiền, một mảnh sầu vân thăm vục (sự sầu thăm vục quanh như sương mù), cả nhà tụ lại một chỗ thờ dài gât lệt.

“Hữu Thuận, con cùng đi về nhà đi.”

Tạ Sinh Tài cũng tới, ông cau mày đi đến bên người Tạ Hữu Thuận, gọi hắn cùng đi về nhà, phía sau ông là mấy người con trai con dâu, cũng đều mang về mặt u sầu, bọn họ chính là thuộc về những nhà có người tương đối nhiều.

Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa đi theo về nhà cũ Tạ gia.

Uông thị nghe xong tin tức bọn họ mang về thì lập tức bùng nổ, nói đây là bức dân chúng phải chết, một người năm lượng bạc chính là muốn nhân mạng, cả nhà một năm có thể dành dụm được năm lượng bạc đã cố sức, nếu trong nhà có hơn hai nam đinh thì phải đào hết của cải hoặc là phải đi vay tiền rồi.

“Được rồi, đừng làm loạn thêm nữa, trước tiên hãy suy nghĩ là phải ra người hay ra tiền đã!” Lúc này Tạ Sinh Tài ngược lại cũng không ỉu xiu, khuyên bảo Uông thị một tiếng, sau đó nhìn mấy con trai.

Uông thị trừng mắt nhìn Tạ Sinh Tài, sau đó nói: “Hiện tại tiền của các con đã không giao cho chúng ta nữa, trong tay chúng ta không có tiền, không thể động vào đồ cưới của Như Ý. Tự các con nghĩ biện pháp đi! Đúng rồi, phần tiền kia của cha các con thì chia đều, cũng không thể để cha các con đi đào đường sông được!”

Tạ Hữu Hòa lập tức bày ra vẻ mặt đau khổ nói: “Nương a, chúng con làm sao mà có tiền, vì chuyện của Cát Tường mà tiền xây nhà của chúng con đều hết cả rồi. Ngài phải thương xót chúng con chứ! Con biết rõ trong tay ngài nhất định còn có tiền riêng, mười lăm lượng kia nhất định không phải toàn bộ

số đó, ngài đã có thể tiêu ba mươi lượng vì Cát Tường lại không thể tiêu năm lượng cho nhi tử sao? Nương a, nương phải cứu cứu con! Con quý xuồng cho ngài xem!”

Nói xong Tạ Hữu Hòa liền khễ đảo trên mặt đất trước mặt Uông thị, hẳn tất nhiên sẽ không bịch một cái quý trên mặt đất, mà là tay trước chạm đất, ngồi ở trên đùi, mặt ủ mày chau.

Lý thị cũng lau nước mắt: “Đúng đó, nương a, nếu ngài không giúp chúng con thì hẳn chỉ có thể đi chịu tội thôi, nói không chừng còn ném mạng ở chỗ đó, ngài cam lòng để con của ngài chết thành dã quỷ ở bên ngoài hay sao? Hẳn chính là thịt rơi xuống từ trên người ngài đó, nương a, ngài phải đau lòng hẳn, đau lòng cho ba cháu trai cháu gái của ngài chứ!”

“Người cầm miệng cho ta! Đồ miệng quạ đen! Có người nào nguyên rửa nam nhân của mình như vậy sao? Người muốn làm quả phụ nhưng ta cũng không muốn phải mất nhi tử đây này!”

Uông thị mắng chửi Lý thị, trừng mắt nói: “Cho Cát Tường năm lượng, không phải các người vẫn còn năm lượng sao? Vừa đủ rồi đó!”

“Vậy còn phần của cha thì sao đây?” Lý thị nói, nàng ta biết rõ rất khó để lấy tiền từ trong tay mẹ chồng, nhưng mẹ chồng cũng đừng hòng lấy tiền từ trong tay nàng ta cho cha chồng.

Trong nội tâm Phương thị cũng nghĩ như vậy, nhưng nàng ta là con dâu trưởng, thời điểm này không thể nói gì, đôi mắt nhìn về phía Tạ Hữu Thuận, trong miệng lại nói: “Chỉ trách chúng ta không có bản lĩnh, không có nhiều bạc như vậy, không có vận khí tốt như Tứ đệ, nếu cũng có thể ra ngoài giúp được người khác, thì thoáng cái đã có thật nhiều bạc rồi, không nói đến chuyện mua bò mua đất, ít nhất cũng có khả năng giúp đỡ người trong nhà giao ra tiền bán mạng, thật sự là đáng tiếc.”

Trong lòng Tiêu Lê Hoa hừ một tiếng, thầm nghĩ vị Đại tẩu này tuy không gây chuyện như Tam tẩu, nhưng cũng không bớt việc, nhanh như vậy đã đem lừa dẫn đến trên người bọn họ, không phải là muốn bọn họ phải ra bạc sao?

“Toàn bộ bạc chúng ta có được cũng đã tiêu hết, tổng cộng còn lại chỉ hơn mười lượng, Hữu Thuận phải dùng năm lượng, còn năm lượng của cha chồng cứ để chúng ta ra.”

“Chúng ta cũng ra một phần, cha không phải là của một nhà các người.” Tạ Hữu Thái nói.

“Nhị ca, Tứ đệ có bạc, người đừng cãi cọ nữa, thật là ra vẻ khách khí.”

Tạ Hữu Hòa lập tức nói, nghĩ đến chuyện nếu Tạ Hữu Thái cũng ra bạc, chính mình không ra thì sẽ bất hiếu. Tạ Hữu Khanh cũng muốn nói gì đó, nhưng bị Phương thị kéo về.

Tạ Hữu Thuận nói với Tạ Hữu Thái: “Nhị ca, số tiền này của chúng ta là tiền phi nghĩa, bỏ ra cũng an tâm, lại nói chúng ta ra bạc cho cha, là việc nên làm, bạc của ca cứ giữ lại xây nhà.”

Tiêu Lê Hoa cũng nói như vậy, Tạ Hữu Thái và Từ thị xấu hổ, cuối cùng liền thỏa hiệp.

Trong nội tâm Tạ Sinh Tài vừa cảm thấy an ủi vừa cảm thất thất vọng, trong số bốn con trai cuối cùng chỉ có hai đứa là không tệ, trong hai người khác thì Lão Đại coi như tạm được, chỉ là Lão Tam lại khiến ông không biết phải nói gì, quả thực là giống với Uông thị, thôi, coi như chưa nói gì cả.

Tạ gia không cần để người nào đi cả, bạc có đủ cả rồi, tâm tình cuối cùng cũng buông lỏng chút ít, Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa đi về nhà, nói rằng đến lúc đó sẽ đem bạc đến giao giúp cho Tạ Sinh Tài.

Đoạn đường trở về này thấy người trong thôn đều là vẻ mặt u sầu, không ít nữ nhân trên mặt còn mang theo vệt nước mắt, ngay cả mấy đứa nhỏ bình thường hay cười đùa chạy loạn như khi cũng trở nên trung thực hơn, toàn bộ thôn như bị mây đen bao phủ. Thời điểm đi đến một chỗ lại nghe được có tiếng cãi nhau, nghe thấy một giọng nam lớn tiếng trách móc rất quen tai, Tạ Hữu Thuận vừa nghe được thì quay đầu nhìn sang, Tiêu Lê Hoa cũng nhận ra được, là giọng nói của Tạ Khánh Phong.

Mặc dù còn cách khá xa vẫn nghe được Tạ Khánh Phong đang trách móc cái gì, chỉ vài câu nói đã hiểu rõ, hóa ra trong nhà Tạ Khánh Phong chỉ nguyện ý ra bạc cho một mình đệ đệ của Tạ Khánh Phong, lại bảo Tạ Khánh Phong đi phục lao dịch, nhưng trong nhà rõ ràng còn có phần tiền khác, một năm này Tạ Khánh Phong giao tiền cho nhà không chỉ chừng này. Trước đó vài ngày hẳn còn đi ra ngoài làm một công việc khá cực khổ, nhận được hai mươi lượng trở về, mà đệ đệ của hắn là Tạ Khánh Thu lại ở trong nhà nhàn rỗi.

“Ra riêng! Nhất định ta phải ra riêng! Chúng ta chuyển ta ngoài! Ngọc Nương, đi thôi!”

Câu nói cuối cùng của Tạ Khánh Phong là như vậy, sau đó chỉ thấy hắn kéo theo Ngọc Nương bước ra ngoài, vẻ mặt giận dữ, mà trên mặt Ngọc Nương còn mang theo nước mắt.

Tiếng một người phụ nữ từ bên trong vang lên: “Người đi rồi thì đừng về nữa! Cho người đi cũng không phải là muốn lấy mạng của người! Người là con trai trưởng! Nhưng cho đệ đệ của người cũng là chuyện nên làm! Muốn ra riêng, được, đừng có mang theo cái gì đi, người xéo ngay cho ta! Mang theo vớ dề không ra trướng kia của người đi đi, đừng trở về nữa!”

Khóc miệng Tiêu Lê Hoa co quắp, thầm nghĩ người kia là mẹ ruột của Tạ Khánh Phong sao? Lời này cũng quá đả thương người đi.

Tạ Khánh Phong và Ngọc Nương thấy bọn họ thì sắc mặt thay đổi, Tiêu Lê Hoa vội vàng đi qua kéo Ngọc Nương, Tạ Hữu Thuận đi qua vỗ vỗ vai Tạ Khánh Phong, lại bảo bọn họ đi theo về nhà. Đến trước cửa nhà Vương Đại Sơn nhìn thấy Vương Đại Sơn đang đứng ở cửa, có một người vừa rời đi, nhìn thấy bọn họ thì vội vàng để cho họ vào.

“Ngọc Nương, muội làm sao vậy? Cũng là vì chuyện tiền bạc kia sao?” Trương Liên Hương vội kéo Ngọc Nương đi vào buồng trong, lại để cho nàng ngồi trên giường gạch, “Khánh Phong huynh đệ tài giỏi như vậy, vẫn có thể lấy ra năm lượng bạc mà phải không? Không có đủ bạc thì cũng không có việc gì, chị dâu vẫn còn, muội cầm trước mà dùng đi đã.”

Tiêu Lê Hoa cũng ở một bên nói dùng của nàng đi.

Ngọc Nương lập tức chảy nước mắt, lúc này là cảm kích, nàng khóc đến không nói thành lời, chẳng qua hai người ngược lại nghe được Tạ Khánh Phong ở bên ngoài nói chuyện gì đã xảy ra, đều tức giận vô cùng. Hóa ra số tiền Tạ Khánh Phong kiếm được đủ cho hai người dùng, nhưng số bạc đó bị Tạ Khánh Thu đánh bạc hết rồi, chỉ còn lại một phần đủ để miễn cho một người đi lao dịch, mà Tạ bà tử lại muốn để con trai út lưu lại trong nhà, muốn con trai trưởng đi, nói cái gì cháu trai không thể không có cha, nói Tạ Khánh Phong không có gánh nặng trên người. Tạ Khánh Phong vốn tức giận đệ đánh bạc hết tiền, nghe xong lời này càng tức giận, bắt đầu cãi nhau, cuối cùng cãi đến muốn ra riêng.

“Phân ra đi, đây là chuyện gì chứ, đợi sau này bà ta sẽ hối hận!” Trương Liên Hương căm giận nói.

“Thiên vị nhi nữ sẽ không thành việc, mẹ chồng của muội có ngày sẽ phải hối hận.” Tiêu Lê Hoa nói, việc này thật sự là thấy nhiều mà cũng nghe nhiều rồi.

Ngọc Nương không nói lời nào, ngược lại Tạ Khánh Phong quyết ý ra ở riêng, Vương Đại Sơn và Tạ Hữu Thuận nói có chuyện gì cứ tìm bọn họ, bọn họ có tiền sẽ ra tiền, có sức sẽ ra sức.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Người của Thôn Thượng Cầu đến

Editor: Hong Van

Beta: Tiểu Tuyền

Lệnh phục lao dịch vừa ban ra, Thôn Hạ Cầu một mảnh trời u ám, sự vui sướng của mùa thu hoạch cũng không còn, tất cả mọi người đang còn buồn phiền chuyện phải ra người hay ra bạc, người gom góp được tiền lại cam lòng tiêu tốn thì đưa tiền, không có tiền nhưng lại nghĩ để nam nhân trong nhà đi thì vay tiền bốn phía, còn có người không nhớ đưa tiền thì khê cần mới quyết định đi.

Hai ngày nay người đi mượn tiền rất nhiều, nhưng lần này mỗi nhà đều có nam đinh phải đi, mỗi nhà đều gặp rủi ro, cho dù có người nguyện ý cho người khác mượn tiền, cũng không có tiền để cho mượn.

Nhà của Tạ Hữu Thuận ngược lại là không có ai mượn, ai cũng biết tiền của hắn là tiền được cho, chẳng qua cũng biết được hắn đã dùng toàn bộ số tiền ấy để mua dê, bò cùng ruộng đồng, bởi vì lúc trước sợ có người nhớ thương, cho nên cũng nói là đã sớm dùng hết tiền, về sau lại nghe Tạ Khánh Phong nói tiền mà nhà Tạ Hữu Thuận để dành lại sử dụng, đều đã cho hắn mượn hết rồi, thì càng không có người mở miệng.

Tiêu Lê Hoa nghĩ trong tay ca ca cũng có bạc, đoán chừng là không có việc gì, nhưng vẫn để cho Tạ Hữu Thuận đi đến thôn Thảo Đầu một chuyến để đưa tiền.

Ba ngày sau người của Huyện nha đến đăng ký, phàm là muốn nộp tiền thì nộp tiền, phàm là chuẩn bị cho người đi thì đăng ký tên tuổi, trong ngày này những người đó cũng đi cùng luôn.

Tiêu Lê Hoa không đi đến đó, Tạ Hữu Thuận đi, sau khi trở về thì sắc mặt trầm trọng, nhìn những nam nhân kia nguyên một đám mặt ủ mày chau, người tiền đưa bọn họ đều là người già, nữ nhân và trẻ nhỏ, một mảnh khóc than, trong lòng hắn cũng không chịu nổi. Tạ Hữu Thuận nói là đi ra đất làm việc, sau đó liền ra ngoài.

Trương Liên Hương và Ngọc Nương cùng đến, ngồi nói chuyện phiếm với Tiêu Lê Hoa, kể lại tình huống lúc đó, hai người cũng là than thở. Sau đó lại cảm thấy may mắn khi nam nhân trong nhà mình không đi, nếu không thì thật sẽ lo lắng gần chết.

Tâm tình của Tiêu Lê Hoa cũng càng thêm trầm trọng, nàng có thể đoán ra được tình cảnh này, cho nên nàng mới không đi đến đó xem, không phải người ta cứ không tự mình trải qua là có thể thư thái, ai cũng không muốn thấy người bên cạnh mình sống trong đau khổ, thực tế trong số những người kia có cả những người rất chất phác thiện lương.

Loại không khí trầm trọng kia cũng nhạt đi chút ít khi những nam nhân đó đi được vài ngày, sau đó trong thôn lại náo nhiệt lên. Bởi vì chuyện lao dịch lần này mà có vài nhà đã phát sinh chuyện cãi nhau, chuyện tranh cãi ra người hay ra bạc, ai đi ai không đi như nhà của Ngọc Nương cũng không chỉ xảy ra

ở một nhà của họ, mà cuối cùng, có năm nhà huyền ảo nhất tính đến chuyện ở riêng, đã ở riêng thì phải xây nhà mới. Không phải tất cả mọi người đều có thể may mắn như Tạ Hữu Thuận, có thể mua được một căn nhà kiên cố, bọn họ chỉ có thể lợp nhà, dù là biết rõ mùa hè này vừa nóng lại vừa hay mưa, nhưng vẫn phải xây nhà.

Nam nhân trong thôn đi hơn phân nửa, những nam nhân còn lại đều được hoan nghênh, có giao tình dùng giao tình, không có giao tình thì dùng tiền công, các nam nhân trong thôn đều có chuyện để làm.

Tạ Khánh Phong xin một mảnh đất từ chỗ thôn trưởng, ngay tại trước nhà Tạ Hữu Thuận, ở bên cạnh nền nhà của Tạ Hữu Thái, vốn là bọn họ càng muốn ở cạnh nhà của Tạ Hữu Thuận hơn, nhưng mà Tạ Hữu Thuận đã mua hết toàn bộ khu đất bên cạnh rồi, đi xa hơn ở bên kia lại là một mảnh rừng trúc, cho nên chỉ có thể xây ở phía trước. Bọn họ đã chiếm hết mảnh đất phía trước rồi, trước nhà Tạ Hữu Thuận cũng đã chật cứng các nhà ở.

Hiện tại Tiêu Lê Hoa rất hài lòng với mảnh đất nhà mình, vừa lúc ở ven thôn, một bên là hàng xóm, một bên là rừng trúc, phía trước là nhà người quen, đằng sau là nhà bá phụ của thôn trưởng, đi về trước là thông với một mảng ruộng đồng, còn hướng phía sau là đi đến mảng đất cát trong thôn, sau đó lại có thể đi về phía núi lớn, thật là quá dễ dàng, nhưng lại thanh tĩnh.

Lần này Tạ Khánh Phong ở riêng cũng không tốt hơn lần Tạ Hữu Thuận mới ở riêng chút nào, trừ một chút đồ vật lẫn lộn trong phòng thì chỉ có ba lượng bạc. Ngay cả tiền xây nhà cũng phải mượn, Tạ Hữu Thuận cho mượn năm lượng, Vương Đại Sơn cho mượn năm lượng, mặt khác thì Dương Thảo và trưởng phụ của nàng cũng cho mượn năm lượng. Bọn họ chuẩn bị xây một căn nhà gạch có hai gian, sau đó lại che thêm mấy gian phòng cỏ tranh. Vốn là bọn họ không định xây nhà gạch, thứ này phải dùng đến tiền, nhưng mà mấy người Tạ Hữu Thuận đều nói đã xây thì cứ xây thêm nhà gạch đi, nếu không chờ thêm hai năm nữa có tiền lại phải sửa chữa, vậy thì càng lãng phí tiền.

“Vậy thì đa tạ mọi người, ta nhất định sẽ cố gắng làm việc, nhanh chóng kiếm tiền trả lại cho mọi người.” Tạ Khánh Phong cảm kích nói, tuy người trong nhà khiến lòng hân tôn thương, nhưng vợ và bằng hữu lại khiến cho hân rất cảm kích. Hân cảm bạc của ba nhà càng chú ý hơn.

Ngọc Nương cũng rất cảm động, cảm ơn Tiêu Lê Hoa rồi lại cảm ơn Trương Liên Hương, sau đó lại cảm ơn Dương Thảo.

Việc xây nhà nên thực hiện sớm không nên để trễ nãi, mấy nam nhân vừa thương lượng xong thì lập tức hành động. Tạ Hữu Thuận tìm nhị ca đến, nghĩ rằng chỉ năm người là đủ rồi, bọn họ đều có thể làm hết, chỉ cần cố gắng làm thì xây cũng nhanh thôi.

Những ngày này Tiêu Lê Hoa cũng giúp đỡ nấu cơm, bởi vì gần nhà, nên nàng làm cơm ngay tại nhà, cơm nàng nấu ăn rất ngon tất nhiên là nàng phụ trách công việc này.

Phòng cỏ tranh thì phải dùng đất phơi, trước làm đất phơi để phơi nắng ở một bên, rồi chuẩn bị cỏ tranh, sau đó lại đi xây nhà gạch, đợi đến khi xây xong hai gian phòng gạch thì đất phơi cũng có thể dùng được rồi, tiếp đó là đi che phòng cỏ tranh.

Năm đại nam nhân đều rất ra sức, trời vừa sáng đã khởi công, đến lúc trời tối mà vẫn còn làm, chỉ sợ trời sẽ mưa, mấy nữ nhân cũng đến giúp đỡ, rất nhanh đã xây nhà xong, nhà vừa xong thì trời lại mưa.

Mưa cũng không lớn, là loại mưa có thể ngồi thưởng thức, nhưng lại kéo dài liên tục không ngừng, mưa rơi một đêm vẫn chưa dừng lại.

“Trận mưa này đến thật là đúng lúc, nhà của Khánh Phong huynh đệ vừa xây xong thì trời đã mưa rồi, nếu buổi sáng hai ngày trước thì nóc nhà vẫn chưa lợp xong đâu.”

Tạ Hữu Thuận đứng ở bên cạnh nhìn mưa ngoài trời rồi nói.

Tiêu Lê Hoa đang dạy hai đứa con trai chơi cờ năm quân, nghe lời hân nói thì ngẩng đầu cười nói: “Ông trời giúp người thành thật. Đúng rồi, mấy gian nhà đang xây trong thôn đã xây xong hết chưa?”

“Có một nhà còn chưa xây tường viên, có một nhà còn chưa xây xong nữa. Chẳng qua ta thấy sau khi trận mưa này đi qua thì sẽ là ngày nắng, đến lúc đó lại xây tiếp cũng được.”

“Cũng không biết những người đi ra ngoài kia thế nào rồi, hôm nay trời mưa, không biết ở chỗ bọn họ có mưa không. Nếu có mưa thì bọn họ cũng có thể nghỉ ngơi một chút.” Tiêu Lê Hoa nghĩ đến những người bị ép đi lao dịch kia, trong nội tâm hi vọng những người này không cần chết ở bên ngoài.

Tạ Hữu Thuận nói: “Loại thời tiết này, những người đó vẫn phải làm việc.”

Tiêu Lê Hoa nghe xong thì im lặng, nhìn xem Tạ Hữu Thuận, lại nhìn hai nhi tử đã mập lên thêm một tí. Phải kiếm tiền, vĩnh viễn không được để loại tình huống bất lực thế này xuất hiện trong cuộc sống của nàng. Nếu đời trước có tiền, nàng làm sao sẽ không giữ được con chứ, làm sao có thể dùng phương thức như vậy mà trở thành kẻ thất bại trong hôn nhân chứ? Đời này nàng tin tưởng sẽ không có loại tình huống đó xảy ra, nhưng nàng càng muốn bảo vệ cho gia đình nhỏ này.

Tạ Hữu Thuận thấy Tiêu Lê Hoa cúi đầu, mơ hồ cảm giác được tâm tình của nàng tựa hồ không tốt, thầm nghĩ chính mình sao lại đi nói mấy chuyện này với nàng chứ, hiện tại tính tình vợ không giống như trước nữa, không thể nghe chuyện những người kia chịu khổ. Về sau vẫn nên ít nói mấy chuyện này với nàng. Hân liền vội hỏi nàng buổi trưa ăn cái gì để chuyển đi tâm tư của nàng.

Mộc Đầu ngẩng đầu chớp mắt to nói: “Nương, bụng bụng của con đói rồi.”

Thạch Đầu cũng ngẩng đầu, cậu bé cũng đói bụng.

Tiêu Lê Hoa sờ sờ đầu của các con rồi nói: “Các con muốn ăn gì nào? Nương làm cho các con ăn.”

Thạch Đầu lớn tiếng nói: “Con muốn ăn mì! Còn muốn ăn tương thịt băm mà nương làm!”

Mộc Đầu cũng gật đầu nói: “Con muốn ăn mì, còn muốn ăn thịt xào!”

“Được, nương đi làm cho các con ăn.”

Tiêu Lê Hoa đứng lên đi làm cơm, thời tiết mưa như thế này rất dễ đói, nàng cũng đói bụng rồi. Tạ Hữu Thuận đi theo vào phòng bếp hỗ trợ, hai người nhanh chóng đi qua bếp, cũng không ướt bao nhiêu. Tiêu Lê Hoa nhào bột, Tạ Hữu Thuận giúp đỡ cắt thịt, hiện tại trong nhà bọn họ thịnh vượng sẽ mua thịt, xương cốt cũng rất cần thiết, thức ăn Tiêu Lê Hoa làm rất ngon, mấy cha con đều rất thích ăn, ngay cả Trương Liên Hương, Ngọc Nương và Dương Thảo đều học được.

“Hữu Thuận, ta cần ít đậu nành để làm tương, chàng nói là phải mua từ chỗ người trong thôn hay là lên thị trấn mua đây? Ta muốn ăn mì trộn tương (Tạc tương diện), tương ta làm ăn rất ngon đấy.”

Thời điểm nàng đang băm thịt thì nói với Tạ Hữu Thuận, nàng nghĩ lại lúc thu hoạch lúa mạch thì có đề cập đến tương, nhưng phản ứng của Tạ Hữu Thuận giống như chưa từng nghe nói qua, hiện tại nàng muốn dò xét một chút. Nếu thật là không có, nàng dự định sẽ làm tương này, lần này nàng không muốn bán đứt nữa mà có ý định tìm người hùn vốn. Nàng cũng không muốn kinh doanh một mình, không nói đến việc người bình thường như bọn họ có thể trông coi được không, mà chỉ riêng việc buôn bán đã là một việc cực nhọc, nàng càng muốn trải qua những ngày nhẹ nhõm chỉ cần cầm tiền hoa hồng là được.

Tạ Hữu Thuận nói: “Tương là xì dầu sao? Xì dầu cũng làm từ đậu nành đấy, nàng biết làm xì dầu sao?”

“Không đúng, tương không giống như xì dầu, nó không có nhiều nước như xì dầu, có thể chấm ăn, cũng có thể dùng để nấu ăn, đều ăn rất ngon. Hữu Thuận, chàng chưa ăn qua sao? Đây là lão bà bà kia dạy cho ta đó, ta cho rằng chỉ có ta là chưa từng ăn qua, hóa ra chàng cũng vậy. Dường như ta cũng chưa từng thấy có ai ăn nó cả, chẳng lẽ thứ này cũng giống như trứng gà muối sao? Hữu Thuận, chàng nói xem lão bà bà kia là người thế nào, sao bà ấy lại biết nhiều thứ như thế?” Tiêu Lê Hoa nói, đời này nàng cũng sẽ không nói với Tạ Hữu Thuận rằng nàng không phải là Tiêu Lê Hoa thực sự, nàng sẽ không để cho hắn sinh nghi, cho nên lời nói dối này nàng nhất định phải nói.

Tạ Hữu Thuận nghĩ: “Có lẽ nàng đã gặp được một người rất lợi hại, ta nghe nói trên đời này có một ít người rất có bản lĩnh, nhưng họ lại không muốn dạy những thứ này cho người khác, có lẽ lão bà bà này cũng là kiểu người như vậy, bà ấy nhìn trứng nàng rồi.”

“Có lẽ là vậy, ta cũng chỉ giúp bà ấy một chuyện nhỏ, không ngờ đến bà ấy lại dạy cho ta nhiều thứ tốt như vậy, sớm biết thế ta hẳn phải cảm ơn bà ấy rồi.” Tiêu Lê Hoa nói.

Bảo Tạ Hữu Thuận đi mua đậu nành, Tiêu Lê Hoa biết rõ lại có thêm một hướng kiếm tiền nữa, tâm tình cũng tốt hơn.

Rốt cục đến buổi tối mưa cũng ngừng lại, ngày hôm sau trời lại trong xanh rồi, thời tiết rất tốt, ánh mặt trời vô cùng sáng, có thể thấy được tiết trời sẽ lập tức nóng lên rồi... Mưa rơi cả một ngày một đêm, mặt đất còn ẩm ướt, nhưng là đường trong thôn đã trải qua nhiều năm bị giẫm lên, đi ở trên đó, ngoại trừ sự trơn trượt thì không có loại cảm giác lầy lội khi bước đi. Tạ Hữu Thuận đi ra ngoài mua đậu nành từ chỗ người trồng đậu nành.

Qua hơn một canh giờ nhưng Tạ Hữu Thuận còn chưa trở lại, Tiêu Lê Hoa đi đến cửa ra vào nhìn vài lần, lần thứ ba thì thấy Dương Thảo tới.

“Lê Hoa, muội đang chờ trượng phu của muội sao? Đừng nóng vội, chờ một lát nữa hắn sẽ về, đã xảy ra chuyện rồi!”

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Tiêu Lê Hoa nghe xong đã xảy ra chuyện thì lòng như dậy sóng, liền vội hỏi.

“Đừng sợ, không phải trượng phu muội xảy ra chuyện đâu, là chuyện của thôn chúng ta.” Dương Thảo lôi kéo tay của Tiêu Lê Hoa đi vào trong, đứng ở một chỗ mát mẻ rồi nói tiếp: “Không phải là do một trận mưa này sao? Cầu hư mất rồi, lúc ấy còn có người qua cầu, là người trong thôn chúng ta, ngay cả con la người đó mang theo cũng rơi xuống.”

“Người không có chuyện gì chứ?” Tiêu Lê Hoa vội hỏi, thăm nghĩ cây cầu kia quả thật cũ một chút, nhưng không nghĩ đến lại hư như vậy.

“Người không có việc gì, con la cũng không sao, ngay cả xe cũng được kéo lên, chẳng qua là có chuyện khác.” Dương Thảo cau mày, rõ ràng đây là một việc lớn.

Tiêu Lê Hoa thúc giục nàng nói thì Dương Thảo mới lên tiếng nói tiếp, Tiêu Lê Hoa nghe xong cũng nhũn mày, hóa ra cây cầu kia hỏng mất, người của Thôn Thượng Cầu đến, nói rằng người của Thôn Hạ Cầu đi làm hỏng nó, bắt Thôn Hạ Cầu xây lại một cây cầu mới!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Thắt cổ

“Lần này cũng quá không nói đạo lý rồi, cây cầu này đã thiếu tu sửa nhiều năm rồi, cũng sắp hỏng mất, nhiều người đi qua như vậy, lại không chỉ có người của thôn Hạ Cầu chúng ta đi, tại sao lại bắt chúng ta phải tu sửa chứ? Mà người của Thôn Thượng Cầu định không ra một phân tiền nào sao?”

Tiêu Lê Hoa nói, nàng cảm thấy người của Thôn Thượng Cầu đưa ra yêu cầu này quá mức bá đạo.

Dương Thảo cũng nói: “Còn không phải sao, cầu kia là để cho người của hai thôn đi, lại nói người của thôn bọn họ cũng đi nhiều hơn, xe của thôn đó cũng nhiều hơn, muốn sửa cũng phải là bọn họ bỏ tiền nhiều hơn. Nhưng bây giờ lại lấy lý do là người của thôn chúng ta đi lên làm hỏng để nói chuyện, thật sự là không nói đạo lý mà.”

Tiêu Lê Hoa hỏi: “Người của Thôn Thượng Cầu đến những ai? Thôn trưởng cũng tới sao?”

Dương Thảo căm giận nói: “Đến cả, yêu cầu là do lão đầu tử không biết xấu hổ này nói ra đó.” Sau khi nói xong lời này Dương Thảo nhìn thoáng qua Tiêu Lê Hoa, thấy biểu lộ của nàng không có thay đổi gì mới nói: “Muội nhìn ta, đó là cha chồng của tiểu cô nhà muội, ta nói như vậy muội đừng để ý.”

Tiêu Lê Hoa nháy mắt mấy cái, nàng mới kịp phản ứng nhà chồng của Như Ý là nhà trưởng thôn của Thôn Thượng Cầu, nhà chồng này của Như Ý nói rất khá giả, cho nên đồ cưới của nàng cũng phong phú.

Lại nói nhà chồng của Như Ý cũng chường mắt Tạ gia, bởi vì của cải của Tạ gia không nhiều, cho dù là cưới vợ cũng cưới thấp, nhưng họ cũng chú ý đến chuyện môn đăng hộ đối, thấp cũng không thể thấp quá nhiều, nhà của trưởng thôn bên kia có nhiều của cải lại có quyền, ít nhất phải tìm người có tiền không có quyền. Tạ gia không được bọn họ để vào mắt, nhưng nhì tử của thôn trưởng Thôn Thượng Cầu lại vừa ý Như Ý, nhà đó chỉ có một đứa con trai, không lay chuyển được, chỉ có thể đồng ý.

Bởi vì mối hôn nhân kia mà Như Ý nở mày nở mặt, không chỉ với người trong nhà mà với người trong thôn cũng là liếc mắt nhìn từ trên cao, lại khiến Tạ gia ở trong thôn có chút ít thể diện.

Tiêu Lê Hoa trước kia vốn cũng vì Như Ý có thể gả tốt mà ghen ghét trong lòng, luôn luôn lạnh nhạt với em gái chồng, chẳng qua Như Ý vì thanh danh nên mới không ồn ào với nàng, tuy cuối cùng quan hệ không tốt nhưng cũng không kém như với Lý thị. Nhưng bây giờ Tiêu Lê Hoa đã thay đổi rồi, nàng đã sớm không để ý đến chuyện của Như Ý nữa, có đôi khi còn phản ứng không kịp.

“Chị dâu nói rất đúng, thôn trưởng của Thôn Thượng Cầu kia muốn như vậy xác thật là không biết xấu hổ, người đính hôn với bọn họ thì trên mặt cũng không đẹp bao nhiêu, tẩu nói có phải không?” Tiêu Lê Hoa nói, trong nội tâm lập tức nghĩ thầm chuyện này sẽ không liên lụy đến Tạ gia chứ?

Dương Thảo thờ dãi nói: “Lê Hoa, ta nên nhắc nhở muội một câu, nếu việc này truyền đi, không thể nói trước là sẽ gây chuyện cho Tạ gia muội, xây một cây cầu cũng tốn không ít tiền, mặc kệ Thôn Hạ Cầu chúng ta có ra hay không ra, mọi người đều sẽ cho rằng người của Thôn Thượng Cầu khi dễ chúng ta, đến lúc đó nói không chừng người của hai thôn sẽ đánh nhau. Như vậy thì khổ nhất có lẽ là mấy con dâu gả đến trong thôn bọn họ rồi, nếu không giải quyết tốt việc này, không thể nói trước được việc đính hôn kia có gặp phải tai ương hay không?”

Tiêu Lê Hoa kinh ngạc nói: “Còn có thể từ hôn hay sao?”

“Có gì không thể chứ, mười mấy năm trước hai thôn cũng phát sinh mâu thuẫn, có một nhà ở Thôn Thượng Cầu trực tiếp bỏ một vợ gả đi từ thôn chúng ta đó. Tuy là trước đó nhà kia cũng đã lộ ra chút manh mối, chỉ là mượn một cơ hội, trong chuyện này muội cũng biết hai thôn sẽ dùng cái cơ này. Lần này sẽ không thoát được, khi đã bắt đầu ồn ào thì không biết ai sẽ gặp xui xẻo. Em gái chồng của muội sẽ bị kéo lên trước.”

Dương Thảo biết rõ thôn trưởng Thôn Thượng Cầu vốn bất mãn với việc kết thông gia với Tạ gia, nói không chừng muốn nhân cơ hội này hối hôn.

Tiêu Lê Hoa không biết nói gì cho phải, trận mưa này không lớn, cầu lại sập, thứ cùng sập theo còn có quan hệ của mọi người giữa hai thôn, đây là muốn ồn ào chuyện gì? Là tiền! Trước đó không lâu vì chuyện lao dịch mà mọi người đã dốc hết toàn bộ của cải rồi, đoán chừng có người còn thiếu nợ nữa, sửa cầu là cần tiền, dù là người của hai thôn cộng lại thì mỗi nhà cũng không có bao nhiêu tiền, mọi người đều không muốn lấy tiền ra. Tiền, thật có thể cân nhắc nhân tâm, có thể làm cho lương tri con người rời đi.

Dương Thảo đang nói chuyện với Tiêu Lê Hoa, Trương Liên Hương đã vội vàng chạy đến, chạy đến mức đồ mồ hôi đầy mặt, thời điểm đến cửa còn suýt vấp ngã.

“Liên Hương, người chạy vội và như vậy làm gì? Có phải là chuyện của mấy người bên Thôn Thượng Cầu hay không? Lại xảy ra chuyện gì? Không phải là đánh nhau chứ?” Dương Thảo liền vội hỏi, trên mặt lộ ra lo lắng, họ ở trong nhà nàng, nam nhân của nàng vẫn còn ở đó, vạn nhất đánh nhau đã thương nam nhân của nàng thì hỏng mất.

Trương Liên Hương vừa thở vừa nói: “Tai nạn chết người rồi!”

Dương Thảo và Tiêu Lê Hoa nghe xong đều hoảng sợ, tai nạn chết người rồi hả? Vậy chính là đánh nhau, tai nạn chết người rồi! Nam nhân của hai người đều ở đó, nghe xong thì đều nóng nảy.

Trương Liên Hương kéo tay của hai người rồi nói: “Người không chết, chỉ chảy máu đầy đầu, xem chút là mất mạng. Các người đừng nóng vội, không phải là nhà các người, là Hàm Bá. Aizz, thật sự là đáng thương a, lớn tuổi rồi còn phải chịu tội thế này, người của Thôn Thượng Cầu thật không phải thứ tốt lành gì!”

Hàm Bá là một người già trong thôn, làm người rất không tệ, lần này chính là lúc hắn đang qua cầu thì cầu sập.

Lại nói Hàm Bá cũng thật đáng thương, trong nhà vốn có cuộc sống khó khăn, có một con la, không những làm được việc mà còn có thể kéo xe, không nghĩ đến lúc này lại có lao dịch, nhà bá ấy có ba người con trai, thoáng cái phải giao ra mười lăm lượng, không còn cách nào chỉ đành bán con la đi. Không nghĩ đến con la kia mới bán đi thì lại bị bệnh, người ta tìm ông tính sổ, ông không có biện pháp chỉ có thể nói đem con la về chữa khỏi lại đem đến cho đôi phương, con la vừa khỏi bệnh thì muốn đem đến chỗ người ta, kết quả lại xảy ra chuyện, hiện tại con la kia bị rơi xuống nước, ỉu xiu như trước.

Mất thấy tiền bán la phải trả lại cho người ta, hiện tại người của Thôn Thượng Cầu còn nói là ông làm sập cầu, bắt ông phải đền tiền, lão đầu lớn tuổi rồi không chịu được, người thành thật như vậy liền nghĩ đến cái chết.

Tiêu Lê Hoa nghe xong thì im lặng, đoạn thời gian sốt ruột vì tiền như thế này nàng cũng từng trải qua rồi, nàng rất đồng tình lão nhân này. Đây vốn không phải trách nhiệm của ông, nhưng lại bị đổ lên đầu ông.

“Thôn trưởng nói thế nào?”

Thật ra Tiêu Lê Hoa càng muốn hỏi là có phải trước khi Hàm Bá tự tìm chết thì thôn trưởng và mọi người trong thôn cũng không đứng ra biểu thị điều gì đối với việc người của Thôn Thượng Cầu làm khó dễ Hàm Bá không.

Trương Liên Hương liếc nhìn Dương Thảo, từ cái nhìn kia thì nàng đã biết rõ đáp án.

Dương Thảo gục đầu xuống, nàng biết rõ cha chồng chính là một người khéo đưa đẩy, chỉ cần chuyện không rơi xuống đầu hắn, thì hắn luôn có thể từ chối thì sẽ từ chối. Tuy lòng dạ hắn không xấu, nhưng có đôi khi lại làm ra những chuyện để cho lòng người lạnh ngắt, giống như đối với nam nhân của nàng, không phải cũng giống như vậy sao?

Trương Liên Hương nói: “Hàm Bá đã như vậy rồi, thôn trưởng đương nhiên khẳng định nói phí tổn sửa cầu sẽ không thể để cho thôn chúng ta bỏ ra toàn bộ, Thôn Thượng Cầu cũng phải bỏ ra. Nói ra thì Thôn Thượng Cầu cũng thật không biết xấu hổ, há miệng ngậm miệng vẫn là bọn họ không chịu bỏ tiền ra. Chẳng qua không bảo Hàm Bá bỏ tiền, nói Hàm Bá là người của thôn chúng ta, lại để cho thôn chúng ta phải bỏ tiền.”

“Cả nhà Hàm Bá vốn không có nhiều tiền như vậy, bọn họ là đang nhăm vào thôn của chúng ta. Trước tiên là bức Hàm Bá, sau đó lại lấy lý do Hàm Bá là người của thôn chúng ta. Bởi vì thế nên dù Hàm Bá không bỏ tiền, nhưng chỉ cần mọi người trong thôn chúng ta phải bỏ tiền, nói không chừng bá ấy còn bị người trong thôn oán hận.” Dương Thảo nói, nàng rất đồng tình Hàm Bá.

Tiêu Lê Hoa và Trương Liên Hương cũng thờ dài một tiếng, nếu một người đã không may rồi thì ngay cả ông trời cũng muốn chọc ghẹo.

Phải đến gần trưa Tạ Hữu Thuận mới trở về, Tiêu Lê Hoa đã nấu cơm xong, bánh nướng nhân rau hẹ trứng gà to cỡ bàn tay, in dấu vàng óng ánh, có chỗ còn đang chảy ra nước rau hẹ, ngửi thấy mùi rau hẹ rất thơm. Hai đứa nhỏ đã một đứa ăn hết một cái bánh rồi, cái miệng nhỏ hồng hồng còn bóng mỡ, nhìn thấy Tạ Hữu Thuận trở về, Mộc Đầu đem nửa cái bánh còn lại trong tay cậu bé đưa cho cha.

“Cha, ăn đi.”

Tạ Hữu Thuận ngồi xồm xuống rồi cắn một ngụm nhỏ lên khối bánh, nói: “Ăn ngon, con ngoan mau ăn đi, cha đi rửa tay rồi vào ăn.”

Tiêu Lê Hoa đợi Tạ Hữu Thuận đến thì đưa đĩa cho hắn, hỏi: “Người của Thôn Thượng Cầu đi rồi sao? Họ nói như thế nào?”

“Chưa nói xong, bọn họ kiên trì muốn thôn chúng ta bỏ tiền ra, thôn trưởng và mọi người trong thôn tất nhiên là không đồng ý, mọi người tan rã trong không vui.” Tạ Hữu Thuận nói, nhận lấy đôi đũa rồi gấp một cái bánh nướng lên cắn, cảm thấy trong miệng là một mảnh thơm nức, ngay cả mũi cũng ngửi được mùi hương này, tâm tình vốn áp lực cũng thoải mái hơn. Bắt đầu ăn từng ngụm từng ngụm, lập tức ăn hết ba cái.

Tiêu Lê Hoa múc cho hắn thêm một chén canh trứng hoa, đưa cho hắn để hắn uống.

Tạ Hữu Thuận uống nửa bát, lại tiếp tục ăn bánh nướng, chẳng qua là nhả nhận hơn nhiều, lại ăn thêm một cái, hắn nhìn thấy Tiêu Lê Hoa đang nhìn mình thì nói: “Nàng có gì thì cứ hỏi đi, ta ăn no rồi.”

Tiêu Lê Hoa kể lại một lần những lời của Dương Thảo và Trương Liên Hương nói với nàng rồi nói: “Nếu hai thôn thật sự đánh nhau vì một cây cầu, kết quả cuối cùng sẽ nghiêm trọng như thế nào? Thôn của chúng ta lại ở hạ nguồn của sông, đến lúc đó có thể bị ảnh hưởng không? Nữ nhân trong thôn sẽ bị liên lụy hả?”

“Thôn của chúng ta ở ngay hạ nguồn của sông, chẳng qua là không có nhiều chuyện lắm, nàng cũng thấy nước sông rất rộng còn rất cao, bọn họ không thể ngăn nước của chúng ta được. Về phần một chuyện khác mà nàng nói thì khó mà nói được.” Trong lòng của Tạ Hữu Thuận cũng sốt ruột, muội muội của hắn đính hôn với nhà trưởng thôn của Thôn Thượng Cầu, nói thật thì việc hôn nhân này nói không chừng sẽ không thành rồi.

“Sửa một cây cầu cần bao nhiêu tiền vậy? Hai thôn mỗi thôn ra một nửa, đến lúc đó tính trung bình theo từng thôn dân thì một nhà cũng không cần bao nhiêu tiền mà? Đây chính là cầu mà tất cả mọi người phải đi đó.” Tiêu Lê Hoa nghĩ đây là chuyện mà một người cũng có thể suy nghĩ cẩn thận, chỉ cần hơi có lương tâm một chút thì sẽ không để cho người của một thôn khác đơn phương bỏ tiền ra, hiện tại chỉ có thôn trưởng Thôn Thượng Cầu nói như vậy thôi, không biết các thôn dân bên kia nghĩ thế nào.

Tạ Hữu Thuận nói: “Con sông này rất sâu, lại rộng nữa, nếu như xây cầu gỗ thì sẽ dễ hỏng, chỉ có thể xây cầu đá. Tiền để xây cầu đá cũng không phải

một con số nhỏ, ta nghe được ở huyện lân cận có một thôn bỏ tiền ra xây cầu đá, cần năm trăm lượng bạc đó.”

“Năm trăm lượng!?”

Tiêu Lê Hoa nghe thấy con số này thì trợn trừng mắt, thầm nghĩ xây mấy căn nhà gạch cũng không hao phí mấy mươi lượng bạc, mà xây cầu đá lại tốn nhiều tiền như vậy, khó trách Thôn Thượng Cầu smê muối lương tâm mà không chịu ra một nửa tiền.

Tạ Hữu Thuận gật đầu nói: “Khúc sông kia còn rộng hơn khúc sông ở thôn chúng ta một chút, chúng ta muốn xây cầu đá ở đây cũng cần bốn trăm lượng, hơn nữa tiền mồi thợ, một thôn ít nhất phải bỏ ra hơn hai trăm lượng. Thôn chúng ta chỉ có hơn tám mươi hộ gia đình, Thôn Thượng Cầu cũng không đến một trăm hộ, vậy thì một nhà phải bỏ ra hơn hai mươi lượng bạc. Hiện tại hai lượng bạc đối với một gia đình mà nói đã là khoản tiền lớn rồi.”

Hai lượng bạc, đủ để tiêu dùng thật lâu rồi.

Nghĩ đến những người bị ép đi phục lao dịch kia chính là không thể gom góp đủ năm lượng, hơn hai lượng chính là một nửa của năm lượng, trong lòng bọn họ chỉ cần so sánh như vậy, nhất định sẽ chết sống không muốn lấy ra. Tiêu Lê Hoa nghĩ mấy hộ nông gia ở cổ đại thật là khổ, bình thường phải ăn mặc tiết kiệm, gặp phải chuyện lớn thì sẽ gặp khó khăn.

Mặc kệ chuyện lần này như thế nào, Tiêu Lê Hoa cũng bắt đầu chuẩn bị làm tương, trước tiên nàng đi ngâm đậu nành, thời điểm Thôn Hạ Cầu đang sút đầu mẻ trán vì bạc thì Tiêu Lê Hoa lại càng muốn kiếm nhiều tiền hơn.

Ngày hôm sau người của Thôn Thượng Cầu lại đến nữa, vẫn là nói về chuyện này, đến nghe Thôn Hạ Cầu đưa ra câu trả lời thuyết phục. Lần này người của Thôn Hạ Cầu vây quanh mấy người của Thôn Thượng Cầu, hai bên thiếu chút nữa là đánh nhau, cuối cùng thì người của Thôn Thượng Cầu phải rời đi giống như đang chạy trốn chết, tuyên bố nếu Thôn Hạ Cầu không sửa xong cầu thì sau này hai thôn không cần lui tới nữa.

Xế chiều hôm đó không ít nữ nhân gả từ Thôn Hạ Cầu đến Thôn Thượng Cầu khóc lóc trở về nhà mẹ đẻ, mà ngay cả một ít nữ nhân gả đi những thôn khác cũng khóc trở về. Mẹ chồng của các nàng đều là nữ nhân gả ra từ Thôn Thượng Cầu, đây là được nhà mẹ đẻ ở Thôn Thượng Cầu phân phó. Thôn Thượng Cầu có cuộc sống giàu hơn những thôn khác, nên con gái gả ra ngoài đều rất thân thiết với nhà mẹ đẻ, người nhà mẹ đẻ muốn các nàng làm gì thì các nàng làm cái đó. Nữ nhân gả đến Thôn Thượng Cầu không muốn bị hù (chồng bỏ), toàn bộ đều chạy về nhà mẹ đẻ náo loạn, để cho bọn họ phải bỏ tiền ra.

Thôn Hạ Cầu thoáng cái đã nổ tung, Tạ gia cũng không thoát khỏi trận phong ba này, vợ của thôn trưởng Thôn Hạ Cầu đến, chính là muốn từ hôn, lý do là gia phong Tạ gia không tốt, con dâu ấu tả, con gái không hiền tuệ. Con dâu tất nhiên là chỉ Tiêu Lê Hoa, con gái là chỉ Cát Tường. Nói là cô nương đi ra từ nhà bọn họ không ai dám cưới, để cho bọn họ tìm nhà chồng khác.

Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa bị kêu đi, Ưông thị chỉ vào mũi Tiêu Lê Hoa mà mắng, nói nàng hại Như Ý.

Tiêu Lê Hoa nghe ra tiền căn hậu quả, nói: “Con gả đến Tạ gia đã được bảy tám năm rồi, Như Ý mới đính hôn mấy năm chứ? Trước đây thời điểm thanh danh con không tốt mà Cao gia còn muốn cưới Như Ý về, hiện tại con đổi tính rồi, Cao gia ngược lại không hài lòng sao? Chuyện này đúng là không thể nào nói nổi, đừng có gặp chuyện gì cũng đổ hết lên đầu con, con cũng không có ngu. Mẹ chồng, ngài mắng con cả buổi, nhưng lại không nói lấy một câu là Cát Tường không đúng, muốn nói đến không hiền tuệ thì nàng mới là không hiền tuệ nhất đó phải không? Ít nhất con không có làm cho chị dâu mất đi hài tử, cũng không ngày ngày về nhà mẹ đẻ tống tiền. Càng không đi đến nhà ca ca chị dâu lục lọi đồ đạc hãm hại cháu trai.”

Ưông thị bị Tiêu Lê Hoa nói đến không phản bác được thì bắt đầu khóc náo.

“Như Ý đáng thương của ta a, bị người khác hại thành như vậy mà còn không thể nói gì, như vậy thì lý lẽ ở đâu chứ...”

“Được rồi! Nương, người đừng có liên lụy lung tung nữa, người cũng biết là lần này Cao gia đến từ hôn căn bản không liên quan đến vợ của con mà, là Cao gia vốn chương mất Như Ý, lần này mượn chuyện cây cầu đến để từ hôn thôi. Người náo loạn với chúng con thì được cái gì chứ, có thể náo cho việc hôn nhân này trở lại sao?”

Tạ Hữu Thuận nói với Ưông thị, hần cảm thấy chuyện này và vợ chẳng có liên quan gì đến nhau, mắng vợ thật sự là oan uổng nàng.

Ưông thị nói: “Ta không náo, ta không náo, ngươi đi đến Thôn Thượng Cầu, để cho Cao gia đừng từ hôn nữa! Không phải ngươi có bản lĩnh lắm sao? Ngươi đi đi! Nếu ngươi không đi ta sẽ chết cho ngươi xem!”

“Con không đi, lúc trước con đã nói mỗi hôn nhân này không tốt, cha nương không nên đồng ý, hiện tại muốn con đi nói sao, con không đi.” Tạ Hữu Thuận nổi giận.

Lúc này chợt nghe trong phòng bên cạnh truyền đến một âm thanh lạ, khiến mấy người trong nhà chính càng hoảng sợ hơn, mấy người liếc nhìn nhau, sau đó vội vàng xông vào phòng bên cạnh.

Như Ý thất cổ rồi, chuyện này khiến tất cả mọi người trong Tạ gia bị hù đến hồn vía lên mây, cũng may là phát hiện kịp thời, nhưng người Tạ gia bị tức điên rồi, nam nhân cả nhà mang theo đồ làm ruộng chạy về phía Thôn Thượng Cầu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Quyết định của Tiêu Lê Hoa

Edit: Tâm Tĩnh

Beta: Tiểu Tuyền

Như Ý bởi vì bị nhà trưởng thôn của thôn Thượng Cầu từ hôn cho nên thất cổ rồi. Nam nhân Tà gia cảm cuộc xằng đi thôn Thượng Cầu tính sổ. Các nữ nhân Tà gia không đi mà đều ở nhà trông coi Như Ý, lo lắng chờ đám nam nhân trở lại. Lần này đi nói không chừng còn muốn đánh nhau một trận nên họ đều sợ nam nhân trong nhà bị thương.

Tiêu Lê Hoa bị Ưông thị mắng cho một trận, nàng cũng không muốn ở lại đây bị mắng liền xoay người rời đi. Tiêu Lê Hoa trở về nhà nhưng cũng không ngồi yên, trong đầu tất cả đều là cảnh đám nam nhân đánh nhau từng nhìn thấy. Nàng cũng sinh ra ở nông thôn, chứng kiến người trong thôn kéo bè kéo lũ đánh nhau, ra tay đều không biết nặng nhẹ. Nàng lo lắng Tà Hữu Thuận bị thương. Nàng đồng tình Như Ý nhưng cũng không cho rằng cả đám người đi Cao gia là có thể giải quyết chuyện này. Chỉ có điều chuyện này không phải nàng có thể làm chủ, nàng chỉ có thể chờ Tà Hữu Thuận về.

Ngọc Nương, Trương Liên Hương và Dương Thảo nghe được tiếng gió đều chạy tới. Người một lời ta một câu an ủi Tiêu Lê Hoa, mắng Cao gia không phải thứ gì tốt.

Dương Thảo nói: “Mới vừa rồi khi ta tới thấy có nhà có người rời đi, cũng là người nhà những cô nương về nhà mẹ đẻ, bảo nếu thôn Thượng Cầu muốn đuổi các cô nương trở về, vậy thôn chúng ta cũng phải đuổi tất cả đám nữ nhân thôn bọn họ gả tới về. Các người không thấy được, Trương Thủy Đào bị những người đó nhìn chằm chằm mặt xanh mét rồi.”

Trương Liên Hương nói: “Người khác bị đuổi trở về ta còn đồng tình một chút, người như Trương Thủy Đào bị đuổi về ta còn muốn vỗ tay khen hay. Suốt ngày ở đó giả bộ hiền lành, thật sự cho rằng không ai biết chuyện cong cong vẹo vẹo trong bụng nàng! Thật cho rằng tương lai mình nhất định là nương tử thôn trưởng. Tẩu tử, tẩu tử cho đại ca lại thêm chút sức, đừng để vị trí thôn trưởng kia lại cho người ta.”

Dương Thảo cười khổ một tiếng: “Cha Tiểu Nguyệt muội còn không biết sao? Hắn quá để ý cách nhìn của cha hắn, cha chồng ta cho rằng em trai (chồng) thích hợp hơn thì hắn sẽ nhường cho. Có trách cũng trách bụng ta không biết tranh giành, những năm này chỉ sinh nha đầu. Nếu có con trai, hắn có thể có chút chí khí, cha chồng cũng có thể xem trọng hắn một cái.”

Ngọc Nương nói: “Tiểu Nguyệt rất tốt, nếu ta có nha đầu như Tiểu Nguyệt thì tốt rồi. Hôn nữa tẩu cũng không phải không thể sinh, khẳng định còn có thể lại sinh ra con trai.”

Tiêu Lê Hoa thấy các nàng hàn huyên nói tới chuyện không vui liền dời tới đề tài khác, nói đến những nhà có thông gia với thôn Thượng Cầu và Thôn Hạ Cầu.

Tà Hữu Thuận trở lại, cũng không có bị thương, hắn ngồi xuống nhận lấy nước Tiêu Lê Hoa đưa tới uống một chén lớn, sau đó mới đi rửa mặt rửa tay, chờ thu thập sạch sẽ mới ngồi xuống. Thạch Đầu và Mộc Đầu hỏi hắn có phải đi đánh nhau hay không, hỏi hắn đánh thắng có hay không. Tà Hữu Thuận vỗ vỗ đầu bọn nhỏ, nói không có đánh nhau, sau đó để cho bọn họ đi sang bên cạnh chơi. Hắn thấy Tiêu Lê Hoa nhìn hắn, chủ động nói với nàng chuyện đã xảy ra.

Người Tà gia đi thôn Thượng Cầu, ngay cả thôn cũng không đi vào, bởi vì người thôn Thượng Cầu sợ người thôn Hạ Cầu đến gây chuyện cho nên cứ người canh giữ ở cửa thôn. Chỉ cần người thôn Hạ Cầu tới, nếu không giống muốn đánh nhau thì bỏ qua, chỉ cần nhìn thấy một đám kết đội tới muốn đánh nhau thì ngăn lại. Bọn họ cả đám người cảm cuộc hùng hổ tới tất nhiên ngay cả thôn cũng không đi vào. Bọn họ lý luận với thôn trưởng thôn Thượng Cầu, nói Như Ý bị bức phải treo cổ, nếu người chết thì sẽ không để yên cho bọn họ. Thôn trưởng thôn Thượng Cầu căn bản không thèm để ý, nói đó là bọn họ tự tìm, nói rằng đi đâu người ta cũng sẽ nói hôn sự này bọn họ lui rất đúng. Còn nói nếu bọn họ dám động thủ, đến lúc đó cũng không có ai dám cười cô nương Tà gia.

Cuối cùng đám nam nhân Tà gia không dám động thủ, thật sự bởi vì trong nhà trừ Như Ý còn có nha đầu khác, tương lai còn sẽ có nhiều hơn. Nếu thật sự bởi vì vậy mà bị ảnh hưởng cũng phiền toái. Hôn nữa sau lưng thôn trưởng thôn Thượng Cầu đứng không ít người, thật sự đánh nhau họ cũng không có kết quả tốt.

“Vậy Như Ý chỉ có thể chịu thiệt thòi này sao?”

Thật ra Tiêu Lê Hoa cảm thấy Cao gia cũng không phải hôn sự tốt gì. Hiện tại đã như vậy, nếu gả qua còn không phải bị người ta bỏ trả về? Nhưng nghe nói cô nương bị từ hôn sau này còn muốn tìm người trong sạch rất khó khăn, đàn gái bị từ hôn chịu thiệt.

Tà Hữu Thuận nói: “Chịu thiệt thì chịu thiệt, loại người nhà như thế không lấy chồng cũng tốt, nói không chừng đôi lại người khác có thể trôi qua thoải mái hơn.”

“Cũng chỉ có thể như vậy.”

Cao gia tới từ hôn, nam nhân Tà gia tới thôn Thượng Cầu không ít người thấy được. Sau đó đã có người biết chuyện Như Ý thất cổ, chuyện này náo rất lớn. Như Ý càng thấy mặt mặt, núp ở trong nhà nằm trên giường gạch không động, khiến Ưông thị sốt ruột ngày ngày khóc. Mấy chị dâu trong nhà ngày

ngày khuyen cũng không có tác dụng. Sau lại có cô nương Kim Phụng nhà trưởng thôn về nhà mẹ đẻ, nghe được chuyện Như Ý đến xem nàng. Họ cũng không biết cô nương đó nói gì với nàng ta mà Như Ý đã chịu ăn một chút, cũng chịu ngồi dậy nói chuyện, khiến người Tạ gia cao hứng, hết sức nhiệt tình với Kim Phụng.

Tiêu Lê Hoa cũng nhìn thấy Kim Phụng, là một cô nương lớn lên đầy đặn đoan trang. Chỉ có điều khoe mắt hơi sắc nhọn, miệng cũng hơi kiêu căng, ánh mắt chỉ cần nhìn ai đều rất hấp dẫn người đó, bộ dáng cười như không cười, tướng mạo rất khiến người ưa thích, là bộ dáng nam nhân nữ nhân đều sẽ thích.

Kim Phụng thấy Tiêu Lê Hoa liền cười gật đầu, không nói gì nhiều.

Trương Thủy Đào cũng kéo tay Kim Phụng hát cầm với Tiêu Lê Hoa, miệng nói với Kim Phụng: “Chúng ta đi nhanh đi, đừng mặt đối mặt với người như thế, miễn đến lúc đó lại đổ mắt. Lần trước là nàng vận khí tốt không có ngã chết, nếu lại té một lần nữa có tật xấu gì, lại tính đến trên đầu chúng ta vậy thật xui xẻo.”

Kim Phụng kéo kéo Trương Thủy Đào, nói: “Nhị tẩu đừng nói như vậy, đều cùng một thôn.”

“Trong một thôn cũng có người tốt người xấu, chúng ta không thể để ý tới người vô lại. Nếu để ý tới chính là hạ giá của mình. Kim Phụng, chúng ta đi thôi.”

“Vậy đi thôi.” Kim Phụng và Trương Thủy Đào đi, đi qua chỗ nào chỉ cần có người thấy nàng đều lên tiếng gọi nàng, trong mắt tất cả đều là hâm mộ.

Trong lòng Tiêu Lê Hoa nghĩ khó trách nguyên chủ lại ghen tỵ với Kim Phụng như vậy. Sinh ra tốt, gả hoàn hảo, đi ở trong thôn hoàn toàn không nhìn ra là một cô nương ở nông thôn. Quần áo mặc đều bằng lụa, trên mặt còn đánh son phấn bột nước, trên đầu còn có trâm cài, bao gồm đoá hoa thêu trên khăn tay đang cầm cũng xinh đẹp tươi sáng, đều là chỗ để cho ánh mắt người trong thôn không thể dời ra. Nguyên chủ từng nghĩ có cuộc sống tốt như vậy, lại không được. Kim Phụng lại được nên ghen tỵ cũng rất bình thường. Chỉ có điều nàng không ghen tỵ, nàng bằng bản lĩnh của mình cũng có thể có cuộc sống tốt.

Trương Liên Hương nói với Tiêu Lê Hoa: “Lê Hoa, ngươi đừng hâm mộ Kim Phụng. Ngươi nhìn nàng mặc mang đồ tốt như vậy, thật ra thì nói lý ra ai biết nàng trôi qua như thế nào? Nói cho ngươi biết chuyện này, ngươi đừng nói với người khác nhé.” Trương Liên Hương ở bên tai Tiêu Lê Hoa lén lút nói mấy câu nói.

Tiêu Lê Hoa nhìn nàng nói: “Thật sự?”

“Đương nhiên là thật, ta tận mắt thấy đó. Cho nên cuộc sống của nàng ta nhìn trôi qua tốt, nàng trôi qua như ý hay không hài lòng cũng không biết rõ. Ngẫm lại vẫn là chúng ta trôi qua thoải mái hơn, ít nhất nam nhân trong nhà không có đi trêu hoa ghẹo nguyệt.”

Trương Liên Hương nói với Tiêu Lê Hoa là nàng nhìn thấy chồng Kim Phụng đi ra từ một cái sân, vẫn còn cùng nữ nhân trong viện ôm ấp, lúc ấy nàng trốn một bên nhìn thấy rất rõ ràng.

Tiêu Lê Hoa nghĩ thật sự bất kể lúc nào đều có chuyện nam nhân ăn vụng. Đòi trước nàng đã trải qua, đòi này cũng không thể lại trải qua. Sau khi trở về có cơ hội sẽ nói với Tạ Hữu Thuận một chút hậu quả nếu hấn dám tìm nữ nhân ở bên ngoài, sẽ khiến hấn không dám làm loạn.

“Đúng rồi, tẩu tử, cầu súp vậy Kim Phụng trở lại thế nào?”

“Đường vòng a, bên cạnh thôn Thượng Cầu cách bảy tám dặm có một cái cầu. Nếu như thôn Thượng Cầu đi từ phía đó thì cũng giống như đi cầu chỗ thôn chúng ta vậy, không phải đi quay lại một đoạn đường. Nhưng bọn họ vẫn có thể đi nên bọn họ mới không vội sửa cầu. Bọn họ biết không sửa cái cầu kia, chúng ta sẽ gặp phiền toái hơn so với bọn hấn.”

Trương Liên Hương tức giận nói với Tiêu Lê Hoa, thôn bọn họ muốn đi con đường kia chỉ có thể đi qua thôn Thượng Cầu. Hai thôn có mâu thuẫn, muốn đi qua thôn bọn họ cơ hồ là chuyện không thể nào. Mà nếu như không đi con đường kia, bọn họ cũng chỉ có thể đi con đường phía đông không dễ đi. Đi lên ba bốn mươi dặm đường mới có thể tìm được một cây cầu. Mà bên cạnh con đường đó tất cả đều là núi lớn, có đôi khi sẽ có dã thú xuống nên không an toàn. Ai muốn đi đường này phải có rất nhiều người cùng đi mới có can đảm. Hơn nữa lúc đầu sửa cầu là người mấy thôn bên kia sửa, bọn họ thỉnh thoảng đi một chút cũng thôi, nếu đi nhiều nhất định sẽ bị người xem thường.

“Vậy nếu thôn Thượng Cầu bọn họ đi cầu kia, những người thôn khác sẽ mất hứng nha?”

“Lê Hoa ngươi còn không biết sao, con trai Cao gia lại muốn đính hôn rồi. Cô nương kia chính là con gái của thôn trưởng thôn Tu Cầu. Cho nên đi hướng đó, dù người của thôn chúng ta có thể từ thôn Thượng Cầu đi qua, muốn đi qua từ cây cầu đó cũng phiền toái.” Trương Liên Hương nói, Tiêu Lê Hoa nghe xong, hai người đều trầm mặc.

Tiêu Lê Hoa nghĩ vị trí địa lý thôn Hạ Cầu vốn coi như rất tốt, dựa vào gần nước nhưng trên núi lại nhiều dã thú, sông này lại ngăn cách bọn họ đi tới con đường lớn lên trấn trên và huyện thành, trực tiếp ngăn thôn Hạ Cầu ở bên này sông.

Người thôn Thượng Cầu đã đoán được bọn hấn sẽ bị như vậy mới không vội sửa cầu! Tiêu Lê Hoa có chút tức giận. Nghĩ bởi vì chuyện lao dịch tất cả mọi người đều khó khăn nhưng cũng không có thể bởi vì khó khăn mà ép buộc người khác chứ. Thôn Thượng Cầu đang khi dễ thôn Hạ Cầu không sửa cầu!

Tiêu Lê Hoa nghĩ đến sau này mình chuẩn bị làm ăn kiếm tiền, chắc chắn phải đi trấn trên cho nên nhất định phải có một cây cầu. Về đến nhà, Tiêu Lê

Hoa vừa ngồi, vừa trầm tư.

“Nương, sau này chúng ta đi trấn trên thật sự muốn đi qua chân núi lớn sao? Nghe nói có sói.” Thạch Đầu bò đến bên cạnh Tiêu Lê Hoa hỏi, thằng bé sợ sói. Mộc Đầu cũng nhào tới đây, nháy mắt hỏi: “Nương, hơi sợ.”

Tiêu Lê Hoa sờ sờ đầu của bọn trẻ, nghĩ chuyện này khiến cả trẻ con cũng bị ảnh hưởng tới. Người trong thôn nhất định cũng rất nôn nóng rồi. Tất cả mọi người đều thiếu tiền, chỉ có thể vào trấn trên kiếm tiền ah.

Lại qua mấy ngày, thời tiết càng nóng hơn, không khí trong thôn vẫn không tốt, tính khí không ít người đều nóng nảy, có người đã làm không ít đồ muốn đi trên trấn bán nên đã đi hướng chân núi lớn. Có lẽ thôn Hạ Cầu đen đủi, lần đầu tiên đi con đường đó đã gặp phải sói, một người bị cắn một phát, đồ đạc bị roi lung tung chạy trốn về nhà. Việc này khiến oán khí trong lòng mọi người toàn bộ bộc phát ra ngoài, có người tới những nhà có nữ nhân thôn Thượng Cầu gả tới náo loạn, muốn những nữ nhân kia cút về nhà mẹ đẻ, có người đi nhà Hầm bá cãi nhau nói ông không nên khiến cầu sụp.

Người trong thôn cũng muốn bắt đầu không nói đạo lý rồi, Hầm bá và người nhà những người có vợ thôn Thượng Cầu gả tới tất cả đều bị mọi người hù dọa không dám ra cửa. Tiêu Lê Hoa nghe Tạ Hữu Thuận nói chuyện xảy ra trong thôn, nằng nói ý nghĩ của mình mấy ngày nay với hắn.

“Nàng nói cái gì? Nàng muốn xây cầu?”

Tạ Hữu Thuận nghe xong vợ lời nói thì ngây người. Một cây cầu tốt cũng tốn hơn mấy trăm lượng. Nương tử của hắn lại muốn sửa cầu. Hắn biết tính cách nàng thay đổi, hiện tại thiện lương ôn hòa nhưng cũng không còn nghĩ đến nàng có tấm lòng thiện lương như vậy. Quan trọng nhất là tiền này từ đâu tới? Tiêu Lê Hoa chỉ chỉ phòng bếp

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Tương đậu làm thành

Tạ Hữu Thuận thấy Tiêu Lê Hoa chỉ vào phòng bếp, kịp phản ứng, nói: “Nàng là nói tương nàng làm?”

Tạ Hữu Thuận nghĩ đến vợ làm trứng gà muối và trứng luộc nước trà quả thực kiếm tiền. Vợ hắn nói những thứ kia đều là đồ dễ dàng bị mọi người học được nên mới bán rẻ. Nếu làm thành tương sẽ càng kiếm được nhiều tiền hơn, như vậy đúng là có tiền sửa cầu.

“Nương tử, sửa một cây cầu cần phải có bốn năm trăm lượng bạc, dù kém một chút cũng muốn ba bốn trăm lượng. Nàng thật sự bỏ ra được số tiền kia sao? Còn có, tương này có thể bán nhiều tiền như vậy sao?” Tạ Hữu Thuận biết vợ mình thay đổi, lại không nghĩ rằng nàng thay đổi nhiều như vậy. Bỏ ra nhiều bạc như vậy, hắn còn cảm thấy đau lòng đấy. Đây chính là mấy trăm lượng, có người cả đời này cũng không thấy được nhiều bạc như thế.

Tiêu Lê Hoa thờ dài một tiếng nói: “Sao ta có thể không tiếc chứ? Đây chính là bạc ah! Chỉ có điều ta còn muốn tiếp tục sống ở thôn này, vì sau này chúng ta có thể đi lại thuận tiện, cây cầu kia nhất định phải sửa. Chẳng nghĩ xem chỉ dựa vào người trong thôn, cây cầu đó có thể sửa được sao? Hiện tại trong lòng người trong thôn đều ghen một hơi, đừng bảo mọi người không có bạc, ngay cả có bạc cũng không chịu lấy ra đâu?”

Tạ Hữu Thuận gật đầu nghĩ đúng vậy nha, mọi người khẳng định không muốn bỏ ra số tiền kia. Thôn Thượng Cầu không chịu xuất tiền, chỉ để cho người Thôn Hạ Cầu bỏ tiền, một nhà ít nhất sẽ phải bỏ ra gần năm trăm lượng bạc. Người trong thôn hơn phân nửa vì không có nổi năm trăm lượng bạc mới để nam nhân bị kéo đi chịu khổ chịu vất vả thì lấy đâu ra tiền sửa cầu? Dù trong nhà còn có tiền, lúc trước xài nhiều bạc như vậy sau này chắc chắn cũng sẽ không bỏ tiền ra.

Tiêu Lê Hoa nói: “Chúng ta có tiền có thể chuyển ra ngoài ở, có tiền sửa cầu cũng có thể đi trong thành mua nhà để kinh doanh. Hơn nữa ta thích nơi này hơn, không muốn tới nơi khác ở.”

Tiêu Lê Hoa cũng nghĩ tới đến đi trấn trên hoặc trong huyện thành nhưng suy nghĩ một chút vẫn buông tha ý định đó. Đời trước nàng lớn lên ở nông thôn, thời gian sống vui vẻ ở nông thôn lúc đó, bao nhiêu lần ở trong thành phố nhìn xe tới xe đi nhà nhà bật đèn, nàng sẽ nhớ lại đồng ruộng rộng lớn và tiếng côn trùng vang lên trong đêm. Hiện tại nàng đến thôn Hạ Cầu, nơi này có chút giống với cố hương trong trí nhớ, nàng có chút không nỡ rời đi nơi này.

Tại thôn Hạ Cầu mua nhiều đất đai, để cho con mình vui sướng chạy chơi đùa giỡn trong ruộng, trải qua cuộc sống nông thôn dựa núi gần sông, buôn bán kiếm tiền với kết phùng người khác. Nàng chỉ cần chịu trách nhiệm chia hoa hồng, kiếm tiền đếm tới tay rút gân là được, đây mới là cuộc sống hạnh phúc mà Tiêu Lê Hoa đặt ra. Hiện tại chỉ vì một cây cầu mà buộc nàng buông bỏ nơi đây, buông tha cho cuộc sống điền viên thanh thản, Tiêu Lê Hoa không cam lòng.

“Sau khi tương làm xong, ta tính đi tìm đám người Hoa Hằng, lần này chúng ta không bán bí phùng cho bọn họ, mà kết phùng hùm vốn với họ. Nếu như chuyện thành, sau này hàng năm chúng ta đều sẽ có tiền cầm, chuyện này không dấu điểm được bao lâu. Ta không muốn sống có tiền mà không thể tiêu, hơn nữa ta còn có biện pháp kiếm tiền khác, bao gồm một vài biện pháp trồng trọt, đến lúc đó cũng không thể cất giấu toàn bộ. Nếu như kiếm được tiền nhất định sẽ làm cho người ta ganh tỵ đỏ mắt. Và lại trước kia ta có thanh danh không tốt, hiện tại chính là lúc sửa lại, lại để cho người ta nói tiếp nữa cũng không dễ nghe.”

Tiêu Lê Hoa nói tới đây, Tạ Hữu Thuận vỗ vỗ tay nàng nói: “Ai muốn nói nàng, ta đi tìm bọn hắn.”

“Người ta nói đúng sự thật, chàng đi tìm còn có thể làm gì họ? Hơn nữa chàng có thể quản một người nhưng có thể quản mười trăm người sao?” Tiêu Lê Hoa cười nhìn nam nhân bên cạnh một cái, rất hưởng thụ sự che chở của hắn.

“Ta nghĩ tới nếu chúng ta sửa cầu, đây chính là tạo phúc, đến lúc đó trong lòng mọi người sẽ nhớ kỹ cái tốt của chúng ta. Khi có người nói xấu chúng ta, đến lúc đó không cần chúng ta mở miệng thì đã có người giúp đỡ cãi lại rồi. Với lại về sau chúng ta lại làm tiếp việc kiếm tiền khác, người khác dù đỏ mắt cũng không có thể nói chúng ta không tốt.”

Tiêu Lê Hoa nghĩ đây chính là tầm quan trọng của danh tiếng. Nếu như một người trong một đêm phát nhanh thì nhất định sẽ có người hâm mộ ghen tỵ. Nhưng nếu hắn tặng ra một phần, làm một chuyện tốt cho mọi người thì sẽ được người ta ca tụng. Nếu như chỉ dùng một khoản tiền mà có thể nhận được một thanh danh tốt, vì sau này làm giàu đặt xuống trụ cột tốt, nàng nguyện ý tiêu số tiền kia, còn cảm thấy rất đáng, hơn nữa sửa cầu bọn họ cũng đi qua nha!

Tạ Hữu Thuận gật đầu nghĩ vợ nói rất có lý, lão bà bà dạy nương tử những thứ kia về sau nhất định có kiếm nhiều tiền hơn. Họ cũng không thể luôn cát gấu giả nghèo, quả thực phải cho người trong thôn đi theo dính chút lợi mới có thể miễn chút phiền toái. Hơn nữa còn có thể che đi danh tiếng xấu trước kia của vợ, một công đôi việc.

“Nàng đã muốn làm như vậy thì cứ làm như vậy đi. Chỉ có điều ta muốn nói trước với nàng. Nếu chúng ta có tiền, cha mẹ bên kia đoán chừng sẽ không yên tĩnh. Đến lúc đó nàng không nên buồn phiền.”

Tạ Hữu Thuận nhắc nhớ trước, hắn hiểu rất rõ cha mẹ hắn. Tạ Phát Tài là một người nhân hậu, luôn hi vọng người có năng lực kéo người không có năng lực cùng nhau trôi qua cuộc sống tốt hơn. Ông thị hận không thể nắm toàn bộ tiền trong tay. Trừ Nhị ca Nhị tẩu sẽ không chiếm lợi ra, hai ca ca hai muội muội kia của hắn đoán chừng tất cả đều muốn đến chiếm lợi, đến lúc đó khẳng định trong nhà không yên ổn.

Tiêu Lê Hoa cũng nghĩ đến. “Đều ở riêng rồi, chúng ta không cho bọn họ còn có thể đoạt à? Hơn nữa ta còn có phương pháp khác ứng phó bọn họ.”

“Biện pháp gì?”

Tạ Hữu Thuận rất muốn biết, hắn nghĩ đến lúc đó thôi đều đã đau đầu. Vì vợ con hắn không thể để cho họ lại chiếm lợi nhưng ai chịu được ngày nào cũng có người tới quấy rầy. Những người kia lại chính là mẹ và ca ca chị dâu hắn. Đám người đó tất cả đều một đồng mưu mẹo, không cần nói cái khác, chỉ ở trong nhà khóc rống đã đủ phiền, làm không tốt còn bị chụp cái mũ là có cuộc sống tốt thì không để ý tới người một nhà.

Tiêu Lê Hoa nói: “Sửa cầu các hương thân sẽ nhớ kỹ cái tốt của chúng ta nhưng đây chỉ có thể quản nhất thời, không quản được cả đời. Biện pháp tốt nhất chính là mọi người cùng nhau phát tài. Chúng ta kiếm tiền, các hương thân cũng kiếm tiền, trong nhà không thiếu bạc tiêu, mà chúng ta lại có thể khiến bọn họ trôi qua cuộc sống thật tốt, ai còn nói chúng ta không tốt? Đến lúc đó dù cha mẹ chồng bọn họ không thể kiếm nhiều tiền, ít nhất cũng sẽ không thiếu ăn thiếu mặc. Chúng ta tận tâm tận lực cố gắng hết khả năng của mình, bọn họ còn có thể nào sao? Lại nào người trong thôn cũng sẽ không đứng về phía bọn họ, còn có thể nói bọn họ không đúng?”

“Vợ, nàng có thể để tất cả mọi người cùng đi theo kiếm tiền?”

Tạ Hữu Thuận có chút kích động, hắn lớn lên ở thôn, có quan hệ không tệ với người trong thôn, biết người trong thôn đều sống rất khổ. Mọi người khổ cực cố gắng trồng trọt, quanh năm suốt tháng có thể ăn no đã không tệ. Dù có thể để dành chút tiền cũng đều dựa vào ăn uống tiết kiệm ra, hoặc làm vài thứ đi bán trên phố. Nếu có thể để cho tất cả mọi người trôi qua khá hơn một chút, trong lòng hắn cũng cao hứng.

Tiêu Lê Hoa gật đầu, nói: “Bây giờ ta còn chưa nghĩ ra biện pháp tốt nào, nhưng cuối cùng vẫn có thể nghĩ ra, chuyện này chúng ta từ từ nghĩ.”

Tạ Hữu Thuận gật đầu, chuyện này cũng không phải thoảng cái có thể thành công nhưng hắn vẫn rất vui mừng. Hắn nghĩ nếu làm được việc này, người trong thôn có thể trôi qua tốt hơn một chút. Mà nhà bọn họ có trôi qua khá hơn nữa cũng sẽ không khiến mắt người khác đỏ mắt, quan trọng nhất là danh tiếng của nương tử hắn có thể tốt hơn, nhìn nàng ngày ngày vui vẻ, trong lòng hắn cũng vui theo.

Hai vợ chồng quyết định xong, bắt đầu mong đợi tương lai tốt. Rốt cục ngày đó cũng đến, tương cuối cùng đã làm xong. Tiêu Lê Hoa nói làm rất thành công, Tạ Hữu Thuận ném một chút cũng thấy mùi vị rất ngon. Thạch Đầu và Mộc Đầu mở to mắt nhìn, hai đứa bé đã sớm nghe Tiêu Lê Hoa nói làm xong thứ này sẽ làm thức ăn thật ngon cho chúng nên đặc biệt chờ đợi.

Mộc Đầu nuốt nước miếng nói: “Nương, ăn tương tương.”

Thạch Đầu cũng mở to mắt nói: “Nương, tương, không phải người nói cái này có thể làm mì xào tương sao? Làm cho bọn con được không? Con muốn ăn món mì sợi đó.”

Mộc Đầu nói: “Con muốn ăn tô mì phở.”

Tạ Hữu Thuận ở một bên cũng nói một câu: “Ta ăn cái gì đều được, chỉ có điều nhất định phải có tương này, người mùi đã rất muốn ăn, mặc dù nhìn khó coi.”

Tiêu Lê Hoa cười ra tiếng, tương này nhìn hơi xấu, Tạ Hữu Thuận nói sự thật. Bởi vì xác định định hôm nay tương làm tốt nên Tiêu Lê Hoa đã sớm nghĩ kỹ muốn làm gì rồi, tất nhiên không thể thiếu mì xào tương, lại làm món cá đậu hũ và thịt thái hạt lựu xào thơm ngon, rửa không ít hành lá trong veo như nước, đến lúc đó chấm tương ăn.

Bữa cơm này người một nhà đều ăn rất ngon miệng, không nói Tạ Hữu Thuận và hai đứa con trai chưa nếm qua tương và hai món ăn kia, Tiêu Lê Hoa đã lâu chưa ăn rồi, hiện tại vừa ăn một lần đã không dừng lại được. Mỗi người đều ăn tới bụng tròn xoe, ngay cả bàn cũng không dọn, trực tiếp nằm ở trên giường gạch không động.

Thạch Đầu càng không ngừng sờ bụng, Mộc Đầu tay ngăn nên để Tiêu Lê Hoa xoa giúp thẳng bé.

“Lần sau ăn ít một chút, cũng không phải sau này không làm cho hai đứa con.” Tiêu Lê Hoa cười xoa bụng cho Mộc Đầu, còn vỗ vỗ hai cái ở phía trên, nghe tiếng phát ra cười nói: “Ừ, trái dưa hấu này chín, có thể bỏ ra ăn.”

“Nương, không phải là dưa hấu, đừng cắt ra ăn.” Mộc Đầu làm nũng, đôi mắt khẽ nhắm thoải mái hừ hừ.

Tiêu Lê Hoa hôn hân một cái nói: “Tốt, không bỏ, chúng ta muốn ăn dưa hấu thì đi mua ăn, không cắt trái dưa hấu Mộc Đầu của chúng ta.”

Mắt Thạch Đầu lóe sáng nói: “Nương, thật muốn mua dưa hấu ạ, nhưng rất mắc. Ta nghe Thiết Đan nói hân đi nhà bác hân ăn, một quả dưa hấu muốn năm trăm văn đấy!”

Tiêu Lê Hoa cũng biết dưa hấu rất quý, trời nóng như vậy, nàng tất nhiên nghĩ đến dưa hấu rồi. Chỉ có điều khi vô tình nhắc tới mới biết thứ đó mắc như vậy. Lúc ấy nàng đã cảm thấy trồng dưa hấu là một con đường kiếm tiền, nghĩ thâm trong thôn nhiều đất cát như vậy, trồng dưa hấu tốt nhất nhưng lại không có một người trồng, thật là lãng phí. Nàng cũng đã hỏi qua, mới biết được có người từng trồng, kết quả trồng không tốt nên không còn thấy người trồng nữa. Trăm dặm xung quanh đây cũng chỉ có mấy người trồng dưa hấu.

“Chỉ cần hai đứa muốn ăn, bao nhiêu tiền chúng ta đều mua.” Tiêu Lê Hoa cười nói, nghĩ đến lúc đó mua nhiều mấy quả, năm sau thử trồng. Trước kia cha mẹ nàng cũng từng trồng dưa hấu, nàng nghĩ chắc có thể trồng tốt. Đến lúc đó cho dù không kiếm tiền thì cũng có thể để bọn nhỏ ăn đủ cũng tốt. Nếu trồng tốt thì có thể để cho người trong thôn cùng trồng. Nếu muốn cho người trong thôn đều kiếm tiền, vậy thì phải có hành động.

Thạch Đầu và Mộc Đầu vừa nghe có dưa hấu ăn toàn bộ đều cao hứng, nếu không phải bụng quá tròn thì đã muốn nhảy dựng lên.

Tạ Hữu Thuận nghe Tiêu Lê Hoa nói sau này muốn thử trồng dưa hấu cũng không phản đối. Hiện tại hân có một cảm giác, chỉ cần là chuyện nương từ mình muốn làm thì đều có thể làm được.

Tương đậu đã làm xong, Tạ Hữu Thuận xác định chưa có ai làm ra loại đồ ăn này. Tiêu Lê Hoa tính cảm thứ này kiếm tiền có thể tiếp tục tiến hành. Ngày thứ hai, hai người đưa con tới chỗ Trương Liên Hương, vội vàng đi xe trâu lên trên trấn rồi chạy thẳng tới Vị Hương Lâu.

Trên trấn Phú Quý có hai nhà từ lâu, một nhà là Vân Lai Lâu, một nhà là Vị Hương Lâu. Vân Lai Lâu là của Cao gia, ông chủ Vị Hương Lâu còn lại là Hoa Hằng.

Tiêu Lê Hoa tất nhiên sẽ không lui tới với Vân Lai Lâu, đó là Cao gia đấy. Mục tiêu của nàng là Vị Hương Lâu, lần trước đưa phương pháp xử lý trứng gà cho Hoa Hằng, lần này trước lạ sau quen, dĩ nhiên vẫn tìm hân.

Đến Vị Hương Lâu, chỉ thấy làm ăn rất tốt, khách nhân đi ra đi vào rất náo nhiệt, tiểu nhị của cửa hàng ở cửa không ngừng chào và mời khách nhân, nụ cười rục rịch. Hân nhìn thấy Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa bận rộn chào hỏi mời họ đi vào.

Tác giả nói suy nghĩ của mình:

Cảm ơn sự ủng hộ của tất cả mọi người. Có người cho rằng sửa cầu là thánh mẫu rồi, cho rằng nữ chính tỏ vẻ giàu có cho nên ở chương này hơi giải thích một chút. Có tiền lại không thể tiêu rất đau khổ ah, hơn nữa còn kiếm lời thanh danh tốt cũng không tệ nha. Thánh mẫu là chủ động đấy, không muốn làm bánh bao khẳng định không phải bánh bao. Mọi người không nên gấp, Tiêu Lê Hoa của chúng ta chắc chắn không phải bánh bao.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Trâm cài và trâm bạc

Edit: Tâm Tĩnh

Beta: Tiểu Tuyền

Vào Vị Hương Lâu, hai người nói với chủ quầy muốn gặp Hoa Hằng. Bọn họ biết Hoa Hằng ở hậu viện phía sau từ lâu này.

Chủ quầy cũng biết bọn họ, lập tức cho thông báo Hoa Hằng, không đầy một lát đã trở lại rồi đưa bọn họ đến phía sau, mời bọn họ vào một căn phòng yên tĩnh.

Hoa Hằng đã ngồi ở trong nhà, thấy bọn họ đi vào liền hỏi bọn họ có chuyện gì.

Tiêu Lê Hoa nói mục đích tới, Hoa Hằng tất nhiên có hứng thú. Từ khi Tiêu Lê Hoa làm giày cao gót và trứng gà muối thì hắn biết cô gái này không đơn giản. Hắn đã nói với nàng nếu như có đồ gì mới mẻ nữa hãy tới tìm hắn, hắn nguyện ý cho giá tiền hợp lý nhất. Hiện tại quả nhiên nàng đã tới, hơn nữa còn dám nói ra đề nghị hợp tác cùng làm ăn. Hoa Hằng nghĩ nàng nắm chắc rất lớn, cũng thật muốn xem một chút lần này nàng ta suy nghĩ ra thứ mới lạ gì.

Mấy ngày nay trứng gà và trứng gà muối đã trở thành món ăn chiều bái của tửu lâu, không chỉ có Vị Hương Lâu làm ăn náo nhiệt, ngay cả tửu lâu khác hắn mở cũng giống như thế. Hắn còn đặc biệt sai người đi các nơi chi nhánh bán trứng gà và trứng gà muối, thực sự có thể nói là tài nguyên cuộn cuộn. Dù sau này có người cũng suy nghĩ ra phương pháp làm trứng gà đó, hắn cũng đã lợi nhuận đầy bồn đầy bát.

Hoa Hằng càng muốn có được phương pháp kiếm tiền tốt hơn, con đường kiếm tiền vĩnh viễn sẽ không bị người đoạt đi. Rất rõ ràng, hai vợ chồng trước mặt có con đường đó.

Tạ Hữu Thuận lấy cái bình tương ở trong sọt ra để lên trên bàn rồi mở nắp ra. Hoa Hằng nhìn đồ bên trong, hắn quả thực không nhận ra thứ này, cảm thấy nhìn qua khó coi nhưng ngửi mùi vị cũng không tệ.

“Thứ này tên gì? Làm sao ăn?”

“Ta gọi nó là tương.”

Tiêu Lê Hoa nói, sau đó nói cho Hoa Hằng tương phải ăn như thế nào. Nàng giảng giải vô cùng cặn kẽ, Tạ Hữu Thuận nghe nàng nói ăn tương như thế nào, nghĩ đến nàng làm mì xào tương và mấy món ăn kia lại cảm thấy rất đối bụng. Không chỉ có hắn, Hoa Hằng nghe tới ánh mắt tỏa sáng, tưởng tượng ra những cách ăn kia thôi cũng rất muốn ăn rồi. Hắn nói với Tiêu Lê Hoa tại nghe là giả, để cho Tiêu Lê Hoa làm ra những đồ ăn nàng vừa nói, chờ hắn ăn rồi mới có thể quyết định có muốn hợp tác hay không.

Tiêu Lê Hoa đồng ý, nói có thể làm mấy món ăn và mì xào tương. Lúc này còn chưa tới buổi trưa nên không có khách, phòng bếp đang nhàn rỗi. Hai người Tiêu Lê Hoa và Tạ Hữu Thuận đều đi phòng bếp, Hoa Hằng suy nghĩ một chút rồi cũng đi theo.

Tiêu Lê Hoa làm cho người ta chuẩn bị xong mì và rau, sau đó lại bắt đầu làm đồ ăn. Nàng cũng không làm nhiều, làm một món gà xé phay xào tương, tương xào cà, tương xào khoai tây, tương xào thịt băm, thịt băm còn lại lấy vỏ đậu hũ bọc lại rồi ăn. Thật ra thì nàng thích ăn nhất tương xào thịt băm, chi tiết không phải tương ngọt nhưng mùi vị cũng không kém. Sau đó cuối cùng làm một đĩa trứng gà xào tương, đặt mì sợi lên trên, lại phối với dưa leo thái sợi xanh biếc. Dù mọi người đang ở trong phòng bếp nóng bức, nhìn thôi cũng cảm thấy mát mẻ, mọi người nhìn tất cả các món ăn cảm thấy muốn ăn một bữa thật no.

“Tốt lắm, có thể ăn, chỉ có điều không phải chúng ta nên bung những món ăn này đến nơi khác ăn nha?” Tiêu Lê Hoa dùng khăn lau lau tay, nhìn những thức ăn này và mì, nàng cũng có chút đối bụng.

Hoa Hằng lập tức cho người bung tất cả món ăn và mì đã làm tốt đến phòng lúc trước.

Tạ Hữu Thuận lấy bình tương đi, chương quỹ và đầu bếp nhìn cái bình lưu luyến không rời. Bọn họ cũng biết vật kia có thể làm ra món ăn ngon. Nếu như có thứ này, tửu lâu bọn họ lại có thể càng kiếm nhiều bạc, như vậy họ cũng có thể kiếm tiền nhiều hơn.

Tiêu Lê Hoa làm hai chén mì xào tương, đẩy một chén trong đó tới trước mặt Tạ Hữu Thuận. “Ăn đi, ta nghĩ Hoa công tử cũng sẽ không thích hai người chúng ta nhìn một mình hắn ăn những đồ này.”

Tiêu Lê Hoa nhìn thoáng qua Hoa Hằng, Hoa Hằng chỉ có thể gật đầu, mời Tạ Hữu Thuận cùng ăn. Hắn nhìn Tiêu Lê Hoa cầm lấy chiếc đĩa giúp Tạ Hữu Thuận trộn mì, trong lòng nghĩ hai vợ chồng tình cảm thật sự rất tốt, xem ra Tiêu Lê Hoa thật sự không có tâm tư với người Cao gia rồi, cũng có thể yên tâm một chút.

Tạ Hữu Thuận nhìn Tiêu Lê Hoa, nghĩ thầm vợ thật là tốt.

Hoa Hằng mỗi món đều ăn không ít, ngay cả hành lá trộn tương ăn với bánh nướng đều ăn một chút, cảm thấy cách ăn không tệ. Chén mì xào tương kia hắn cũng ăn hết sạch rồi, ăn tới bụng đều căng tròn, đây là lần đầu tiên hắn ăn no nhất trong cuộc đời. Hắn vô cùng có lòng tin với tương mà Tiêu Lê Hoa làm này.

Ăn cơm no, hai bên bắt đầu nói chuyện kết phưong cùng buôn bán. Hoa Hằng nghe Tiêu Lê Hoa nói chuyện muốn sửa cầu, lại càng kính trọng nàng thêm vài phần.

Tiêu Lê Hoa nói với Hoa Hằng sợ trong tay hai vợ chồng có một khoản tiền lớn sẽ có người ghen tỵ nên sẽ nói với người ta bọn họ đã bán bí phưong cho Hoa Hằng, cũng sẽ không nói với mọi người bọn họ kết phưong với Hoa Hằng, hi vọng đến lúc đó Hoa Hằng giúp đỡ giá trị điểm.

Hoa Hằng tất nhiên đồng ý.

Cuối cùng chuyện này hai bên thương lượng xong đều rất hài lòng, Hoa Hằng cho Tạ Hữu Thuận năm trăm lượng bạc, Tạ Hữu Thuận chiếm năm thành tiền lãi. Nhìn hình như Hoa Hằng chịu thiệt nhưng thật ra thì hắn chiếm lợi rồi. Bởi vì bản thân hắn còn mở không ít tửu lâu, đến lúc đó dùng tương làm món ăn cũng có thể kiếm không ít tiền. Hợp đồng viết xong rất nhanh, hai bên đều ký tên, ấn vân tay, Hoa Hằng còn đóng dấu.

Tiêu Lê Hoa viết biện pháp làm tương, đồng thời còn viết ra làm thế nào để thay đổi mùi vị của tương, tương mặn, tương ngọt, tương ớt tất cả đều có thể làm. Đợi sau khi làm xong tất cả, Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa đứng dậy cáo từ.

Hoa Hằng đứng dậy tiễn họ, lúc này hẳn đã coi bọn họ làm thành đối tác, đó chính là quan hệ ngang hàng. Thậm chí bởi vì Tiêu Lê Hoa còn có thể lấy ra thêm bí phương khác, hẳn đã có chút khách khí đối với bọn họ. Ra cửa, mắt thấy sắp đến phía trước tửu lâu, Hoa Hằng muốn nói vài lời riêng với Tiêu Lê Hoa.

Tạ Hữu Thuận suy nghĩ một chút rồi đi lên phía trước một chút, chỉ cách một đoạn rồi dừng lại, nhìn bọn họ.

“Hi vọng sau này chúng ta còn có cơ hội kết phùng khác.” Hoa Hằng nói, trầm ngâm nhìn Tiêu Lê Hoa chốc lát mới nói: “Có thể người Cao gia sẽ tìm các người, trứng luộc nước trà và trứng gà muối bán rất tốt, Cao gia đang tra. Lần này lại có tương bán ra, nói không chừng bọn họ sẽ tìm tới các người. Ta hi vọng các người không nên có qua lại gì với bọn họ, nhà họ cũng không phải người tốt lành gì.” Hoa Hằng vì ngăn cản Tiêu Lê Hoa với kết phùng Cao gia nên nói ra chuyện năm đó.

“Đa tạ người đã nói cho ta biết những thứ này.”

Tiêu Lê Hoa nói, kỳ thật cho dù Cao gia và nàng không có bất kỳ liên quan nào thì nàng cũng sẽ không muốn kết phùng với Cao gia. Kết phùng làm ăn tất nhiên muốn tìm người có nhân phẩm tốt, như vậy mới có thể yên lòng ngồi ở nhà kiếm tiền. Cao gia thật sự không phải loại người có thể làm cho người ta yên tâm.

Vợ chồng hai người rời Vị Hương Lâu, ngồi ở trên xe bò, Tạ Hữu Thuận cũng không hỏi Tiêu Lê Hoa mới vừa rồi bọn họ nói gì. Chỉ có điều từ việc hẳn nhìn Tiêu Lê Hoa mấy lần lại có thể nhìn ra hẳn muốn biết. Tiêu Lê Hoa mỉm cười, đây cũng không phải chuyện gì không thể nói nên đã nói cho hẳn biết. Nàng tất nhiên sửa lại chút, nói Tiêu Lê Hoa vô tội một chút, nói Cao gia xấu xa một chút. Tạ Hữu Thuận nghe xong rất tức giận Cao gia lợi dụng Tiêu Lê Hoa.

“Nương tử, nàng chịu ủy khuất.”

“Không có chuyện gì, hiện tại ta trôi qua rất tốt. Dù sao ta sẽ không để cho Cao gia từ trong tay ta nhận được biện pháp kiếm tiền nào. Để buôn bán của họ bị Vị Hương Lâu đoạt hết, vậy khác gì bọn hắn gặp báo ứng.”

Hai người vừa nói chuyện đã đến cửa hàng bán vải với đồ thêu, trong nhà lại có thêm tiền, Tiêu Lê Hoa muốn làm chút quần áo mới cho người trong nhà, còn có làm thêm ít chăn mới, tất cả chăn cũ trong nhà đều mỏng rồi, lần này cần làm dày hơn, đến lúc đó làm chăn đệm thu đông luôn. Kết quả mua không ít vải, còn mua bông.

“Nương tử, nàng ở đây chọn nhé, ta đi một chút sẽ trở lại.”

Tạ Hữu Thuận thấy Tiêu Lê Hoa nói chuyện Hồng Nương Tử nên nói với nàng một câu rồi đi ra ngoài. Tiêu Lê Hoa cũng không để ý, thầm nghĩ hẳn một người nam nhân không muốn ở chỗ này cũng bình thường.

Khi Tiêu Lê Hoa mua vải, có một bà từ tới, người đó là người Cao gia. Tiêu Lê Hoa nghe lời bà từ kia nói mới biết được Cao gia muốn làm chuyện vui rồi, nghe nói Cao thiếu gia muốn thành hôn, nhà gái chính là Tô Nguyên Xuân. Nàng nhủ mi, nghĩ đến trò khôi hài xảy ra ở đây lần trước, nhớ lại tình hình lần đó của Tô Nguyên Xuân rõ ràng động thai khí, càng giống như muốn sảy thai. Bây giờ họ sắp thành thân rồi, xem ra lần đó Tô Nguyên Xuân động thai khí thật, mà đứa bé kia chính là của biểu ca nàng ta.

Chờ người nọ đi, Hồng Nương Tử nói với Tiêu Lê Hoa, quả thực Cao thiếu gia muốn kết hôn Tô Nguyên Xuân.

“Ngược lại trời sanh một đôi.”

Hồng Nương Tử cười nói, rõ ràng có chút cười nhạo. Sau đó nàng mới nghĩ đến Tiêu Lê Hoa giống như có chút thù oán dây dưa với Cao gia kia, chỉ có điều nhìn thấy Tiêu Lê Hoa khẽ cười, đã không thêm để ý rồi.

Tiêu Lê Hoa cũng cười, cười họ Cao kia cưới Tô Nguyên Xuân, sau này gia đình sẽ không yên, hơn nữa danh tiếng cũng thối. Chỉ có điều nàng không quá để ý chuyện này, mua xong đồ đạc rồi đi luôn. Vợ chồng hai người lại đi mua đồ ăn và đồ dùng, sau đó mới đi về nhà.

Đến bên ngoài trấn, Tạ Hữu Thuận lấy ra một vật từ trong ngực giao cho Tiêu Lê Hoa. Tiêu Lê Hoa thấy là một bao vải dài mảnh, nghĩ thầm đây là cái gì ah, đợi nàng vừa mở ra nhìn, ánh mắt lập tức sáng ngời.

Đó là hai cái trâm cài tóc, một cái trâm cài hoa rực rỡ, phía trên trâm cài là hai con bướm làm bằng vàng, bên trên còn khảm ngọc màu hồng phấn. Một cái khác là trâm bạc, phía trên là mấy đóa hoa tơ vàng quấn quanh, giữa hoa có trâm châu trắng, nhìn qua hết sức lịch sự tao nhã.

“Trước kia ta nghĩ tới nếu ở riêng rồi, phải mua cho nàng đồ trang sức nàng muốn, chỉ có điều khi ra ở riêng chúng ta ngay cả phòng ở cũng là vay tiền mua nên ta nghĩ đợi sau này. Hiện tại cuộc sống chúng ta khá giả rồi, trong tay lại có bạc. Nàng có thể mua những thứ mình muốn. Chỉ có điều ta chỉ mua được cái trâm bạc này.”

Mặt Tạ Hữu Thuận hơi đỏ, nhớ lại tất cả bạc trong nhà đều do nương tử tìm cách kiếm ra được, bản thân mình thật có chút vô dụng, chỉ có thể mua cho nàng trâm bạc.

Trong lòng Tiêu Lê Hoa có chút cảm động, đeo trâm bạc kia trên đầu, hỏi hẳn: “Nhìn đẹp không?”

“Đẹp mắt.”

Tạ Hữu Thuận gật đầu, Tiêu Lê Hoa lớn lên cũng không khó coi, chỉ cần không hếch mũi trợn mắt cũng coi như dịu dàng thanh tú, như bây giờ nhẹ nhàng cười nhìn về phía hắn, hắn cảm thấy nhìn nàng rất xinh.

Tiêu Lê Hoa nói: “Ta thích trâ**u** bạc này hơn.” Đây là tâm ý của Tạ Hữu Thuận, người nam nhân này không hề vô dụng, hắn rất có khả năng, lại có phần tâm ý này, nàng rất thỏa mãn, thử nghĩ sống cùng nam nhân như thế sẽ rất hạnh phúc.

Tạ Hữu Thuận nghe vậy trên mặt lộ ra nụ cười, nói: “Sau này ta nhất định sẽ cố gắng cho các người trôi qua ngày thật tốt. Mua cho nàng càng nhiều đồ trang sức hơn nữa.”

Tiêu Lê Hoa gật đầu, nàng nghĩ cho dù mình không kiếm được tiền bạc, Tạ Hữu Thuận cũng sẽ mua cho nàng càng nhiều đồ trang sức nữa. Phong cảnh ven đường rất tốt, có không ít hoa dại, trong không khí thoang thoảng mùi hoa, Tiêu Lê Hoa nhìn Tạ Hữu Thuận đang ngây ngô cười khúc khích, nghiêng người lại gần hôn má hắn một cái.

Mặt Tạ Hữu Thuận thoáng cái đỏ lên, thành thân những năm này, Tiêu Lê Hoa còn chưa từng thân cận với hắn như vậy. Hắn nghĩ đến kể từ sau khi nương tử té đập đầu lại nói muốn ở chung với hắn, vậy có lẽ lần này nàng hôn hắn là có ý nàng đã tiếp nhận hắn, nguyện ý làm vợ của hắn rồi hả?

Tiêu Lê Hoa thấy ánh mắt của Tạ Hữu Thuận nhìn nàng sáng ngời, hỏi nàng có phải có thể hay không, nàng cảm thấy khó xử, chỉ có điều vẫn gật đầu. Nếu đây là một người nam nhân tốt, bọn họ lại có hai đứa con trai, vậy cứ như thế đi.

Tạ Hữu Thuận cao hứng vùng roi đuổi xe trâu đi nhanh hơn, xe trâu cứ thế chạy một đường đầy bụi, Tiêu Lê Hoa nhìn bộ dáng cao hứng nhiệt tình kia của hắn cũng cười.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Nam chính không dễ viết lắm, hi vọng đừng cho rằng hắn vô dụng. Nam chính chỉ cần trung thực là tốt rồi. Sau đó khi nữ chính muốn làm gì chuyện thì toàn lực ủng hộ, lúc nữ chính gặp phải phiền toái che chở nàng ở phía sau là tốt rồi. Chúng ta vẫn nên giao việc kiếm tiền cho nữ chính nha, nàng là cô gái xuyên qua, tiền dễ kiếm~~~~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Người trong thôn cảm kích

Trở lại trong thôn, hai người về nhà để đồ lại trong nhà trước, cất ngân phiếu và văn thư khế ước xong, hai người mới khóa kỹ cửa rồi ra ngoài, đầu tiên đi nhà Vương Đại Sơn nhìn hai đứa con.

Vừa vào cửa đã thấy Thạch Đầu, Mộc Đầu còn có Đồng Tiền đang cùng chơi bắn đạn bi, viên đạn bi đó làm từ đất, đất sét thêm chút nước, vè tròn rồi để cho nó chắc lại thì thành viên đạn tròn rồi. Đây là Tiêu Lê Hoa dạy cho bọn chúng. Hiện tại trẻ con trong thôn đều chơi. Tiêu Lê Hoa quả thực trở thành người không gì làm không được trong lòng bọn trẻ. Trước kia đều sợ nàng, hiện tại lại thấy nàng rất tốt, cho nên nói thế giới của trẻ con thật là rất đơn giản.

“Tạ Tứ Thúc, Tạ Tứ Thảm, các người đã về rồi!” Đồng Tiền đang dùng tay bắn bi ra nhưng viên bi lại không bắn vào trong lỗ, có chút chán nản đứng lên. Thằng nhóc thấy Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa lập tức lớn tiếng kêu lên.

Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa cười đáp lại, Tiêu Lê Hoa từ trong giỏ xách lấy ra một cái bọc giấy nhỏ đưa cho cậu bé nói: “Đây là kẹo hạt thông, còn có kẹo mạch nha, cầm lấy ăn đi. Chỉ có điều cháu không thể thoáng cái ăn quá nhiều, nếu không trong răng sẽ có sâu đấy.”

Đồng Tiền hoan hô một tiếng rồi chạy tới, nhận lấy bọc giấy nói một tiếng cảm ơn, rồi gọi Thạch Đầu Mộc Đầu cùng nhau ăn. Thạch Đầu và Mộc Đầu cùng lên tiếng chào cha mẹ, sau đó chạy đến một bên cùng Đồng Tiền ăn kẹo.

Trương Liên Hương từ trong phòng đi ra, nhìn ba đứa bé đang nằm sắp ở một bên bàn đá xé bọc giấy ra thì nói với Tạ Hữu Thuận: “Các người tới thì tới, lại cứ luôn mang đồ đến. Kẹo rất đắt, không cần luôn mua cho bọn trẻ, cho bọn hắn ăn cái đó còn không bằng cho bọn hắn ăn thêm ít cơm, còn có thể cao thêm một chút.”

Tiêu Lê Hoa cười nói: “Hài tử cũng chỉ khi còn bé mới thích ăn kẹo, chờ lớn lên giống chúng ta sẽ không thích ăn nữa đâu, có thể ăn nhiều bao nhiêu chứ. Đồng Tiền hiểu chuyện như vậy, ta rất yêu mến nó. Ta thích cho thằng bé kẹo đường ăn. Nếu tẩu tử muốn thằng bé cao lớn, ta đưa cho thêm thằng bé chút thịt.”

“Bây giờ muối càng ngày càng đắt ba hoa, ta còn không phải nghĩ cho cuộc sống của muối sao? Muối nghĩ đưa thì đưa ah, vừa lúc trong nhà gần đây thêm thịt, tiết kiệm không phải mua.” Trương Liên Hương cười nói, Tiêu Lê Hoa thích hài tử nhà mình, nàng cũng cao hứng.

Tạ Hữu Thuận hỏi Vương Đại Sơn có ở nhà không?

Trương Liên Hương thờ dài nói: “Ở chỗ thôn trưởng, còn không phải là vì chuyện cây cầu. Hôm nay trong thôn lại có cãi nhau, con dâu thứ hai nhà Vương Bá cãi nhau với mẹ chồng. Thím Vương trong con tức giận nói con dâu là kẻ xui xẻo từ thôn Thượng Cầu tới, muốn hưu nàng về nhà. Con dâu thứ hai nhà bà ấy cũng lợi hại, lúc ấy lập tức tìm cái chết, treo cổ bị ngăn lại còn chạy đến bên cạnh giếng đầu thôn ta muốn nhảy xuống, náo tới cả một thôn đều biết.”

“Kia cuối cùng thế nào?”

Tiêu Lê Hoa hỏi, nàng biết Vương Bá chính là ông lão đánh xe trâu khi đi họp chợ, không nghĩ tới trong nhà ông cũng có một con dâu từ thôn Thượng Cầu. Thờ nghĩ xem thấy cũng đúng, cuộc sống thôn Thượng Cầu trôi qua tốt, cô nương nguyện ý đến thôn Hạ Cầu đều là gả cho nhà có điều kiện tốt ở thôn Hạ Cầu. Trong nhà Vương Bá có trâu nên cuộc sống trôi qua khá tốt.

Trương Liên Hương nói: “Nếu lúc bình thường mọi người còn khuyên nhủ nhưng lại đang lúc mẩu chốt, người trong thôn mười người đã có chín người hận thôn Thượng Cầu, cả đám người đều là đồng lửa cháy chậm, tức giận không xả ra được, hận không thể hưu các nương tử của thôn Thượng Cầu cho xả giận, người nào sẽ đi khuyên? Nếu không phải mọi người còn muốn uống nước giếng kia, dù có nhảy giếng cũng không có người quản. Cuối cùng vẫn do Dương Tẩu Tử khuyên ngăn, lúc này mới không có xảy ra án mạng. Chỉ có điều người trong thôn bởi vì chuyện này, lại càng thêm bất mãn với thôn Thượng Cầu nhiều hơn rồi, không ít người đi nhà trưởng thôn, cha Đồng Tiền hẳn cũng đi.”

Tiêu Lê Hoa nghĩ lúc này mới có một buổi trưa không ở đây mà đã phát sinh chuyện như vậy rồi. Nếu như không sửa cầu mà vẫn tiếp tục như vậy, nói không chừng ngày nào đó thật sự xảy ra chuyện lớn, mọi người đều quá nóng nảy, đến lúc đó chắc chắn không cản được.

Tạ Hữu Thuận nhìn nương tử, nghĩ nương tử muốn sửa cầu thật đúng là làm chuyện quá tốt, có nương tử như vậy trong lòng hẳn như có một dòng nước ấm không ngừng di chuyển, cảm thấy vinh quang, sống lưng cũng hơn thẳng rất nhiều.

Trương Liên Hương hỏi: “Hôm nay các người ra ngoài, trên đường đi qua chân núi lớn không gặp phải dã thú chứ? Các người là gan thật lớn, cũng không gọi người cùng đi chung. Các người nhìn Vương Bá bọn họ gần đây cũng không dám ra ngoài, chỉ sợ giống như lần trước gặp phải sói bị cắn.”

Kể từ lần đó có người bị cắn, là gan người thôn Hạ Cầu lại càng nhỏ, dù ra ngoài cũng không dám lôi kéo gia súc đi theo nữa. Chỉ một đám nam nhân mang theo đao côn cung tên, ngược lại không có gặp phải sói nhưng bốn năm lần có tới hai ba lần nghe được tiếng sói kêu, hù mọi người bấp chân chuột rút, người trong thôn có thể không đi ra ngoài thì sẽ không đi.

Thôn Hạ Cầu gần giống một thôn bị phong bế rồi, mọi người có thể không tức giận lớn sao? Nhất là gia đình giống như nhà Vương Bá dựa vào đi ra thôn để kiếm tiền thì càng nói giận lớn hơn.

Tiêu Lê Hoa nói: “Cũng may mắn, trên đường chúng ta không có gặp phải cái gì, chỉ có điều đường rất không dễ đi, gồ ghề tất cả còn đều là đá.”

“Đúng vậy, bao nhiêu năm không ai đi con đường kia rồi. Nếu không phải con đường đó có quá nhiều đá, đoán chừng cỏ hoang mọc đầy đường rồi. Vốn cho rằng con đường đó đời này cũng không đi tới nữa, không ngờ lại phải đi đường đó, nói không chừng còn phải tiếp theo vẫn đi con đường kia nữa, thật khiến người ta buồn bực.” Trương Liên Hương thờ dài.

Tiêu Lê Hoa nói với nàng: “Tẩu tử, đừng nóng vội, không cần bao lâu nữa, cầu rất nhanh có thể sửa xong.”

“Người nói cái gì? Cầu sắp sửa? Chẳng lẽ là thôn Thượng Cầu nguyện ý xuất tiền rồi?”

Trương Liên Hương trừng to mắt, vội lôi kéo tay Tiêu Lê Hoa kích động hỏi, đây chính là chuyện lớn nha. Chỉ có điều rất nhanh nụ cười trên mặt nàng không còn nữa, than thở nói: “Cho dù thôn Thượng Cầu nguyện ý ra một nửa bạc thì cây cầu kia nhất thời cũng sẽ không sửa được. Hiện giờ người thôn chúng ta đều bị lấy hết của cải rồi, có nhà còn thiếu nợ, nếu bảo mỗi hộ lập tức lấy ra hai ba lượng bạc thật sự rất khó khăn, đợi đến lúc gom đủ bạc cũng không biết muốn tới năm nào tháng nào.”

Tiêu Lê Hoa nói: “Thôn Thượng Cầu không có ra bạc, không liên quan tới thôn bọn họ. Bạc này cũng không cần người thôn chúng ta ra.”

“A...? Kia rốt cuộc như thế nào? Chẳng lẽ có người có lòng tốt nguyện ý sửa cầu cho thôn chúng ta? Là ai nha, người nói cho ta biết, ta đi cảm ơn hẳn!”

Trương Liên Hương kích động nói, nàng biết có vài kẻ có tiền sẽ vì tích công đức mà sửa cầu lót đường. Thôn Hạ Cầu khẳng định cũng gặp được chuyện tốt như thế.

Tiêu Lê Hoa cười nói: “Cảm ơn cái gì, đến lúc đó chúng ta cũng muốn đi cầu kia. Chỉ cần đến lúc đó người trong thôn nói ít ta hai câu không tốt là được rồi.”

Trương Liên Hương thật lâu mới kịp phản ứng, chỉ vào Tiêu Lê Hoa lấp bắp nói: “Muội nói lời này có ý bạc kia là muội ra?”

Tiêu Lê Hoa gật đầu, nói: “Là nhà chúng ta ra, tẩu tử, mau ngậm miệng lại, sâu muốn chui vào rồi.”

Trương Liên Hương lập tức ngậm miệng, vỗ nàng một cái nói: “Muội chọc ghẹo ta à. Nhân công vật liệu sửa cầu cũng bốn năm trăm lượng! Muội đi đâu chuẩn bị nhiều bạc như vậy! Cho dù vì trong lòng tẩu tử ta buồn rầu mà muội chọc cười ta cũng không có thể đùa giỡn loại việc này!”

“Tẩu tử, ta có thể nói giong việc này với tẩu sao. Chúng ta thật sự muốn sửa cầu, không tin tẩu hỏi cha Thạch Đầu.”

“Tẩu tử, thật sự, chúng ta định sửa cầu.” Tạ Hữu Thuận ở một bên khẳng định lời nương tử mình vừa nói.

Trương Liên Hương vịn Tiêu Lê Hoa nói: “Aiz ôi! Đầu ta có chút choáng, đỡ ta một cái! Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ah? Các người lấy đâu ra bạc? Đây chính là bốn năm trăm lượng nha! Lúc các người ở riêng ngay cả mười lượng bạc cũng không có. Giờ mới bao lâu mà đã có năm trăm lượng rồi?”

Tiêu Lê Hoa đã sớm chuẩn bị lý do giải thích nói một lần, chính là bán một công thức muối đồ ăn có trong tay, muốn sửa cầu cho người trong thôn. Trương Liên Hương nghe xong đều có chút không tin nhưng hai vợ chồng người ta đã nói như vậy, nàng không thể không tin. Nàng lôi kéo tay Tiêu Lê Hoa lại không biết nói gì rồi, đây chính là năm trăm lượng bạc nha. Nếu đổi lại là nàng khẳng định không nỡ, nàng sẽ mang theo người nhà đi trấn trên hoặc huyện thành sinh sống, mới sẽ không sửa cầu làm gì. Hai vợ chồng Tạ gia này lại làm như vậy, nàng đột nhiên có chút xấu hổ.

Tiêu Lê Hoa có chút hối hận vì nói sớm, nàng cũng chỉ muốn Trương Liên Hương cao hứng một chút. Kết quả bị Trương Liên Hương lôi kéo không buông tay, dùng ánh mắt như nhìn anh hùng nhìn nàng, cảm thấy cả người đều khó chịu. Chỉ có thể nói với nàng là phải đi nhà trưởng thôn, nói tin tốt đó cho người trong thôn cùng cao hứng. Trương Liên Hương lập tức nói, nàng cũng muốn đi theo, đây chính là chuyện vui lớn nha. Nàng phải đi xem nào nhiệt, nhìn xem sau này người trong thôn còn ai dám nói Tiêu Lê Hoa không tốt.

Ba đứa bé Đồng Tiền luôn ở một bên nghe bọn họ nói chuyện, nghe được muốn sửa cầu đều cao hứng trực tiếp nhảy cẫng lên, ồn ào muốn đi cùng. Khóa cửa xong, ba lớn ba nhỏ lập tức chạy tới nhà trưởng thôn.

Đến nhà trưởng thôn thấy trong viện nhà trưởng thôn đứng mười mấy người, sân không nhỏ chen chúc tràn đầy. Chỉ có điều tất cả đều là nam nhân làm đương gia làm chủ của các nhà các hộ trong thôn, không có nữ nhân và trẻ con. Lúc họ đi vào đám người đó đều trầm mặt, thật giống như vừa có người cãi nhau, thấy Tạ Hữu Thuận bọn họ nữ nhân trẻ con đều tới mấy người, sắc mặt tất cả càng không vui.

Ở nông thôn trong thôn chính là như vậy, khi có chuyện lớn thương lượng đều không muốn để cho nữ nhân và trẻ con tới tham dự, cho rằng chỉ thêm phiền.

“Nam nhân trong thôn đang nói chuyện đứng đắn, các người nữ nhân với trẻ con tới làm cái gì? Đến xem tuồng sao? Đều trở về.” Trương Thủy Đào ngăn ở cửa nói, trong lời nói có gai.

Tiêu Lê Hoa thấy Trương Thủy Đào nhìn mình, cũng biết nàng ta nhắm vào mình, trong lòng nghĩ Trương Thủy Đào thật thích gây sự với mình.

Trương Liên Hương nói: “Chúng ta tới làm sao? Chúng ta tới có chính sự, là mang đến tin vui cho trong thôn. Không giống người, một nàng dâu từ thôn Thượng Cầu gả tới lại đi tìm tật xấu của người khác. Hôm nay sao người không đi trốn? Ta xem nơi này người không nên nhất xuất hiện chính là người, việc người có thể giúp nhất chính là về khuyên nhủ người trong thôn Thượng Cầu đấy.”

Trương Thủy Đào thấy ánh mắt không ít người toàn bộ trừng mắt nhìn nàng, liền rút rút cổ. Mới vừa rồi nàng vẫn luôn trốn trong nhà, lúc này muốn đi nhà xí, đang lên lút đi ra ngoài thì nhìn thấy bọn họ nên lập tức châm chọc hai câu, kết quả lại rước lấy phiền phức cho mình.

“Người nói mang đến tin vui là mang tin vui gì tới? Không phải là tính sửa cầu cho trong thôn chứ?” Trương Thủy Đào bĩu môi nói.

“Để người nói đúng rồi, chính là chuyện sửa cầu!” Trương Liên Hương hả hê nói.

Đoàn người vừa nghe có liên quan tới sửa cầu, không vui trên mặt đều nhanh chóng biến mất, mang theo kỳ vọng nhìn Trương Liên Hương. Vương Đại Sơn đã đi về phía vợ.

Tiêu Lê Hoa để cho Tạ Hữu Thuận đi qua nói chuyện cùng thôn trưởng, những lúc như vậy phải để nam nhân chống đỡ ở phía trước. Tạ Hữu Thuận là một trụ cột, nàng có thể thoải mái làm một cô vợ nhỏ cũng rất tốt.

Tạ Hữu Thuận nói với thôn trưởng chuyện bọn họ định sửa cầu, sau khi thôn trưởng và người trong thôn xác định đây là sự thật thì tất cả đều cực kỳ cao hứng. Họ nghe nói đây là ý kiến Tiêu Lê Hoa đề xuất, còn dùng tiền nàng bán bí phương, tất cả ánh mắt nhìn nàng đều thay đổi.

Mặt Trương Thủy Đào lúc đỏ lúc trắng, nhìn Tiêu Lê Hoa, thật không dám tin tưởng đây là người nữ nhân trước kia trong ánh mắt luôn mang theo ghen tỵ và buồn bực.

Tin tức trong thôn muốn sửa cầu bỗng nhiên truyền ra, giống như một trận gió mát khiến tất cả mọi người đều hết sức mừng rỡ trong thời tiết nóng nực và bực bội.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Đồ Cưới

Edit: Tâm Tĩnh

Beta: Tiểu Tuyền

Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa ở nhà trường thôn bị mọi người vây quanh hỏi thật lâu, chờ về đến nhà cũng không thể yên tĩnh mà không ngừng có người tới cửa hỏi thăm chuyện sửa cầu. Bọn họ đều khẳng định chắc chắn đang nói thật. Dĩ nhiên những người đó cũng rất tò mò quá trình bọn họ bán bí phương được bạc, Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa lặp lại một lần lời đã nói giống lúc trước.

Tiêu Lê Hoa nói, nàng vốn không muốn bán bí phương kia, bởi vì đó là người ta dạy cho nàng. Nhưng hiện tại trong thôn có khó xử, vì mọi người nàng mới nhận đau bán đi.

Người trong thôn nghe thấy thế lập tức lại cảm kích vợ chồng hai người thêm mấy phần. Nghĩ đúng vậy nha, bí phương có thể bán năm trăm lượng bạc, nếu giữ lại tự mình làm ăn đây chính là có thể kiếm bao nhiêu năm trăm lượng chứ, chỉ cần một thời gian ngắn mà thôi. Nhưng vì có thể lập tức lấy được năm trăm lượng bạc sửa cầu, vì người trong thôn, bọn họ chỉ có thể bán bí phương, thật sự chịu thiệt rồi. Năm trăm lượng bạc đó có thể khiến cả nhà bọn họ sống thật tốt, bọn họ cứ như vậy lấy ra, thực là người quá tốt.

“Tạ Tứ huynh đệ, Lê Hoa, lần này các ngươi đã làm được chuyện cực tốt, sau này các hương thân đều nhớ kỹ việc làm tốt của các ngươi.”

Dương Thảo vội kéo tay Tiêu Lê Hoa lớn tiếng nói, mọi người nghe được tất cả đều lập tức ngơ ngác một lời ta một câu phụ họa. Hiện tại trong lòng họ hai vợ chồng này chính là người tốt, sao còn có thể nói họ không tốt ah. Hơn nữa hai người này có bản lĩnh như vậy, có thể không tiếc bỏ ra năm trăm lượng, nói không chừng còn có bản lĩnh kiếm lại nha. Ai cũng đều thích kết giao với người có bản lĩnh kiếm tiền, bọn họ cũng không ngoại lệ.

“Tiêu thị. Ngươi đã có bí phương có thể kiếm tiền như vậy, sao không sớm lấy ra? Ngươi là con dâu Tạ gia chúng ta, lại còn che giấu! Là tính sau khi ở riêng chỉ lo cho một phòng các ngươi trôi qua ngày thật tốt ah! Tạ gia chúng ta có chỗ nào thật xin lỗi ngươi, ngươi lại muốn giấu diếm như vậy!”

Không biết lúc nào Uông thị đã đi vào, không vui nói một câu. Bà ta thấy Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa được mọi người khen lại không hề có chút vui mừng cùng bọn họ. Hiện tại trong lòng bà ta đang tức giận như có lửa đốt người khó chịu. Khi nghe được Tạ Hữu Thuận lấy năm trăm lượng bạc ra sửa cầu, bà ta tí nữa thì một hơi không lên nổi, từ lúc đó tới giờ vẫn như vậy.

Năm trăm lượng đó, Uông thị đời này cũng chưa từng thấy qua. Bà ta nghĩ năm trăm lượng kia có thể mua bao nhiêu đất, có thể mua tòa nhà, mua cửa hàng ở trong thành rồi. Đến lúc đó bà ta cũng có thể tới trong thành hưởng phúc, làm sao còn phải ở lại chỗ nông thôn này, quần hần khi gió trong thôn có cầu hay không. Hai người nhà lão Tứ lại cứ thế ném đi năm trăm lượng. Uông thị nghĩ tại sao mình lại sinh ra tên phá sản như vậy, làm sao lại cưới về một đứa con dâu xui xẻo như thế chứ?

Mọi người đều nhìn Uông thị đứng ở cửa lớn, thấy đi theo phía sau bà ta còn có Phương thị và Lý thị.”Tạ Tứ Từ, Hữu Thuận và vợ Hữu Thuận cũng đang làm chuyện tốt mà. Ngươi đồ mặt tía tai đến nói nhao nhao như vậy, là mất hứng bọn họ dùng tiền sửa cầu cho thôn chúng ta à?”

“Ta xem đúng là vậy, một người bình thường keo kiệt, làm sao bỏ được năm trăm lượng bạc, nghe được bạc kia không rơi tới trong tay mình không chừng rất khó chịu.”

“Thím Tạ, việc này là thím không đúng, sửa cầu lát đường là việc thiện lớn, thím cũng không thể ngăn cản.”

Người trong sân, ngơ ngác một lời ta một câu nói chuyện, hai người Tạ Hữu Thuận đưa tiền sửa cầu cũng không thể để cho Uông thị quấy rối nên toàn bộ mọi người đều nói Uông thị không đúng.

Uông thị vừa nói một câu đã khiến nhiều người phản bác như vậy, cái mặt già có chút tức giận. Phương thị vội đứng ra nói mẹ chồng nàng ta không phải ý này, cũng không phản đối sửa cầu cho thôn. Chẳng qua mất hứng Tiêu Lê Hoa gạt người trong nhà chuyện quan trọng như vậy nên mới tới hỏi.

Mọi người vừa nghe lời này đều nhìn về phía Tiêu Lê Hoa, có người cũng thật sự nghĩ như vậy. Trong tay con dâu có phương pháp tốt lại không nói, cũng khó trách mẹ chồng tức giận. Cũng có người cho rằng công thức kia là của Tiêu Lê Hoa, nàng muốn nói thì nói, không muốn nói cũng không sai, đổi thành bọn họ cũng sẽ nguyện ý ở riêng rồi mới lấy bí phương ra kiếm tiền.

Tạ Hữu Thuận nói với Uông thị: “Nương, bí phương này là người khác dạy cho vợ con thì chính là của nàng.”

Uông thị trừng Tạ Hữu Thuận nói: “Nàng đến nhà chúng ta chính là người của nhà chúng ta, đồ đạc của nàng chính là đồ của Tạ gia chúng ta!”

Lý thị ở một bên chen vào: “Đây là sự chúng ta đi theo phát tài ah, nghĩ một người muốn trèo cành cây cao tình nguyện chịu nghèo cũng không nói ra biện pháp kiếm tiền, thật quá hẹp hòi mà.”

“Lý thị, sao ngươi còn có mặt mũi tới nơi này? Không phải đã nói không cho ngươi tới nơi này sao? Làm sao, lần trước tới trong nhà Lê Hoa lật đồ, đánh trẻ con. Lần này xem hai người bọn họ có tiền lại muốn tới vợ vét sao? Ngươi làm chị dâu có biết xấu hổ hay không vậy?”

Trương Liên Hương nói với Lý thị, nàng nói lời này đã mắng cả Uông thị và Phương thị cùng luôn, nhìn sắc mặt mẹ chồng nàng dâu ba người đỏ lên trợn mắt nhìn nàng, nàng cũng không hề quan tâm.

Lý thị thấy người trong thôn đều nhìn nàng, nói chuyện lần trước nàng tới đây lập tức lui về phía sau hai bước, trong lòng nghĩ Trương Liên Hương này thật đáng hận. Nhưng nàng ta căn bản không hề để ý chuyện không thể tới cửa.

Tiêu Lê Hoa nói: “Lúc ấy ta không nhớ ra được, cũng không có người hỏi ta có bí phương hay không. Nếu không phải có chuyện sửa cầu, ta còn không nghĩ tới đâu. Hơn nữa, đồ trong đầu ta đó chính là của ta, ta muốn nói thì nói, không muốn nói sẽ không nói. Chẳng lẽ còn phải nói ra sao? Nếu như tính rõ ràng, điều này cũng miễn cưỡng coi như đồ cưới của ta. Đồ cưới của ta, ta tất nhiên muốn tự mình giữ lại, cũng chưa nghe nói qua đạo lý giao cho nhà chồng. Nương, không biết ngài tức giận cái gì?”

Uông thị bị hỏi á khẩu không trả lời được, một lúc lâu mới nói: “Trong nhà trôi qua cuộc sống nghèo như vậy, người cũng không thử nghĩ xem làm sao sống tốt hơn? Cũng không tin người không nghĩ ra, người chính là không muốn nói. Dù đây là bí phương của người, để cho trong nhà đi theo dính chút lợi thì làm sao, người ăn thịt còn không cho mọi người đi theo húp chén canh?”

“Mới vừa rồi có người nói ta luôn muốn có cuộc sống sung sướng. Nếu ta thật sự nhớ ra bí phương còn có thể không lấy ra sao? Ta thật sự không có nhớ tới. Các người trách lầm ta. Hiện tại ta nhớ ra rồi, đưa cho thôn sửa cầu, các người không phản đối chứ? Phản đối cũng vô dụng, ta đã đáp ứng mọi người rồi, không thể đổi ý. Hơn nữa nhà này đã phân ra, hiện tại tiền này hai chúng ta có thể làm chủ.”

Tiêu Lê Hoa nói, trong lòng nghĩ may mà ở riêng rồi, nếu chưa ở riêng thật đúng là phiền toái. Bây giờ họ có náo nữa cũng vô dụng, đồ sau khi ở riêng không muốn cho sẽ không cho, không ai nói bọn họ không đúng.

Người trong thôn vừa nghe lời này lập tức ở bên cạnh nói giúp Tiêu Lê Hoa, rồi rít nói Uông thị nhà các nàng đã phân ra, tay cũng đừng có đuổi quá dài.

Ba người Uông thị đang không biết nói gì, Tạ Phát Tài và mấy con trai tới, nghe lời mọi người nói tròn mắt nhìn Uông thị một cái, nói: “Hữu Thuận và vợ Hữu Thuận làm chuyện này rất tốt, bà không đến khen bọn họ, còn tới so đo vợ Hữu Thuận không sớm nói ra, thật sự không có chuyện gì làm sao, tất cả đi về nhà nấu cơm đi!”

Uông thị không phản đối, bị Tạ Phát Tài quở trách như vậy, bà ta thấy mất mặt nhưng cũng mượn bậc thang này để đi về. Phương thị và Lý thị cũng ngoan ngoãn đi theo mẹ chồng.

Tạ Phát Tài đi tới trước mặt Tạ Hữu Thuận, vui mừng nhìn hấn, khen hấn làm chuyện này rất tốt. Ba huynh đệ Tạ gia phía sau ông ta cũng ríu rít tán dương.

Người trong thôn vừa thấy người Tạ gia đang nói chuyện đều vội vàng cáo từ rồi đi, trong viện rất nhanh yên tĩnh lại.

Tạ Hữu Hòa chất vấn hỏi đầu tiên: “Tứ đệ, các người thoáng cái lấy ra năm trăm lượng, món tiền lớn nha. Làm sao các người lại bỏ được thế? Có phải trong tay còn có bí phương càng kiếm được nhiều tiền hơn hay không? Nói ra nghe một chút, chúng ta là người một nhà, muốn phát tài mọi người cùng nhau phát tài.”

Tạ Hữu Khang cũng nói: “Đúng vậy a, chúng ta đều là người một nhà, Hữu Thuận, đệ cũng không thể che giấu nữa.”

Tạ Hữu Thái đứng ở một bên không nói lời nào, hấn cũng không muốn chiếm lợi, cảm thấy đại ca, tam đệ nói chuyện thật khó nghe.

Tạ Phát Tài trông mong nhìn Tạ Hữu Thuận, ông nghĩ tới hiện tại trong nhà cũng thật sự không có tiền rồi. Nếu có thể có một con đường kiếm tiền cũng không tồi, cũng không phải muốn cướp, chẳng qua chỉ dính chút lợi mà thôi.

Tiêu Lê Hoa đã biết trước có thể như vậy, Tạ Hữu Thuận cũng đã sớm biết, hai vợ chồng sớm đã có chuẩn bị. Tạ Hữu Thuận nói: “Nếu bí phương có nhiều như vậy còn có thể gọi bí phương sao? Hơn nữa bí phương là người khác dạy cho vợ ta, cũng không phải của ta.”

“Nàng là vợ của đệ thì của nàng chính là của đệ đấy.”

Tạ Hữu Hòa nói, nhìn Tiêu Lê Hoa một cái, trong lòng nghĩ phụ nữ đến nhà chồng thì phải nghe lời đàn ông. Chỉ có điều Tiêu Lê Hoa cũng không phải nữ nhân dễ chọc. Hiện tại vừa nhìn thấy nàng trầm mặt nhìn hấn, Tạ Hữu Hòa nói cũng có chút chột dạ.

Tạ Hữu Thuận nói: “Sao có thể muốn đồ cưới của vợ? Tam ca, hình như huynh cũng không lấy đồ cưới của tam tẩu, đến bây giờ đồ cưới của tam tẩu vẫn ở trong tay tẩu ấy đấy thôi?”

Tạ Hữu Hòa bị chẹn họng, quả thật hấn không động được đồ cưới của Lý thị. Hơn nữa có đôi khi hấn buồn bán lời chút tiền cũng sẽ giao cho Lý thị, người khác muốn thì nói là đồ cưới của Lý thị, như vậy bọn họ có thể tích góp nhiều tiền một chút.

Lúc này Tiêu Lê Hoa nói: “Ta muốn giúp người nào thì sẽ giúp người đó. Bí phương là của ta, để cho ta cao hứng, ta sẽ giống như sửa cầu cho thôn không tiếc bỏ ra năm trăm lượng, lại khiến ta mất hứng, năm vạn tiền cũng đừng muốn dựa vào ta mà có! Cha, lúc chúng ta ở riêng một đồng tiền cũng không được phân. Hiện tại tất cả sinh hoạt đều tự mình kiếm được, lúc ấy trừ nhị ca tới hỏi một tiếng cũng không thấy người khác tới hỏi, không nghe thấy có người nói kéo nâng chúng ta một cái. Hiện tại chúng ta tốn ít tiền vì thôn, các người đều tới rồi. Nếu chúng ta không có bí phương khác, có phải các người còn nghĩ rằng nhà ta không giúp các người hay không? Có phải muốn hận chúng ta hay không? Nếu thật sự như vậy, chúng ta cũng không có cách nào sống tiếp.”

Tạ Hữu Thái nói: “Tứ đệ muội, muội đừng vội, chúng ta không có ý tứ gì khác, muội nên sống thật tốt cùng Lão Tứ.”

Tạ Phát Tài vội vàng nói: “Vợ Lão Tứ, con không cần nghĩ nhiều, con và Hữu Thuận sống thật tốt, có năng lực giúp đỡ huynh đệ thì giúp, không có năng lực cũng không cần vội. Sắc trời cũng đã muộn, chúng ta còn muốn về nhà ăn cơm, ta đi trước đây.” Tạ Phát Tài vừa nói vừa gọi ba đứa con trai rồi đi. Ông ta cũng không muốn đưa con trai thứ tư vừa mới trôi qua cuộc sống tốt một chút tại làm âm ỉ lên.

Tạ Hữu Khang, Tạ Hữu Hòa có chút không tình nguyện rời đi. Tạ Hữu Thái vỗ vỗ bả vai Tạ Hữu Thuận rồi cũng cùng đi theo.

“Mới vừa rồi, ta nói chuyện với cha chàng như vậy, chàng không tức giận sao?” Tiêu Lê Hoa hỏi.

“Không có chuyện gì, chỉ cần đừng thật sự khiến cuộc sống không thể sống tiếp là được.” Tạ Hữu Thuận nói, thật ra thì hắn cảm thấy mấy lời vừa rồi nương tử hắn nói thật sự rất hà tiện.

Tiêu Lê Hoa cười cười, sau đó bắt đầu nấu cơm, giã vò một ngày như thể bụng đã sớm đói.

Ăn cơm xong, sắc trời đã tối, một nhà bốn miệng ở dưới ánh đèn nói chuyện một lát, sau đó nằm xuống, hai đứa bé trước tiên ngủ thiếp đi. Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa nhẹ giọng nói chuyện. Nói xong hai người đều nhắm mắt, trong đêm tối tay Tạ Hữu Thuận từ từ tìm kiếm cảm tay Tiêu Lê Hoa. Sau đó từng chút từng chút sờ lên phía trên, sờ tới mặt Tiêu Lê Hoa, hắn cảm giác mặt Tiêu Lê Hoa nóng bỏng tay.

Trái tim Tiêu Lê Hoa đập thật mạnh, có chút khẩn trương nhưng lại cũng có chút mong đợi. Dù sao đời trước nàng cũng là một phụ nữ có chồng. Hiện tại bên cạnh có một người đàn ông hợp ý nàng, nếu như đã tiếp nhận, nàng cũng không định đè nén chính mình. Tiêu Lê Hoa vươn tay. Trong bóng đêm, từ từ vang lên âm thanh ngượng ngùng, đêm dài đằng đẵng, xuân ý nồng thắm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Phản ứng của thôn Thượng Cầu

Ngày thứ hai Tiêu Lê Hoa tỉnh hơi trễ, nàng mở mắt thì phát hiện trời đã sáng rồi, đột nhiên nhớ tới chuyện tối hôm qua, mặt có chút nóng lên, khẽ nhắm mắt lại, người xem bốn phía một chút phát hiện chỉ một mình nàng ở trên giường gạch. Từ từ ngồi dậy, phát hiện eo chân và cánh tay đều có chút ê ẩm, mặt lại nóng lên rồi, nghĩ Tạ Hữu Thuận tình lực thật dồi dào. Có lẽ bởi vì làm chuyện đêm qua đã kích thích nàng, nàng lại nhớ nhiều hơn về trí nhớ của Tiêu Lê Hoa.

Trong trí nhớ Tiêu Lê Hoa, cuộc sống vợ chồng với Tạ Hữu Thuận không có mấy lần, mỗi lần đều hết sức vội vàng. Hơn nữa hai người đều rất lãnh đạm, Tiêu Lê Hoa chường mặt Tạ Hữu Thuận, luôn lộ vẻ không tình nguyện. Tạ Hữu Thuận tất nhiên cũng không nhiệt tình nói. Mà đêm qua hai người bọn họ đều tâm ý tương thông, người tình ta nguyện, tự nhiên cực kỳ nóng bỏng.

“Nương tử nàng đã tỉnh? Ta làm cơm, nàng dậy ăn chút ít nhé!”

Tạ Hữu Thuận vén rèm lên thấy nương tử ngồi trên giường gạch, cổ áo hơi nói lỏng, có thể thấy một mảnh tuyết trắng, tóc trước khi ngủ tản ra vốn đã dùng dây buộc ở thắt lưng, hiện tại lại càng rời rạc, sợi tóc đen nhánh xổ trước ngực sau lưng, khuôn mặt hơi đỏ giống như hoa đào mùa xuân nở rộ đẹp nhất, ánh mắt tựa như sương sớm lấp lánh tỏa sáng, đôi môi hồng nhuận nhuận khiến cho hắn nghĩ tới quả hồng trên núi, nghĩ miệng nương tử còn ngọt hơn so với quả hồng kia, hắn lại muốn tới cắn hai cái.

Nương tử như vậy khiến miệng Tạ Hữu Thuận phát khô, tim đập như sắp nhảy ra khỏi miệng. Thân thể lại nổi lên phản ứng, hắn lập tức nói nương tử đã làm cơm cho nàng để che dấu lúng túng.

Tạ Hữu Thuận nghĩ hóa ra mình cũng thích cùng vợ làm chuyện như vậy. Trước kia ở chung một chỗ với đám đàn ông khác, khó tránh khỏi sẽ nói chút chuyện về phụ nữ, nghe bọn họ khoe khoang, nhìn ánh mắt những người đó như sói đói, hắn đã nghĩ nào có sáng khoái như vậy. Hắn cưới nương tử cũng không thấy tốt, giống như ôm khúc gỗ vậy. Đến bây giờ có tình cảm với nương tử, nương tử chủ động ôm hắn và thân cận hắn, hắn mới phát hiện thì ra mình cũng kích động. Hắn như con hổ đói bụng một mùa đông xuống núi, hận không thể ăn sạch nương tử. Nếu không phải bản tính ôn hòa, hôm nay chắc chắn Tiêu Lê Hoa sẽ không chỉ đau xương sống thắt lưng đơn giản như vậy.

Tạ Hữu Thuận nghĩ không trách được đàn ông đều muốn kết hôn cưới vợ. Hóa ra trừ sinh con, còn thích ngủ cùng nương tử làm chuyện vui vẻ như vậy.

“Tốt, vậy thì dậy thôi.”

Tiêu Lê Hoa thấy sắc mặt Tạ Hữu Thuận lúng túng, nàng cũng có chút lúng túng nhưng càng vui vẻ nhiều hơn. Chuyện vợ chồng hòa thuận, sau đó nuôi nấng đứa con, đời này nàng đã viên mãn.

Tạ Hữu Thuận dùng rèm cửa che lại mình, cố gắng kìm nén xúc động vừa mới nổi lên, bây giờ nghe thấy giọng nương tử bởi vì vừa tỉnh có chút khàn khàn lại lập tức lại có tinh thần rồi, hắn vội vàng xoay người đi.

Tiêu Lê Hoa mặc quần áo từ từ, thu dọn giường gạch gọn gàng, sau đó mới xuống đất, vén rèm đến nhà chính đã thấy Thạch Đầu, Mộc Đầu chạy vào.

“Nương, người đã tỉnh, cha nói người mệt mỏi, bảo chúng con không nên gọi người. Bây giờ người còn mệt không?” Thạch Đầu mở to mắt to hỏi, phát hiện hình như nương không có tinh thần như bình thường, trong lòng có chút lo lắng. “Nương, nếu người mệt thì trở về nằm đi. Con biết nấu cơm, đến lúc đó con bưng cơm đến đầu kháng cho người.”

Giong Tiểu Mộc Đầu mềm nhũn nói: “Con biết nhặt rau, biết thả củi.”

Tiểu Lê Hoa đi qua hôn một cái trên mặt từng người nói: “Nương không mệt. Mộc Đầu, Thạch Đầu đều là đứa bé ngoan của nương, hiếu thuận nương như vậy, nương làm món ăn ngon cho hai đứa nhé.”

Hai đứa bé vừa nghe có ăn ngon ánh mắt lập tức sáng ngời. Mặc dù mỗi ngày Tiểu Lê Hoa làm cơm cho bọn hắn đều ăn thật ngon nhưng mỗi lần bọn họ ăn vào đều sẽ cảm giác được đó là một bữa cơm ăn ngon nhất. Hơn nữa Tiểu Lê Hoa nấu cơm đa dạng, nương nói ăn ngon có thể chính là món ngon bọn họ chưa ăn qua.

Tiểu Mộc Đầu nước miếng không tự được mà chủ chảy ra ngoài, dùng tay nhỏ lau một cái, ngẩng đầu hỏi: “Nương, cái gì ăn ngon? Là thịt thịt sao?” Tiểu Mộc Đầu nhớ đến ngày hôm qua cha mẹ lại mua về rất nhiều thịt thịt, nương làm thịt thịt ăn ngon nhất.

Tiểu Lê Hoa dùng ngón tay đẩy đẩy cột tóc trên đầu hắn dùng tơ hồng cột thành cái nắm nhỏ, cười nói: “Đúng vậy, là thịt thịt, hôm nay mẫu thân làm thịt kho tàu cho các con, không làm cà cho các con ăn, không giống với cà hầm cách thủy bình thường làm. Đến lúc đó đừng có lại ăn tới mức khiến bụng nhỏ kéo căng thành dưa hấu nhỏ.”

Tiểu Mộc Đầu nhào tới trên người Tiểu Lê Hoa nói: “Nương xoa xoa cho bụng nhỏ.”

Thạch Đầu nhìn đệ đệ nhào qua làm nũng với nương, hắn cũng muốn nhào qua. Nhưng vừa nghĩ mình đã là đứa bé trưởng thành rồi, không thể làm nũng nữa, nếu không sẽ khiến người ta chê cười, cho nên hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Tiểu Lê Hoa nhìn ở trong mắt, nghĩ đứa nhỏ này thật hiểu chuyện, mới lớn có một chút như vậy. Nương đưa tay kéo thẳng bé qua, cũng duỗi tay vuốt vuốt đầu thẳng bé, nói: “Đến lúc đó Thạch Đầu cũng không nên ăn nhiều nha. Nếu ăn nhiều rồi, ăn nhiều thì cũng không phải dưa hấu nhỏ, mà là trái dưa hấu rồi, đến lúc đó nương vỗ nhẹ là có thể xác định có phải chín hay không. Thạch Đầu của chúng ta đáng yêu ngoan như thế, vậy nhất định là trái dưa hấu tốt nhất, cát nuôi đấy.”

“Nương.” Thạch Đầu cũng bị trêu chọc cười rộ lên.

Tiểu Lê Hoa nghĩ trẻ con thật dễ dàng vui vẻ. Hai đứa con trai bảo bối của nương cũng rất ngoan ngoãn, quá dễ dụ rồi. Thật ra nương không để ý hai đứa bướng một chút, dù chọc chút ít họa cũng không sao, có đứa bé nào mà không chọc họa chứ.

Tạ Hữu Thuận bụng đồ ăn dưa muối làm xong vào, thấy ba mẹ còn xúm lại cười thành một đoàn, hắn cũng cười, gọi bọn họ ăn cơm.

Điểm tâm rất đơn giản, chính là cháo đặc còn có dưa leo muối, dưa leo đang lúc ăn ngon, chỉ cần dùng lưỡi đao đập đập, thêm chút ít xì dầu và muối, lại đập chút tỏi thì đã có một món ăn ngon, chua chua giòn giòn, có rất ít người không thích ăn. Mặt khác Tạ Hữu Thuận còn nấu ba quả trứng gà, ngoại trừ chính hắn, mỗi người một quả.

Trong lòng Tiểu Lê Hoa ấm áp, bình thường trong nhà luộc trứng gà chỉ nấu hai quả, người lớn không có, chỉ có của trẻ con. Hôm nay Tạ Hữu Thuận cũng nấu cho nương một quả, là bởi vì chuyện ngày hôm qua nên bỏ thân thể cho nương sao. Nương bóc vỏ trứng gà sau đó thả vào trong chén Tạ Hữu Thuận.

Tạ Hữu Thuận lập tức gấp trứng gà từ bát cháo ra thả vào trong chén Tiểu Lê Hoa.

“Nàng ăn đi, ta đàn ông ăn trứng gà cái gì.” Tạ Hữu Thuận vừa nói vừa bung lên chén, không để Tiểu Lê Hoa chuyển trứng gà về.

Thạch Đầu đưa trứng gà trong tay cho Tạ Hữu Thuận, nói: “Cha, trứng gà cho người ăn.”

Tiểu Mộc Đầu cũng đưa trứng gà trong tay qua. Kể từ khi ở riêng trứng gà trong nhà bọn họ không bán nữa, vẫn để nhà mình ăn. Hai đứa bé gần như ngày ngày có thể ăn được một quả trứng gà, đã không giống trước thấy gà đẻ trứng cũng chỉ có thể chảy nước miếng. Tuy cho có chút không nỡ nhưng cho cha thì thẳng bé vẫn cho vô cùng sáng khoái.

Tạ Hữu Thuận nói để cho bọn họ ăn, hắn không ăn.

Tiểu Lê Hoa cầm trứng gà chén cẩn thận kẹ lại thành hai nửa, lấy một nửa cho Tạ Hữu Thuận, quay đầu nói với các con: “Tốt lắm, hiện tại cha các con cũng có, nhanh ăn đi.”

Lúc này Thạch Đầu Mộc Đầu mới tự mình ăn cơm, Tiểu Lê Hoa nói với Tạ Hữu Thuận, sau này không nên tiết kiệm một phần đồ. Tạ Hữu Thuận cười đáp ứng, ăn trứng gà trong chén, trong lòng ngọt giống như ăn đường. Hắn nghĩ cuộc sống của mình bây giờ chính là cuộc sống hắn vẫn nghĩ khi nằm mơ. Nương từ ôn nhu sẵn sàng, con trai hiếu thuận hiểu chuyện, không cần buồn rầu vì tiền. Nếu như nói còn có chút tiếc nuối duy nhất thì chính là trong nhà còn thiếu một tiểu khuê nữ, một tiểu khuê nữ mềm mại non nớt đẹp mắt giống như nương tử.

“Chàng cứ nhìn ta làm gì?” Tiểu Lê Hoa thấy Tạ Hữu Thuận nhìn nương chăm chăm, ánh mắt kia rất sáng.

“Nương tử, nếu không nương sinh một đứa con gái nhé, có hai tiểu tử này rồi, chúng ta còn thiếu khuê nữ.”

“Con đang ở đây làm trò nói cái gì đó!”

Mặt Tiểu Lê Hoa nóng lên, thấy Thạch Đầu Mộc Đầu đều nhìn nương, trong lòng trách Tạ Hữu Thuận không có chuyện gì nói cái này làm gì. Chỉ có điều

trong lòng nàng cũng thật sự muốn lại sinh con. Đồi trước nàng đã không sinh, đồi này nàng có con trai rồi nhưng tất cả đều là có sẵn. Nàng vẫn không cảm nhận được cảm giác hạnh phúc mang thai mười tháng. Nàng nghĩ nếu như có thể cảm nhận một lần thì tốt rồi, nàng không sợ mệt không sợ đau. Hiện tại có hai đứa con trai rồi, nếu có thể có một cô con gái nhỏ nữa, vậy thật không có gì tốt hơn. Tiêu Lê Hoa nghĩ nàng sẽ cho con gái mặc quần áo thành một búp bê, làm cho con bé trở thành một tiểu cô nương hạnh phúc nhất.

“Nương, con muốn muội muội.” Thạch Đầu nói, thằng bé thấy người khác có muội muội, thằng bé cũng muốn. Mộc Đầu nghe được ca ca nói muốn muội muội, thằng bé cũng kêu muốn muội muội.

Tiêu Lê Hoa trừng Tạ Hữu Thuận một cái, nói với các con: “Các con phải ngoan, chờ muội muội xem các người đủ nghe lời đủ lợi hại rồi, mới có thể đến làm muội muội hai đứa.”

Thạch Đầu và Mộc Đầu lập tức gật đầu, nói bọn họ sẽ rất nghe lời, sẽ biến thành rất lợi hại.

Tiêu Lê Hoa nhìn hai đứa con trai tranh giành biểu lộ quyết tâm, trong lòng nghĩ nếu không sinh con gái mà lại sinh con trai, không biết hai tiểu tử này có thể thất vọng hay không. Xem ra vì hai người bọn họ cũng phải sinh con gái ah.

Tạ Hữu Thuận nghe được Tiêu Lê Hoa nói như vậy cũng biết nàng nguyện ý sinh thêm con cho hắn, trong lòng càng vui vẻ hơn. Ban đầu lúc sinh hai đứa con trai nàng cũng không cao hứng, ngay cả cho con bú cũng không muốn. Hắn biết chỉ khi một người phụ nữ nguyện ý cho sinh con một người đàn ông mới là thật lòng muốn lưu lại ngôi nhà đó. Hiện tại nương từ càng đòi càng tốt, hắn cũng càng ngày càng muốn giữ nàng lại, nếu trước kia nương từ chạy có lẽ hắn còn có cảm giác thờ phào một hồi nhưng bây giờ lại không nghĩ như vậy.

Cơm nước xong xuôi, Tạ Hữu Thuận phải đi tìm thôn trưởng, sửa cầu là chuyện lớn, tất nhiên muốn cùng nhau làm với thôn trưởng, còn muốn kêu tất cả người trong thôn có thể giúp đỡ công việc.

Ngày hôm qua Tạ Hữu Thuận bọn họ vừa nói xuất tiền, khiến người trong thôn cao hứng hòng mất. Tất cả mọi người đều thấy mình một đồng tiền cũng không ra thì quá kỳ cục, cho nên cuối cùng quyết định bọn họ cũng muốn ra sức. Thức ăn cho đám thợ cả sửa cầu cũng do bọn họ ra, chỗ ở cũng do người trong thôn cung cấp.

Tiêu Lê Hoa ở nhà làm công việc, dê bò gà toàn bộ đã cho ăn xong. Nàng ở vườn rau xanh dạo qua một vòng, phát hiện cũng thu dọn hết sức lưu loát. Nàng vào nhà ngồi trên giường gạch quyết định làm quần áo. Khí trời rất nóng, nàng muốn làm một ít quần áo cho hai đứa bé. Vừa làm một lát Ngọc Nương đã tới tìm nàng rồi, lại một lát sau Trương Liên Hương cũng tới.

Ba người vừa làm vừa nói chuyện. Tạ Khánh Phong và Vương Đại Sơn cũng đi giúp đỡ, thương lượng chuyện sửa cầu rồi. Sửa cầu thành chuyện lớn hàng đầu của người trong thôn rồi, ba người tất nhiên nói nhiều nhất là chuyện sửa cầu.

“Lê Hoa, người nói cầu kia hoàn thiện còn có thể cho người thôn Thượng Cầu đi sao?” Ngọc Nương hỏi.

“Không cho đi! Ban đầu bọn họ uy hiếp chúng ta thế nào? Đuổi tất cả cô nương thôn chúng ta chạy về nhà mẹ đẻ, không phải muốn buộc thôn chúng ta xuất tiền sửa cầu sao? Thiệt thối bọn họ nghĩ ra được, lòng dạ quá ác độc. Hiện tại thôn chúng ta sửa cầu, thôn bọn họ cũng đừng có muốn đi, để cho bọn họ được như ý muốn đi thôi.” Trương Liên Hương căm giận nói, trong tay đang đóng đế giày, động tác dưới tay nàng càng hung ác hơn.

Ngọc Nương gật đầu, thật ra thì trong lòng nàng cũng nghĩ như vậy.

Tiêu Lê Hoa nói: “Không cho, ta đã nói với cha Thạch Đầu. Lần này sửa cầu muốn sửa ở đầu thôn chúng ta. Người thôn Thượng Cầu bọn họ muốn đi nào có chuyện tốt như vậy. Hơn nữa, không phải bọn họ sớm đã có đường lui sao? Con trai thôn trưởng kia đã đính hôn với cô nương thôn Ngũ Cốc đấy sao? Vậy hãy để cho bọn họ đi thân cận ah! Thôn chúng ta cũng không có cô nương gả cho con trai nhà hắn.”

Quan hệ giữa Tiêu Lê Hoa và Như Ý tuy không tốt nhưng đó là muội muội Tạ Hữu Thuận. Như Ý bị từ hôn cũng là đánh mặt Tạ gia, chính là đánh mặt Tạ Hữu Thuận. Nàng là vợ Tạ Hữu Thuận, nàng phải giúp đỡ hắn lấy mặt mũi trở về.

Trương Liên Hương và Ngọc Nương vừa nghe, nghĩ thôn Thượng Cầu thật sự đừng nghĩ đi cây cầu kia rồi. Nghĩ tới người thôn Thượng Cầu đen mặt, trong lòng hai người cũng muốn vui mừng.

Thôn Hạ Cầu sôi động muốn sửa cầu, thôn Thượng Cầu rất nhanh đã biết. Bởi vì trong hai thôn có đồng ruộng nối liền nhau, bình thường trông trọt đều có thể gặp chung một khối. Kể từ khi xảy ra chuyện sập cầu, người hai thôn thấy nhau mặt mày băng bó. Hiện tại người thôn Hạ Cầu đều mang theo nụ cười, nhất là khi nhìn người thôn Thượng Cầu thì càng cười vui vẻ hơn. Nghĩ tới phong thủy luân chuyển nha, lúc đầu bọn họ chế giễu, hiện tại đến phiên bản thân cười.

Muốn người thôn Thượng Cầu tức giận, dĩ nhiên người thôn Hạ Cầu nói chuyện sửa cầu ra, đây cũng không phải bí mật, cho người thôn Thượng Cầu tức giận đi.

Người thôn Thượng Cầu thoáng cái toàn bộ nổ tung rồi, có người đi thôn Hạ Cầu nhìn, thật đúng đã chuẩn bị vật liệu, đã có thợ sửa cầu ở đó thương lượng xây cầu kiểu gì. Người thôn Hạ Cầu thấy bọn họ lập tức xua đuổi bọn họ, bảo họ sau này ít đến thôn bọn họ, cầu kia lại càng đừng hòng đi. Sau khi người thôn Thượng Cầu trở về nói chuyện, trong thôn không ít người ỉu xìu.

Hóa ra người trong thôn cảm thấy bọn họ có thể đi được một cái cầu khác, mặc dù đi trong trấn trong thành muốn vòng xa hơn nhưng ít nhất có thể đi được nha, thuận tiện hơn so với thôn Hạ Cầu. Bọn họ cảm thấy mình rất may mắn. Hiện tại thôn Hạ Cầu muốn sửa cầu mới rồi, vừa ra thôn không cần đi đường vòng đã có thể tới đường lớn đi trên trấn rồi, trong lòng bọn họ lập tức cảm thấy không thối bằng. Toàn bộ đều đi chỗ thôn trưởng nào loạn.

Thôn trưởng thôn Thượng Cầu cũng buồn bực, những năm này ông ta vẫn cảm thấy tài trí hơn người so với thôn Hạ Cầu, người nào không biết thôn Thượng Cầu giàu có hơn thôn Hạ Cầu. Kết quả lần này ông ta lại bị thôn Hạ Cầu vả mặt. Ông ta thấy uy nghiêm của mình bị đả kích. Chỉ có điều ông ta cũng kỳ quái thôn Hạ Cầu lấy đâu ra bạc sửa cầu ah, chính là thôn bọn họ muốn một mình sửa một cây cầu cũng không thể. Ông ta lập tức cho người đi hỏi thăm, tất nhiên để cho nàng dâu thôn Hạ Cầu gả tới đi nghe ngóng.

Những nàng dâu kia trở lại, nói chuyện các nàng vừa hỏi thăm được, ánh mắt thôn trưởng thôn Thượng Cầu đều đỏ rồi. Nghĩ làm sao thôn mình lại không có người nguyện ý một nhà sửa cầu nha! Khiến ông ta đỏ mặt chính là người nguyện ý xuất tiền lại chính là nương tử nhà cao cửa đại con dâu bị ông ta lui hôn!

Con trai thôn trưởng nghe tin như thế lập tức đen mặt, có người gần nhà trưởng thôn đã nghe thấy bên trong có tiếng ồn ào truyền ra, là con trai thôn trưởng đang nào loạn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Thịt lạp khô

Edit: Tâm Tĩnh

Beta: Tiểu Tuyền

Lần này cuối cùng thôn Hạ Cầu có thể nhường mảy trước đáng vẽ quê mùa của người thôn Thượng Cầu một hồi. Nghĩ tới sau này người thôn bọn họ không cần đi vòng xa, mà đường thôn Thượng Cầu đi so với trước càng dài hơn, nụ cười trên mặt bọn họ đều lớn hơn rất nhiều.

Người thôn Thượng Cầu nhìn cầu thôn Hạ Cầu ngày ngày sửa sửa, toàn bộ giống như cỏ cây lớn dưới ánh mặt trời.

Thôn Thượng Cầu làm âm ỉ nhất chính là nhà trưởng thôn, người trong thôn trách thôn trưởng ban đầu không cùng sửa cầu với thôn Hạ Cầu, trách con trai nhà ông ta lui hôn sự với Tạ gia. Thôn trưởng trong lòng tức giận, nghĩ không muốn ra bạc sửa cầu là người trong thôn đồng ý. Tuy chuyện từ hôn con trai không vui nhưng cuối cùng cũng không lên tiếng nữa, làm sao hiện tại toàn bộ trách đến trên đầu của ông ta?

Thiên hạ không có bức tường nào gió không lọt qua được, những chuyện đó của thôn Thượng Cầu toàn bộ truyền tới thôn Hạ Cầu. Mọi người thôn Hạ Cầu đều cảm thấy hả giận, nhất là Tạ gia. Hiện tại Như Ý đã bình thường trở lại. Bởi vì nhà Tạ Hữu Thuận ra bạc sửa cầu, nàng là muội muội của Tạ Hữu Thuận nên cũng thơm lây. Hơn nữa nàng bình thường trở lại cũng đều vì hiện tại người lui hôn nàng – nhà trưởng thôn của thôn Thượng Cầu lại khiến mọi người oán hận nhất, cho nên cũng không ai cười nhạo nàng ta nữa. Nàng nghe nói Cao gia hối hận cũng không nói cái gì, chẳng qua rất rõ ràng nụ cười trên mặt càng nhiều hơn.

Tất cả đều phát triển theo phương hướng tốt, trong sự chờ đợi của người thôn Hạ Cầu, rốt cục cầu hoàn thiện. Đây là một cây cầu đá, nhìn hết sức bền chắc, có thể đi song song hai chiếc xe, hai bên có lan can bảo vệ cao nửa người, thợ làm cầu còn khắc hoa văn ở phía trên, cây cầu bông lộ vẻ rộng lớn khí thế.

Người thôn Hạ Cầu không ngừng đi tới đi lui ở phía trên, trên mặt toàn bộ mọi người đều mang theo nụ cười hưng phấn.

Thôn trưởng đứng ở đầu cầu vừa rút thuốc lá rồi mỉm cười, vừa nói chuyện với Tạ Phát Tài, không ngừng khen ngợi hai người Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa nhân nghĩa. Tạ Phát Tài nghe trong lòng vừa cao hứng lại xấu hổ, nghĩ tới ban đầu lúc con trai ira ngoài ở riêng, trừ những thứ trong nhà ông ra, cũng chỉ được phân ba mẫu đất cày. Hiện tại hẳn có thể sửa cầu cho thôn nhưng lại không hề liên quan tới nhà cũ bọn họ, thật sự hổ thẹn.

Thôn trưởng thấy Tạ Phát Tài như vậy, trong lòng gật đầu. Bây giờ nhìn Tạ Hữu Thuận thế nào ông đều thấy thuận mắt. Nghĩ tới Tạ Hữu Thuận ra bạc, Ưông thị còn đi gây khó dễ, ông đã muốn giúp Tạ Hữu Thuận lôi kéo Tạ Phát Tài thử xem, để cho sau này người làm cha hướng về Tạ Hữu Thuận nhiều hơn một chút.

Ưông thị đứng cách đó không xa, nghe bên này nói chuyện trong lòng nghĩ đứa con trai thứ tư này đã có tiền đồ. Chỉ có điều nếu bạc đó thuộc về bà ta thì tốt rồi. Đây chính là năm trăm lượng ah, cả đời bà ta cũng chưa từng thấy qua nhiều bạc như vậy. Chỉ cần vừa nghĩ như vậy, Ưông thị lại càng không hài lòng đối với Tạ Hữu Thuận. Bà ta lập tức trừng mắt liếc nhìn Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa đứng ở bên cạnh cách đó không xa.

Tiêu Lê Hoa đứng lúc nhìn thấy liền nói với Tạ Hữu Thuận: “Hình như nương không quá cao hứng, đang trừng chúng ta kìa.”

Tạ Hữu Thuận bất đắc dĩ nói: “Đoán chừng bà nhìn cầu một lần thì sẽ trừng chúng ta một lần.”

Tiêu Lê Hoa nghe liền cười một tiếng, nghĩ thầm mẹ chồng này yêu tiền, năm trăm lượng bạc không tới trong tay bà, cứ như vậy biến thành một cây cầu, quả thực mỗi khi nhìn thấy cây cầu kia sẽ khó chịu. Tiêu Lê Hoa nghĩ mẹ chồng thích trừng thì trừng đi. Dù sao bà cũng phải quen tiền của con trai con dâu không thuộc về bà quản lý.

Người trong thôn rất yêu quý bảo vệ cây cầu kia, mỗi lần chỉ cho mười người đi qua, nhiều hơn đều không cho đi, đều đứng ở bên cạnh nhìn nói chuyện cười đùa. Thôn Hạ Cầu một mảnh vui mừng, bên kia thôn Thượng Cầu không khí trầm lắng.

Bởi vì thôn Hạ Cầu được xà được tức giận, trên con đường từ thôn Thượng Cầu tới đây sửa một bức tường cao hơn nửa người để phòng người thôn Thượng Cầu lên lút đi qua. Ít nhất phải cũng cần xe thôn Thượng Cầu muốn đi qua, quyết định này đều chiếm được mọi người trong thôn đồng ý.

Tiêu Lê Hoa thấy vậy cười không ngừng, cảm thấy người trong thôn còn rất thông minh. Chỉ có điều nàng cũng cảm thấy làm như vậy thật tốt, quá hả giận.

Cầu hoàn thiện, cuộc sống người trong thôn lại từ từ khôi phục bình thường. Hoa màu trong đất mọc rất tốt, bắp đã lớn lên rất cao, lúa cũng trở bông, có thể tưởng tượng đến cảnh tượng mùa thu phải một phen thu hoạch.

Cuối cùng Tiêu Lê Hoa cũng tìm được cơ hội để cho Tạ Hữu nhân tiện mang nàng đến trên núi gần đó đi một vòng, không dám đi vào sâu, trong đó có thể có sói hoặc heo rừng. Tiêu Lê Hoa phát hiện mình hơi xui xẻo, núi này trừ chút quả dại cũng không có cái gì tốt. Tất cả đều là vài cây lớn, mặt khác chính là cỏ dại phát triển rất cao. Đường đi rất khó khăn, vào núi không hề dễ dàng giống như trong tiểu thuyết viết. Trừ hái được một chút quả dại, Tạ Hữu Thuận chém một bó củi, cũng không có kinh nghiệm kỳ lạ gì khác.

Đôi khi xuống núi, Tiêu Lê Hoa quay đầu lại nhìn núi lớn, khẽ thở dài, nghĩ tới chỉ dựa vào núi lớn cho nàng tài phú cũng không dễ dàng. Chỉ có thể dựa vào bản thân, cũng may thể giới này là thể giới song song, một vài thứ ở hiện đại chỗ này cũng không có. Nàng có thể mượn cơ hội kiếm tiền, giống như trứng gà muối còn có làm tương không phải là biện pháp kiếm tiền sao? Chỉ cần lại khiến nàng phát hiện ra một hai dạng, nàng sẽ không cần lo lắng vấn đề tiền.

“A..., thô, thô!” Tiêu Lê Hoa đang thất vọng đi tới, đột nhiên thấy hai con thỏ một trước một sau từ bên cạnh chạy luôn qua. Nàng lập tức cao hứng kêu lên, kéo quần áo Tạ Hữu Thuận.

Tạ Hữu Thuận ném củi trên lưng, lấy cung đặt ở giỏ trúc sau lưng Tiêu Lê Hoa xuống, lấy tên từ bao đựng bên hông ra, đặt tên, kéo dây cung căng như trắng rằm muốn bắn con thỏ.

Tiêu Lê Hoa vội vàng kêu lên: “Muốn sống! Muốn sống!”

Tạ Hữu Thuận đã nhắm chuẩn, nhẹ buông tay, tên lập tức bay ra ngoài. Một tên bắn xong hắn cực kỳ nhanh chạy về phía trước mấy bước, lại bắn ra một mũi tên.

Tiêu Lê Hoa nghĩ động tác Tạ Hữu Thuận bắn tên thật là đẹp trai, sau đó mới đuổi theo nhìn xem có bắn trúng hay không, vừa nhìn trên mặt đất không xa trước sau năm hai con thỏ bị mũi tên bắn vào chân sau, đang nằm phịch trên mặt đất.

“A...! Bắn vào rồi! Hữu Thuận, chàng thật là lợi hại!”

Tiêu Lê Hoa khen ngợi Tạ Hữu Thuận, Tạ Hữu Thuận được nương tử khen về mặt tươi cười, đi qua giúp đỡ bắt hai con thỏ còn đang nằm tới đây, cầm nhỏ mũi tên trên đuôi bọn chúng xuống rồi ném tới trong sọt.

“Nương tử, nàng muốn con thỏ này sống là muốn nuôi sao?”

“Đúng vậy a, chúng ta nuôi chúng. Thỏ sinh thỏ con rất mau, đến lúc đó chúng ta có thể cầm thỏ đi bán.”

Tiêu Lê Hoa cười nói, tìm cái cây gậy treu chọc hai con thỏ kia. Nghĩ nuôi thỏ cũng là một con đường kiếm tiền không tệ. Tuy là tiền ít nhưng cũng là tiền nha. Dù không bán được tiền, nhà mình ăn cũng có thể đỡ thêm.

Tạ Hữu Thuận nói: “Thỏ này không dễ nuôi lắm, trong thôn có người nuôi qua nhưng luôn chết. Nương tử nàng biết nuôi sao?”

“Thử một chút xem sao, nếu nuôi không sống coi như xong.” Tiêu Lê Hoa chưa từng nuôi thỏ. Chỉ có điều sinh ra ở nông thôn tất nhiên có người từng nuôi thỏ. Nàng cũng đi xem thỏ, nghe người khác nói qua vài lần làm sao cho ăn làm sao nuôi, nghĩ không biết dựa vào một chút kiến thức có thể nuôi sống hay không đây, vẫn không nên bảo đảm.

Tạ Hữu Thuận nghĩ cũng phải, nuôi thử một chút, không phải chỉ hai con thỏ sao. Hiện tại trong nhà cũng không thiếu tiền hai con thỏ này. Hai người đeo củi, thỏ và quả dại trở về thôn, trên đường gặp phải mấy hương thân đang cắt cỏ cho heo.

“Huynh đệ Hữu Thuận, vợ Hữu Thuận, từ trên núi xuống à, tìm được thứ gì tốt a? Trên núi có nhiều quả dại hay không? Nếu nhiều ngày mai chúng ta cùng hái đi.”

Một phụ nữ cười nói, ánh mắt nhìn phía trên cái giỏ Tạ Hữu Thuận đang cầm trên tay. Nàng muốn từ phần lượng nhìn xem bên trong có thứ gì, đột nhiên giỏ kia giật giật, nàng ta sợ hết hồn.

“Ồ, ở trong giỏ là cái gì vậy, còn có thể động, không phải thỏ hay thú hoang gì chứ?” Mấy người phụ nữ khác cũng vây sang đây xem.

Tiêu Lê Hoa cười nói: “Lúc xuống núi thấy hai con thỏ.”

“Ai da, thật là vận may tốt, thịt thỏ này rất thơm, nhà mình ăn bổ thân thể nhất. Nếu bán cho từ lâu cũng có thể kiếm tiền hai ba trăm văn tiền ah!”

Người đàn bà kia hâm mộ nói.

Một người trẻ tuổi khác cười nói: “Hiện tại trong nhà Hữu Thuận huynh đệ cũng không quan tâm hai ba trăm văn này rồi, nhất định để nhà mình làm ăn. Các người không thấy được giờ Thạch Đầu Mộc Đầu đều mập mạp, tay nghề Tạ Tứ Tẩu rất tốt.”

Tiêu Lê Hoa nghe cười, nghĩ phụ nữ ở nông thôn chính là thích nói chuyện như vậy. Mặc dù trong lời nói mang theo hâm mộ ghen tỵ nhưng không đáng ghét. Nàng cũng rất thích nói chuyện với các nàng. Chỉ có điều nàng cũng không tính nghe tiếp các nàng nói thỏ nữa, nói thêm gì nữa lại nói nàng định làm hai con thỏ này thế nào.

“Mấy vị tâu tử đệ muội, các người đang lấy cỏ cho heo à. Nay lấy được bao nhiêu ah, nhà các người nuôi heo cũng không tẻ đi? Năm nay nhất định có thể mổ heo ăn tết nha? Đến lúc đó ta phải đi nhà các người mua chút thịt heo, nhớ giữ cho ta chút thịt ngon nhé.”

Tiêu Lê Hoa kéo đề tài nói đến heo những nhà này, giờ nhà nàng không có heo, nàng cũng không định nuôi. Thứ nhất là nuôi nó quá bẩn, hai là nàng cũng nghe không được tiếng kêu thảm thiết lúc mổ heo. Bởi vậy vẫn định đến lúc đó mua sẵn, dù sao cũng không thiếu ít tiền đó. Ăn tết mổ heo, cái từ này vẫn ở trong trí nhớ nàng, trong trí nhớ chỉ có khi đó mới có thể thống khoái ăn thật nhiều thịt heo.

Những phụ nữ kia lập tức đã bị kéo vào đề tài đó, đều cao hứng nói tới lúc đó giết heo nhất định sẽ gọi bọn hắn, sau đó lại kêu khổ, nói chăn heo thật không dễ dàng. Thu nhập trong nhà đều phải dựa vào vài đầu heo, còn nói đến chuyện trong nhà những việc kia đều phải dựa vào tiền bán thịt heo mới có thể làm, thật là nói năng dài dòng.

Tiêu Lê Hoa tìm cơ hội cáo từ rồi cùng Tạ Hữu Thuận tiếp tục đi về nhà. Bởi vì mới vừa rồi Tiêu Lê Hoa nói chuyện cả buổi với những phụ nữ kia về thịt heo, thịt thỏ cho nên đề tài vẫn luôn nói về việc này, vừa nói xong không biết tại sao nàng lại nghĩ đến một vấn đề. Nàng nghĩ trên thế giới này, ngay cả trứng gà muối còn có tương cũng không có, vậy có thịt lợn khô hay không đây? Còn có thịt thỏ xông khói nàng thích ăn nhất.

“Hữu Thuận, lễ mừng năm mới năm nay, chúng ta mua nhiều thịt heo chút làm thịt lợn khô đi, đến lúc đó ta xào thịt lợn khô cho các người ăn.”

Tiêu Lê Hoa nói, nàng nhìn Tạ Hữu Thuận, nghĩ có thể thử một lần thăm dò Tạ Hữu Thuận có biết hay không. Dù sao ở trong trí nhớ Tiêu Lê Hoa, nàng không tìm được sự tồn tại của thịt lợn khô. Ngay cả làm vài biện pháp làm chân giò hun khói cũng không có. Thật giống như người của thế giới này chỉ biết đông lạnh thịt đặt ở phía ngoài với cầm đi muối.

Quả nhiên Tạ Hữu Thuận hỏi: “Thịt lợn khô? Là làm thế nào? Lại là trong sách dạy nấu ăn lão bà bà kia dạy nàngsao? Dễ làm không? Nếu dễ làm đến lúc đó chúng ta làm ăn, ta giúp nàng làm.”

Tiêu Lê Hoa nghĩ quả nhiên không có, trong lòng nàng nghĩ quả nhiên ông trời cũng giúp nàng. Khi nàng xuống núi mới muốn cho nàng phát hiện một hai con đường phát tài tốt, kết quả còn chưa tới nhà lại làm cho nàng tìm được con đường này.

Tiêu Lê Hoa cười nói: “Tốt, đến lúc đó chúng ta cùng nhau làm, khi đó chàng nhất định sẽ thích ăn. Nếu như ăn ngon, chúng ta lại đi bán cho Hoa công tử. Hón nữa ta còn nghĩ đến một chuyện tốt hơn.”

“Chuyện gì thế?” Tạ Hữu Thuận thấy ánh mắt nương tử tỏa sáng, trong lòng đặc biệt muốn biết trong đầu nàng lại nghĩ tới cái gì. Tiêu Lê Hoa nói ý nghĩ trong lòng nàng cho Tạ Hữu Thuận, Tạ Hữu Thuận vừa nghe ánh mắt cũng sáng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Heo con giá rẻ

Tiêu Lê Hoa biết nếu nhà mình có tiền nhất định sẽ có người đồ mắ. Không nói tới người trong thôn, chính là những người nhà cũ Tạ gia đó cũng nhất định sẽ thế. Hón nữa bọn họ còn có thể vì là người Tạ gia mà đến chiếm lợi, đây không phải suy đoán mà là chuyện đã xảy ra. Sau khi nhà nàng mua nhà, lại làm một bữa cơm không tẻ mời người ăn cơm cũng đã khiến Lý thị và Cát Tường tới lục lọi phòng. Sau đó, bọn họ mua dê bỏ lại tới làm ẩm i một trận, sau nữa lại chuyện sửa cầu khiến Ưông thị tới cửa.

Tiêu Lê Hoa nghĩ đến thì ra xem qua điền văn làm ruộng thật giống như luôn xuất hiện tình huống như thế. Trong các huynh đệ có một người phát tài, nếu không kéo theo người trong nhà cũng sẽ bị người chi chò. Hón nữa bởi vì lòng đố kỵ sẽ càng khiến loại chỉ trích đó mở rộng, nghiêm trọng sẽ ảnh hưởng danh tiếng. Ba người thành hổ, nói nhiều hơn rồi, cho dù vốn người một nhà rất tốt cũng sẽ bị người ta nói thành người nhà đó vô tình vô nghĩa.

Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa cũng đã từng nói tới tình huống như thế. Lúc ấy Tiêu Lê Hoa nói nếu có biện pháp có thể giúp mọi người cải thiện cuộc sống, vậy bọn họ cũng sẽ không lại ghen tị đồ mắ bọn họ.

Tiêu Lê Hoa vẫn không có quên chuyện này. Nàng nghĩ chỉ có nhà mình phát tài quả thật làm cho mọi người đồ mắ lại khiến người ta oán hận. Dù giúp đỡ trong thôn sửa cây cầu, đoán chừng cũng không có thể hoàn toàn dập tắt ngọn lửa ghen tỵ đó, cho nên tốt nhất là mọi người cùng nhau kiếm tiền.

Một thôn phồn vinh cũng có thể mang đến chỗ tốt cho một người, giống như người thôn Thượng Cầu đối diện với người thôn Hạ Cầu sẽ có cảm giác tài

trí hơn người. Khi cưới vợ gả khuê nữ hoặc nói chuyện phiếm với người ta, nếu như vừa nói tên thôn, thôn kia là một thôn giàu có là có thể làm cho người ta xem trọng nhiều hơn.

Hơn nữa có đôi khi lòng người cũng không xấu nhưng bởi vì bị tiền ép buộc sẽ cay nghiệt lạnh lùng. Tiêu Lê Hoa thích ở nơi này, nàng đã nghĩ khiến cho thôn này biến thành một thôn yên bình ôn hòa, muốn chung sống hòa bình với người nơi này. Hơn nữa đa số những người khác trong thôn đều chất phác thiện lương, trợ giúp bọn họ, nàng rất cam tâm tình nguyện.

Bởi vì có ý nghĩ đó, sau khi Tiêu Lê Hoa suy nghĩ đến phương pháp có thể trợ giúp mọi người cùng nhau kiếm tiền thật cao hứng. Nàng lập tức nói ý tưởng cho Tạ Hữu Thuận.

Biện pháp của Tiêu Lê là người trong thôn cùng nuôi heo. Nếu như bọn họ bán phương pháp xử lý làm thịt lợn khô cho Hoa Hằng, đến lúc đó để cho Hoa Hằng ưu tiên thu mua heo của thôn Hạ Cầu, hơn nữa bất cứ lúc nào cũng không ép giá, nhiều người thôn Hạ Cầu nuôi heo, đến lúc đó chỉ cần chịu khó, mọi nhà trở thành nhà giàu chăn heo, nhất định có thể kiếm tiền. Chỉ cần người trong thôn có tiền rồi, hơn nữa có chuyện sửa cầu khẳng định sẽ càng cảm kích bọn họ, không bao giờ ghen tỵ bọn họ kiếm tiền.

Tạ Hữu Thuận nghe Tiêu Lê Hoa nói như vậy, cảm thấy Tiêu Lê Hoa thật tốt. "Nuông tử, nàng thật sự giống Bồ Tát sống."

"Bồ Tát có thể làm nương tử chàng sao? Sau này nói ít lời này, có ngốc hay không vậy?"

Tiêu Lê Hoa bị Tạ Hữu Thuận khen như vậy hơi xấu hổ không biết nói gì. Nàng nghĩ mình phải nghĩ cách giúp những bách tính dân chúng nghèo khổ này, dù sao chuyện lao dịch lúc trước khiến nàng bị ảnh hưởng rất lớn. Nhưng thật ra càng nhiều nguyên nhân là do nàng chỉ muốn thoát khỏi người ở nhà cũ Tạ gia. Đôi khi chăn heo kiếm được tiền, xem bọn họ còn có thể lấy lý do gì tống tiền mình. Nếu có thể làm cho bọn họ kiếm tiền, vậy người trong thôn cũng có thể cùng kiếm tiền theo. Dầu sao nếu làm được thịt lợn khô thì sẽ cần số lượng thịt heo rất lớn.

Tạ Hữu Thuận thử nghĩ xem cũng đúng, Bồ Tát cũng không thể làm nương tử hần nhà. Nhưng hần vẫn cảm thấy hiện tại nương tử thay đổi rất tốt. Nghĩ tới có lúc những người kia còn nói hoài nghi nương tử bị quỷ nhập vào người, có con quỷ có lòng tốt như vậy sao, coi như là quỷ hần cũng nhận.

Tạ Hữu Thuận ngẩng đầu nhìn mặt trời bị đám mây che khuất nói: "Thật hy vọng nhanh đến mùa đông một chút."

Tiêu Lê Hoa biết Tạ Hữu Thuận muốn ăn thịt lợn khô nàng làm, người đàn ông này cũng là một người thích ăn. Kỳ thật ra không chỉ có hần, mà nàng cũng muốn ăn. Hai người về đến nhà, Thạch Đầu và Mộc Đầu vừa thấy được hai con thỏ kia đã lập tức thích. Hai đứa bé gục bên cạnh giỏ trúc nhìn, còn đưa tay sờ sờ.

Tạ Hữu Thuận làm một cái ổ cho thỏ, lót gạch trên mặt đất để phòng chúng đào hang chạy. Cứ nhốt bọn nó như vậy là được rồi, lại thoa chút thuốc trị thương lên trên đùi chúng nó lấy từ chỗ Vương Đại Sơn rồi dùng vải bọc lại. Hai con thỏ cứ như vậy an cư ở lại đây.

Kể từ sau khi thỏ tới Thạch Đầu và Mộc Đầu đã chuyển lực chú ý khỏi dê bò và gà. Hai đứa coi hai con thỏ làm thành bảo bối, còn mờ mắt bằng hữu nhỏ tới nhà nhìn.

Hiện tại Thạch Đầu và Mộc Đầu gần như đã trở thành người đám nhỏ trong thôn hần mộ nhất. Bọn họ mặc quần áo mới sạch sẽ, trên người đều treo một cái bọc nhỏ, bên trong luôn đặt đồ ăn ngon và đồ chơi. Hơn nữa hai đứa đều mang theo hai văn tiền, hầu như trẻ con trong thôn đều không mang tiền. Bọn họ lại có thể mang tiền, có thể đi tiệm tạp hóa trong thôn mua đồ mình thích, hai văn tiền trong mắt trẻ con tuyệt đối là một số tiền lớn. Bọn họ đến xem thỏ, Tiêu Lê Hoa sẽ rửa sạch quả đại hải được cho bọn chúng ăn, còn theo thỉnh cầu của bọn họ nói chuyện xưa Tề Thiên Đại Thánh.

Tiểu Nguyệt vỗ tay nói: "Thấm thấm nói thật dễ nghe, Thạch Đầu và Mộc Đầu thật sướng, ngày ngày có thể nghe chuyện xưa, còn có nhiều thức ăn ngon đồ chơi thú vị như vậy. Thấm thấm người thật sự lợi hại, sau này ta cũng muốn giống như người."

Cầu Đan ở một bên hừ một tiếng.

Đồng Tiền chống eo nói: "Cầu Đan người hừ cái gì? Thấm thấm rất tốt, mới vừa rồi không phải người cũng nghe chuyện xưa à!"

Cầu Đan lớn tiếng nói: "Nuông ta nói nàng là người xấu."

"Mẫu thân ta mới không phải người xấu. Mẫu thân ta còn sửa cầu cho trong thôn! Mẫu thân ta là người tốt! Mẫu thân người mới là người xấu!" Thạch Đầu nắm quả đu đủ nhỏ tròn tròn mắt, giờ ở trong lòng thằng bé mẫu thân cực tốt.

"Mẫu thân người chính là người xấu, sửa cầu cũng không cho ông ngoại ta bọn họ đi. Chính là người xấu!"

Cầu Đan lớn tiếng nói, nương hần dẫn hần về nhà ông ngoại, ông ngoại bọn họ nói không thể qua cầu, bảo nương nghĩ biện pháp, còn nổi giận với nương hần. Hần hỏi nương vì sao cầu kia không thể cho ông ngoại đi, nương nói là mẫu thân Thạch Đầu không cho đi. Cho nên nương Thạch Đầu chính là người xấu.

Một đám hài tử ở đó ồn ào, Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa nghe, hai người liếc mắt nhìn nhau, nghĩ người thôn Thượng Cầu thật đúng muốn đi cầu ah, nghĩ quá đẹp. Cuối cùng Cầu Đan chạy, nhiều trẻ con như vậy thằng bé không nói lại, tức giận chạy đi.

Lời Cầu Đan nói bị mọi người biết rồi, miệng trẻ con biết nói, trở về hỏi người lớn trong nhà nương Thạch Đầu có phải người tốt hay không, sau đó nói lại lời của Cầu Đan. Người trong thôn tất nhiên nói Tiêu Lê Hoa là người tốt, sau đó khinh bỉ Trương Thủy Đào một phen. Có mấy người lợi hại cùng những người khác tới nhà trưởng thôn nói chuyện, kiên trì biểu đạt quyết tâm không để cho thôn người Thượng Cầu đi cây cầu kia. Trương Thủy Đào bởi

vì chuyện này bị nói một trận.

Sau đó trong thôn lại phát sinh một chuyện, có liên quan tới nhà Vương Đại Sơn, con trai Chu Đại Tẩu – Đại Hồ nghịch ngợm, đót đuôi con la nhà hần rồi. La hoảng sợ thoát khỏi dây thừng chạy đến trong sân, cuồng loạn chạy trên đường suýt chút nữa dẫm lên người. May mắn có Vương Đại Sơn đẩy người đó ra, kết quả khiến hần bị đụng một cái, trọ lưng rồi.

Lang trung nhìn cho Vương Đại Sơn, lại để cho hần nghỉ ngơi, trong nhà một sức lao động cường tráng cứ như vậy không thể động. Trương Liên Hương vốn không vừa mắt Chu Đại Tẩu, lúc này sao có thể buông tha nàng, ngăn ở cửa nhà bọn họ vắng, để bọn họ đến tiền.

“Muốn tiền không có, muốn mạng người cầm đi. La nhà ta chạy trên đường, không có đụng vào người khác làm sao lại đụng vào hần? Là chính bản thân hần xui xẻo.” Chu Đại Tẩu vừa nghe Trương Liên Hương há mồm muốn một lượng bạc, chính là không muốn cho. Chu Đại thật ra cũng không muốn cho, một lượng bạc ah, hần phải giết bao nhiêu đầu heo mới có thể kiếm tiền trở lại. Cho nên hần để mặc vợ làm âm ỉ, mang Đại Hồ trốn đi.

Trương Liên Hương nóng nảy, tìm đến thôn trưởng phân xử, thôn trưởng để cho Chu Đại Tẩu bồi thường tiền.

Chu Đại Tẩu tội nghiệp nói: “Thôn trưởng, bản thân ta cũng muốn cho nhưng nhà của ta không có tiền ah! Vốn có chút tiền, toàn bộ đều nộp lao dịch rồi. Hơn nữa trương phu nhà nàng cứu cháu nhà Hàm bá bị thương, vậy hãy bảo bọn họ đòi nhà Hàm bá đi! Làm gì muốn đòi chúng ta?”

Hàm bá đang tức giận, hôm nay con trai con dâu đều không ở nhà, ông ở nhà nhìn cháu. Nếu đứa cháu này thật sự xảy ra chuyện, ông biết nói với con trai con dâu thế nào. Chu Đại Tẩu còn nói như vậy, nếu nàng không phải phụ nữ, ông đã phải đi lên đánh nàng một trận. Cuối cùng cái mặt già ông cũng không cần, mắng Chu Đại Tẩu một trận. Vốn vừa mới khỏi bệnh, mắng xong đã thở hổn hển, người trong thôn vội vàng an ủi ông, rồi rít chỉ trích Chu Đại Tẩu.

Thôn trưởng nghiêm mặt bảo Chu Đại Tẩu không nên nói lung tung, còn nói nếu nàng không bồi thường tiền vậy đưa la cho Vương Đại Sơn.

Chu Đại vừa nghe lập tức nóng nảy, con la kia đáng giá, sao có thể cho người khác.

Chu Đại Tẩu con người đảo một vòng nói: “Muốn tiền không có, la đáng giá như vậy sao có thể cho bọn hần. Như vậy đi, heo mẹ nhà ta vừa lúc đẻ mấy heo con, cho các người năm con, khẳng định trị giá một lượng bạc. Đều cho bọn hần ah, tiện nghi cho bọn họ chiếm.”

Năm con heo con một lượng bạc, đây đúng là rất rẻ, lại làm cho mọi người có chút không dám tin tưởng. Chu Đại Tẩu người này thích chiếm lợi, hôm nay lại chủ động cho người khác lợi ích sao? Trong chuyện này nhất định có nguyên nhân.

Trương Liên Hương chỉ vào Chu Đại Tẩu mắng: “Trời mùa hè, heo con không dễ sống! Nhà người nuôi không nổi phải không? Hiện tại cho chúng ta, coi chúng ta là người ngu? Không được, đưa bạc!”

Mọi người vừa nghe đứng vậy a, mùa hè heo con không dễ nuôi. Chu Đại Tẩu chủ động cho, vậy khẳng định là đúng như vậy. Mọi người càng khinh bỉ nàng ta hơn.

Chu Đại Tẩu bị vạch trần, mặt không đỏ hơi thở không gấp, chính là một câu nói, muốn tiền không có, chỉ cho heo con. Trương Liên Hương tất nhiên không muốn, hai bên suýt chút nữa đánh nhau. Vẫn do thôn trưởng giúp đỡ hòa giải, Trương Liên Hương đi nhìn heo con, phát hiện chúng hơi ỉu xìu nhưng vẫn ăn, đồng ý muốn mấy con heo con đó. Chỉ có điều trong lòng vẫn hết sức tức giận, tìm Tiêu Lê Hoa tố khổ.

“Lê Hoa, muội không biết a, ta thật sự muốn cào xước khuôn mặt nàng ta, nhưng người đó không muốn trả tiền nàng ta khẳng định không trả, đó chính là người vất cổ chảy ra nước. Ta muốn mấy con heo con này thật sự khó chịu.”

“Tẩu tử, đừng khó chịu, chỉ cần tẩu nuôi sống mấy con heo này rồi, đến lúc đó Chu Đại Tẩu khẳng định hối hận. Hơn nữa còn là cực kì hối hận.”

Tiêu Lê Hoa cười nói, nàng nghĩ Chu Đại Tẩu thật không may, nàng vừa nghĩ tới mùa đông năm nay dạy cách làm thịt lợn khô cho Hoa Hằng. Đến lúc đó mọi người thôn họ chần heo có thể kiếm được tiền hơn so với năm trước. Ngay sau đó Chu Đại Tẩu lại đưa heo con rẻ cho Trương Liên Hương. Việc này thật sự là cả ông trời đều không nhìn được việc nàng ta khi dễ người đáng hoàng.

Tiêu Lê Hoa nói cho Trương Liên Hương, mùa đông năm nay sẽ có người thu mua một lượng lớn thịt heo. Hơn nữa còn là thu mua giá cao, Trương Liên Hương vừa nghe lập tức cao hứng, hỏi Tiêu Lê Hoa làm sao biết, bị Tiêu Lê Hoa nói dăm ba câu cho qua rồi. Nàng cũng không hỏi nhiều, chỉ có điều nghĩ tới nhất định phải trông nom việc nhà nuôi heo tốt. Ngọc Nương cũng biết chuyện này, nghĩ cũng không cần nghĩ nhiều nuôi hai con heo.

Cuối mùa hè đầu mùa thu trời thích mưa nhất, một trận mưa lớn tiếp một trận mưa lớn, nước sông lần lượt tăng cao rất nhiều, mọi người đều ở nhà hưởng thụ thời gian nhàn hạ khó có được.

Sau khi mưa tạnh, từ người thôn Thượng Cầu đến, rất nhanh người Thôn Hạ Cầu liền biết một tin, tất cả đều cao hứng cười ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Như Ý

Edit: Tâm Tĩnh

Beta: Tiểu Tuyền

Thôn trưởng thôn Thượng Cầu định cho con trai một mối hôn sự, đối phương là con gái của thôn trưởng thôn Ngũ Cốc, thôn Thượng Cầu định đi cái cầu bên cạnh thôn Ngũ Cốc. Nhưng bây giờ con đường từ thôn Thượng Cầu đến cái cầu kia không đi được nữa!

Có người muốn vây mảnh đất kia lại sửa thành một thôn trang. Nếu như thôn trang kia bắt đầu sửa, một mặt ven sông, một mặt núi dựa và cả tòa núi hoang kia đều thuộc về chủ nhân thôn trang, thôn Thượng Cầu muốn đi qua trừ phi mọc cánh bay qua!

Người thôn Thượng Cầu vừa nghe được tin tức kia đều cảm thấy trời muốn sập xuống rồi. Thôn trưởng đi thương lượng vài lần đều không được. Đối phương sẽ không bởi vì thôn Thượng Cầu muốn đi con đường này mà không sửa thôn trang nữa. Con đường kia vốn chỉ do dân chúng đi ra, căn bản không phải quan đạo, hiện tại mảnh đất kia bị bán, tất nhiên sẽ không còn đường.

Người có thể mua một miếng đất lớn như vậy tất nhiên không phải người dễ trêu chọc, bị người thôn Thượng Cầu làm cho nóng nảy trực tiếp nói nếu lại quấy rầy sẽ báo quan phủ.

“Cho nên người thôn Thượng Cầu lại nghĩ đi cầu thôn Hạ Cầu chúng ta rồi? Bọn họ cũng thật mặt dày.” Tiêu Lê Hoa cười nói khi nghe Dương Thảo nói xong mục đích người thôn Thượng Cầu đến. Nàng nghĩ người thôn Thượng Cầu gặp báo ứng rồi, ban đầu muốn chen ép thôn Hạ Cầu, kết quả bây giờ đến phiên họ, thật là đáng đời.

Dương Thảo cười nói: “Cũng không phải vậy sao, da mặt kia thật là dày đấy. Đây là ông trời đều không nhìn được lòng dạ xấu xa của thôn bọn họ tới phạt họ, làm cho bọn họ cũng chịu đựng cảm giác của người trong thôn chúng ta trước đó vài ngày đã trải qua. Người thôn chúng ta giờ vui mừng rồi, đợi xem chuyện cười của bọn hắn. Bọn họ còn thảm hơn chúng ta, nếu không đi cầu của hôn chúng ta, bọn họ phải vòng qua thôn chúng ta, đường núi còn đi nhiều hơn so với thôn chúng ta đi lúc trước một đoạn, đoạn kia lại càng nguy hiểm, bọn họ có gan đi sao.”

Trương Liên Hương và Ngọc Nương ngồi ở một bên nghe cũng cười, không phải các nàng không có lòng đồng tình, thật sự người thôn Thượng Cầu không đáng giá để đồng tình.

Trương Liên Hương hỏi: “Đệ muội của nhà ngươi không có làm âm ỉ sao? Ta cũng không tin nàng không nói tốt cho thôn Thượng Cầu.”

“Âm ỉ, ban đầu khi thôn chúng ta không thể qua sông cũng không thấy nàng tới thôn Thượng Cầu làm ồn ào. Chỉ có điều nàng nào cũng phí công, để cha chồng nhà ta vừa trừng mắt đã sợ.” Dương Thảo nhắc tới việc này lại cau mày.

Ngọc Nương nói: “Ta cảm thấy thôn trưởng nhất định sẽ cho người thôn Thượng Cầu đi cầu kia. Thôn chúng ta có không ít cô nương đến thôn Thượng Cầu, chiếm nhiều hơn so với cô nương thôn Thượng Cầu đến trong thôn chúng ta.”

“Có nhiều hơn thì làm được cái gì, ban đầu thôn nhà mẹ đẻ gặp chuyện cũng không thấy một người nào loạn giống như Trương Thủy Đào, không phải sợ bị hù về sao? Ngược lại cả đám chạy về nhà mẹ đẻ buộc nhà mẹ đẻ sửa cầu cho thôn bọn hắn đi, một đám vô ơn. Hiện tại nếu các nàng còn muốn mặt mũi thì đừng trở lại.”

Trương Liên Hương hừ một tiếng nói. Sau đó nói với Tiêu Lê Hoa: “Lê Hoa, cầu kia là hai người các ngươi xuất tiền ra, người đi nói không cho người thôn Thượng Cầu đi, vậy người thôn Thượng Cầu khẳng định không đi được.”

Tiêu Lê Hoa cười cười, trong lòng nghĩ tới cái cầu này thôn Thượng Cầu nhất định sẽ được đi. Nếu không cho đi, người thôn Thượng Cầu bị ép nóng nảy không chừng lại gây sự gì với người thôn Hạ Cầu. Nàng không sợ nhưng cũng không biết người trong thôn thế nào nghĩ. Tựa như Ngọc Nương nói, cô nương trong thôn gả đến thôn Thượng Cầu rất nhiều. Nếu thật sự náo lên trong thôn cũng không thể an bình, náo một thời gian ngắn đoán chừng cũng phải đồng ý bọn họ đi cây cầu kia.

Tiêu Lê Hoa sẽ không vào lúc đại đa số mọi người đồng ý đi ngăn cản. Nàng sẽ không vì một cây cầu mà đi đối địch với mọi người. Thôn Thượng Cầu cũng chưa bao giờ là kẻ địch của nàng. Nhưng nàng cũng không muốn không công cho người thôn Thượng Cầu đi, muốn cho bọn họ ra bạc. Không phải ban đầu bọn họ định để cho thôn Hạ Cầu xuất tiền sửa cầu sao? Chung quy bọn họ cũng phải vì sự ích kỷ của mình mà nhận được giáo huấn. Tiêu Lê Hoa cảm thấy điểm này không cần nàng quan tâm, bị thôn Thượng Cầu chọc tức nhiều như vậy, thôn dân thôn Hạ Cầu cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Người thôn Thượng Cầu đến mấy lần, không chỉ có thôn trưởng, còn mang theo người trong thôn, một đám già trẻ phụ nữ và trẻ em khóc lóc ni non. Cuối cùng thôn trưởng của thôn Thượng Cầu lại còn mời tới trưởng trấn, để cho trưởng trấn giúp đỡ cầu tình. Trưởng trấn vừa đến, thôn trưởng Lý Cao không trụ được, người trong thôn cũng không trụ được rồi.

Cuối cùng giống như Tiêu Lê Hoa đoán, người thôn Hạ Cầu buông lỏng rồi. Chỉ có điều Lý Cao vẫn tìm đến Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa, nói bọn họ là người xuất tiền sửa cầu, hỏi họ có đồng ý hay không?

Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa đã sớm nói qua chuyện này nên cũng đã có quyết định từ trước. “Thôn trưởng, có thể để cho bọn họ đi đi. Chỉ có điều không thể uống công vô ích, bảo thôn bọn họ lấy ra ba trăm lượng, bọn họ có thể đi.”

“Ta xem được.”

Thôn trưởng nghe Tạ Hữu Thuận vừa nói như thế gật đầu lia lịa. Ông ta cũng hận thôn Thượng Cầu. Nếu không phải trưởng trấn nói giúp, ông ta không dám đắc tội trưởng trấn, ông ta cũng không muốn cho người thôn Thượng Cầu đi cây cầu kia. Hiện tại Tạ Hữu Thuận nói muốn thôn bọn họ bỏ ba trăm lượng, cũng giống ý nghĩ trong lòng ông ta. Sửa cây cầu kia tiền công và vật liệu dùng bốn trăm hai mươi ba lượng, để thôn Thượng Cầu ra ba trăm lượng, khiến cho bọn họ tốn không ít bạc rồi.

Lý Cao nói điều kiện đó, người thôn Thượng Cầu vừa nghe toàn bộ đều ừ rừ rồi. Ba trăm lượng ah, nếu ban đầu hai thôn cùng nhau sửa cầu, căn bản không cần dùng nhiều tiền như vậy. Nhưng Lý Cao cần chết muốn nhiều bạc như vậy, trưởng trấn cũng biết chuyện tốt thôn Thượng Cầu làm lúc trước nên không hề nói giúp nữa.

Kết quả cuối cùng chính là người thôn Thượng Cầu có thể ra ba trăm lượng bạc. Nhưng bổng chốc không lấy ra được số tiền đó, trước đưa một trăm lượng, trước lễ mừng năm mới đưa thêm nốt hai trăm lượng còn dư lại kia.

Tạ Hữu Thuận giao ngân phiếu một trăm lượng cho Tiêu Lê Hoa, bạc sửa cầu là bọn hắn ra, hiện tại hoàn lại bạc tất nhiên thuộc về bọn họ, hắn yêu cầu thôn Thượng Cầu cho đổi thành ngân phiếu.

Tiêu Lê Hoa trong lòng nghĩ như vậy cũng tốt, vốn cho rằng tốn hơn bốn trăm lượng bạc mua một danh tiếng tốt, hiện tại mới tốn hơn một trăm lượng, thoáng cái lại có thể lấy về ba trăm lượng. Quả nhiên người phải làm chuyện tốt, làm chuyện tốt ông trời chắc chắn sẽ không để cho người tốt chịu thiệt quá nhiều, giống như thôn Thượng Cầu mới xui xẻo như vậy.

Bức tường thôn Hạ Cầu xây ở giữa đường được đẩy ngã, người thôn Thượng Cầu lại bắt đầu đi đường này, lại có thể qua cầu. Qua một thời gian ngắn sau đó, người thôn Thượng Cầu cảm thấy xấu hổ mới dám đi qua.

Trong nháy mắt đến thu hoạch vụ thu, vừa thu lúa lại thu bắp, người hai thôn mệt mỏi thất lực đều không đứng thẳng lên được, ai cũng không suy nghĩ thêm chuyện bức mình vì cây cầu nữa.

Bởi vì nhà Tạ Hữu Thuận vừa mới mua ruộng nước cho nên khá nhiều việc. Tiêu Đại Thụ cũng tới giúp đỡ làm việc, không chỉ có hắn tới mà Vương thị cũng tới. Hai người đều là người giỏi giang biết làm việc, cắt lúa cực kì nhanh. Bọn họ không gọi Tiêu Lê Hoa xuống ruộng làm việc, mà để nàng ở nhà nấu cơm. Chỉ có điều Tiêu Lê Hoa vẫn ra ruộng làm một chút việc trong khả năng như bó lúa.

Trong các ruộng đều là người gặt lúa, tất cả đám người lớn đều gấp rút bận việc, trẻ con vừa nhặt bông lúa vừa bắt châu chấu, cả cánh đồng đều là cảnh tượng mùa thu hoạch. Chờ bận rộn làm việc trong ruộng không sai biệt lắm, khí trời cũng bắt đầu mát dần.

Năm nay trong nhà Tạ Hữu Thuận là một năm mùa thu hoạch, lương thực nhiều phải lấy xe chở về, tiền kiếm được cũng nhiều là nhà mà người trong thôn hâm mộ, nụ cười trên mặt Tạ Hữu Thuận cũng nhiều hơn.

Nhà cũ Tạ gia lại không yên bình, vốn Như Ý tính mùa thu năm nay lập gia đình, sau đó trong nhà sẽ ở riêng nhưng giờ hôn sự Như Ý bị lui.

Ở riêng thật ra đã chia xong rồi, bởi vì chuyện Cát Tường, Ưông thị cũng đã không thể thu tiền con trai con dâu kiếm tiền được, trừ còn đang ăn cùng nhau, ở cùng một cái sân, thật ra không có gì khác ở riêng cả. Cho dù Như Ý không gả cũng có người muốn chuyển ra ngoài ở nhưng còn chưa nói ra. Hai người già nói để cho bọn họ đợi thêm một năm nữa, nói đợi đến sang năm, bọn họ nói nhất định có thể nhanh chóng nói cho Như Ý hôn sự tốt, đến lúc đó bọn họ lại chuyển ra ở riêng.

Hai vợ chồng Tạ Hữu Khang rất không bằng lòng, nhà này là của bọn họ, các huynh đệ sớm chuyển đi bọn họ sớm yên tĩnh. Tạ Hữu Thái bọn họ cũng không muốn, bọn họ muốn phân ra sống cho tự tại. Những ngày an nhàn của Tạ Hữu Thuận khiến cho trong lòng bọn họ hâm mộ. Chỉ có hai người Tạ Hữu Hòa không có ý muốn chuyển, bọn họ nghĩ ở đây cũng rất tốt, có thể để dành nhiều tiền bạc hơn chút.

Như Ý nghe người trong nhà nói hôn sự của nàng, lại khóc một trận.

Lý thị ánh mắt chuyển chuyển nói: “Muốn ta nói đều do tứ đệ, Cao gia làm chuyện thật có lỗi với Tạ gia chúng ta như vậy, tại sao phải để cho thôn bọn họ qua cầu? Cũng phải nhân cơ hội đòi công đạo cho Như Ý chúng ta chứ. Bọn họ ngược lại, bản thân kiếm lại một khoản tiền bạc, một chút cũng không chịu cho Như Ý, thật sự hẹp hòi. Nếu Như Ý có hai ba trăm lượng đồ cưới, vậy khẳng định gả tốt nha, cho dù đến trong thành cũng không khó khăn.”

Tạ Phát Tài trừng nàng nói: “Người cầm miệng, đừng có ngấm nghĩa tiền của lão Tứ. Nếu người thật sự có lòng như vậy, tại sao lúc ấy người không đi nói với Cao gia những lời này?”

Lý thị cúi đầu nói: “Con cũng không phải là người ra tiền sửa cầu, con nào có bản lĩnh nói điều kiện.”

“Người cũng biết Lão Tứ là người sửa cầu. Nếu người không sợ bị nước miếng người trong thôn dìm chết đuối, người cứ đi tìm hắn. Chỉ sợ ngay cả cửa đều người không vào được!” Tạ Phát Tài nói, kể từ khi thôn trưởng gở ông một phen, hiện tại ông đã hiểu rõ không ít, cũng không muốn tìm phiền toái gì cho đứa con trai thứ tư.

Như Ý nghe phiền, một người đi ra ngoài. Như Ý nghĩ tới vừa rồi Tam Tẩu nói Tứ Ca không chịu ra mặt làm chủ cho nàng, không biết lúc nào đã đi đến trước cửa nhà Tứ Ca, thấy trước cửa ngừng lại một chiếc xe ngựa hết sức quý giá đẹp đẽ, con ngựa kéo xe vừa nhìn chính là ngựa tốt, bên cạnh xe ngựa ngồi một phu xe.

Như Ý nghĩ ai tới trong nhà Tứ Ca rồi, thoát nhìn là kẻ có tiền nha, nàng muốn xem một chút là người nào tới nên đã tiến vào.

“Cô cô.” Thạch Đầu và Mộc Đầu đang chơi ở sân, thấy Như Ý đi vào chào một tiếng.

“Cô cô.” Mộc Đầu cũng gọi, trốn được phía sau Thạch Đầu, thẳng bé hơi sợ Như Ý.

“Thạch Đầu, Mộc Đầu, cô cô tới thăm hai đứa. Nương các người có ở nhà không? Ta tìm nàng có việc.”

Như Ý liếc nhìn hai đứa bé một cái, sau đó lập tức trực tiếp đi vào bên trong. Nàng nghe được bên trong có tiếng nam nhân nói, còn có tiếng cười, giọng rất êm tai, vừa nghe chính là giọng nam nhân trẻ tuổi. Trong lòng Như Ý nghĩ nam nhân có thể ngồi xe ngựa tốt như vậy nhất định là người có tiền, nghe nói Tứ Ca bọn họ bán bí phương cho người khác, có phải chính là người này hay không?

Kể từ khi Như Ý bị Cao gia từ hôn thì càng muốn gả cho người tốt để Cao gia sáng mắt, để cho người trong thôn xem một chút, nhìn nàng Tạ Như Ý không phải dễ dàng bị đánh ngã như vậy, cho nên hiện tại vừa mới nhìn thấy người có tiền đã muốn lại gần dính lên.

“Tứ Ca, Tứ Tẩu, ta tới rồi. Ta tới tìm Tứ Tẩu có việc muốn nhờ. Ah, trong nhà có khách nhân à!”

Như Ý trực tiếp vén rèm đi vào, nhìn thấy trong nhà chính có người ngồi, vội vàng buông rèm xuống có chút xấu hổ ngại ngần nhưng lại không để xuống hết, còn để lộ một khe nhỏ vừa lúc có thể thấy nửa mặt nàng ta, dừng nói, thật đúng có cảm giác xinh đẹp như mỹ nữ ôm tỳ bà che nửa mặt.

Tiêu Lê Hoa im lặng, nghĩ thầm nếu như ánh mắt Như Ý có thể không lạng lẽ nhìn lên vào bên trong vậy thì càng dễ nhìn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Chủ nhân của thôn trang

Tiêu Lê Hoa nghĩ Như Ý cố ý đẩy, biết rõ trong nhà có khách còn xông tới như vậy. Kỳ thật nàng ta đi vào cũng không sao nhưng lại giả vờ giống như thật sự không biết trong nhà có khách có vẻ quá giả dối rồi. Xe ngựa dừng ở ngoài, nàng đây là đang diễn cho ai xem?

Không chỉ có Tiêu Lê Hoa và Tạ Hữu Thuận không biết nói gì với Như Ý, mà ngay cả Triệu Lâm Đình ngồi trong nhà cũng không biết nói gì. Trong lòng nghĩ đây là muội muội Tạ Hữu Thuận nha, thật giống như quá không được mọi người thích. Hắn có thể thấy ánh mắt Như Ý lạng lẽ nhìn hắn nên lập tức hiểu trong lòng nàng có tâm tư gì.

Triệu Lâm Đình luôn luôn không có cảm tình đối với loại cô nương này. Đừng xem hắn luôn cười, một đôi mắt hoa đào dài nhỏ giống như rất phong lưu, thật ra trong lòng hắn lại thích cô gái rụt rè thận trọng.

Tiêu Lê Hoa đứng lên, ba bước làm hai bước đi tới cửa bên, tay vừa đỡ khung cửa ngăn tầm mắt và khả năng có thể tiến vào của Như Ý. Nàng cũng không muốn Như Ý ở trong nhà của nàng trình diễn tiết mục ‘vừa thấy đã yêu’, nàng không muốn gánh trách nhiệm kia.

“Như Ý, có chuyện gì, muội cứ nói đi, đi, chúng ta đi trong sân ngồi nói chuyện.” Tiêu Lê Hoa vừa nói đã bước qua cánh cửa, tay nắm cánh tay Như Ý lôi nàng đi.

Như Ý không có sức lớn như Tiêu Lê Hoa, bị kéo một cái đã bị lôi đi, lại có chút không cam lòng. Mới vừa rồi nàng nhìn thấy khách trong nhà là một công tử tướng mạo anh tuấn mặc trường bào bằng lụa, còn nhớ tới xe ngựa và phu xe bên ngoài, Như Ý nghĩ công tử này nhất định rất có tiền, chính là người nam nhân nàng rất muốn gả nhất trong lòng.

Thực ra trước khi đính hôn cùng Cao gia, Như Ý cũng từng muốn gả cho một công tử văn nhã giống như kịch nam đã nói. Nhưng nhà nàng quá nghèo, loại nam nhân đó sao có thể cưới nàng, trừ phi nàng đi làm thiếp cho người ta. Đừng nói nàng không muốn, người nhà cũng sẽ không đồng ý. Cuối cùng nàng chọn lựa con trai thôn trưởng thôn Thượng Câu, cái này ở nông thôn cũng là một mối hôn sự đứng đầu, kết quả Cao gia từ hôn.

Về sau Như Ý đã nghĩ nhất định phải gả cho người nhà tốt hơn, mạnh hơn gấp mười gấp trăm lần so với Cao gia. Cho dù làm tiểu thiếp cho người ta đều được, chỉ cần có thể vinh quang trở về nhà mẹ đẻ, làm cho người ta nhìn nàng dù bị từ hôn cũng có thể trôi qua rất tốt.

Hiện tại trong nhà Tứ Ca tới một người nam nhân phù hợp với suy nghĩ trong lòng nàng, Như Ý đã có tâm tư rồi.

Tiêu Lê Hoa buông Như Ý ra hỏi: “Người có chuyện gì, nói đi, nếu có thể giúp ta đây nhất định giúp.”

Như Ý mất hứng Tiêu Lê Hoa kéo nàng ra nhưng trên mặt cũng không lộ ra vẻ mất hứng, thuận miệng nói ra lý do vừa nghĩ ra. Nói muốn học làm đồ ăn cùng Tiêu Lê Hoa, nàng nghĩ nửa ngày thứ Tiêu Lê Hoa biết cũng chỉ nghĩ ra cái này.

Tiêu Lê Hoa nói: “Được ah, chờ ta đi tìm người. Hôm nay trong nhà có khách, còn là khách nam, không tiện.”

“Tứ Tẩu, khách trong nhà tẩu là ai vậy? Ta xem phía ngoài có xe ngựa, không phải các người bán bí phương kia sao? Là bán cho người này sao? Lần này hẳn tới có chuyện gì vậy? Là muốn mua bí phương của các người nữa à? Tứ tẩu, trong tay người còn có bí phương?” Như Ý thoáng cái hỏi liên tiếp mấy vấn đề, nàng mới không muốn bị đuổi đi như thế.

Nụ cười trên mặt Tiêu Lê Hoa hơi thu hồi, nghĩ thầm Như Ý vốn là cô nương luôn thích bưng cái giá kiêu ngạo, hiện tại làm sao lại nhiều lời như thế rồi. Xem ra lần này từ hôn có đã kích rất lớn với nàng, nàng ta định làm cái gì? Gả cho người có tiền để xoay người đảo ngược tình thế sao? Rất có chí khí, nếu không liên lụy đến nhà mình thì càng tốt.

“Như Ý, hóa ra người thấy được xe ngựa phía ngoài à. Ta nghĩ người không thấy được, mới vừa rồi lúc người đi vào giống như không biết có khách.”

“Ta cho rằng đó là từ trong thôn đi lên núi, không nghĩ tới là khách tới nhà Tứ Tẩu. Tứ Tẩu, người cũng đừng suy nghĩ nhiều!”

Như Ý đỏ mặt, cảm thấy Tiêu Lê Hoa đang chê cười nàng, trong lòng nghĩ Tiêu Lê Hoa không trả lời nàng nhưng lấy lời này tới ngăn cản nàng, còn kéo nàng đến trong viện, không để cho nàng gặp mặt nói chuyện cùng công tử kia, vậy chính là không muốn để nàng có cơ hội được nhà người có tiền coi trọng, lòng dạ thật xấu xa. Như Ý nghĩ đến ban đầu Tứ tẩu bởi vì có hành động không biết liêm sỉ bị chủ nhà đánh đuổi ra ngoài, mình không thành nên không muốn người khác thành, hóa ra vẫn như vậy. Vốn tưởng rằng hiện tại thay đổi tốt lắm, chẳng qua chỉ sửa mặt ngoài, thật ghê tởm!

Tiêu Lê Hoa nói: “Ta không nghĩ nhiều. Như Ý, người về nhà đi, muốn học làm đồ ăndể ngày mai đi. Ta đi tìm người, người chỉ cần chuẩn bị tốt đồ là được rồi.”

“Tới nơi này không được sao? Trong nhà Tứ Tẩu yên tĩnh hơn. Hay Tứ Tẩu người sợ ta dùng đồ nhà người. Ta lại không phải người ngoài, dùng chút rau và thịt, Tứ Tẩu không nỡ sao?”

“Làm sao chứ, chỉ có điều vừa lúc Nhị Tẩu cũng muốn học nấu ăn với ta, đến lúc đó các người cùng nhau học là được. Lúc làm xong các người trực tiếp bưng lên bàn cơm ăn, rất tiện. Nếu làm ở nhà ta, rồi lại bưng về rất phiền toái. Như Ý, người thật sự suy nghĩ nhiều quá vẫn nên về nhà nghỉ ngơi đi, ta tiễn người.”

Tiêu Lê Hoa nói xong đã nắm cánh tay Như Ý đi ra phía ngoài, trực tiếp kéo nàng ra khỏi cửa lớn. Dưới cái nhìn soi mói của phu xe, Như Ý cũng không tốt nói cái gì nữa, vừa xoay người đi khuôn mặt lập tức xụ xuống, đi thật nhanh.

Tiêu Lê Hoa trở về phòng, nói gần nói xa ám chỉ Triệu Lâm Đình nên cáo từ.

Triệu Lâm Đình cũng không phải một người không có ánh mắt, lại nói mấy câu nói liền rời đi. Triệu Lâm Đình lần này tới chủ yếu tới nói cho bọn hắn biết một chuyện, hẳn chính là người xây thôn trang bên cạnh thôn Thượng Cầu. Hơn nữa hẳn còn nói cho họ biết, hẳn vốn đang có một chỗ tốt hơn nhưng bởi vì nghe nói chuyện thôn Thượng Cầu làm, cảm thấy muốn trút giận cho bọn họ nên lúc này mới chọn chỗ kia.

Trong lòng Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa nghĩ Triệu Lâm Đình cũng là người có cá tính. Hai người tỏ vẻ biết ơn đối với hắn.

Triệu Lâm Đình cười nói sau này bọn họ có biện pháp kiếm tiền có thể suy xét tới hắn, đến lúc đó hẳn cũng có thể làm núi dựa cho bọn họ. Tiêu Lê Hoa cười gật đầu, nói có biện pháp kiếm tiền nữa nhất định cũng sẽ cân nhắc tới hắn, sau đó cùng Tạ Hữu Thuận tiễn hắn ra cửa.

“Nương tử, mới vừa rồi Như Ý tìm nàng có chuyện gì?” Đưa Triệu Lâm Đình đi, Tạ Hữu Thuận hỏi Tiêu Lê Hoa.

Tiêu Lê Hoa nói lại việc vừa rồi, sau đó cũng không dối gạt nói suy đoán của nàng: “Ta cảm thấy một lát trong nhà còn có người tới, không phải là Như Ý cũng sẽ là người nhà cũ.”

Tạ Hữu Thuận nghĩ thực sự như vậy sao? Chỉ có điều hắn cũng biết muội muội lòng dạ cao. Lần này sau khi bị từ hôn có chút ít ý nghĩ cũng rất có thể có, chẳng qua người trong nhà cũng sẽ giúp nàng sao? Khi hắn đang nghĩ như vậy, quả nhiên có người đến, là Tạ Hữu Khang và Tạ Hữu Hòa. Hai người vừa vào cửa ánh mắt đã nhìn chung quanh. Tạ Hữu Thuận biết bọn họ đang tìm Triệu Lâm Đình, trong lòng nghĩ nương tử đoán thật đúng. Đây là sợ phụ nữ tới không tiện, còn đặc biệt cho nam nhân tới.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Không thấy Như Ý

Edit: Trang Nguyễn

Beta: Tiểu Tuyền

Đến tiết sương hàng (vào ngày 23 hoặc 24 tháng 10), cũng chính là lúc thường cúc tốt nhất, những hoa khác tàn úa, chỉ có hoa cúc đang nở rộ rờn rờn.

Bên cạnh trấn Phú Quý, cách hơn năm dặm có ngôi chùa Đại Bi, nặc dù chỉ là ngôi chùa không lớn lắm, nhưng lại là ngôi chùa có hương khói thịnh

vượng nhất chung quanh đây, ngôi chùa này trừ Bồ Tát linh nghiệm, còn có một chỗ hấp dẫn người ta nhất: chính là trồng rất nhiều hoa cỏ, mùa Xuân Hạ thì không cần phải nói, mùa thu có cúc, mùa đông có mai, không chỉ những văn nhân nhà sĩ thích đến nơi này ngắm hoa làm thơ, ngay cả dân chúng bình thường cũng thích đến nơi này tham quan.

Kể từ khi Tiêu Lê Hoa đi đến thế giới này vẫn luôn bận rộn kiếm tiền, cơ bản là không còn tâm trí đi bái Phật, khi nàng nghe Trương Liên Hương, Ngọc Nương các nàng rủ nàng cùng đi dâng hương, lúc đó nàng còn sừng sốt đấy.

Thật ra Tiêu Lê Hoa cũng không phải là người tin quý thần, chỉ sợ những người sinh trưởng ở nông thôn cũng không quá tin tưởng, chứ đừng nói chỉ là người sau khi lên đại học đã tin chắc thế giới này không có quý thần. Nhưng hiện tại nàng không thể không tin, nàng xuyên đến trên người của một người khác, trong chuyện này nói không chừng chính là công lao của quý thần.

“Được a, chúng ta cùng đi.”

Tiêu Lê Hoa phục hồi tinh thần lại cười nói, nghĩ đến đi bái lạy cũng tốt, còn có thể thuận tiện thưởng thức Thu Cúc.

Mấy người Trương Liên Hương vừa nghe rất cao hứng, dâng hương đối với các nàng mà nói cũng là một chuyện không nhỏ, người nhà nông dân thu vào vốn là ít, dâng hương đó là dâng lên tiền, đối với người rất coi trọng giá trị một đồng tiền mà nói, đi chùa miếu tiền thấp hương quyền dầu vừng chính là đại sự, muốn đem tất cả những nguyện vọng trong lòng đều suy nghĩ thật kỹ lưỡng, đến lúc đó nói ra hết một lần, cầu xin Phật tổ phù hộ.

Tạ Hữu Thuận cười với Tiêu Lê Hoa nói: “Vợ, nàng đi dâng hương cầu xin điều gì?”

“Cầu xin người một nhà chúng ta trôi qua càng ngày càng tốt, không có bệnh cũng không có tai họa gì. Chẳng cầu xin điều gì?”

Tiêu Lê Hoa hỏi, nàng muốn biết Tạ Hữu Thuận có nguyện vọng gì, nếu như nàng có thể giúp được thì cũng không cần nhọc lòng đến Bồ Tát.

“Ta cầu xin Bồ Tát có thể làm cho nàng vẫn luôn tốt như vậy.”

Ánh mắt Tạ Hữu Thuận ôn nhu nhìn Tiêu Lê Hoa, hắn rất ưa thích vợ hiện tại, thật sự sợ nàng sẽ trở lại bộ dáng lúc trước. Thật ra hắn cũng không phải là kẻ ngu, hắn có thể tin tưởng trên đời này từng xuất hiện qua một người bà dạy cho vợ nhiều thứ tốt như thế, cũng tin tưởng một người suýt chết sau khi sống lại tính tình sẽ biến đổi, nhưng lại không tin có thể biến đổi hoàn toàn như thế này. Vợ còn nhớ rõ mọi chuyện, mới bắt đầu hắn cũng không cảm thấy nàng bị quý nhập vào người, cảm thấy nàng chính là vợ, chẳng qua nàng đang cố gắng thay đổi trở nên tốt hơn, hắn cũng rất cao hứng. Nhưng trải qua thời gian dài như vậy, hắn vẫn cảm thấy không được bình thường.

Tạ Hữu Thuận không rõ chuyện gì xảy ra, hắn cũng không muốn hiểu rõ, chỉ biết vợ vẫn như vậy là tốt rồi, hắn thật thích vợ như bây giờ.

Tiêu Lê Hoa bị ánh mắt Tạ Hữu Thuận nhìn như vậy, trái tim nhảy lên nhảy xuống, vội vàng xoay người hỏi Thạch Đầu cùng Mộc Đầu muốn cầu xin điều gì, trong lòng của nàng cũng có chút cao hứng, biết Tạ Hữu Thuận thích là mình bây giờ, vốn tốt hơn nhiều so với làm thể thần của người khác.

Thạch Đầu chớp mắt mấy cái nói: “Con muốn muối muối, Mộc Đầu, đệ cũng muốn muối muối, có đúng hay không?”

Mộc Đầu gật đầu, nói: “Con muốn muối muối, muối muối thơm thơm.”

Tạ Hữu Thuận gật đầu nói: “Muốn muối muối tốt, đến lúc đó Nương các con sinh muối muối cho các con, các con phải bảo vệ muối muối thật tốt, biết không?”

“Dạ biết, con sẽ đem kẹo đường cho muối muối.” Mộc Đầu vội vàng nói, bé vô cùng hy vọng có một người muối muối.

Thạch Đầu nói: “Ngày ngày con sẽ ôm muối muối đi chơi. Nương, chừng nào nương sinh muối muối cho chúng con?”

Tiêu Lê Hoa quần bách, nói: “Hỏi cha các con đi!” Nói xong trừng mắt nhìn Tạ Hữu Thuận.

Tạ Hữu Thuận cười ha ha nói: “Rất nhanh, nói không chừng sang năm là có thể ôm được rồi.”

“Trước mặt hài tử mà nói những chuyện này chẳng cũng không đo mặt.” Tiêu Lê Hoa cảm thấy mặt có chút nóng lên, đối với Tạ Hữu Thuận trợn mắt xem thường, nói: “Nếu sang năm không ôm được, hoặc sinh đệ đệ cho tụi nó, xem chẳng trả lời với tụi nó thế nào.”

Không thể phủ nhận Tiêu Lê Hoa cũng muốn sinh thêm một đứa bé, con trai hay con gái đều được, dĩ nhiên nàng cũng muốn sinh con gái, đến lúc đó có thể cho con ăn mặc thành búp bê rồi.

Tạ Hữu Thuận nhìn hai đứa con trai đang mở to mắt nhìn, đưa tay kéo tay Tiêu Lê Hoa nói: “Nhất định là có, nếu là con trai, chúng ta lại sinh tiếp.”

Tiêu Lê Hoa hất tay hắn ra, xoay người trở về phòng, hiện tại nam nhân này hình như da mặt dày thêm một chút rồi a.

Ở phía sau Tạ Hữu Thuận cười, một phen nhấc bổng Mộc Đầu lên vai đi ra dọn phân chuồng. Mộc Đầu bị hú lớn tiếng kêu to, sau đó bật cười khanh khách. Thạch Đầu ở dưới vỗ tay cười. Tiêu Lê Hoa ở trong phòng nghe, khoe miệng tràn đầy tươi cười, xem ra nàng nên cầu xin một tiểu nữ oa rồi.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, người một nhà Tạ Hữu Thuận vội vàng lên xe trâu cùng Vương Đại Sơn bọn họ lên đường.

Bọn người Tiêu Lê Hoa đi trước lên trên trần mua những đồ cần thiết, sau đó mới đi đến chùa Đại Bi, cùng bọn họ ngồi chung xe trâu còn có hai nhà Trương Khánh Phong cùng Vương Đại Sơn, mặt khác còn có Dương Thảo cùng Tiểu Nguyệt. Cứ như vậy một chiếc xe trâu cũng gần đầy người. Máy người bình thường quan hệ cũng rất tốt, cười cười nói nói vô cùng náo nhiệt.

Ngồi xe trâu rất nhanh đã đến chùa Đại Bi, dọc theo con đường này người cùng với xe cũng rất nhiều, vô cùng náo nhiệt.

Tiêu Lê Hoa đối với việc dâng hương càng ngày càng có hứng thú, tâm tình có chút kích động, khi nàng thấy bên ngoài chùa Đại Bi có rất nhiều người, trong lòng nghĩ nơi này hương khói thật thịnh vượng a, nếu như Bồ Tát thật sự linh nghiệm thì tốt, nàng cầu xin Bồ Tát để cho nàng mãi mãi ở lại nơi này.

Vào chùa Đại Bi, cúng dầu vùng dâng tiền nhang đèn, mấy người còn cầu xăm, vận may đều rất tốt, ai cũng đều rút trúng xăm tốt nhất.

Trương Liên Hương cười nói: “Ta biết đi cùng Lê Hoa nhất định sẽ có may mắn mà!! Nhìn xem, tất cả chúng ta đều là xăm tốt. Ngọc Nương, chị dâu, lúc này các người yên tâm rồi chưa!”

Ngọc Nương cùng Dương Thảo tất cả đều cười gật đầu. Lần này các này đến là cầu xin sinh được con trai.

Ngọc Nương nhiều năm không có con, hiện tại thân thể cũng xem qua rồi, không thành vấn đề, chính là nhìn xem ý trời có cho hài tử hay không, cho nên nàng chỉ cầu xin một điều mà thôi. Mà Dương Thảo những năm này chỉ sinh một nữ nhi Tiểu Nguyệt, nàng muốn cầu nhi tử, nghĩ đến Trương Thủy Đào có đứa con trai Cầu Đản kia là đã có thể ở nhà lớn lối, nàng càng mong đợi sinh được con trai, cũng không phải nàng không thương yêu nữ nhi, chỉ có điều có con trai thì lưng mới cứng hơn được.

Ngay cả Trương Liên Hương cũng cầu xin có con trai, nàng có con trai, nhưng chỉ có một, đối với nông thôn mà nói thì thật là quá ít, đương nhiên hài tử nhiều mới tốt hơn.

Bốn nữ nhân đều xin có con trai, xin được xăm tốt nên tất cả đều vui mừng mặt mày hớn hở, nhất là Ngọc Nương, khoe mắt đều ướm, tinh thần của Dương Thảo cũng phấn khởi.

Tiêu Lê Hoa nghĩ này cổ đại sanh con đối với nữ nhân mà nói là chuyện vô cùng quan trọng a.

Từ trong đại điện đi ra ngoài, Tiêu Lê Hoa thở phào nhẹ nhõm, nghĩ cuối cùng cũng không có chuyện gì xảy ra, nàng thật đúng là lo lắng giống như trong tiểu thuyết viết đột nhiên xuất hiện một lão hòa thượng hoặc coi bói nói mệnh cách nàng không tầm thường. Đời này nàng tất nhiên muốn cầu đại phú đại quý, nhưng cũng không muốn bị nhìn thấu, nàng chỉ muốn sống bình an qua ngày.

Mấy hài tử nào muốn đi ngắm hoa, những người lớn tất nhiên mang theo bọn chúng đi, chùa này rất nổi danh về hoa cỏ, không chỉ những văn nhân nhà sĩ kia thích xem hoa, bọn họ những nông dân làm ruộng cũng thích xem.

Tiêu Lê Hoa vừa nhìn thấy những đóa hoa cúc kia đã thấy thích, vừa nhìn mấy tiểu oa nhi vừa thưởng thức màu hoa cúc, nghĩ thầm trong nhà trồng một ít hoa cúc cũng không đẹp mắt bằng nơi này, nếu có thể từ nơi này đem về trồng một ít thì thật tốt quá.

“Tứ đệ, Tứ đệ muội! Các người ở chỗ này a! Thật đúng là tốt quá! Các người mau giúp ta tìm Như Ý, chỉ chớp mắt mà đã không thấy tăm hơi của Như Ý đâu rồi!”

Lúc này Phương thị đột nhiên chạy đến, vẻ mặt đầy lo lắng.

Tiêu Lê Hoa nghĩ tại sao ở chỗ này còn gặp phải bọn họ, thật là phiền phức, có điều nghe không thấy Như Ý, nàng liền vội hỏi là thế nào không thấy, hiện tại ở đây nhiều người như vậy cũng không sợ gặp chuyện không may, có điều Tiêu Lê Hoa lo lắng Như Ý sẽ đi gây chuyện, cho dù là trong tiểu thuyết cổ đại thường nói trong chùa miếu dễ dàng dính ra nhân duyên. Hôm nay bên trong chùa có không ít nam nam nữ nữ, những nam nhân kia có thể có không ít người là người làm ăn người đọc sách.

Tiêu Lê Hoa nghĩ đến hiện tại Như Ý muốn gả cho người có gia cảnh tốt thì da mặt phải trở nên dày thêm, thật lo lắng nàng ta ở chỗ này chế tạo cơ hội “vô tình gặp gỡ” gì đó, vậy thì quá mất mặt.

Tiêu Lê Hoa không phải cố ý bôi đen Như Ý, thật sự Như Ý làm cho nàng suy nghĩ như vậy, lần đó Triệu Lâm Đình tới nhà bọn họ vừa bị Như Ý nhìn thấy, cho dù nàng đem Như Ý đuổi đi, sau lại Tạ Hữu Hòa và Tạ Hữu Khang vẫn phải đến, không thấy được Triệu Lâm Đình rất thất vọng. Sau đó Ưông thị còn gọi bọn họ đến, hỏi thăm bọn họ Triệu Lâm Đình đã đón dâu hay chưa, bảo bọn họ hỏi thăm, nói có người trong sạch thì lưu ý cho Như Ý, còn kén buộc bọn họ làm mai cho Như Ý. Gần đây Tạ Hữu Thuận hay nói nhà bọn họ như vậy không xứng với Triệu Lâm Đình, Triệu Lâm Đình muốn tìm cũng tìm tiểu thư khuê cát, chuyện này mới xem như xong.

Có điều lần đó Như Ý vừa khóc vừa náo loạn một trận, đem toàn bộ oán trách lên người hai vợ chồng bọn họ.

Tiêu Lê Hoa từ ánh mắt Như Ý thì có thể nhìn ra Như Ý sẽ không dễ dàng từ bỏ, khẳng định trên con đường tìm người trong sạch nàng ta sẽ càng cố gắng chạy như điên. Vốn dĩ với bộ dạng của Như Ý ở nông thôn muốn tìm một nhà khá giả không khó, nhưng từ lúc bị từ hôn, người tốt ở nông thôn cũng không muốn nàng ta, huống chi người ở trong huyện trên trấn, khó khăn a.

Tiêu Lê Hoa nghĩ nói không chừng hôn sự của Như Ý sẽ trở thành đại sự của Tạ gia, không để ý sẽ trở thành một trò cười, nàng đã làm tốt chuẩn bị, hiện tại vừa gặp phải chuyện này trong lòng nàng có một loại dự cảm xấu. Chỉ mong đợi thật không xảy ra chuyện gì, tốt nhất tìm được Như Ý trước lúc nàng ta làm chuyện gì.

Lúc này Lý thị cũng đã chạy đến, thấy Tiêu Lê Hoa oán giận nói: “Đều do Tứ đệ cùng Tứ đệ muội, nếu không phải các người khiến Như Ý tức giận, muội ấy có chạy đi mất như thế không? Sau khi tìm được muội ấy, các người nên dỗ dành muội ấy cho tốt.”

Trương Liên Hương nói: “Lớn như vậy một mình chạy mất còn oán người khác, dụ dỗ cái gì mà dụ dỗ, cho là đứa trẻ ba tuổi sao?”

Dương Thảo cũng nói: “Các người không nhìn người, còn oán trách lên đầu người khác?”

“Các người biết cái gì, chuyện nhà Tạ gia chúng ta không cần các người xen mồm!” Lý thị bĩu môi.

“Được rồi, các người đừng âm ỉ nữa, trước tìm người xem sao.”

Tiêu Lê Hoa lười cùng các nàng âm ỉ, xin bọn người Trương Liên Hương giúp đỡ tìm người, trừ Ngọc Nương giúp trông đám hải tử, toàn bộ những người khác đều tản ra giúp đỡ đi tìm người

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Mai Hoa giúp đại ân

Tiêu Lê Hoa tìm kiếm Như Ý ở khắp nơi, kết quả tìm không thấy Như Ý, lại gặp được chị dâu Vương thị, vô cùng trùng hợp, nàng đang đi tìm Mai Hoa.

“Muội nói muội đang tìm Như Ý ở đây?” mắt Vương thị trừng lớn, kinh ngạc nói: “Đây cũng thật là đúng lúc, hai cô nương lại cùng nhau trốn người trong nhà, đây là chuyện gì xảy ra.”

Vương thị thực vội vàng, nàng nghe nói có người đặc biệt thừa dịp lúc náo nhiệt này lừa gạt cô nương xinh đẹp, đến lúc đó những cô nương kia đều không có kết quả tốt, cho dù có tìm được trở về thì danh tiếng cũng hư.

Tiêu Lê Hoa cũng gấp, nàng còn có thể nghĩ Như Ý đi tìm lang quân như ý vừa thấy đã yêu, còn Mai Hoa nàng sẽ không nghĩ như vậy, Mai Hoa chính là một cô nương tốt đây quy củ, nàng ấy lạc với người nhà nhất định không phải cố ý.

“Chúng ta cùng nhau tìm, nhất định có thể tìm được, Mai Hoa không có việc gì.”

Tiêu Lê Hoa khuyên Vương thị, trong lòng nàng nghĩ hôm nay nhiều người, nói không chừng thật chẳng qua là lạc nhau mà thôi, có lẽ trong nháy mắt người bên cạnh sẽ phát hiện được các nàng.

“Tẩu tử, tỷ tỷ!”

Tiêu Lê Hoa vừa nghĩ như vậy, đã nghe tiếng gọi của Mai Hoa, trong lòng nàng nghĩ may quá, mình vừa nghĩ sẽ tìm được người trở về, trên mặt nàng lộ ra mỉm cười quay đầu nhìn xem Mai Hoa, phát hiện bên cạnh Mai Hoa còn có một nam nhân cao lớn trắng trẻo, chính là Triệu Lâm Đình, nàng nghĩ làm sao hai người lại cùng đi một chỗ?

Vương thị kéo tay Mai Hoa trên dưới dò xét, sốt ruột nói: “Mai Hoa, muội không sao chứ? Mới vừa rồi tìm không được muội, làm tỷ lo lắng quá chừng! Nếu tỷ để lạc mất muội thì làm sao ăn nói với nương và ca ca của muội đây chứ! Lần sau muội đi ở phía trước tỷ, để tỷ lạc mất cũng không thể để muội lạc mất được, thật sự làm tỷ sợ muốn chết! Trái tim của tỷ cũng muốn nhảy ra ngoài đây.”

Vương thị thấy Mai Hoa không có gì không ổn, sắc mặt cũng rất bình thường, vỗ vỗ bộ ngực, nghĩ không có chuyện gì là tốt rồi, sau đó ánh mắt của nàng mới nhìn về phía Triệu Lâm Đình, nghĩ thầm đây là đích công tử nhà ai, lớn lên còn rất tốt, hơn nữa vừa nhìn cũng biết là người có tiền, không nói y phục là tơ lụa, trên đầu còn cài trâm Bạch Ngọc, chỉ nhìn túi thom thêu hoa giặt bên hông kia cùng với ngọc bội trắng nõn nà cũng nhìn ra được gia thế của người này rất tốt.

Triệu Lâm Đình cười cười với Vương thị, sau đó hỏi thăm Tiêu Lê Hoa nói: “Tạ nương tử, người cũng đến nơi này dâng hương thờ cúng? Thật có nhã hứng.”

Tiêu Lê Hoa cười nói: “Người nông dân chúng ta cũng muốn ngắm hoa đẹp mắt một chút, không có nhã hứng gì.”

Triệu Lâm Đình nói: “Thì ra là vị cô nương này là muội muội của Tạ nương tử, lần này nàng ấy giúp ta một đại ân, tỷ muội các người đều là người tốt, lần trước người đã giúp ta một lần, lần này lệnh muội lại giúp ta một lần, thật là có duyên.”

Triệu Lâm Đình liếc mắt nhìn Mai Hoa, nghĩ thầm khó trách nhìn nàng ấy có chút quen mắt, thì ra lớn lên rất giống với Tiêu Lê Hoa a, có điều khi so sánh với Tiêu Lê Hoa thì càng nhiều một phần ngưng đọng, Mai Hoa, người cũng như tên, thật sự băng thanh ngọc khiết, tâm địa rất tốt, lần này cũng may nhờ có nàng.

Mai Hoa thấy Triệu Lâm Đình nhìn mình, liền cúi thấp đầu, hướng phía sau tẩu tử né tránh.

Triệu Lâm Đình nhìn lại cười một tiếng.

Vương thị đứng bên cạnh liếc một cái, đem Mai Hoa chắn ở phía sau, hỏi: “Vị công tử này, làm sao Mai Hoa chúng ta giúp người? Người nói nhanh lên, cũng cho người làm tầu tử như cùng tỷ tỷ yên tâm.”

Tiêu Lê Hoa cũng hỏi Triệu Lâm Đình.

Triệu Lâm Đình nhẹ nhàng ho một tiếng, không muốn trả lời vấn đề này, hẳn càng không nói, Vương thị và Tiêu Lê Hoa càng muốn biết, dù sao chuyện này liên quan đến Mai Hoa. Triệu Lâm Đình là một đại nam nhân, nơi này lại có nhiều người như vậy, hẳn không để cho người khác giúp, lại để cho Mai Hoa giúp khiến cho các nàng không muốn suy nghĩ cũng không được.

Tiêu Lê Hoa đang suy nghĩ có nên tiếp tục hỏi hay không, chỉ thấy Dương Thảo vội vã chạy đến kéo tay Tiêu Lê Hoa, thấy bên cạnh nàng có người, sắc mặt cô quái ở bên tai nàng nói nhỏ mấy câu.

Tiêu Lê Hoa tròn tròn ánh mắt hỏi: “Thật sự?”

Dương Thảo gật đầu nói: “Chuyện như vậy có thể nói dối sao? Tỷ đi qua xem một chút đi.”

Tiêu Lê Hoa gật đầu, nói với Vương thị cùng Mai Hoa còn có Triệu Lâm Đình nói: “Ta có việc rồi đi trước, tầu tử, Mai Hoa, chờ lúc rảnh rồi ta đi thăm các người. Triệu công tử, có việc cáo từ trước.” Nói xong nàng cùng Dương Thảo vội vã mà đi thẳng.

Vương thị có chút bận tâm nói: “Cũng không biết chuyện gì xảy ra, Mai Hoa muội nói chúng ta có nên đi qua xem một chút hay không, nếu có chuyện chúng ta cũng có thể giúp một tay.”

Sắc mặt Mai Hoa cổ quái nhìn thoáng qua Triệu Lâm Đình, vừa lúc Triệu Lâm Đình cũng nhìn về phía nàng, đối với nàng khẽ cười, nàng lại cúi đầu xuống.

Vương thị thấy ánh mắt của hai người bọn họ cùng với vẻ mặt kỳ quái của hai người vừa rồi, nàng không đành, lập tức hỏi bọn họ có phải biết cái gì hay không. Thấy bọn họ không nói, vẻ mặt cứng ngắc, nàng thật lo lắng có chuyện gì đó, đây cũng là chuyện liên quan đến tỷ muội Lê Hoa và Mai Hoa, nếu các nàng có cái gì không tốt thì nhà mình cũng sẽ bị liên lụy.

Mai Hoa mím môi không nói lời nào, Triệu Lâm Đình thấy nàng như vậy, mặc dù không muốn nói nhưng vẫn đành nói thật với Vương thị.

Sau khi Vương thị nghe xong ánh mắt tròn to, tay bụng lấy miệng.

Như Ý bị tìm được rồi, còn là ở tình huống vô cùng mất hết thể diện, lúc đó nàng ta đang cùng một người đàn ông trong một căn phòng an tĩnh trong chùa, hai người quần áo xốc xếch, đang cả nước thân mật, người phát hiện bọn họ là một tiểu hòa thượng trong chùa.

Chuyện này không có âm ỉ đến nỗi ai ai cũng biết, nhưng người phải biết cũng biết hết rồi.

Tiêu Lê Hoa cùng Dương Thảo chạy đến sau nhìn thấy Như Ý, vừa thấy nàng ta lộ ra bộ dạng kinh hoàng sợ sệt trong lòng cũng tức giận, nghĩ thầm gan nàng ta thật lớn hơn cả sự tưởng tượng của nàng, nàng chỉ cho rằng Như Ý vì muốn có đoạn nhân duyên tốt, nàng ta sẽ tìm vị công tử mà nàng ta chọn trùng tạo ra cơ hội vô tình gặp nhau, sau đó sẽ có được một đoạn nhân duyên. Mặc dù nàng cũng lo lắng nàng ta sẽ dùng chút thủ đoạn bỉ ổi, sợ nàng ta làm mất mặt Tạ gia sau đó liên lụy nhà mình, nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ nàng ta lại lớn mật như vậy, ở nơi Phật Môn thanh tịnh lại làm được chuyện này, hơn nữa còn cùng Cao Chính Bình nam nhân có vợ kia!

Bỏ qua một bên Cao Chính Bình đã có gia thế, lúc trước chuyện cũ của Cao Chính Bình cùng Tiêu Lê Hoa, Như Ý còn cùng với hắn càn quấy ở chung một chỗ cũng đủ khiến Tiêu Lê Hoa chán ghét.

Nhìn bộ dạng điềm đạm đáng yêu của Như Ý, Tiêu Lê Hoa một chút đồng tình cũng không có, nàng nghĩ đây là chính nàng ta tự tìm.

Phương thị đang không ngừng an ủi Như Ý, trong miệng mắng Cao Chính Bình.

“Không ngờ hắn một bộ chánh nhân quân tử, lại làm ra chuyện như vậy, muội đã cùng hắn nấu thành com rồi thì hắn nhất định phải cưới muội! Như Ý muội đừng sợ, chị dâu nhất định làm chủ cho muội, chúng ta không tha cho Cao gia bọn họ, cửa Cao gia này muội nhất định vào rồi!”

“Đại tầu! Ta thật không có cách nào sống! Tầu phải làm chủ cho ta!”

Như Ý nhào đến trong ngực Phương thị thấp giọng khóc lóc.

Tạ Hữu Thuận nhìn Như Ý, sắc mặt âm trầm, nếu là Như Ý lúc trước thì hắn nhất định sẽ liệu tính sổ với Cao Chính Bình, cho kẻ bắt nạt muội muội một trận. Nhưng kể từ khi Như Ý chú ý Triệu Lâm Đình, vì muốn gả cho Triệu Lâm Đình để cho người trong nhà buộc hắn cùng vợ khiến hắn biết Như Ý bởi vì chuyện từ hôn đã thay đổi, biến thành một người không biết xấu hổ, biến thành người mà hắn không nhận ra. Cho nên Cao Chính Bình nói Như Ý câu dẫn hắn ta, mặc dù hắn không muốn tin tưởng, nhưng vẫn có chút tin.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53: Chuyện đã định

Edit: Trang Nguyễn

Beta: Tiểu Tuyền

Như Ý khóc sụt sùi, để cho ca ca chị dâu làm chủ cho nàng ta, Phương thị vừa ôm Như Ý an ủi, nói nhất định sẽ làm chủ cho nàng ta, sau đó Phương thị xoay mặt nhìn Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa.

“Tứ đệ, Tứ đệ muội, hôm nay các người cũng ở nơi đây, hai người nói một câu xem. Như Ý bị người ta khi dễ, nếu chúng ta không đem cái mặt mũi này đòi về, không nói Như Ý không cách nào sống, Tạ gia chúng ta cũng không còn mặt mũi nào đi ra cửa!”

“Đại tẩu tính làm sao làm chủ cho Như Ý? Là đem Cao Chính Bình kia đánh chết, hay là bẩm báo quan phủ nói Cao Chính Bình khi nhục con gái nhà lành? Hoặc chính là muốn cho Như Ý cứ như vậy đâm lao phải theo lao, làm vợ lẽ cho Cao Chính Bình kia?” Tạ Hữu Thuận nghiêm mặt hỏi: “Đại tẩu há mồm ngậm miệng là không thể làm cho Tạ gia mất mặt, hai loại chuyện này chắc chắn không thể nào làm được. Nếu đem Như Ý đưa cho người kia làm vợ lẽ, lời như thế ta một đại nam nhân sao có thể nói ra miệng.”

Vốn Tạ Hữu Thuận bởi vì chuyện của Tiêu Lê Hoa mà không thích Cao Chính Bình, về sau lại từ Hoa Hằng biết chuyện năm đó của Tiêu Lê Hoa, Cao gia không thoát được quan hệ, cái loại không thích này lại biến thành phần hận, hắn thấy Cao Chính Bình đều mơ tưởng muốn đánh cho một đấm, để Như ý làm vợ lẽ cho Cao Chính Bình, còn muốn hắn đi thương lượng, hắn không mở miệng được. Nếu như không phải lo lắng bản thân đánh Cao Chính Bình một trận sẽ khiến Như Ý lâm vào tình huống bị động, hắn đã sớm đánh chết Cao Chính Bình rồi.

Trên thực tế Tạ Hữu Thuận cũng đã đánh Cao Chính Bình vài quả đấm, bây giờ Cao Chính Bình đang ở bên trong một gian phòng khác đau đớn kêu to, mặt mũi đều bị đánh sưng lên.

Phương thị liếc nhìn Tiêu Lê Hoa nói: “Tứ đệ, có phải đệ muốn mặc kệ chuyện này hay không? Lại nói tiếp chuyện này, nguyên nhân tai họa cũng là từ trên người các người mới khiến cho...! Người nào không biết năm đó Tứ đệ muội ngây ngốc ở Cao gia, còn chọc giận Cao gia.”

Mặt Tiêu Lê Hoa trầm xuống nói: “Đại tẩu, đó là Cao gia oan uổng ta, sao có thể tính lên trên đầu của ta. Hơn nữa, năm đó Cao gia để cho ta rời đi, sự kiện kia cũng đã sáng tỏ, không có lý nào bây giờ lại vì chuyện của nhiều năm trước mà gây phiền toái đến Như Ý. Như Ý cũng không phải là quốc sắc thiên hương gì.”

Vốn Như ý đang nức nở mà khóc, nghe lời này của Tiêu Lê Hoa rõ ràng xem thường mình, tức thì tiếng khóc dừng lại, sau đó lại càng khóc dữ dội hơn nữa.

“Tứ ca! Huynh nghe Tứ tẩu nói cái gì vậy chứ, ta bị nàng hại thành như vậy, nàng một chút cũng không đau lòng còn chê cười ta! Tứ ca huynh phải làm chủ cho ta!”

“Ngươi không cần nói!”

Tạ Hữu Thuận cũng không cao hứng nói: “Cho dù người Cao gia có cừ oán cùng chúng ta thì cũng sẽ đến đối phó với chúng ta, nhiều năm như vậy chúng ta không có chuyện gì, hiện tại một mình Như Ý thất lạc rồi xảy ra chuyện, ngược lại còn trách lên đầu vợ ta, cái này gọi là đạo lý gì? Vậy sau này nếu đại ca đại tẩu có đắc tội với người nào, sau đó chúng ta cùng người ta có chút mâu thuẫn, có phải cũng nên tìm đại ca đại tẩu tính sổ hay không?”

Phương thị há miệng, á khẩu không trả lời được, nàng chỉ là thấy hai người Tạ Hữu Thuận, muốn bọn họ cũng giúp đỡ chút sức lực, nếu không giúp được thì để cho bọn họ ra chút ít tiền bạc, nàng biết hai người Tạ Hữu Thuận có bạc, bên thôn Thượng Cầu còn phải trả về ba trăm lượng đây! Lúc trước nàng đã có ý định lấy nó, kết quả lại không thành, nàng còn chưa từ bỏ ý định.

Tiêu Lê Hoa đi lên phía trước hai bước, nhỏ giọng nói: “Như Ý, là người tự khiến bản thân rơi vào bước đường này? Chắc hẳn ngươi đã sớm nghĩ kỹ phải làm như thế nào, vậy chính ngươi hãy tự thu dọn cục diện rồi rấm rầy! Chẳng qua chúng ta chỉ là ca ca và chị dâu của ngươi, cũng không phải là cha mẹ ngươi, chuyện này còn phải để cha mẹ bọn họ làm chủ cho ngươi!”

Nhìn vào ánh mắt Như Ý, Tiêu Lê Hoa xác định mình không đoán sai, chuyện này chính là do Như Ý tạo thành, hơn nữa khiến cho nàng kinh ngạc chính là ánh mắt Phương thị, chẳng lẽ chuyện này Phương thị cũng biết nội tình?

Trong lòng Tiêu Lê Hoa vừa sợ hãi vừa thán phục, nàng đã sớm biết mặc dù ngoài mặt Phương thị luôn ra vẻ trưởng tẩu đoan chính công bằng, nhưng thật ra nàng ta là người không chịu thiệt thòi thích chiếm lợi của người khác, càng không nghĩ đến nàng ta lại có lá gan lớn như vậy, dám giúp đỡ Như Ý làm chuyện hoang đường này.

“Tứ tẩu, tẩu không thể oan uổng ta! Ta cũng không giống như tẩu! Ta trong sạch! Tẩu đi câu dẫn nam nhân, bị người ta đánh, cũng đừng nghĩ rằng người khác đều muốn làm những chuyện bỉ ổi kia!” Mặt Như Ý thoạt đỏ thoạt trắng, hung hăng nhìn chằm chằm Tiêu Lê Hoa, bị Tiêu Lê Hoa xem thấu lần này là nàng ta tự làm tự chịu, nàng ta thẹn quá hóa thành giận.

Phương thị tức giận nói: “Tứ đệ muội, Như Ý đã đủ đáng thương rồi! Ngươi còn đâm vào tim của nàng, lòng của ngươi thật là ác độc! Ngươi hoài nghi Như Ý là tự mình đi câu dẫn người khác, làm sao ngươi không suy nghĩ vì sao Như Ý phải đi tìm Cao Chính Bình kia! Cao Chính Bình kia cùng ngươi có thù oán, trong nhà sớm đã có thể thất, phu nhân Cao Chính Bình kia chính là Tô thị cũng là người từng bị ngươi đắc tội qua, Như Ý vội vàng qua đó để cho nàng ta chà đạp sao? Kẻ ngu mới có thể tìm hấn!”

Như Ý tức thì kêu một tiếng đại tẩu, ánh mắt đều đỏ, bụm mặt khóc lên.

Trong lòng Tiêu Lê Hoa cũng có chút buồn bực, nghĩ đúng vậy a, vài ngày trước Như Ý còn nói coi trọng Triệu Lâm Đình, làm sao mới đảo mắt nàng ta lại cùng Cao Chính Bình có đầu đuôi? Hơn nữa Cao Chính Bình này đã có vợ, Như Ý cũng coi như là người tâm cao khí ngạo, sao nguyện ý đi làm tiểu thiếp cho người ta? Hơn nữa còn có Triệu Lâm Đình làm so sánh.

Triệu Lâm Đình? Triệu Lâm Đình cũng ở trong chùa này a.

Trong đầu Tiêu Lê Hoa linh quang chợt lóe, nghĩ đến một khả năng, chính là hôm nay sẽ không phải Như Ý muốn thiết kế Triệu Lâm Đình, kết quả thần xui quỷ khiến lại gặp phải Cao Chính Bình? Mà Triệu Lâm Đình tránh thoát một kiếp là bởi vì Mai Hoa giúp hấn. Trước đó Triệu Lâm Đình có nói Mai Hoa giúp hấn một đại ân, nhưng lại không chịu nói là chuyện gì, cũng chỉ có loại chuyện mất mặt này hấn mới không nói.

Tiêu Lê Hoa đoán nếu thật là như vậy, Như Ý thật đúng là tự làm tự chịu a, ông trời vẫn mở mắt đấy.

“Cũng đúng, Như Ý chuyện đã phát triển như vậy, cho dù muốn gả cao cũng sẽ không nghĩ làm thiếp cho người khác, dù có muốn cũng nên là người như Triệu công tử vậy.” Tiêu Lê Hoa cố ý nói lời này, nhìn thân thể Như Ý cứng đờ, trong mắt Phương thị hiện lên một tia ảo não, trong lòng nàng nghĩ thật đúng là như vậy, đúng là đáng đời!

Phương thị tức giận nói: “Nếu các ngươi sớm giúp đỡ đem hôn sự nói với Triệu công tử, sao Như Ý lại xảy ra chuyện này chứ? Toàn bộ trách các ngươi, chuyện hôm nay các ngươi phải giúp Như Ý chu toàn!”

Tiêu Lê Hoa nói: “Chúng ta cũng không phải bà mối, hơn nữa hôm nay Như Ý lại không đi cùng chúng ta đến nơi này. Nói thật cũng may chúng ta không có giúp đỡ hôn sự kia, chứ nếu không hiện tại chúng ta thật đúng là có lỗi với Triệu công tử.”

Trong lòng Tiêu Lê Hoa cũng bắt đầu tức giận, nghĩ thầm hai nữ nhân này thật không biết xấu hổ, muốn tính toán Triệu Lâm Đình, bây giờ tự làm tự chịu lại còn oán trách nàng, thật là buồn cười, nàng cũng không phải quả hồng mềm. Nàng có thể tưởng tượng nếu hôm nay Như Ý thành công, Triệu Lâm Đình sẽ tức giận nhiều như thế nào, nói không chừng gặp mặt nhau cũng chỉ có thể đối xử lạnh nhạt.

“Nếu hai người các ngươi làm liên lụy đến chúng ta thì đừng trách ta đem chuyện xấu lúc trước các ngươi làm nói ra! Ngay cả Cao Chính Bình cũng đối với các ngươi hận thấu xương, đến lúc đó ngươi muốn làm tiểu thiếp cũng không làm được! Cho dù ta không hướng ra bên ngoài nói chuyện của ngươi, nhưng ta vẫn nói với cha mẹ bọn họ, hai người các ngươi hãy suy nghĩ cho thật kỹ!”

“Ngươi nói tầm bậy! Chúng ta không có làm chuyện xấu!” Mặt Phương thị liền biến sắc.

“Đúng đấy, cho dù tỷ không muốn giúp ta, cũng đừng nghĩ dùng lời lừa gạt nói dối gạt người!” Như Ý cũng bị hù không dám khóc.

“Ta nói cái gì trong lòng các ngươi tự hiểu rõ, muốn cắn chúng ta một ngụm, cũng đừng trách ta vung mạnh cây gậy hầu hạ! Các ngươi suy nghĩ thật kỹ, chuyện rách nát này tự mình giải quyết đi!”

Tiêu Lê Hoa hung hăng uy hiếp xong, sau đó xoay người trở lại bên cạnh Tạ Hữu Thuận, nàng không sợ đắc tội Như Ý, đem chuyện nói ra rõ ràng, sau này ứng phó tốt hơn.

Phương thị và Như Ý đều ỉu xiu rồi, các nàng không ngờ Tiêu Lê Hoa lại biết chuyện các nàng làm, đều cùng nghĩ chẳng lẽ nàng nhìn thấy Triệu Lâm Đình rồi? Triệu Lâm Đình đem chuyện này nói với nàng? Nghĩ đến chuyện xảy ra trước đó, nhất định là như vậy.

Tạ Hữu Thuận nghe Tiêu Lê Hoa nói chuyện này, hấn tức giận hung hăng trừng mắt nhìn Phương thị và Như Ý, nói với Tiêu Lê Hoa chuyện này không đến lượt bọn họ quản, để cho cha mẹ bọn họ làm chủ.

Trong lòng trụ trì Đại Bi tự tức giận, nói lại chỗ này là hậu viện trong chùa, xem như trong đất nhà chùa, cho dù bởi vì... sự kiện ngắm hoa này thúc đẩy không ít các đôi giai ngẫu, nhưng cũng chưa từng có người nào dám ở địa phương này làm chuyện tăng tị với nhau như vậy. Vì danh tiếng trong chùa, ông nghiêm lệnh cấm người biết chuyện nhắc đến chuyện này ở trong chùa. Đối với Cao gia Tạ gia xử lý chuyện này như thế nào ông cũng rất coi trọng, ông yêu cầu bọn họ cho dù kết quả có thể nào cũng không được nhắc đến Đại Bi tự của bọn họ. Người hai nhà tất nhiên đều đồng ý, cuối cùng Cao Chính Bình còn quyên tặng năm trăm lượng bạc cho Đại Bi tự, coi như là bồi tội.

“Năm trăm lượng a, cho chúng ta thật tốt.”

Lý thị nhỏ giọng nói, biết Như Ý lại cùng Cao Chính Bình xảy ra chuyện thế này, nàng cùng Tạ Hữu Hòa một chút cũng không lo lắng, chẳng qua là vừa mừng vừa sợ, Cao gia chính là người có tiền, nếu Như Ý vào cửa thì sau này nhất định sẽ được ăn ngon uống sướng đeo vàng mang bạc, mà bọn họ đã thành thân gia của Cao gia, làm sao cũng có thể mở được chỗ tốt. Hiện tại Cao Chính Bình thối thác cho Đại Bi tự năm trăm lượng, ánh mắt Lý thị sáng bừng lên, nghĩ nhà kẻ có tiền chính là người nhà có tiền, sau này kẻ tay bọn hấn rõ rĩ tí tẹo vàng bạc cũng đủ cho bọn họ chi tiêu cả đời rồi.

Tạ Hữu Hòa cũng nghĩ như vậy, thương lượng cùng đại ca nhất định phải ra mặt thay Như Ý, cửa hôn sự này nhất định phải làm xong.

Chân mày Tạ Hữu Thái và Từ thị đều cau thật chặt, cùng Tạ Hữu Thuận đứng chung một chỗ, trong lòng hai người đều nghĩ nếu biết Như Ý sẽ làm ra chuyện mất mặt như vậy thì nên sớm chuyển ra khỏi nhà cũ.

Uông thị ôm Như Ý khóc lớn, gương mặt già nua của Tạ Sinh Tài tức đến đỏ bừng, muốn đi tìm Cao Chính Bình liều mạng thì bị cản lại.

Hiện tại Như Ý đã cùng Cao Chính Bình có da thịt chi hôn, nàng ta không còn đường quay về rồi, mặc dù bất mãn trong nhà Cao Chính Bình có thể thất, nhưng nàng ta cũng không nguyên ý lùi bước, bởi vì không lấy Cao Chính Bình làm chồng, kết quả của nàng ta chỉ có hai: một chính là xuất gia, hai chính là gả xa cho một nam nhân hết sức kém cỏi. Nàng ta cũng không nguyên ý như vậy, cho nên ý của nàng ta là tiến vào Cao gia.

Vì Cao Chính Bình không muốn đem chuyện náo loạn, cũng đồng ý, mặc dù Tạ Hữu Thuận đánh hấn một trận, mặc dù hấn và Như Ý đả động u mê lẫn lộn cùng một chỗ, có điều bản thân hấn đối với Như Ý cũng xem như thỏa mãn, nghĩ đến Như Ý kia có làn da bóng loáng cùng tiếng kêu êm tai kia, hấn vẫn còn không muốn cứ một lần như vậy rồi ném đi, nghĩ đến cho nàng ta về làm tiểu thiếp cũng không coi là cái gì.

Người hai nhà bước đầu đạt thành hiệp nghị, Cao Chính Bình đem khối ngọc bội mang trên người cho người Tạ gia, mà Như Ý đem hà bao của nàng ta cho Cao Chính Bình, xem như trao đổi tín vật, về phần chuyện sau đó về nhà rồi hãy nói.

Trong lúc này Tiêu Lê Hoa đã gặp Triệu Lâm Đình bọn họ, hướng bọn họ xác nhận suy đoán của nàng, Triệu Lâm Đình thừa nhận, hấn nói nếu không phải Mai Hoa giúp hấn, chính mình thật sự sẽ bị Như Ý tính toán, sau đó hấn nhất thời tức giận quá mức, mới đem Cao Chính Bình ném đến gian phòng kia của Như Ý.

Tiêu Lê Hoa nghĩ Như Ý đến Cao gia, cũng không biết là may mắn hay là bất hạnh, có điều chuyện đó không liên quan đến nàng, dù sao nàng đã cùng Như Ý vạch mặt, cho dù nàng ta có đến Cao gia, cũng đừng mong nàng sẽ vì nàng ta làm chuyện xấu gì.

Dương Thảo các nàng cũng biết chuyện này rồi, có điều miệng của các nàng rất kín, chẳng qua cùng Tiêu Lê Hoa cảm thán một phen cảnh ngộ của Như Ý, cũng có chút lo lắng thay Tiêu Lê Hoa bởi vì Như Ý vào Cao gia mà mất hứng, lại thấy nàng không có phản ứng gì, các nàng mới yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Tử Văn Tử Vô

Chuyện Như Ý muốn làm tiểu thiếp của Cao gia thiếu gia rất nhanh đã truyền khắp thôn Hạ Cầu, nói gì cũng đều có, có người cho là nàng ta làm thiếp cho người ta quá mất mặt, có người cho là chỉ cần ăn sung mặc sướng thì làm thiếp cho người ta cũng rất tốt, còn có người cho rằng Như Ý bị từ hôn còn muốn tìm một nhà khá giả cũng không phải chuyện dễ dàng, chẳng bằng làm thiếp cho người ta.

Tóm lại chuyện này có người nói tốt, cũng có người nói không tốt, mọi người bàn tán không dứt, đem chuyện này nói hết lần này đến lần khác, cuối cùng nói đến trên đầu Tiêu Lê Hoa.

“Tiêu thị, Như Ý được vào cửa Cao gia, tâm tình bây giờ trong lòng ngươi như thế nào?” Chu đại tẩu ngăn Tiêu Lê Hoa ở trên đường, cười ha ha hỏi nàng: “Nhắc đến Như Ý thật là có tiền đồ, lớn lên đẹp mắt, lại khéo tay, tính tình hoàn hảo, khó trách người ta được Cao thiếu gia coi trọng, không giống một ít người a, đưa lên đến cửa cũng không có người muốn. Tiêu thị, ngươi nói có đúng hay không?”

Trương Thủy Đào ở một bên cười nói: “Được rồi, ngươi hỏi như thế nàng trả lời thế nào a? Nói mất hứng, Như Ý không tha cho nàng, nói cao hứng, ai mà tin a.”

Những người bên cạnh nghe cười cũng không được mà không cười cũng không được, đều lúng túng đứng đó, chỉ hận vừa rồi không rời khỏi đây sớm.

Trương Liên Hương ở một bên nói: “Các ngươi quản Lê Hoa có cao hứng hay không? Nàng có cao hứng hay không liên quan gì đến các ngươi? Có quan tâm thì quan tâm ăn củ cải mặn hay nhạt, còn có thời gian rảnh rồi nữa thì hãy trở về dạy dỗ con cái cho tốt một chút, để tránh sau này trở thành kẻ vô lại làm hại quê nhà, đến lúc đó xem các ngươi còn cao hứng nổi hay không.”

Trương Thủy Đào cùng Chu đại tẩu vừa nghe nói đến con của các nàng, lập tức sa sầm mặt xuống.

“Con trai nhà ta rất tốt, sau này sao có thể trở thành kẻ vô lại được chứ? Ngươi nói vậy!”

“Đúng đấy, con trai nhà ta cũng không cần chỉ bảo, ngươi không có việc gì thì đi quản con trai của ngươi đi!”

Trương Liên Hương tròn mắt nói: “Ngày ngày các ngươi đều đem toàn bộ tâm tư đặt trên người người khác, ta nghĩ đến Liên gia nhà các ngươi đều không được rồi, vẫn nên sớm trở về xem nhi tử của các ngươi một chút đi, suốt ngày chỉ biết chơi đùa, sớm muộn gì cũng thành tai họa. Lê Hoa, chúng ta đi, không cần để ý đến hai kẻ không biết tốt xấu này, không công đi xây cầu để bọn họ đi, nên cho bọn họ biết con sói kia lợi hại thế nào.”

Người ở bên cạnh nghe thấy mà không nói lời nào, giờ vừa nghe Trương Liên Hương nhắc đến chuyện xây cầu, cho dù có chút ít kiêng kỵ Trương Thủy

Đào cùng Chu đại tẩu, lúc này cũng mở miệng nói chuyện giúp Tiêu Lê Hoa.

Hai người Trương Thủy Đào và Chu đại tẩu tức đến nỗi không biết nói thế nào cho phải, hiện tại thanh danh của Tiêu Lê Hoa tốt hơn trước rất nhiều, cho dù các nàng chê cười nàng thì cũng không còn giống như trước đây, có thể khiến cho nhiều người tức giận, có đôi khi còn có thể nghe người khác phản bác các nàng, thật khiến cho người buồn bực.

Chờ đi xa, Trương Liên Hương nói: “Chuyện lần này của Như Ý thật đúng làm liên lụy đến các người, xem nàng ta cũng không phải cô nương ngu ngốc, làm sao lại làm ra chuyện như vậy? Cho dù muốn tìm cũng không nên tìm nam nhân đã có thể thất chứ, lần này làm tiểu thiếp cho người ta, còn tìm Cao thiếu gia, cũng không biết có phải nàng ta cố ý muốn gây sự với người không nữa.”

Trương Liên Hương không biết chuyện Triệu Lâm Đình, cho nên mới cảm thấy chuyện Như Ý làm vừa ngu xuẩn vừa không có đạo lý.

Tiêu Lê Hoa nhàn nhạt nói: “Đó là nàng ta tự tìm khổ, ta đã nói rõ với nàng ta, sau này không mong mọi người ta sẽ làm bất cứ chuyện gì cho nàng. Năm đó Cao gia oan uổng ta, ta cùng bọn họ không cùng chung tiếng nói.”

Bây giờ Tiêu Lê Hoa đối với chuyện bị đuổi ra khỏi Cao gia luôn cần chết là Cao gia oan uổng nàng, có đôi khi chuyện như vậy nói nhiều sẽ trở thành sự thật.

Trương Liên Hương cũng không muốn nói đến chuyện này làm cho Tiêu Lê Hoa không vui, lại bắt đầu nói sang chuyện khác.

Tiêu Lê Hoa phải đi nhà Trương Liên Hương lấy đồ, mới từ nhà bọn họ đi ra ngoài, sau đó gặp được Xuyên Từ và Tòà Từ, nói là bà nội gọi nàng qua đó.

Tiêu Lê Hoa nghĩ thầm không biết Uông thị lại muốn làm cái gì, có điều nàng vẫn đi qua đó, đến lúc đó dù Uông thị có nhắc lại yêu cầu cực phẩm gì thì cứ cự tuyệt là xong.

Chờ đến nhà cũ, nhìn thấy bầu không khí bên trong nhà chính, Tiêu Lê Hoa cũng biết chuyện gì đã xảy ra, hơn nữa còn liên quan đến chi thứ hai, bởi vì sắc mặt Tạ Hữu Thái cùng Từ thị đều khó coi, đứng bên cạnh Từ thị còn một thiếu niên nhỏ, đó là con trai chi thứ hai Từ Vô, tên cũng như người, nhưng là một hài tử có đầu óc thông minh, bình thường không ở trong nhà thì cũng ở trong nhà mẹ đẻ của Từ thị, bởi vì cha của Từ thị biết chữ, có thể dạy hài tử.

Từ Vô thấy Tiêu Lê Hoa đi vào liền kêu một tiếng tứ thẩm, rất lễ phép, Tiêu Lê Hoa rất thích cháu trai nhỏ này, nghĩ đến cha mẹ như thế nào thì sẽ dạy dỗ trẻ con giống như thế đấy. Phòng lớn Từ Văn còn nhỏ tuổi mà đã có một bụng chủ kiến, không nói lời nào cũng lộ vẻ khôn khéo, rất giống cha mẹ hần, mà Xuyên Từ và Tòà Từ đều vô cùng giống cha mẹ của bọn nó, tất cả đều vừa tham vừa lười.

“Tứ đệ muội, muội đã đến rồi à, muội nói một chút, có phải muội xúi giục nhị ca nhị tẩu chuyển ra ngoài hay không? Bọn họ quyết tâm muốn chuyển ra ngoài, lúc trước không phải rất tốt sao.”

Lý thị nói với Tiêu Lê Hoa, nàng ta ghen tị với cuộc sống của Tiêu Lê Hoa bọn họ trôi qua tốt, muốn chiếm lợi nhưng lại chiếm không tới, Tiêu Lê Hoa bọn họ đã đoạn tuyệt lui tới với nàng ta, nàng ta không chiếm được chỗ tốt, vừa nhìn thấy Tiêu Lê Hoa đã muốn đâm thọc hai câu.

Tiêu Lê Hoa còn chưa nói gì, Từ thị đã mở miệng nói: “Chuyện này không liên quan đến Tứ đệ muội, là tự chúng ta muốn chuyển, cái nhà này không dung được chúng ta, chúng ta đi còn không được sao?”

Tiêu Lê Hoa hỏi Từ thị đây là tại sao, nghĩ đến Từ thị là một người có khả năng nhẫn nhịn, bây giờ nàng ấy không muốn nhẫn, nhất định là đã phát sinh chuyện gì khiến nàng ấy vô cùng tức giận hoặc là chuyện thương tâm.

Từ Vô ở một bên nói: “Tứ thẩm, bà nội muốn để cho Từ Văn ca cùng đi học với cháu ở chỗ ông ngoại cháu. Ông ngoại cháu không muốn, bà nội nói sẽ bắt cháu trở về, nói là Từ Văn ca học không được thì cháu cũng đừng mong học được.”

Tiêu Lê Hoa hết chỗ nói rồi, đây là chuyện gì a, Từ Vô đi qua chỗ Từ lão gia học, đó là vì hần là cháu ngoại của ông ấy, còn Từ Văn là gì chứ? Lão gia tử đáp ứng đó là nhân tình, không đáp ứng cũng không có gì sai, tại sao nhất định phải là Từ Văn không thể đi thì Từ Vô cũng không thể đi? Đây không phải là muốn làm chậm trễ Từ Vô sao? Nàng nghĩ khó trách Tạ Hữu Thái và Từ Thị đều tức giận, đầu óc Từ Vô thông minh, Từ thị nói Từ Vô lại tiếp tục học cùng cha nàng một năm là có thể đi học đường trong huyện thành học, tương lai nói không chừng có thể thi khoa cử làm quan. Đó là niềm kiêu ngạo của Từ thị.

Hiện tại Uông thị vì Đại Tôn Từ lại không để ý đến việc học của Nhị Tôn Từ, khó trách chi thứ hai ồn ào muốn phân ra.

“Đại ca, đại tẩu, các người nghĩ như thế nào? Từ Văn, cháu muốn để cho Từ Vô vì cháu mà không được sách sao?” Tiêu Lê Hoa hỏi đại ca đại tẩu.

Tạ Hữu Khang nói: “Đây là chủ ý của mẹ, nói đầu óc Từ Văn thông minh, nhất định có thể học thật tốt, Từ lão gia tử chỉ cần dạy một lần thì nó biết.”

Phương thị cũng nói: “Một cũng là dạy, hai cũng là dạy, bọn họ cũng là huynh đệ, cùng nhau học tập còn có thể giúp nhau học tốt hơn.”

Từ Văn đứng ở phía sau cha mẹ nói: “Con nghe ông nội bà nội.”

Tiêu Lê Hoa nghĩ thầm này cả nhà cũng thật đồng tâm

Uông thị nói: “Chuyện này cũng đáng lo đây, một hài tử tốt như Tử Văn lại không nhận, chính là đánh vào mặt ta...! Nếu đã như vậy thì đều không học.”

Tạ Sinh Tài ở một bên nói: “Con dâu Hữu Thái à, chúng ta sẽ cho hài tử mang theo lương thực, cũng sẽ cho đưa lễ ngày tết, con hãy khuyên cha con.”

Tử thị lắc đầu, nàng sống chết gì cũng sẽ không đem phiền phức đến cho cha nàng, tính tình Tử Văn như thế nào nàng rõ ràng nhất, nàng không muốn hấn và con trai mình học cùng nhau.

“Cha, chúng ta nhất định phải chuyển ra.”

Tử thị nói như đinh chém sắt, thật ra nàng đã sớm nghĩ đến rồi, có điều lão nhị nói chờ Như Ý gả đi thì chuyển, kết quả Như Ý lại làm thiệp cho người ta, bên trên còn gấp gấp chuẩn bị chuyện này, khiến bọn họ cảm thấy mất mặt. Hiện tại lại phát sinh chuyện như vậy, muốn đem bọn họ chọc giận chết.

Tạ Hữu Thái cũng ủng hộ chuyển nhà.

Tạ Sinh Tài bất đắc dĩ khuyên, Uông thị cũng tức mắng thẳng bọn hấn là đám vô ơn, người phòng lớn bởi vì tức giận nên không nói lời nào, Tạ Hữu Hòa cũng khuyên bọn họ hai câu, nói cho cùng bọn họ cảm thấy nếu cả nhà Tạ Hữu Thái chuyển ra thì chỉ còn lại nhà bọn họ, đến lúc đó nấu cơm quá mệt mỏi rồi.

Đang âm ỉ, Như Ý đi ra, nói một câu, tắt cả mọi người đều an tĩnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Giúp chi thứ hai kiếm một khoản tiền

Edit: Trang Nguyễn

Beta: Tiểu Tuyền

Như Ý nhìn một vòng mọi người đứng trong nhà chính, hơn nữa nhìn thoáng qua Tiêu Lê Hoa, bây giờ trong lòng nàng ta còn oán hận Tiêu Lê Hoa hơn trước, nàng ta nghĩ nếu Tiêu Lê Hoa chịu giúp tác hợp nàng ta cùng Triệu Lâm Đình, nàng ta cũng sẽ không mạo hiểm tính kế Triệu Lâm Đình, như thế nào lại tiện nghi cho Cao Chính Bình, nàng ta chỉ muốn gả cho người có gia cảnh tốt, nhưng cũng không muốn làm thiệp cho người ta. Ở trong mắt nàng ta căn bản việc làm thiệp cho người không phải là chuyện hãnh diện, mà là mất mặt xấu hổ, hiện tại nàng ta rơi vào một bước đường này, nàng ta cho rằng tất cả đều do Tiêu Lê Hoa làm hại.

Tiêu Lê Hoa cảm giác được sự oán hận của Như Ý đối với mình, nghĩ thầm bản tính người này thật đúng là không đổi.

“Nhị ca, Nhị tẩu, hai người cũng đừng vội chuyển đi, chuyện Tử Văn đến học đường cũng không phiền các người hao tâm tổn trí, không phải học đường lên giá bạc sao? Số tiền này ta ra.”

“Như Ý, muội nói thật? Học phí cháu trai lớn muội đến trường, muội bỏ ra?” Phương thị vừa nghe vừa mừng vừa sợ, liên tục nói cảm ơn, nói: “Như Ý thật là hào phóng, thật đúng là người nhà họ Cố, Tử Văn, còn không mau cảm ơn cô cô của con, chờ sau này nếu con có tiền đồ nhớ phải báo đáp cô cô của con.”

Trên mặt Tạ Hữu Khang cũng lộ ra nụ cười, nhi tử được đến học đường là chuyện tốt, có điều là do học phí tăng lên không ít bạc, hiện tại Như Ý có thể chủ động bỏ ra khoản bạc này, giúp bọn họ vừa giảm bớt khoản bạc lại vừa có mặt mũi, hấn nghĩ đến cho dù muội muội đi làm thiệp cho người ta cũng không có gì, ít nhất nàng ta cũng chịu chiếu cố trong nhà, sau này cũng có rất nhiều tiền chiếu cố trong nhà. Khác hẳn Cát Tường kia chỉ biết về nhà mẹ đẻ tống tiền.

Uông thị kéo tay Như Ý lại bắt đầu đau lòng nói nàng ta, vừa vì Như Ý chiếu cố người nhà mà cao hứng, vừa dạy dỗ người khác khiến cho Như Ý áy náy, nữ nhi gả làm thiệp cho người ta, trong lòng bà ta cũng lo lắng, cũng hi vọng đến lúc đó mấy đứa con trai có thể giúp đỡ thêm một tay, lúc này vừa đúng lúc gõ bọn hấn.

Lý thị đến gần cười nói: “Như Ý à, ngay cả chuyện học phí của Tử Văn muội cũng quan tâm, vậy Xuyên Tử và Tỏa Tử của chúng ta muội có thể quản không? Hai đứa chúng nó cũng thông minh mà...! Nếu cùng nhau đến học đường, đến lúc đó nói không chừng có thể cùng nhau thi đậu tú tài trở về, lúc đó sẽ trở thành một đoạn giai thoại mới. Đến lúc đó trên gương mặt người làm cô cô như muội cũng rạng ngời.”

Như Ý nói: “Vậy để cho bọn chúng cùng nhau đi đi.”

“Ồi chào! Xuyên Tử, Tỏa Tử mau đến đây cảm ơn cô cô của các con, nàng ra bạc cho các con đi học đấy, sau này các con có thể bị đi học biết chữ, đến lúc đó thi tú tài đậu Cử nhân lên làm đại quan, Tạ gia chúng ta có thể quang tông diệu tổ rồi! Mau đến cảm ơn cô cô của các con.” Lý thị vội vàng kéo hai huynh đệ đang đứng ở ngưỡng cửa chơi đùa vui vẻ đến đây.

Xuyên Từ quệt nước mũi, lớn tiếng nói: “Con không muốn đi học đường, nghe nói đi học sẽ bị ăn cây! Ngày ngày còn phải ngồi ở trước một cái bàn, một chút cũng không được chơi đùa!”

Tòa Từ cắn đầu ngón tay hỏi: “Làm đại quan ngày ngày có thể ăn thịt không? Nếu như ngày ngày có thể ăn thịt, con liền lên học đường làm đại quan, nếu như không thể con liền đi theo Chu đại bá học giết heo, như vậy ngày nào cũng được ăn thịt heo rồi.”

Người trong nhà nghe hai đứa trẻ nói, có người nín cười có người cau mày, Lý thị tức đến nỗi muốn đánh chết hai đứa con trai khiến nàng ta bị mất mặt này, nàng ta nói với Như Ý: “Như Ý, muội nhìn hai đứa cháu muội phá phách như vậy, người ta đều nói hài tử phá phách mới thông minh nhất, so với người khác tiếp thu nhanh hơn. Muội yên tâm, hai đứa nó nhất định sẽ học thật tốt.”

Như Ý gật đầu, nói: “Dù cho không thích học cũng không có vấn đề gì, chỉ cần có thể biết viết chữ cũng coi như tốt rồi, không có ý định thi khoa cử, đến lúc đó cho chúng nó đi làm chương quỹ cũng được, Tạ gia chúng ta sau này chỉ có thể trông cậy vào bọn chúng.”

Ánh mắt Tạ Hữu Thái sáng lên, nghĩ Như Ý nói như vậy có phải tính toán sau này cho bọn hắn tiền để bọn hắn mở cửa hàng hay không? Hoặc là cho bọn hắn đến cửa hàng Cao gia làm chương quỹ trong đó? Bất kể là loại chuyện nào, đây là chuyện tốt muốn cầu cũng không được. Hắn nghĩ Như Ý có lòng là được, vốn hắn định nhờ nàng chuyện này, nàng tự nói vẫn tốt hơn hắn mở miệng trước.

Không chỉ có Tạ Hữu Thái, trong lòng Lý thị Phương thị cùng Tạ Hữu Khang đều vô cùng mừng rỡ.

Uông thị lại càng khen ngợi Như Ý suy nghĩ chu đáo, mặc dù Tạ Sinh Tài cái gì cũng không nói, có điều nhìn sắc mặt cũng tốt hơn một chút, trong lòng của ông chỉ mong một nhà hòa khí vui vẻ, tất cả người nhà đều trôi qua tốt đẹp, sau đó giúp đỡ lẫn nhau. Hiện tại Như Ý đi làm thiếp cho người ta, trong lòng ông cũng không dễ chịu, có điều nhìn nàng ta biết giúp đỡ ca ca và chị dâu, nghĩ đến sau này nhóm con trai con dâu cũng phải giúp nàng ta, nàng ta cũng có nhà mẹ đẻ dựa vào, lòng của ông cũng nhẹ xuống hơn phần nửa.

Thật ra Như Ý làm như vậy cũng chính là muốn lôi kéo tốt người nhà mẹ đẻ, để cho bọn họ biết cho dù nàng ta đến Cao gia chỉ là một thiếp thất, cũng có thể giúp bọn họ trôi qua những ngày thật tốt. Nếu như bọn họ muốn có những ngày tốt đẹp này thì nhất định phải giúp nàng ta ổn định ở Cao gia. Nàng cũng không muốn cả đời làm thiếp, nàng muốn làm chính thất, như vậy đến lúc đó nàng nhất định phải dùng một chút thủ đoạn, nói không chừng sẽ phải cần đến trợ thủ, người có thể tin chỉ có thể là người nhà mẹ đẻ.

“Như Ý chính là có lòng tốt như vậy, trong tay có tiền cũng biết giúp đỡ người trong nhà, hào phóng như vậy, không giống một ít người, trong nhà trôi qua ngày càng tốt, thu nhập được mấy trăm lượng vào, kết quả đối với người nhà mình thì keo kiệt vô cùng, tình nguyện cho người ngoài cũng không cho người trong nhà. Thật đúng là ăn cây táo, rào cây sung.” Lý thị liếc mắt nhìn Tiêu Lê Hoa.

Tiêu Lê Hoa không lên tiếng, nàng căn bản lười tranh luận cùng người như thế, cho dù có tranh luận với nàng ta lần này cũng không biết lần sau nàng ta lại nói cái gì, dù sao thanh giả tự thanh.

Lý thị thấy Tiêu Lê Hoa không sửa bậy, cảm thấy không có ý nghĩa, cũng không lên tiếng nữa.

Uông thị cũng nói với Tiêu Lê Hoa: “Vợ Lão Tứ, vợ lão Tam nói cũng có đạo lý, để cho ta tức giận nhất không phải việc người đem bạc cho người ngoài, mà cơ bản người không muốn giúp cho người trong nhà. Ban đầu người phía thôn Thượng Cầu đến thỉnh cầu chúng ta, người có thù nghĩ cho Như Ý không? Nên nhân cơ hội xả giận thay Như Ý chứ. Người đó không có nghĩ tới Như Ý, trong ba trăm lượng kia để cho Như Ý một nửa người còn không cho, người nên suy nghĩ cho thật kỹ có phải người quá keo kiệt rồi hay không, người vẫn nên học hỏi Như Ý một chút.”

Lý thị lại lên tinh thần lần nữa, vì lấy lòng Như Ý, nàng ta lập tức nói: “Như Ý lập tức sẽ gả đến Cao gia, Cao gia kia lại là nhà giàu có, bên trong nô bộc thành đoàn, cái gì lại không cần chuẩn bị chứ, càng nhiều bạc vẫn càng tốt hơn. Từ đệ muội lúc ở sự kiện thôn Thượng Cầu bên kia không nghĩ giúp Như Ý, lại không chịu đem ba trăm lượng kia chia một nửa cho Như Ý, các người yên tâm sao?”

Phương thị cũng không rơi ở phía sau, nhàn nhạt nói: “Lại nói đến Cao gia và Từ đệ muội còn có chút ít chuyện dính líu, không nói đến sự kiện trước kia, ban đầu Tô thị kia đúng lúc ở Tú trang gặp chuyện không may Từ đệ muội không thoát khỏi liên quan, nghe nói cuối cùng Tô thị kia bị say thai rồi, đây chính là đại thù a, cũng không biết Như Ý gả vào có thể trở thành nơi trú ẩn thay hay không. Vì chuyện này Từ đệ muội cũng nên chuẩn bị cho Như Ý một chút bạc.”

Tiêu Lê Hoa nghĩ tại sao lại kéo đến đến ba trăm lượng bạc kia rồi, lần trước đã cự tuyệt một lần, bọn họ còn muốn lần thứ hai, da mặt thật dày.

“Như Ý, người muốn ta thêm trang cho người sao?”

Tiêu Lê Hoa cười nhìn Như Ý, tìm Như Ý đầy hoảng hốt, nhớ đến trước đó Tiêu Lê Hoa uy hiếp, lập tức lắc đầu, rằng nghiêng chặt muốn cắn nát môi. Chờ nàng ta trở thành phu nhân chính thất của Cao gia, địa vị ổn định rồi, nhìn nàng ta làm sao thu thập Tiêu Lê Hoa, nàng nhất định phải làm cho nàng ta đền bù cho mình ba ngàn lượng bạc, đền bù không được bắt nàng ta đến đập đầu với nàng ba ngón cái!

Lập tức Tiêu Lê Hoa cảm thấy tinh thần sáng khoái, thầm nghĩ thì ra trong tay có nhược điểm của người khác lại thư thái như vậy, sau này xem ai không vừa mắt thì phải bắt được cái đuôi nhỏ của đối phương, chỉ cần tìm đến gây phiền toái cho nàng thì tóm chặt hung hăng ném xuống, như vậy thiên hạ thái bình rồi.

Người của Tạ gia rất thất vọng vì Như Ý lùi bước, Uông thị trừng mắt liếc nhìn Tiêu Lê Hoa, sau đó lại khen Như Ý hiểu chuyện không so đo, đem Như Ý khen đến độ nở thành một đóa hoa. Phương thị Lý thị cũng hòa theo khen ngợi, các nàng đều cảm thấy Như Ý được chỗ tốt ở nơi này so với bọn Tạ Hữu Thuận còn dễ dàng hơn.

Tạ Sinh Tài gật đầu hài lòng, hẳn không biết Như Ý do sợ Tiêu Lê Hoa nên mới lắc đầu, còn tưởng rằng Như Ý thật hiểu chuyện, hẳn rất thích con gái hiểu chuyện như vậy.

“Hữu Thái, vợ Hữu Thái, các con xem chuyện này đã giải quyết xong, Như Ý vì không để các con tức giận nên đã ra mặt, các con cũng đừng dọn nhà. Xem như nể mặt Như Ý, chờ con bé xuất giá rồi lần nữa chuyển ra, có được không a?!”

Từ thị nhìn Tạ Hữu Thái, lúc này nàng còn kiên trì nói tiếp thì thật giống như cố ý gây sự.

Tạ Hữu Thái suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói không chuyển nữa, hiện tại thời tiết đang lạnh, nhà cửa còn chưa xây dựng, phải mượn nhà của người khác, nhà của người khác làm sao tốt bằng nhà mình, hơn nữa đó cũng là một khoản chi tiêu, nếu không phải bị ép buộc, hẳn cũng không muốn chuyển đi trong lúc này.

Từ thị không tiếng động thở dài, nàng cũng biết lúc này dọn nhà không tốt, nhưng vẫn rất muốn chuyển đi, nàng chỉ mong sao sớm qua năm mới một chút, mùa xuân nhanh đến một chút, đó là thời điểm tốt để bọn họ xây dựng nhà ở.

Chuyện này coi như giải quyết xong, Tiêu Lê Hoa theo Từ thị đi vào phòng của bọn họ, Tiêu Lê Hoa nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Từ Vô, rất là yêu thích, nàng nói với Từ Vô nàng đang làm cho hẳn một chiếc túi sách, chỉ còn vài đường khâu khâu nữa là xong, chờ hai ngày nữa sẽ đem đến đây cho hẳn.

Từ Vô vội vàng nói cảm ơn, trong lòng nghĩ túi sách là cái gì nhỉ, nghe hình như là hòm đựng sách thì phải, đối với Từ thâm hiện tại hẳn cũng cảm thấy rất mới lạ, Từ thâm so với trước kia đột nhiên biến đổi lớn, còn có thể làm đủ thứ vật tốt, hơn nữa còn giúp đỡ người trong thôn sửa cầu, hẳn thích tư thâm như vậy.

“Nhị ca, Nhị tẩu, các người đã tính toán tiền xây nhà sang năm như thế nào? Chỗ này của muội có một biện pháp phát tài giúp cho các người, không biết các người có muốn hay không?”

Tiêu Lê Hoa cảm thấy này hai người này có nhân phẩm tốt, lúc trước vẫn giúp đỡ nhà bọn họ, hiện tại nàng muốn đền đáp cho bọn họ một chút, trước lúc giúp người trong thôn, nàng cũng muốn để bọn họ phát tài một khoản.

Ánh mắt Từ thị sáng lên, lập tức hỏi: “Biện pháp gì? Không đối gạt Từ đệ muội, trong tay chúng ta còn chút ít tiền bạc, nhưng cũng không nhiều lắm, mặc dù ta có thể hỏi mượn nhà mẹ đẻ, nhưng chính mình có không phải tốt hơn sao? Chúng ta cũng muốn xây dựng nhà lớn hơn một chút, như vậy chờ đến lúc Từ Vô thành hôn thì không cần phải xây thêm phòng nữa. Từ đệ muội, đầu óc muội linh hoạt, có nhiều cách kiếm tiền, chúng ta đều thấy được. Nếu muội có biện pháp, nguyện ý giúp chúng ta một tay, dĩ nhiên chúng ta cao hứng.”

Tạ Hữu Thái vốn ngồi ở một bên, lúc này cũng nhìn Tiêu Lê Hoa, hẳn nhìn cuộc sống nhà Từ đệ trôi qua ngày càng náo nhiệt, trong lòng cũng rất hâm mộ.

Tiêu Lê Hoa sẽ đem việc mình chuẩn bị bán công thức làm thịt khô nói cho bọn họ, nói: “Đến lúc đó muội sẽ để Hoa công tử thu thịt heo ở thôn của chúng ta trước, hơn nữa giá tiền khẳng định không thấp, các người đi đến những thôn khác mua heo, đến lúc đó có thể từ đó kiếm được một khoản lợi nhuận.”

Tạ Hữu Thái cùng Từ thị vừa nghe đều vừa mừng vừa sợ, kinh hãi là Tiêu Lê Hoa còn có phương pháp, vui chính là bọn họ cũng cảm thấy quả thật có thể kiếm được một khoản tiền từ đây.

“Hiện tại trong tay của muội có chút bạc, đến lúc đó nhị ca cầm đi thu mua heo.” Tiêu Lê Hoa lại đem tiền vốn ra cho bọn họ mượn.

Lập tức Tạ Hữu Thái cùng Từ thị cảm kích nhìn Tiêu Lê Hoa, bọn họ cần thu một lượng heo lớn như vậy, đến lúc đó nhất định cần không ít bạc. Tuy nhà mẹ đẻ Từ thị trôi qua khá tốt, nhưng cũng không phải nhà giàu, nàng có thể mượn ở nhà hai ba mươi lượng đã không tệ rồi, nhiều hơn nữa sẽ rất khó khăn. Bọn họ muốn kiếm được nhiều tiền thì chắc chắn phải bỏ ra rất nhiều tiền vốn. Trong tay Tiêu Lê Hoa có thể có hơn trăm lượng bạc, đến lúc đó có thể tưởng tượng được bọn họ kiếm không ít tiền.

Từ Vô cũng nghe hiểu, nói với Tiêu Lê Hoa: “Từ thâm, bọn hắn đối tốt với cô cô, sau này con sẽ đối xử tốt với thâm.”

Tiêu Lê Hoa vừa nghe liền vui vẻ, nghĩ thâm tên tiểu tử này còn nhớ đến chuyện vừa rồi, có điều hẳn có thể biết có ân phải báo, nàng cũng rất cao hứng, sờ sờ đầu của hẳn nói chờ hẳn lên làm đại quan, đến lúc đó sẽ được hưởng danh tiếng của hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Đánh nhau

Tạ Hữu Thuận nghe được Tiêu Lê Hoa kể chuyện xảy ra trong nhà, cảm thấy Tiêu Lê Hoa xử lý rất tốt, nghe được nàng nghĩ kể cho nhị ca nhị tẩu để

cho bọn họ phát tài, nắm bàn tay nàng thầm cảm ơn. Ở nhà, quan hệ giữa hân và nhị ca nhị tẩu là tốt nhất, bọn họ giúp hân không ít. Hiện tại có năng lực rồi, tất nhiên cũng muốn giúp lại bọn họ, Tiêu Lê Hoa có thể sớm nghĩ đến trước hân một bước, trong lòng hân cảm thấy vô cùng ấm áp.

Tiêu Lê Hoa nói: “Hôm nay ta nhìn thấy ánh mắt Như Ý có cái gì đó không đúng, sợ rằng nàng hận ta, sau này nếu nàng dám làm gì đối với ta, chàng cũng đừng có trách ta không nhớ đến thân tình.”

Tạ Hữu Thuận thở dài, nói: “Như Ý là hài tử nhỏ nhất trong nhà, bộ dáng đẹp, miệng cũng ngọt, cha mẹ đều yêu thương nó, dưỡng nó thành tính tình tâm cao khí ngạo, vốn cũng không cảm thấy gì, có cô nương xinh đẹp nào mà không có chút tâm tư. Chẳng qua Như Ý từ khi bị từ hôn tính tình thay đổi hoàn toàn. Ta làm ca ca cũng yêu thương nàng, có điều nó sinh ra oán giận với chúng ta, cũng không có gây ra chuyện gì. Nếu nó thật sự gây phiền phức cho nhà chúng ta, không cần nàng ra tay, ta sẽ đi quở trách nó.”

“Nhớ kỹ lời này của chàng nói.”

Tiêu Lê Hoa không muốn vì một Như Ý khiến nhà cửa không yên, Tạ Hữu Thuận có thái độ này làm cho nàng thật hài lòng.

Sáng ngày thứ hai, vừa tỉnh đã cảm thấy trong phòng khá lạnh, Tiêu Lê Hoa thấy Tạ Hữu Thuận không còn bóng dáng ở bên cạnh, nàng nằm ở trong chăn không muốn thức dậy, trong chăn rất ấm áp, hơn nữa ở bên ngoài lạnh như vậy. Nàng quay đầu lần lượt nhìn hai đứa con trai, thấy Mộc Đầu núp ở trong chăn, chỉ lộ ra một đầu quả dưa đen sẫm, mà khuôn mặt nhỏ nhắn của Thạch Đầu lộ ra bên ngoài, khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ đỏ bừng, giống như quả táo chín, lông mi thật dài giống như cánh quạt nhỏ, cái miệng nhỏ thỉnh thoảng chép chép hai cái, thật giống như nằm mơ ăn cái gì rất ngon.

Tiêu Lê Hoa không sợ rét lạnh, từ trong chăn lộ ra thân thể, đi đến gần hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ bé của Thạch Đầu, sau đó rất nhanh rút trở về, trên mặt lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Tạ Hữu Thuận vừa lúc vén rèm đi vào lúc nhìn thấy nụ cười trên mặt Tiêu Lê Hoa, hỏi: “Cười gì vậy?”

Tiêu Lê Hoa nói: “Ta đang nhìn nhi tử, con của chúng ta thật là càng ngày càng đẹp, chàng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn này hiện tại cũng nhiều thịt, béo ục ị nhận được nhiều người yêu nha, thật muốn cắn một cái.”

Tạ Hữu Thuận nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Thạch Đầu, cảm thấy rất đáng yêu, hân nhếch miệng cười vui, đem chậu than trong tay thả vào một bên, đi qua ở trên mặt Thạch Đầu nhẹ nhàng cắn một cái.

Tiêu Lê Hoa vỗ nhẹ hân nói: “Sẽ đánh thức con đấy, để cho bọn chúng ngủ thêm một lát nữa.”

Tạ Hữu Thuận cười nói: “Cũng nên thức dậy rồi, ta đem chậu than đi vào, để bọn chúng thức dậy, đừng để khó chịu.”

Tiêu Lê Hoa nhìn chậu than kia nói: “Hôm nay rất lạnh, bên ngoài không phải trời đầy mây rồi chứ?”

“Tuyết rơi rồi, rơi xuống rất lớn, chắc là từ nửa đêm đã bắt đầu rớt xuống, hiện tại giẫm chân xuống lún hết cả bàn chân rồi.” Trên mặt Tạ Hữu Thuận lộ ra nụ cười vui sướng: “Vừa nhìn trận tuyết này cũng biết sang năm thu hoạch nhất định tốt, lúa mạch mọc khẳng định tốt.”

Mọi người làm ruộng đều yêu thích mùa thu hoạch, Tạ Hữu Thuận cũng không ngoại lệ, mặc dù tuyết rơi sẽ rất lạnh, đi ra cũng không dễ dàng, nhưng đây không tính là cái gì, chỉ cần nghĩ đến có lợi đối với hoa màu, trong lòng họ vô cùng cao hứng.

Tiêu Lê Hoa vừa nghe lập tức bò dậy, nàng cảm thấy lạnh nên vội vàng đem chăn bông bao bọc toàn thân, cao hứng hỏi: “Có tuyết rơi thật à? Chàng không có quét tuyết trong sân chứ? Ta còn muốn làm người tuyết a!”

Tạ Hữu Thuận hỏi: “Làm người tuyết? Làm sao làm?”

“Chính là đem tuyết trên mặt đất lăn thành viên, sau đó một cục tuyết nhỏ đặt lên một cục tuyết lớn, này không phải giống như một người sao? Rất vui vẻ, chúng ta ở trong sân làm một con đi, chàng không đem tuyết quét hết rồi đó chứ?” Bao nhiêu năm rồi Tiêu Lê Hoa không có làm người tuyết rồi, không có tâm tình hoặc không có thời gian, hoặc là không tìm được tuyết sạch sẽ. Bây giờ nàng lại đến nơi này, cuộc sống trôi qua an nhàn thư thái, vừa nghe đến tuyết rồi liền nghĩ đến làm người tuyết chơi đùa.

Tạ Hữu Thuận cảm thấy rất hứng thú, nói còn chưa kịp quét tuyết, hân còn phải đi giày đốt chậu than rồi.

Tiêu Lê Hoa cao hứng lập tức bắt đầu mặc quần áo, vừa quay mặt mới phát hiện Thạch Đầu đã tỉnh, đang mở to mắt nhìn nàng, nàng bước qua hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của hân một cái, nói: “Con lười con đã thức? Thức thì nhanh chóng đứng dậy, bên ngoài có tuyết rơi.”

Thạch Đầu vươn một bàn tay nhỏ ra dụi dụi con mắt, trước hôn lại Tiêu Lê Hoa một cái, sau đó mới mở to mắt nói: “Vừa rồi con nghe cha cùng nương nói rồi, Nương, con muốn cùng nương làm người tuyết.”

“Được, chúng ta cùng nhau làm người tuyết, nương giúp con mặc y phục.”

Tiêu Lê Hoa trước tiên đem áo bông quần bông của Thạch Đầu đưa cho Tạ Hữu Thuận, để hân hơ nóng trên chậu than, chờ ấm áp rồi, mới cầm về cho Thạch Đầu mặc vào.

Năm nay Tiêu Lê Hoa làm cho người nhà áo bông đều rất dày, tất cả đều là áo bông mới, hai người lớn mặc không có việc gì, hai đứa bé mặc vào tựa như hai quả cầu, lúc vừa mới bắt đầu ngay cả cánh tay và chân đều không không ngoác được, Mộc Đầu có đôi khi ngã trên mặt đất nhưng bởi vì mặc áo

bông dày nên một chút cũng không đau, còn có thể vừa bò dậy vừa vui cười. Nhưng lúc mặc quần áo cũng phải có người hỗ trợ mới có thể mặc vào.

Tiêu Lê Hoa giúp Thạch Đầu mặc xong quần áo, giao nó cho Tạ Hữu Thuận, sau đó lại bắt đầu đổ dành Mộc Đầu rời giường, hài tử rất dễ gọi, chỉ gọi hai tiếng liền mở mắt ra, theo bình thường thì hai bên bẹp một ngụm, trên mặt Tiêu Lê Hoa chảy xuống một bãi nước miếng.

Tạ Hữu Thuận cho Thạch Đầu mang giày vào, ở ngoài mặc áo bông lông thỏ, rất ấm áp, giày nhỏ cũng giống như vậy, mặc vào trông rất tuấn tú. Mang giày xong lại đội lên đầu mũ quả dưa màu tím, mũ cũng từ lông mềm như nhung, càng làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn trong veo như nước của hai đứa bé, đi ở bên ngoài người nào nhìn thấy cũng đều khen một tiếng nhà này nuôi hài tử thật là tốt.

Tiêu Lê Hoa gấp xong chăn đệm, sau đó mới xuống giường, vừa đi ra phía ngoài đi nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài ánh mắt sáng ngời lên, tuyết rơi thật rồi, tuyết thật lớn, trên mặt đất một vùng trắng xoá, trên nóc nhà cũng là một lớp tuyết trắng.

Lúc tuyết rơi cũng không lạnh, đợi đến khi tuyết đóng băng mới lạnh, khi đó có thêm gió thổi nữa, tay mặt lộ ra bên ngoài giống như bị dao găm cắt rất khó chịu. Mà bây giờ là thời điểm tuyết rơi làm cho người ta rất yêu thích, bông tuyết bay là tà sẽ rơi cực nhanh xuống dưới, làm cho người ta không nhận được đưa tay đón lấy, không khí cũng rất thoáng mát, hít một luồng khí rồi thở ra giống như bài xuất tất cả khí bẩn ra ngoài.

“Thạch Đầu, Mộc Đầu, không nên làm dơ tuyết trên mặt đất, nếu không một lát đắp làm người tuyết sẽ không được trắng! Nương trước nấu cơm cho các con, ăn cơm xong rồi chơi.”

Tiêu Lê Hoa dặn dò một tiếng, sau đó đi phòng bếp nhỏ nấu cơm.

Buổi sáng nấu cơm cũng bớt việc, bởi vì tuyết rơi, Tiêu Lê Hoa làm một tô súp, bên trong bỏ bốn trứng gà, lại đem bánh bao còn dư đêm qua hấp lại ba cái, lấy dưa leo muối đậu giác muối, cắt nhỏ rồi đặt vào trong chén. Không bao lâu cơm đã làm xong, Tạ Hữu Thuận giúp đỡ bưng vào trong nhà, cả nhà vây quanh bàn ăn, hương vị thật ngọt ngào.

“Nương, ăn nhiều thức ăn mới tốt cho thân thể.”

Thạch Đầu đưa cánh tay nhỏ gấp một miếng dưa leo muối cho Tiêu Lê Hoa. Sau đó lại gấp một miếng cho Tạ Hữu Thuận, nói: “Cha, cha cũng ăn đi, như vậy mới có sức lực lớn.”

Lòng Tiêu Lê Hoa vô cùng cảm động, đưa tay sờ đầu nhỏ của hắn khen ngợi nói: “Tiểu Thạch Đầu thật hiểu chuyện, con cũng ăn, lớn lên mới cao được.”

Trong lòng Tạ Hữu Thuận rất vui mừng, nhi tử luôn hiểu chuyện như vậy, có cái gì tốt cũng sẽ nghĩ đến bọn họ, nghĩ đến những hài tử kia còn đang trong ngực cha mẹ lẫn lộn nào loạn muốn này muốn nọ, hắn cảm thấy nhi tử nhà mình quả thật tốt nhất thiên hạ.

Mộc Đầu thấy Nương khen ngợi ca ca, cũng đưa cánh tay nhỏ bé gấp dưa muối, nhưng lại gấp không tới, nhanh chóng đứng thẳng chân.

Tạ Hữu Thuận gấp cho bé một miếng dưa muối, Mộc Đầu lại gấp lên thả lại vào chén Tạ Hữu Thuận, nói: “Cha ăn.” Sau đó mở to đôi mắt – đầy mong đợi nhìn Tiêu Lê Hoa.

Ánh mắt Tiêu Lê Hoa cười giống như trăng non, gấp một miếng đậu giác bỏ vào trong chén Mộc Đầu, sau đó lại gấp một miếng bỏ vào trong chén mình nói: “Mộc Đầu một miếng, Nương một miếng, chúng ta cùng nhau ăn.”

Lúc này Mộc Đầu mới cười, cầm lấy chiếc đĩa nhỏ bắt đầu ăn, bé còn nhỏ, nhưng đã dùng đĩa rất tốt rồi, cho bé chiếc muỗng nhỏ bé cũng không cần, nói mình đã trưởng thành rồi.

Người một nhà ăn hết toàn bộ súp nóng xong, còn ăn hết ba cái bánh bao, bên ngoài tuyết rơi ngày càng nhiều, trong nhà vô cùng ấm áp, cảm thấy thật là thoải mái.

Cơm nước xong Tiêu Lê Hoa liền mang theo hai đứa bé làm người tuyết, Tạ Hữu Thuận cũng có hứng thú, ở một bên hỗ trợ, không đầy một lát đã chồng được hai quả cầu tuyết làm thành người tuyết, Thạch Đầu gắn quả cầu tuyết nhỏ lên trên cùng hai cục than củi làm hai con mắt, Mộc Đầu được Tạ Hữu Thuận ôm lên cầm lên củi và rốt làm mũi cho người tuyết.

Người một nhà vây quanh người tuyết nhìn vô cùng vui vẻ, đợi đến khi Đồng Tiền chạy đến nhìn thấy cũng rất yêu thích, lôi kéo Thạch Đầu và Mộc Đầu giúp hắn làm người tuyết, thế là Thạch Đầu và Mộc Đầu đều đi cùng Đồng Tiền.

Tuyết vẫn còn rơi, Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa cũng không có quét tuyết, mà trở về nhà.

Tiêu Lê Hoa ngồi ở trên giường sưởi làm giày, bây giờ người trong nhà đã có giày bông vải, nhưng chỉ có một đôi, nàng còn phải làm thêm một đôi.

Tạ Hữu Thuận ngồi ở một bên, hắn lấy một ổ ngô, ngồi ở đó chà xát ngô, loại chuyện lật vật này cũng chỉ làm trong mùa đông, coi như để giải buồn.

Hai người vừa làm vừa nói chuyện, thương lượng chuyện của Như Ý. mấy ngày nữa Như Ý phải vào Cao gia rồi, mặc dù chuyện tiểu thiếp vào cửa này cũng không làm lớn, nhưng Tạ gia vì không muốn ủy khuất cô nương vẫn muốn làm tiệc rượu, đến lúc đó bọn họ làm ca tấu còn phải đi hỗ trợ lễ, bọn họ đang bàn bạc chuyện này. Nói xong chuyện này còn nói đến chuyện thu heo của Nhị ca Nhị tẩu, sau đó còn nói đến chuyện sang năm xây nhà, Tiêu Lê Hoa đem tính toán của mình nói một lần, Tạ Hữu Thuận đều nghe theo ý nàng, bây giờ hắn đối với ý nghĩ của vợ đã hoàn toàn tin phục.

Nói xong chính sự, hai người lại nói đến buổi trưa ăn gì.

Tạ Hữu Thuận chà xát hai tay nói: “Trời tuyết rơi ăn sủi cào là tốt nhất, còn có thể uống súp sủi cào nóng hổi.”

Tiêu Lê Hoa gật đầu nói: “Được, vậy thì ăn sủi cào, trong nhà không phải còn một miếng thịt dê sao? Ăn sủi cào thịt dê, bên trong cho thêm chút ít hành lá cùng hành tây, sau đó lại làm súp thịt dê. Hôm nay trời tuyết cũng không làm được chuyện gì, chẳng còn có thể uống hai chung. Nếu một người uống cảm thấy không vui thì gọi thêm huynh đệ Khánh Phong cùng Vương Nhị ca hai nhà bọn họ qua chơi, dù sao chỉ làm nhiều thêm một chút. Mọi người cũng náo nhiệt hơn.”

Tạ Hữu Thuận nghe xong vui vẻ ừ một tiếng.

Hai người đang nói cao hứng, đã nghe tiếng nói Tiểu Nguyệt từ bên ngoài kêu lên: “Tứ thúc tứ thẩm, các người mau ra đây, Mộc Đầu và Thạch Đầu cùng người ta đánh nhau!”

Thoáng chốc Tiêu Lê Hoa đem giày trong tay ném sang một bên, nhảy xuống giường chạy ra bên ngoài, Tạ Hữu Thuận cũng vội vàng chạy theo sau.

Tiểu Nguyệt đang xóc màn cửa đi vào, khuôn mặt nhỏ nhắn vì chạy mà đỏ bừng, trên ống quần còn dính không ít tuyết, vừa nhìn thấy cũng biết vội vàng chạy đến đây.

“Tiểu Nguyệt, xảy ra chuyện gì? Thạch Đầu Mộc Đầu không có sao chứ?” Tiêu Lê Hoa vội hỏi, nằng sợ nhất hai đứa bé đánh nhau, bọn họ nhỏ như vậy, khẳng định đánh không lại người ta, tuy nói ở nông thôn hải tử đánh nhau là chuyện thường nằng cũng đau lòng.

Tiểu Nguyệt mang theo tiếng khóc nức nở nói: “Là Cầu Đan cùng Đại Hổ! Còn có Xuyên Từ và Khóa Từ, mấy người bọn họ đánh nhau ở trước cửa nhà cháu! Mộc Đầu bị chảy máu!”

Đầu óc Tiêu Lê Hoa nổ ầm một tiếng, co chân liền chạy ra bên ngoài, Tạ Hữu Thuận ôm lấy Nguyệt Nguyệt, chạy theo ở phía sau, trong lòng hấn cũng gấp gáp, đánh đến chảy máu rồi, ngày như vậy bị thương sẽ không phải là chuyện tốt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Ánh mắt Trương Thủy Đào

Edit: Trang Nguyễn

Beta: Tiểu Tuyền

Trên bầu trời tuyết vẫn không ngừng bay lất phất, không lạnh, cũng không tron, tuyết đã rất dày rồi, dẫm lên trên phát ra tiếng vang kéo kệt kệt kệt nè nhẹ, có điều Tiêu Lê Hoa chạy quá nhanh, suýt chút nữa té ngã cũng may có Tạ Hữu Thuận đuổi theo giữ nằng lại nên mới không té ngã.

“Vợ, nằng và Tiểu Nguyệt đi chậm một chút, ta đi trước xem thế nào!”

Tạ Hữu Thuận đỡ Tiểu Nguyệt xuống, sau đó chạy cực kỳ nhanh, trong lòng hấn cũng nóng như lửa đốt.

Tiêu Lê Hoa kéo tay Tiểu Nguyệt bước nhanh lên phía trước, vừa chạy vừa hỏi Tiểu Nguyệt rốt cuộc tại sao đánh nhau, Tiểu Nguyệt kể Cầu Đan và Đại Hổ đem người tuyết bọn họ làm đẩy ra, bọn Thạch Đầu đi qua ngăn cản, kết quả là đánh nhau, Thạch Đầu bị đẩy một cái, đầu tình cờ đập vào tảng đá bị chôn dấu dưới tuyết.

Tiêu Lê Hoa vừa nghe người đẩy Thạch Đầu chính là Cầu Đan, trong lòng rất căm phẫn, nhớ ngày đó Tiêu Lê Hoa bị Trương Thủy Đào đẩy ngã mới mất mạng, bây giờ lại đến lượt nhi tử của nằng ta đẩy ngã Thạch Đầu, sao có thể như thế được? Ban đầu Tiêu Lê Hoa bị thương là do bản thân tự tìm, Thạch Đầu cũng không có sai, tại sao phải chịu tội?

Nhà của Vương Đại Sơn cách nhà của Tạ Hữu Thuận cũng không quá xa, rất nhanh đã chạy đến nơi, Tiêu Lê Hoa thấy trước nhà Vương Đại Sơn có hai đồng tuyết lớn, vừa nhìn thấy đã biết là hai người tuyết bị đẩy ngã, nằng mấp máy môi chạy vào trong nhà, còn chưa vào trong nhà đã nghe một trận la hét ầm ĩ, còn có tiếng khóc của hải tử.

Trương Thủy Đào nói: “Trời rơi nhiều tuyết, trên mặt đất tron vô cùng, ta xem chính là Thạch Đầu chơi đùa đứng không vững nên mới té ngã đụng phải đầu, thế mà lại trách lên đầu con ta. Chúng ta cũng không phải coi tiền như rác, đừng mong lừa bịp chúng ta!”

Chu đại tẩu ở một bên nói: “Ta đoán chính là như vậy, người nào không biết lúc trước Nương của Thạch Đầu bị thương suýt chút nữa lừa bịp lên trên người Trương muội Từ, bây giờ lại đến lượt đứa nhỏ, thật sự đúng là có mẹ như thế nào thì con như thế đó. ”

Mộc Đầu tức giận nói lớn: “Không cho các nguoi nói xấu Nương!”

Cầu Đàn từ phía sau Trương Thủy Đào nhô đầu ra nói: “Mẹ ngươi vốn là xấu!”

Mộc Đầu vừa nghe nhanh chóng giậm chân nói: “Mẹ ta không xấu, không xấu, ngươi hư, mẹ ngươi hư!”

Trương Thủy Đào nhìn Mộc Đầu, nhìn xem khuôn mặt nhỏ nhắn vốn vàng vọt gầy yếu giờ đây mập mạp trắng nõn, trong mắt hiện lên một tia hàn quang, lạnh lùng nói: “Mộc Đầu, ngươi nói người nào hư đây? Ngươi nói ta hư? Nhóc con nói láo sẽ bị sói tha đi ăn thịt gặm xương!”

Mộc Đầu bị hù vội vàng chạy đến bên cạnh Tạ Hữu Thuận vừa từ trong phòng đi ra, nắm chặt lôi kéo y phục của hắn: “Cha, bà ta làm con sợ.”

Ánh mắt Trương Thủy Đào lại trừng lên, nghĩ con thỏ nhỏ chết tiết kia lại dám tố cáo, nàng giương mắt nhìn Tạ Hữu Thuận, không đợi Tạ Hữu Thuận mở miệng, nàng ta đã tranh nói trước: “Quản cho tốt nhĩ tử của ngươi, toàn bộ đều để Tiêu Lê Hoa phụ nhân kia dạy bậy, hờ một chút là nói người khác hư, còn nói dối đồ lên người con ta, người làm cha như ngươi cũng quá nhân nhượng tính tình của bọn nó. Nếu ngươi không quản, cẩn thận sau này chúng lớn lên sẽ trở thành ác bá vô lại, đến lúc đó ngươi đừng có mà khóc!”

Trương Liên Hương ở một bên nghe không nổi nữa, nói: “Thạch Đầu, Mộc Đầu đều rất ngoan ngoãn, không hư hỏng giống như Cầu Đàn nhà ngươi, chuyện hôm nay còn có Đồng Tiền và Tiểu Nguyệt nhìn thấy, chính là Cầu Đàn của các ngươi không tốt, ngươi bao che cho con cũng không thể che chở đến như vậy, ngươi mới phải cẩn thận sau này hắn trở thành kẻ hư hỏng.”

Chu đại tẩu nói: “Đồng Tiền cùng Tiểu Nguyệt đều chơi thân với Thạch Đầu và Mộc Đầu, dĩ nhiên sẽ nói thay cho bọn chúng, không thể tính. Không phải nói lúc đó còn có Xuyên Từ và Khóa Từ sao, để cho bọn nó tới nói, bọn họ là người của Tạ gia, đến lúc đó có nói chắc chắn các ngươi cũng không thể không tin.”

“Các người coi chúng tôi là kẻ ngu à, Xuyên Từ Khóa Từ vẫn hay khi dễ Thạch Đầu và Mộc Đầu, chuyện hôm nay bọn nó không tránh khỏi hiềm nghi, để bọn nó làm chứng, chắc chắn là hướng về Cầu Đàn Đại Hổ!” Trương Liên Hương nói.

Trương Thủy Đào hừ một tiếng nói: “Ngay cả huynh đệ nhà mình cũng giúp đỡ người ngoài, như vậy cũng đủ biết tính cách Thạch Đầu Mộc Đầu không tốt chút nào. Tạ Hữu Thuận ngươi cũng nên trừng trị hai tiểu tử nhà ngươi cho tốt.”

“Con ta như thế nào ta rõ hơn ai hết, không cần phải ngươi quản, ngươi quản con của ngươi cho tốt là được.” Tạ Hữu Thuận vuốt chiếc mũi trên đầu nhỏ của Mộc Đầu, ánh mắt lạnh như băng nhìn Trương Thủy Đào.

Trong lòng Trương Thủy Đào co rút lại, oán hận nhìn Tạ Hữu Thuận, có điều Tạ Hữu Thuận nhìn cũng không nhìn nàng, ôm Mộc Đầu đi vào trong phòng.

Tiêu Lê Hoa từ bên ngoài nghe được, đối với Trương Thủy Đào hận đến nghiến răng nghiến lợi, nàng ta làm mẹ mà bao che Cầu Đàn cũng coi như xong, còn giới nước mắt lên người mình và Thạch Đầu Mộc Đầu, quả thực rất đáng hận.

Tiêu Lê Hoa nhắc rèm đi vào nhà, chỉ nhìn thoáng qua Trương Thủy Đào cùng Chu đại tẩu, sau đó bước vào trong phòng.

Trong phòng lang trung đang băng bó cho Thạch Đầu, chờ băng bó xong liền nói với Tạ Hữu Thuận rằng Thạch Đầu không có chuyện gì, chẳng qua là đụng u một cục, làm rách da, chảy máu cũng không nhiều. Lúc này bọn Tạ Hữu Thuận mới thở phào nhẹ nhõm.

Thạch Đầu ngồi trên giường gạch mở to hai mắt nhìn ánh mắt Tiêu Lê Hoa đã đỏ hồng, nhẹ giọng nói: “Nương, con không sao, một chút cũng không đau.”

Tiêu Lê Hoa lau đi khóe mắt, đi qua ngồi xuống bên cạnh thằng bé, đem nó ôm vào trong ngực, biết nó không sao là tốt rồi, cuối cùng mới nói ra một câu: “Nếu đau cứ nói, Nương giúp con thôi vù vù, sau đó về nhà làm thức ăn ngon cho con, ăn ngon liền hết đau.”

“Con muốn ăn thịt kho tàu, muốn ăn xương sườn xào lăn, còn muốn ăn sủi cảo, còn muốn ăn bao lớn.”

“Được, chờ về nhà sẽ làm cho con.”

Tiêu Lê Hoa nghĩ đứa nhỏ này còn biết đòi ăn này nọ, như vậy thật không có chuyện gì, nhưng trong lòng vẫn thấy khó chịu, chính vì nàng bị đụng đầu nên mới xuyên đến đây, va chạm này thật quá nguy hiểm, lần đó vết thương nàng chỉ nhỏ xíu nhưng mấy ngày cũng không thể bỏ dậy làm việc, thì ra Tiêu Lê Hoa sẽ chết. Cho nên lần này Tăng Đá bị đụng u một cục lớn cũng khiến nàng cảm thấy hết sức nguy hiểm.

Mộc Đầu đi qua kéo tay Thạch Đầu rồi gọi ca ca, sau đó gục ở trên đùi Tiêu Lê Hoa.

Đồng Tiền cùng Tiểu Nguyệt đều đi đến an ủi Thạch Đầu, sau đó nói rằng đúng là Cầu Đàn cùng Đại Hổ còn có Xuyên Từ Khóa Từ không tốt, nói muốn giúp nó báo thù.

Vương Đại Sơn hỏi lại lần nữa có phải Cầu Đàn đẩy ngã Thạch Đầu hay không, bốn hài tử đồng loạt gật đầu, ngươi một câu ta một câu kể lại tất cả mọi chuyện, tóm lại chính là bọn nó đang làm người tuyết rất tốt, bọn Cầu Đàn đến quấy rối, còn đem người tuyết bọn nó làm đẩy ngã còn đi qua đạp, dĩ nhiên bọn họ không muốn, liền đi qua ngăn cản, kết quả Thạch Đầu bị đẩy ngã đụng đầu vào tảng đá trên mặt đất.

Tạ Hữu Thuận vừa đưa lang trung trở về, hỏi: “Lúc đó Xuyên Từ Khóa Từ cũng giúp đỡ bọn chúng đánh các con?”

Thạch Đầu gật đầu nói: “Cha, bọn họ cũng đẩy con, còn lôi kéo con không cho con đi ngăn cản bọn Cầu Đàn phá người tuyết của con. Cha, bọn họ

còn nói cha cùng nương xấu, nói các người không ra tiền giúp bọn họ đi đến học đường.”

Khuôn mặt Tạ Hữu Thuận lập tức âm trầm, hẳn nghĩ tiểu hài tử biết cái gì, còn không phải là do người lớn luôn nói, để tiểu hài tử nghe được, không cần hỏi, những lời này tất cả đều do Tam ca Tam tẩu tốt kia nói ra. Ban đầu cũng không thấy bọn họ giúp gì cho mình, bây giờ nhà mình vừa trôi qua tốt một chút, đã muốn nhà mình giúp đỡ cho hài tử nhà họ đi học, tại sao phải như vậy? Xem ra lúc trước bởi vì Lý thị đến nhà hẳn lục lợi đồ đạc nói không để bọn họ đến cửa lần nữa, thật không làm sai mà.

Vương Đại Sơn nói đi tìm thôn trưởng đến đây, rõ ràng Trương Thủy Đào cùng Chu tẩu muốn chơi xấu, chỉ có thể tìm thôn trưởng nói rõ lý lẽ phải trái, Cầu Đàn chính là tôn tử duy nhất của ông ấy.

Chu đại tẩu vừa nghe đã sốt ruột, bây giờ thôn trưởng bởi vì chuyện sửa cầu mà xem trọng bọn Tạ Hữu Thuận, đến lúc đó cho dù ông ấy bảo vệ cháu của mình cũng sẽ giải quyết việc chung, đến lúc đó nhà mình đi theo cũng sẽ gặp xui xẻo. Nàng ta vội vàng nhìn Trương Thủy Đào, nghĩ chuyện này Trương Thủy Đào còn phải bỏ mặt xuống.

Trương Thủy Đào đứng ở bên ngoài cánh cửa, nhìn Tạ Hữu Thuận nói: “Bọn nhỏ đánh nhau đó là chuyện thường như cơm bữa, còn cần kinh động đến cha chồng của ta? Ai cũng biết cha chồng ta cũng bởi vì chuyện sửa cầu mà xem trọng các người. Đến lúc đó cho dù không phải lỗi của Cầu Đàn chúng ta, ông làm ông nội của Cầu Đàn cũng phải nói Cầu Đàn không đúng. Đây là bất công với Cầu Đàn của chúng ta. Tạ Hữu Thuận, người suy nghĩ cho kỹ, nếu người cố tính muốn đi, ngày ngày ta liền đến nhà các người khóc, khóc lớn cho đến đêm giao thừa.”

Ánh mắt Trương Thủy Đào nhìn chằm chằm Tạ Hữu Thuận.

Tiêu Lê Hoa nhủ mảy, thầm nghĩ làm sao ánh mắt của Trương Thủy Đào này lại như oán như trách, khiến nàng không khỏi nhớ đến ánh mắt tiểu Tam nâng cao bụng to đứng trước cửa nhìn chòng chọc của nàng. Nàng vội vàng vút ngay suy nghĩ hoang đường ấy, nhưng Trương Thủy Đào lại dùng loại ánh mắt u oán này làm cho nàng không thể không nghĩ như vậy. Nàng nhìn qua Tạ Hữu Thuận, phát hiện sắc mặt nam nhân nhà mình không chút thay đổi, ánh mắt cũng vẫn tức giận lãnh đạm như vậy, trong lòng nàng nghĩ như vậy cũng tốt, chỉ cần nam nhân nhà mình kiên định, quản ánh mắt Trương Thủy Đào làm gì.

Tạ Hữu Thuận nói với Vương Đại Sơn: “Vương Nhị ca, không cần đi gọi thôn trưởng.”

Trên gương mặt Trương Thủy Đào lộ ra vui mừng, nhưng lời tiếp theo của Tạ Hữu Thuận khiến gương mặt nàng ta méo mó.

Tạ Hữu Thuận nói: “Nếu tìm người phân rõ phải trái thì tìm đến nhà, nếu sợ tìm thôn trưởng, sợ thôn trưởng nghiêng về chúng ta, vậy thì tìm Lý long.”

Lý Long là cha Cầu Đàn, mà thôn trưởng Lý Cao là gia gia Cầu Đàn, quả thật nói lý lẽ cũng nên tìm cha hài tử, nhưng đi đến nhà thôn trưởng, coi như tìm Lý long thì thôn trưởng cũng biết, thôn trưởng có thể không quan tâm sao? Chắc chắn sẽ không bỏ qua. Cho nên sắc mặt Trương Thủy Đào mới khó coi như vậy, nàng ta nghĩ Tạ Hữu Thuận cố ý đây!

Tiêu Lê Hoa nhìn ánh mắt Trương Thủy Đào nhìn Tạ Hữu Thuận, thầm nghĩ ý nghĩ vừa rồi của mình thật không có sai, nữ nhân này cùng nam nhân nhà mình thật giống như có chút gì đó không đúng, chính xác mà nói nữ nhân này vẫn còn đang có ý, mà Tạ Hữu Thuận đã sớm buông xuống rồi. Tiêu Lê Hoa nghĩ đến đời trước Tiểu Tam kia giận mà không đánh được, có điều cuối cùng nàng ly hôn cũng bởi vì chồng trước của nàng không đáng lưu luyến, mà bây giờ Tạ Hữu Thuận đúng là không biểu hiện gì với Trương Thủy Đào, mình phải bảo vệ hạnh phúc của gia đình nhỏ của mình, cha của nhi tử của nàng không phải người nào cũng có thể vọng tưởng!

Tạ Hữu Thuận ôm Thạch Đầu đến nhà thôn trưởng, Lý long nghe nhi tử không thừa nhận đứa Thạch Đầu, Đại Hổ ở một bên chứng minh là Thạch Đầu tự mình té, hẳn tự nhiên cũng tin nhi tử của mình. Cuối cùng thôn trưởng nói để đi gọi Xuyên Từ và Khóa Từ.

Tạ Hữu Hòa cùng Lý thị mang theo hai con trai đến, Xuyên Từ Khóa Từ cũng đều nói Thạch Đầu tự té.

Tạ Hữu Thuận nhìn Tam ca Tam tẩu một cái, hẳn tin tưởng nhi tử mình còn có Đồng Tiền, Tiểu Nguyệt sẽ không nói dối, mà ánh mắt Xuyên Từ Khóa Từ loạn chuyển liên tục làm cho hắn biết bọn nó đang nói dối. Hắn biết chắc là do Tam ca Tam tẩu dạy.

Dương Thảo không nhịn được, ở một bên nói: “Tiểu Nguyệt nhà chúng ta sẽ không nói dối.”

Trương Thủy Đào trừng nàng nói: “Thiết Đản chúng ta cũng không nói láo, con bé này chỉ biết hướng ra ngoài, bình thường không cùng đệ đệ tốt, tức giận đệ đệ được sùng ái, cuối cùng chạy loạn phía bên ngoài, hiện tại càng hướng về người ngoài, tương lai nếu lập gia đình thì càng không phải nói? Không gài bẫy Lý gia chúng ta sao!”

Dương Thảo tức giận nắn Trương Thủy Đào, bị vợ thôn trưởng la cho.

Thôn trưởng nói chuyện này nói không rõ ràng, nhưng người tuyệt kia đúng là bị bọn Cầu Đàn làm hỏng, để cho bọn Cầu Đàn đi ra ngoài làm lại hai người tuyệt khác, xem như là nhận lỗi.

Cầu Đàn cao hứng đáp ứng, làm người tuyệt chính là chơi a, nó thích chơi. Đại Hổ cũng đắc ý nhìn thoáng qua bọn người Thạch Đầu Đồng Tiền.

Tiểu Nguyệt nói: “Con không có nói dối, Thạch Đầu chính là do Cầu Đàn đẩy, còn có người...”

“Con nhóc này lại ăn nói lung tung gì đấy? Mau trở về phòng đi.” Vợ thôn trưởng mất hứng nói, bà ta thương yêu tôn tử, nghĩ đến làm sao cháu gái này không nói giúp đệ đệ mà chỉ biết giúp người ngoài, bà ta nhìn thoáng qua Dương Thảo, nghĩ thầm tất cả đều do nàng dạy.

Trong lòng Dương Thảo không vui, nghĩ khuê nữ mình đang nói sự thật, trừng mình làm cái gì? Nàng nói với Tiểu Nguyệt: “Tiểu Nguyệt, con nói hết đi.”

Tiểu Nguyệt lớn tiếng nói: “Còn có người thấy được, Lục Từ cùng muội muội của nó đều đến xem.”

Tiêu Lê Hoa nói: “Hiện tại tìm người không làm bọn chúng sợ đi hỏi bọn chúng, nhất định bọn chúng sẽ nói thật.”

Trương Liên Hương nói: “Ta đi hỏi, bọn nó chắc chắn không sợ ta.” Sau đó nàng đã bảo vợ thôn trưởng còn có Dương Thảo đi cùng nàng, nói là miễn nói nàng đi dạy hài tử nói láo.

Cuối cùng tự nhiên chứng minh được Tiểu Nguyệt nói đúng sự thật, hai đứa Cầu Đan cùng Đại Hồ đều cúi đầu, Cầu Đan còn oán hận trừng mắt liếc Tiểu Nguyệt.

Thôn trưởng hết sức tức giận phạt Cầu Đan ở nhà một tháng không cho phép đi ra ngoài chơi, hung hăng mắng nó một trận, để Chu đại tẩu cũng dạy dỗ cho tốt Đại Hồ, sau đó thương lượng một lần, trừ đi tiền thuốc, hai nhà còn cùng nhau đưa hai trăm văn tiền cho bọn Tạ Hữu Thuận bồi dưỡng thân thể cho Thạch Đầu. Lúc này chuyện mới kết thúc.

Bông tuyết vẫn không ngừng rơi xuống, Tiêu Lê Hoa ôm Mộc Đầu, nhìn Tạ Hữu Thuận ôm Thạch Đầu đi bên cạnh, nghĩ đến chuyện Trương Thủy Đào kia.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: Tuyệt đề nhà

Tuyệt đề nhà

Về đến nhà, Tạ Hữu Thuận đặt Thạch Đầu trên giường gạch, Mộc Đầu ngồi vào bên cạnh Thạch Đầu, hai người vừa cời giày bông vải liền tựa vào đồng chân bông. Tạ Hữu Thuận sờ soạng kháng chút, vẫn còn nóng, hẳn đi lấy chút ít than bỏ vào chậu than, để căn phòng thêm ấm áp.

Tiêu Lê Hoa nhìn vài bộ băng bó trên đầu Thạch Đầu, đau lòng.

Thạch Đầu nói: “Nương, con thật không đau, người cũng đừng khóc, con cũng không khóc.”

Mộc Đầu ngồi chồm hổm đứng lên chu cái miệng nhỏ nhắn thổi hơi lên đầu Thạch Đầu, nói: “Nương, con thổi cho ca ca, thổi một chút liền hết đau.”

“Các con đều là những đứa trẻ ngoan, Nương không khóc, có điều sau các con nhớ kỹ, sau này không nên vì loại chuyện nhỏ nhất như làm người tuyệt mà đánh nhau, cũng không phải nói các con bị đánh mà không được đánh trả, hoặc nhìn người khác bị ai khi dễ mà không đưa tay, các con có thể vì người thân bằng hữu hoặc giúp người đáng giúp đi đánh nhau. Còn phải đảm bảo bản thân cũng an toàn, như vậy mới có ý nghĩa, người tuyệt hòng rồi có thể làm cái khác, vì cái này đánh nhau để bị thương thì không đáng. Hiểu không?”

Tiêu Lê Hoa dạy dỗ hai đứa trẻ, nàng cũng không cho rằng hài tử đánh nhau đều sai, có đứa bé trai nào không biết đánh nhau, nhất là ở nông thôn mỗi ngày đều chạy loạn ra ngoài chơi, cho dù đánh nhau không phải chuyện thường như cơm bữa cũng không phải chuyện ly kỳ, nàng cũng không còn nghĩ đến nuôi dưỡng con trai thành bánh bao chỉ biết chịu đòn mà không biết đánh trả, nàng cảm thấy cần thiết nuôi dưỡng các con thành tiểu phúc hắc.

Mộc Đầu nháy mắt to nhìn mẹ của bé, có cái hiểu cái không.

Thạch Đầu cũng nghe rõ, bé nói: “Nương, chẳng những Cầu Đan đem người tuyệt của chúng con đẩy ngã, mà còn nói xấu người, con nói người không được nói người như thế. Con tức giận thay Nương.”

Trong lòng Tiêu Lê Hoa ấm áp, nói: “Thật là con trai ngoan của mẹ, Cầu Đan không đúng, có điều không phải lúc đó bên cạnh nó còn có Đại Hồ sao? Hai người bọn chúng cường tráng như vậy, lại cao hơn con, các con căn bản không đánh lại hẳn?”

Thạch Đầu gật đầu, Mộc Đầu quá nhỏ, cơ bản không thể đánh, Tiểu Nguyệt là bé gái, cũng không đánh nhau, hai người họ không đi theo gây thêm phiền cũng không tệ lắm rồi, chỉ còn hấn và Đồng Tiền có thể đi lên cùng ngăn cản Cầu Đan cùng Đại Hồ, nhưng bình thường bọn nó ít đánh nhau, so với Cầu Đan Đại Hồ lại nhỏ hơn thấp bé hơn, nên đánh không lại hai tên tiểu bá vương trong thôn.

“Nương, đánh không lại cũng không thể bỏ chạy? Như thế không phải rất mất mặt sao?”

Thạch Đầu có chút chán nản nói, nó không muốn chạy, tại nó nói xấu Nương, nó muốn đánh tội nó cho không nói được nữa.

Tiêu Lê Hoa cười khúc khích, đưa tay sờ sờ sau ót của Thạch Đầu, nói: “Con còn nhỏ như vậy, cũng biết cái gì gọi là mất mặt sao? Mất mặt dù quan trọng, nhưng chạy cũng không đại biểu là mất mặt. Các con thử nghĩ xem phải làm thế nào mới có thể chạy, còn có thể dạy dỗ được bọn chúng?”

Mộc Đầu giong giong già già nói: “Gọi cha.”

“Tiểu Mộc Đầu thật thông minh.”

Tiêu Lê Hoa cũng sờ soạng sau ót của bé một cái, nhìn bé cười lộ ra răng nhỏ, lại duỗi tay véo cằm nhỏ của bé, nghĩ thầm có thịt a, mềm nhũn thực thoải mái.

“Biện pháp tốt nhất lúc này chính là đi gọi người lớn đến, các con không phải đang ở gần nhà sao? Gọi lớn lên chẳng phải dễ dàng sao, kêu to như thế có thể khiến bọn chúng bị hù dọa, nếu hù dọa mà không đi cũng khiến bọn chúng bị người lớn bắt lấy dạy dỗ một phen. Vậy các con không cần phải đánh nhau cũng có thể thu thập được bọn chúng, kết quả như thế có phải tốt hơn không? Ít nhất con sẽ không bị thương, Nương cũng không cần vì con bị thương mà khổ sở.”

Thạch Đầu nghe gật đầu, nói: “Nương, con biết sau này nên làm thế nào.”

Mộc Đầu cũng gật đầu nói: “Con cũng biết.”

Tiêu Lê Hoa cười gật đầu, Tạ Hữu Thuận ở một bên ngồi nghe, cảm thấy vợ dạy rất tốt, bé trai đánh nhau cũng không có gì, nhưng phải xem lúc nào đáng đánh lúc nào không nên đánh, hẳn hi vọng hai đứa con trai cũng thông minh giống như vợ vậy.

“Nương, bụng con đói.” Mộc Đầu ôm bụng mở to đôi mắt nhìn Tiêu Lê Hoa, bụng nhỏ hết sức phối hợp cô lỏ kêu một tiếng.

“Nương đi làm cho các con.”

Tiêu Lê Hoa nghĩ cũng nên nấu cơm rồi, lúc này Vương Đại Sơn Trương Liên Hương dẫn theo Đồng Tiền tiến vào, trước đó từ nhà trường thôn đi ra, Tạ Hữu Thuận có mời bọn họ đến nhà ăn cơm, bọn họ đã tới, còn đem theo một miếng thịt còn có một chút bột mì.

“Các người còn mang đồ đến đây làm gì? Trong nhà đều đủ đồ cả rồi.” Tiêu Lê Hoa thấy Trương Liên Hương còn cầm đồ đến, nói: “Một lát đem đồ vật cầm về đi, về sau nhà chúng ta đến nhà các người ăn một bữa là được rồi.”

Trương Liên Hương nói: “Đã đem theo còn cầm về? Đều làm hết đi, tay nghề của tỷ tốt, chúng ta cũng được ăn nhiều thêm một chút! Hôm nay tất cả chúng ta ăn đến bụng căng tròn rồi mới trở về, đến lúc đó đừng nói ba người chúng ta là thùng cơm là được.”

“Có thể ăn là phúc, hôm nay ta làm nhiều, đủ cho các người ăn.”

Tiêu Lê Hoa cũng không từ chối nữa, nghĩ đến hôm nay làm hết tất cả, một lát để cho bọn họ cầm một ít sùi cảo về là là được.

Vương Đại Sơn thấy Tạ Hữu Thuận muốn đi gọi vợ chồng Trương Khánh Phong, liền bảo hắn nghỉ ngơi, chính mình đi. Không đến một lát đã đưa Trương Khánh Phong cùng Ngọc Nương đến.

Các nữ nhân cùng nhau bận việc, rất nhanh gói xong sùi cảo, Tiêu Lê Hoa đem toàn bộ thịt Vương Đại Sơn mang đến đi chưng, làm một nồi thịt kho tàu thơm ngào ngạt, còn làm một nồi rau thập cẩm hầm cách thủy, sau đó chính là đặt sùi cảo vào bên trong, còn có súp thịt dê củ cải trắng. Ba nam nhân trên bàn ăn dưới đất, ba nữ nhân cùng ba đứa trẻ ngồi trên giường gạch ăn.

Thời tiết lúc tuyết rơi như thế này thì trong phòng ấm áp ăn thịt sùi cảo uống rượu là một loại hưởng thụ rất thoải mái, trong phòng thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười.

Tạ Hữu Thuận cũng nói chuyện bọn họ muốn bán thịt khô với Vương Đại Sơn và Trương Khánh Phong, để cho bọn họ nghĩ biện pháp đi mua heo, đến lúc đó có thể kiếm được một khoản tiền. Chuyện này vốn đã nói với Tạ Hữu Thái rồi, Tạ Hữu Thái cảm thấy một mình không thu mua được nhiều heo như vậy, để cho bọn họ thấy ai được thì nói với người đó, dĩ nhiên Tạ Hữu Thuận nghĩ ngay đến hai gia đình luôn giúp đỡ hắn.

“Đây cũng là chuyện tốt, chờ tuyết ngừng rồi, các người đem thịt khô đã làm xong kia đi bán rồi, chỉ cần nói có thể mua heo thì chúng ta lập tức đi mua heo.” Vương Đại Sơn cao hứng nói, cuộc sống trong nhà hắn khá giả một chút, nhưng cũng không phải giàu có gì, có thể kiếm nhiều tiền dĩ nhiên hắn cao hứng.

Trương Khánh Phong cũng cao hứng mắt phát sáng mặt đỏ bừng, bây giờ hắn còn thiếu nợ, nếu có thể kiếm được một khoản tiền, hắn đem trả bớt có thể nhẹ cả người một chút, có điều hắn nghĩ xa hơn, hỏi: “Chúng ta mua heo từ những thôn khác, đến lúc đó bán giá cao, Hoa công tử kia có thể mất hứng không?”

“Hắn sẽ không mất hứng, đó là giúp hắn đem tất cả heo tập trung lại, thay hắn giảm đi không ít sức lực, phí cực khổ cũng nên cho một ít.” Tiêu Lê Hoa cười nói, sau đó lại nói tiếp: “Có điều chuyện tốt mua heo từ người khác cũng chỉ có thể làm trong năm nay, sang năm đoán chừng không có người nào chịu bán heo cho các người rồi, bán trực tiếp giá tiền sẽ cao hơn.”

Mọi người đều gật đầu, nghĩ đúng vậy, bọn họ cũng chiếm tiện cơ của lần này.

Có điều lần này cũng giúp cho bọn họ kiếm được một khoản nên tất cả mọi người thật cao hứng.

Sau khi ăn cơm xong, Trương Liên Hương cùng Ngọc Nương giúp đỡ Tiêu Lê Hoa dọn dẹp đồ đạc, sau đó ngồi cùng một chỗ nói chuyện phiếm, ba

nam nhân ngồi ở nhà chính thảo luận. Nói một lát, ba nam nhân đứng lên, Tạ Hữu Thuận muốn đi nhà cũ Tạ gia một chuyến, thuận tiện lấy thêm thuốc cho Thạch Đầu, Trương Khánh Phong cùng Vương Đại Sơn thấy Tạ Hữu Thuận đi ra ngoài, bọn họ cũng không ngăn người ở lại.

Trương Liên Hương ngồi nhìn ba đứa trẻ đang ngồi gần lò sưởi ở đầu giường vui đùa, nói với Tiêu Lê Hoa: “Nhắc đến Xuyên Từ Khóa Từ cũng không đúng, sao có thể giúp đỡ người ngoài khi dễ huynh đệ nhà mình, lại còn nói dối, thật là quá hư không thể tưởng tượng nổi, các người cùng bọn họ không cùng hướng, người này chính là không phân không tốt xấu.”

Tiêu Lê Hoa nói: “Hài tử ngoan đều bị bọn họ dạy hư, không biết sau này trưởng thành thành dạng gì.”

Ngọc Nương nhẹ nói: “Sau này để đám trẻ cách bọn chúng xa một chút, những đứa trẻ kia ra tay cũng không biết nặng nhẹ, nếu bị té hông thì làm sao bây giờ? Ta nhìn thấy đều đau lòng.”

Trương Liên Hương hỏi bụng của Ngọc Nương có động tĩnh gì không, sắc mặt Ngọc Nương buồn bã, nhẹ lắc đầu.

Tiêu Lê Hoa nói: “Đừng nóng vội, lúc này người mới đi ra ngoài ở riêng có bao lâu, còn phải tiếp tục dưỡng thân mình.”

Trương Liên Hương cũng cười nói: “Đúng vậy a, chúng ta đã đi chùa xin được lá sâm tốt nhất trở về, đến lúc đó người nhất định có thể sinh được một tiểu tử mập mạp. Đến lúc đó có đứa thứ nhất thì sẽ có đứa thứ hai, nói không chừng sau này quanh đây người chính là người sinh nhiều con trai nhất, khi đó khiến người bạn rận đến choáng váng luôn.”

Ngọc Nương cười nói: “Mượn lời cát ngôn của chị dâu.”

Tuyết rơi xuống ngày càng lớn, đến lúc sắc trời tối xuống lúc bước ra ngoài chân dẫm xuống đã không còn thấy cỏ chân. Vương Đại Sơn đến đón Trương Liên Hương, muốn ôm Đồng Tiền đi nhưng nó còn không đồng ý, muốn ở dưới tuyết chơi đùa, bị vỗ hai cái mới chịu đành hoàng. Tiêu Lê Hoa để cho bọn họ đem sủi cào còn dư về nhưng bọn họ cũng không cần, Ngọc Nương cũng cùng đi ra cửa về nhà.

“Trận tuyết năm nay lớn hơn năm ngoái, cũng không biết đây là chuyện tốt hay chuyện xấu.”

Sau khi trở về, Tạ Hữu Thuận vừa phủi tuyết trên người trên giày xuống vừa nói, Tiêu Lê Hoa khuyên hẳn hai câu.

“Sao chàng đi lâu như vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” Tiêu Lê Hoa hỏi: “Hay là cùng Nhị ca Nhị tẩu?”

“Không có chuyện gì xảy ra, nói một chút chuyện của Xuyên Từ và Khóa Từ, sau này chúng ta cùng bọn họ không có một chút quan hệ, coi như ta không có Tam ca.” Tạ Hữu Thuận nói. Tiêu Lê Hoa vừa nghe hẳn nói như vậy cũng biết ở nhà cũ nhất định lại bị tức giận, nàng không đi cũng đoán được những người kia cần quấy không nói đạo lý như thế nào, vỗ vỗ vai hắn, trong lòng nghĩ không cùng bọn hắn lui tới cũng rất tốt.

Hai người Tạ Hữu Thuận Tiêu Lê Hoa đem tuyết trong sân quét ra ngoài một chút, sau đó lại đi cho dê bò thỏ ăn, lúc này mới trốn vào trong nhà.

Buổi tối hâm nóng thức ăn còn dư buổi trưa rồi ăn cơm, người một nhà lên giường gạch nghỉ ngơi rất sớm.

Ngày hôm sau rốt cuộc tuyết cũng ngừng rơi, ánh mặt trời lên, chung quanh là một vùng trắng xóa, không ít người đều quét tuyết từ trong nhà ra ngoài, rất nhiều hài tử cũng bắt đầu làm người tuyết, cho đến trưa khắp cả thôn đều như vậy, thoát nhìn cả thôn tràn đầy thú vị, cũng có không ít hài tử đến thăm Thạch Đầu, nói với hắn bên ngoài bọn chúng làm người tuyết, có người tuyết còn lớn gấp đôi nữa, Thạch Đầu vừa nghe ánh mắt sáng lên, có điều vẫn ngoan ngoãn ở trong nhà.

Tuyết lớn như vậy, Cát Tường cũng về đến nhà, đi cùng còn có nam nhân của nàng ta. Vừa về đến nhà đã bắt đầu khóc lóc, nói tuyết rơi quá lớn khiến phòng ốc nhà họ bị sụp đổ, muốn mượn tiền tu bổ phòng ốc.

Lúc ấy Tiêu Lê Hoa đang ở Tạ gia, nàng đến đây để thỉnh giáo Từ thị một kỹ xảo gieo hoa, lúc này mới bắt gặp chuyện này.

Lý thị không vui nói: “Chuyện lần trước cho người mượn ba mươi lượng bạc, đủ cho các người xây dựng một căn phòng mới rồi, hiện tại lại tới vay tiền, coi chúng ta có nhiều tiền để trang trí à? Dù sao ta một đồng tiền cũng không ra, sang năm chúng ta còn phải xây nhà mới, đến lúc đó còn phải vay tiền xây, không có tiền cho các người mượn.”

Phương thị cũng không lên tiếng.

Uông thị hỏi Bạch Đại: “Ba mươi lượng bạc kia thế nào?”

Bạch Đại áp a áp ứng nói để cho đệ muội bồi bổ thân thể, Uông thị không tin, cười lạnh nói: “Ba mươi lượng đều dùng để bồi bổ thân thể? Thân thể kia bằng vàng hay sao mà phải dùng ba mươi lượng? Không phải đều xài hết, bây giờ lại đất khuê nữ nhà ta đến đây đòi tiền sao? Nói cho các người biết, không có, không phải nói phòng ốc của các người bị đè sập rồi sao? Được rồi, các người cứ ở lại nơi này, lúc nào phòng của các người sửa xong thì trở về, nếu mẹ người không muốn người vào cửa làm con rể, vậy hãy để cho người ở tạm ở đây.”

Gương mặt Bạch Đại thoáng chốc đỏ lên, con rể nguyện ý ở lại nhà mẹ đẻ của vợ, vậy thật sự trở thành ở rể luôn rồi, hẳn cũng không nguyện ý.

Cát Tường vừa nghe mắt sáng rực lên, nàng ta nghĩ ở nhà mẹ đẻ tốt, nàng ta có thể trôi qua mỗi ngày thật tốt, nàng ta mới không quan tâm cái gì là con rể đến nhà hay ở rể

Lý thị vừa nghe liền vui vẻ, nhìn Phương thị một cái nói: “Nuông anh minh, chủ ý này tốt.”

Phương thị trừng mắt liếc Lý thị, nói: “Nuông, vậy không tốt lắm đâu? Làm như thế khiến người ta cười chê, nhưng trong nhà Tứ đệ có thể có a, hỏi bọn họ mượn một ít cho Cát Tường không được sao?”

Tạ Sinh Tài nói: “Không được, đừng nhòm ngó lên lão Tứ, đừng quên chuyện tốt trước đó Cát Tường đã làm.”

Tạ Sinh Tài liếc mắt nhìn Tiêu Lê Hoa bên cạnh, sắc mặt có chút lúng túng.

Tiêu Lê Hoa nghĩ mặc dù tính tình cha chồng mềm, nhưng nên cứng rắn lúc cũng cứng rắn, nhà chồng này trừ chỉ thứ hai cuối cùng còn có người biết chuyện.

Uông thị trừng mắt nhìn Tạ Sinh Tài, không nói chuyện, chỉ nhìn Tiêu Lê Hoa, nhưng Tiêu Lê Hoa không nhìn bà ta một lần nào, bà ta cũng không có thể mở miệng mượn bạc của Tiêu Lê Hoa. Thật ra trong lòng bà ta cũng không muốn cho Cát Tường bạc, dù nói thế nào Tạ Hữu Thuận cũng là nhi tử của bà ta, bà ta có yêu thương nhi đi nữa cũng không thể cướp đoạt của nhi tử. Có điều bà ta không thích thái độ thờ ơ lạnh nhạt kia của Tiêu Lê Hoa.

Cát Tường ủy khuất nhìn Tạ Sinh Tài nói: “Cha, người thật có ý định không cho con đến mượn bạc Tứ ca à? Nhưng con là muối muối ruột của huynh ấy đây.”

Tiêu Lê Hoa ở một bên nghiêm mặt nói: “Muối muối ruột thịt cũng vô dụng, người phải nhận thức chính xác người là muối muối ruột thì đã không làm loại chuyện đó. Chuyện này các người muốn tìm ai thì tìm, đừng đến nhà chúng ta, nếu không ta lấy chổi đuổi ra ngoài, ta nói rồi, không tin người cứ thử xem.”

Tiêu Lê Hoa nói xong cũng đi ra ngoài, mới vừa ra cổng chưa được mấy bước, đã nghe tiếng Cát Tường gọi nàng, nàng vốn không có ý định quay đầu lại, nhưng nghe Cát Tường nói cho nàng một chuyện lớn, nàng mới dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Đại sự của Mai Hoa

Edit: Trang Nguyễn

Beta: Tiểu Tuyền

Cát Tường đuổi theo Tiêu Lê Hoa, thấy Tiêu Lê Hoa dừng lại trong lòng vui mừng, quanh co lòng vòng đi đến trước mặt Tiêu Lê Hoa.

“Tứ tẩu, người cũng dừng lại rồi, ai cũng nói tính tình của người bây giờ biến hóa, nhưng ta xem tính tình này của người khá lớn, như thế cũng không tốt lắm. Cần thận sau này trong lòng Tứ ca không vui lại đi tìm nữ nhân khác, vậy cũng khổ cho hai đứa cháu của ta. Người vẫn nên dịu ngoan một chút, hiếu thuận cha mẹ yêu quý người nhà, lúc này mới có thể nhận được toàn tâm yêu thích của nam nhân mình, còn có thể có chỗ dựa từ nhà chồng, vậy mới tốt chứ.”

Cát Tường vừa nói, bây giờ nàng ta biết trong nhà Tứ ca có nhiều tiền rồi, cho nên thái độ đối với Tiêu Lê Hoa cũng khá hơn trước, nhưng vẫn thích thuyết giáo, vừa muốn áp chế Tiêu Lê Hoa vừa làm cho nàng ta cảm thấy nàng làm như vậy là tốt cho nàng ta.

Tiêu Lê Hoa liếc nhìn nàng: “Lời này từ miệng bất kỳ người nào cũng hữu dụng hơn so với người, chính người làm không tốt bốn phận người con dâu, còn mặt mũi mà nói ta sao? Người không phải nói có đại sự muốn nói với ta à? Có lời cứ nói, không thì cách xa ta một chút, nói cho người biết, đừng tưởng rằng ta bỏ qua chuyện lúc trước người từng làm.”

Cát Tường mặt ửng mềnh nói: “Tứ tẩu, tẩu vẫn còn trách ta sự kiện kia à? Chuyện đó cũng không phải chủ ý của ta, là chủ ý của Tam tẩu, ta bị nàng ta lừa gạt, sau đó lại không bỏ được mặt mũi nên mới nói những lời hồ đồ đó. Tẩu và Tứ ca cũng không thể mang thù cả đời. Huynh ấy chỉ có hai muối muối.”

“Người có lời gì thì nói nhanh, nếu không nói thì ta đi.”

Tiêu Lê Hoa sẽ không tin tưởng lời nói của Cát Tường... người như thế thật vất vả không cho nàng ta tới cửa, cũng không thể dẫn vào cửa lần nữa, nàng quay người đi, nghĩ tới nàng ta chỉ nói những lời vô nghĩa nếu thật sự có đại sự nàng không tin Cát Tường đuổi theo không chịu nói. Quả nhiên nàng vừa mới xoay người Cát Tường lập tức nóng nảy.

Trong lòng Cát Tường thầm nghĩ Tiêu Lê Hoa, trên mặt vẫn mang theo nụ cười, nói: “Tứ tẩu, nói chánh sự nói chánh sự. Ta có đại sự nói cho tẩu biết, chẳng qua không thể nói không cho người biết, người phải cho ta mượn ít bạc.”

Tiêu Lê Hoa hừ lạnh một tiếng nói: “Muốn mượn bạc? Không cho, đại sự kia của người cứ để thối nát ở trong bụng, ta không tin có đại sự gì có thể làm

khó được ta, cùng lắm đến lúc đó ta đi tốn bạc đi tìm hiểu chuyện này.”

Tiêu Lê Hoa nhắc chân đi về phía trước mấy bước, Cát Tường lập tức kéo nàng lại.

“Tứ tẩu, đừng đi, điều ta biết thật đúng là đại sự, khẳng định có chút giá trị, không cho bạc cũng được, người cho mấy trăm văn ta cũng nói cho người biết, người nghe xong chắc chắn cảm thấy có giá trị. Tứ tẩu, ta thật đúng là thiếu tiền, không lừa người, nếu như không có tiền tu sửa phòng ốc thì chúng ta thật không còn chỗ ở.”

Về mặt Cát Tường đáng thương, nàng nghĩ nhà Tứ ca thật có tiền, thật đủ khí khái nha, Tứ tẩu cũng có thể nói ra dùng bạc giải quyết đại sự, nàng ta nghe đã cảm thấy ghen tỵ, cho nên thái độ cũng thấp hơn một chút.

Tiêu Lê Hoa không tin lắm, nói: “Các người không có bạc? Ba mươi lượng bạc kia nói cho đệ muội người bồi bỏ thân thể, ta căn bản không tin.”

Tiêu Lê Hoa từ lời nói và ánh mắt của Bạch Đại đều có thể nhìn ra đây không phải lời nói thật.

Cát Tường vừa nghe chỉ có thể nói: “Bạc kia thật sự không còn, là ta để cho nam nhân kia thua sạch. Hắn bị dụ dỗ đi bài bạc, kết quả thua sạch sẽ.”

Tiêu Lê Hoa không nghĩ Bạch Đại sẽ đi đánh bạc, còn tưởng rằng hắn cười Cát Tường là do bị hãm hại, bây giờ nhìn lại cũng là hắn hãm hại Cát Tường, ít nhất Cát Tường luôn tìm cách moi tiền từ nhà bọn họ, kết quả không ngăn được hắn một lần đánh cuộc hết tiền.

Cát Tường nói: “Tứ tẩu, hiện tại người cùng Tứ ca có ít nhất ba trăm lượng bạc, cho chúng ta mượn một chút tiền quả thật rất dễ dàng nha. Người đừng nhần tâm như vậy.”

Tiêu Lê Hoa vừa trừng mắt nói: “Ít nói những lời vô dụng, đừng tưởng rằng người nói mấy câu đáng thương thì chuyện trước kia coi như xong, bây giờ ta nói với người, cho dù người có tốt, nếu đứng ở trước cửa nhà, ta vẫn trực tiếp đuổi người đi. Muốn mượn bạc không có cửa đâu. Rốt cuộc người có nói đại sự kia hay không? Nếu nói sau này chúng ta gặp nhau còn có thể nói vài lời, còn người không nói sau này các người chính là tảng đá cây cỏ ven đường..”

Cát Tường vừa nghe muốn lập tức xoay người đi ngay, thầm nghĩ Tiêu Lê Hoa này thật muốn nghe không công đại sự của nàng ta, một đồng tiền cũng không muốn cho mình, thật quá keo kiệt mà. Có điều nàng ta nhìn xuống, nghĩ bây giờ Tứ ca có tiền rồi, sau này không chừng còn có nhiều tiền hơn nữa, nếu mình cứ quẩn quít nói không chừng sau này còn có thể lay động. Nếu bây giờ xoay người bỏ đi, chỉ có thể được cái nhỏ thôi. Thế thì không bằng báo tin cho nàng, nói không chừng nàng cảm kích liền tha thứ cho mình.

“Tứ tẩu, không phải ta muốn đòi tiền của người, ta đây cũng bị buộc không còn cách nào mới phải làm thế, trong đầu cũng chỉ có tiền, người đại nhân đại lượng đừng trách ta. Ta cho người biết, thật đúng là đại sự, liên quan đến muội tử của người Mai Hoa.”

“Mai Hoa?”

Tiêu Lê Hoa vừa nghe liên quan đến muội muội của mình thì khẽ nhủ mảy, nàng làm sao cũng không nghĩ đến đại sự này lại liên quan đến Mai Hoa. Nếu như liên quan đến nàng, nàng cũng không để ý nhiều, cùng lắm thì bình đến tướng chặn rồi nàng lại nghĩ biện pháp giải quyết. Nhưng chuyện này lại liên quan đến người thân, nàng liền coi trọng. Mặc dù nàng tiếp xúc với Mai Hoa không nhiều lắm, nhưng nàng rất thích cô muội muội này, không muốn nàng xảy ra chuyện gì.

Cát Tường thấy vẻ mặt Tiêu Lê Hoa biến hóa cũng biết nàng để ý rồi, lập tức lại bắt đầu dùng tới cân não, có điều con người nàng ta vừa động đã bị Tiêu Lê Hoa thấy được, nàng chỉ nói một câu khiến nàng ta từ bỏ ý định kiểm một khoản tiền trong đầu.

Tiêu Lê Hoa nói: “Người đừng nghĩ dùng chuyện Mai Hoa uy hiếp ta. Cùng lắm ta để tâm chuyện Mai Hoa kỹ càng, không để nàng xảy ra chuyện gì, ai cùng đừng nghĩ dưới mắt ta tính toán lên nàng ấy. Đến lúc đó ta sẽ nhớ kỷ lòng dạ của người! Sau này người sẽ hối hận!”

Tiêu Lê Hoa đối với loại người này thật không thể khách khí, loại người chỉ cần nắm một chút chỗ trống đã muốn mò được chỗ tốt, thật là đáng ghét.

Cát Tường nói: “Tứ tẩu, Tứ tẩu, ta không có nghĩ như vậy, ta liền nói với người, là có người muốn kết hôn với Mai Hoa, có điều là muốn lừa gạt cưới Mai Hoa.”

Cát Tường mồm miệng lanh lợi, mấy câu nói đã đem chuyện này nói rõ.

Thì ra trong lúc vô tình Cát Tường đã nghe được chuyện này, ở thôn Ngũ Cốc có một gia đình họ Lưu, trong nhà có một nhi tử đầu óc có chút ngu si đã đến tuổi thành thân nhưng lại không tìm được cô nương nào nguyện ý gả. Nương của người này đặc biệt yêu thương đứa con trai này, muốn tìm cho nhi tử một người vợ vừa đẹp mắt vừa biết nghe lời, còn không có chỗ thiếu hụt nào. Cô nương như vậy thật không dễ tìm, cuối cùng không biết làm sao lại coi trọng Mai Hoa. Đã nghĩ muốn tìm bà mối giúp đỡ mối hôn sự này, biết Tiêu gia không đồng ý nên nghĩ cách lừa gạt.

Lưu gia có hai đứa con trai, một người tên Lưu Thụ, một người tên Lưu Mộc, tính toán đến lúc đó nói với Mai Hoa là Lưu Thụ nhưng thật ra gả chính là Lưu Mộc. Dù sao đến lúc đó người đã gả đi rồi, vào cửa Lưu gia, muốn đòi ý cũng không được.

Tiêu Lê Hoa nghe sắc mặt rất khó coi, lúc trước nàng xem tiểu thuyết hay phim ảnh cũng thấy qua tình tiết này, lúc ấy cũng rất tức giận, không nghĩ đến bây giờ lại để cho nàng gặp phải, muội tử Mai Hoa của nàng tốt như vậy lại muốn lừa gạt gả cho kẻ ngu, đây là bọn họ xem Tiêu gia thành người chết cả rồi sao?

Cát Tường nói: “Tứ tẩu, người nói đây có phải đại sự hay không? Mai Hoa là một cô nương tốt, cũng không thể để bọn họ làm hại, nữ sợ nhất gả sai chồng, đây chính là chuyện cả đời.”

Tiêu Lê Hoa liếc nhìn nàng một cái, lạnh giọng nói: “Nếu như không phải trận tuyết này khiến nhà của các người sụp đổ thì người không trở về nhà mẹ đẻ, có phải tính không nói chuyện này ra đúng không? Có phải định để yên xem muội từ ta gả cho kẻ ngu?”

“Ta không phải không về nhà nhà, Tứ tẩu người đừng trách lầm ta.”

Cát Tường dưới ánh mắt lạnh như băng của Tiêu Lê Hoa đành cúi đầu hạ tầm mắt, trong lòng kêu khổ, nghĩ rằng đã làm chuyện tốt, làm sao Tứ tẩu này còn thay đổi thái độ? Hiện tại Tứ tẩu này thật khó dây dưa hơn trước, nhưng nàng ta cũng không thể âm ỉ cùng nàng, dù sao đây cũng là một cơ hội tốt, nàng ta còn muốn sửa chữa mối quan hệ đây.

Tiêu Lê Hoa bỏ lại Cát Tường bước đi.

Cát Tường đứng yên tại chỗ, đôi mắt đầy trông mong nhìn theo, muốn đuổi theo cũng không dám, trong lòng nghĩ hiện tại Tứ tẩu không để ý đến nàng ta, chờ qua vài ngày nữa nàng lại dây dưa quần lấy, nói không chừng mối quan hệ của bọn họ khá hơn một chút, ít nhất sau này Tứ ca Tứ tẩu có kiếm tiền cũng nghĩ đến cho nàng ta một chân cũng không phải là chuyện không thể nào.

Cát Tường nghĩ tới đến chuyện tốt xoay người đi trở về, hôm nay thật lạnh, nàng ta nghĩ mới vừa rồi Nương đề nghị thật hợp với lòng nàng ta, không cho bạc nàng ta thì nàng ta liền mang nam nhân nhà mình đến ở nhà mẹ đẻ, vốn ở nhà thoải mái hơn so với ở nhà chồng. Hơn nữa sắp đến lễ mừng năm mới rồi, đến lúc đó khẳng định mỗi ngày đều được ăn ngon nha, trước đó còn có thể tham gia Như Ý xuất giá, chuyện kia lại càng là đại hỷ sự, nói không chừng còn có thể mò được chỗ tốt hơn, đến lúc đó cũng không tin lão bà tử Bạch gia kia không cầu nàng ta trở về!

Sau khi Cát Tường trở về Như Ý hỏi nàng ta đi cùng nói với Tiêu Lê Hoa những gì, Cát Tường cũng kể cho nàng ấy nghe, Như Ý nghe xong tròn mắt nhìn Cát Tường. Cát Tường thấy vậy trong lòng mất hứng, nghĩ mình dù sao cũng là tỷ tỷ của nàng, Như Ý trừng mình như vậy làm cái gì. Nhưng sau này Như Ý đến Cao gia hưởng phúc, coi như làm đi nương cũng trôi qua trời chảy hơn nàng, cho nên nàng cũng không muốn đắc tội nàng ấy.

“Như Ý, muội không muốn tỷ nói cho Tứ tẩu biết sao? Muội còn hận Tứ tẩu sao? Chẳng lẽ do tẩu ấy không chịu làm mối cho muội cùng Triệu công tử? Thật ra thì chỉ bằng Tứ ca hai người bọn họ sao có thể nói Triệu công tử cưới muội được? Bọn họ không giúp muội cũng chỉ là cảm thấy không thể giúp, nói muội không xứng với người ta cũng chỉ là bọn họ sĩ diện, muội cũng đừng ghi hận. Nói về cuộc sống của Tứ ca bây giờ trôi qua thật là tốt, sau này muội vào Cao gia, hầu hết có thể giúp cho muội chỉ có bọn họ.”

Cát Tường khuyên Như Ý, nàng ta cũng chỉ hy vọng Như Ý có thể sống tốt, nàng ấy trôi qua tốt thì mình cũng được thom lây.

Như Ý hừ lạnh một tiếng nói: “Bọn họ giúp ta? Bọn họ không gây thêm phiền cho ta đã tốt lắm rồi, năm đó khiến cho Cao gia đuổi đánh hạ nhân, sau lại hại Tô thị, ta vào Cao gia cũng không có ngày tốt. Chuyện đó còn liên quan tới Mai Hoa”

Cát Tường nói: “Ai da, nếu không phải do nàng ta, bây giờ không chừng Tô thị đã sinh được một tiểu tử mập mạp, bây giờ muội làm gì sinh hạ được con trai trưởng? Rồi còn Tô thị oán hận muội, đến lúc đó muội chỉ có một chút không tốt nàng ta cũng đã giận chó đánh mèo, như vậy còn không lo Cao công tử hướng đến muội sao? Như vậy suy nghĩ, có thể là chuyện tốt lẫn chuyện xấu.”

“Làm sao tỷ lại nói tốt thay Tiêu Lê Hoa? Nàng ta cho tỷ bạc rồi?”

“Không có, tẩu ấy cũng không cho ta, cũng là muội muội bây giờ có tiền, có phải sẽ cho tỷ tỷ chút tiền bạc chi tiêu không? Tỷ tỷ từ nhỏ đến lớn vẫn luôn thương muội đây.”

Cát Tường bị Như Ý trừng lập tức nói, nàng ta cũng không phải cố ý nói tốt cho Tiêu Lê Hoa, chỉ là muốn bọn họ trôi qua tốt nàng ta cũng có thể thom lây, ở trong mắt nàng ta không có ân oán lâu dài, chỉ có thật nhiều tiền tài mà thôi.

Như Ý nói: “Không có.”

Cát Tường chưa từ bỏ ý định nói tiếp: “Vậy muội trả tiền học phí cho Từ Văn và Xuyên Từ Khóa Từ để bọn chúng đến học đường, muội cũng không thể chỉ đối xử tốt với bọn chúng, không nhìn lại tỷ.”

“Chờ ta vào Cao gia có bạc rồi hãy nói, hiện tại bạc còn chưa đủ dùng đâu, tỷ cho rằng loại nhà cao cửa rộng như thế ta không cần chuẩn bị bạc dự phòng cho chính mình sao? Ta không hướng tỷ mượn bạc thì tỷ nên cảm tạ trời đất rồi!”

Như Ý nghĩ đến sắp phải đến Cao gia, chân mày thoáng nhíu lại, nếu như nàng gả cho người khác làm chính thất, nàng có thể trông coi tiền tài trong nhà, đến lúc đó cũng không thiếu tiền chuẩn bị cho hạ nhân, đồ cưới ít một chút cũng không có sao. Nhưng bây giờ nàng lại đi làm thiếp cho người ta, nàng càng cần phải chuẩn bị tiền để thu mua hạ nhân, nhưng nàng ngay cả một chút tin tức của Cao gia cũng không thăm dò được. Trừ phi nàng phải dụ dỗ Cao Chính Bình cho thật tốt, để cho hắn cho mình tiền xài, có điều hiển nhiên Cao Chính Bình đối với việc đáp ứng hôn sự bị buộc này cũng không hài lòng lắm, bảo hắn cho mình tiền xài hiển nhiên cần tốn nhiều công phu. Nàng cũng vì đồ cưới mà rầu rĩ.

Như Ý vốn hận Tứ ca Tứ tẩu không giúp nàng từ chuyện Triệu Lâm Đình, hận cả đời nàng, hiện tại càng hận bọn họ không chịu cho mình thêm chút đồ cưới, nghĩ trong tay bọn họ có thể có ba trăm lượng, rõ ràng trước đó bên thôn Thượng cầu đến đây, bọn họ có thể đòi cho mình thêm lợi ích, nhưng bọn họ lại chỉ nghĩ đến bản thân, căn bản không nghĩ đến nàng. Đây không phải ca ca ruột cùng tẩu tử, căn bản không đem nàng để ở trong lòng. Như Ý càng nghĩ càng hận bọn họ. Nhưng đúng như Cát Tường nói, cuộc sống của bọn họ càng ngày càng tốt, sau này trong đám người nhà mẹ đẻ có lẽ chỉ có bọn họ là khá nhất, vẫn không thể cùng bọn họ triệt để cứng rắn.

Cát Tường nhìn Như Ý nhủ mảy, nếu trong lòng vẫn không vui thì nàng cũng không còn gì để nói nữa. Có điều vẫn nói thầm, nghĩ mình đúng là mệnh khổ, ca ca chị dâu muội muội tất cả đều vất vả chảy ra nước, muốn nhỏ một cọng lông từ trên người bọn họ thật khó, rõ ràng một người đã có trong tay mấy trăm lượng bạc, một người sẽ đến nhà người có tiền hưởng phúc.

“Chờ xem, sau này bọn họ ai khá hơn một chút, đến lúc đó phải dựa vào người đó gần hơn một chút, bọn họ trôi qua ngày tháng tốt, cũng đừng bỏ ta ở phía sau!” Cát Tường trong lòng thầm suy nghĩ.

Bạch Đại cùng Cát Tường đến mượn bạc, Tạ gia không cho, bọn họ cũng không có bạc cho, cuối cùng giống như Uông thị nói, để cho hai người ở lại. Trong lòng Tạ Hữu Khang rất hứng nhưng lại không thể nói cái gì, chỉ muốn nghĩ cách làm sao có thể đem bọn họ mau chóng đuổi đi cho rồi, còn phải không để cha mẹ mất hứng nữa. Vợ chồng Tạ Hữu Thái không thêm đề ý. Tạ Hữu Hòa bọn họ thì chỉ cười híp mắt, dù sao cũng không phải ăn của bọn họ, không tốn của bọn họ đồng nào, có thể nhìn đại ca đại tẩu mất hứng, trong lòng bọn họ cũng có chút hứng trí.

Bạch Đại cùng Cát Tường đi về nhà cầm lễ vật, người của Bạch gia căn bản không lộ diện.

Người trong thôn đối với việc Cát Tường trở lại cũng chỉ chỗ một chút, có điều rất nhanh bởi vì Như Ý xuất giá mà chuyển sang đề tài khác.

Vừa rơi xuống một trận bão tuyết, trên đường tuyết vẫn còn chưa bằng phẳng, gió thổi lạnh lẽo khiến mặt người bị đông lạnh đến đỏ bừng, dưới cuộc sống như vậy Tạ gia làm tiệc rượu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Chuyện bí phương

Như Ý là thiếp thất, tất nhiên không có kiệu lớn đồ thảm hoặc xe ngựa treo lụa đồ đến đón. Dưới thời tiết sau nhiều ngày tuyết rơi vừa mới hết, tất nhiên không dùng cỗ kiệu, Cao gia dùng một chiếc xe ngựa đến đón Như Ý. Trên người Như Ý mặc một thân giá y đồ thảm phía trên có thêu hoa mẫu đơn, trên đầu trùm khăn đỏ, được Tạ Hữu Khang cổng trên lưng đưa ra xe, sau đó Tạ gia đốt pháo trước cửa, cứ như vậy rồi đi.

Uông thị khóc nước mắt lưng tròng, bị Phương thị xem thường đỡ trở về.

Tạ Sinh Tài nhìn theo xe ngựa cho đến khi không còn thấy bóng dáng, chân mày ông thoáng cau lại, trong lòng không có chút vui mừng vì gả con gái đi, ông không có cách nào cao hứng nổi. Mặc dù cả đời này ông chỉ là nông dân, người quê mùa nhưng cũng chưa bao giờ muốn nữ nhi trong nhà đi làm thiếp cho người ta. Chuyện này ở trong mắt ông chính là chuyện mất mặt, cho dù Cao gia có tiền có thế hơn nữa, trong lòng ông vẫn nặng nề, nghĩ đến kết quả bi thảm của những nữ nhân đi làm thiếp cho người ta nghe nói từ miệng người khác, ông không khỏi lo lắng cuộc sống Như Ý sẽ trôi qua không quá tốt.

Tạ Hữu Hòa đi đến bên cạnh Tạ Sinh Tài, nhỏ giọng nói: “Cha, hôm nay là cha gả nữ nhi, đây là chuyện vui, đừng nhủ mảy, làm cho người ta nhìn thấy sẽ cho rằng trong lòng cha không vui, đến lúc đó nếu truyền đến tai muội phụ, đây không phải là đắc tội với hắn sao? Sau này chúng ta còn dựa vào muội phụ để phát tài...!”

“Chuyện vui cái rắm! Muội muội người đó là đi làm thiếp cho người ta, cũng không phải làm vợ cả nhà chính, cái này không gọi là cưới, gọi là dâng, cưới vợ bé người có hiểu hay không?” Tạ Sinh Tài tức giận trừng mắt nhìn con thứ ba: “Ta nói cho người biết, nếu người thật sự yêu thương muội muội người, sau này ít gây chuyện cho nó, trên đầu nó còn có phu nhân nhà chính, người nghe nói qua phu nhân nhà ai dung chứa được thiếp thất không? Không chừng nàng ta còn đang suy nghĩ biện pháp gây khó dễ cho muội muội người, người đừng hoảng một chút cho ta!”

Tạ Hữu Hòa cười nói: “Cha, nhưng muội muội nói muốn cho chúng ta đi theo được thom lây, rồi hãy nói cha lo lắng cái gì. Như Ý rất thông minh, đến lúc đó muội ấy với Tô thị kia không biết người nào thắng à! Cha cũng đừng lo lắng cho nàng nhiều quá”

“Nói không cho phép nó gây chuyện chính là không cho phép! Chính mình có bản lĩnh mới là bản lĩnh! Xem cả nhà Tứ đệ người hôm nay trôi qua thế nào, học hỏi một ít của nó đi!”

Gần đây Tạ Sinh Tài đối với con thứ ba chướng mắt nhưng không thể làm gì.

Tạ Hữu Hòa nói: “Cha, không phải cha nói người một nhà nên giúp đỡ lẫn nhau sao? Tứ đệ không chịu giúp chúng con, tiểu muội nguyện ý giúp thì cha không cho, chỉ dựa vào bản lĩnh của mình nói không chừng cả đời chỉ làm kẻ quê mùa thôi, cha không phải muốn như vậy đến già chứ? Con thì không muốn như vậy qua một đời, sói ăn thịt dê ăn cỏ, đều có cầu cầu thực chi đạo, con của con cũng như vậy, con chỉ vì mình mà suy tính, cha cũng đừng quản.”

Tạ Hữu Hòa nói xong không đợi Tạ Sinh Tài nói gì đã quay người trở về nhà, hôm nay trời lạnh, trong nhà mở vài bàn tiệc đều đặt trong nhà, không có ai ở trong nhà chiêu cố khách cả.

Tạ Sinh Tài tức giận thở dài một hơi, nghĩ cũng không biết Như Ý vào Cao gia rốt cuộc là chuyện tốt hay chuyện xấu, chỉ mong đợi nó đừng giống kết

quả bí thăm của những thiếp thất mà ông từng nghe qua.

Bàn tiệc hôm nay là do Tiêu Lê Hoa làm, lúc bọn họ dọn nhà, cả nhà cũng đã biết chuyện nàng nấu ăn ngon, sau đó giúp đỡ mấy nhà làm tiệc cưới, cả thôn đều biết tài nghệ nấu ăn của nàng, nên Như Ý xuất giá cũng để nàng nấu ăn.

Chờ tất cả món ăn được dọn lên một lượt, các nữ nhân nấu ăn ở phòng bếp cuối cùng cũng có thể ăn cơm, các nàng đã giữ một bàn ở phòng bếp.

“Tài nấu ăn của Lê Hoa thật sự rất tốt, ta học cùng người cũng không làm ra được mùi vị này, xem ra tài nghệ cũng thật biết chọn người.”

Dương Thảo ăn một miếng thịt kho tàu đậu hủ, cười khen một câu.

Từ thị cũng cười nói: “Đúng vậy a, ta cũng học của Lê Hoa, nhưng làm mùi vị cũng không giống, ngược lại Như Ý cũng học được mấy phần giống như vậy.”

Trương tẩu tử hỏi: “Như Ý cũng học? Nàng ta đi Cao gia hưởng phúc, sau này chỉ cần há miệng chờ cơm là được, còn cần học nấu ăn sao? Lại không phải đi làm nữ đầu bếp nha.”

Vương đại thẩm cười nói: “Biết nấu ăn cũng là một bản lĩnh, nói không chừng một ngày nào đó Như Ý làm thức ăn ngon cho Cao thiếu gia ăn, hẳn ăn một lần đặc biệt thích ăn, mỗi ngày đều đến chỗ nàng ấy, đến lúc đó cuộc sống tốt quá rồi.”

“Cái gì là sống tốt hay không không tốt chứ? Như Ý nhà chúng ta lớn lên đẹp mắt như vậy, dù mỗi ngày ngồi nơi đó cũng đủ khiến cho Cao thiếu gia yêu thích rồi, cần gì dựa vào mấy món ăn mới làm cho người ta yêu thích? Thật khiến người ta cười rụng răng.”

Lý thị một mực chọn thịt ăn, nhai một miếng đầy mỡ, nghe người khác khen ngợi tài nấu ăn của Tiêu Lê Hoa, nàng ta cũng không có thể nói thẳng không để ăn, lúc này nói đến Như Ý nàng ta còn có thể phản bác, vội vàng nhai thịt trong miệng rồi nuốt xuống nói.

“Cao gia chính là mở tửu lâu, bên trong thức ăn muốn thơm bao nhiêu thì có bấy nhiêu thơm, muốn ăn cái gì thì có cái đó, còn cần một chủ tử như Như Ý đích thân xuống tay sao? Nàng cùng người khác học một chút chuyện trong nhà như nấu ăn kia thì sao có thể giúp nàng cái gì? Tứ đệ muội người nói có đúng không?”

Tiêu Lê Hoa liếc nhìn nàng một cái cũng không phản ứng với nàng ta.

Lý thị thấy Tiêu Lê Hoa không để ý đến nàng ta, ngượng đỏ bừng mặt, kể từ khi Tạ Hữu Thuận nói muốn cắt đứt lui tới với Cát Tường cùng chi thứ hai bọn họ, nàng ta thật sự không đến cửa nhà Tạ Hữu Thuận nữa, cho dù có thấy cũng ít nói với nhau, nói ra lời cũng lạnh giống như mùa đông. Nhưng ở trước mặt người ngoài Tiêu Lê Hoa còn không để ý nàng ta, nàng ta cảm thấy quá mất mặt.

“Tứ đệ muội, ta hỏi người đấy!”

“Tam tẩu, Như Ý là em gái của chồng ta, dĩ nhiên ta hy vọng muội ấy dựa vào món ăn học từ ta có thể giúp ích được cho muội ấy, người không mong như thế sao?”

Lý thị không biết làm sao đáp, nói không hy vọng? Đây không phải là mong đợi Như Ý không tốt sao, nói hi vọng, thế không phải thừa nhận tài nghệ nấu ăn của Tiêu Lê Hoa sao?

Mấy nữ nhân ngồi nghe ở bên cạnh, tất cả đều mỉm cười, nghĩ thầm hai chị em bạn dâu Lý thị cùng Tiêu Lê Hoa này trước kia luôn là đánh mắng không ngừng nghỉ, bây giờ vẫn còn không hợp nhau, chỉ có điều Lý thị đầu không lại Tiêu Lê Hoa mà thôi.

Lý thị hừ một tiếng rồi cúi đầu dọn thức ăn, Tiêu Lê Hoa cũng lười để ý nàng ta, hai người các nàng bình tĩnh, người khác lại nói tiếp, tiếp theo những lời này lại nói đến tửu lâu của Cao gia.

Trương tẩu tử nói: “Nói đến tửu lâu Cao gia này, thức ăn là ăn ngon, nhưng lại kém Vị Hương lâu, đồ ăn của Vị Hương lâu cũng đa dạng hơn nhiều. Không nói đến cái khác, món trứng gà muối và trứng trà đã hơn hẳn, đương gia nhà ta có một lần mang về mấy cái, ăn rất ngon, cũng có thể ăn với cơm.”

Vương đại thẩm cũng nói: “Không phải là món trứng gà muối và trứng trà chứ, nghe nói tửu lâu của Cao gia cũng có. Huynh đệ nhà mẹ ta đi tửu lâu Cao gia ăn cơm đều sẽ ăn món này, nói là ăn rất ngon.”

Lý thị nói: “Đúng đấy, tửu lâu của Cao gia mở lâu hơn Vị Hương lâu, sao có thể kém hơn Vị Hương lâu a, cửa hiệu lâu đời mới là tốt hơn.”

Dương Thảo ở một bên nhàn nhạt nói: “Cửa hiệu lâu đời nếu không làm ra những trò gian trá thì buôn bán vẫn không tốt như thường. Học trộm của người ta thì có bản lĩnh gì đâu.”

Lý thị nhìn Dương Thảo, nhưng lại không dám lý luận cùng Dương Thảo, dù sao Dương Thảo cũng là con dâu của thôn trưởng.

Trương Liên Hương cười nói chuyện với Dương Thảo, các nàng nhìn không quen Lý thị ý vào em gái của chồng làm thiếp cho Cao gia cứ như vậy mà đắc ý, các nàng có biết Cao gia đụng chạm với Tiêu Lê Hoa, cũng cho rằng Tiêu Lê Hoa bị bắt nạt.

Tiêu Lê Hoa biết chuyện này, vốn hai món trứng muối và trứng trà cũng không phải món gì khó khăn, chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể nghĩ ra cách

lâm, Cao gia có thể làm ra cũng bình thường. Hoa Hằng đã chiếm tiền cơ, lợi dụng mối làm ăn này buôn bán lời một số lớn, cho dù Cao gia muốn cướp mối làm ăn cũng không đạt được chỗ tốt quá lớn. Hơn nữa bây giờ Hoa Hằng lại có món tương khó nghĩ ra cách điều chế, hẳn vẫn có thể áp đảo Cao gia một phần. Đến đến lúc nàng đem bí phương thịt khô bán cho hắn, tin rằng Cao gia khó địch lại Hoa Hằng.

Hoa Hằng nói cho Tiêu Lê Hoa ban đầu nàng bị đuổi ra khỏi Cao gia là do Cao gia tính toán, nàng cũng nhớ đến tình hình lúc đó. Hoa Hằng không nói dối, mặc dù Tiêu Lê Hoa đối với nguyên chủ tham mộ hư vinh rất bất đắc dĩ, nhưng nàng ấy cũng rất chán ghét Cao gia, nghĩ đến nếu bây giờ nàng đã là Tiêu Lê Hoa rồi, thì phải làm những thứ gì đó, đem làm ăn mà đám người kia lấy làm kiêu ngạo cho Hoa Hằng khiến cho buôn bán của Cao gia kém đi một chút, đây cũng là một cách trả thù.

Trương tẩu tử còn nói: “Vị Hương Lâu còn có món tương, bọn họ làm món tương có thịt băm đúng thật là ngon, có vài món rau xào chấm với món tương đó mùi vị còn thơm hơn. Cho dù không có rau, ăn hết rau xào, ăn tương kia với cơm, cầm lấy hành tây, chấm chút tương cũng ăn rất ngon. Khẩu Tử nhà ta nói một bình tương nhỏ rất đắt, một trăm văn tiền một chén, thật là ăn không nổi.”

Lúc này Vương đại thẩm không thể nói tốt cho từ lâu Cao gia rồi, món này Cao gia thật không có.

Một bàn nữ nhân lại bắt đầu đàm luận món tương kia, nói đến khí thế ngất trời.

Lý thị nhìn Tiêu Lê Hoa nói: “Tứ đệ muội, món tương kia là người bán cho Vị Hương Lâu à? Có phải món trứng gà muối cùng trứng trà kia cũng là người bán hay không?”

Lý thị vừa nói như thế, tất cả mọi người đều nhìn về phía Tiêu Lê Hoa, các nàng biết Tiêu Lê Hoa đã từng bán một bí phương, lúc này mới có bạc cho thôn sửa cầu.

Tiêu Lê Hoa hỏi: “Tam tẩu hỏi cái này để làm cái gì?”

Lý thị nói: “Làm sao người không bán cho Cao gia?”

Tiêu Lê Hoa giống như nhìn kẻ ngu nhìn nàng ta, nói: “Tại sao ta phải bán cho Cao gia?”

“Như Ý là gà vào Cao gia.”

“Ban đầu Như Ý không có quan hệ gì với Cao gia, hơn nữa, cho dù Như Ý vào Cao gia thì ta nhất định phải bán cho Cao gia sao? Chuyện này người nói với nam nhân nhà ta đi!”

Trong lòng Tiêu Lê Hoa nghĩ Lý thị thật là khờ, chuyện nàng bị Cao gia đuổi đánh ra ngoài cả thôn đều biết, đây cũng là chuyện mất mặt đối với Tạ gia, Như Ý gà cho Cao gia đó là chuyện của Như Ý, còn muốn kéo theo nàng nữa sao, khi nàng là bần nặn à?

Một đám nữ nhân cũng cảm thấy Lý thị là ngu, đều nhìn nàng ta mà không lên tiếng.

Lý thị cũng kịp phản ứng, một hồi xấu hổ, nàng ta cúi đầu ra sức ăn, trong lòng nghĩ chuyện này phải nói với người trong nhà, nếu có thể giúp cho Như Ý, đến lúc đó Như Ý cũng sẽ nhớ tốt với nàng ta, quan trọng nhất là có thể khiến cho Tiêu Lê Hoa không thoải mái, trong lòng nàng ta mới có thể cao hứng, mắt thấy Tứ phòng kiếm bạc trắng thật dễ dàng khiến nàng ta thêm thường a.

Trong lòng Tiêu Lê Hoa cũng không thêm để ý, nàng đã sớm nói với Tạ Hữu Thuận chuyện này, Tạ Hữu Thuận còn không muốn có bất kỳ quan hệ nào với Cao gia hơn hẳn nàng, làm một người nam nhân, bất kể Tiêu Lê Hoa đã từng nghĩ muốn leo lên cành cao Cao gia hay vợ hắn từng bị Cao gia đánh ra khỏi cửa, trong lòng hắn đều có ngăn cách với Cao gia, làm sao nguyện ý để cho Tiêu Lê Hoa giúp đỡ Cao gia?

Sau tiệc rượu, những khách nhân đều tản đi, Tiêu Lê Hoa đã bị gọi vào trong phòng hai lão Tạ gia, nàng vừa vào nhà đã thấy Tạ Hữu Thuận đứng ở bên trong, sắc mặt không tốt, mà Lý thị đứng ở một bên, trong lòng nàng cũng biết chuyện gì xảy ra.

Uông thị nói: “Vợ lão Tứ, trong tay người còn có bí phương gì không? Lấy ra cho Như ý, xem như người làm ca ca tẩu tẩu như các người giúp con bé đứng vững gót chân ở Cao gia.”

Phương thị ở một bên nói: “Tứ đệ muội, lại nói tiếp lúc trước là người đắc tội với Cao gia, còn đắc tội với Tô thị, bây giờ người có khả năng thì người cũng nên giúp Như Ý một tay.”

“Vợ lão Tứ, nếu con có bí phương gì thì hãy cho Như Ý, con cứ yên tâm, nên trả bao nhiêu tiền thì sẽ trả con bấy nhiêu tiền.” Tạ Sinh Tài ở một bên nói.

Uông thị nói: “Nói tiền cái gì, đều là người một nhà.”

Tạ Sinh Tài trợn mắt nói: “Như Ý đi đến Cao gia, chính là người của Cao gia, nhưng vợ lão Tứ là người của Tạ gia, Cao gia cùng Tạ gia có thể là một nhà sao? Nó có thể bán bí phương cho Cao gia đã là không tệ lắm rồi!”

Uông thị nói: “Như Ý là khuê nữ của ta, lão Tứ là nhi tử của ta, bọn họ là huynh muội ruột thịt, không phải người một nhà thì là cái gì? Phân biệt Cao gia Tạ gia cái gì! Lão đầu từ người tránh qua một bên!”

Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa hai người nghe bọn họ ầm ĩ, liếc nhìn nhau, trong lòng nghĩ bọn họ có hỏi bọn hắn có đồng ý hay không thế?

Chương 61: Lại mặt

Edit: Hong Van

Beta: Tiểu Tuyền

Tạ Sinh Tài bị Uông thị là tức giận đến run người, hung hăng ném tẩu thuốc trong tay lên bàn, “bốp” một tiếng, tẩu thuốc bị gãy thành hai đoạn.

Uông thị bị dọa co cổ lại, biết rõ mình đã chọc giận lão đầu tử trung thực này rồi, lẩm bẩm nói: “Trả tiền thì trả tiền, không có việc gì cũng ném đồ, cái tẩu thuốc này cũng là tiền đó.”

Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa thăm nghĩ cha vẫn là hướng về bọn họ, chỉ có điều hẳn cũng nghĩ cho Như Ý, có thể nào bọn họ cũng không thể khiến hẳn được như nguyện rồi, cho dù Cao gia kia có ra vạn lượng hoàng kim thì bọn họ cũng sẽ không giao công thức cho Cao gia.

Phương thị ở một bên khích lệ cha mẹ chồng, nói: “Cha, nương, hai người đừng giận nữa, Cao gia gia đại nghiệp đại, bọn họ lại không thiếu tiền, huống chi chúng ta còn là thân gia của bọn họ, nếu chúng ta giúp được bọn họ, đến lúc đó bọn họ sẽ không thể để chúng ta thua thiệt đâu, nhất định sẽ dùng nhiều tiền để mua bí phương đó. Tử đệ, Tử đệ muội, các người nhanh nói trong tay các người còn có bí phương bí mật nào có thể kiếm nhiều tiền hay không? Tốt nhất là phải kiếm được nhiều tiền hơn cả loại tương kia.”

Tạ Hữu Thuận nói: “Chúng ta có cũng sẽ không đưa cho Cao gia.”

Tiêu Lê Hoa cũng nói: “Cao gia kia có cừ oán với chúng ta, cho bọn họ chính là giúp đỡ kẻ thù của mình, ta sẽ không làm như vậy.”

Uông thị nhủ nhủ mảy nói: “Hiện tại Như Ý cũng đã đến Cao gia kia rồi, đó chính là thân gia, cái gì mà kẻ thù với không kẻ thù chứ, về sao không được phép nhắc lại chuyện này!”

Lý thị cũng cười nói: “Tử đệ muội cùng Cao gia có cừ oán, còn không phải do người tự tìm hay sao, không có việc gì lại đi câu dẫn Cao thiếu gia, lại khiến người ta đánh đuổi ra ngoài, không đánh chết người là đã cảm ơn trời đất rồi, còn có tâm mang thù hay sao? Có nhớ thù cũng phải là Cao gia nhớ trên đầu người đấy, bỏ chuyện này qua một bên, chuyện người cùng tẩu tử và muội muội người cãi nhau với Tô thị chúng ta cũng biết, như vậy cũng đủ để Cao gia ghim các người rồi, không biết về sau Như Ý còn phải chịu bao nhiêu ép buộc dưới tay Tô thị nữa. Hiện tại để các người lấy bí phương ra, coi như là để nhân gia tha thứ cho các người, đây chính là chuyện nhất cử lưỡng tiện, sao các người lại không hiểu vậy?”

Tạ Hữu Khang và Tạ Hữu Hòa còn có Phương thị đều nhao nhao gật đầu, Uông thị còn dùng ánh mắt Tiêu Lê Hoa đã hại cả nhà bọn họ, hiện tại đợi nàng đến chuộc tội để trừng nàng, ngay cả Tạ Sinh Tài cũng cảm thấy như vậy.

Tiêu Lê Hoa bị tức đến nở nụ cười, liếc nhìn Tạ Hữu Thuận.

“Vợ của ta là bị Cao gia vu oan, làm hại nàng những năm này bị người khác xem thường, khiến tính tình đại biến, lại khiến cho người một nhà chúng ta cũng bị xem thường theo. Con không quản có phải mọi người thấy Như Ý đã tiến vào Cao gia liền xem bọn họ là thân gia hay không. Con cảm thấy chuyện này đã có thể dừng lại rồi, dù sao con cũng sẽ không bỏ qua, Lê Hoa là vợ của con, chuyện của nàng chính là chuyện của con, quan hệ của chúng con và Cao gia không có khả năng tốt lên được, càng đừng nói đến chuyện làm ăn kinh doanh với họ.”

Tạ Hữu Thuận kiên định nói, thanh danh của Tiêu Lê Hoa không tốt, hẳn là nam nhân của Tiêu Lê Hoa, cũng cùng bị liên lụy theo, cho nên hẳn không thích Cao gia cũng không kém gì Tiêu Lê Hoa.

Tiêu Lê Hoa cảm thấy thỏa mãn với lời nói của Tạ Hữu Thuận, nàng mặc kệ thái độ của mấy người Tạ gia là gì, chỉ cần nam nhân cùng nàng trải qua cả đời này đứng cùng một chiến tuyến với nàng là có thể.

Lý thị nói: “Các người nói oan uổng chính là oan uổng sao, những năm này cũng không nghe người nói oan uổng mà, hiện tại mới nói thì ai mà tin chứ?”

Tiêu Lê Hoa liếc nhìn nàng ta một cái rồi nói: “Người tin thì tất nhiên sẽ tin, người không tin thì sao cũng được.”

Phương thị còn nói: “Vậy chuyện của Tô thị chính là do các người sai có đúng không?”

Tiêu Lê Hoa nói: “Đó chính là do tự nàng ta không cẩn thận.”

Uông thị vỗ bàn một cái, nói: “Sao nói cái gì cũng là người có lý vậy? Mặc kệ người tranh luận thế nào, những chuyện kia Cao gia đều trách đến trên đầu người cả, hiện tại Như Ý gả vào Cao gia, bởi vì nàng là em gái chồng của người, khẳng định sẽ bị liên lụy. Người làm tẩu tử như người lúc đầu đã không ra sức với hôn sự của nàng rồi, làm hại nàng chỉ có thể làm thấp cho người ta. Hiện tại người có năng lực giúp đỡ một tay, cũng không phải là không đưa tiền cho các người, liệu chết so đo chuyện này làm gì chứ? Thật đúng là muốn cứng rắn lãnh tâm xem em gái chồng của người chịu tội sao? Có người nào

làm tẩu tử như người sao?”

“Như Ý làm thiệp cho người ta là do nàng tự tìm, đừng có ép ta nói ra chuyện mất mặt mà nàng ta đã làm!”

Tiêu Lê Hoa có chút tức giận, người nhà chồng này thật đúng là, con dâu như nàng có thù oán với Cao gia, bởi vì Cao gia mà con trai của bọn họ không còn thể diện. Hiện tại chỉ vì Như Ý mà lại làm nhiều chuyện như vậy buộc bọn họ chủ động lấy lòng Cao gia, vậy là muốn ném mặt của hắn vào đâu chứ? Quả thực là ném xuống đất rồi giẫm lên mà!

Tiêu Lê Hoa lười phải nói chuyện với bọn họ nữa, trực tiếp nói lời hung ác.

Người Tạ gia nghe Tiêu Lê Hoa nói những lời này xong thì phản ứng không đồng nhất.

Sắc mặt của hai người Tạ Hữu Khang và Phương thị đều biến ảo, bọn họ biết rõ chuyện là Như Ý muốn làm lúc trước, Tạ Hữu Hòa và Lý thị thì hai mặt nhìn nhau, thầm nghĩ Tiêu Lê Hoa nói lời này không phải là đã nắm rõ chuyện gì của Như Ý rồi chứ? Hai người Tạ Hữu Hòa và Từ thị vẫn trầm mặc, bọn họ đã sớm biết được thái độ của Từ đệ và Từ đệ muội như vậy rồi, cũng sớm biết hai người họ có thể ứng phó được, trong nội tâm cũng không vội, bây giờ vừa vặn nghe thấy Tiêu Lê Hoa nói như vậy thì biết rõ là tiết mục áp trảng đã đến rồi.

Bờ môi của Tạ Sinh Tài run lên hai cái rồi nói: “Vợ nhà lão Từ, con nói lời này là có chuyện gì xảy ra hả? Như Ý đã làm cái gì rồi sao?”

Uông thị trầm mặt nói: “Như Ý có thể làm cái gì chứ? Như Ý chính là bị người ta hại thôi, cũng không biết là yêu tinh hại người nào lại đi hãm hại Như Ý nhà ta như thế, nếu để ta biết được nhất định sẽ không bỏ qua cho kẻ đó!”

Sắc mặt của Tạ Hữu Khang và Phương thị lại biến đổi, Phương thị lén nhìn qua Tiêu Lê Hoa, thầm nghĩ Tiêu Lê Hoa sẽ không thật sự biết được chuyện gì chứ? Tốt nhất là không biết chuyện này có quan hệ với mình, nếu không để mẹ chồng biết được thì không trách Như Ý, ngược lại sẽ đổ hết lên đầu mình.

“Vợ nhà lão Từ, con hãy nói đi!” Tạ Sinh Tài thúc giục một câu, sau đó nhìn thoáng qua thấy mấy đứa con đều đang trừng to mắt chờ nghe Tiêu Lê Hoa nói chuyện, hắn vung tay lên nói: “Các con đều ra ngoài hết đi, đứng cách xa ra! Lão Từ, con đứng ở cửa canh chừng, để cho bọn họ đứng cách xa phòng này chút!”

Phu thê Tạ Hữu Thái và Từ thị nhìn thấy Tiêu Lê Hoa không có chút bối rối nào, lại có Tạ Hữu Thuận ở bên cạnh, hai người cũng an tâm thoải mái đi ra ngoài, bọn họ cũng không có hứng thú với những chuyện mà Như Ý đã làm, hơn nữa bọn họ có muốn biết thì sẽ đi hỏi Tạ Hữu Thuận.

Tạ Hữu Khang và Phương Thị cùng với Tạ Hữu Hòa và Lý thị chậm rì rì đi ra ngoài.

Bạch Đại và Cát Tường đứng ở một bên trung thực không lên tiếng, tuy là bây giờ rất muốn nghe chuyện nhưng cũng không thể ở lại, trung thực theo sát ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại hai người già và Tạ Hữu Thuận cùng Tiêu Lê Hoa, Tạ Hữu Thuận đứng ở cửa ra vào, Tiêu Lê Hoa quay mắt nhìn về phía hai người già, lúc này nàng cũng không giấu diếm nữa, một năm một mười nói ra toàn bộ những gì nàng biết.

Ban đầu thì Tiêu Lê Hoa cũng buồn phiền việc có nên vạch trần chuyện hai người Phương thị và Như Ý tính kế Triệu công tử hay không, vốn là có ý định nói chuyện này cho hai người Tạ Sinh Tài nhưng mà hai nàng kia lại đau khổ cầu xin, nói nếu nàng kể với cha nương thì sẽ đâm đầu ở ngay trong chùa, cuối cùng Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa cũng không nói gì, không muốn để cho cha nương biết được nữ nhi lại là nữ tử không biết xấu hổ như thế. Mà Tiêu Lê Hoa cũng có tính toán, nàng muốn nắm được nhược điểm của Như Ý, nếu như nàng tiến vào Cao gia mà có vấn đề gì thì sẽ dùng chuyện này kiềm chế nàng ta.

Không nghĩ đến nhanh như vậy đã phải nói ra sự thật này rồi.

Tiêu Lê Hoa nói: “Triệu công tử rất tức giận, nhưng niệm tình ta và Hữu Thuận đã từng giúp hắn, lúc này hắn mới không so đo, nếu không lấy năng lực của hắn muốn đối phó Như Ý, đối phó Tạ gia chúng ta cũng không phải việc khó. Triệu công tử là hảo hữu với Hoa công tử đang cùng làm ăn với chúng ta. Nếu như chúng ta bỏ qua Hoa công tử, vì Như Ý mà làm ăn với Cao gia, vậy thì Triệu công tử nhất định sẽ tức giận.”

Tạ Hữu Thuận ở một bên bổ sung nói: “Quan hệ của Hoa công tử với Tiêu gia, cha nương nhất định là biết rõ, đến lúc đó chúng ta chính là đắc tội với cả ba nhà.”

“Để cho chúng ta vì một Cao gia vốn đã có thù oán cũ đi đắc tội với ba nhà vừa có tiền có thế giống như Cao gia, cha, nương, chúng con không muốn đâu.”

Tiêu Lê Hoa vô cùng khẳng định mà nói.

Tạ Sinh Tài và Uông thị nghe đến đó thì trợn mắt há mồm, hai người không nghĩ đến trong đó còn có nhiều chuyện như vậy.

Tạ Sinh Tài nghĩ đến chuyện mà Như Ý đã làm, một tấm mặt mo đã tức đỏ đến phát tím rồi biến thành màu đen, xấu hổ thiếu chút nữa là thổ huyết, Uông thị cũng đỏ cả mặt.

“Các con đi đi, việc này coi như xong, còn có, việc này sau này các con đã giữ lại trong lòng đi.” Tạ Sinh Tài hữu khí vô lực phát phát tay với bọn họ, sau đó đứng dậy đi vào buồng trong, vốn là đã không vui lòng với việc Như Ý làm thiệp cho người ta thì bây giờ trong lòng cũng đã rét lạnh rồi.

Uông thị đợi Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa vừa đi ra ngoài thì xông đến cửa lớn tiếng gọi Phương thị.

Toàn thân Phương thị run lên, thật không dám đi qua, chẳng qua là cũng không thể không đi, chậm rì rì bước đến, vừa vào cửa đã bị Uông thị hung hăng cho mấy bạt tai, trước mắt nàng bay đầy sao, trên mặt nóng rát đau đớn, nghe thấy Uông thị đang mắng chửi mình, nàng vốn là rụt cổ lại nghe, sau đó liền nhin không được nói lại mấy câu, nói là Như Ý cầu nàng, kết quả lại để Uông thị tức giận cho thêm mấy bạt tai nữa, nàng cũng không dám cãi lại, chẳng qua trong nội tâm đã vô cùng hận Uông thị rồi.

Chuyện của Tạ gia hai người Tạ Hữu Thuận cũng mặc kệ, đi vào phòng bên cạnh nhìn xem con trai thì mỗi người đều bị một đũa ôm lấy, ... chậm rãi đi về nhà, tuy là thời tiết rất lạnh, đường đi hơi trơn không dễ đi chút nào, nhưng trong lòng hai người lại rất nhẹ nhàng, ngày hôm nay đã náo loạn một trận như vậy rồi, bọn họ không cần có liên lụy gì với Cao gia nữa.

Tuy Như Ý là thiếp, nhưng vào ngày thứ ba cũng về nhà lại mặt, ngồi một cỗ xe ngựa to, ăn mặc y phục bằng lụa mà tím thêu hoa lan màu xanh da trời, trên đầu gắn trâm cài, trên tai là khuyên tai bằng ngọc, trên cổ tay là vòng tay bằng ngọc, trên mặt còn điểm phấn, ngoài miệng cũng hồng hồng. Nàng vốn có nhan sắc không tệ, bởi vậy càng hiện ra vẻ đẹp để quý giá, thời điểm được một tiểu nha hoàn thanh tú ở bên cạnh đỡ xuống xe ngựa thì khiến người khác ở gần đó nhìn xem đến con mắt đều nhìn chăm chăm.

Tất cả mọi người đều nghĩ Như Ý quả thực đã có những ngày tốt lành rồi, tuy là làm thiếp của người khác, nhưng mà việc này so với việc gả cho những phú hộ trên thị trấn làm chính đầu nương tử còn quý khí hơn a. Ngay cả cô nương Kim Phụng của nhà thôn trường khi trở về cũng không có phong quang như vậy, không ít người trong lòng đã bắt đầu suy nghĩ đến việc sau này cũng để cho cô nương nhà mình đi làm thiếp cho người khác.

Như Ý vốn cho là mình trở về phong quang như vậy, người trong nhà vừa nghe còn không đi ra tiếp đón sao, ngay cả cha nương đều sẽ ra ngoài, nhưng kết quả là không có một người nào!

Như Ý buồn bực mà đi vào sân nhỏ, thấy trong sân không có một người, nàng nhủ nhủ mày, thầm nghĩ trong nhà đã xảy ra chuyện gì vậy, theo lý thì hôm nay không nên không có ai trong nhà chứ?

Lý thị đi ra từ trong phòng, cười cười nói với nàng mấy câu, rồi nhỏ giọng thông báo: “Tứ tẩu của người nói gì đó với cha nương, mặt của đại tẩu đều bị tát đến sưng lên, còn bị phạt ở trong phòng không cho phép ra ngoài gặp mặt người. Người khác cũng bị yêu cầu không được đi ra, ta đây chính là mạo hiểm hiểm đi ra nói với người mấy câu, dù sao ta cũng không sợ bị mắng, lại nói chúng ta cũng có cảm tình tốt a.”

“Cảm ơn Tam tẩu.”

Như Ý cười nói, liếc mắt nhìn qua bên cạnh, phát hiện Cát Tường ở đứng ở một bên cửa nhìn nàng, nháy nháy mắt ra hiệu với nàng, còn có hai chất nữ cũng như thế, nàng đã biết rõ là chuyện gì xảy ra, nàng nói mấy câu với Lý thị rồi để nàng ta mang tiểu nha hoàn đi trò chuyện, nói nói về thói quen của nàng để về sau thuận tiện chiếu cố nàng.

Lý thị cười cười dẫn tiểu nha hoàn kia đi.

Lúc này Như Ý mới vào nhà, vừa vào nhà chỉ thấy cha nương đang trừng mắt nhìn mình.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Tự mình làm buôn bán

“Quý xuống!”

Tạ Sinh Tài tức giận vỗ bàn, Như Ý bị dọa khẽ run rẩy, lập tức trung thực quý xuống, quý quá mạnh nên bị đau đến nỗi nàng phải kêu ra tiếng, trên mặt lộ ra vẻ ủy khuất vô tội.

Uông thị thấy thế thì đau lòng, đứng lên đỡ nàng, nói: “Trên mặt đất lạnh lẽo, để cho con đứng lên đã. Có lời gì thì cứ nói, hiện tại nàng chính là người của Cao gia rồi, người còn muốn đánh mắng để cho nàng không thể quay về sao? Quý hư mất thân thể thì không phải là sẽ chịu khổ ở Cao gia sao? Nói như thế nào thì nàng cũng là khuê nữ của chúng ta đó.”

“Không được đỡ nàng, nàng biến thành như bây giờ tất cả là do bà nuôi dạy ra đấy!” Tạ Sinh Tài tức giận ho lên.

Như Ý vội vàng đến khuyên nhủ, vừa khuyên nhủ vừa mắng thăm Tiêu Lê Hoa đến cầu huyết lâm đầu ở trong lòng, nàng sớm muộn gì cũng sẽ để Tiêu Lê Hoa biết rõ lợi hại.

Tạ Sinh Tài hất tay lên vung Như Ý qua một bên rồi nói với nàng ta: “Đừng có khuyên giải ta, nếu người sợ ta sẽ tức chết thì đã không làm ra chuyện mất mặt xấu hổ như vậy rồi! Người nhìn người xem, vì gả cho kẻ có tiền mà ngay cả mặt mũi cũng không cần nữa! Muốn bắt nhận kết quả lại để cho nhận mồ mù mắt, may là lần này có Cao gia nhận nợ, nếu hần không muốn chịu trách nhiệm thì phải làm sao bây giờ?! Người có còn muốn mặt mũi nữa

không? Tạ gia chúng ta có cần mặt mũi hay không hả? Ta hận không thể đánh chết thứ không biết xấu hổ như ngươi! Quý xuống! Quý đến chết cũng không ai thương hại đâu!”

Tạ Sinh Tài thật sự tức giận, bởi vì Như Ý là khuê nữ nhỏ nhất của hắn, lại có Uông thị quá mức cứng chiều, luôn nói Như Ý rất tốt, hắn cũng rất thương yêu Như Ý, cho rằng nàng sẽ gả vào một nhà tốt, đến lúc đó cho dù không thể giúp đỡ cho các ca ca tỷ tỷ thì ít nhất cũng có thể cho bọn họ nở mặt nở mày. Kết quả Như Ý lại đi làm thiếp cho người ta, còn là hậu quả từ việc làm của chính nàng, khiến người thành thật như Tạ Sinh Tài vừa thẹn vừa xấu hổ.

Như Ý bị đẩy thiếu chút nữa ngã sấp xuống, ủy khuất nói: “Cha, con không có làm như vậy, là tên họ Triệu kia hại con! Hắn vốn có thù hận với thiếu gia, lại không kiên nhẫn đối với sự lấy lòng của ta nên mới hại con như vậy, sau đó còn nói bậy với Tứ tẩu. Tứ tẩu vốn đã không thích con rồi, Triệu Lâm Đình lại có thể cung cấp tài lộ cho bọn họ, Tứ ca Tứ tẩu tất nhiên sẽ tin hắn, hiện tại tất cả sai lầm đều đổ lên đầu con, con thật sự là oan đến chết!”

Uông thị nói: “Như Ý, tại sao trước đó con không kể việc này ra? Con nói ra ta mới lấy lại công đạo cho con được!”

Tạ Sinh Tài cũng chất vấn nàng, hắn có chút không tin lời của nàng nói.

“Trước đó con cũng không quá rõ ràng, là do thiếu gia nói cho con biết. Cha, nương, mệnh của con thật khổ, người khác xem thường con cũng được, nhưng hai người là cha nương của con, cũng không thể xem thường con như vậy được, nếu như vậy thì con chết đi cho xong!” Như Ý nói xong thì lấy ra một chiếc khăn tay được may thêu tinh xảo lau lau nước mắt, lê hoa đái vũ, đầm đìa đáng yêu.

Uông thị bỏ nhào qua ôm Như Ý rồi khóc lớn, bà ta mới mặc kệ con gái nói có thật hay không, dù sao bà cũng nguyện ý tin tưởng lời nói của con gái, cũng muốn lão đầu từ tin tưởng, như vậy thì trong nhà sẽ không có cãi vã. Bà ta vừa khóc vừa quở trách Tạ Sinh Tài, để cho hắn không được trách con gái nữa.

Tạ Sinh Tài thấy Như Ý khóc thê thảm như vậy, bắt đầu có chút bán tín bán nghi với nàng ta, chẳng qua khi nghĩ đến Tạ Hữu Thuận, hắn lại cảm thấy nhi tử này không phải là người nói dối. Theo lời nói của Như Ý và Tạ Hữu Thuận, dù là hắn càng muốn tin tưởng Như Ý không phải loại nữ tử sẽ làm ra chuyện mất mặt như vậy, nhưng cũng không muốn tin tưởng nhi tử sẽ oan uổng con gái, sẽ lừa gạt tất cả bọn họ.

Như Ý nghe Tạ Sinh Tài nói xong thì nức nở nói: “Cha, nói không chừng Tứ ca cũng là bị người ta lừa gạt.”

“Đúng vậy, nói không chừng lão Tứ cũng bị người khác lừa gạt, hiện tại hắn đã bị lừa con dâu kia mê hoặc đến mức thần hồn cũng mất luôn rồi, bị lừa như khi làm xiếc!” Uông thị nói, bà luôn luôn không hài lòng với Tiêu Lê Hoa, bà chúm mắt Tiêu Lê Hoa tính tình không tốt trước kia, hiện tại càng thêm chúm mắt người vợ tài giỏi lại biết ăn nói của Lão Tứ. Bởi vì bà mặc kệ Tiêu Lê Hoa là tốt hay xấu, tất cả đều không hiểu thuận với bà. Tuy bà không phải quá thương yêu Lão Tứ, nhưng đó cũng là nhi tử của bà, bà vẫn cho rằng không phải nhi tử không tốt, chỉ là hắn đã bị con dâu mê hoặc mà thôi.

Tạ Sinh Tài nghe xong lại tin thêm một chút, thật ra hắn là một người sĩ diện, tất nhiên không muốn tin tưởng khuê nữ sẽ không biết mặt mũi như vậy, hiện tại nghe đến nhi tử cũng là bị người ta gạt, không phải nhi tử cố ý oan uổng khuê nữ, hắn tự nhiên nguyện ý tin tưởng lý do thoái thác của Như Ý. Chẳng qua nghĩ đến biểu hiện gần đây của Tiêu Lê Hoa, còn có chuyện nàng sửa cầu cho cả thôn, hắn lại cảm thấy người con dâu này cũng không giống kiểu người cố ý vu oan cho người trong nhà.

“Ta thấy vợ của lão Tứ có lẽ cũng bị người gạt rồi, nàng không có lý do gì để làm ra chuyện lừa gạt người nhà cả, ta cho là Triệu công tử kia xem con và Cao thiếu gia không vừa mắt cho nên mới hại các con, lại không muốn đắc tội mấy người lão Tứ, sợ về sau không lấy được bí phương nữa cho nên mới gạt bọn họ. Ừ, nhất định là vậy.”

Tạ Sinh Tài càng nghĩ càng cảm thấy đúng là như vậy, nói với Uông thị và Như Ý: “Hai người không thể trách Lão Tứ và vợ của lão Tứ được, rốt cục đều là người một nhà.”

Như Ý lau nước mắt rồi nói: “Vâng, con nghe cha nói, chỉ cần cha nương không oán trách con là được.”

Uông thị vuốt vuốt lưng của Như Ý rồi nói: “Lão Tứ cùng vợ của nó cũng quá không hiểu chuyện rồi, đi tin người ngoài cũng không tin người trong nhà, thật sự là cùi chò hướng ra ngoài! Ta phải nói chuyện với bọn họ mới được, không thể để cho bọn họ tiếp tục đem tài lộ để cho người khác. Cho dù không cho Cao gia, thì người trong nhà chúng ta làm kinh doanh cũng được mà, trong nhà có nhiều người như vậy, còn sợ không thể kinh doanh sao?”

Như Ý nói: “Nương, người nói vậy nghĩa là Tứ ca không muốn dính dáng đến Cao gia sao? Là vì chuyện của Tứ tẩu hả?”

“Còn không phải vì nàng sao, nói là năm đó Cao gia vu oan cho nàng, chết sống không chịu dính dáng với Cao gia!” Trong nội tâm Uông thị hối hận vì lúc trước lại dành tiền đẻ cho nhi tử cưới về một người vợ như vậy, lúc trước thì náo loạn nhiều năm, bây giờ thì không còn như vậy nhưng tiền cũng không cho bà ta, còn lại thì có làm được cái gì chứ, chỉ biết làm bà ta tức giận. Còn hại cả Như Ý của bà.

Như Ý sốt ruột nói: “Cha, nương, hai người có biết không, Tứ ca chính là người đã giúp Vị Hương Lâu làm ra trứng trà và tương đó? Chính vì vậy mà bây giờ buôn bán của Cao gia không lớn bằng lúc trước, thiếu gia còn nói với ta là ta phải khuyến khích Tứ ca bán bí phương cho hắn. Bây giờ bọn họ lại không muốn dính dáng đến Cao gia, con sẽ không thể hoàn thành nhiệm vụ mà thiếu gia giao phó, chờ con trở về thiếu gia nhất định sẽ trách con không được việc. Nếu ngài ấy lạnh nhạt con thì con phải làm sao đây?”

Vị Hương lâu lúc đầu có trứng trà và trứng gà muối, sau đó lại có tương, buôn bán càng làm càng náo nhiệt, cũng khiến cho chuyện làm ăn của Cao gia bị ảnh hưởng, Cao gia cũng không chỉ đứng nhìn xem, bọn họ tốn không ít khí lực mới hỏi thăm được ai là người đưa mấy thứ đó cho Vị Hương Lâu. Cũng vì nguyên nhân này mà khi Như Ý tiến vào Cao gia thì nhận được đãi ngộ không tệ, Tô Nguyên Xuân muốn tìm phiền phức cho nàng cũng không

thành công.

Như Ý biết được nguyên nhân từ chỗ Cao Chính Bình, thăm nghĩ nhất định phải thuyết phục được hai người Tứ ca giúp đỡ mình đứng vững gót chân ở Cao gia. Nàng cho rằng đây là bọn họ thiếu nợ nàng, bọn họ nhất định sẽ đáp ứng, kết quả bây giờ cha nương lại nói hai người Tứ ca không muốn dính dáng đến Cao gia, nàng lập tức nóng nảy.

Tạ Sinh Tài cùng Ưông thị nghe xong cũng há hốc mồm, không biết làm thế nào cho phải.

Như Ý lại mặt, Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa cũng không về nhà cũ, lúc trước đã có một phen so đo với Như Ý và người của nhà cũ, đã cự tuyệt không muốn dính dáng đến Cao gia, lúc này Như Ý lại mặt, bọn họ cũng muốn tỏ rõ thái độ.

Chẳng qua là Tạ Hữu Khang lại tìm đến tận cửa mời bọn họ qua đó, nói là cùng qua ăn cơm, Tiêu Lê Hoa nói không đi, để cho Tạ Hữu Thuận đi, hiện tại nàng rất yên tâm với Tạ Hữu Thuận.

Tạ Hữu Thuận cũng nhanh chóng trở lại, nói với Tiêu Lê Hoa chút chuyện ở đó, chính là Như Ý cầu xin hắc giao bí phương làm tương cho nàng, hắc giao không muốn đưa. Nàng ta lại muốn một công thức cũng có thể kiếm tiền được như vậy, hắc giao tất nhiên là không đồng ý, sau khi cự tuyệt trực tiếp thì đi về, ngay cả cơm cũng mới ăn được nửa bụng.

Tiêu Lê Hoa nói: “Trong nhà cũng chưa ăn xong, chàng nhanh ăn đi, có phần ăn của chàng đây này, ở đây cũng có dưa cho chàng nữa.”

Tạ Hữu Thuận thấy Tiêu Lê Hoa mở nắp nồi cơm ra, quả nhiên trong đó cũng không thiếu cơm, hắc giao lập tức cầm lấy dưa gấp một cái mành thầu còn nóng mềm nức ních cho vào miệng, bắt đầu ăn, một miếng mành thầu một miếng đồ ăn, khi ăn còn suy nghĩ, vẫn là cơm vợ nấu là ngon nhất, dù chỉ là cái trắng hăm cách thủy bình thường nhất cũng ngon hơn thịt hăm cách thủy ở nhà cũ.

Cơm nước xong xuôi, Tiêu Lê Hoa vừa rửa chén xong thì thấy Như Ý cùng với Phương thị, Tứ thị còn có tiểu hoàn cùng đi đến.

“Tứ tẩu, muội đến rồi.”

“Đến a, vào nhà ngồi đi.”

Trong lòng Tiêu Lê Hoa thăm nghĩ vậy mà còn chưa từ bỏ ý định, nàng cũng không thể đuổi đánh người ra ngoài, nghĩ đến lát nữa còn phải cự tuyệt một lần, cùng lắm là xé rách mặt thôi, dù sao trước đó quan hệ cũng đã căng cứng rồi. Nàng ngược lại cũng nguyên ý đoạn tuyệt với người như vậy, Như Ý gả vào Cao gia, có thể nghĩ được tương lai sẽ có rất nhiều chuyện đặc sắc, nàng cũng không muốn bị cuốn vào trong đó.

Như Ý thấy Tiêu Lê Hoa lãnh đạm với chính mình như vậy, trong nội tâm càng oán nàng, sau khi vào phòng, ngồi trên giường gạch, cười cười với Mộc Đầu và Thạch Đầu đang chơi đồ chơi ở trên giường gạch, hai đứa bé nhu thuận chào cô cô. Như Ý hỏi thăm vết thương trên đầu Thạch Đầu có còn đau hay không, lại để cho nha hoàn lấy điểm tâm và kẹo ở trong tay đặt trên giường để hai đứa nhỏ đến cầm lấy ăn.

Thạch Đầu và Mộc Đầu nói cảm ơn rồi cũng không cầm đi, hiện tại hai đứa nhỏ cũng không thiếu đồ ăn ngon, cha nương sẽ luôn mua cho các bé, trong nhà thường xuyên có điểm tâm và bánh kẹo, hơn nữa nương còn có thể làm đồ ăn ngon cho các bé nữa. Hai đứa bé đã sớm không còn là hai đứa nhóc đáng thương cứ nghĩ đến điểm tâm bánh kẹo thì sẽ chảy nước miếng như trước nữa.

Như Ý cũng không để ý đến hai đứa nhỏ, lại để cho tiểu nha hoàn đi ra ngoài, sau đó trực tiếp thông báo ý đồ đến đây cho Tiêu Lê Hoa biết, Tạ Hữu Thuận cự tuyệt, nàng cho rằng lý do là vì Tiêu Lê Hoa, nên nàng đến đây cầu Tiêu Lê Hoa. Phương thị cũng ở một bên giúp đỡ nói chuyện, Tứ thị ngồi đó không lên tiếng. Phương thị hỏi nàng, nàng mới nói hai câu, có nói thì cũng là mấy câu kiểu người một nhà đừng nên xa lạ quá. Trong nội tâm nàng ấy vô cùng phiền muộn, nghĩ đến cha nương là thấy nàng có quan hệ tốt với một nhà Tứ đệ mới đẩy nàng ra, nhưng nàng lại không muốn giúp đỡ hòa giải. Nếu đôi lại là nàng thì nàng cũng không muốn dính líu đến Cao gia đâu!

“Như Ý, nếu muội nói chuyện khác, chúng ta sẽ tiếp tục trò chuyện, nếu là nói đến mấy chuyện có liên quan đến Cao gia, vậy xin mời đi, để cho ta đi giúp đỡ Cao gia, cho dù ta có chết cũng không có khả năng.” Tiêu Lê Hoa trực tiếp nói thẳng.

Tạ Hữu Thuận nói: “Không có việc gì lại đề cập đến cái chết làm gì, Như Ý, nếu muội tiếp tục nhắc đến chuyện này thì bây giờ hãy đứng lên rồi khỏi đi, về sau cũng không cần nhận người ca ca này nữa.”

Như Ý khẩn cầu một phen cũng không thể nói động bọn họ, tức giận ngồi một chỗ hờn dỗi.

Phương thị nói: “Tứ đệ muội, các người đã không muốn dính dáng đến Cao gia, vậy cũng đừng tiếp tục dây dưa với Hoa công tử kia nữa! Nếu các người lại có công thức gì thì cũng đừng bán cho người khác, để Tạ gia chúng ta tự mình buôn bán, đến lúc đó cùng nhau phát tài. Nếu như Tạ gia chúng ta thịnh vượng rồi, Như Ý ở Cao gia cũng có thể tốt hơn một chút, coi như là các người cũng giúp Như Ý. Như Ý, muội nói có phải muội sẽ không tức giận với Tứ ca Tứ tẩu nữa hay không?”

“Như vậy cũng được, Tứ ca, nếu huynh còn nhận biết người muội muội này thì hãy đồng ý đi!”

Như Ý đã sớm thương lượng tốt chủ ý này với người trong nhà, nàng cũng hiểu được, nếu đưa bí phương cho Cao gia, để cho Cao gia phát tài, thì sau đó bọn họ có thể tùy thời đá văng nàng. Nhưng nếu nhà cha mẹ nàng có bản lĩnh thì nắm giữ được thứ gì đó trong tay cũng tốt. Đây là do nương dạy cho nàng, Ưông thị chính là thích nắm quyền hành trong tay.

Tiêu Lê Hoa liếc nhìn Tạ Hữu Thuận, thăm nghĩ Tạ Hữu Thuận cũng không nói chuyện này với nàng, Tạ Hữu Thuận cũng nhú mày, vừa rồi cha nương

cũng không nói chuyện này với hắn.

“Tứ ca, Tứ tẩu, rốt cục là hai người có đồng ý hay không, không phải là hai người sẽ đem thứ tốt đi cho người ngoài chứ? Bây giờ các người đã sống qua ngày lành rồi, cũng phải suy nghĩ cho nhà mình chứ.” Như Ý nhủ lòng mảy nói, “Các người không muốn cha nương, ca ca, tẩu tử và mấy đứa cháu có thể sống tốt hơn sao?”

Phương thị ở một bên cũng bắt đầu phụ họa.

Từ thị vẫn không kêu lên một tiếng nào, nàng thật sự là hối hận khi đi theo, đáng tiếc lúc ấy mẹ chồng khiến cho nàng không thể không đi.

Tiêu Lê Hoa thăm nghĩ đây thật đúng là thuốc cao bôi da chó, muốn vung ra cũng không vung được, luôn có biện pháp dính lên, nàng nghĩ bản thân mình đã lâu chưa bộc phát rồi, lúc này cần phải bộc phát dữ dội một chút.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Chối chà

Edit: Hong Van

Beta: Tiểu Tuyền

Tiêu Lê Hoa đứng ở đó, khuôn mặt bình thường ôn hòa có chút căng ra, liếc mắt nhìn qua Phương thị và Như Ý, cũng không nhìn Từ thị, nàng biết rõ Từ thị đến đây khẳng định cũng là bất đắc dĩ.

“Năm đó lão bà bà dạy cho ta những bí phương này đã từng nói những bí phương này có thể bán, nhưng nếu trong nhà tự mình làm để buôn bán thì có thể dẫn đến cửa nát nhà tan, lượng com có bao nhiêu thì dùng bấy nhiêu chén, mấy hộ nông gia như chúng ta vẫn nên trung thực chút. Thời gian này cuộc sống của mọi người càng ngày càng tốt, không cần phải kinh doanh, nếu muốn làm, thì dùng bản lĩnh của mình mà làm ra, đừng đi đường ngang ngổ tấ.”

“Như Ý, muội đã tiến vào Cao gia thì hãy lo sống phần của muội đi, đừng mãi nghĩ đông nghĩ tây, nếu như Cao Chính Bình lại bảo muội đến đây, thì hãy nói với hắn ta đã biết chuyện năm đó nhà bọn họ lợi dụng ta để hại người, hiện tại ta giúp đỡ Hoa công tử, cũng là do bọn họ bức thôi. Hắn tốt nhất là đừng đến chọc ta, nếu không đến lúc đó ta tức giận lên cũng không biết là sẽ làm ra được chuyện gì đâu!”

Từ thị nghe thấy thì thăm nghĩ Tứ đệ muội cũng thật là lợi hại, không âm ỉ không náo loạn, nhưng mà lời nói lạnh như băng thế này vừa ra thì thật đúng là còn có khí thế dọa người hơn cả việc ồn ào một trận.

Cả hai người Như Ý và Phương thị đều há miệng mở to hai mắt, trong lòng nghĩ sao tư thế lúc Tiêu Lê Hoa nói những lời này lại quái như vậy chứ, giống như trường bối đang giáo huấn tiểu bối vậy, nàng ta dựa vào cái gì chứ?

Sắc mặt của hai người đều rất khó coi.

Như Ý nói: “Tứ tẩu! Tẩu có biết rõ tẩu làm như vậy sẽ khiến ta lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng không? Tẩu đối xử với em gái chồng như vậy sao? Ta biết rồi, tẩu chính là hận lúc trước ta tính toán Triệu Lâm Đình, khiến tẩu mất thể diện với Triệu Lâm Đình, để hắn trách tẩu. Sau đó ta lại gả cho thiếu gia, gả cho thiếu gia mà tẩu không thể trèo cao được! Cho nên tẩu mới hận ta đúng không, có đúng không?”

Tạ Hữu Thuận cau mày nói: “Như Ý! Muội không biết xấu hổ thì cũng đừng kéo theo người khác như vậy!”

Như Ý ừm khuất nhìn Tạ Hữu Thuận nói: “Tứ ca! Huynh cũng giúp đỡ Tứ tẩu! Ta mới là muội muội ruột của huynh mà!”

Tạ Hữu Thuận nói: “Muội là muội muội ta, nhưng muội đâu bao giờ chú ý đến người ca ca như ta, muội vạch trần vết sẹo của tẩu tử muội chính là đang vạch trần vết sẹo của ta đó! Gả đến Cao gia là do muội tự tìm lấy, tẩu tử của muội không muốn dính líu đến Cao gia, ta cũng không muốn, muội đừng ép chúng ta, nếu không về sau cũng đừng đến gặp chúng ta nữa.”

“Tứ ca!”

Như Ý cắn cắn môi, tức giận dậm chân một cái, nàng thăm nghĩ Tứ ca mọi thứ đều tốt, chính là huynh ấy quá tốt với vợ, lúc trước khi Tiêu Lê Hoa còn bị người ta ghét thì huynh ấy nhường nhịn nàng ta, hiện tại Tiêu Lê Hoa thay đổi thái độ thì huynh ấy lại hận không thể cung nàng ta lên, một chút cũng không để ý sống chết của muội muội này, trong nội tâm Như Ý đã rất thất vọng với người Tứ ca này.

Phương thị nói: “Tứ đệ, không muốn dính líu đến Cao gia cũng được, chúng ta cũng không ép các người, nhưng tại sao giúp đỡ trong nhà làm buôn bán lại không được, Tứ đệ muội nói cái gì mà lượng com có bao nhiêu thì dùng bấy nhiêu chén, còn để cho chúng ta dựa vào chính mình, chẳng lẽ trong mắt các người Tạ gia chúng ta cũng chỉ xứng làm nghề trồng trọt thôi sao? Bảo các người giúp đỡ người trong nhà một chút cũng không được sao? Tứ đệ, các người đã giúp đỡ mấy người Tạ Khánh Phong như vậy, chẳng lẽ người trong nhà như chúng ta còn không bằng cả người ngoài sao?”

Như Ý cũng hàm hồ nói: “Nói cái gì lão bà tử, ta thấy chính là nói dối!”

Tiêu Lê Hoa trừng mắt nói: “Cho dù là ta có nói dối thì các người cũng không xen vào được! Đó chính là bí phương của ta, ta muốn cho ai thì cho người đó! Loại người không biết thân biết phận như các người, cho các người thì ta sẽ hối hận chết! Được rồi, không hài lòng cũng ngại phải nói thêm nữa câu, ta thấy có nói gì đi nữa thì các người cũng không quan tâm, vậy thì đi đi!”

“Người đuổi chúng ta đi!” Như Ý trừng to mắt.

“Đứng vậy! Ta làm tẩu tử của người nhiều năm như vậy, người còn không biết tính tình của ta sao, nói chuyện nhẹ nhàng với các người thì các người lại không chịu nghe, vậy cũng đừng trách ta đuổi các người, đi nhanh đi, nếu không đi nhanh thì ta động thủ đó!”

Tiêu Lê Hoa thật sự là phiền rồi, nghĩ đến vốn dĩ Tiêu Lê Hoa lúc trước cũng là một nữ nhân nóng giận lên là vừa đánh vừa mắng, nàng nghĩ thâm bản thân mình cũng nên học tập một chút, dùng phương pháp này đối phó vô lại là tốt nhất.

Tiêu Lê Hoa nói xong thì đi đến góc tường cầm lấy một cái chổi lông quét nhà.

Từ thị thấy thời cơ đến rồi, vội vàng lôi kéo Như Ý và Phương thị để cho các nàng đi mau, lúc này hai người Như Ý và Phương thị mới nhớ đến Tiêu Lê Hoa vốn là một nữ nhân táo bạo hờ cái là động thủ, chỉ có điều nửa năm nay nàng đã thay đổi tốt hơn, ngược lại để cho các nàng quên mất lúc trước Tiêu Lê Hoa cũng là một bà điên mà các nàng không muốn trêu chọc đến. Hai người lập tức không cần Từ thị kéo liền tự động lui ra ngoài, sợ Tiêu Lê Hoa sẽ vung chổi đánh mình.

Tạ Hữu Thuận nhìn thấy vợ như vậy thì trong lòng chẳng những không tức giận, mà còn không biết vì sao lại muốn cười, chẳng qua là hấn vẫn xụ mặt đuổi mấy người Như Ý ra ngoài.

“Các người đừng đến nữa, nếu tiếp tục đến, nàng có đánh các người ta cũng mặc kệ.”

“Tứ ca.” Như Ý chật vật đứng vững, kêu một tiếng oán trách, “Huynh không bao giờ nghĩ lúc ta trở về phải ăn nói với thiếu gia thế nào sao? Ta sống không tốt huynh sẽ an tâm sao?”

Giọng nói của Tiêu Lê Hoa truyền ra từ trong nhà: “Bây giờ người trở về chỉ là không hoàn thành chuyện mà Cao gia giao cho người, lỗi không lớn lắm, nếu còn làm phiền ta nữa, ta sẽ nói với người Cao gia là do chán ghét người nên mới không đưa bí phương cho người, chính người xem mà xử lý!”

“Được lắm, được lắm! Thật sự là Tứ tẩu tốt của ta!”

Như Ý tức đến đỏ mặt, quay người rồi đi, ra đến ngoài cửa thì được nha hoàn nâng lên xe, Phương thị vội vàng lên theo, Từ thị còn chưa đi tới thì Như Ý đã để cho xa phu nhanh chóng thúc xe ngựa đi.

Từ thị cũng không tức giận, nói với Tạ Hữu Thuận: “Lần này xem như các đệ đã triệt để cắt đứt tâm tư của Cao gia, nhưng cũng đắc tội với Như Ý rồi, đệ là ca ca của nàng, cũng biết rõ tính tình nàng ấy, về sau cần phải cẩn thận đề phòng nàng. Ta đi về trước đây, đệ phải khuyên nhủ Tứ đệ muội cho tốt, đừng để nàng tức giận.”

“Nhị tẩu đi thông thả.” Tạ Hữu Thuận đưa mắt nhìn Từ thị rồi đi, sau đó mới đóng cửa lại.

“Vừa rồi ta đối xử với các nàng như vậy mà chàng không tức giận sao?” Tiêu Lê Hoa đứng trước cửa phòng, nhìn Tạ Hữu Thuận rồi hỏi.

“Không đâu, ta chỉ cảm thấy nàng thật là lợi hại, cho dù không có ta bảo hộ thì nàng cũng không sợ gì, về sau mấy việc thế này cứ giao cho ta là tốt rồi, để cho nàng thấy được ta cũng có chỗ dùng.”

Tạ Hữu Thuận thật sự nghĩ như vậy, bây giờ trong nhà đang sống rất tốt là nhờ có vợ, hấn đang nghĩ bản thân phải xuất lực thật nhiều để có thể che chở ba mẹ con, kết quả vợ vẫn lợi hại giống như trước, một cây chổi lông chà là có thể dọa người khác chạy ra ngoài, hấn thật đúng là có chút uể oải.

Tiêu Lê Hoa nghe xong thì vui vẻ nói: “Đó là người nhà của chàng a, ta ra tay phù hợp, nếu lại có người nào muốn khi dễ mẹ con ta thì lúc đó toàn bộ dựa vào chàng rồi.”

Hai phu thê đi vào phòng, chỉ thấy Thạch Đầu và Mộc Đầu đã leo lên trên giường rồi.

Thạch Đầu nói: “Nương, cô cô bị ngài dọa đi rồi sao? Có phải cô cô lại khi dễ người không? Con nghe cô cô nói muốn cái gì đó từ ngài, nương không muốn cho, Đại bá mẫu cũng thật xấu, còn giúp đỡ cô cô.”

Tiêu Lê Hoa nói: “Thạch Đầu yên tâm đi, không có ai khi dễ nương con đâu, các con xem trong tay nương có thứ này cơ mà!” Nói xong thì quơ quơ chổi lông chà trong tay.

Mộc Đầu nói: “Nương, con sẽ không để người khác khi dễ nương đâu.”

Tiêu Lê Hoa cao hứng nói: “Được a, Tiểu Mộc Đầu còn biết bảo hộ nương, chẳng qua là con còn nhỏ, về sau còn đụng phải chuyện này thì phải tránh đi, đừng để bản thân bị thương. Nếu các con bị thương thì nương còn khó chịu hơn cả khi bản thân nương bị thương nữa, có biết không? Nương đã dạy có con rồi đó, lúc nào thì nên đánh, lúc nào thì nên chạy!”

Tạ Hữu Thuận lấy chổi lông gà trong tay Tiêu Lê Hoa rồi nói: “Nàng a, tương lai không biết sẽ dạy hai đứa nhóc này thành dạng gì nữa.”

Vốn là Thạch Đầu, Mộc Đầu còn có chút nhát gan, hiện tại có cha yêu nương thương, có ăn ngon mặc đẹp, lá gan cũng dần lớn lên, từ hai tiểu oa nhi nhát gan trung thực lúc trước đã biến thành hơi giảo hoạt rồi. Tạ Hữu Thuận thích nhìn thấy nhi tử như vậy, tưởng tượng đến bộ dáng của các con khi trưởng thành thì đã muốn cười, cảm thấy vợ thật không giống với tất cả phụ nhân mà hắn từng gặp, cũng làm cho hắn càng thêm thích nàng, thầm nghĩ cần phải chung sống thật tốt với nữ nhân đã khiến hắn càng ngày càng mê muội này cả đời, nhìn xem hài tử càng ngày càng lớn lên, bọn họ chậm rãi già đi.

Thạch Đầu nói: “Chúng con muốn biến thành viên chè trôi nước, bên trong đen bên ngoài trắng. Chẳng qua chúng con là đen ngọt ngào a!”

Mộc Đầu cũng gật đầu nói theo: “Trong bụng chúng con toàn bộ là đồ tốt a!”

Tiêu Lê Hoa nghe xong thì xoa đầu các con rồi cười, lời nói chính mình vô tình nói ra nhưng lại khiến các con nhớ kỹ, nói không chừng tương lai thật là hai tiểu phúc hắc, vậy thì thật sự tốt quá.

Sau khi cả nhà bọn họ đuổi mấy người Như Ý đi thì vui sướng như không có việc gì, nhưng sau khi Như Ý trở về thì lại tức giận khóc một trận, cáo trạng với cha nương.

Phương thị cũng ở một bên thêm mắm thêm muối nói phu thê Tạ Hữu Thuận có bao nhiêu vô tình, còn nói Tiêu Lê Hoa muốn đánh mấy người bọn họ, khiến Ưông thị tức giận muốn đi tìm Tiêu Lê Hoa tính sổ, nhưng bị Tạ Sinh Tài can lại.

Tạ Sinh Tài thờ dãi nói: “Không cho các người đi thì các người cũng không nên đi, Lão Tứ đã từng nói là không muốn rồi, vợ của Lão Tứ cũng đã nói như vậy, lần này Như Ý trở về bọn họ đều không muốn đến thì cũng đã khẳng định rồi, các người một hai phải đi đụng vào bức tường này, bây giờ còn muốn trách bọn họ hà, không phải đều là tự tìm sao? Hiện tại ta nói một câu, nếu các người muốn đi tìm bọn họ thì ta không đồng ý!”

Ưông thị liền nói: “Lão đầu tử, người không muốn trong nhà sống tốt lên chút sao? Bây giờ trong nhà Lão Tứ càng ngày càng tốt rồi, ta cũng cao hứng, nhưng mấy người Lão Đại vẫn còn khổ như vậy, Như Ý lại càng chỉ còn nhà mẹ đẻ chúng ta làm chỗ dựa thôi. Bây giờ muốn Lão Tứ cho chúng ta một bí phương, chúng ta bắt đầu làm buôn bán... nói không chừng mấy năm nữa là có thể có tiền như Cao gia, nghĩ đến những ngày đó a, nói không chừng chúng ta còn có thể giúp Như Ý phù chính* rồi. Không phải ông cảm thấy nữ nhi của chúng ta làm thiếp thất là xấu hổ sao? Ông không muốn giúp nữ nhi phù chính sao?”

**Phù chính: Từ thiếp được nâng lên vị trí chính thê (vợ cả).*

“Bà câm miệng cho tôi! Cao gia đã có chính thất! Như Ý phù chính sao? Bà là muốn Cao gia hưu nguyên phối kia hay là muốn để bọn họ giáng nguyên phối đó thành thiếp hạ? Các người còn nghĩ được như vậy sao? Đó là chuyện mà người thành thật làm ra được hà?”

Tạ Sinh Tài nổi giận, đứng lên nói: “Như Ý, con trở về đi, đã tiến vào cửa Cao gia, con đường này chính là con tự chọn, con hãy tự mình đi hết đi! Tạ gia chúng ta không giúp đỡ được gì cho con, chẳng qua người làm cha này cam đoan với con, nếu Cao gia dám đuổi con đi, nếu không phải là con sai thì chúng ta sẽ làm chủ cho con, nếu là con sai, cái nhà này cũng không thiếu một nắm cơm cho con!”

“Cha!” Như Ý nhìn Tạ Sinh Tài vén rèm đi vào nhà, tức giận dậm mạnh chân.

“Cái lão già chết tiệt này!” Ưông thị thầm nghĩ chính mình như thế nào lại gả cho một lão đầu tử đầu gỗ thế này chứ, nàng không ngót lời an ủi nữ nhi.

Như Ý vừa tức vừa vội mà trở về, trong lòng thầm nghĩ không thể kể cho Cao Chính Bình những chuyện phát sinh trong nhà được, nếu nói cho hắn biết, hắn lạnh nhạt bản thân mình thì phải làm sao đây? Nàng vẫn là phải nghĩ biện pháp để cho Tứ ca Tứ tẩu cho nàng một bí phương, nếu Tứ tẩu đã dùng chổi lông gà đuổi nàng, nàng sẽ không ôn tồn nữa, phải dùng những biện pháp khác để buộc bọn họ thì càng bớt việc.

Sau khi Như Ý rời đi thì Tiêu Lê Hoa và Tạ Hữu Thuận lại đi lên thị trấn tìm Hoa Hằng thương lượng chuyện thịt lợn khô, đồng thời cũng đến hưng sư vấn tội.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Chuyện hôn sự của Mai Hoa

Trong phòng ấm áp, Hoa Hằng đang ngồi nói chuyện với Tiêu Lê Hoa và Tạ Hữu Thuận, hắn nghe phu thê này kể lại chuyện Cao gia để cho Như Ý đến xin bí phương của bọn họ, nói: “Các người là nghỉ ngơi bên cạnh ta có người để lộ chuyện này sao? Yên tâm đi, ta sẽ điều tra. Xin Hữu Thuận huynh và tẩu tử không nên tức giận.”

Hiện tại Hoa Hằng và phu thê Tạ Hữu Thuận coi như là có quan hệ làm ăn, hắn kính trọng phẩm tính của đôi phu thê này, lại vừa ý với mấy bí phương kia của Tiêu Lê Hoa, mấy lần như vậy, quan hệ của bọn họ đã gần hơn không ít.

Hoa Hằng cảm thấy kết giao với đôi phu thê này còn tự tại hơn so với mấy lần hấn nhận thức những người khác, nhất là sau khi quen biết bọn họ thì nhân sinh của hần đã thuận lợi hơn rất nhiều, đi đến chùa miếu cầu xăm, đại sư nói hần có quý nhân tương trợ, hần tất nhiên cho rằng quý nhân này chính là phu thê Tạ Hữu Thuận.

Tạ Hữu Thuận nói: “Tức giận thì cũng không tức giận, đây là chuyện mà chúng ta không thể nào tránh khỏi, chẳng qua sau này nếu chúng ta lại có cơ hội hùn vốn thì phải phiền người nói với người khác là chúng ta đã sớm bán bí phương cho người rồi.”

Hoa Hằng nghe xong lý do bọn họ cự tuyệt Như Ý thì trong lòng cũng yên tâm rồi, liền vội vàng gặt đầu, trong lòng thầm nghĩ quả nhiên phu thê này vẫn còn có bí phương khác, hơn nữa nhìn ý của bọn họ chính là có ý định hùn vốn với mình, vậy có nghĩa là sau này hần sẽ có thêm nhiều con đường phát tài rồi. Chỉ riêng trứng gà và trứng gà muối còn có thêm tương cũng đã khiến tài sản của hần tăng mạnh, nếu như lại có thêm mấy bí phương nữa, thì hần đã có thể nghĩ đến chẳng những Cao gia sắp không đánh lại hần, chính là người hần muốn đối phó cũng sắp thành bại tướng dưới tay hần rồi!

“Hữu Thuận huynh và tẩu tử cứ yên tâm, ta nhất định sẽ giữ vững bí mật này!”

“Việc này chúng ta dừng ở đây, nói đến chuyện chính đi, hôm nay chúng ta là vì chuyện thịt lạp khô mà đến. Đây là thịt lạp khô mà chúng ta làm, người nhìn xem, nếu thấy có thể làm thì chúng ta sẽ hùn vốn.”

Tạ Hữu Thuận vội lấy thịt lạp khô từ trong giỏ trúc bên cạnh ra cho Hoa Hằng xem.

Hai mắt Hoa Hằng sáng ngời, nhìn xem thứ được gọi là thịt lạp khô kia, còn đưa tay ra sờ thử, cảm thấy rất mới lạ, hỏi Tiêu Lê Hoa thịt này làm thế nào, có chỗ nào đặc biệt.

Tiêu Lê Hoa tinh tế nói thoáng qua một chút chỗ tốt của thịt lạp khô cho hần, sau đó đề nghị dùng thịt lạp khô làm cho hần một món ăn.

“Vậy thì vất vả cho tẩu tử rồi.”

Hoa Hằng cười nói, sau đó tự mình đưa bọn họ ra sau bếp, cho tất cả mọi người đi ra ngoài, sau đó thì đứng nhìn xem Tiêu Lê Hoa làm đồ ăn. Tiêu Lê Hoa nhìn xem những nguyên liệu trong bếp có, liền quyết định làm món ngon hoa tòi non xào thịt lạp khô và một món cải trắng hầm thịt lạp khô cách thủy, sau khi làm xong thì che thức ăn lại rồi mang đến căn phòng lúc trước.

Hoa Hằng lại để cho người mang ra ba chén com đã chuẩn bị từ trước, mời bọn họ ăn cùng.

Hai người Tạ Hữu Thuận cũng không khách khí, sáng sớm bọn họ đã ăn điểm tâm, chẳng qua bây giờ thời tiết đã lạnh đi, người cũng nhanh đói, hiện tại trước mặt là mùi đồ ăn nóng hôi hổi đang xông vào mũi thì lại thấy đói bụng, cầm lấy đũa bắt đầu ăn.

Ba người ăn rất nhanh, mới một lát đã ăn hết hai món chính chỉ để lại chút súp thôi, tất cả đều thỏa mãn bụng, cảm thấy toàn thân đều ấm áp.

“Thịt lạp khô này ăn rất ngon, lúc mới ăn thì khẩu vị rất đặc biệt, ăn xong rồi thì lại muốn ăn tiếp. Tẩu tử thật sự là có thủ nghệ tốt.”

Hoa Hằng cũng không khoa trương, hần đã ăn nhiều loại thịt, chiên xào đủ cả, nhưng chưa bao giờ nếm qua loại thịt khiến người ta ăn xong thì cảm thấy đặc biệt hữu lực như thịt lạp khô này, hơn nữa loại hương vị kỳ lạ này còn khiến trong miệng lưu lại mùi hương, dù đã ăn no rồi nhưng vẫn muốn ăn tiếp. Quan trọng nhất là hần nghe Tiêu Lê Hoa nói loại thịt này có thể giữ trong thời gian rất lâu mà không bị hỏng, điểm này mạnh hơn các loại thịt khác rất nhiều, nếu như lúc đó mà chở đi bán thì rất thuận tiện. Cũng không sợ bán chưa hết đã hỏng mất. Đương nhiên, hần cảm thấy nếu đem loại thịt này đi bán thì sẽ bán được rất tốt, không thể xuất hiện tình huống bán không hết được.

Tiêu Lê Hoa cười nói: “Quá khen, vậy là Hoa huynh đệ rất hài lòng với thịt lạp khô này?”

Hoa Hằng gặt đầu nói: “Rất hài lòng, không biết Hữu Thuận huynh và tẩu tử muốn hùn vốn thế nào với ta đây?”

Tiêu Lê Hoa nhìn xem Tạ Hữu Thuận, Tạ Hữu Thuận lại mở miệng nói: “Loại tương lần trước là chúng ta bán cách điều chế cho người với giá năm trăm lượng bạc, sau đó lại chia năm năm. Lần này chúng ta chỉ bán ba trăm lượng, chia năm năm. Nhưng mà chúng ta có một điều kiện, chính là muốn làm thịt lạp khô thì cần thu không ít heo, nếu như thịt lạp khô bán được, vậy thì tất nhiên phải thu rất nhiều heo, chúng ta hi vọng người có thể đến thôn Hạ Cầu của chúng ta thu heo.”

Tiêu Lê Hoa bổ sung thêm “Chúng ta mặc kệ các người thu heo ở chỗ khác với giá bao nhiêu tiền, chỉ cần là heo bán từ chỗ người trong thôn chúng ta thì người phải cho một giá tốt, giá tiền này tốt nhất là vĩnh viễn không hạ xuống, vĩnh viễn cao hơn các thôn khác. Cho dù là người trong thôn chúng ta thu heo từ những thôn khác đến bán cho các người thì cũng giống như vậy.”

Hoa Hằng nghe xong thì nở nụ cười, nói: “Đây là Hữu Thuận huynh và chị dâu có ý định giúp đỡ người trong thôn kiếm tiền a, thật sự là tâm địa thiện lương. Chuyện này ta có thể đáp ứng, năm nay ta định làm lớn một phen, đến lúc đó khẳng định sẽ để cho người đi thu rất nhiều heo, trước đó ta sẽ cho các người biết, để các người có thể thông báo cho những người có quan hệ tốt, bảo bọn họ nhanh chóng đi thu heo. Ta nhất định sẽ dùng giá cao mua heo của bọn họ, để cho bọn họ có một năm tốt hơn.”

“Đa tạ!”

Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa nghe xong thì đều vui mừng, thầm nghĩ những lời này bọn họ chưa nói thì Hoa Hằng đã nói, thật sự là rất chu đáo.

Kế tiếp ba người ký hiệp ước, Hoa Hằng đưa bọn họ ngân phiếu ba trăm lượng, Tiêu Lê Hoa viết xuống quy trình chế biến thịt lạp khô cho bọn họ, lại

làm mẫu quy trình đó một lần, rồi đem thịt lạp khô bán thành phẩm cắt kỹ đi, sau đó mới cáo từ rời đi. Về phần sau đó phải đợi mấy ngày, sai khi Hoa Hằng xem xét thì lập tức quyết định bắt đầu để người đi thu mua heo.

Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa đang chuẩn bị rời đi thì đụng phải Triệu Lâm Đình đi đến.

Triệu Lâm Đình khoác một chiếc áo choàng lụa màu lam xám, phần viền có đính một loại da lông không biết là gì, giày trên chân cũng có lông xù, một thân trường bào màu xanh, trường thân ngọc lập, phong độ nhẹ nhàng, đôi mắt hoa đào dài nhỏ lờ lờ tỏa sáng ở dưới ánh mặt trời mùa đông, có không ít nữ tử đang nhìn hân.

Tiêu Lê Hoa thầm nghĩ khó trách Như Ý vừa ý hân, lớn lên không tệ, đúng là loại người mà đám nữ nhân xuyên không thích nhất, chẳng qua nàng vẫn thích loại hình như nam nhân nhà mình, trung thực tin cậy không gây phiền toái.

“Ta Tứ ca, Tạ Tứ tẩu, các người muốn đi rồi sao? Như thế nào lại không khéo như vậy, ta mới đến thì các người lại đi, hãy đi một chút a, ta có việc muốn nói với hai người.”

Triệu Lâm Đình cười nói, nụ cười này càng hiện ra vẻ anh tuấn.

Tạ Hữu Thuận nhìn Tiêu Lê Hoa, việc này do nàng làm chủ.

Tiêu Lê Hoa nói: “Người có việc gì thì nói đi, chúng ta còn phải về nhà xem hài tử, người nói nhanh a, hiện tại chỗ ở của người cũng cách nhà chúng ta không xa, không cần vội vã nói ở chỗ này.”

Thôn trang của Triệu Lâm Đình đã xây xong rồi, có tiền chính là dễ xử lý, thuê nhiều người, cho nên cũng sắp làm xong rồi, hai người Tạ Hữu Thuận đã đi thăm một lần, trong lòng rất hâm mộ, nghĩ đến đợi khi trong tay có nhiều tiền thì cũng xây một thôn trang như vậy, không cần quá lớn, chỉ cần một nửa như vậy là được.

Triệu Lâm Đình nói: “Không phải việc này ta cũng mới quyết định hay sao? Hiện tại thấy hai người thì muốn nói trước với hai người một tiếng, các người là tỷ tỷ và tỷ phu của Tiêu cô nương, cho dù không thể làm chủ thay nàng, nhưng cũng có thể xác thật thông tin với nàng a.”

Tiêu Lê Hoa chau mày, nhìn thoáng xung quanh, phát hiện ở đây thật sự không phải chỗ để nói chuyện, nên theo hân đi đến phòng khách của Hoa Hằng.

“Đến cùng là có chuyện gì xảy ra, sao lại có liên quan tới muội muội ta?”

Tiêu Lê Hoa rất quan tâm đến Mai Hoa, lúc trước khi nghe được tin tức từ chỗ Cát Tường thì nàng đã để cho Tạ Hữu Thuận đến nhà mẹ đẻ báo tin, để cho bọn họ đừng bị lừa, Tạ Hữu Thuận còn nói thiếu chút nữa là trễ mất, cũng may là còn chưa đáp ứng. Sau khi Tiêu Đại Thụ biết rõ chân tướng thì chỉ thiếu chút nữa là đi đánh bả mỗi một trận rồi, bởi vì không muốn thanh danh của Mai Hoa bị hủy nên mới không động thủ, nhưng sau đó cũng lén lút thu thập bả mỗi kia một phen.

Hiện tại Triệu Lâm Đình lại đề cập đến Mai Hoa, Tiêu Lê Hoa không thể không lo lắng.

Triệu Lâm Đình nói: “Chúng ta đi thẳng vào vấn đề a, ta muốn cưới muội muội người.”

Lời này vừa nói ra, không chỉ Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa sững sốt mà Hoa Hằng cũng sững sốt, thầm nghĩ tại sao Triệu Lâm Đình lại muốn cưới Mai Hoa chứ? Đúng là Tiêu Lê Hoa có mấy bí phương, làm người cũng không tệ, thế nhưng Tiêu Mai Hoa là một nữ tử nông thôn bình thường, không phải dạng quốc sắc thiên hương gì, cũng không có mấy bí phương trong tay Tiêu Lê Hoa để phát triển tài lộ. Còn Triệu Lâm Đình thì muốn tài có tài, muốn dung mạo có dung mạo, tại sao lại đột nhiên muốn cưới một nữ tử nông thôn chứ?

Tiêu Lê Hoa xụ mặt nói: “Triệu công tử, tại sao người lại làm vậy, thanh danh của nữ tử rất trọng yếu, nếu người không có tâm tư thì cũng không thể nói đùa. Nếu người nói đùa, ta sẽ không tha cho người!”

“Ta không nói đùa, ta thật sự là muốn cưới Tiêu cô nương làm vợ, người là tỷ tỷ tốt, không phải là cảm thấy nàng không xứng với ta nên mới cho là ta nói đùa phải không? Ta không nói đùa a.”

Triệu Lâm Đình nói: “Ta muốn cưới Tiêu cô nương là có nguyên nhân cả đấy. Tạ tứ tẩu người cũng biết Mai Hoa đã giúp ta ở Đại Bi Tự, nếu không nhờ có nàng thì có thể hiện tại ta đã phải cưới một nữ tử không biết thẹn rồi. Ta rất cảm kích Tiêu cô nương, hơn nữa cũng rất thích nàng, nàng thật sự rất giống tên của nàng, giống như một cây mai hoa băng thanh ngọc khiết. Hiện tại nàng bởi vì giúp ta mà phải lâm vào nguy cơ tùy thời bị người khác làm hại, trong lòng ta lại không đành, cho nên ta quyết định cưới nàng, để nàng ở bên cạnh ta, như vậy sẽ không có ai có thể hại nàng được.”

“Có người muốn hại nàng sao? Là ai?”

Tiêu Lê Hoa nghe Triệu Lâm Đình nói nhiều như vậy, nhưng lực chú ý toàn bộ đều ở câu nói sau cùng, nàng nghĩ đến chuyện hôn sự lúc trước muốn lừa Tiêu gia, thầm nghĩ không lẽ đây cũng là có người sai khiến hay sao?

Triệu Lâm Đình liếc nhìn Tạ Hữu Thuận, nói: “Chuyện này ta cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết là nữ nhân của Cao gia, là Tô thị hay là muội tử tốt kia của người, ta cũng không rõ, ta chỉ vô tình nghe được. Theo ta được biết, Tô thị cũng có thù oán với các người, nếu Như Ý biết lúc trước là Tiêu cô nương giúp ta thì khẳng định sẽ cực kỳ hận nàng.”

Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa liếc nhìn nhau, đều không nói chuyện.

Hoa Hằng nói: “Lâm Đình, vì vậy mà ngươi muốn cưới Tiêu cô nương sao? Nếu ngươi thật muốn bảo hộ nàng thì cứ an bài hai nhà hoàn lương biết võ công bên người nàng là được rồi, có cần phải cưới nàng sao? Ngươi thật sự có lòng này sao? Nếu là có tâm tư này thật thì cứ việc nói thẳng, nếu không tâu tử sẽ không đáp ứng đâu.”

Tiêu Lê Hoa cũng nghĩ như thế, tuy Triệu Lâm Đình là một nhân tuyển rất tốt cho hôn phối, bây giờ nữ tử muốn lập gia đình cũng không phải là có thể gả cho người tâm đầu ý hợp trước hôn nhân, Mai Hoa lập gia đình thì cũng chỉ có thể chọn một nhà thật tốt. Có thể nói Triệu Lâm Đình là một nhân tuyển tốt nhất, nhưng bởi vì điều kiện của hắn quá tốt, ngược lại cảm thấy Mai Hoa gả đi có chút không thực tế, Tiêu Lê Hoa tình nguyện để mọi người gả cho một nam nhân trung thực như Tạ Hữu Thuận, cũng không muốn để Mai Hoa gả cho một nam nhân có thiếp thất như Cao Chính Bình sẽ làm nàng thương tâm.

Triệu Lâm Đình lập tức nói: “Tạ Tử tâu, ta đối với Mai Hoa xác thật là chân tâm thật ý, ta đã gặp nhiều nữ tử trên đời này, nhưng Mai Hoa là cô nương duy nhất khiến ta muốn có thể thất, kính xin Tạ Tử tâu có thể thành toàn.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Làm lớn một lần

Edit: Hong Van

Beta: Tiểu Tuyền

“Vợ, nàng cảm thấy Triệu công tử kia thế nào?”

Tạ Hữu Thuận hỏi Tiêu Lê Hoa, sau khi bọn họ chào tạm biệt Triệu Lâm Đình thì đi mua đồ, lúc này mới vội vàng lên xe bò đi về nhà, Tiêu Lê Hoa bọc một tấm chăn cũ ngồi trầm tư trên xe bò.

Trong lòng Tiêu Lê Hoa, sự vừa lòng đối với việc Triệu Lâm Đình trở thành em rể đạt đến chín phần. Triệu Lâm Đình vừa có tiền lại rất dễ nhìn, làm người cũng coi như là thú vị, từ lúc nhận thức hắn đến khi ở chung với nhau thì lại bắt đầu phát hiện ra người này cũng không phải bởi vì có tiền là ra vẻ cao hơn người khác, hắn lại cứ nói là có hảo cảm với Mai Hoa, cam đoan sẽ tốt với nàng cả đời, thật sự rất không tồi. Một nguyên nhân khiến cho nàng do dự thật sự cũng chính là bởi vì Triệu Lâm Đình rất có tiền, nàng sợ Mai Hoa không thích ứng được với kiểu sinh hoạt như vậy.

Tiêu Lê Hoa nói ra lo lắng của mình.

Tạ Hữu Thuận cười nói: “Triệu Lâm Đình không phải nói cha mẹ của hắn đã mất sao, các trưởng bối để cho hắn làm chủ hôn sự của mình, đến lúc đó cũng sẽ để Mai Hoa ở lại đây sao? Đến khi đó chỉ có phu thê bọn họ, Mai Hoa có thể đương gia làm chủ, không có sai lầm gì cả, chuyện gì cũng có thể chậm rãi học được, lại nói nàng ấy còn có một tỷ tỷ như nàng giúp đỡ mà.”

“Chàng nói đúng, thật ra ta cũng đã suy nghĩ thông suốt rồi, chỉ không biết Mai Hoa có nguyện ý không.”

Tiêu Lê Hoa nghĩ đến Mai Hoa, nguyên nhân hôn sự của người mọi người này một mực không thuận vẫn là bởi vì nàng, nàng muốn mọi người được gả tốt, có thể nói Triệu Lâm Đình là nhân tuyển tốt nhất. Nàng nghĩ Mai Hoa cũng không có đối tượng tình đầu ý hợp nào khác, nếu vẫn để người trong nhà mời người giúp đỡ Mai Hoa, để bọn họ ở bên kia chọn lựa trong đám người không biết là tròn hay méo kia, thì không bằng chọn Triệu Lâm Đình, ít nhất nàng coi như hiểu rõ hắn.

Tạ Hữu Thuận nói: “Lần đó ở Đại Bi Tự, ta thấy Mai Hoa và Triệu Lâm Đình đứng chung một chỗ nhìn cũng rất xứng đôi, Mai Hoa thoát nhìn không ghét hắn, nếu không cũng sẽ không mạo hiểm đắc tội Như Ý mà cứu hắn a. Việc này ta thấy có thể thành.”

Nói đến Như Ý, Tiêu Lê Hoa lại nhăn mày.

“Nếu chuyện của Mai Hoa và Triệu Lâm Đình thành công, ta thấy Như Ý sẽ càng hận ta rồi. Không thể nói ngay cả Mai Hoa cũng bị hận lây. Vừa rồi chàng cũng nghe Triệu Lâm Đình nói người Cao gia đang thương lượng việc đổi phò Mai Hoa, cũng không biết là Tô Nguyên Xuân hay là Như Ý, nếu Như Ý đã biết là Mai Hoa phá hủy chuyện tốt của nàng, thì có thể là nàng ấy làm đấy.”

“Đợi khi điều tra việc này xong, ta sẽ đi tìm Như Ý.” Tạ Hữu Thuận nói, “Về phần Mai Hoa, ta tin tưởng chỉ cần nàng ấy gả cho Triệu Lâm Đình thì Triệu Lâm Đình nhất định có thể bảo vệ tốt cho nàng ấy.”

Tiêu Lê Hoa nghe xong, thấy Mai Hoa gả cho Triệu Lâm Đình chính là lựa chọn tốt nhất, Mai Hoa gả cho người khác thì ai có thể bảo vệ cho sự an toàn của mọi người ấy chứ? Nói không chừng khi những người kia nghe có người muốn đổi phò Mai Hoa thì sẽ không muốn cưới nàng đâu, chỉ có Triệu Lâm Đình là đã biết chuyện này còn chủ động đến cầu hôn, hắn cũng có năng lực đó.

Tiêu Lê Hoa nghĩ ngày mai phải đi Thôn Thảo Đầu nói việc này với người nhà mới được, nếu như Mai Hoa nguyện ý thì chuyện này cứ quyết định như

vậy, tuổi của Mai Hoa ở thời đại này cũng không nhỏ nữa, nên xuất giá rồi.

Năm nay tuyết rơi vô cùng lớn, tuyết một mực không tan đi, dù là bầu trời có ánh sáng mặt trời thì cũng rất lạnh, lúc về đến nhà mặt mũi đã lạnh như băng.

Trở lại trong thôn chỉ thấy trên đường không có mấy người, loại thời tiết này mọi người đều chỉ ở trong nhà, có thể không ra ngoài thì sẽ không ra, bọn họ vội vàng đánh xe bò đến nhà Vương Đại Sơn.

Tạ Hữu Thuận lớn tiếng gọi Vương Đại Sơn, sau đó mở cửa ra, đánh xe bò vào, Vương Đại Sơn và Trương Khánh Phong đều đi ra, Vương Đại Sơn giúp hẩn buộc bò lại, Tạ Hữu Thuận để Tạ Khánh Phong giúp Vương Đại Sơn mang đồ vật chuyển vào trong nhà, hiện tại trời lạnh đường trơn, không phải ngày họp chợ, bọn họ cũng không đi theo, cũng chỉ nhờ hẩn mang hộ đồ đạc đến thôi.

Trương Liên Hương và Ngọc Nương nhắc rèm lên cho bọn họ, nói chuyện với Tiêu Lê Hoa.

“Cha, nương, hai người đã về rồi, có lạnh hay không, để con xoa xoa mặt cho hai người.”

Mấy đứa nhỏ Thạch Đầu đang ngồi chơi trên giường gạch, thấy cha nương tiến vào lập tức đứng lên, đưa bàn tay nhỏ bé dán lên mặt Tiêu Lê Hoa, Mộc Đầu cũng đưa tay nhỏ áp lên mặt Tạ Hữu Thuận, Tạ Hữu Thuận phải cúi đầu xuống thì cậu bé mới sờ đến được, bị mặt của Tạ Hữu Thuận làm cho lạnh đến trợn tròn mắt, bé còn không ngừng mà dùng tay nhỏ vờ về mặt của Tạ Hữu Thuận.

“Lạnh quá a, lạnh quá a, có khăn quàng cổ nương làm nhưng mặt của cha cũng thật lạnh.”

“Đừng vậy đó, rất lạnh, cho nên các con phải ngoan ngoãn ở trong phòng chơi, không được đi ra ngoài.”

Tiêu Lê Hoa cảm thấy ấm áp chậm rãi đến, hôm nay thật sự là một ngày trời đông giá rét, may mắn bọn họ kiếm đủ tiền để mua được than, cũng chuẩn bị đầy đủ củi, áo bông cũng được làm rất dày, nếu không thật không biết phải sống thế nào.

Vương Đại Sơn đổ cho bọn họ nửa bát rượu, đưa cho Tạ Hữu Thuận, Tạ Hữu Thuận uống một nửa rồi đưa cho Tiêu Lê Hoa, Tiêu Lê Hoa cũng uống một ngụm, loại thời tiết này mà uống rượu thì thân thể rất nhanh ấm lên.

“Thế nào, chuyện hôm nay thuận lợi không?”

Vương Đại Sơn hỏi, mấy người Tạ Khánh Phong cũng nhìn hai người, bọn họ biết rõ hôm nay Tạ Hữu Thuận đi lên trấn làm gì, nếu như việc này có thể thành công, đến lúc đó bọn họ có thể thu heo kiếm tiền.

“Thành công, đến lúc đó các người hãy làm lớn một lần đi.”

Tạ Hữu Thuận cười nói việc Hoa Hằng đã đồng ý, khiến bốn người vui vẻ mặt mày hớn hờ, chuyện này có nghĩa là bây giờ bọn họ có cơ hội kiếm được một số tiền lớn!

Trương Liên Hương đột nhiên cười ha ha nói: “Lần này nương của Đại Hồ phải tức chết rồi! Lúc trước nàng cho rằng bản thân không bị thiệt thòi, cho rằng lại khiến cho ta phải chịu thiệt, còn rất đắc ý, lần này xem nàng phải hối hận thế nào! Vài đầu heo con kia đã nạp lên cả rồi, một số tiền lớn a, ha ha ha!”

Mọi người nghe xong cũng đều cười, Chu đại tẩu thật sự là quá đáng, loại người thích chiếm lợi lại không chịu thiệt thòi như vậy, lần này nhất định sẽ tức đến thổ huyết.

Trương Liên Hương giải hận nói: “Chu Đại chuyên đi thu heo, năm nay các người phải tranh thủ đi trước hẩn, thu hết heo trước đi, để cho bọn họ phải kiếm ít đi một phần lợi nhuận, tức chết bà từ kia!”

Mọi người lại cười một trận, vì kiếm tiền, năm nay xác thực phải khiến cho Chu Đại thiếu đi không ít làm ăn rồi.

Tạ Khánh Phong cảm kích nói: “Tứ ca, Tứ tẩu, lần này thật sự phải cảm ơn hai người rồi, làm một lần buôn bán này, là có thể trả được một ít nợ trong nhà, thật sự làm cảm ơn hai người.”

Ngọc Nương ở bên cạnh cũng cảm tạ, nàng cảm thấy thời gian này thật sự là sống thoải mái hơn trước nhiều lắm.

Vương Đại Sơn cùng Trương Liên Hương cũng rất cảm kích.

Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa vội vàng nói bọn họ đừng xem nhau như người xa lạ, lại nói sang chuyện bọn họ phải đi thôn khác thu heo, việc này Tạ Hữu Thuận sẽ không tham gia, hẩn không muốn phần tiền lợi nhuận này, chỉ nghĩ kể cho bọn họ, đây rốt cục là chuyện mấy nhà cùng làm, vẫn nên chia mấy thôn gần đó thành từng phần, một nhà đi một chỗ, lại để cho bọn họ quyết định là được.

Cuối cùng vẫn quyết định làm cùng nhau, bởi vì chỉ có như vậy thì đến lúc đó mới không bị chút ít thân thích mà bọn họ không thích dây dưa, mua bán chung của mọi người, người khác muốn nhúng tay cũng không dễ dàng.

Tạ Hữu Thuận nói: “Vậy đến lúc đó các người cần phải chuẩn bị xe đầy đủ, xe bò của nhà chúng ta các người có thể dùng, còn phải tìm thêm hai chiếc nữa, ít nhất phải mỗi người đánh một xe.”

Tạ Khánh Phong gật đầu nói: “Đúng vậy, như vậy còn có thể nhanh hơn một chút, gần đây có không ít thôn, chúng ta phải nhanh lên.”

Vương Đại Sơn lên tiếng: “Nói rất đúng.”

Tạ Hữu Thuận lại nói với bọn họ Tiêu Đại Thụ cũng sẽ đi thu heo, sắp xếp mấy thôn ở gần Thôn Thảo Đầu cho Tiêu Đại Thụ, mọi người không ai phản đối. Tạ Hữu Thuận nói cần phải gọi Tạ Hữu Thái đến, chẳng qua là hắn cũng không đi mà để cho Tạ Khánh Phong đi, sau khi hắn biết rõ Cao gia muốn đổi phó với Mai Hoa thì trong nội tâm vẫn luôn có sự xa cách, luôn hoài nghi đó là Như Ý làm, sợ đến Tạ gia cha nương lại nói đến chuyện của Như Ý, đến lúc đó hắn khẳng định sẽ không vui vẻ, không bằng đừng đến.

Tạ Khánh Phong đi qua, nhanh chóng gọi Tạ Hữu Thái đến, mấy nam nhân ngồi đó thương lượng.

Ba nữ nhân như Tiêu Lê Hoa ngồi ở một bên nói chuyện, ba đứa bé ở bên cạnh nghe.

Nói trọn vẹn một canh giờ, đoàn người mới tản ra, từng người về nhà của mình.

Ngày hôm sau Tạ Hữu Thuận đưa Tiêu Lê Hoa về nhà mẹ đẻ, Thạch Đầu và Mộc Đầu cũng nhao nhao muốn đi, thời tiết rất lạnh, không muốn cho các con đi, thế nhưng hai đứa bé lại mở to mắt tội nghiệp nhìn, Tiêu Lê Hoa trước tiên không chịu được. Tạ Hữu Thuận nói đi thì đi thôi, trước kia mùa đông cũng rất lạnh, bọn nhỏ mặc quần áo mỏng hơn như vậy nhưng cũng không bị lạnh hỏng.

Tiêu Lê Hoa đồng ý, chẳng qua lại bọc hai đứa bé thành cục bông, lại đội mũ lên đầu chúng, bao bọc hai tai và mặt, trên tay cũng để chúng mang bao tay, còn bọn chân bông bên ngoài.

Một nhà bốn người lại đi đến Thôn Thảo Đầu, thời tiết hôm nay cũng không tệ, không có gió thổi, đi đường rất thuận lợi, chờ đến khi tiến vào phòng thì ấm áp rồi.

Tiêu Thập thân mật chạy đến lôi kéo tay của Tiêu Lê Hoa gọi đại cô, cầm được bọc giấy mà Tiêu Lê Hoa đưa cho thì mặt mày cười cong cong, cậu bé cũng biết đại cô sẽ cho bé đồ ăn ngon đây. Vương thị vỗ đầu bé một cái rồi cười mắng quý tham ăn, để cho bé dẫn hai đệ đệ đi chơi.

“Thạch Đầu, Mộc Đầu mau đến đây, huynh cho các đệ xem lão hổ bằng gỗ mà cha mới làm cho huynh! Tổng cộng có ba con, hai lớn một nhỏ, cho hai đệ chơi con lớn đó!”

Tiêu Thập cảm kích gọi Thạch Đầu và Mộc Đầu rồi chạy vào buồng trong lấy bảo bối ra, Thạch Đầu và Mộc Đầu đều đi qua, ba đứa bé nhanh chóng chơi cùng một chỗ.

Mai Hoa cười một tiếng gọi tỷ tỷ tỷ phụ, sau đó đứng ở một bên cười không nói lời nào, vẫn là bộ dáng có chút ngượng ngùng như cũ, chỉ là đứng ở đó thôi đã đủ để hấp dẫn ánh mắt người khác, đứng là đang ở độ tuổi xinh đẹp nhất.

Tiêu Lê Hoa nhìn nàng ấy, thầm nghĩ nếu muội muội gả cho Triệu Lâm Đình, ngoại trừ gia thế thì tất cả đều xứng với hắn, đến lúc đó nàng lại cho muội muội thêm chút đồ cưới, lại dạy nàng phải làm thế nào để chăm lo việc nhà cho tốt, là một nữ nhân hiện đại, cũng xem qua qua một ít tiểu thuyết trạch đấu và phim truyền hình trạch môn, cho nên nàng cũng hiểu một ít. Nàng tin tưởng lấy trí thông minh của Mai Hoa thì nhất định có thể học được, nhất định có thể làm hiền thê của Triệu Lâm Đình, để cho tiểu tử kia vui vẻ!

Mai Hoa bị Lê Hoa nhìn đến có chút sợ hãi nói: “Tỷ tỷ, tỷ luôn nhìn chăm chăm vào muội làm cái gì? Trên mặt muội có dính cái gì sao?”

“Không có, ta thấy muội hồng loan tình động, lập tức phải lập gia đình rồi.”

“Tỷ tỷ!” Mặt của Mai Hoa hơi đỏ lên, thầm nghĩ sao tỷ tỷ đột nhiên nói đến chuyện này chứ, tuy là chuyện chung thân của nàng không thuận lợi, thế nhưng khi nhắc đến thì nàng vẫn xấu hổ.

Ngược lại hai mắt của Vương thị sáng ngời, nói: “Lê Hoa, muội nói lời này chẳng lẽ là có người trong sạch nào nhắc đến Mai Hoa hả? Nếu là muội biết người nào thì phải nói a, muội biết không mấy ngày trước khi muội phụ đến nói chuyện này đã khiến ta tức chết rồi, Mai Hoa nhà chúng ta nhất định phải tìm một nhà khá giả để tức chết mấy người kia!”

Lần này bởi vì bọn họ đẩy cửa hôn nhân kia, cũng không biết có phải là bà mối kia nói lung tung hay không, mà người trong thôn còn lời ong tiếng ve nói đến Mai Hoa, chính là Tiêu Đại Thụ đã hung hăng giáo huấn bà mối kia cũng không khiến bọn họ thôi tức giận. Ai cũng đều ghen một hơi muốn tìm cho Mai Hoa một nhà khá giả.

Mai Hoa cúi đầu xuống, chuyện kia đối với nàng mà nói cũng có chút đã kích, chẳng qua nàng đã nhanh chóng ngẩng đầu lên, không muốn để người nhà lo lắng cho nàng.

“Tẩu tử, ngài nói đúng rồi, chính là có người trong sạch muốn cưới Mai Hoa a, người này Mai Hoa cũng đã gặp, hắn rất vừa ý với Mai Hoa, còn có ý nói trước với chúng ta một tiếng, nếu như Mai Hoa và mọi người nguyện ý, hắn sẽ đến nhà cầu hôn.”

Tiêu Lê Hoa nhìn thấy biểu tình của Mai Hoa, cũng rất yêu thương nàng, cảm thấy nàng gả cho Triệu Lâm Đình là rất tốt, ít nhất có thể khiến cho những người xem thường Mai Hoa phải cảm kích.

Tiêu Đại Thụ và Vương thị nghe xong thì đều hỏi đó là người nào, hai người bọn họ cũng sốt ruột vì hôn sự của Mai Hoa quá rồi, qua năm mới thì Mai

Hoa đã mười bảy tuổi, độ tuổi này ở thời đại này không kết hôn thì cũng đã đính hôn rồi, có người đã sớm làm nương. Mai Hoa đã sắp thành gái lỡ thì, tuổi càng lớn thì thanh danh càng không dễ nghe.

Khuôn mặt của Mai Hoa ngượng ngùng đỏ lên, lúc này nàng rất xấu hổ, nàng không nghĩ đến tỷ tỷ là vội vàng đến làm mai cho nàng, tuy là cúi đầu xuống, nhưng tai nàng vẫn luôn dựng lên, thầm nghĩ là ai nhắc đến chuyện cầu thân chứ. Nàng trái lo phải nghĩ, làm sao cũng không nghĩ ra được là ai, bình thường nàng đều ở trong nhà, căn bản không thấy được mấy nam nhân.

Chính là Tiêu bà tử ở trong phòng nghe thấy tin này cũng gấp gáp, để cho bọn đi vào nói trước mặt bà.

Tiêu Lê Hoa cười cười đi vào trước, sau đó một đám người theo vào.

Tiêu bà tử lôi kéo Tiêu Lê Hoa để nàng nhanh nói, Tiêu Lê Hoa cũng không thừa nước đục thả câu, kể hết chuyện đã gặp được Triệu Lâm Đình rồi cả chuyện Triệu Lâm Đình có hảo cảm với Mai Hoa, đồng thời cũng nói luôn cả chuyện có người muốn đổi phỏ với Mai Hoa, việc này không thể gạt bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Bà mối khiến người chán ghét

Người Tiêu gia nghe Tiêu Lê Hoa nói xong thì cũng tin tưởng Triệu Lâm Đình xác thực là muốn cưới Mai Hoa nhà bọn họ, vốn là sưng sờ, sau đó lại là kinh hãi, cuối cùng lại có chút lo lắng.

Tiêu bà tử nói: “Triệu công tử kia thật là người tốt, người lớn lên cũng tuấn tú, rất biết nói chuyện, lại có tiền, hiện tại đang xây một thôn trang ở rất gần thôn của Lê Hoa, thật sự là không có điểm xấu nào a! Nhưng mà người tốt như vậy, ta sợ Mai Hoa nhà chúng ta không áp được hắn a!”

Tiêu bà tử nhìn xem Mai Hoa, trong mắt bà khuê nữ Mai Hoa là tốt nhất, chẳng qua là chuyện gì cũng cần chú ý đến môn đăng hộ đối, nếu Mai Hoa gả cho một hộ nông gia, Tiêu bà tử cảm thấy trong phương viên trăm dặm, người xứng với khuê nữ của bà cũng không nhiều, nhưng mà với Triệu Lâm Đình thì bà lo lắng rồi, chuyện này chính là giống như trước mắt có một loại trái cây đỏ rực tỏa ra hương thơm ngào ngạt, nhưng lại không biết nó có độc hay không, không dám nhào đến cắn một ngụm, thật sự là gấp chết người.

Triệu Lâm Đình cũng từng đến Tiêu gia, Tiêu bà tử vô cùng có hảo cảm với hắn.

Tiêu Đại Thụ cũng nghĩ như vậy, chẳng qua là hắn lại nghĩ đến chuyện có người muốn đổi phỏ Mai Hoa, cảm thấy chỉ có gả cho Triệu Lâm Đình thì nàng mới được bảo vệ tốt nhất, hắn tất nhiên là có thể bảo vệ muội muội, nhưng với tài lực của Cao gia, hắn sợ chính mình vạn nhất có chút sơ hở nào thì sẽ phá hủy cả đời Mai Hoa.

Vương thị nói: “Nương, cho dù là gả đến những nhà bình thường cũng không phải sẽ không có những chuyện lông gà vổ tôi a, có khi mọi chuyện còn sót ruột hơn cả những nhà có tiền nữa đó! Nếu như Triệu công tử chủ động đến cầu hôn, vậy có nghĩa là hắn rất vừa ý đối với Mai Hoa, chỉ cần đến lúc đó Mai Hoa làm tốt công việc của một hiền thê lương mẫu, phu thê chưa chắc không thể hòa thuận cả đời!”

Tiêu bà tử và Tiêu Đại Thụ nghe xong cũng cảm thấy có lý, tâm tư do dự cũng vơi bớt.

Tiêu Lê Hoa nói: “Nương, đại ca, đại tẩu, mọi người yên tâm, thời gian tới chúng ta sẽ càng ngày càng tốt hơn, đến lúc đó cũng có thể làm chỗ dựa cho Mai Hoa. Triệu Lâm Đình nói đến lúc đó bọn họ sẽ ở trong thôn trang kia, cách chúng ta rất gần, con sẽ luôn chú ý đến Mai Hoa, sẽ dạy nàng xử lý việc nhà, hiện tại con cũng biết viết chữ, đến lúc đó có thể dạy muội ấy viết chữ. Mai Hoa sẽ biến thành một phu nhân đoan trang hào phóng. Chỉ cần Mai Hoa có tấm lòng này, thì nhất định có thể thành công.”

Tiêu Lê Hoa nhìn xem Mai Hoa, cuối cùng thì chuyện này cũng phải xem tâm tư của Mai Hoa.

Từ lúc Tiêu Lê Hoa nói chuyện, Mai Hoa vẫn cúi đầu không nói lời nào, chẳng qua trên mặt nàng có hồng vân di động, đoán chừng là thẹn thùng.

Tâm tình của Mai Hoa rất phức tạp, nàng không nghĩ đến Triệu Lâm Đình sẽ nhớ đến bản thân mình, lúc trước nàng cứu Triệu Lâm Đình cũng không nghĩ sẽ để hắn hỏi báo nàng, nhưng không thể phủ nhận một điều, từ lần đầu tiên nàng nhìn thấy Triệu Lâm Đình thì nàng đã cảm thấy người nam nhân này lớn lên rất tốt, lúc cười rộ lên thì đôi mắt lóe sáng, nói chuyện cũng rất ôn hòa, lại khiến cho nàng không dám nhìn thẳng vào mặt hắn. Nàng cũng từng nghĩ qua, nếu như sau này nàng có thể gả cho một người có được một phần dung mạo của hắn là tốt rồi, càng không dám hi vọng xa vời sẽ gả cho nam nhân này.

Về sau Triệu Lâm Đình có đến nhà vài lần, nàng cũng nói chuyện với hắn, hắn nói chuyện vẫn là thú vị như vậy, nhưng nàng không suy nghĩ nhiều, không nghĩ đến hắn lại có thể nguyện ý cưới nàng, còn nói với tỷ tỷ là thích nàng nữa.

Tim của Mai Hoa nhảy liên hồi, vừa khẩn trương vừa vui sướng, lại sợ hãi bản thân không xứng với Triệu Lâm Đình, nhưng khi vừa nghĩ đến đôi mắt hoa đào mang theo ý cười kia, nàng lại không nỡ nói không muốn.

Tiêu bà tử nói: “Mai Hoa, nương cảm thấy Triệu công tử rất tốt, con cảm thấy thế nào?”

Mai Hoa cúi đầu không lên tiếng.

Vương thị vội vàng nói: “Mai Hoa, nếu muội nguyên ý thì gặt đầu một cái, nếu không thì hãy lắc đầu, việc này cần phải nghĩ kỹ a. Dù sao thì tâu thấy của hôn nhân này không tệ, muội nghĩ đi, bây giờ gả cho nhà nào cũng có chuyện khó xử, mà Triệu công tử đã chủ động đến cửa cầu hôn rồi, rất hài lòng với muội, muội mà bỏ lỡ hẳn thì rất tiếc sẽ không gặp được người tốt như vậy nữa đâu.”

Tiêu Đại Thụ kéo kéo Vợ một phát rồi nói: “Nàng cứ để Mai Hoa tự mình suy nghĩ một chút đã.”

Vương thị nói: “Chuyện này còn cần phải suy nghĩ gì nữa chứ, Triệu công tử chính là một sự lựa chọn tốt cho vị trí muội phu này, ta tất nhiên muốn Mai Hoa gả đi thật tốt, ánh mắt của ta lúc nào thì kém chứ? Nương, có phải người cũng thấy Triệu công tử không tệ không?”

Tiêu bà tử gật đầu, Vương thị nói rất đúng, gả cho nhà nào cũng đều gặp phải chuyện khó xử, Triệu Lâm Đình là người có điều kiện tốt nhất, mà khuyết điểm duy nhất của hắn chính là điều kiện quá tốt, thật là khiến người ta không bỏ được.

“Mai Hoa, đừng vì sợ hãi mà không đi tranh thủ hạnh phúc của mình, nếu như muội có quyết tâm làm Triệu phu nhân thì hãy gặt đầu.” Lê Hoa nắm tay Mai Hoa nói.

Mọi người đều nhìn vào Mai Hoa, lại nói tiếp những năm nay, ở trong nhà người bị bạc đãi nhất là Mai Hoa, cho nên dù hôn sự của nàng một mực không tìm thấy được nhà thích hợp, hiện tại có một sự lựa chọn tốt như Triệu Lâm Đình thì bọn họ cũng không thay nàng quyết định, muốn để cho nàng tự lựa chọn.

Trong nội tâm Mai Hoa một mực trái lo phải nghĩ, cuối cùng nàng cũng gật đầu, bởi vì nàng phát hiện chỉ cần bản thân vừa nghĩ đến chuyện từ chối hôn sự này thì sẽ có chút khó chịu, mà chỉ cần nghĩ đến việc đồng ý thì rất vui mừng. Nghĩ đến đôi mắt lờ lờ tỏa sáng và khoe miệng luôn chứa ý cười của Triệu Lâm Đình, dù là tương lai nam nhân này chán ghét nàng thì nàng cũng không hối hận.

Tiêu bà tử thấy Mai Hoa gật đầu, cầm lấy tay Mai Hoa vỗ vỗ, đôi mắt đều ẩm ướt, nghĩ đến những năm nay nữ nhi vì chịu ủy khuất trong chuyện hôn sự mà khó chịu, nhưng khi vừa nghĩ đến cuối cùng nàng cũng có nơi quy túc thì miệng không ngậm lại được.

Tiêu Đại Thụ và Vương thị cũng thật cao hứng, mặc dù trước đó bọn họ có chút lo lắng, nhưng hiện tại sự lo lắng kia đã biến mất vô tung vô ảnh theo sự vui sướng rồi.

Tạ Hữu Thuận một mực không nói gì, lúc này mới lấy ra một cái bao bố, giao đến trong tay Tiêu bà tử rồi nói: “Nương, đây là đồ cưới con và Lê Hoa đưa cho Mai Hoa.”

Tiêu bà tử lưỡng lự, mở bao vải kia ra, thấy bên trong còn có một tảng vải dầu, bà lại mở lớp vải dầu kia ra, phát hiện là mấy tờ giấy được gấp lại, mở ra xem thì tay run lên, đó là ba tấm ngân phiếu, bà đã từng thấy ngân phiếu ở trong tay người khác, chỉ có điều bà không biết chữ, cũng không biết đây là ngân phiếu bao nhiêu lượng. Nhưng trong lòng bà biết rõ, chỉ cần là ngân phiếu thì đó chính là rất nhiều vàng bạc. Bà vội vàng gói kỹ lại rồi đưa lại cho Tạ Hữu Thuận.

“Sao các con có thể ra nhiều đồ cưới như vậy, nhanh chóng lấy về đi, các con còn phải sinh hoạt...!”

“Đúng vậy đó, tỷ tỷ, tỷ phu, hai người đừng tốn kém như vậy.” Tiêu Mai Hoa lại càng hoảng sợ, vội vàng cự tuyệt, từ sau khi tỷ tỷ thay đổi thì đã đối xử với nàng tốt hơn, nàng đã thấy rất đủ rồi, không muốn để tỷ tỷ tốn nhiều tiền như vậy.

Tiêu Đại Thụ cùng Vương thị cũng liền từ chối, hai người nói sẽ chuẩn bị tốt đồ cưới cho Mai Hoa.

Tạ Hữu Thuận nói: “Nương, đại ca, đại tẩu, đây là con và Lê Hoa đã thương lượng tốt, số tiền này cứ để cho Mai Hoa làm đồ cưới, đến lúc đó lại để cho nàng phong quang xuất giá. Trong tay chúng con còn có tiền, đủ để tiêu xài, mọi người cũng đừng từ chối, nếu không trong lòng Lê Hoa sẽ không dễ chịu.”

Tiêu Lê Hoa nói: “Bởi vì con mà những năm này người trong nhà bị người khinh bỉ không ít, nhất là Mai Hoa, muội ấy bị thanh danh của con làm cho liên lụy nên đến bây giờ cũng chưa định ra hôn sự, hiện tại người tỷ tỷ như ta muốn đền bù tổn thất cho muội ấy một chút, nếu mọi người không thu số tiền này, trong lòng con sẽ cảm thấy là con nợ Mai Hoa, mọi người muốn để cho con không dễ chịu sao? Ba trăm lượng này sẽ giúp Mai Hoa có một phần đồ cưới phong phú, lại để cho muội xuất giá phong quang, con cũng có thể an tâm.”

“Ba trăm lượng.”

Vương thị nghe xong thì mở to hai mắt ra nhìn, không nghĩ đến Tiêu Lê Hoa vừa ra tay chính là ba trăm lượng.

Ba người Tiêu bà tử lưỡng lự, Tiêu bà tử cảm thấy bao vải trong tay đều sắp làm bỏng tay rồi.

Mai Hoa nhìn tỷ tỷ rồi nói: “Tỷ, ba trăm lượng quá nhiều, muội không thể nhận đâu.”

Tiêu Lê Hoa nói: “Mọi người cũng biết là con bán bí phương cho Vị Hương Lâu mà, hiện tại không thiếu tiền xài, ba trăm lượng bạc này có được là do ngày hôm qua vừa bán được một công thức, nói đến cũng là một số tiền phi nghĩa, không phải tiền mồ hôi nước mắt, muội cứ cầm lấy, đừng băn khoăn.

Chỉ cần muối sống tốt, về sau ta cũng an tâm. Nếu muối còn muốn vấn đề ta áy náy với muối thì muối cũng đừng thu, để cho lòng của tỷ luôn khó chịu đi.”

Mai Hoa gọi một tiếng tỷ, trong nội tâm rất cảm động, trước đó lúc Lê Hoa còn chưa thay đổi thì trong nội tâm nàng vẫn có một chút oán trách, nhưng hai người rốt cục vẫn là tỷ muội, Tiêu Lê Hoa thay đổi tốt hơn, nàng cũng đã tha thứ cho tỷ ấy, hiện tại tỷ lại tận tâm tận lực vì hôn sự của nàng như vậy, Mai Hoa cảm thấy tỷ thật tốt quá.

Tiêu bà tử thở dài nói: “Vậy ta để cho Mai Hoa nhận ngân phiếu này.”

Người một nhà thật cao hứng, Tiêu Lê Hoa nói khi trở về thì sẽ nói cho Triệu Lâm Đình, để cho hắn nhanh chóng đến cầu hôn.

Nói xong chuyện hôn sự của Mai Hoa, Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa lại nói đến chuyện thu heo với Tiêu Đại Thụ, Tiêu Đại Thụ nghe xong cũng cao hứng, đây chính là chuyện tốt kiếm được tiền, hiện tại trong nhà muối muối Lê Hoa có thể kiếm như vậy, muối muối Mai Hoa lại gả được cho một người có tiền như Triệu Lâm Đình, hắn như thế nào cũng phải ra sức kiếm tiền.

Vốn là cả nhà Tạ Hữu Thuận đến nên Tiêu gia cũng muốn làm một bữa ăn phong phú, rồi lại mang đến hai tin tức tốt như vậy, người một nhà đều rất vui vẻ, Tiêu bà tử lại sai Tiêu Đại Thụ đi trong thôn mua thêm chút thức ăn, hôm nay phải ăn mừng một bữa. Tiêu Đại Thụ đáp ứng, nhanh chóng mua đồ trở lại, mua được không ít thịt và đậu hũ từ nhà của một đồ tể (người giết mổ) ở trong thôn, còn mua rượu về.

Vương thị và Tiêu Lê Hoa, Mai Hoa đi nấu cơm, được một lát đã làm ra một bàn đồ ăn phong phú, người một nhà còn chưa kịp ngồi xuống ăn cơm thì chợt nghe bên ngoài có tiếng người gọi, người Tiêu gia nghe xong giọng nói đó thì sắc mặt tất cả mọi người đều trầm xuống, người này không phải ai khác, chính là bà mối làm mai cho Tiêu Mai Hoa lần trước.

“Bà ta còn dám tới!”

Tiêu Đại thụ tức giận muốn đi ra đuổi người, lần trước hắn tìm cơ hội trộm đầu đánh bà ta một trận, thế nhưng vẫn có lời đồn đãi bắt lợi về Mai Hoa truyền đi, hắn cho rằng là do bà tử này nói, nếu không phải vì sợ sẽ khiến thanh danh của Mai Hoa trở nên không tốt, hắn đã sớm đánh đến tận cửa, bây giờ bà ta còn có mặt mũi đến đây!

Vương thị lời kéo hắn, nói: “Ta ra trước đuổi bà ta đi, tính tình này của chàng nếu bị bà ta làm cho tức giận lên thì sẽ đánh người một trận, nói không chừng còn bị ăn vạ nữa. Ta có thể đối phó được.”

Tiêu Lê Hoa nói: “Ta cũng đi xem, ngược lại muốn xem tại sao bà ta lại còn dám tới.”

Hai người cùng đi ra ngoài, vừa tới cửa đã nghe được một mùi hương, một thân hình mập mạp đã bước vào nhà, cả hai người cùng chau mày, thầm nghĩ người này đã vào trong sân rồi mới gọi người, có khác gì tự xông vào nhà không chứ?

Tiêu Lê Hoa quan sát nữ nhân trước mặt, thấy người này giữa mùa đông mà ăn mặc thành một quả cầu, lớn tuổi còn ăn mặc một thân trang phục màu đỏ, trên mặt trát phấn, nhìn có chút dọa người, nàng thầm nghĩ người này rất giống với bà mối mà phim truyền hình thường miêu tả, cũng khiến người cảm thấy ghét như vậy, nếu không phải nàng sớm biết được tin tức, nói không chừng Mai Hoa đã bị hại rồi, thật là muốn hành hung người này một trận.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 67: Hành hung

Edit: Hong Van

Beta: Tiểu Tuyền

“Bà mối Vương, có chuyện gì sao?”

Vương thị có chút cau mày nhìn phụ nhân trước mặt, thầm nghĩ bà ta còn dám đến, dám tìm cho Mai Hoa một nhà chồng như vậy, còn dám lừa gạt cả nhà bọn họ, xem cả nhà bọn họ là quả hồng mềm sao? Nếu không phải vì thanh danh của Mai Hoa bọn họ đã sớm làm rõ việc này rồi đánh cho bà ta một trận rồi. Chỉ có điều bà ta lại nói xấu Mai Hoa, thật cho rằng bọn họ không biết do bà ta nói. Đã âm thầm đánh bà ta một trận, hiện tại lại đến nhà thăm, xem ra là nhận thấy cô nương nhà bọn họ dễ lừa gạt a!

Trong nội tâm Vương thị vô cùng căm tức.

Bà mối Vương cười nói: “Muội tử, người nói ta đến là còn có thể có chuyện gì chứ? Ta chính là đi làm mai cho người ta a, trong nhà các người lại có thêm một cô nương sắp xuất giá rồi, đương nhiên là mang đến tin tức tốt cho các người chứ gì nữa! Trong tay ta lại có một nhà tốt cho Mai Hoa đó, lần này các người nhất định sẽ thỏa mãn!”

“Đa tạ ý tốt của bà mối Vương, hôn sự của muội muội ta không nhọc ngài phải lo lắng, người trong sạch kia của ngài cứ để cho người khác đi thôi!”

Lê Hoa lạnh lùng nói, thầm nghĩ bà tử chết tiệt này, làm bà mối thì không đi làm mai cho tốt, hủy hoại cả đời của cô nương nhà người ta cũng không sợ bị người đánh chết sao? Chẳng qua là khi ngẩng lại thì thấy bà ta thật đúng là không sợ a, nếu không thì sao khi bị Tiêu Đại Thụ đánh cho một trận rồi mà còn dám quay lại đây. Đoán chừng là tiền tài động nhân tâm a, nghĩ đến việc người của Cao gia lại muốn hãm hại Mai Hoa, bà mối này có khả năng chính là chiêu đầu tiên mà bọn họ nghĩ ra.

Tiêu Lê Hoa nghĩ bà tử này đã đến đây rồi, vậy thì phải từ trong miệng bà ta hỏi một chút rốt cục là ai sai sử bà ta đến.

Bà mối Vương vừa vào nhà đã chú ý đến Tiêu Lê Hoa, biết rõ đây là khuê nữ có thanh danh đặc biệt không tốt kia của Tiêu gia, vừa rồi chỉ lo đáp trả lời của Vương thị, ngược lại không chú ý nói chuyện với nàng, không nghĩ đến Tiêu Lê Hoa mới mở miệng đã từ chối nàng.

Bà mối Vương nở nụ cười rồi nói: “Đây là Tiêu gia đại cô nương Lê Hoa sao? Đã sớm nghe qua người rồi, hiện tại gả cũng rất tốt a, nhìn xem đồ vật người mang trên người đi, vừa thấy là biết sống rất tốt a. Người sống tốt thì cũng phải thay muội muội người nghĩ lại a, cũng phải để cho nàng gả cho người tốt chứ, có phải không? Lại nói tiếp Mai Hoa cũng là cô nương tốt, chẳng qua lại bị chậm trễ, nói không dễ nghe là không phải do người làm chậm trễ hay sao. Hiện tại tại đây khó khăn lắm mới tìm cho nàng một nhà khá giả, người không giúp đỡ thì thôi, mới mở miệng ra là từ chối, người không muốn để cho muội muội người gả cho người tốt hay sao? Tỷ muội mà làm đến nước này là không tốt a!”

Một lời nói trực tiếp chỉ ra là Tiêu Lê Hoa chậm trễ muội muội, hiện tại còn muốn tiếp tục trì hoãn chuyện của muội muội, bà mối Vương muốn làm Tiêu Lê Hoa tức giận, bà ta biết rõ Tiêu Lê Hoa là người lợi hại, nhưng bà ta cũng không sợ.

Tiêu Lê Hoa hừ một tiếng nói: “Muội muội ta là do ta làm chậm trễ, cho nên ta sẽ tìm cho muội ấy một nhà khá giả, cũng không cần bà phải lo lắng, bà có nghe hiểu tiếng người không?”

“Này! Người là nói ai không nghe hiểu tiếng người hả? Ta đến là để nói chuyện hôn sự cho cô nương nhà các người, cũng không phải đến để bị mắng! Khó trách lúc trước bị Cao gia đánh đuổi ra ngoài, nếu mà là ta thì ta cũng đánh ra đó, có thể gả đi được thật sự là may mắn, khó trách ở nhà chồng cũng không được chào đón!”

Bà mối Vương nói không hề nể mặt, bà ta là bà mối, đi hòa giải việc hôn nhân, tất nhiên đều có nghe ngóng hết tất cả chuyện của từng nhà trong phương viên trăm dặm, đại danh của Tiêu Lê Hoa bà cũng được nghe nói.

Lại nói tiếp lần này bà mối Vương tìm được một mối hôn nhân cho Tiêu Mai Hoa, xác thực là do người của Cao gia tìm bà ta, để bà ta tìm cách cho Mai Hoa gả đi không tốt, sau khi bà ta nghe ngóng biết được những chuyện đã phát sinh tại Cao gia lúc Tiêu Lê Hoa ở đó, thì đã nghĩ Tiêu Mai Hoa là do tỷ tỷ này của nàng làm hại.

Tiêu Lê Hoa còn chưa nói lời nào, Vương thị đã không nhịn được nữa, lớn tiếng nói: “Bà nói cái gì đó? Lê Hoa nhà ta là người mà bà có thể nói sao? Chính bà cũng không nhìn lại mình xem bản thân là vật gì mà còn dám nói người nhà của ta như vậy, còn dám nói nữa, bà có tin là ta giúp bà rửa miệng không hả?”

“Người dám!”

Bà mối Vương bị hù mà lui về sau một bước, trong lòng thầm nghĩ tại sao Vương thị này lại che chở Tiêu Lê Hoa như thế chứ, không phải nói tâu cô (chị dâu và em gái chồng) là kẻ địch trời sinh sao? Hơn nữa Tiêu Lê Hoa này chọc nhiều phiền toái cho Tiêu gia như vậy, nếu bà ta là Vương thị thì đã sớm tức giận đến hận không thể đánh chết Tiêu Lê Hoa rồi, tại sao lại có thể che chở chứ?

Gần đây bà mối Vương cũng chưa từng nói việc hôn nhân cho người nào ở Thôn Thảo Đầu, hơn nữa nhân duyên của bà ta cũng không tốt, cho nên không có ai nói với bà ta sự thay đổi của Tiêu Lê Hoa và Tiêu gia. Bà ta không biết hiện tại quan hệ của Tiêu Lê Hoa và nhà mẹ đẻ đã sớm chuyển biến tốt rồi. Cho nên mới không thể hiểu được chuyện Vương thị đối tốt với Tiêu Lê Hoa.

“Vương muội tử, chúng ta đều họ Vương, ta gọi người một tiếng muội tử, cô em chồng này của người không hiểu chuyện, người cũng không thể không hiểu chuyện như vậy. Mai Hoa nhà các người là bị nàng ta chậm trễ, hiện tại ta tìm cho nàng ấy một cửa hôn nhân tốt, còn chưa mở miệng nói là nhà ai đâu, nàng ta đã trực tiếp từ chối rồi. Đây không phải là không muốn Mai Hoa gả đi sao? Người không nói nàng mà còn che chở cho nàng nữa, có phải là người bị ám đầu rồi không?”

“Bà mới ám đầu đó, nhà của chúng ta chính là không muốn bà làm mai, chẳng lẽ bà đã quên không lâu trước bà từng giúp Mai Hoa nói qua một cửa hôn nhân sao, chúng ta đã từ chối rồi. Lúc ấy bà nói đó là người trong sạch, chúng ta cũng không cần đâu, hiện tại người trong sạch này chúng ta cũng không cần!”

Vương thị nói thẳng.

Bà mối Vương nghe xong thì trợn mắt, lúc trước Tiêu gia từ chối cửa hôn nhân kia, bà ta nghĩ rằng là Tiêu gia không hài lòng với nhà đó, làm hại bà ta làm việc không thành. Bà ta còn tức giận là nói xấu Mai Hoa bốn phía, thầm nghĩ khiến thanh danh của Mai Hoa xấu đi một ít, để cho nàng ta không gả đi được. Bà ta làm như vậy cũng vì hoàn thành việc mà Cao gia giao cho bà ta, số tiền kia cũng không ít đâu, chuyện còn chưa thành mà đã cho bà ta một khoản rồi, còn nói là sau khi làm xong chuyện thì còn một nửa tiền nữa, bà ta cũng không muốn buông bỏ. Về sau bà ta bị người đánh một trận, làm trễ nải chuyện thuyết thân cho Mai Hoa, đến bây giờ bà ta mới đến một lần nữa.

Bà mối Vương cũng có hoài nghi là người Tiêu gia đánh bà ta, nhưng cũng hoài nghi những người khác, nói cho cùng thì bà ta cũng đắc tội không ít người. Bởi vì không xác định được nên bà ta mới bị bạc điều khiển mà đến Tiêu gia một lần nữa. Không nghĩ đến lúc này bà ta còn chưa nói gì đã bị

người ngăn cản rồi, thế này thì sao mà bà ta cầm được một nửa số tiền còn lại chứ, trong nội tâm bà mới Vương âm thầm sôi ruột. Bà ta đang định nói tiếp thì có hai nam nhân từ trong buồng đi ra, một người là Tiêu Đại Thụ, một người khác bà ta cũng từng gặp, là nam nhân của Tiêu Lê Hoa.

Tiêu Đại Thụ nói: “Bà mới Vương, người trong sạch kia của bà cứ để cho người khác đi.”

Bà mới Vương nói: “Tiêu Đại Thụ, lúc trước ta nói cho các người nhà ở thôn Ngũ Cốc kia, ngày từ đầu các người có chút vừa ý rồi, kết quả chưa được vài ngày thì các người đã nói không được, hiện tại ta đến thêm lần nữa các người lại tiếp tục từ chối, đây rốt cục là có chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ là các người đã nghe muội muội này nói cái gì rồi hả? Nàng ở nhà thì nào nhà mẹ đẻ, xuất giá rồi thì nào nhà chồng, Mai Hoa đã bị nàng ta trì hoãn thành gái lơ thì rồi, các người còn muốn để nàng ấy ở nhà sống hết quãng đời còn lại sao?

“Vợ của ta rất tốt, bà có tư cách gì mà nói vợ của ta chứ?”

Tạ Hữu Thuận nghe thấy bà mới Vương nói vợ không tốt lập tức không đồng ý, nhìn bà mới Vương với gương mặt nghiêm túc.

Bà mới Vương cũng sợ, trong lòng thầm nghĩ nam nhân này còn rất che chở vợ, là một nữ nhân có thể nào loạn mà hắn cũng bảo hộ, thật đúng là chỉ nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp nên cái gì cũng mặc kệ cả. Cô tình muốn nói Tiêu Lê Hoa là nha đầu không biết xấu hổ bị Cao gia đuổi ra khỏi cửa, nhưng bị ánh mắt âm trầm của Tạ Hữu Thuận nhìn nên không dám nói.

Tiêu Đại Thụ cũng nói muội muội nhà mình tốt lắm, bảo bà mới Vương không được nói bậy.

Tiêu Lê Hoa rất hài lòng với việc nam nhân nhà mình và ca ca duy trì mình, nhìn thấy mặt của bà mới Vương một hồi xanh một hồi trắng trông vô cùng khoái ý, nàng nghĩ đến bây giờ cũng không khác xé rách mặt là bao rồi, không bằng cứ trực tiếp xé rách toàn bộ luôn đi, sau đó dò hỏi một chút có phải là bà ta bị Cao gia sai sử hay không, rốt cục là Như Ý hay là Tô Nguyên Xuân để cho bà ta đến.

Bà mới Vương thực sự bị từ giận đến choáng váng, khuôn mặt béo cơ hồ muốn méo mó, bà ta giống như thấy được bạc đã sắp mọc cánh bay mất, điều này khiến lòng bà ta đau đớn gần chết. Trong cơn tức giận nên cũng có chút không lựa lời nói rồi, lớn tiếng quát: “Hừ, cho mặt mũi mà không biết xấu hổ! Nha đầu ở nông thôn, còn là gái lơ thì, thanh danh lại không tốt, còn muốn chọn ba nhật bốn, coi chừng lại chọn đến nỗi chỉ có thể gả cho lão đầu từ làm vợ kế thôi đấy! Thật sự là có dạng tỷ tỷ gì thì sẽ có dạng muội muội đó! Có dạng người nào thì sẽ đường ra dạng cô nương đó! Một tấm lòng tốt của ta lại trở thành lòng lang dạ thú!”

Mấy người Tiêu Đại Thụ nghe xong thì sắc mặt đều âm trầm.

Tiêu Lê Hoa nói với Tạ Hữu Thuận: “Hữu Thuận, đi đóng kỹ cửa lại, chờ ta hỏi xong thì mời bà ta ra ngoài.”

Tạ Hữu Thuận nghe xong thì đi đóng kỹ cửa lại, đứng ở trước cửa.

Bà mới Vương lại càng hoảng sợ, lớn tiếng nói: “Các người muốn làm gì? Muốn đánh người hay sao? Ta có quen người của quan phủ đấy, nếu các người dám đánh ta, ta sẽ đi tố cáo các người!”

Tiêu Đại Thụ nói: “Đánh bà cũng là nhẹ rồi đấy. Bà làm ra chuyện thất đức kia, nói cho ai nghe thì đều muốn đánh chết bà cả! Bà thực coi chúng ta là người ngu hay sao, còn hảo tâm bàn chuyện hôn nhân cho muội muội ta hả? Cái rắm việc hôn nhân tốt ấy! Lần trước bà nói việc hôn nhân ở Thôn Ngũ Cốc kia cho chúng ta thật ra cũng đã thông đồng với người ta trước rồi chứ gì, muốn muội muội ta gả cho kẻ ngốc, đừng khi chúng ta không biết! Lần này bà lại muốn giới thiệu nhà nào cho chúng ta hả? Là sắp chết hay là không đi đường được đấy!”

Bà mới Vương há to miệng, thầm nghĩ Tiêu gia đã biết hết rồi, bà ta hỏi Tiêu Đại Thụ: “Lần trước là người đánh ta sao?”

Tiêu Đại Thụ không lên tiếng, đánh cũng đã đánh rồi, hắn mới không đi nói cho bà ta biết đâu, để cho bà ta đoán đi!

Vương thị hỏi bà mới Vương: “Bà ăn ngay nói thật đi, là ai bảo bà nói những việc hôn nhân thất đức này cho nhà chúng ta hả? Có phải là Cao gia hay không?”

Biểu lộ của bà mới Vương lập tức bán đứng bà ta, người của Tiêu gia nhìn là biết xác thực là Cao gia để cho bà ta đến đây, lại bắt đầu ép hỏi là người nào bảo bà ta đến.

Tiêu Lê Hoa nói: “Bà nói thật đi, nếu không nói, chúng ta sẽ đánh bà ra ngoài, hơn nữa sẽ nói hết mọi chuyện bà hãm hại cả nhà chúng ta cho mọi người đều biết, để cho người khác biết hết chuyện thất đức mà bà làm, xem ai còn dám đến tìm bà làm mai, có nhà ai nguyện ý để bà đi bàn chuyện hôn nhân đây.”

Bà mới Vương cắn chặt không thừa nhận, bà ta thầm nghĩ người của Tiêu gia không dám làm gì bà ta, nếu bà ta nói ra Cao gia thì Cao gia mới là người không qua cho bà ta.

Tiêu Lê Hoa thấy như vậy, quay người cầm lấy một cây côn gỗ ở bên cạnh, đánh về hướng bà mới Vương, đánh cho bà mới Vương kêu ngao một tiếng, sau khi trúng vài gậy thì lập tức bỏ chạy, chạy ra sau lưng Vương thị mà trốn, thế nhưng Vương thị lại tránh sang bên cạnh, bà ta có chạy thế nào cũng không thể trốn thoát được gậy của Tiêu Lê Hoa, cuối cùng chính là bị đánh đau phải chết, bà ta không nhịn được nữa, rốt cục là hét nói thật.

“Là di nương của Cao gia! Tạ di nương!”

“Là Tạ di nương vừa mới tiến vào Cao gia sao?”

Tạ Hữu Thuận hỏi, hắn đã sớm có chuẩn bị rồi, nhưng mà khi nghe thấy thật sự là muội muội nhà mình hãm hại muội muội của vợ thì trong lòng hắn vẫn vô cùng tức giận, thầm nghĩ tại sao Như Ý lại biến thành như vậy?

Bà mối Vương gật đầu, bà ta bị Tiêu Lê Hoa đánh nên sau lưng và cánh tay đều rất đau, trong lòng thầm nghĩ Tiêu Lê Hoa này thật đúng là quá độc ác, nếu biết nàng ta ác như vậy thì hôm nay bà ta không đến đâu.

Tiêu Lê Hoa nhủ mày, dọa bà mối Vương một phen, nói với bà ta nếu còn dám có ý xấu lên Tiêu gia thì nàng sẽ không buông tha cho bà ta đâu, sau đó mới để cho bà ta đi. Đương nhiên nàng cũng sẽ không bỏ qua cho bà ta, thầm nghĩ đợi sau khi Mai Hoa phong quang xuất giá thì sẽ tung hết những chuyện chấn động mà bà mối Vương làm ra ngoài, để cho thanh danh của bà ta tổn hại.

Nếu như là Tô Nguyên Xuân làm thì còn có thể níu lấy bà mối Vương đi tìm Cao gia để lý luận một chút, nhưng mà là Như Ý a, Tiêu Lê Hoa nhìn khuôn mặt âm trầm của Tạ Hữu Thuận, trong nội tâm thầm mắng Như Ý gần chết.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Mùa thu hoạch lớn

Tạ Hữu Thuận thay Như Ý xin lỗi Tiêu gia, tuy đây không phải là lỗi của hắn, nhưng Như Ý cuối cùng cũng là muội muội của hắn, trong lòng hắn cảm thấy rất có lỗi với người nhà mẹ đẻ của vợ, nhất là đối với Mai Hoa.

Người của Tiêu gia tất nhiên sẽ không trách Tạ Hữu Thuận, bọn họ biết rõ cách làm người của Tạ Hữu Thuận, hơn nữa lúc trước thanh danh Tiêu Lê Hoa không tốt lại hay náo loạn, Tạ Hữu Thuận không hưu nàng về, cũng không bạc đãi nàng, người của Tiêu gia tất nhiên sẽ không đem chuyện của Như Ý đổ lên đầu hắn, ngay cả Mai Hoa cũng không trách hắn.

Chỉ có điều Tiêu bà từ nói về sau Tạ Hữu Thuận ít đi trên chóc Như Ý, Tạ Hữu Thuận đã đồng ý, vốn là trước đây phu thê bọn họ đã quyết định ít lui tới cùng Như Ý rồi, hiện tại càng có lý do, nghĩ đến chuyện này, đến lúc đó cho dù đứng trước mặt hai người lớn của Tạ gia, bọn họ cũng không thể thay Như Ý nói gì cả.

Mới vừa đến giờ Thân thì bọn họ đã lên đường, lúc đi về còn phải đi gặp Triệu Lâm Đình, nên không thể quá chậm trễ.

Người một nhà lưu luyến không rời tiễn bọn họ rời đi, Tiêu Thập còn không nỡ xa hai biểu đệ, thẳng đến khi bọn họ đã đi xa mà vẫn còn thấy cậu bé đang vẫy tay.

Nhanh chóng đi đến thôn trang của Triệu Lâm Đình, gặp được Triệu Lâm Đình, nói hết tất cả mọi chuyện, Triệu Lâm Đình cũng rất vui vẻ, lập tức đi chọn ngày lành, thời gian tốt gần nhất chính là ngày mai, hắn nói ngày mai sẽ đi Thôn Thảo Đầu cầu hôn.

Tiêu Lê Hoa thấy thần sắc cao hứng của Triệu Lâm Đình, thầm nghĩ hắn ngược lại là thật tâm muốn cưới muội muội của mình, trong lòng cũng cao hứng thay cho Mai Hoa. Nghĩ đến bất hạnh mà nguyên chủ của thân thể này mang đến cho Mai Hoa cuối cùng cũng bị đánh vỡ, lại nói tiếp nhân duyên của Mai Hoa cũng bởi vì nàng nên mới đến, nếu không phải Triệu Lâm Đình đi tới Thôn Hạ Cầu bái phỏng bọn họ thì cũng không thể thấy được Như Ý, càng sẽ không để cho Như Ý nổi lên tâm tư lớn như vậy, Mai Hoa cũng sẽ không giúp Triệu Lâm Đình. Nghĩ như vậy, nàng lại thấy đây có thể là ý trời.

Thời điểm về đến nhà thì sắc trời đã tối đen, Tiêu Lê Hoa vội vàng đi nấu cơm, người một nhà ăn xong liền tiến vào ổ chăn.

Hai hài tử bị giầy vò cả ngày cũng đã sớm mệt mỏi, chơi một chút rồi đi ngủ.

Hai người Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa còn nói chuyện một chút, hai người nằm trong một tấm chăn, nói xong thì lăn cùng một chỗ, bên ngoài trời đông giá rét, nhưng trong chăn lại là xuân ý ấm người.

Những ngày tiếp theo mặc kệ thời tiết âm lạnh, mấy người Vương Đại Sơn bắt đầu đi khắp nơi thu mua heo, vốn là mua hết toàn bộ heo có thể mua ở trong thôn, sau đó lại bắt đầu mua heo ở các thôn lân cận, hiện mua hiện giết, sau khi rửa dọn sạch sẽ thì đưa đến một cái sân ở sau Vĩ Hương Lâu, chỗ đó chính là nơi làm thịt khô, bọn họ đưa đến bao nhiêu thì chỗ đó thu bấy nhiêu.

Mặc dù Tạ Hữu Thuận nói không muốn cùng kiếm số tiền này, thế nhưng lại bị mấy người Vương Đại Sơn lôi kéo đi, nói nhiều người thì nhiều thêm một phần lực, thu nhiều heo mới có thể bán được nhiều tiền, đến lúc đó lợi nhuận trong tay hắn cũng không phải là đoạt với bọn họ, toàn bộ đều là tiền lợi nhuận của hắn. Tạ Hữu Thuận nghĩ lại thấy đúng, cho nên cũng đi cùng.

Mấy nữ nhân thì ở nhà tụ tập cùng một chỗ nói chuyện phiếm, mỗi ngày nấu cơm nóng đun nước ấm cho mấy nam nhân đi sớm về trễ, để cho ngày hôm sau bọn họ lại có tinh lực dồi dào đi đến những thôn xa hơn thu mua heo.

Bởi vì còn gọi thêm nam nhân của Dương Thảo là Lý Hưng, cho nên tổng cộng có năm người, mỗi người một chiếc xe, không nên thấy như vậy là nhiều xe, bởi vì từng thôn đều thu mua được không ít heo, cho nên một lần đều không thể chứa hết được, phải đi mấy lần mới hết, về sau đến những nơi xa

hơn, bọn họ phải dùng tiền thuê người giúp đỡ đi giao thịt heo, ngược lại cũng không sợ người khác đoạt việc buôn bán, chỉ cần nói là bọn họ giúp đỡ người khác thu mua, không cho những người kia biết rõ bọn họ bán được nhiều tiền hơn thì cũng không có vấn đề gì.

Cuối cùng bởi vì người của Hoa Hằng cũng bắt đầu thu mua heo, có đôi khi sẽ đụng vào một chỗ, lúc này thì ai đến trước sẽ được trước, thời điểm kiếm tiền cũng không cần khiêm nhường ai nữa. Để đuổi kịp thời gian, bọn họ sẽ tách ra hành động, thường thường là mỗi người đi đến một thôn tìm gặp thôn trưởng, để thôn trưởng giúp đỡ kêu gọi mọi người trong thôn tụ tập lại cùng một chỗ để thông báo về chuyện mua heo, sau đó thì trả thù lao, mời người giúp đỡ mổ heo, rồi thuê người đi giao thịt heo, một người là đủ rồi, mang theo một dãy xe đi đến trấn Phú Quý.

Như vậy thì sẽ nhanh hơn, đương nhiên như vậy thì tất cả đều đi trước một bước rồi, mấy người Vương Đại Sơn cũng không cảm thấy mệt mỏi, ngược lại càng nhiệt tình hơn.

Phải cực khổ như thế nửa tháng, cơ hồ là đã chạy một lượt qua tất cả các thôn trong phương viên trăm dặm. Những chỗ xa hơn bọn họ không đi, bởi vì trong vòng một ngày không thể trở về, những chỗ kia tất nhiên sẽ có người của Hoa Hằng xử lý, bọn họ cũng không nhúng tay, rốt cục cũng được nghỉ ngơi.

Những ngày này lợi nhuận của mọi người đều sẽ được phân chia trong ngày, cuối cùng từng nhà tổng kết số tiền thì khiến cho tất cả mọi người càng hoảng sợ.

Bận rộn hai mươi ngày, tính cả Thôn Hạ Cầu thì tổng cộng đã đi đến bốn mươi sáu thôn, có thôn lớn, nhiều người chăn nuôi heo, có thôn nhỏ, ít người nuôi heo, nhưng lúc này chỉ cần trong người có tiền thì cơ hồ từng nhà đều nuôi heo, một thôn ít nhất có năm mươi con heo, tối đa là trên trăm con heo, bình quân thì từng thôn đều có trên dưới trăm con, hơn bốn mươi thôn là hơn bốn nghìn con heo.

Mặc dù heo ở thời đại này không bị cho ăn những thứ tăng cân như ở hiện đại, nhưng lớn lên cũng không nhỏ, một con nhỏ cũng nặng một trăm ba mươi đến một trăm bốn mươi cân (75-80kg), lớn hơn chút thì có thể đạt đến hai trăm cân (100kg).

Đương nhiên là những con heo này đều bị giết rồi mới được giao đi, cũng không phải tất cả đều là thịt, nhưng cũng có những con khác bị hạ thủy là có thể bán kiếm tiền được. Tất nhiên là giá tiền không giống nhau.

Cuối cùng thì tính đi tính lại, cơ hồ từng nhà đều lời mấy trăm lượng, trong đó lợi nhuận nhiều nhất là Tạ Khánh Phong, hắn buôn bán lời hơn năm trăm tám mươi lượng, ít nhất là Lý Hưng, cũng đã lời hơn năm trăm mười lượng. Sở dĩ có chênh lệch là do bọn họ đi đến những thôn khác nhau, có thôn nhiều heo, có thôn ít heo, chuyện này được quyết định bởi vận khí, không thể nghi ngờ là vận khí của Tạ Khánh Phong rất tốt.

“Đây cũng quá nhiều đi?”

Trương Liên Hương có chút không dám tin tưởng, tuy mỗi ngày đều được chia tiền, mỗi ngày đều cảm được không ít tiền, hai mươi ngày này từ lúc bắt đầu thì còn khiếp sợ nhưng càng về sau thì càng bình tĩnh, giống như là đã tiếp nhận, nhưng là cuối cùng tính toán tổng cộng vẫn là khiến cho mọi người hoảng sợ.

Hơn năm trăm lượng bạc a, đây đối với bọn họ mà nói là quá nhiều, nếu chỉ dựa vào trồng trọt thì sợ cả đời cũng không thể kiếm được hơn năm trăm lượng. Có người trồng trọt cả đời, đến cuối cùng trong tay cũng không có bao nhiêu ngân lượng, tất cả đều bị bỏ ra sử dụng cả, mà hiện tại bọn họ bận rộn không đến một tháng, cứ nhiên kiếm được một số tiền mà trước đây bình thường bọn họ làm cả đời cũng không kiếm được!

Loại cảm giác này giống như là nằm mơ, Trương Liên Hương bám Vương Đại Sơn đang ngồi bên cạnh một cái, Vương Đại Sơn đau đến nhe răng, nói: “Nàng véo ta làm gì?”

Trương Liên Hương nói: “Nhìn xem có phải là đang nằm mơ hay không, ta tự véo ta cảm thấy đau nhưng cũng không dám tin tưởng đây này.”

Tiêu Lê Hoa cười một tiếng rồi nói: “Tẩu tử, đã trải qua những ngày này rồi mà ngài vẫn cảm thấy là đang nằm mơ hay sao? Giác mơ này cũng quá dài đi!”

Trương Liên Hương cười nói: “Giống như là đang nằm mơ a, chính là mộng đẹp không muốn tỉnh lại! Hơn năm trăm lượng a! Có phải mọi người cũng thấy là như đang mơ hay không?”

Ngọc Nương gật đầu, nàng cũng rất kích động, nàng vốn cho rằng có thể trả hết nợ trong nhà là tốt rồi, không nghĩ đến cứ nhiên lại kiếm được nhiều như vậy, quả thực là không thể tin được.

Dương Thảo vỗ chân một cái rồi nói: “Ta cũng thấy giống như là đang mơ, chẳng qua là khi ngẫm lại thì nhớ ra đây chính là ý kiến của Lê Hoa, nàng ấy thật biết kiếm tiền, trước đó nàng đã kiếm tiền xây một cây cầu a! Hiện tại lại mang theo chúng ta kiếm được chừng này tiền cũng không kỳ lạ quý hiếm gì cả. Lê Hoa muội tử chính là có bản lĩnh! Lê Hoa, về sau nếu muội còn có cơ hội kiếm tiền nào thì nhớ phải nói chúng ta một tiếng a!”

Tiêu Lê Hoa cười gật đầu, Dương Thảo là người tốt, lại còn con dâu của thôn trưởng, có quan hệ tốt với nàng khẳng định là không có chỗ hỏng.

Từ thị lôi kéo tay của Tiêu Lê Hoa nói: “Tứ đệ muội, thật là cảm ơn muội, lần này chúng ta không cần phải lo lắng chuyện đầu xuân lợn nhà nữa rồi, vốn chỉ muốn xây mấy gian phòng là được, lần này là có thể xây được một căn nhà lớn rồi.”

Tiêu Lê Hoa nói: “Nhị tẩu, người một nhà sao lại nói lời khách khí như thế? Trong nhà này cũng chỉ có mỗi tẩu và nhị ca là thường giúp đỡ chúng ta, hiện tại chúng ta có năng lực giúp đỡ hai người rồi, sao có thể không giúp chứ? Tẩu nói lời này có thể khiến ta mất hứng đó.”

Từ thị cười nói: “Không nói nữa, không nói nữa.”

Tạ Hữu Thái cũng cười không nói chuyện, nhưng ánh mắt hắn nhìn Từ đệ và Từ đệ muội lại tràn ngập cảm kích, đời này hắn chưa bao giờ kiếm được nhiều tiền như vậy đâu, hiện tại trong lòng rất hưng phấn kích động, mà những thứ này đều là phụ thê Từ đệ mang lại cho hắn cả, hắn nghĩ sau này cần phải giúp đỡ nhà Từ đệ nhiều hơn nữa.

Vương Đại Sơn, Tạ Khánh Phong và Lý Hưng cũng rất kích động, nhao nhao nói lời cảm tạ của Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa. Mọi người đều thích có tiền, nhất là nam nhân, chỉ khi có tiền thì lưng mới có thể thẳng lên được, hiện tại bọn họ đã cảm thấy đặc biệt hạnh diện rồi, thậm chí sau này bọn họ cũng được coi như là người có tiền, trong tay có tiền thì trong lòng không sợ a!

Người lớn đều cao hứng, bọn nhỏ cũng cao hứng theo, mấy đứa nhỏ đều biết những ngày ngày phụ thân chạy ở bên ngoài là đi kiếm tiền, hơn nữa là buôn bán lời rất nhiều tiền, mà có tiền nghĩa là chúng nó có thể có càng nhiều đồ ăn ngon và quần áo đẹp, còn có đồ chơi nữa, tất cả đều vui vẻ đến mặt mày hớn hớn, bốn đứa bé tụ tập lại một chỗ líu riu vô cùng náo nhiệt.

Trong nhà Vương Đại Sơn là một mảnh hoan than tiếu ngữ.

Bởi vì cao hứng, mọi người đều quyết định ăn cơm với nhau một bữa, những ngày này bọn họ đi thu mua thịt heo, mang về không ít thịt và đồ lòng, bốn nữ nhân cùng nhau làm việc, Tiêu Lê Hoa tay cầm muối, chiên xào hương tặc, làm thật nhiều đồ ăn, lại nấu một nồi cơm trắng, nướng mấy cái bánh nướng áp chảo.

Bốn nam nhân ngồi một bàn, bốn nữ nhân mang theo bốn đứa bé ngồi một bàn, các nam nhân còn đánh một vò rượu, thoải mái chère chén.

Vừa uống được một nửa thì nghe thấy có người gõ cửa, mọi người nghe xong thì liếc nhìn nhau.

Trương Liên Hương nói: “Đoán chừng là người nhà các người đến gọi các người rồi.”

Dương Thảo nói: “Chúng ta đã thông báo hôm nay sẽ về trễ chút rồi.”

Trương Liên Hương nói: “Người càng nói như vậy thì đoán chừng càng là đến gọi người, chính là muốn nhìn một chút chỗ này có phải đang đếm bạc hay không a?”

Những ngày này bọn họ mỗi ngày đều vội vàng đánh xe ra ngoài, đi sớm về trễ, khẳng định là khiến người trong nhà thắc mắc, bọn họ đã nói là đi làm việc, nhưng mà về cao hứng nhiệt tình trên mặt có đôi khi không thể giấu đi được, nhất là hôm nay thời điểm mà bọn họ vui vẻ, bọn họ lại nói là sẽ về muộn, khẳng định là có người muốn đến xem.

Dương Thảo nghe xong hừ một tiếng: “Cho dù là thấy được thì thế nào, dù sao đây là bạc mà chúng ta quang minh chính đại kiếm được, không ai có thể lấy đi! Ta nói với các người a, các người không được nói thật đâu đó!”

Cho dù mọi người không lên tiếng nhưng tất cả đều có chung một tâm tư, chính là số bạc này không thể giao ra, cho dù không phải vì bọn họ thì cũng phải vì phụ thê Tạ Hữu Thuận mà không thể nói, nói ra thì người khác sẽ đổ mắt, đó chính là gây phiền toái cho bọn họ. Bên phía Hoa Hằng là không có vấn đề gì, người bên kia chỉ cho là bọn họ được thuê để đi thu thịt heo, chỉ cần mấy người ở đây giữ kín như bưng thì người khác cũng chỉ cho rằng bọn họ chỉ kiếm được chút ít tiền công mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Hỉ mạch

Edit: Hong Van

Beta: Tiểu Tuyền

Vương Đại Sơn mặc thêm một chiếc áo da dê thật dày rồi đi ra ngoài, đi đến trước cổng chính, không trực tiếp mở cửa ra mà hỏi: “Ai đấy?”

“Là ta, nhị đệ, ta là đại ca ngươi đây, mau mở cửa, bên ngoài đông lạnh chết ta rồi, để cho ta vào trong cho ấm áp rồi nói tiếp!”

Một nam nhân đang nói ở bên ngoài chính là đại ca Vương Đại Xuyên của Vương Đại Sơn.

Vương Đại Sơn nhíu mày, thậm chí tại sao đại ca này lại đến rồi, hắn đã sớm phân chia nhà ra ở riêng rồi, lúc trước thời điểm ra ở riêng thì bọn họ đã gây nhau vô cùng không thoải mái rồi, từ sau khi cha mẹ qua đời thì bọn họ cũng ít đi lại, lúc này không có việc gì sao lại đến đây tìm hắn chứ? Hắn không muốn mở cửa đâu.

“Có chuyện gì để ngày mai rồi nói sau.”

“Ai, Đại Sơn a, ta là đại ca của đệ, cho dù bình thường chúng ta ít đi lại thì đệ cũng không thể không để ta vào cửa chứ? Ta biết rõ bây giờ đệ còn chưa ngủ đầu, người của mấy gia đình Hữu Thuận, Khánh Phong đều ở đây có phải không? Nhiều người ở đây như vậy còn sợ có thêm ta sao? Ta đi vào thì có thể làm gì đệ chứ? Mở cửa ra nhanh đi, chết cóng ta rồi.”

Vương Đại Xuyên nói tiếp, còn liên tục vỗ vỗ lên cửa, đập cửa kêu bang bang.

Vương Đại Sơn nghĩ thầm hẳn biết rõ nhà mình có người nên mới đến a? Nghe hẳn gõ cửa lớn tiếng như vậy đã đưa đến tiếng chó sủa của nhà hàng xóm, hẳn nhũu mảy mò cửa ra, trong lòng thầm nghĩ hẳn ta còn có thể là gì chứ? Đại ca này có đánh nhau cũng không đánh lại chính mình.

Vương Đại Xuyên thấy cửa mở lập tức đi tới, hai tay giấu trong tay áo rồi rút cổ lại, vui vẻ nhếch miệng lên nói với Vương Đại Sơn: “Nhị đệ, vào nhà rồi nói, bên ngoài quá lạnh rồi, người biết rõ ta không chịu được lạnh mà.” Nói xong hẳn bước vào trong. Vương Đại Sơn bước nhanh hai bước đi trước hẳn, vào phòng thì chỉ một băng ghế dài ở đó cho hẳn ngồi, mà chính mình thì đứng chắn ở cửa buồng trong.

Vương Đại Xuyên đưa cổ nhìn tấm rèm phía sau lưng Vương Đại Sơn một chút, cười nói: “Nhị đệ, mấy huynh đệ cũng không phải là người ngoài, ta đi vào nói chuyện với bọn họ đi.”

Tạ Hữu Thuận ở bên trong lớn tiếng nói: “Người đừng vào đây! Chúng ta không quen người!”

Tạ Khánh Phong cũng lớn tiếng nói: “Đứng đấy, ta cũng không có lời nào nói với người cả, người có chuyện gì thì cứ nói với Đại Sơn ca đi, nói xong thì mau đi, ta xem người không vừa mắt.”

Quan hệ của bọn họ và Vương Đại Sơn rất tốt, cũng từng trải qua tranh chấp lúc trước của hai huynh đệ Vương gia, tất nhiên là bọn họ đứng về phía Vương Đại Sơn, đã sớm vạch mặt với Vương Đại Xuyên rồi, bình thường gặp mặt đều không nói chuyện. Hiện tại Vương Đại Xuyên muốn vào nói chuyện, bọn họ còn không muốn quan tâm đâu.

Vương Đại Xuyên cũng không biết xấu hổ, tiếp tục toét miệng cười, nói với Vương Đại Sơn: “Xem các người uống không ít a, ở đây đều uống nhiều quá, ta cũng không tiến vào. Hai huynh đệ chúng ta ở đây nói chuyện. Ta đến chính là muốn hỏi đệ chuyện này. Đệ phải nói thật cùng ta đó, chúng ta chính là huynh đệ ruột.”

“Chuyện gì?” Vương Đại Sơn hỏi, trong lòng thầm nghĩ người đại ca này đúng là vẫn không biết xấu hổ như vậy, năm đó huynh đệ ruột mà hẳn ta còn có thể đối với mình như vậy, những năm này nếu không phải hẳn liều chết liều sống làm việc, mạo hiểm lên núi đi săn mấy lần thì mới hơi có tiền. Nếu không cuộc sống của hẳn thật sự rất khổ sở, nhớ ngày đó lúc hẳn mới ra ở riêng cũng không cầm được bao nhiêu thứ, thứ tốt trong nhà toàn bộ bị đại ca này chiếm đi. Hẳn ta còn dám nói bọn họ là huynh đệ tốt.

Vương Đại Xuyên nói: “Ta nghe nói mấy ngày nay các người đang giúp người ta thu mua thịt heo, các người bỏ tiền ra thu, lại bán giá cao cho người khác, vậy khẳng định là buôn bán lời không ít nhỉ? Đệ nói đệ có chuyện tốt thế này sao không nói với đại ca, chúng ta dù gì cũng là thân nhân, người ăn thịt dù không phân cho ta thịt ăn cùng lắm thì ít nhất cũng cho ta húp miếng canh chứ? Còn đệ thì ngược lại, không nói với ta một tiếng nào, đây là muốn để cho mọi người đều biết rồi cười ta à.”

Vương Đại Sơn nghe xong thì nhũu chặt lông mày, nói: “Cười huynh thì da mặt của huynh cũng chỉ ít đi một tí thịt, quan hệ của chúng ta thế nào người trong thôn biết cả rồi, huynh đừng ở chỗ nói nói đến tình huynh đệ với ta. Còn có, ai nói cho huynh biết là chúng ta thu thịt heo bán cho người khác hả? Không có chuyện đó đâu, chúng ta chỉ giúp đỡ người khác thu mua thôi, chút tiền lợi nhuận này còn không đáng để huynh nhớ thương đâu.”

Người ở buồng trong cũng nghe thấy bọn họ nói chuyện, nghe được chuyện mà Vương Đại Xuyên nói thì toàn bộ đều cau mày, thầm nghĩ những ngày này bọn họ đều nói với mọi người là giúp đỡ người khác đánh xe kéo thịt heo, cũng không nói chuyện khác, làm sao mà Vương Đại Xuyên biết được chuyện bọn họ thu mua thịt heo rồi bán lại chứ? Là bọn họ nghe nói hay là bản thân hẳn đoán ra?

Tiêu Lê Hoa nhìn thoáng qua Tạ Hữu Thuận, bởi vì lúc trước chuyện bọn họ bán công thức cũng cần giữ bí mật nhưng cuối cùng người khác cũng biết, hiện tại chuyện này bị người khác biết rõ cũng không phải kỳ lạ gì, thiên hạ thật sự là không có bức tường nào không lọt gió.

Vương Đại Xuyên nói: “Nhị đệ, trước kia chúng ta cùng từng đánh nhau qua, nhưng cho dù đánh nhau nào loạn thế nào thì chúng ta cũng là huynh đệ ruột thịt, nói cho cùng thì không phải đều cùng náo sao? Nếu là ta có cách kiếm tiền thì nhất định sẽ nói với đệ, mà nếu đệ có cách kiếm tiền thì cũng nên nói với ta chứ. Ta nghĩ chính là như vậy, nhưng bây giờ đệ lại làm cùng người ngoài, thật là khiến lòng ta khó chịu.”

“Cái gì mà người ngoài chứ, mấy người Hữu Thuận và Khánh Phong đều là huynh đệ của ta cả. Đại ca, nếu huynh không còn việc gì nữa thì đi đi, chúng ta thật sự chỉ làm công cho người ta kiếm chút tiền thôi, một ít tiền này huynh còn không để vào mắt đâu.”

“Đệ đừng có gạt ta, ta biết rõ các người phát tài rồi, các người ở chỗ này uống rượu ăn thịt chứ gì?”

Mùi của Vương Đại Xuyên rất thính, ngửi thấy mùi thơm của món thịt hầm cách thủy, cũng ngửi được mùi rượu trên người Vương Đại Sơn.

Tạ Khánh Phong ở bên trong vén rèm đi ra, xụ mặt nói: “Huynh đệ chúng ta vất vả một tháng đi đưa hàng cho người ta, người ta cho chúng ta một ít thịt heo, chúng ta không biết chia thế nào, chẳng lẽ không thể cùng ăn một bữa hay sao? Người muốn ăn thì về nhà bảo vợ của người mua mà ăn! Đừng tưởng rằng Đại Sơn còn gọi người một tiếng đại ca mà người có thể đi nói lung tung. Mau đi nhanh đi, đừng quấy rầy chúng ta ăn cơm.”

Tạ Khánh Phong nói xong thì nắm một tay thành quyền, ma sát với tay còn lại, nhìn nhìn Vương Đại Xuyên, như thể là nếu hẳn còn dám nói lời nào không dễ nghe nữa thì sẽ vung mạnh nắm đấm.

Vương Đại Xuyên không dám nói gì, Vương Đại Sơn sẽ không ra tay độc ác với hắn, nhưng Tạ Khánh Phong thì dám làm vậy, vốn là Tạ Khánh Phong cũng từng đánh hắn rồi, nên trong lòng hắn vẫn có chút e sợ Tạ Khánh Phong.

“Đi thì đi, kiếm được tiền thì quên huynh đệ, các người thật đúng là tốt!” Vương Đại Xuyên vừa đi ra ngoài vừa nói, Vương Đại Sơn đi ra theo, hắn đóng cửa xong thì quay lại, trở về tiếp tục ăn uống.

Bởi vì Vương Đại Xuyên đến nên mọi người lại thảo luận chuyện này, ai cũng cảm thấy Vương Đại Xuyên không kiếm được chỗ tốt thì chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ như vậy, nói không chừng hắn ta biết thì người khác đều đã hoài nghi bọn họ, nên đều cảm thấy phòng cái gì cũng không thể phòng việc kiếm tiền lại bị người ta theo dõi. Cuối cùng mọi người thương lượng đến thương lượng đi, đều nói đến lúc đó có chết cũng không nhận, người khác có đoán cũng vô dụng, nếu như có người có thể chỉ ra, vậy thì bọn họ cũng sẽ biết rõ rốt cục là ai bán đứng bọn họ.

Người của năm nhà ăn cơm xong còn nói chuyện thêm chút nữa rồi mới tự về nhà của mình.

Sau khi Vương Đại Xuyên rời khỏi nhà Nhị đệ thì càng nghĩ càng thấy tức, hắn biết rõ lần này Nhị đệ không phải đi làm công cho người khác mà là tự mình buôn bán, cho dù không biết lúc này có bao nhiêu lợi nhuận, nhưng mà hắn đoán chừng là không ít, bởi vì lần này có mấy người Tạ Hữu Thuận cùng làm chung, chuyện hai phu thê Tạ gia kia biết kiếm tiền là chuyện mà toàn thôn đều biết, bọn họ khổ cực đi sớm về tối như vậy, nói không kiếm tiền thì đánh chết hắn cũng không tin!

Chẳng qua đồ mất thì đồ mất, Vương Đại Xuyên cũng không thể nào đoạt được tiền trong tay đệ đệ, Nhị đệ kia còn biết đánh người hơn hắn, nhưng hắn cũng không muốn bọn họ kiếm được tiền rồi vui vẻ như vậy, hắn muốn bọn họ thêm ngọt ngát, để cho bọn họ biết rằng khiến mình chịu tội là không được. Vương Đại Xuyên nghĩ như vậy nên không đi về nhà mà quẹo qua nhà của Tạ Khánh Thu.

Ngày hôm sau cả nhà Tạ Hữu Thuận đều dậy trễ, sau khi thức dậy cũng nằm ý trong chăn nói chuyện phiếm, đợi đến lúc trời sáng rõ thì mới ngồi dậy. Sau khi rửa mặt xong Tiêu Lê Hoa đi làm điểm tâm, nấu cháo bắp rồi luộc trứng gà, hâm nóng bánh mì trưa hôm qua còn lại, cắt thêm dưa muối, sau đó mới gọi cả nhà ăn cơm. Chờ ăn cơm xong, Tạ Hữu Thuận lại cho dê trâu gà thỏ ở hậu viện ăn, Tiêu Lê Hoa ngồi trên giường gạch cầm que gỗ dạy cho hai con trai tính toán cơ bản.

“Thạch Đầu, Mộc Đầu, hai con phải học cho tốt, đợi các con học xong cái này thì nương sẽ dạy các con viết chữ, như vậy đến khi các con đến trường thì đã có căn bản rồi.”

Tiêu Lê Hoa vuốt đầu của các con rồi nói, tuy không có ý muốn cho hai con làm quan, nhưng nàng cũng hi vọng các con biết chữ, tốt nhất là thi được tú tài, chí ít có được công danh có thể miễn thuế đất, có thể được chút ít tiền lương thực, quan trọng nhất là coi như đến công đường cũng không cần quỳ xuống.

Mộc Đầu cầm trong tay một que gỗ nháy mắt nói: “Nương, cái gì là căn bản?”

“Căn bản giống như là rễ của đại thụ, chúng ta giúp cho rễ của đại thụ vững chắc thì đại thụ mới có thể không ngã, sau đó chậm rãi cao lên.” Tiêu Lê Hoa vuốt vuốt đầu của Mộc Đầu.

Mộc Đầu ngẩng ngẩng đầu lên cọ xát vào lòng bàn tay của Tiêu Lê Hoa, làm nũng nói: “Nương, chúng con là cây con có đúng không?”

Tiêu Lê Hoa cười tủm tỉm nói: “Đúng rồi, Mộc Đầu chính là cây giống của nương đó.”

Thạch Đầu gật gật đầu nói: “Nương đang giúp chúng con cắm rễ xuống mặt đất, sau này tiên sinh có tưới cho chúng con bao nhiêu nước thì chúng con cũng sẽ không ngã. Nương, có phải như vậy không?”

Tiêu Lê Hoa bị lời nói của Thạch Đầu trêu chọc đến nở nụ cười, nhưng lại cảm thấy con nói rất đúng, hôn một cái lên ót của con rồi nói: “Đúng, Thạch Đầu nói đúng lắm.”

Sau khi Tạ Hữu Thuận bận rộn xong trở về nhà chính rửa tay, nghe được tiếng cười của bọn họ ở bên trong, trên mặt hắn cũng lộ ra vẻ tươi cười, hắn định rửa tay xong thì sẽ vào trong ở cùng một chỗ với họ, chợt nghe bên ngoài cửa lớn có người gõ vang, tiếng đập còn rất gấp. Trương Liên Hương ở bên ngoài lớn tiếng gọi bọn họ. Tạ Hữu Thuận vội vàng đi ra mở cửa.

“Người nhanh chóng đi đến nhà của Khánh Phong huynh đệ đi! Đã xảy ra chuyện rồi! Cả nhà tên Tạ Khánh Thu khốn kiếp kia chạy đến náo loạn, Ngọc Nương bị tức giận té xỉu rồi!”

“Ta sẽ đi ngay, tâu nói với vợ của ta một tiếng đi!”

Tạ Hữu Thuận nghe xong biết rõ đây là đại sự, cũng không trở về phòng nữa, trực tiếp chạy đi luôn, nhà của Tạ Khánh Phong ở ngay trước nhà hắn, rất nhanh là đến rồi.

Tiêu Lê Hoa nghe được động tĩnh cũng chạy ra, biết rõ là chuyện gì xảy ra cũng gấp gấp, để cho hai hài tử ở nhà trông coi, nàng với Trương Liên Hương cùng chạy đi trước. Đợi các nàng chạy đến thì thấy được cửa lớn nhà Tạ Khánh Phong mở ra, một lão bà từ đang chạy ra ngoài, đó là Trương thị, mẫu thân của Tạ Khánh Phong. Bà ta vừa chạy chậm vừa mắng chửi hùng hổ với bên trong, nhưng cũng có thể nhìn ra bà ta đang hoảng hốt.

Trương Liên Hương lớn tiếng nói: “Trương thâm tử, sao ngài đi vội vã như vậy? Vừa mới khiến con đau giận ngắt đi, bây giờ muốn bỏ chạy sao?”

Trương bà tử có chút chột dạ nói: “Đó là do thể cốt nạng ta yếu ớt, đâu có gì liên quan đến ta chứ? Một tiểu bối như ngươi sao lại nói chuyện với ta như vậy? Ngọc Nương biến thành như vậy đều là học cùng các người đó!”

Tiêu Lê Hoa nói: “Nếu Ngọc Nương có thể học tập được một nửa của chúng ra thì cũng sẽ không bị tức đến ngất đi đâu. Ngươi không phải thương yêu tiểu nhi tử kia của ngài nhất sao? Bọn họ đi đâu mất rồi? Không phải là để ngài lại một mình rồi chạy mất rồi chứ?”

Sắc mặt của Trương bà tử đỏ trắng đan xen, Tiêu Lê Hoa nói không sai, hai người kia đã chạy trước rồi.

Trương Liên Hương lôi kéo tay của Trương bà tử đi vào trong, nói: “Hôm nay ngài đã đến rồi thì đừng đi vội, đợi khi nào Ngọc Nương tỉnh lại thì ngài hãy đi! Nói thể nào ngài cũng là mẹ chồng, tới đây một lần cũng không dễ dàng, đi nhanh như vậy làm gì? Chờ nhi tử tốt kia của ngài đến đón ngài đi!” Nói xong cũng mặc kệ Trương bà tử có nguyện ý hay không, dùng sức kéo bà ta về.

Tiêu Lê Hoa để bọn họ dây dưa với nhau, nằng chạy vào xem Ngọc Nương, chỉ thấy Ngọc Nương nằm ở trên giường gạch, Tạ Khánh Phong đang ở bên cạnh trông coi nạng ấy, Tạ Hữu Thuận không ở đây, đoán chừng là đi mời lang trung rồi.

Tiêu Lê Hoa an ủi Tạ Khánh Phong hai câu, sau đó cũng nhìn xem Ngọc Nương, thấy sắc mặt Ngọc Nương tái nhợt, thăm nghĩ thân thể của nạng ấy thật sự quá yếu, sau này phải để nạng ấy rèn luyện một chút, nếu thể thân như thế thì làm sao mà mang thai sinh con?

Một lát sau Tạ Hữu Thuận dẫn lang trung đến, lang trung bắt mạch cho Ngọc Nương, nhắm mắt lại trầm ngâm cả buổi, khiến mấy người đều cảm thấy lo lắng, nhưng lại không dám quấy rầy, sợ hấn không bắt mạch được.

“Triệu lang trung, ngài mau nói gì đi, bình thường cũng không thấy ngài xem mạch lâu như vậy, chẳng lẽ thấy con trai lớn của ta sống tốt nên định lấy nhiều tiền xem bệnh của hấn sao?” Trương bà tử kêu lên, bà ta bị Trương Liên Hương kéo lại không cho đi, hiện tại đứng ở đây vô cùng chột dạ.

Triệu lang trung mở mắt ra nhìn thoáng qua Trương bà tử, xoay mặt nhìn Tạ Khánh Phong cười nói: “Chúc mừng, chúc mừng, là hi mạch.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 70: Tam phòng báo tin

Sau khi Ngọc Nương thành thân được vài năm thì rốt cục cũng mang thai, đây là đại hi sự, chỉ có điều quá trình phát hiện ra thật sự không khiến người ta vui mừng được.

Triệu lang trung nói Ngọc Nương bị động thai khí nên cần phải uống thuốc an thai, còn phải nằm ở trên giường nghỉ ngơi đến khi thai ổn mới được, phải chờ đến đầy ba tháng.

Tạ Khánh Phong nói cảm tạ không ngớt, không chỉ trả phí xem bệnh mà còn cho cả tiền mừng, để người khác giúp đỡ hấn tiền Triệu lang trung đi, hấn ở lại bên người Ngọc Nương, lúc này Ngọc Nương đã tỉnh lại, nghe nói mình mang thai thì kích động đến nổi nước mắt rơi không ngừng, mặt của Tạ Khánh Phong cũng đỏ lên.

Tiêu Lê Hoa cười nói: “Tốt rồi, các người đừng khóc nữa, không tốt cho thân thể, cần phải cười thường xuyên thì mới có thể sinh ra em bé có thân thể khỏe mạnh. Nếu không đến lúc đó lại sinh ra một đứa nhỏ thích khóc, các người sẽ đau lòng chết.”

Ngọc Nương nghe xong thì lập tức không còn nước mắt, vừa rồi nạng vừa khóc vừa cười, hiện tại không khóc nữa, trên mặt đều là vẻ tươi cười, đặt tay lên bụng, trong miệng đang thì thầm cái gì đó, đoán chừng là đang nói chuyện với hài tử trong bụng.

Vừa rồi Trương bà tử nhìn thấy Tạ Khánh Phong kín đáo đưa cho Triệu lang trung một khối bạc nhỏ, thoát nhìn là rất nhiều tiền, trong nội tâm thầm mắng phá gia chi tử, mời lang trung mà lại dùng nhiều tiền như vậy, có tiền tại sao lại không cho mình chứ? Bà đến đây là để hỏi có phải con trai trưởng kiếm được nhiều tiền hay không, con trai trưởng còn không thừa nhận, bây giờ nhìn thấy hấn vừa ra tay là một khối bạc, hào phóng như vậy, còn dám nói không kiếm được nhiều tiền, đánh chết bà ta cũng không tin!

Trong miệng Trương bà tử nhẹ giọng lầm bầm, để cho Tiêu Lê Hoa nghe được, nạng nhũ mảy lại, Ngọc Nương cuối cùng cũng mang thai, nạng còn vui mừng thay Ngọc Nương, nạng rất thích nữ tử ôn nhu chất phác giống Ngọc Nương, cảnh ngộ của nạng ấy cũng khiến nạng nhớ đến bản thân mình đời trước. Đời trước, Tiêu Lê Hoa là bị mẹ chồng làm hại mà mất đứa bé, hiện tại Ngọc Nương cũng bị mẹ chồng làm hại là bị động thai khí, bà mẹ chồng này còn không biết hối cải mà còn đứng ở đây nói mấy lời vô dụng, nạng là một người đứng ở ngoài xem cũng có chút tức giận.

Tiêu Lê Hoa hừ một tiếng nói: “Trương bà tử, ngài làm hại Ngọc Nương xem chút nữa là mất đi hài tử không dễ gì mà đến này, không biết hối cải mà còn ở đây nói mấy lời không liên quan như vậy, ngài có tim hay không vậy? Có phải là ngài ngóng trông Khánh Phong huynh đệ đoạn tử tuyệt tôn thì ngài mới vui vẻ hay không? Ngài còn là mẹ ruột sao?”

Trương bà tử ngượng ngùng nói: “Sao ta lại không phải mẹ ruột chứ? Nếu không phải mẹ ruột thì có thể nuôi hấn lớn như vậy còn cưới vợ cho hấn sao? Kết quả hấn vừa cưới vợ thì quên nương. Vốn là Ngọc Nương cũng coi như trung thực nghe lời, cũng bởi vì ở cùng một chỗ với người có thể làm âm ỉ

như người mới thay đổi đó, làm hại con trai trưởng phân nhà với ta, bây giờ người còn châm ngòi chúng ta, người đang rắp tâm gì vậy?”

Trương Liên Hương đứng chắn ở cửa vào là không muốn để cho Tiêu bà tử chạy mất, muốn để bà ta thấy bản thân đã làm ra chuyện tốt gì, nếu thực sự xảy ra chuyện cũng dễ đổi chất, kết quả là Trương bà tử làm hại con dâu động thai khí mà còn không cảm thấy áy náy chút nào, càng không có vẻ vui mừng, chỉ lo nhớ đến tiền, còn trách Tiêu Lê Hoa, nàng cũng không nhịn được nữa rồi.

“Trương bà tử! Nhà bà phân nhà là bởi vì bà không quan tâm đến mệnh của con trai trưởng nhà bà đó, để cho hắn phải đi phục lao dịch, còn trách móc người khác được sao? Bà vốn luôn trách Ngọc Nương không mang thai được, bây giờ nàng đã có mang rồi mà ta thấy bà cũng rất mất hứng đó thôi, có phải bà căn bản không muốn nàng ấy mang thai hay không, muốn để hai người họ kiếm tiền làm trâu làm ngựa cả đời cho nhà các người sao?”

“Người nói vậy bạ gì đó? Ta nào có nghĩ như vậy chứ?” Trương bà tử nói, vẫn mạnh miệng như cũ.

Trương Liên Hương đặt một tay lên eo rồi nói: “Hừ, đừng cho là ta không biết bà đã từng nói để cho con dâu nhỏ kia của nhà bà sinh nhiều con trai để làm con thừa tự cho phu thê Ngọc Nương, còn không phải là muốn buộc hai người bọn họ cả đời hay sao? Đáng tiếc là Khánh Phong huynh đệ không ngu xuẩn như bà nghĩ, hắn ra ở riêng rồi! Hiện tại Ngọc Nương lại mang thai, bọn họ có kiếm được nhiều tiền hơn nữa thì tiền đó cũng là của con bọn họ, bà đừng nghĩ thay con trai út kia của bà nữa!”

Ngọc Nương nghe thấy những lời này thì bàn tay đang đặt trên bụng bỗng nặng hơn, sau đó lại nhanh chóng nghĩ đến, trước kia mẹ chồng cũng từng nói qua chuyện con thừa tự này... lúc ấy trong lòng nàng đã cảm thấy khó chịu rồi.

Trong lòng Tạ Khánh Phong cũng không thoải mái lắm, năm đó nương của hắn cũng từng nói những lời này, hắn còn nghĩ là do nương thấy hắn chưa có con nên sốt ruột, cũng là vì nghĩ cho hắn, nhưng về sau hắn lại biết rõ ý nghĩ của nương, nương không phải là vì hắn, chỉ vì đệ đệ của hắn thôi. Hắn từ đó làm con thừa tự nói cho cùng vẫn ở cùng cha mẹ ruột, nếu thật sự không ra ở riêng thì thật sự sẽ giống như Trương Liên Hương nói, hai người bọn họ sẽ phải làm lưng vát và cả đời để làm trâu làm ngựa cho Nhị đệ mà thôi. Bây giờ thấy nương không hề cao hứng một chút nào khi biết hắn được làm cha, hắn càng thêm xác định điểm này.

Tạ Khánh Phong nghĩ nương thật sự là quá bất công rồi, thiên vị từng chút một.

Trương bà tử bị Trương Liên Hương nói toạc ra tâm tư nên thấy xấu hổ, lại nhìn nhìn sắc mặt của con trai, chính là muốn ngồi trên mặt đất khóc rống, nhưng còn chưa ngồi xuống thì Tạ Khánh Phong đã nói với bà.

“Nương, nếu là người dám khóc lóc ồn ào, hù đến hai từ trong bụng Ngọc Nương thì về sau cũng đừng nhận đứa con trai như con nữa.”

“Con trai cả! Sao con lại nói chuyện với ta như vậy?”

“Nương, người trở về đi, về sau chuyện hiếu kính con sẽ đúng hạn đưa đến cho người, người cũng đừng đến nhà con nữa. Người cũng không được náo loạn, nếu người lại náo loạn, con sẽ tìm Tạ Khánh Thu tính sổ.”

Tạ Khánh Phong nhìn Trương bà tử, hắn đã sớm biết nương bất công, cũng không thương gì hắn, hắn chỉ muốn để bà ấy không được đến quấy rầy vợ và con của hắn thôi.

Trương bà tử thấy sắc mặt của con trai trưởng thì không dám náo loạn nữa, xám xịt bước đi, về đến nhà lại giữa cho con út một trận, trách bọn họ ném mình lại chạy đi trước. Tạ Khánh Thu nói Tạ Khánh Phong không dám đánh nương nhưng lại dám đánh hắn, hắn đương nhiên phải chạy trước rồi, sau đó lại dỗ Trương bà tử một phen, miệng hắn ngọt nên chỉ dùng năm ba câu là đã dỗ bà ta nguôi giận.

“Nương, người nói có phải đại ca đã phát tài hay không?” Tạ Khánh Thu còn nhớ thương chuyện này.

Trương bà tử nói: “Hừ, cho dù không phát tài thì trong tay nó cũng có tiền, hôm nay nó cho Triệu lang trung một khối bạc lớn! Lúc này mới ở riêng chưa được bao lâu mà nó đã sống tốt như vậy rồi, vậy mà chỉ hiếu kính cho ta có chút ít, thật là bất hiếu! Tất cả đều do mấy người Vương Đại Sơn và Tạ Hữu Thuận chống lưng cho nó!”

Tạ Khánh Thu nói: “Nương, chuyện hôm nay không thể cứ để yên như vậy a, nếu cứ như vậy thì thanh danh của nhà chúng ta sẽ không dễ nghe đâu!”

Trương bà tử nghe xong thì thấy cũng đúng, bây giờ người trong thôn đều nói bà ta bất công, không ít người còn không muốn tiếp xúc với bà ta, nếu lại truyền ra tin bà ta khiến con dâu động thai khí thì chuyện sẽ càng nghiêm trọng hơn. Con người bà ta đảo một vòng, nói với Tạ Khánh Thu mấy câu.

Một buổi sáng trời qua, đến buổi chiều thì trong thôn truyền ra tin mấy người Tạ Hữu Thuận cùng đi thu mua thịt heo không phải là làm công cho người ta mà là đang buôn bán, nói bọn họ lời rất nhiều tiền, nói có bằng có chứng. Mọi người cũng không biết rõ bọn họ đã đi đến bao nhiêu thôn, thu mua được bao nhiêu heo, cũng không biết chênh lệch giá khi bọn họ đã mua bán thịt heo là bao nhiêu, chẳng qua bọn họ đều nhớ cả, thậm chí đại khái đã cảm thấy đó thật.

Trong nhà cũ Tạ gia thì rất náo nhiệt.

Trong nhà chính Tạ gia, cả nhà đang ngồi cùng một chỗ, tất cả mọi người đều nhìn Tạ Hữu Thái và Tử thị.

“Nhị ca, các người đã bận việc hai mươi ngày, mỗi ngày đi được ít nhất một thôn, một thôn thì có bao nhiêu con heo đây? Nếu các người bán thịt heo cho người khác thì một cân lợi nhuận được bao nhiêu tiền, tổng cộng các người đã kiếm được bao nhiêu tiền? Mỗi người các người ít nhất cũng kiếm được một hai trăm lượng đúng không? Có chuyện tốt như vậy sao ngại và Tử đệ lại không gọi chúng ta?!”

Những người còn lại đều nhao nhao chỉ trích hoặc là bắt nạt nhìn lại.

Uông thị nói: “Đúng vậy đó, lão nhị, con khiến ta thất vọng quá rồi, không nghĩ đến con lại không suy nghĩ vì người nhà như vậy.”

Tạ Sinh Tài hút một hơi thuốc rồi nhìn con thứ hai nói: “Lão Nhị, con và Tứ đệ của con rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Cha biết rõ con không phải là người chỉ nghĩ cho mình, con nói thật ta nghe.”

“Cha, chắc ngài đã nghe nói chuyện xảy ra ở nhà của Khánh Phong huynh đệ rồi, Tạ Khánh Thu không chiếm được lợi ích, lại bởi vì Trương bà tử làm cho Ngọc Nương động thai khí, nên hai nhà cáu kỉnh với nhau, người nói chúng con buôn bán lời nhiều tiền cũng là bọn họ, bọn họ truyền những lời này ra là không muốn để người khác nói nhà bọn họ không tốt, nhưng lời kia sao có thể tin chứ.”

Tứ thị không đợi Tạ Hữu Thái trả lời đã nói thay hắn, nàng biết rõ việc này là không thể nói thật, nếu để nam nhân nhà mình nói dối rồi khiến hắn không thoải mái, chỉ bằng để nàng nói.

“Cha, ngài cũng muốn nhà chúng ta náo loạn như nhà bọn họ sao? Gia hòa vạn sự hưng (cả gia đình hòa hợp thì mọi chuyện sẽ như ý), chúng ta cũng không thể học bọn họ được.”

“Vợ nhà Hữu Thái nói đúng, gia hòa vạn sự hưng.”

Tạ Sinh Tài cảm thấy Tứ thị nói có lý, hơn nữa một câu kia khiến ông suy nghĩ lại, việc này không thể truy cứu nữa, lại truy cứu thì cả nhà sẽ bất hòa, ông cũng không muốn trong nhà náo loạn. Tuy nhiên nghĩ đến hai người lão Nhị và lão Tứ cũng thật sự kiếm được tiền, lại không muốn nói với lão Đại và lão Tam, nhưng ông lại không muốn quản, ít nhất lão Tứ vẫn quan tâm đến lão Nhị, lão Đại và lão Tam không tốt với nó, ông cũng mặc kệ không thể buộc con trai mình được.

Tạ Hữu Khanh và Phương thị liếc nhau, trong lòng hai người đều rất hứng, thầm nghĩ hiện tại cha càng ngày càng bất công.

Tạ Hữu Hòa và Lý thị lại bắt đầu nói trong nhà khổ thế nào.

Tạ Sinh Tài nhìn bọn họ rồi nói: “Ai bảo các ngươi không biết làm người, đáng đời! Nếu ta là lão Tứ thì cũng sẽ không làm việc với các ngươi đâu! Các ngươi muốn phát tài thì sau này hãy hòa thuận với huynh đệ nhà mình một ít, để cho lão Tứ tha thứ cho các ngươi, đây mới là đúng đắn! Được rồi, việc này dừng ở đây, không ai được tìm lão Tứ gây phiền phức, nếu là dám đi náo loạn thì trước tiên cứ bước qua cửa ải của ta đi đã!”

Tạ Sinh Tài đứng lên đi vào buồng trong.

Uông thị thấp giọng mắng một câu lão đầu chết tiệt, nhưng bà cũng để mọi người tản đi, hiện tại trong nhà Tạ Hữu Thuận càng ngày càng có tiền, bà cũng không muốn quá đắc tội đứa con trai này.

Người của đại phòng và tam phòng đều rất phiền muộn, hai người Tạ Hữu Khanh và Phương thị đi đến nhà Tạ Hữu Thuận dò ý, tất nhiên cũng không nhận được lời nói thật lòng, bọn họ đành phải nói nếu lần sau Tạ Hữu Thuận có biện pháp kiếm tiền thì nhất định phải nói bọn họ. Phu thê Tạ Hữu Hòa bởi vì đắc tội Tạ Hữu Thuận nên bây giờ ngay cả cửa nhà cũng không vào được, phu thê hai người ở trong phòng nói chuyện.

Lý thị nói: “Đương gia, ngày mai ông đi gặp Như Ý, nói với nàng Tứ tẩu tốt kia của nàng khẳng định lại bán công thức cho người khác rồi, để cho nàng ấy nhắc nhở Cao gia. Hừ, không cho chúng ta kiếm tiền, chúng ta sẽ không để bọn họ kiếm tiền dễ dàng được!”

Tạ Hữu Hòa gật đầu, nghĩ đến việc gặp Như Ý, ít nhất có thể kiếm được chỗ tốt từ Như Ý.

Sau khi Như Ý nghe xong chuyện này thì thiếu chút nữa là xé nát khăn tay, nàng nghĩ Tứ ca thật sự không để ý đến sống chết của nàng, nàng cho Tạ Hữu Hòa năm lượng bạc, để cho hắn đi về, nói với hắn về sau có chuyện gì thì nhớ đến nói cho nàng biết. Chờ hắn đi rồi, Như Ý lại đi tìm Cao Chính Bình, nói chuyện này lại cho hắn.

Cao Chính Bình cũng đang chú ý đến động tác của Hoa Hằng, biết rõ lại có quan hệ với Tiêu Lê Hoa, trong lòng của hắn cũng rất phiền muộn. Nhớ năm đó Tiêu Lê Hoa kia còn câu dẫn hắn, hắn căn bản không thèm nhìn đến, chỉ muốn lợi dụng nàng ta nhưng lại không thành công, sau đó lại bị hắn đánh ra phủ, không nghĩ đến bây giờ cư nhiên lại trở thành nhân vật có thể quyết định đến việc buôn bán của nhà hắn. Trong lòng hắn thầm nghĩ, sớm biết nữ nhân này có bản lĩnh như vật thì năm đó hắn nên thu nàng ta mới phải!

Cao Chính Bình đang nghĩ bản thân có nên tự ra mặt hay không, thời điểm đang do dự thì hắn lại nghe được một tin tức, tin tức này khiến hắn hạ quyết tâm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Lễ mừng năm mới

Edit: Trang Nguyễn

Beta: Tiểu Tuyền

Cao Chính Bình nghe người ta báo tin Triệu Lâm Đình đang chuẩn bị hôn sự, nhà gái không môn đăng hộ đối với nhà hán, chỉ là một thôn nữ bình thường, là Tiêu gia cô nương ở thôn Thảo Đầu, người đến nói tin tức kia cho hán cũng biết chuyện Tiêu Lê Hoa, tất nhiên cũng nói cho hán biết Tiêu Mai Hoa là muội muội của Tiêu Lê Hoa.

Cao Chính Bình nghĩ Tiêu Lê Hoa này thật đúng là có bản lĩnh, năm đó bản thân muốn gả thật tốt, kết quả lại không thành, bây giờ làm cho muội muội gả vô cùng tốt.

Triệu Lâm Đình và Hoa Hằng đều là người kinh thành, Cao Chính Bình ở kinh thành đã biết bọn họ, nói về Cao Chính Bình và Hoa Hằng còn có quan hệ họ hàng.

Di họ của Cao Chính Bình là kẻ thất của phụ thân Hoa Hằng, Hoa Hằng là nhi tử vợ cả lưu lại, là con trai trưởng, mối quan hệ như vậy khó có thể hòa hợp được, sự thật cũng chính là như thế. Di họ của Cao Chính Bình trăm phương ngàn kế muốn Hoa Hằng mất đi khả năng thừa kế, để cho hán nhận được tất cả gia tài trong nhà, cho nên những năm gần đây hán không ít lần tính toán Hoa Hằng, nhưng Hoa Hằng quá thông minh, toàn bộ đều thoát được.

Cao gia là Di họ Cao Chính Bình nâng đỡ lên, bởi vì có bà ấy, gia nghiệp nhà bọn họ mới càng ngày càng lớn mạnh như thế, chính bởi vì như vậy nhà bọn họ mới hỗ trợ gả bấy Hoa Hằng. Năm đó bọn họ muốn cho Hoa Hằng phát sinh chuyện đó cùng Tiêu Lê Hoa, đến lúc đó khi Hoa Hằng làm nhục nhà hoàn trong nhà thân thích, khiến cho Hoa lão gia chán ghét Hoa Hằng, tuy nhiên chuyện không thành.

Từ sau chuyện đó, Cao gia thấy cũng không còn tìm được cơ hội, mà trong mấy năm này Hoa Hằng cũng từ từ đem thù hạ và sản nghiệp lớn mạnh dần lên, hơn nữa suy nghĩ biện pháp để cho Hoa lão gia đồng ý để sản nghiệp chỉ thuộc về danh nghĩa của hán ta mà không thuộc về Hoa gia, chỉ thuộc về một mình Hoa Hằng, Hoa Hằng bắt đầu công khai đoạt mối làm ăn cùng Cao gia bọn họ, những món như trứng muối và trứng trà còn có món tương chấm gây chấn động. Năm nay việc buôn bán của bọn hán đã giảm xuống.

Nghĩ đến Hoa Hằng lấy được bí phương làm ra những món ăn mới mẻ kia đều từ Tiêu Lê Hoa mà ra, Cao Chính Bình buồn bực hận không được ngửa mặt lên trời thò dài, năm đó Tiêu Lê Hoa một lòng muốn leo lên giường của hán, kết quả lại làm cho bọn họ đuổi nàng ra khỏi cửa, nếu như năm đó hán không bởi vì muốn thiết kế Hoa Hằng đem Tiêu Lê Hoa giao cho hán ta, sau đó bởi vì chuyện này đuổi Tiêu Lê Hoa đi, nói không chừng nhìn một nữ nhân như vậy cố gắng leo lên giường hán, có thể hán sẽ thu nàng, như vậy không phải mấy bí phương có thể kiếm chút ít tiền đều là của Cao gia bọn họ rồi sao!

Trong lòng Cao Chính Bình rất buồn bực, mà càng khiến hán thêm buồn bực chính là Hoa Hằng lại cấu kết với Tiêu Lê Hoa, Tiêu Lê Hoa vào lúc Như Ý về nhà mẹ đẻ, dưới uy áp của người nhà chồng vẫn không chịu đem bí phương giao cho Cao gia bọn họ, nhất định vẫn còn hận Cao gia bọn họ, hoặc có lẽ Hoa Hằng nói xấu Cao gia bọn họ.

“Thật là nhìn người không thể nhìn bề ngoài, không nghĩ đến một con kiến giống như nha đầu đó bây giờ lại trở thành người trọng yếu như thế.”

Trong lòng Cao Chính Bình nghĩ, hồi tưởng lại tướng mạo của Tiêu Lê Hoa, đã nhiều năm như vậy hán đã sớm quên mất tướng mạo của Tiêu Lê Hoa, vẫn là lúc trước vội vàng gặp mặt ở Tú Trang, lúc ấy Tô Nguyên Xuân đề non, dưới lúc tức giận vậy mà hán nhớ kỹ tướng mạo Tiêu Lê Hoa, lớn lên cũng mi thanh mục tú, có điều nhìn thế nào cũng đều là nông phụ nhưng mang đến cho hán phiền toái lớn như thế.

Nếu như Tiêu Lê Hoa chỉ là một thôn phụ to gan lớn mật một lòng báo thù bình thường thì Cao Chính Bình sẽ ra tay độc ác để đối phó. Nhưng bây giờ hán đối với những thứ nàng biết rất là thêm thưởng, hơn nữa muội muội Tiêu Lê Hoa sẽ gả cho Triệu Lâm Đình rồi, nhà Triệu Lâm Đình cũng là người kinh thành, cũng không kém so với Hoa gia, vì di họ, hán cũng không thể đắc tội Triệu Lâm Đình. Cho nên muốn vẫn phải dĩ hòa vi quý, hiện tại em gái Như Ý của chồng Tiêu Lê Hoa vào cửa Cao gia bọn họ, nhất định cũng xem như cũng có dây mơ rễ má, cũng không tin sau này bọn họ không thể dụ dỗ nàng giao ra bí phương.

Sau khi suy đi nghĩ lại Cao Chính Bình liền đi đến phòng của Như Ý.

Tô Nguyên Xuân tức giận đập vỡ một bộ trà cụ thượng hạng, nhìn về phía sân Như Ý mắng, hoàn toàn không có một chút bộ dáng tôn quý.

Tô Nguyên Xuân thu mua người bên cạnh Cao Chính Bình, người đó truyền lời đến, nàng mới biết được tại sao Cao Chính Bình đi đến nơi của Như Ý, nàng càng thêm tức giận, ban đầu nàng mang thai hài tử của Cao Chính Bình, nhưng lại bị sảy thai, nếu như không sảy thai, nàng nhất định sinh được con trai trưởng cho Cao gia rồi, cũng sẽ không giống như bây giờ bị lang trung nói thân thể suy yếu cần phải cẩn thận nuôi dưỡng thân thể, cũng không cần lúc nào cũng lo lắng nữ nhân khác mang thai hài tử trước.

Tô Nguyên Xuân nghĩ tất cả đều do tỷ muội Tiêu gia kia làm hại, nếu không phải tại các nàng thì nàng làm sao không có hài tử, hiện tại các nàng lại trôi qua hạnh phúc như vậy, một phát tài, một gả cho lang quân như ý, cũng bởi vì các nàng để cho Như Ý kia làm thấp, để tiện, người đắc ý, trong lòng nàng nghĩ nhất định không thể bỏ qua cho họ.

Lúc này Như Ý cũng không cao hứng, vốn thấy Cao Chính Bình đến thường xuyên nơi này của nàng, nàng thật cao hứng, cho rằng mình làm cho người thích, kết quả biết chuyện Tiêu Mai Hoa sắp gả cho Triệu Lâm Đình, nàng ta giận suốt chút nữa ngắt đi.

Ban đầu Như Ý muốn gả cho Triệu Lâm Đình mới ở Đại Bi tự thiết kế cạm bẫy, kết quả tự mình hại mình khiến bản thân mất trong sạch về tay Cao Chính Bình, mà sau đó nàng ta biết bởi vì Mai Hoa giúp Triệu Lâm Đình, nàng ta mới trả thù nàng ấy, tuy nhiên chuyện không thành công, còn bị Tứ ca

dạy dỗ một trận.

Hiện tại Tiêu Mai Hoa lại gả cho Triệu Lâm Đình, Như Ý cảm thấy cổ họng giống như buồn bức muốn phun một búng máu, nàng ta nghĩ mình muốn vản tính toán cuối cùng lại dặt dầy tơ hồng cho Tiêu Mai Hoa cùng Triệu Lâm Đình!

“Ta tuyệt đối không để các người sống dễ chịu đâu!!”

Trong lòng Như Ý giận sôi gan, gần đây bàn tay được bảo dưỡng tinh tế nắm chặt thành quyền đến nổi lộ rõ gân xanh trên đó.

Cuộc sống ở nơi này, dưới tình huống có người vui cũng có người buồn trôi qua vô cùng nhanh, đảo mắt đã đến lễ mừng năm mới rồi. Năm nay thời điểm năm mới đến rất lạnh, trận tuyết kia rơi đầy khắp nơi lại rơi xuống thêm một trận tuyết nữa, khiến cho cả một vùng đất còn chưa kịp tan đã một lần nữa bị kín bằng một tầng tuyết trắng, có điều mọi người đã thành thói quen.

Thoáng chốc đã đến hai mươi tháng chạp, mọi người lại bắt đầu chuẩn bị các loại hàng tết, bắt đầu có không khí mừng năm mới.

Thỏ nhà Tạ Hữu Thuận rất biết sinh, mấy ngày nay sinh không ít, sau khi nuôi lớn trừ để lại ăn, toàn bộ đều bán đi, coi như kiếm được một khoản tiền nhỏ, để cho mọi người nhìn qua rất là hâm mộ, đều nghĩ sau này bắt được thỏ cũng muốn nuôi. Trước kia bọn họ cũng có người bắt thỏ về nuôi, nhưng không dễ nuôi sống, bọn họ đều học hỏi Tạ Hữu Thuận làm sao nuôi thỏ. Tạ Hữu Thuận đáp ứng, Tiêu Lê Hoa đã sớm nói phải giúp người trong thôn làm giàu, miễn đồ mất bọn họ.

Mọi người trong thôn vô cùng cao hứng, cảm thấy bọn người Tạ Hữu Thuận là người tốt, vốn trong thôn có lời đồn đãi nói Tạ Hữu Thuận bọn họ bán thịt heo phát tài, bọn họ còn có chút đồ mất, nghĩ đến hai người họ mua thịt heo của bọn họ rồi bán ra giá cao, như thế là chiếm lợi của bọn họ, nhưng bởi vì bọn họ giúp đỡ sửa cầu trong thôn, cho dù trong lòng có chút chán ghét cũng sẽ không nói. Bây giờ một chút không vui này đã mất ráo, đợi đến khi nghe Tạ Hữu Thuận nói với bọn họ Vị Hương Lâu quyết định sau này sẽ đặc biệt thu mua heo từ thôn bọn họ, bọn họ nuôi bao nhiêu con thì thu mua bấy nhiêu con. Trong lòng mọi người cao hứng thế nào khỏi phải bàn cãi.

Bởi vì nghe tin tức tốt như thế, trên mặt mọi người vui mừng càng ngày càng nhiều.

Trong lòng Tiêu Lê Hoa muốn tất cả mọi người trong thôn đều có thể kiếm được một số bạc, đến lúc đó có thể ăn no mặc ấm, cũng sẽ không vì nhìn thấy nhà nàng ăn no mặc ấm mà bọn họ hâm mộ lẫn ghen tỵ với hận. Phần lớn người trong thôn đều chất phác thiện lương, chỉ có mấy vị cực phẩm như thế, chỉ cần không đề ý đến mấy người kia, nàng ở chỗ này cùng người trong thôn chung đụng cũng xem như hòa hợp, trôi qua rất hài lòng, nàng cũng không muốn bởi vì tiền bạc cùng mọi người sinh ra khoảng cách.

Tiêu Lê Hoa đi ở trên đường không ngừng có người chào hỏi với nàng, nàng đều nhất nhất cười nói, nghĩ cuộc sống như vậy trôi qua có nhiều điều thú vị.

Tạ Hữu Thuận mua một miếng đậu hủ lớn trở về, Tiêu Lê Hoa đem đậu phụ đặt ở bên ngoài, rất nhanh đã đông lạnh lại, mùa đông là thời điểm ăn đậu phụ đông tốt nhất, đến lúc đó toàn bộ nước canh đều thấm vào bên trong đậu hủ, khê cắn một cái sẽ bị phồng đầu lưỡi, Tiêu Lê Hoa thích ăn món này nhất.

Tiêu Lê Hoa để cho Tạ Hữu Thuận làm thỏ sạch, trừ giữ lại hai con cho nhà mình chưng ăn xào ăn, còn lại toàn bộ đều đem đi xông khói, đến lúc đó không chỉ có nhà mình ăn, còn có thể đem ra ngoài làm lễ mừng năm mới.

Từ thị đưa đến cho bọn họ câu đối và chữ phúc, hàng năm nàng sẽ về nhà mẹ đẻ cầm những món đồ này về, năm nay mang đến cho nhà Tạ Hữu Thuận một phần.

“Cám ơn tỷ, Nhị tẩu.”

Tiêu Lê Hoa nhìn những câu đối cùng chữ phúc đỏ rực rực kia, cảm kích nói.

Từ thị cười nói: “Cha ta biết các muội mang theo chúng ta kiếm tiền, ông ấy thật cao hứng, còn để cho ta thay ông nói lời cảm ơn các muội, nói các muội chiều có chúng ta. Ông viết cho các muội câu đối cùng chữ này là tốt nhất đấy.”

Thời gian chuẩn bị đón lễ mừng năm mới luôn trôi qua rất nhanh, chờ đi một lần chợ nữa, mua thêm đồ cần thiết, chuẩn bị thêm một chút, cũng đã đến năm.

Tiêu Lê Hoa để cho Tạ Hữu Thuận đem Lễ năm mới cho hai lão như mười cân gạo, mười cân bột mì, mười cân thịt heo, một con thỏ một con gà, một bọc đường trắng một bọc đường đỏ, hai hộp bánh, ngoài ra mỗi người còn có một bộ quần áo một đôi giày. Có thể nói vô cùng phong phú, ở thôn này cũng xem như đứng đầu rồi.

“Như thế nào lại chỉ có đôi giày? Các người buôn bán lời không ít tiền, sao chỉ đưa những thứ như gạo và mì này? Đưa một túi đến đây có thể tốn của các người hết bao nhiêu tiền. Còn có năm này cũng không cho bạc sao? Các người kiếm được mấy trăm lượng bạc, cho ta mười mấy hai mươi lượng cũng không nỡ sao?” Uông thị nói, bà ta chính là không chịu được cuộc sống trong tay không có tiền, tiền trong tay bà ta đã đưa hết cho nữ nhi, bây giờ không có trong lòng cảm thấy không yên.

Tạ Hữu Thuận xem như không nghe thấy, hẳn đều đã quen thái độ mẹ hắn luôn không hài lòng như thế.

Tạ Hữu Thái nói: “Nương, Tứ đệ cho đủ nhiều rồi, nếu đệ ấy còn cho nhiều hơn nữa thì thể diện của chúng con còn để ở đâu? Người cũng phải suy nghĩ cho chúng con một hai chữ. Đại ca, Tam đệ, các người nói có đúng hay không?”

Tạ Hữu Khang cười nói: “Nurong, năm nay nhĩ tử thật là không có tiền.”

Tạ Hữu Hòa không lên tiếng, dù sao muốn đòi tiền hấn cũng không có, nhưng hấn nghĩ đến để cho người khác ra tiền.

Uông thị tức muốn mắng chửi người, khiến cho Tạ Sinh Tài phải quát lên, gần sang năm mới ông cũng không muốn nghe bà ồn ào, lúc này Uông thị mới yên tĩnh trở lại, nhìn y phục Tiêu Lê Hoa làm, lại bắt đầu bắt bẻ cách thù thù của nàng, nói là lãng phí vải.

Tạ Hữu Thuận không muốn nghe nữa, nói với Tạ Sinh Tài mấy câu rồi đi trở về.

Đêm giao thừa người một nhà ăn bữa cơm đoàn viên, cũng không có chuyện gì xảy ra, sau đó ngày mừng một đầu năm đi thăm viếng các nhà, ngày mừng hai đa phần mọi người đều về nhà mẹ đẻ, nhưng cũng có nhà chồng nghiêm khắc vì để cho con dâu vào cửa nghênh đón con gái nhà mình về nhà nên bắt con dâu mừng ba mới được về nhà mẹ đẻ. Tiêu Lê Hoa cũng không phải là quả hồng mềm, kiên trì mừng hai trở về nhà mẹ đẻ.

Kết quả Như Ý cùng đi với Cao Chính Bình về nhà không nhìn thấy Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa, mang theo một bụng tức vội vã đi trở về, Như Ý trở về nhà mẹ đẻ cũng không thoải mái, lại hận Tứ ca Tứ tẩu hơn nữa.

Tiêu Lê Hoa về nhà mẹ đẻ nhìn thấy Mai Hoa, phát hiện cả người nàng ấy tràn đầy tinh thần, quả nhiên tìm được lang quân như ý, người cũng rạng rỡ hơn.

Thời gian Mai Hoa và Triệu Lâm Đình thành thân cũng định ra rồi, ngay trong mùa xuân.

Năm nay Tiêu Đại Thụ cũng dựa vào việc buôn bán thịt heo mà lời được, đã nói chờ qua năm khí hậu ấm áp hơn thì xây nhà mới.

Tiêu Lê Hoa nhìn người nhà vui vẻ, trong lòng cũng rất cao hứng, nghĩ thì ra mặc dù Tiêu Lê Hoa không tốt, nhưng nàng về đến nhà nhìn thấy người nhà trôi qua những ngày tháng tốt lành cũng sẽ cao hứng, mình cũng xem như có thể ăn nói với nàng ấy rồi.

Năm mới thoát khỏi cũng trôi qua, mặc dù khí trời vẫn còn lạnh lạnh nhưng ngày lại ngày đã dần dần ấm áp lên rồi. Cuối cùng mùa xuân cũng đã đến, vạn vật hồi phục, Tiêu Lê Hoa nghĩ mình đi đến thế giới này sắp được một năm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Xuân đến

Qua hết năm, khí trời ngày càng ấm lên, nông dân lại bắt đầu bận rộn, đầu tiên phải thu dọn ruộng nước, đánh đê đào đất dẫn nước vào gieo giống, sau đó mạ trưởng thành thì dời mầm đi, cũng chính là cấy mạ, chờ làm hết những việc này thì mùa xuân cũng đã qua.

Lúc Mai Hoa xuất giá rơi vào thời điểm ươm mạ, bởi vì chuẩn bị suốt một mùa đông nên hôn lễ này vô cùng náo nhiệt, làm oanh động cả thôn.

Triệu Lâm Đình rất coi trọng Mai Hoa, khuya chiêng gõ trống, kiệu lớn tám người khiêng đến đón mang tân nương, vốn người khác lớn lên rất tốt, lại mặc cả thân đồ thắm, càng thêm tuấn mỹ phi phàm, một đôi mắt hoa đào câu tâm của vô số đại cô nương tiểu tức phụ, khiến các nam nhân nhìn thấy đều đỏ mặt.

Cả người Mai Hoa mặc giá y đồ thắm do Tiêu Lê Hoa thiết kế, tất cả hoa văn đều do một mình Mai Hoa tự thêu, trên đầu nàng đội khăn voan, Tiêu Đại Thụ cũng nâng lên kiệu hoa.

Tiêu gia vui sướng, người chen vào xem rất nhiều, tất cả người Tiêu gia đều mặc đồ mới, mặc dù nhà này hay nhà kia, lại cho thêm không ít đồ, hạt dưa đậu phộng bày không ít, bày bàn tiệc cũng làm cho người ta rất hài lòng.

Cuối cùng Mai Hoa cũng thuận thuận lợi lợi gả đi, bớt đi nỗi lo cho người Tiêu gia.

Ngày thứ ba lại mặt, ngày thứ tư đến thôn Hạ Cầu thăm Tiêu Lê Hoa.

Một chiếc xe ngựa vào đến thôn Hạ Cầu, đưa đến không ít người nhìn chăm chăm theo, tất cả mọi người đều nhận xe ngựa của trang viên Triệu Thị cách đó không xa. Mấy ngày nay xe ngựa này đi đến đây cũng năm sáu lần, tất cả mọi người đều biết chủ nhân của Triệu thị là công tử Triệu Lâm Đình đã trở thành rể của Tiêu Lê Hoa. Trong lòng ai cũng rất hâm mộ lẫn ganh tỵ, nghĩ trong nhà Tiêu Lê Hoa càng ngày càng tốt, hiện tại ngay cả nhà mẹ đẻ đều lôi kéo lên được, để cho mọi người ghen cho công tử nhà giàu.

Có một vài người rảnh rỗi đi theo sau xe ngựa, nhìn thấy người đầu tiên bước xuống xe ngựa là một tiểu nha hoàn thanh tú, sau đó một nam nhân anh tuấn cao gầy bước xuống, nam nhân kia không chỉ có lớn lên tuấn tú, cách ăn mặc cũng rất đẹp mắt, một thân trường sam màu xanh ngọc, trên gương mặt mang theo nụ cười nhân hậu, ánh mắt nhỏ dài chỉ hướng nhìn qua bọn họ một chút, khiến mọi người bất giác muốn lui ra phía sau, nghĩ vị công tử này nhìn bao nhiêu cũng cảm thấy thật anh tuấn nha.

Sau đó chỉ thấy Triệu Lâm Đình vươn tay ra, một bàn tay mảnh khảnh trắng nõn của nữ nhân đặt vào tay hắn, diu một cô nương khéo léo xinh xắn xuống xe, nàng ấy mặc áo lụa màu xanh nhạt, phía dưới một chiếc quần màu xanh nhạt, trang sức trên đầu hết sức đơn giản chỉ cài hai cây trâm, một cây vàng một cây ngọc, còn có một đóa hoa hồng lớn, trên mặt lộ rõ vẻ hạnh phúc.

Mọi người vừa nhìn thấy đã thấy người này có sáu bảy phần tương tự Tiêu Lê Hoa, liền nhận ra được đây chính là muội muội Tiêu Lê Hoa – Tiêu Mai Hoa.

“Ai ô, Mai Hoa càng lớn càng xinh đẹp, thật là người đẹp nhờ lụa, thì ra nhìn hơn hẳn người thường một chút, bây giờ nhìn càng có dáng vẻ phu nhân nhà giàu rồi.”

“Đúng đó, người cũng không nhìn nàng ấy mặc cái gì đeo cái gì a, ta xem những tiểu thư phu nhân trong thành cũng không bằng nàng a.”

“Vốn dĩ bộ dạng người ta rất tốt rồi, nếu không sao Triệu công tử có thể coi trọng? Các người nhìn xem hai người bọn họ đứng chung một chỗ thật là xứng đôi.”

“Cô nương nhà ta lớn lên cũng không tồi, làm sao lại không được coi trọng? Đây là ông trời già không mở mắt a!”

“Cô nương nhà người không có một tý tỷ có bản lĩnh như Tiêu Lê Hoa, nghe nói Tiêu Lê Hoa đem bí phương trong tay nàng ấy bán cho bằng hữu của Triệu công tử là Hoa công tử, chính là lão bản của Vị Hương Lâu, Triệu công tử cũng có phần trong đó.”

Một người biết được nhiều hơn một chút kể cho mọi người nghe, vô cùng hâm mộ Tiêu Mai Hoa, nhưng hơn hết là hâm mộ Tiêu Lê Hoa, giả cho người đàn ông có tiền làm sao cũng không bằng chính mình có tiền a. Hai tỷ muội Tiêu gia một giả cho người có tiền, một người có bản lĩnh kiếm tiền, hai thứ này họ đều dính không nổi, chỉ có thể ở nơi này hâm mộ.

Những người khác vừa nghe toàn bộ câu chuyện liền chợt hiểu ra gât đầu, trong lòng hâm mộ lẫn ghen tỵ, cũng không có gì ý khác, dù sao hai vợ chồng Tạ Hữu Thuận đều là người nhân nghĩa, giúp tu sửa cầu trong thôn, còn dạy người trong thôn nuôi thỏ nuôi gà. Lúc trước nuôi những con này đều đặc biệt dễ chết, hiện tại được chỉ dạy đã ít chết đi. Bọn họ còn để cho Vị Hương Lâu thu mua heo của bọn hắn nuôi, nuôi bao nhiêu thu bấy nhiêu, chờ sang năm là có thể kiếm tiền nhiều hơn so với trồng trọt.

Tất cả mọi người có thể tưởng tượng được một năm này là hoàn toàn mới đối với mọi người trong thôn Hạ Kiều, qua năm nay thôn Hạ Kiều nổi tiếng là thôn nghèo nhất khu, giờ đây đã trở thành thôn giàu có, đến lúc đó có thể mạnh hơn gấp mười so với thôn Thượng Kiều.

Nghĩ đến những thứ này, người cả thôn Hạ Kiều đều cảm kích cả nhà Tạ Hữu Thuận, nhà bọn họ cũng trôi qua càng ngày càng khá, hơn nữa bọn họ cũng không có ý tứ gì xấu.

Nhìn thấy Tạ Hữu Thuận ra trước cửa nhà, Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa đều ra ngoài nghênh đón, Triệu Lâm Đình cùng Tiêu Mai Hoa đi vào, giả sai vật nha hoàn phía sau xách theo không ít đồ, lúc này đoàn người mới đều tản đi.

Trương Thủy Đào và Chu đại tẩu cũng đứng trong đám người, hai người rời đi trước, Trương Thủy Đào tức giận mà đi, Chu đại tẩu vì muốn cùng Trương Thủy Đào nói chuyện nên mới cùng đi theo.

“Thủy Đào muội tử, người nhìn trong nhà Tạ lão tử càng ngày càng tốt lên, ngay cả Triệu công tử cũng thành thân thích với bọn họ rồi. Trang viên Triệu thị lớn như vậy, ta đã từng vào xem, bên trong khỏi phải nói đẹp đến thế nào. Sau này Tiêu Lê Hoa cũng có thể tùy ý đi vào bên trong, đoán chừng muốn ở bao nhiêu ngày thì cứ ở bấy nhiêu ngày, sướng chết nàng ta.”

Chu đại tẩu chắc chắn nói, lúc thôn trang kia xây dựng nam nhân nhà nàng ta đã từng đi qua đưa thịt heo, nàng ta cũng đi theo vào trong, nơi đó rất lớn, chẳng những phòng ở được xây dựng rất nhiều, còn có hồ nước hòn giả sơn, nghe nói đến lúc đó còn trồng không ít hoa cỏ cây cối, nàng ta chỉ cần nghĩ đã cảm thấy rất đẹp, nghĩ thầm nếu mình có thể ở bên trong, như vậy thật chính là cuộc sống như thần tiên. Đáng tiếc cuộc đời này của nàng ta cũng không có nhiều tiền để xây dựng một góc thôn trang như vậy, ngay cả một khối đá cũng không mua nổi.

Trương Thủy Đào nghe xong mím chặt môi, nói: “Nào có chị vợ không có chuyện gì lại đến ở trong nhà muội phu chứ, nàng ta không ngại mất mặt thì cứ để nàng ta đến đó ở.”

Chu đại tẩu vừa nghe Trương Thủy Đào nói cũng biết nàng ta đang tức giận, biết nàng ta cũng là người tâm cao khí ngạo, lại cùng Tiêu Lê Hoa đối đầu, nhất định là nhìn không được Tiêu Lê Hoa trôi qua một cuộc sống thuận lợi như thế. Chu đại tẩu chính là muốn trong lòng nàng ta không thoải mái, đến lúc đó nàng ta đi tìm Tiêu Lê Hoa gây phiền toái thì nàng ta (Chu đại tẩu) càng cao hứng, tự mình một mình đấu không lại Tiêu Lê Hoa, hơn nữa Trương Thủy Đào lại có nhiều nhân lực như vậy.

Chu đại tẩu hỏi: “Thủy Đào muội tử, dạo này sao không thấy Kim Phụng trở về?”

Trương Thủy Đào nói: “Mùa xuân năm này, chúng ta bận rộn, nàng ở nơi đó cũng bận rộn.”

“Ta nghe nói Kim Phụng đang ở cùng một nơi thật là tốt với Như Ý, bây giờ Như Ý làm di nương ở Cao gia, nghe nói cuộc sống trôi qua cũng không tệ lắm, thôn chúng ta không ai biết nàng ở tiệm vải đặt y phục theo mùa.”

“Ta đây không biết, ta luôn ở nông thôn ngây ngô, nào biết chuyện của các nàng.” Trương Thủy Đào nhìn không được nói, trong lòng nghĩ Như Ý và Tiêu Lê Hoa nơi nào cũng không tốt, mà quan hệ Cao gia cùng Tiêu Lê Hoa càng không nói đến, xem ra Kim Phụng có quan hệ tốt với Như Ý cũng

không biết chuyện tốt hay là chuyện xấu.

Chu đại tẩu thấy Trương Thủy Đào không muốn nói chuyện cùng nàng ta, nàng ta cũng lười nói, bèn nói trong nhà có chuyện, xoay người đi.

Trương Thủy Đào về đến nhà, thấy Dương Thảo đang cầm một chồng y phục đi vào chính phòng, nàng hỏi đó là cái gì.

Dương Thảo cười nói: “Khí trời càng ngày càng ẩm rồi, ta làm cho cha mẹ mỗi người một bộ y phục.”

Vừa lúc vợ thôn trưởng đi ra ngoài, nghe được lời của Dương Thảo lập tức cười ra mặt, nói: “Làm y phục gì cho chúng ta? Y phục vẫn còn đủ mặc mà, y phục năm ngoái chỉ hơi cũ một chút, trong tay các con kiếm được chút tiền liền phung phí, cũng không biết giữ gìn.”

Vợ thôn trưởng không hài lòng lắm những năm gần đây Dương Thảo chỉ sinh một tiểu nha đầu, nhưng bà đối với sự hiếu thảo của Dương Thảo vẫn rất thỏa mãn, cho nên trừ đôi khi nghiêng về tiểu nhi từ tiểu tôn tử, bà ở ngoài mặt đều cho qua, nhất là những lúc hai đứa con dâu chống đối nhau, bà cũng không quá nghiêng về một người nào. Thật ra lúc nữ nhi chưa xuất giá, con dâu nhỏ cùng nữ nhi vẫn rất tốt nên thái độ của bà đối với con dâu nhỏ khá hơn một chút. Bây giờ nữ nhi đã lập gia đình, thái độ của bà cũng vững vàng hơn nhiều.

Gần đây vợ thôn trưởng cảm thấy con dâu nhỏ không giống như lời nói, con dâu lớn thì càng ngày càng hiểu chuyện.

Trước năm mới con trai lớn theo Tạ Hữu Thuận cùng một chỗ sinh hoạt, người trong thôn đều nói bọn họ kiếm tiền, mặc dù con lớn chết cũng không thừa nhận, nhưng thời điểm tặng lễ mừng năm mới bọn họ mua không ít đồ, còn làm quần áo mới mùa đông cho bọn họ, con dâu lớn còn mua trà lại cho bà một chiếc nhẫn vàng. Hiện tại còn làm cho hai lão nhân bọn họ quần áo mới, thật đúng là có dụng tâm.

Dương Thảo cười nói: “Nương, tiền trong tay chúng con vẫn còn đủ dùng, con đi tiệm vải bán đồ, phát hiện ở đó có một khối vải đặc biệt thích hợp làm y phục cho người, người mặc vào khẳng định giống như phu nhân nhà giàu có, cho nên con liền mua về đây, nhưng không phải con xài tiền bấy bạ, còn dùng tiền cho cha mẹ đó là chính đáng.”

Vợ thôn trưởng vừa nghe càng cao hứng, nghĩ Dương Thảo thật là càng ngày càng biết ăn nói.

Trương Thủy Đào ở một bên nghe mà thấy buồn bực, nghĩ thầm đại ca đại tẩu đi theo Tiêu Lê Hoa, vậy mà cũng kiếm không ít tiền, bọn họ kiếm được tiền còn đủ để mua hàng ở tiệm vải nữa, chỉ cho lão thái thái hai bộ y phục cũng đã dụ dỗ lão thái thái cao hứng đến như vậy, thật là tức chết nàng. Nàng cũng không phải không có tiền, chỉ có điều nàng không nỡ dùng.

Trương Thủy Đào trở về phòng oán trách với Lý Long, trái lại Lý Long nói nàng không tốt, nói nàng không biết dỗ người, sau đó lật người trên giường gạch, đưa lưng về phía nàng, không để ý đến nàng. Trương Thủy Đào tức giận muốn đánh hắn, cuối cùng cũng không có làm, chỉ ngồi bên cạnh sinh hỏa hờn dỗi.

Tiêu Lê Hoa thấy muội muội trôi qua cuộc sống tốt, thật cao hứng, ăn cơm trưa rồi, đưa muội muội cùng muội phu mới đi, sau đó mới cùng Tạ Hữu Thuận đi ra ruộng, dẫn theo hai đứa bé cùng nhau đi.

Ngoài ruộng là từng mảnh từng mảnh xanh mướt, không phải lúa mạch đang mọc ra thì chính là mạ non vươn dài lên. Bên trong ruộng luôn có thể nhìn thấy bóng người, tất cả đều bận rộn nhỏ bé có vẻ vừa mới lớn đầu ra, lúc này không có thuốc trừ sâu, toàn bộ đều dựa vào hai bàn tay tiêu diệt sâu.

Mùa đông trải qua hai trận tuyết rơi vô cùng lớn, tuyết rơi đúng lúc báo hiệu năm nay sẽ được mùa, chẳng những lúa mạch non bên trong ruộng lớn lên tươi tốt xanh bóng mà ngay cả cỏ dại rau dại cũng rất xanh tốt.

Có điều Tạ Hữu Thuận chịu khó, cho nên trong đất rất sạch sẽ, bọn họ đến đây đào rau dại, lúc này rau dại vẫn còn tươi mới, ngâm muối ăn hoặc làm nhân bánh ăn cũng rất tốt.

“Nương, Nương, là bọn Đồng Tiền kia.”

Thạch Đầu kêu Tiêu Lê Hoa, ngón tay út chỉ cách đó không xa, bên kia Đồng Tiền đang cùng chơi đùa với mấy tiểu hài tử, ánh mắt thẳng bệch lên tia sáng, rõ ràng cũng muốn chạy đến đó cùng nhau chơi đùa.

Tiêu Lê Hoa cười nói: “Đi tìm bọn họ chơi đi, có điều không được ham chơi quá, chơi cùng bọn Đồng Tiền một lát, trước khi ăn cơm phải trở về.”

“Biết rồi, Nương, vậy chúng con đi!” Thạch Đầu vui mừng nói, lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Mộc Đầu cùng chạy đi.

“Hai đứa nhóc này đi rồi, chúng ta cũng nghỉ một lát đi.”

Tạ Hữu Thuận lôi kéo Tiêu Lê Hoa ngồi xuống, hai người vừa chọn rau dại vừa nói chuyện. Bây giờ tình cảm vợ chồng của bọn họ rất tốt, mặc dù hài tử đã không còn nhỏ nhưng lại có một loại cảm giác tình yêu cuồng nhiệt, cho dù chỉ ngồi lựa rau dại như vậy, cũng có thể tình ý绵绵.

Ở nơi này chính là trên trời có mây xanh dưới đất có hoa cỏ xanh xanh, thỉnh thoảng có ngọn gió xuân khẽ thổi qua vẫn còn mang theo hơi chút lạnh lẽo, cảm giác hạnh phúc thật mãnh liệt. Tiêu Lê Hoa cảm thấy rất hạnh phúc, chỉ có điều hạnh phúc bất ngờ bị người ta phá vỡ, chính là nhìn thấy Đồng Tiền vội vàng chạy nhanh đến, kêu bọn họ mau chạy qua nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 73: Dã uyên ương

Edit: Trang Nguyễn

Beta: Tiểu Tuyền

Edit: Trang Nguyễn

“Tứ thúc! Tứ thẩm! Mau lên, có người đánh chúng con! Tiểu Mộc đầu bị người ta đẩy té ngã!”

Đồng Tiền vừa chạy về hướng bên này vừa kêu to, Tiêu Lê Hoa thoáng cái nhảy dựng lên, có người dám đánh nhi tử của nàng, trong lòng nàng lập tức vừa tức vừa vội, hai đứa bé kia là bảo bối của nàng, bọn họ còn không nỡ đánh một cái đấy!

Tạ Hữu Thuận cũng đứng lên, cùng Tiêu Lê Hoa chạy đến hướng Đồng Tiền, ngay cả rễ rau trên mặt đất cũng không ngó ngàng đến.

Tiêu Lê Hoa lôi kéo Đồng Tiền hỏi: “Bọn họ ở chỗ nào?”

Đồng Tiền nói: “Ở dưới cây Đại du phía tây nghĩa địa bên kia!”

Tiêu Lê Hoa nghe xong buông Đồng Tiền ra chạy về hướng đó.

“Ai đánh Mộc Đầu?” Tạ Hữu Thuận cúi người ôm lấy Đồng Tiền, đuổi theo phía sau Tiêu Lê Hoa hỏi.

“Là Lý Nhị thúc! Cha Cầu Đản!” Đồng Tiền ôm lấy cổ Tạ Hữu Thuận, thở hổn hển lớn tiếng nói, mới vừa rồi bọn họ chạy ra thật xa rồi, nó còn vội vàng chạy đến đây tìm viện binh, chạy quá nhanh, một chết nó.

Tạ Hữu Thuận vừa nghe là Lý Long liền nhủu mày, nghĩ thầm Lý Long làm sao lại đánh con mình, người cùng một thôn, lại nhận biết nhau, bình thường gặp mặt còn nói vài câu, Lý Long đối với hắn cũng coi như thân thiết, tại sao lại đánh Mộc Đầu một hài tử nhỏ như vậy? Nhất định là có nguyên nhân, có điều hắn cũng không hỏi, chỉ lo đuổi theo Tiêu Lê Hoa đang chạy phía trước, hắn phát hiện vợ chạy thực nhanh.

Tiêu Lê Hoa sốt ruột lắm, dắt váy chạy về phía trước, hận không thể mọc thêm cánh để chạy cho nhanh, lần trước Thạch Đầu bị thương nàng đã khó chịu rồi, lần này lại là Mộc Đầu, Mộc Đầu còn nhỏ như vậy, tại sao có người có thể làm tổn thương nó chứ? Trong lòng nàng đem kẻ đánh Mộc Đầu mắng mấu chó chày đầy đầu, nghĩ nhất định phải đánh trả thay Tiểu Mộc Đầu!

Rất nhanh đã đến phía tây nghĩa địa, bởi vì nơi này là nghĩa địa, cho nên trừ viếng mộ mà, bình thường cực ít có người đến, nghĩa địa bốn phía hai mặt đều là rừng cây, hai mặt là cỏ hoang, cỏ dại rau dại lớn lên càng thêm tươi tốt, do không phải là cỏ mà dê bò heo gia súc thích ăn nên không có ai đến cắt, cho nên sinh trưởng tốt. Một năm lại một năm cỏ này càng ngày càng lớn nhanh đến nỗi không nhìn thấy được mặt đất, đi vào bên trong một bụi cỏ cũng không thể thấy rõ bàn chân, một đứa bé tiến vào chỗ nào cao có khi sẽ không thấy đỉnh đầu của nó.

Bởi vậy nơi này nhìn qua vô cùng điều hui, cho dù ban ngày cũng khiến người ta có một cảm giác hoang vu lạnh tịch, cho nên càng không có ai dám đến.

Tiêu Lê Hoa nghĩ bọn hài tử này làm sao dám đến nơi này, còn Lý Long kia lại đến nơi này làm gì? Nàng nghĩ đến bình thường Lý Long luôn biểu hiện rất ôn hòa, hiện tại lại động thủ đánh hài tử, chỉ có hai nguyên nhân, một là nổi điên, hai chính là ban ngày hắn đến nơi này không muốn ai nhìn thấy hoặc biết chuyện mình làm, kết quả lại bị bọn nhỏ thấy được, hắn trong cơn nóng giận nên mới đánh người.

Bất kể là nguyên nhân gì, người lớn lại đi đánh hài tử là không đúng, còn đánh con của nàng, Tiêu Lê Hoa nghĩ đến tuyệt không bỏ qua cho Lý Long kia!

Lúc chạy đến cây đại du, đã có thể nghe được bọn nhỏ tiếng kêu, ở phía trước cách đó không xa, nơi đó có một mảng cỏ cao lớn cản trở tầm nhìn.

Tiêu Lê Hoa nghe được tiếng khóc lớn của Mộc Đầu, nàng càng chạy nhanh hơn.

Chờ đến khi chạy đến nhìn thấy Mộc Đầu đang ngồi dưới đất khóc, Tiểu Nguyệt đang ôm lấy bé dỗ dành, Thạch Đầu gất gao lôi kéo không cho Lý Long đi, Lý Long đang dùng lực hất cánh tay, muốn đem Thạch Đầu ném đi, nhiều lần nó bị nhấc bổng lên không. Lý Long ném không được Thạch Đầu, đang vùng tay lên đánh Thạch Đầu. Tiêu Lê Hoa thấy liền gấp rút nhào đến ôm lấy Thạch Đầu, để cho Thạch Đầu buông tay. Thạch Đầu vừa buông tay, nàng lập tức giơ chân đá về phía bắp chân Lý Long, Lý Long bị đau ui về phía sau hai bước ôm chân la hét.

Thạch Đầu thấy Nương tới, ôm Tiêu Lê Hoa lớn tiếng nói: “Nương, hắn đánh đệ đệ!”

Tiêu Lê Hoa vuốt đầu của nó nói: “Nương biết rồi, Nương báo thù cho các con!”

Tiêu Lê Hoa nhìn chăm chăm Lý long lớn tiếng nói: “Lý Long! Bọn nhỏ vẫn gọi ngươi một tiếng thúc, có người làm thúc như ngươi không? Ngươi có thâm cừu đại hận gì muốn đánh bọn chúng, Thạch Đầu của ta còn nhỏ như vậy? Bộ đáng bình thường luôn vui vẻ của ngươi đi đâu mất rồi?! Thi ra bình

thường người giả vờ lừa gạt mọi người, hiện tại ta coi như nhìn thấy rõ bộ mặt thật của người rồi!”

Chân Lý Long bị thương đầu cũng càng đau hơn, hần nghĩ trước kia Tiêu Lê Hoa chính là người đàn bà chanh chua, một năm này thay đổi tốt hơn một chút, hần còn tưởng rằng nàng bị té ngã đã trở thành người tốt, thì ra không phải, cộp mẹ lúc nào cũng là cộp mẹ! Nhưng lần này hần bị nắm thóp, chỉ có thể chịu thua!

“Đệ muội, người hãy nghe ta nói, ta không có đánh Mộc Đầu, chẳng qua là không cẩn thận đụng phải nó, tiểu hài tử đụng một chút là đau, sẽ khóc, ta thật không có đánh nó.”

“Cho dù người không đánh Mộc Đầu, nhưng mới vừa rồi người muốn đánh Thạch Đầu! Người còn như vậy đối với Thạch Đầu, cũng không nghĩ đến vết thương của nó! Cho dù con ta không muốn cho người đi, người cũng không được đối xử với nó như vậy! Chuyện này chúng ta phải nói cho rõ ràng mới được!”

Tiêu Lê Hoa lớn tiếng nói, thật ra trong lòng nàng chường mắt Lý Long, Lý Long là tiểu nhi tử của thôn trưởng Lý Cao, hần biết ăn nói hơn so với đại ca Lý Hưng của hần, rất được thôn trưởng yêu thích, thôn trưởng có ý đem hần bồi dưỡng thành người nối nghiệp, người trong thôn đều cho thôn trưởng mấy phần mặt mũi, Lý Long cũng rất biết cách xử lý, nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, đến lúc đó thôn trưởng kết tiếp chính là Lý Long. Nhưng Tiêu Lê Hoa lại có thể nhìn ra Lý Long người này rất không thành thật, hần cũng không phải thật tâm thật ý muốn làm việc vì người trong thôn, chỉ là muốn leo lên địa vị thôn trưởng kia mà thôi.

Còn có một nguyên nhân khác, chính là quan hệ giữa Tiêu Lê Hoa và Dương Thảo rất tốt, Dương Thảo nói với nàng một vài chuyện trong sinh hoạt, mặc dù bên ngoài Trương Thủy Đào là người gây chuyện, nhưng cũng có nguyên nhân từ Lý Long. Tiêu Lê Hoa càng cảm thấy được Lý Long người này chính là chuyện không tốt đều để vợ hần đi làm, còn hần đóng vai người tốt.

Hiện tại Lý Long đối với Thạch Đầu, Mộc Đầu như vậy, rốt cuộc cũng lộ ra một chút sơ hở, Tiêu Lê Hoa nghĩ trực giác của mình không sai, Lý Long chính là người trong ngoài không đồng nhất. Nàng cũng sẽ không bỏ qua cho hần, để cho một người như vậy làm thôn trưởng, ai biết sau này có phiền toái gì hay không. Dĩ nhiên chủ yếu nhất chính là hần dám khi dễ con trai bảo bối của nàng như vậy, cho nên phải cho hần đẹp mặt!

Tiêu Lê Hoa nói xong những lời này, đang tức giận, đột nhiên nghe được phía sau Lý Long cách đó không xa truyền đến động tĩnh, có tiếng nữ nhân kêu thảm thiết còn tiếng đứa trẻ chửi bậy, nàng cau mày, nghĩ nơi này làm sao còn có nữ nhân? Lúc này nàng mới chú ý đến cổ áo của Lý Long có chút loạn, vạt áo có chỗ lộ ra, nàng lập tức hiểu là chuyện gì xảy ra rồi, trong lòng thầm mắng một tiếng cặn bả.

Tiêu Lê Hoa nghĩ có khả năng nhất chính là Lý Long ở chỗ này cùng hẹn hò với nữ nhân, kết quả để cho Mộc Đầu thấy được, mới có thể thành bộ dáng này, ở nơi như nghĩa địa này có nữ nhân, nàng thật là bội phục Lý Long, lá gan của hần cũng thật lớn.

Lúc này Tạ Hữu Thuận cũng mang theo Đồng Tiền chạy đến, nghe được tiếng kêu của nữ nhân chân mày cau lại, ánh mắt nhìn về phía Lý Long hiện lên một tia xem thường.

Lý Long cũng nghe tiếng kêu thảm thiết của nữ nhân rồi, lập tức sắc mặt càng thêm khảm trương, trong lòng nghĩ xong rồi, Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa khẳng định cũng nghe được, mới vừa rồi hần còn động thủ với con bọn họ, giờ coi như mình cầu xin bọn họ, bọn họ cũng sẽ không bỏ qua cho hần, huống chi còn có những hài tử này.

Lúc này trong lòng Lý Long thầm chửi mả nó, hôm nay vốn là hần nằm ở nhà, nhưng bị vợ Trương Thủy Đào phiền hần, trong cơn tức giận hần mới tìm thân mật, hai người chạy đến nghĩa địa này làm dã uýn ương, đang thời điểm kịch liệt lại bị Mộc Đầu cắt đứt, hần căng thẳng nghĩ muốn bắt Mộc Đầu hù dọa, khiến Mộc Đầu sợ hãi chạy, té ngã rồi khóc lớn lên, dẫn đến nhiều hài tử chạy tới.

Để cho Lý Long càng thêm ảo não chính là trong mấy hài tử còn có con của hần Cầu Đan cùng cháu gái Tiểu Nguyệt!

Hiện tại Cầu Đan không có ở đây, có thể nghe tiếng chửi bậy của Cầu Đan cùng tiếng kêu thảm thiết của người đàn bà cùng nhau vang lên, vang vọng giữa không trung, hù dọa một đám chim chóc.

Bây giờ Lý Long hận không thể trực tiếp ngắt xủ tại nghĩa địa.

“Hữu Thuận huynh đệ, người bỏ qua cho ta lần này đi, chỉ cần người bỏ qua cho ta lần này, sau này người chính là đại ân nhân của ta, ta có chỗ tốt gì cũng sẽ cho người!”

Lý Long nghe người đàn bà kia từ kêu thảm thiết cho đến khóc rống lên, âm thanh vẫn xa, tiếng chửi của Cầu Đan còn càng lúc càng lớn, cũng biết nhi tử xui xẻo của mình hại chết mình rồi. Nếu như nữ nhân kia chạy thoát, nhiều lắm hần chỉ đắc tội với hai vợ chồng họ Tạ, đến lúc đó mình nói tốt một chút thì sẽ không có chuyện gì. Những hài tử này cũng chỉ có Mộc Đầu thấy hần và nữ nhân kia ở cùng nhau, hần liền nói đứa trẻ nói nhầm là được, về phần nhi tử nơi đó thì càng dễ đối phó.

Nhưng bây giờ nữ nhân kia không chạy trốn được, hai vợ chồng họ Tạ xem như bắt được nhược điểm của hần, nếu chuyện này truyền đi thì mặt mũi của hần bị ném đi hết rồi, đến lúc đó đừng nói làm thôn trưởng, sau này đầu cũng không thể nâng lên được, cha hần sẽ đánh chết hần, mẹ hần chắc chắn hần, nói không chừng vợ hần còn mang theo hài tử về nhà mẹ đẻ!

Lý Long vừa nói như thế xem như thừa nhận hần cùng nữ nhân phong lưu ở chỗ này, trong lòng hai vợ chồng Tạ Hữu Thuận giống như ăn nuốt phải con ruồi đồng dạng buồn nôn, nghĩ thầm người này luôn ra vẻ đạo mạo, bình thường giả vờ gương mẫu nhưng trong bóng tối lại ngấm ngầm làm những chuyện này. Bị hài tử bắt gặp thì đánh hài tử, gặp phải người lớn còn dám cầu xin tha thứ.

Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa còn chưa mở miệng, Tiểu Nguyệt đã nói, nó lau nước mắt cho Mộc Đầu lớn tiếng nói: “Nhị thúc! Xuyên Từ Khóa Từ chạy đi rồi! Chắc chắn bọn họ trở về thôn gọi người rồi!”

Lý Long vừa nghe lời này mặt lập tức trắng, sau đó nhảy dựng lên, khom lưng cúi đầu với Tạ Hữu Thuận nói: “Hữu Thuận huynh đệ, người tha cho ta lần này, sau này người sẽ là đại ân nhân của ta, ta đi trước, sau này mời uống rượu!”

Lý Long nói xong liền xoay người ra phía sau chạy trốn, hấn chạy ra phía sau là muốn kéo người đàn bà kia cùng nhau chạy, bắt gian tại trận, hấn cũng muốn một người chạy nhưng nếu nhitừ cứ nắm giữ người đàn bà kia, hấn buộc phải ném bỏ mặt mo, bây giờ nhìn thấy người đàn bà kia chỉ có nhitừ và Mộc Đầu. Cho nên hấn phải mang người đàn bà đó cùng nhau chạy. Có điều hiển nhiên Cầu Đan đã bị làm hư rồi, chết sống không chịu buông tay, hấn tức giận đánh Cầu Đan một bạt tay.

Từ nhỏ đến lớn Cầu Đan đã bị người một nhà sủng ái, người trong nhà chưa bao giờ đánh nó, Lý Long cũng vô cùng sủng ái nó, nhưng bây giờ lại đánh nó, Cầu Đan lập tức tàn bạo cắn thật mạnh lên tay Lý Long, giống như cắn người đàn bà kia, lúc trước mẹ nó phát cáu với người trong nhà, cũng hù dọa nó, nói rằng phải đi, trong nhà sẽ có mẹ kế, nó sẽ không có ngày tốt lành. Nó thấy trong thôn hải từ có mẹ kế khổ biết bao nhiêu, mới không muốn có mẹ kế, cho nên thấy cha nó cùng nữ nhân khác ôm ở cùng nhau liền nóng nảy, mới có thể cắn chết không buông hồ ly tinh kia. Lý Long đánh nó, nó tin chắc mẹ nó nói rất đúng, bây giờ cha nó bị hồ ly tinh mê hoặc, liền cả đứa con trai là nó cũng dám đánh, nó càng tức giận hung hăng cắn Lý Long, muốn cắn tỉnh hấn.

Lý Long đau đớn kêu gào, Cầu Đan không chịu buông tay, hấn vừa đánh nhitừ xong cũng hồi hận, cũng không thể đánh nữa, chỉ có thể cắn răng chịu trận.

Ở nơi này làm âm ỉ càng dẫn đến thêm nhiều người hơn, tất cả bọn họ đều là những người đang làm việc ở ruộng, nghe Xuyên Từ Khóa Từ nói mới lập tức chạy đến đây, thấy tình cảnh này, tất cả ánh mắt đều tròn tròn.

Chuyện tình Lý Long phong lưu khoáng hoạt cùng nữ nhân xem như không thể dấu diếm.

Người đàn bà kia chính là một quả phụ trong thôn, bình thường thoát nhìn rất đáng hoàng, không nghĩ đến sẽ cùng Lý Long làm ra chuyện này, rồi cùng Lý Long là một đôi, cũng là người không thể chỉ nhìn bề ngoài.

Bên này ồn ào, người trong thôn Hạ Cầu đều giống như nước chảy từng đợt tuôn ra chuyện này, mọi người đều yêu thích bát quái, hoặc là nhà nào làng nào có chuyện náo nhiệt gì hay là loại chuyện nam nữ này, tự nhiên cũng bắt chập cả nhà thôn trưởng mặt mày xanh mét, tất cả đều chạy đến xem.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Nhà trưởng thôn âm ỉ

“Người... nghiệt trưởng này! Ta đánh chết người! Toàn bộ mặt mũi Lý gia chúng ta đều bị người làm mất sạch! Ta đánh chết người, đánh chết người! Người súc sinh! Lúc đầu mới sinh ra người sao ta không ném người vào thùng phân cho chết luôn đi!”

Trong sân nhà thôn trưởng, thôn trưởng thuận tay cầm lấy cây gậy đánh Lý Long, vừa đánh vừa mắng.

Thôn trưởng Lý Cao sắp tức điên rồi, đời này xem trọng thanh danh, làm thôn trưởng, cả thôn người nào nhìn thấy ông mà không dựng ngón cái khen ngợi một tiếng, không có người có thể nói xấu đức hạnh của ông chút nào, kết quả đến tuổi già lại nuôi một nghiệt tử có phẩm hạnh không đoan chính như vậy, đây là đứa con ông rất coi trọng định để nó tiếp tục kế thừa vị trí thôn trưởng của mình. Lần này chuyện Lý Long cùng quả phụ thông gian không chỉ khiến trên mặt ông bị lau đen, còn nói rõ ràng ông không nuôi dưỡng tốt nhitừ, cũng có ý nghĩa ánh mắt ông không tốt. Lý Cao cảm thấy trước mắt đều biến thành màu đen, thật muốn một chân đạp chết đứa con này coi như xong.

Lý Long vốn quỳ trên mặt đất, nghĩ đến chỉ cần cha hấn đánh hấn mấy gậy rồi ngừng tay, đến lúc đó hấn lại đau khổ cầu xin, chuyện này cũng có thể đi qua, thật không nghĩ đến cha hấn hạ thủ quá ác, một gậy đánh xuống khiến hấn kêu la thảm thiết, có chịu mấy gậy thì không chịu nổi, mở miệng cầu xin tha thứ cũng vô dụng, cây gậy trên cha hấn rơi xuống còn nhanh hơn ác hơn nữa.

Lý Long cũng không ngu, cũng sẽ không ở chỗ này chờ bị đánh chết, không nhịn được hấn liền nhảy dựng lên bắt đầu chạy.

Thôn trưởng vừa thấy Lý Long dám chạy càng tức giận hơn, đuổi theo đánh hấn.

Bởi vì chuyện này bị người trong thôn phát hiện, người trong thôn đều kéo đến đây, đại môn nhà thôn trưởng cũng không có đóng lại, nếu thật đóng cửa không chừng người trong thôn còn nói ông như thế nào. Mặc dù chuyện này là con của ông gây ra sóng gió, nhưng rốt cuộc là chuyện bại hoại đạo đức, ông thân là thôn trưởng vì gia phong cũng phải hảo hảo dạy dỗ lại Lý Long, không để mọi người xem ông làm sao lại làm không được a. Cho nên hiện tại trong sân nhà thôn trưởng đã đứng không ít người, giống như bình thường có hội họp quan trọng người đứng đây cả nửa sân, ngoài cửa còn đứng xem không ít người, ngay cả trên đầu tường cũng có không ít tiểu tử choai choai cùng bé trai.

Nhìn thôn trưởng đuổi đánh Lý Long, những tiểu tử nằm úp sấp trên đầu tường đều quang quác vui cười haha, Lý Cao nghe tiếng cười kia da mặt giống

như bị bắt lửa nổ tung, bước chân đuổi theo Lý Long càng ngày càng nhanh, ra tay càng ngày càng hung ác. Lý Long chạy ở phía trước cũng có thể nghe tiếng xé gió từ phía sau truyền đến, hù dọa hẳn càng chạy nhanh hơn.

“Nương ơi! Cứu mạng! Người mau khuyên nhủ cha, cha đây là muốn đánh chết con mà, đánh chết con các người mất đi một đứa con trai, Thủy Đào sẽ mất chồng, Cầu Đan sẽ không cha rồi!” Lý Long chạy đến phía sau vợ thôn trưởng vợ cầu xin, hẳn biết trong nhà có thể khuyên cha cũng chỉ có Nương.

Thôn trưởng thấy Lý Long trốn phía sau vợ chỉ có thể dừng lại, ông không thể đánh vợ mình a, ông vừa thở vừa lớn tiếng mắng: “Người đi qua đây cho ta! Chạy đến núp sau lưng mẹ người còn ra cái dạng gì, người có phải trẻ con đâu hả? Người không được việc gì, hôm nay ta không dạy dỗ người thì ta không phải là cha người! Người đi ra đây cho cha!”

Vợ thôn trưởng cũng tức giận, tiểu nhi từ này quá mất thể diện, thế mà lại làm ra chuyện này, nhưng rốt cuộc cũng là con mình, nhìn hẳn bị đánh hung ác như vậy cũng đau lòng, nghe được lời hẳn nói nghĩ thật cũng muốn đứng ra khuyên nhủ cha hẳn, nếu không đánh không chết lại biến thành tàn phế sẽ rất phiền phức, cho nên cũng mở miệng khuyên can thôn trưởng.

“Gia gia Cầu Đan à, ông không nhìn mặt mũi của ta, cũng phải nhìn mặt mũi vợ tiểu nhi từ cùng Cầu Đan chứ.”

“Không cần nhìn vào mặt mũi của ta! Lúc hẳn lên lút cùng nữ nhân khác có nghĩ đến mặt mũi của ta không? Hôm nay nếu chuyện này đã xảy ra, cha thích thu thập hẳn thế nào thì cứ làm thế đó! Nếu đánh chết hẳn, ta liền mang theo hài tử trở về nhà mẹ đẻ! Dù sao ta nhìn ra hẳn không muốn nhi tử rồi, không bằng chúng ta đi cho hẳn khỏi chướng mắt!” Trương Thủy Đào tức giận nói, kéo tay Cầu Đan đứng ở một bên, ánh mắt không biết là khóc hay là tức giận mà đỏ hồng giống như con thỏ, nhìn Lý Long như hận không thể chém Lý Long.

Vợ thôn trưởng sốt ruột, lớn tiếng nói: “Vợ tiểu nhi từ! Con nói những gì đó! Cầu Đan là con cháu Lý gia chúng ta, nào có phần người mang đi!”

Lý Long cũng gấp, hẳn trộm tình là một chuyện, đối với nhi tử có yêu thương hay không lại là chuyện khác, bởi vì đại ca Lý Hưng không có nhi tử, những năm này hẳn ở nhà mới có thể trôi qua thoải mái như thế, hẳn so sánh với người bên ngoài còn hiểu rõ ràng hơn, nhi tử trọng yếu đến mức nào. Trương Thủy Đào không để ý đến sống chết của hẳn, còn muốn đem nhi tử đi, nói đúng hơn là làm hẳn nổi trận lôi đình, vốn là trong lòng vẫn còn chút áy náy bây giờ toàn bộ đều mất hết.

Lý Long lập tức tụt chỉ vào mũi Trương Thủy Đào lớn tiếng nói: “Trương Thủy Đào, người đừng được nước mà làm tới! Muốn mang con ta đi, không có cửa đâu! Ta tìm nữ nhân khác thì thế nào? Tổng Tam Nương cũng không phải là phụ nữ có chồng, ta có tình nàng có ý, chúng ta ở chung một chỗ trừ việc lộ ra ánh sáng mất mặt một chút, cũng không còn cái gì không được! Ngược lại người mới chính là kẻ không biết xấu hổ, cùng ngủ với ta trên một chiếc giường còn kêu tên nam nhân khác, ta không bỏ người đã là nhân từ với người rồi đấy! Muốn đem con ta đi? Một mình người cút đi!”

Mọi người xôn xao một tiếng, người xem náo nhiệt thoáng chốc đều bàn tán xôn xao, cũng bị lời nói của Lý Long kích thích, ánh mắt nhìn Trương Thủy Đào đều thay đổi, nghĩ trong lòng Trương Thủy Đào thậm chí còn có nam nhân khác, việc này thật khiến người ta kinh ngạc.

Đều nói cuộc sống Trương Thủy Đào quả thật trôi qua không tồi, lớn lên gả cho nhi tử Lý Cao ở thôn này, trong nhà Lý Long vốn được sủng ái nhất, nàng theo qua làm con dâu cũng đi theo hưởng phúc, lại có quan hệ tốt cùng em gái của chồng, sinh được tôn tử duy nhất cho Lý gia, có thể nói trôi qua rất êm đềm thuận lợi. Trong thôn nhiều thiếu nữ cũng hâm mộ, nàng ta lại còn nghĩ đến nam nhân khác, thật làm cho người ta không dám tin.

Nhưng có người nam nhân nào có nguyện ý loại chuyện trên đầu mình bị đội nón xanh, Lý Long nói như vậy không ai cảm thấy hẳn nói láo.

Thôn trưởng thở gấp mới vừa bình tâm lại tức giận lên rồi, ông nghĩ đây là tạo nghiệt gì a, nhi tử tìm quả phụ trộm tình, chuyện trong lòng con dâu có người đàn ông khác còn bị chính miệng nhi tử nói ra, này quá mất mặt rồi.

Vợ thôn trưởng cũng tức giận, nhi tử trộm tình cùng con dâu nhớ nhưng nam nhân tuyệt đối không cùng trục hoành, bà mặt trầm như nước nhìn Trương Thủy Đào.

Trương Thủy Đào cũng tròn tròn mắt, nàng ta không nghĩ đến Lý Long sẽ nói lời này, nàng ta nghĩ chẳng lẽ mình nằm mơ thật sự đem lời trong nội tâm nói ra? Ánh mắt không tự chủ nhìn về Tạ Hữu Thuận đang đứng ở phía trước đám người, phát hiện hẳn ôm Mộc Đầu trong ngực, đi theo bên cạnh là Tiêu Lê Hoa cùng Thạch Đầu, vừa nhìn chính là người một nhà thân thiết, ánh mắt nhìn nàng ta lạnh như băng không chút nhiệt độ, trong lòng nàng ta giống như lửa nóng thiêu đốt.

Tiêu Lê Hoa thấy tầm mắt của Trương Thủy Đào, nhướng mày, một bàn tay khoác vào cánh tay Tạ Hữu Thuận, giống như thị uy nhìn Trương Thủy Đào, nghĩ đến nam nhân Trương Thủy Đào nhắc tới không lẽ chính là cha của con nàng sao?

Trước đây Tiêu Lê Hoa có mấy lần chú ý đến ánh mắt Trương Thủy Đào nhìn Tạ Hữu Thuận có gì đó không đúng. Nhưng nàng sẽ không lui bước, đời trước đã bị Tiểu Tam phá hoại gia đình, có điều khi đó người đàn ông kia không đáng giá để nàng tranh giành, đời này không giống như vậy, Tạ Hữu Thuận là cha của con nàng, tình cảm của hai người bắt đầu từ xa lạ đến thân mật như bây giờ, nàng tuyệt đối không cho phép có người đến phá hoại!

Lý Long nhìn Trương Thủy Đào nhìn về phía Tạ Hữu Thuận càng thêm tức giận, lúc trước hẳn thật có nghe Trương Thủy Đào nói mớ gọi tên nam nhân khác, có điều hẳn cũng không nghe rõ, chỉ biết không phải gọi hẳn. Bây giờ nàng ta vừa nhìn Tạ Hữu Thuận, hẳn nghĩ lại một lúc mới nhớ tên người nghe mơ hồ kia, càng nghe càng giống như tên Tạ Hữu Thuận, hẳn bị chọc tức! Sự hoài nghi không biết trong lòng nữ nhân này nhớ đến người nào khác hẳn với lúc hẳn biết rõ người nọ là ai, hẳn hận không thể bóp chết Trương Thủy Đào!

Lý Long tự nhận bản thân lớn lên khá tốt, lại biết ăn nói, còn là con trai thôn trưởng, Trương Thủy Đào gả cho hẳn một chút cũng không lỗ vốn, nàng ta đã dám gả vậy còn nghĩ đến nam nhân khác, đây là đem hẳn thành con rùa đen rồi! Sĩ nhục như vậy khiến trong lòng Lý Long càng giận dữ, nhào qua đánh Trương Thủy Đào.

Trương Thủy Đào không nghĩ đến Lý Long lại đột nhiên chạy đến đánh mình, thoáng cái bị nắm đầu tóc bị tát mấy bạt tai, bị đánh đến choáng váng đầu hoa mắt, không ngừng kêu la thảm thiết.

Lúc này Lý Hưng cùng Dương Thảo chạy vội vã về, vừa nhìn thấy tình cảnh này vội vàng đi qua can ngăn, thật vất vả mới kéo được người ra, Trương Thủy Đào đã bị đánh đến mặt sưng phù như đầu heo.

Thôn trưởng tức giận đến toàn thân phát run, dùng cây gậy đánh Lý Long, kêu ngiệt tử, bảo hấn quỷ xuống.

Lý Long quỷ xuống, cứng đầu cứng cổ nói: “Cha! Ta tìm Tổng Tam Nương lên lút là không đúng, khiến cho cha mất mặt, nhưng trong lòng ta cũng phiền muộn, nếu đôi lại là cha có người vợ nằm mơ còn gọi tên người đàn ông khác, cha có dễ chịu không? Hơn nữa Trương Thủy Đào còn chanh chua điều ngoa, thời gian qua ta cùng nàng trôi qua không tốt. Tính tình Tổng Tam Nương hiền lành, lại biết nóng biết lạnh, ta cùng nàng ở chung một chỗ trong lòng ta cũng thoải mái!”

“Tiểu tử đáng chết nhà ngươi nói những gì đó!” Vợ thôn trưởng nghe nhi tử càng nói càng kỳ cục, còn dám xé đến trên đầu nàng, nghĩ lúc trước nhi tử này nhìn rất lạnh lợi, bây giờ làm sao lại hồ đồ như thế: “Ban đầu Thủy Đào là chính ngươi muốn cầu hôn, ngươi một ngàn một vạn lần nguyện ý, bây giờ lại thế nào, nàng chẳng bằng một quả phụ?”

Lý long nói: “Tam nương là một quả phụ, lúc trước có một người đàn ông, nhưng bây giờ nàng chỉ có một người đàn ông là ta, trong lòng cũng chỉ có một mình ta.”

Trương Thủy Đào giận đến nghiến răng, nàng nghĩ mình so ra vẫn kém hơn một quả phụ!

Lý Hưng cùng Dương Thảo đi đến nhà Tạ Khánh Phong, nghe được chuyện xảy ra mới trở về, hai người đều cảm thấy đầu to ra, bây giờ nhìn tình huống này càng lúc càng không ổn, liếc nhìn nhau, vội vàng một người đi khuyên cha một người đi khuyên Nương, nghĩ nhanh chóng làm sáng tỏ mọi chuyện, đừng để người ta xem chuyện cười nữa.

Thôn trưởng nghe lời của con trai lớn của cũng kịp phản ứng, nghĩ đúng vậy a, trước tiên đem chuyện ở bên ngoài giải quyết, còn chuyện riêng vào nhà rồi nói sao, không thể để mất mặt tiếp được nữa.

Bởi vì Tổng Tam Nương là một quả phụ, cũng không phải là phụ nữ có chồng, hơn nữa trong nhà nàng ta không có trường bối, chỉ có nàng ta một thân một mình, nàng ta gây ra chuyện này cũng không thể làm gì nàng ta. Nhiều nhất chính là nàng ta bị mọi người phi nhổ mà thôi. Mà Lý long bởi vì là nhi tử của thôn trưởng, lại làm ra chuyện như vậy, thôn trưởng liền quyết định đánh hấn ba mươi gậy, dùng chính thôn quy.

Vốn Tổng Tam Nương vẫn quỷ gồi bên cạnh khóc, lúc này khóc cầu tình thay Lý Long.

Trương Thủy Đào nhào qua đánh Tổng Tam Nương, trong miệng mắng những lời hết sức khó nghe, người trong thôn đều được mở rộng tầm mắt, nghĩ thầm thì ra là Trương Thủy Đào cũng sẽ mắng những lời này a. Trước kia nàng ta còn nói người khác thô lỗ, thì ra là nàng ta cũng giống như vậy. Có điều bọn hấn cũng không đi qua ngăn cản nàng ta, trong lòng bọn họ biết quả thật Tổng Tam Nương đáng đánh, có điều nhân duyên Tổng Tam Nương không tệ, cho nên cũng không có người nào đi qua giúp đỡ Trương Thủy Đào, cũng không có tiếng kêu trợ uy gì.

Lý long nghe tiếng Tổng Tam Nương kêu khóc, nhẫn nhịn trong chốc lát cũng chạy đến đẩy Trương Thủy Đào qua một bên, hấn nghĩ Tổng Tam Nương cũng giúp đỡ cầu tình cho hấn, hơn nữa bình thường nàng ta cũng rất ôn nhu sẵn sốc.

“Tốt, Lý Long! Tên khốn kiếp nhà ngươi! Ngươi lại vì cái thứ hàng rách nát này mà đánh ta! Ta liều mạng với ngươi!” Trương Thủy Đào bò dậy từ trên mặt đất đánh về phía Lý Long.

“Ngươi... con đàn bà chanh chua này! Cút ngay! Nếu Tam nương là hàng rách nát ngươi cũng là hàng rách nát! Hàng rách nát như nàng, ta muốn rồi, còn loại hàng rách nát như ngươi ta không cần!”

Lý Long bị Trương Thủy Đào cào hai nhát, đau nóng nảy, lớn tiếng quát về phía Trương Thủy Đào, lời kia vừa thốt ra, không chỉ Trương Thủy Đào sùng sốt, cả nhà thôn trưởng sùng sốt, tất cả mọi người đều sùng sốt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Đánh gãy cánh tay

Edit: Trang Nguyễn

Beta: Tiểu Tuyền

Bên trong nhà thôn trưởng xảy ra trò khôi hài không thể văn hồi, chẳng ai ngờ Lý Long muốn bỏ Trương Thủy Đào cưới Tổng Tam Nương, người trong

thôn đều cảm thấy hấn bị điên đến ngu rồi. Hai vợ chồng thôn trưởng ngây người, cho đến khi Trương Thủy Đào gào khóc một tiếng lớn, hai người mới sực tỉnh, vợ thôn trưởng vội vàng chạy qua kéo Trương Thủy Đào khóc náo đòi chết, thôn trưởng quơ cây gậy đánh Lý Long.

Lý Hưng vội vàng đi qua khuyên thôn trưởng, hấn cũng không thể để mặc cha đánh chết em trai mình.

Bình thường quan hệ giữa Dương Thảo và Trương Thủy Đào không hòa thuận, nhưng thân đều là thê tử cưới hỏi đàng hoàng, nhìn nàng ta rơi xuống tình cảnh này trong lòng cũng có chút đồng tình, liền đi qua giúp đỡ đỡ dành Trương Thủy Đào đang ôm Cầu Đán khóc lụy hại.

Trong sân, tiếng khóc tiếng mắng tiếng kêu thảm thiết từng tiếng tiếp nối từng tiếng, người xem náo nhiệt nhìn hoa cả mắt, nghĩ muốn đến khuyên thôn trưởng một chút, lại sợ bị cây gậy của thôn trưởng đánh trúng. Hơn nữa những nam nhân kia muốn khuyên đều bị nữ nhân nhà mình kéo lại. Danh tiếng Trương Thủy Đào ở trong thôn cũng không kém, Lý Long vốn cũng tốt, hôm nay chuyện này vừa xảy ra, thoáng chốc danh tiếng đều rớt xuống mặt đất, ai cũng muốn giẫm thêm vài cước, hấn nghĩ muốn bỏ vợ rồi cưới nữ nhân vụng trộm, những nữ nhân kia nhất thời nhìn không thuận mắt, sao có thể để nam nhân nhà mình đi giúp hấn, bọn họ đều hận không được để hấn bị thôn trưởng đánh càng thảm càng tốt, hơn nữa cũng làm cho nam nhân trong nhà nhìn cho rõ kết quả của việc vụng trộm.

Lý Hưng dùng sức giữ lại thôn trưởng, nhưng lại bị thôn trưởng ném qua một bên, thôn trưởng tức giận đến đỏ mắt, chỉ muốn đánh cho tỉnh nhi tử vâng đầu khôn kiếp này, nếu đánh không tỉnh thì đánh chết hấn cũng làm cho ông bớt lo. Lúc trước ông xuống tay còn giữ mấy phần lực, nhưng bây giờ dùng toàn lực. Mắt thấy Lý Long ở phía trước, ông vung gậy đánh qua.

“Đừng đánh chàng nữa! Muốn đánh thì đánh ta!” Vốn Tổng Tam Nương vẫn đang quỳ trên mặt đất, lúc này đột nhiên bò dậy, vọt tới phía sau Lý Long, kết quả vừa lúc một gậy đó của thôn trưởng đánh lên cánh tay đang giơ lên của nàng ta, nàng ta hét thảm một tiếng lập tức té ngã xuống mặt đất, đau đớn quay cuồng rồi ngất đi.

Thôn trưởng thoáng tròn mắt, trong lòng ông hận không được giết chết Tổng Tam Nương, nhưng ông cũng không nghĩ đến mình sẽ đánh một nữ nhân, nhìn nàng ta té ngã trước mặt mình, cây gậy trong tay của ông rớt xuống đất.

Lý Long nghe được động tĩnh cũng quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy Tổng Tam Nương té ngã xuống đất lập tức chạy về, ôm Tổng Tam Nương mà tâm loạn như ma, hấn không nghĩ đến Tổng Tam Nương sẽ vì hấn mà bị đánh, trong lòng sợ đồng thời còn dâng lên cảm động, nghĩ mình không phí công đối xử tốt với nàng, vốn bởi vì chuyện cùng nàng khiến danh tiếng hấn bị hủy hoại, trong lòng hấn còn có chút oán trách nàng, lúc này toàn bộ oán khí đều tiêu tan. Hấn không ngừng kêu Tổng Tam Nương, thấy gọi mãi nàng ta vẫn không tỉnh, liền ngẩng đầu bảo người ta gọi lang trung.

Lý Hưng lập tức mời người đi gọi lang trung, hấn không dám bỏ đi, sợ hấn vừa đi lại xảy ra chuyện không ai ngăn cản.

Không đầy một lát sau, lang trung đã tới rồi, nhìn Tổng Tam Nương một chút, nói là xương đã bị gãy, hơn nữa chỗ bị gãy không tốt lắm, bởi vì lúc đánh dùng hết sức, nếu xương xốt có bình phục cũng sẽ không quá linh hoạt, nói cách khác có thể sẽ thành phế nhân.

Một nhà thôn trưởng nghe thế đều kinh hồn bạt vía, bây giờ đánh Tổng Tam Nương thành phế nhân, sau này nàng ta sống như thế nào?

Lý Long vừa nghe đã nói hấn muốn kết hôn với Tổng Tam Nương, nói nàng vì mình mới thành như vậy, hấn nhất định phải cưới nàng ta. Cho dù Trương Thủy Đào náo như thế nào, Cầu Đán khóc như thế nào, hấn cũng không thay đổi. Vợ thôn trưởng lau nước mắt khuyên ngăn, nhưng thôn trưởng không nói tiếng nào, hôm nay ông thua rồi. Cho dù hôm nay danh tiết của Tổng Tam Nương bị hủy, cũng không đến lượt ông đánh gãy một tay của nàng ta. Ông làm thôn trưởng, hôm nay không chỉ mất hoàn toàn mặt mũi, còn phạm phải sai lầm lớn.

Tổng Tam Nương tạm thời được đưa vào nghỉ trong sường phòng nhà thôn trưởng, người xem náo nhiệt cũng đều bị Lý Hưng cùng Dương Thảo khuyên rời đi, vừa đi vừa bàn tán chuyện hôm nay, có người mắng Lý Long cùng Tổng Tam Nương, có người nói Trương Thủy Đào gả cho người trong lòng còn nghĩ đến nam nhân khác, ép Lý Long đi tìm nữ nhân khác phát tiết hóa cũng là do nàng ta tự tìm, còn có người rồi rít đoán nam nhân trong lòng Trương Thủy Đào là người nào, càng nhiều người đồng tình với thôn trưởng. Tóm lại nói gì cũng đều có, có thể tưởng tượng trong khoảng thời gian ngắn chuyện này trở thành đề tài câu chuyện cho mọi người rảnh rỗi bàn tán.

Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa về đến nhà đem hai đứa bé gọi vào trong phòng, đem y phục của bọn trẻ cởi ra xem trên người có bị thương không, mặc dù bọn trẻ nói không đau, nhưng vẫn muốn xem một chút, thấy móng nhỏ của Mộc Đầu xanh một mảng lớn, trên cánh tay của Thạch Đầu cũng xanh tím vài dấu tay, không cần phải nói, Mộc Đầu là té ngã, Thạch Đầu là bị Lý Long túm chặt tay.

“Lý Long này xuống tay thật không biết nặng nhẹ! Đáng đời hấn bị kết cục này!” Tiêu Lê Hoa đau lòng nhìn vết thương trên người hai đứa con trai, nhìn Tạ Hữu Thuận cảm thuốc mỡ nhận lấy thoa nhẹ nhàng cho bọn nhỏ.

Tạ Hữu Thuận khuyên nhủ Tiêu Lê Hoa hai câu, hấn cảm thấy bé trai khó tránh khỏi có lúc bị đá thương một ít, cho nên mặc dù đau lòng cũng không quá lo lắng, nhưng cũng thấy Lý Long hạ thủ nặng tay, trong lòng hấn tức giận, nghĩ đến sau này có cơ hội nhất định phải trả đũa lại.

Thạch Đầu nhìn bộ dáng Nương đau lòng, âm thanh mềm nhũn nói: “Nương, con không đau, một chút cũng không đau. Người đừng khổ sở, nếu người khổ sở thì con liền đau.”

Tiêu Lê Hoa vuốt đầu của nó nói: “Tốt, Nương không khó chịu, tiểu Thạch Đầu không đau.”

Thạch Đầu gật đầu nói: “Thật không đau mà.”

Tiêu Lê Hoa lại hỏi Mộc Đầu còn đau không?

Mộc Đầu gác ở trên giường gạch giống như con cóc nhỏ, ngẩng đầu nhỏ về phía trước, nói: “Nương, nếu người đáp ứng con, kể tiếp chuyện xưa cho con nghe, con liền không đau nữa.”

Tạ Hữu Thuận đưa tay đâm nhẹ vào mông nhỏ của bé, nói: “Tiểu tử thú, dám ra điều kiện với Nương con à, nếu Nương con không kể, con sẽ làm cho nàng đau lòng như vậy, khó chịu như vậy sao?”

Mộc Đầu kêu a một tiếng, lắc lắc mông nhỏ.

Tiêu Lê Hoa vỗ lên tay hất một cái, nói: “Đừng làm đau nhĩ tử, cái kia còn bị thương đây!” Có điều Tiêu Lê Hoa nhìn cái mông nhỏ trắng nõn non tròn mềm mại cũng nhìn không được đưa tay chọt nhẹ.

Tạ Hữu Thuận cười nói: “Ta xuống tay có chừng mực, không có đụng vào chỗ bị xanh tím, ta chọt chính là ở nơi này, không tin nàng cũng đâm thử một cái, giống như chum bánh bao ấy, mềm mềm.”

Lập tức Mộc Đầu chống người ngồi dậy bảo vệ mông nhỏ của mình, nhìn chăm chăm Tạ Hữu Thuận nói: “Cha hử! Mới không phải bánh bao!”

Nhưng Tiêu Lê Hoa nhân cơ hội này đưa tay đâm xuống, nàng không thể không sờ qua mông nhỏ của nhĩ tử, lúc thay tã thay quần áo cho bọn nhỏ đều luôn luôn có cơ hội, có điều loại tình huống đánh lên này rất thú vị, nhìn bộ dáng nhĩ tử nhũ mầy chu cái miệng nhỏ nhắn hàm hừ thật thú vị, tâm tình phiền muộn của nàng cuối cùng cũng đỡ hơn một chút, cười ha ha ra tiếng.

Tạ Hữu Thuận nhìn nàng cười, trong lòng nghĩ cuối cùng cũng làm cho nàng cười rồi.

Thạch Đầu cũng đưa tay đâm nhẹ lên mông nhỏ của Mộc Đầu, nói: “Mộc Đầu, đệ để cho cha mẹ đâm một chút đi, đệ xem Nương cười đẹp mắt chưa này, hơn nữa mông của đệ đúng là giống như bánh bao.”

Tiểu Mộc Đầu nhào vào trong ngực Tiêu Lê Hoa làm nũng nói: “Nương, con không nghe chuyện xưa mông cũng sẽ không đau, chỉ cho Nương đụng, không để cho cha cùng ca ca đụng, bọn họ hử.”

Hai người Tạ Hữu Thuận và Thạch Đầu ở một bên cùng nhau đưa tay ra đâm đâm chọt chọt, chọc cho Mộc Đầu kêu vang, tiếng cười của ba người Tiêu Lê Hoa cũng vang lên.

Một nhà bốn miệng cười đùa trong chốc lát, thuốc cũng thoa xong, bụng của Thạch Đầu kêu một tiếng, mới nhớ tới còn chưa ăn cơm, Tiêu Lê Hoa nói đi làm cơm, Tạ Hữu Thuận mới nhớ đến chiếc rổ vẫn còn để ở ngoài ruộng chưa cầm về, hắt đi lấy rổ, Tiêu Lê Hoa lại bắt đầu nhào bột mì, mặc dù xảy ra chuyện như vậy nhưng vẫn quyết định ăn sủi cào.

Trong lúc này hai vợ chồng Tạ Khánh Phong đến đây, bây giờ Ngọc Nương cũng có thể xuống đất đi lại được rồi, hai vợ chồng Lý Hưng vội vã rời đi, bọn họ cũng không cùng theo đến đây. Bây giờ đến nơi này hỏi thăm chuyện gì xảy ra.

Tiêu Lê Hoa mời bọn họ ở lại cùng nhau ăn cơm, Tạ Hữu Thuận đem chuyện ngày hôm nay kể cho bọn họ nghe, hai người nghe xong vô cùng kinh ngạc, không nghĩ đến Lý Long sẽ làm ra chuyện như vậy, đều nói biết người biết mặt mà không biết lòng.

Tạ Khánh Phong nói: “Chức thôn trưởng này của Lý Long xem ra làm không được rồi.”

Tạ Hữu Thuận nói: “Là không xứng làm, sao người trong thôn có thể để cho một người như vậy làm thôn trưởng, cho dù người trong thôn đồng ý ta cũng không đồng ý, hần hạ thủ cũng không biết nặng nhẹ, cánh tay Thạch Đầu toàn bộ đều bị hấn tím tím cho xanh tím rồi, Mộc Đầu cũng bị té ngã. Nếu chúng ta không kịp thời chạy đến, hần đã đánh Thạch Đầu rồi. Có thể xuống tay với hài tử nhỏ như vậy, tim của hần... thật không biết nói thế nào.”

Vốn Ngọc Nương yêu thích hài tử, hiện tại thân thể mang thai, chính là thời điểm tình thương của mẹ tràn lan, nghe được Thạch Đầu Mộc Đầu bị đánh lập tức hỏi han bọn nhỏ. Tạ Khánh Phong biết Lý Long dám xuống tay với hai đứa bé cũng rất tức giận, mắng mấy câu, có điều rất nhanh lại lo lắng thay cho hai vợ chồng Lý Hưng.

Tạ Hữu Thuận nói: “Lý đại ca không có chuyện gì, ta muốn nói đây đối với hần có khi lại là chuyện tốt. Trước kia thôn trưởng vẫn nghiêng về Lý Long, mặc dù cuộc sống Lý đại ca trôi qua không kém, nhưng trong lòng khẳng định cũng có chút ý nghĩ, chỉ có điều huynh ấy là người phúc hậu ít nói. Bây giờ chuyện này vừa xảy ra, chắc hẳn thôn trưởng sẽ nhìn thấy huynh ấy tốt hơn, sau này nhà kia sẽ hướng về huynh ấy, nói không chừng vị trí thôn trưởng sau này cũng là huynh ấy. Nếu huynh ấy đảm đương chức thôn trưởng, người trong thôn chúng ta thật có phúc.”

Tạ Khánh Phong vừa nghe cũng cảm thấy không tệ, quan hệ của bọn họ cùng Lý Hưng rất tốt, tự nhiên hi vọng hần trôi qua tốt, nói đến mấy người nhà bọn họ có mỗi quan hệ tốt với nhau cũng đều là vì cha mẹ bọn họ thiên vị, hiện tại hần cùng Tạ Hữu Thuận Vương Đại Sơn đều ở riêng, cho dù cha mẹ có đi hay còn tại thế cũng không còn ở chung cùng cha mẹ. Nếu Lý Hưng có thể ở cùng cha mẹ, lại để cho cha mẹ một lần nữa coi trọng, đây cũng là một niềm vui lớn.

Sủi cào nhìn phiền toái nhưng thật ra bớt việc nhất, hai người Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa một làm lớp da ngoài một người gói bánh, thoáng chốc đã gói xong không ít, vừa nấu vừa ăn, bốn người lớn hai đứa nhỏ rất nhanh đã ăn no.

Tạ Khánh Phong diu Ngọc Nương đi trở về, trời cũng tối rồi.

Hôm nay xảy ra rất nhiều chuyện, một nhà bốn miệng Tạ Hữu Thuận tất cả đều mệt mỏi, hai đứa bé đã sớm đi ngủ. Tạ Thuận cùng Tiêu Lê Hoa hai người ngồi ở bàn bên cạnh kháng, Tiêu Lê Hoa nhìn lại hần, vẫn hỏi chuyện Tạ Hữu Thuận và Trương Thủy Đào, mặc dù trước lúc là vợ chồng tự nhiên

có bí mật là chuyện thường, nhưng có đôi khi cũng cần thẳng thắn với nhau.

Tạ Hữu Thuận kể cho Tiêu Lê Hoa nghe, thì ra chẳng qua là hắn đã cứu Trương Thủy Đào một lần, đó là một lần đi chợ trở về, bởi vì Trương Thủy Đào cùng người trong thôn xích mích cãi nhau, cho nên một mình trở về thôn, kết quả vận khí không may gặp phải người xấu, nhưng trong cái rủi có cái may, gặp được Tạ Hữu Thuận, khi đó y phục Trương Thủy Đào bị giật ra rồi, nàng ta vừa xấu hổ vừa cảm kích, chờ đến đường lớn nàng ta đã bỏ chạy.

“Sau đó nàng ta lại đến tìm ta, muốn gả cho ta, nhưng ta không đồng ý. Còn có lúc ấy thật sự ta không nhìn thấy thân thể của nàng ta, nàng ta đã sớm kéo chặt y phục, là chính nàng ta cho rằng ta thấy được.”

Tạ Hữu Thuận nói, hắn lập tức hướng vợ cho thấy mình trong sạch.

Tiêu Lê Hoa trừng mắt nhìn hắn, nói: “Làm sao? Chẳng rất muốn thấy à!”

“Không có không có! Ta không muốn nhìn, ta đối với nàng ta một chút tâm tư cũng không có, nếu có ta cũng không cưới nàng.”

“Lúc ấy trong nhà của chàng không phải nói không có tiền cưới vợ sao? Có một người như vậy đưa đến cửa làm sao chàng không nhận? Trương Thủy Đào lớn lên rất tốt, dường như danh tiếng không tồi. Lúc ấy danh tiếng kém như ta chàng cũng dám cưới, làm sao lại không cưới nàng ta?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Náo náo nhiệt nhiệt lợp nhà

“Ta nhìn nàng ta liền không thích, cảm thấy nàng ta là người có lòng dạ cao.” Tạ Hữu Thuận nhìn Tiêu Lê Hoa trừng mắt mình cũng không lo lắng không tức giận, vợ đây là đang đề ý mình đây!

“Năm đó danh tiếng của ta lại càng không tốt, xem ra chàng chết sống cưới cho được một người vợ có lòng dạ cao.” Tiêu Lê Hoa hừ một tiếng nói, năm đó nàng là người có vẻ ngoài bị đuổi đánh ra khỏi Cao gia, lòng dạ đó so với Trương Thủy Đào chỉ cao hơn chứ không thấp hơn.

Tạ Hữu Thuận chuyển chuyển ngồi vào bên cạnh Tiêu Lê Hoa, kéo nàng vào trong ngực, ôm nàng nói: “Đây là mệnh, ý trời xui khiến ta cưới nàng, bây giờ trong lòng ta có biết bao cao hứng những năm này không có đánh nàng mắng nàng, nếu không hiện tại không biết có bao nhiêu đau lòng.”

Tiêu Lê Hoa nghe trong lòng ấm áp, nghĩ hắn vẫn là thích mình bây giờ, nàng mềm nhũn tựa vào trong ngực Tạ Hữu Thuận trong ngực, nói: “Dù sao ta không cần biết trong lòng Trương Thủy Đào có chàng hay không, sau này chàng ít nhìn nàng ta, chàng là nam nhân ta, nếu dám nhìn nàng ta nhiều thêm một cái, ta không tha cho chàng.”

Tạ Hữu Thuận nghe thế cười không ngừng, vợ ăn dấm chua đánh đá đến như vậy, trước kia nàng chua ngoa chỉ khiến hắn cảm thấy không nói đạo lý, cảm thấy phiền não, nhưng bây giờ cảm thấy vui rạo rức.

Tiêu Lê Hoa cắn một cái lên cằm hắn, không vui nói: “Không cho cười, ta nói rất nghiêm túc, nếu chàng dám nhìn nàng ta nhiều thêm một lần, ta liền cắn chết chàng!”

Tiêu Lê Hoa cắn không nhẹ không nặng, có chút đau, Tạ Hữu Thuận xuyt xoa, lui về phía sau, miệng Tiêu Lê Hoa đuổi theo tới vừa lúc hôn lên, hai người dây dưa cùng chung một chỗ.

Ngày hôm sau Dương Thảo đến nhà rồi, vừa vào nhà liền than thở, trên mặt hiện đầy vẻ tức giận. Tiêu Lê Hoa rót nước cho nàng, hỏi nàng Tống Tam Nương thế nào.

“Còn có thể như thế nào? Dù sao cũng không chết được! Bây giờ còn nằm ở trong nhà, đã tỉnh, lại khóc mãi, bình thường đã cảm thấy nàng ta là người không nói nhiều, coi như khá tốt, không nghĩ đến người này lại càng biết gây chuyện! Hiện tại tiểu thúc không nên cưới nàng ta, nàng ta cũng náo để được gả vào, còn nói cái gì nguyện ý làm thiếp hầu hạ cả nhà, người nào cần nàng ta hầu hạ chứ!”

Dương Thảo một hơi uống hết nước, rồi chụp lấy ấm nước rót thêm một chén, lại uống một hơi, hiển nhiên là tức giận không nhẹ.

Tiêu Lê Hoa khuyên nhủ: “Được rồi, muội không nên tức giận, chuyện này giao cho thôn trưởng bọn họ giải quyết là được, muội vẫn là dưỡng thân thể của muội cho tốt, hiện tại chuyện trong nhà phải dựa vào muội cùng Lý đại ca chống đỡ đây.”

Dương Thảo thở dài gật đầu nói: “Đúng vậy, lần này gia gia nãi nãi của Tiểu Nguyệt bị chọc tức không nhẹ, đều cảm thấy mất mặt, liền ngay cả cửa nhà cũng không muốn đi ra, toàn dựa vào hai người chúng ta. Nói thật với tỷ, đừng nói với bọn họ, chính là ta đi ra ngoài nhìn thấy các hương thân còn cảm thấy mất mặt. Chúng ta đều là người nông dân, nhà ai xảy ra chuyện này, cả nhà đều tránh không thoát. Chẳng những nhị thúc của Tiểu Nguyệt không biết hối cải mà còn nào muốn nạp thiếp, hắn cũng không phải không có nhi tử cũng không phải là Đại lão gia, không có chuyện gì nạp thiếp làm cái gì, còn nạp một quả phụ, lại để cho người ta đâm cột sống!”

“Trương Thủy Đào làm gì? Không phải tức giận bỏ về nhà mẹ đẻ rồi chứ?”

Tiêu Lê Hoa nghĩ đến Trương Thủy Đào từng muốn gả cho nam nhân của mình, trong lòng nàng thật phức tạp, nghĩ đến nghĩ lui cũng không hy vọng nàng ta chạy về nhà mẹ đẻ, nghĩ đến nếu thật sự nàng ta không thể cùng Lý Long làm phu thê, vạn nhất chạy đến đây dựa vào nam nhân nhà mình, như thế thật phiền phức. Nàng xem ánh mắt Trương Thủy Đào nhìn nam nhân của mình thật đáng ghét, thử nghĩ xem, đều đã nhiều năm như vậy, nàng ta còn có thể nằm mơ nghĩ đến Tạ Hữu Thuận, điều này nói rõ nàng ta vẫn còn lưu luyến. Cuộc sống hiện tại của nhà bọn họ trôi qua rất tốt, Trương Thủy Đào lại có thù oán với mình, nói không chừng nàng ta ngoan tâm thật có thể chạy đến chặn ngang một cuộc giữa phu thê bọn họ.

Tiêu Lê Hoa tin tưởng Tạ Hữu Thuận, nhưng lười để phòng Trương Thủy Đào.

Trương Thủy Đào vẫn nên cùng Lý Long tụ họp một chỗ đi, dù sao bọn họ cũng xem như nòi nào vùng này!

Dương Thảo nói: “Không có, đoán chừng đuổi lý rồi, ai bảo trong lòng nàng ta còn dám nhớ đến nam nhân khác. Ta cũng đã nhìn ra, nàng ta mà bỏ về thật thì nhứt thúc Tiểu Nguyệt có thể trực tiếp cưới Tống Tam Nương kia.”

Trong lòng Tiêu Lê Hoa nghĩ xem ra Trương Thủy Đào cũng không muốn bị Lý Long bỏ, vậy thì tốt, để cho hai người bọn họ nào đi, không quấy rầy đến cuộc sống của mình là được.

Dương Thảo ngồi một lúc liền đi, nàng cũng chỉ đi ra ngoài lấy hơi, còn phải trở về, hiện tại trong nhà không thể xa rời nàng, Tiêu Lê Hoa nói nếu không chăm sóc Tiểu Nguyệt được thì cứ đem Tiểu Nguyệt đưa đến nơi này của nàng, Dương Thảo gật đầu, nói bây giờ Tiểu Nguyệt ở trong nhà Vương Đại Sơn, sau đó đi.

Chuyện này làm âm ỉ chừng mấy ngày, người nhà Trương Thủy Đào không biết người nào đưa tin cũng chạy đến, nhưng vừa nghe nói trong lòng Trương Thủy Đào nghĩ đến nam nhân khác, tất cả đều đuổi lý rồi, hùng hổ mà đến, rồi lại ỉu xiu cúi thấp đầu mà đi. Còn dặn dò Trương Thủy Đào phải hầu hạ cha mẹ chồng thật tốt, không được nào loạn nữa. Về phần Tống Tam Nương, bọn họ cũng nói không cho Lý Long nạp nàng ta làm thiếp, nhưng Lý Long cắn chặt hàm răng chết sống không từ bỏ, nói nhất định phải để Tống Tam Nương vào cửa, nếu không sẽ hưu Trương Thủy Đào.

Cuối cùng bởi vì đột nhiên Tống Tam Nương nôn mửa, được Triệu lang trung chẩn đoán hi mạch yếu ớt, chuyện này cuối cùng đã định xuống, Tống Tam Nương mẫu bằng tử quý, có thể vào cửa Lý gia.

Người một nhà thôn trưởng loại tâm tình gì cũng đều có. Lý Long cao hứng, những năm này hắn chỉ có một nhi tử, tự nhiên càng muốn có con gái nhiều hơn, nhưng Trương Thủy Đào sinh xong Cầu Đan thì không thấy động tĩnh gì nữa. Hiện tại Tống Tam Nương mới cùng hắn không bao lâu mà thân thể đã có thai, trong lòng hắn đừng nhắc đến có bao nhiêu cao hứng, đối với Tống Tam Nương càng tốt hơn. Trương Thủy Đào tức giận, vừa khóc vừa náo, nói này không chừng đã loại của ai, thiếu chút nữa lại bị Lý Long đánh cho. Thôn trưởng cùng vợ thôn trưởng vừa vui vừa tức. Lý Hưng cùng Dương Thảo hai người không vui chút nào, chỉ cảm thấy chuyện này càng ngày càng lộn xộn, trong nhà đã thành trò cười.

Thôn trưởng thấy trong nhà náo thành như vậy, cũng không phải chỉ có chuyện này, cuối cùng thương lượng cùng vợ, quyết định ở riêng!

Nếu trước đó ở riêng, vậy chắc chắn phân một nhà Lý Hưng ra, đây cũng là người một nhà sớm chuẩn bị tâm lý rồi, bởi vì Lý Long có nhi tử, hơn nữa thôn trưởng tính toán bồi dưỡng hẳn làm thôn trưởng, tự nhiên sẽ ở cùng một chỗ. Đầu năm nay ở riêng không nhất định phải ở cùng con lớn, cũng có thể ở cùng tiểu nhi tử, cha mẹ yêu con út cũng bình thường.

Nhưng hiện tại Lý Long gây ra chuyện như vậy, thôn trưởng cùng vợ thôn trưởng cũng cần mặt mũi nhìn người, bọn họ không muốn ở cùng một chỗ với Lý Long. Lý Long nhất định không thể làm thôn trưởng được rồi, còn muốn nạp thiếp, ở nơi nông thôn này người nào nạp thiếp đều khiến người ta nhìn như kẻ kỳ dị. Hai vợ chồng thôn trưởng không gánh nổi người này.

Cho nên hai vợ chồng thôn trưởng quyết định ở cùng con lớn, chỉ sợ con lớn không có nhi tử, cho dù bọn họ luyến tiếc tiểu tôn từ Cầu Đan, bọn họ cũng quyết định như vậy.

Dĩ nhiên hai vợ chồng thôn trưởng không chuyển ra nhà cũ, cho nên Lý Long bọn họ phải dọn ra ngoài, thôn trưởng cho bọn họ bạc, ở riêng cũng chia rất công bình, cái gì cần chia đều chia cho bọn hắn một nửa. Để cho bọn họ xây dựng nhà xong rồi chuyển đi.

Tiêu Lê Hoa nghe xong tròn mắt, nói: “Lý Long nguyện ý?”

Dương Thảo nói: “Không muốn cũng không được, tính tình cha chồng nhà ta cũng không phải dễ chọc. Thật ra lúc trước cha chồng ta cũng đã nói để cho Tống Tam Nương sinh con xong rồi giữ con lại, cho nàng ta một khoản tiền để cho nàng ta rời đi, sau này không bao giờ trở về nữa. Để cho nhứt thúc Tiểu Nguyệt sống tốt. Nhưng Tống Tam Nương không muốn, lại muốn tìm cái chết. Thúc thúc Tiểu Nguyệt cũng không đồng ý, nói muốn đi cùng đi. Cho nên cha chồng mới hạ quyết định ở riêng.”

Tiêu Lê Hoa nghe nghĩ Lý Long thật đúng say mê Tống Tam Nương, thì ra vẫn luôn nghe nói hắn và Trương Thủy Đào ân ái nhiều thế nào, hóa ra cũng chỉ là mặt ngoài, trong lòng Trương Thủy Đào có người khác, Lý Long cũng có nữ nhân khác, nguyện ý vì nữ nhân này mà ngay cả cha mẹ thế nhĩ cũng không đều không cần, cho dù mặt mũi địa vị mất cũng không quan tâm.

Cuối cùng Trương Thủy Đào cũng không trở mặt cùng Lý Long, mặc dù Lý Long rất để ý Tống Tam Nương, nhưng cũng không khẳng định muốn hưu Trương Thủy Đào, dù sao nàng ta là Nương của Cầu Đan. Nhưng bởi vì trước đó trước mặt mọi người nói ra trong lòng Trương Thủy Đào có nam nhân khác, Lý Long cảm thấy mất hết mặt mũi, cho nên đối với Trương Thủy Đào cũng không giống như trước đây có thể nhẫn nhịn nữa, thấy nàng ta là trung khuôn mặt thôi, giống như Trương Thủy Đào thiếu nợ hắn.

Một đôi vợ chồng từng làm cho người người hết sức hâm mộ, hôm nay trở thành đôi vợ chồng khiến cả thôn khinh bỉ.

Mấy người Tiêu Lê Hoa ngồi cùng một chỗ, nói đến đây chuyện này tất cả đều than thở một hồi.

Chờ chuyện này đi qua, cây mạ đã qua, bên trong ruộng nước một mảnh xanh mướt, mà lúa mạch đã lớn lên rất cao, qua hơn một tháng có thể thu hoạch.

Lúc này xuân về hoa nở, chính là lúc thích hợp xây nhà. Lý Long bị thôn trưởng phân ra phải đi xây nhà, còn người khác ở riêng muốn xây nhà, trong chuyện này cũng bao gồm Tạ gia Tạ Hữu Thái cùng Tạ Hữu Hòa.

Hôm nay Như Ý cũng gả ra ngoài, chẳng chia nhà được tình huống ở riêng rốt cục cũng có thể kết thúc.

Hai vợ chồng Tạ Hữu Hòa đi đến báo tin cho Như Ý rồi lấy được một chút bạc, hơn nữa trước đó tích lũy được không ít tiền riêng, cũng có thể xây được căn nhà không tệ, bọn họ cũng tìm được nơi rồi, chỗ đó cách nhà Tạ Hữu Thuận không xa, có điều càng gần hơn phía trước hơn, bởi vì nhà của Lý Long đúng lúc cũng xây dựng ở chỗ đó, cho nên bọn họ trở thành hàng xóm.

Tiêu Lê Hoa nghĩ hai nhà này ở gần nhau như vậy, không biết về sau náo nhiệt đến thế nào. Thôn trưởng làm sao phân bọn họ ở chung một chỗ vậy chứ, nàng còn hỏi Dương Thảo. Dương Thảo nói Lý Long muốn ở nơi đó, nơi đó dựa vào thôn bên cạnh, chỗ lại lớn, có thể chiếm thêm một ít sân. Lúc ấy thôn trưởng cũng là tâm như tro tàn, lười quản khi gió đến hắt.

Tiêu Lê Hoa nghĩ có một loại người chỉ sợ bên cạnh tất cả đều là người tốt, nên xấu thì vẫn sẽ xấu, giống như Tạ Hữu Hòa và Lý Long lúc không ở riêng bên cạnh huynh đệ không phải không tốt, bọn họ không phải cũng học thói hư tật xấu sao.

Tiêu Lê Hoa cũng không đem tâm lực đặt lên trên người kẻ khác, nàng cũng bắt đầu bận rộn rồi. Năm nay bọn họ cũng lợp nhà, vốn hiện tại cũng đã có nhà ở rồi, Tiêu Lê Hoa muốn chờ một thời gian nữa rồi lợp nhà, nhưng nhìn người khác xây nhà, nàng cũng nổi lên hăng hái, cuối cùng thương lượng với Tạ Hữu Thuận, quyết định đem phòng ốc che lại, như vậy có thể đem toàn bộ đất bên cạnh vòng lại.

Bên cạnh là một mảnh rừng trúc, Tạ Hữu Thuận đã cùng thôn trưởng đem rừng trúc kia mua lại rồi, không tốn bao nhiêu tiền, bọn họ vì trong thôn sửa cầu, thôn trưởng nói bọn họ làm chuyện tốt, trong thôn cũng nhớ ơn bọn họ, nếu không mảnh rừng trúc này đã tốn nhiều tiền hơn.

Tạ Hữu Thuận tính toán vậy toàn bộ mảnh rừng trúc này lại, muốn xây một tường rào thật cao, đó chính là một công trình rất lớn, cho nên hẳn mời người trong thôn đến không ít. Gần đây duyên của hắn rất tốt, lại trả tiền công, nên được rất nhiều người ủng hộ.

Năm nay không có ai đi lao dịch, cho nên người trong thôn rất nhiều, trừ mấy nhà phải xây nhà nên trong thời gian này không có nhân thủ, bởi vì tất cả cùng chung xây nhà, mỗi ngày đều là khí thế ngất trời.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Ngân nguyên bảo

Edit: Trang Nguyễn

Beta: Tiểu Tuyền

Tiêu Lê Hoa mắt thấy nhà mỗi một ngày được xây dựng, nụ cười trên mặt cũng càng ngày càng rực rỡ, đời trước vì phấn đấu để có một căn nhà thuộc về mình nàng bỏ ra không biết bao nhiêu cực khổ lo toan, cuối cùng lại rơi vào kết cục như vậy. Mà bây giờ ở thế giới này chẳng những nàng có được nhà, mà ở nơi này trong nhà nàng có trượng phu và con trai của nàng cùng nhau trải qua cuộc sống ấm áp hạnh phúc. Cuộc sống như thế có dùng ngàn vàng cũng không thể nào có được.

Bởi vì người xây nhà đều là người trong thôn, cho nên bất kể là com hay trả tiền công, hai người Tạ Hữu Thuận và Tạ Hữu Thái đã thương lượng xong, trả tiền công là giống nhau, hai người bọn họ cũng là người thành thật, trả tiền công cũng không thấp, người có tay nghề cao thì một ngày ba mươi văn tiền, không khéo một chút thì làm thợ phụ thì trả hai mươi văn tiền.

Trong nhà Tạ Hữu Hòa cũng mời người đến hỗ trợ, chỉ là người làm công chính thì trả hai mươi văn tiền, công nhân lao động giản đơn trả hai mươi văn tiền. Lúc mới bắt đầu, những người làm việc cho Tạ Hữu Hòa không biết, sau khi biết nhao nhao mất hứng, tay nghề của bọn họ cũng không kém với những người làm cho Tạ Hữu Thuận và Tạ Hữu Thái, nhưng lại ít hơn năm văn tiền, trong lòng bọn họ nén giận.

Trong mắt nông dân năm văn tiền chính là tiền, ai cũng không muốn cực khổ một ngày lại kiếm tiền ít hơn người khác, nếu vào trong trấn trong thành đi tìm việc kiếm sống có lúc ít hơn thì coi như xong, nhưng ở trong thôn xây nhà cho huynh đệ ruột thịt còn phân ba chia bảy, trên mặt cũng lúng túng, cho nên những người làm việc cho Tạ Hữu Hòa có một người tức giận nghỉ ngơi, toàn bộ những người khác đều đi theo không làm nữa.

“Nhị ca! Tứ đệ! Các ngươi xem các ngươi làm chuyện tốt gì! Làm hại ta không công lại phải tiêu nhiều tiền như thế! Trong tay các ngươi là tiền, làm sao

không suy nghĩ đến ta không giống các người buôn bán lời nhiều tiền, hiện tại nếu bản thân ta bị các người liên lụy! Các người nên đền bù cho ta như thế nào?” Tạ Hữu Hòa tức giận chạy đến nhà Tạ Hữu Thuận náo.

Tạ Hữu Thái đang đứng nói chuyện cùng Tạ Hữu Thuận, nghe Tạ Hữu Hòa chỉ trích hai người, đều cau mày.

Tạ Hữu Thuận nói: “Tam ca, mời các hương thân giúp đỡ làm việc, chúng ta nguyện ý cho nhiều một chút. Huynh không muốn trả nhiều thì liên quan gì đến chúng ta? Trước đó huynh cũng không thương lượng cùng chúng ta về chuyện tiền công, chuyện này sao trách đến trên đầu chúng ta.”

Tạ Hữu Hòa nói: “Làm sao đệ biết nói cùng nhị ca, ở trong lòng đệ ta đây không bằng nhị ca đúng không? Lúc kiếm được nhiều tiền thì cứ như vậy, ngay cả loại chuyện nhỏ nhặt này đệ cũng như vậy? Khi đệ còn nhỏ là ta dẫn đệ đi chơi! Cha nói phải giúp đỡ lẫn nhau, lời này đệ xem như gió thổi bên tai rồi đúng không!”

“Ta chỉ nhớ khi còn nhỏ huynh hay đoạt đồ ăn của ta, còn đánh ta.” Tạ Hữu Thuận nhìn Tam ca nói.

Tạ Hữu Hòa đỏ mặt, khi còn bé hẳn làm không ít chuyện như vậy, có điều sau đó đột nhiên Tạ Hữu Thuận giống như ăn tiền đàn, thoáng chốc cao lớn hơn so với hẳn, hẳn thấy không thể khi dễ được Tạ Hữu Thuận, không nghĩ đến bây giờ Tạ Hữu Thuận lại nhắc đến chuyện này.

Tạ Hữu Hòa xoa xoa tay nói: “Huynh đệ tầm đó có chuyện này cũng là bình thường thôi mà, có đánh hay náo loạn thế nào cũng là huynh đệ ruột thịt. Có điều Tứ đệ này, đệ thân với nhị ca hơn ta, đệ dẫn theo hẳn phát tài cũng không mang theo ta. Bây giờ trong tay các người đều có tiền, nhưng ta không có, các người có phải cũng nên suy nghĩ thay ta không?”

Tạ Hữu Thái cau mày nói: “Rốt cuộc đệ muốn như thế nào? Dù sao chúng ta đã nói số tiền này rồi, không thể ít hơn được.”

Tạ Hữu Hòa nói: “Thế Nhị ca Tứ đệ các người giúp ta một tay đi, các người xem cái nhà lớn này của các người nhìn khí thế, nhìn lại căn nhà kia của ta, căn nhà đó đều đã lấy hết của cải của ta cả rồi, cháu trai cháu gái của các người cũng không có cơm ăn, vốn là định tiết kiệm một chút ít tiền công để ăn cơm, vì các người mà bị náo một trận thế này nên không thể tiết kiệm được nữa. Khe hở từ ngón tay của các người nhỏ xuống tí tạo cũng đủ cho chúng ta xài rồi.”

Tạ Hữu Thái Tạ Hữu Thuận đều cau mày, bọn họ căn bản không tin trong tay Tạ Hữu Hòa không có tiền, hẳn không có tiền sẽ không xây căn nhà lớn như vậy, hơn nữa hai vợ chồng này mưu mô nhiều như vậy, chết đói ai cũng không có cửa hẳn ta chết.

Lúc này Tiêu Lê Hoa đi đến nói: “Tam ca, nhà của huynh nghèo đến nỗi không có cơm ăn sao? Làm sao ta nghe Xuyên Từ khoe trong nhà huynh có Ngân nguyên bảo thật to chứ?”

“Hắn nói nhầm đấy! Lời trẻ con nói muội cũng tin à! Tiểu tử kia khoác lác đấy! Xem ta trở về làm sao đánh hắn!” Lập tức Tạ Hữu Hòa nói, trong lòng nể nang thăm thẳm từ rồi, nghĩ thầm tiểu tử chết bầm này nói cái gì mà lại nói đến cái này, làm hại hắn đến nơi này khóc than còn bị vạch trần.

“Tam ca, huynh cũng không thể trách oan uống Xuyên Từ bọn nó, nhưng bọn nó lấy Ngân nguyên bảo kia cho người ta xem, nhiều hải từ đều thấy được, còn ở bên trên cần qua, không tin huynh mau trở về xem phía trên Ngân nguyên bảo đó có dấu răng hay không.” Tiêu Lê Hoa cười nói: “Mặc dù Xuyên Từ Tòa Từ có chút nghịch ngợm, nhưng Tam ca cũng không nên oan uống bọn nó.”

“Muội nói cái gì? Tiểu tử này lấy bạc ra rồi!”

Mặt Tạ Hữu Hòa liền biến sắc, tức đến cả người phát run, nghĩ thầm tiểu tử chết bầm này lại dám trộm cầm bạc đi, cũng không sợ mất, đây chính là năm lượng bạc một Đại nguyên bảo đấy!

Tạ Hữu Thái lớn tiếng nói: “Lão Tam! Người dám gạt chúng ta! Sau này người lại khóc than chúng ta cũng sẽ không tin rồi! Người tự lo!”

Tạ Hữu Thái nói xong xoay người rồi đi.

Tạ Hữu Hòa há to mồm, lúc này hẳn mới nhớ ra mình đã nói ra sự thật, hơn nữa nhìn Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa, thấy sắc mặt bọn họ lãnh đạm, cũng biết nói gì cũng đã muộn, trong miệng lẩm bẩm mấy tiếng sau đó xoay người bỏ chạy. Trước hết hẳn phải xem lại bạc trong nhà một chút, nếu thật sự mất hẳn thật có thể muốn khóc.

Tiêu Lê Hoa nhẹ quay đầu, nói với Tạ Hữu Thuận: “Sau này hẳn lại muốn vay mượn tiền, cứ dùng chuyện này ngăn hẳn.”

Tạ Hữu Thuận gật đầu, nói: “Một Ngân nguyên bảo, cũng không biết từ đâu nhị ca có thứ này.”

“Có lẽ là gặp Như Ý chăng? Xem ra Như Ý sống không tệ, chẳng qua năng trôi qua không tệ hơn nữa thì làm sao trong thoáng chốc lấy ra nhiều bạc như vậy? Nếu cho hẳn cũng sẽ cho cha mẹ đại ca bọn họ đúng không? Dành thời gian chẳng đem chuyện này nói cho cha mẹ đại ca bọn họ biết, xem họ có phản ứng gì.”

Tiêu Lê Hoa nói với Tạ Hữu Thuận, năng nghĩ vừa nhìn phản ứng của Tạ Hữu Hòa cũng biết chuyện bạc này bọn hắn giữ bí mật rất kỹ, nếu như cả nhà Tạ gia đều có, vậy thì cần gì phải dấu diếm? Trừ phi chỉ có bọn họ có. Cho dù Như Ý có tiền nhân rồi cũng nên cho cha mẹ chứ? Tại sao lại cho Tạ Hữu Hòa bọn họ? Chỉ có một lý do, chính là để cho bọn họ giúp đỡ làm việc, hoặc là bọn họ làm chuyện gì giúp Như Ý. Bây giờ Như Ý đang ở Cao gia, bọn họ có thể giúp Như Ý cái gì đây?

Tiêu Lê Hoa nghĩ đến Cao gia cùng Như Ý, năng không thể không đề phòng.

Tạ Hữu Thuận không ngu, nghe vợ nói như vậy, cũng có chút hiểu, hấn gặt đầu, nghĩ tìm một cơ hội phải đi kiếm cha mẹ cùng đại ca bọn họ.

Tạ Hữu Hòa chạy về nhà, bây giờ nhà bọn hấn còn chưa xây xong, vẫn ở nhà cũ, chờ vào phòng mới nhớ toàn bộ tiền trong nhà đều giao cho Lý thị, nàng ta giữ tiền quá kỹ, hấn cũng không biết để ở đâu, hấn vội vàng chạy ra, nghĩ đến chờ Lý thị trở về rồi hỏi một chút tiền còn ở chỗ đó hay không.

“Tam đệ, đệ làm gì hoang mang rối loạn như vậy?” Phương thị đang ở sân, thấy hấn vội vã như vậy liền hỏi.

“Không có gì, đại tẩu lo việc của tẩu đi.” Tạ Hữu Hòa vừa đi vừa trả lời, chạy nhanh như gió.

“Đây làm gì mà sốt ruột giống như mèo cào loạn vậy? Giống như bị mất bạc thế.” trong miệng Phương thị nói, nhẹ nhàng hừ một tiếng, bây giờ trong lòng nàng không quá thoải mái, bởi vì nàng trừ căn nhà cũ này, toàn bộ ba huynh đệ trong nhà đều xây nhà mới cả rồi, không kém hơn nhà cũ của hai lão chút nào, mà nàng không chỉ ở nhà cũ, còn phải ở cùng cha mẹ chồng, còn có hai vợ chồng đuổi cũng không đi kia!

“Tẩu vừa mới nói cái gì mất bạc?”

“Ai da! Ngươi làm ta sợ muốn chết!”

Đột nhiên Phương thị nghe được Cát Tường lên tiếng từ phía sau, bị hù dọa suýt chút nhảy dựng lên, vỗ ngực, trong lòng không khỏi tức giận Cát Tường, nghĩ thầm Cát Tường thật khiến người chán ghét, làm sao giống như âm hồn xuất quỷ nhập thần, sớm muộn gì cũng bị nàng ta hù chết!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Ưông thị ngoài ý muốn

Cát Tường cũng bị Phương thị làm giật mình, vỗ ngực trừng mắt nói: “Đại tẩu, tẩu làm gì vậy chứ? Không phải chỉ hỏi tẩu một câu thôi sao? Tẩu có cần bị dọa thành như vậy không? Đem ta hù dọa thành thế này, giữa ban ngày tẩu có cái gì phải sợ? Chẳng lẽ tẩu làm việc gì trái với lương tâm rồi hả?”

Phương thị bị Cát Tường trả đũa lại, kể từ trận bão tuyết mùa đông năm ngoái đề sập nhà hai vợ chồng Cát Tường, đến đầu mùa xuân năm sau cũng không chịu đi, vẫn còn ở nơi này, theo lý thuyết bọn họ có thể lấy được bạc rồi trở về tu sửa nhà cửa, nhưng Cát Tường không có được bạc, chết sống muốn chơi xấu ở lại nhà mẹ đẻ, Phương thị thật hận không thể cho nàng ta bạc để nàng ta rời đi. Nhưng Phương thị cũng đau lòng bạc, chỉ có thể mặc Cát Tường ở chỗ này, ngóng trông chính Cát Tường chủ động trở về nhà chồng.

“Muội nói những gì đó! Ta có thể làm việc gì trái với lương tâm? Đây là bên trong nhà của ta, ta có thể làm việc gì trái với lương tâm?”

Cát Tường nói: “Vậy làm sao tẩu chỉ bị một câu nói của ta hù thành như vậy rồi? Ta bước đi cũng không phải không có âm thanh, tẩu không nghe được sao? Không biết đang suy nghĩ gì, đại tẩu, tẩu nghĩ cái gì? Nói cho ta biết, ta cũng nghe được một chút, mới vừa rồi ta nghe tẩu nói bạc cái gì đó.”

Phương thị tức giận nói: “Còn không phải mới vừa rồi Tam đệ vội vã trở về rồi lại vội vã đi sao, thật giống như bạc mất đến nơi, ta liền nói như thế, muội nghe hai chữ bạc cũng là do lỗ tai của muội thính, có điều khỏi mất công, không có bạc đâu.”

“Vậy à, Nương gọi ta thì phải, ta trở về phòng đây!” Cát Tường nói xong xoay người đi.

“Đồ lười biếng, một ngày cái gì cũng không làm, chỉ có biết ăn thôi, so với heo còn mập nhanh hơn!” Phương thị nhìn Cát Tường xoay người rồi đi trợn mắt lên, nàng vừa định sai khiến Cát Tường giúp đỡ làm chút việc, kết quả Cát Tường đã bỏ chạy.”Từng người từng người, đều chạy nhanh giống như thỏ, nhà này ở riêng thật thiệt thòi mà, nếu biết ở nhà cũ sẽ kém như vậy thì cũng dọn đến bên cạnh nhà lão Tứ đi, nói không chừng có thể đi theo phát tài.”

Hiện tại Phương thị thật có chút hối hận không sớm nịnh bợ hai vợ chồng lão Tứ, mùa đông chuyện đưa thịt heo kia lão Nhị lão Tứ bọn họ không thú nhận bọn họ kiếm được nhiều tiền, nhưng nàng cũng không tin, nàng nghĩ nếu không kiếm được nhiều tiền thì làm sao nhà lão Nhị có thể xây nhà tốt như thế? Gạch xanh kia rồi nhà ngói lớn nàng vừa nhìn thấy mặt đều đã tái xanh rồi, nàng nhìn lại nhà cũ không biết đủ. Chỉ cần người nào có quan hệ tốt với nhà lão Tứ thì tất cả người ta đều trôi qua rất tốt, nếu nhà mình cũng có quan hệ tốt với bọn hấn, nói không chừng cũng sớm kiếm được nhiều tiền.

Phương thị nghĩ đến có phải nên hòa hoãn cùng với hai vợ chồng lão Tứ không đây? Như Ý bên kia nàng ta cũng trông cậy vào, nhưng bây giờ Như Ý là thiếp, thật không biết lúc nào mới có thể hết khổ, tro mắt nhìn lão Tứ mang đến tài vận thì Phương thị sốt ruột.

Cát Tường vào phòng đứng ở bên trong nhà chính lại không vào trong phòng, đứng ở nơi đó cau mày, hai tay siết chặt rồi lắc lắc đầu ngón tay.

Ưông thị từ trong nhà đi ra nhìn thấy bộ dạng đại nữ nhi cau mày hé miệng, đi qua dậm lên trán nàng ta, nói: “Lại muốn cái gì đây? Rồi rảnh không có chuyện gì làm thì đi giúp mấy ca ca đang bận rộn của con một chút, cũng tốt lại để cho bọn họ giúp con, dù chỉ là đi qua giúp đỡ nấu chút ít nước thôi. Con cho rằng người có thể ở chỗ này cả đời à!”

Cát Tường che trán nói: “Con lại không muốn ở cả đời, chẳng qua là Bạch gia không chịu sửa phòng ốc cho chúng con, con cũng không muốn tự mình bỏ tiền ra tu sửa. Con không tin bọn họ còn có thể không muốn nhi tử, xem ai chịu đựng được lâu hơn! Bọn họ nếu không chê nhi tử đến cửa ở rồi làm mất mặt, vậy thật là tốt! Đến lúc đó con liền cổ xúi giục Bạch Đại Hòa đến thôn chúng ta xây nhà, con còn có thể chăm sóc cho nương và cha, các người cũng không cần lo lắng cho con nữa.”

“Nghĩ thật tốt đẹp.”

Uông thị nhìn chằm chằm Cát Tường, có điều cảm thấy Cát Tường nói cũng rất hợp ý, bà thương yêu nhi tử, nhưng bà cũng thương yêu hai nữ nhi, hiện tại Như Ý vào Cao gia, mặc dù làm thiếp, nhưng được ăn ngon, sau này cố gắng sinh nam tử thì đứng vững gót chân rồi, nếu Như Ý có bản lĩnh nói không chừng còn có thể phù chánh. Nhưng Cát Tường thì khó khăn, nếu nàng có thể ở bên cạnh mình, mình cũng có thể chiếu ứng cho nàng.

Cát Tường thấy bộ dáng Uông thị giống như động lòng, lập tức còn nói lời hữu ích, đem mình nói thành hiếu nữ, dụ dỗ Uông thị vui vẻ.

Mẹ con hai người đang vui sướng như thế, chợt nghe ngoài sân vọng đến một tiếng nổ, hai người cùng nhau đi ra hướng cửa, nhìn xem là ai, hai người lại thấy hai vợ chồng lão Tam mở toang cửa phòng.

Tạ Hữu Hòa đi tìm Lý thị, đem chuyện vừa rồi nói với nàng ta, Lý thị cũng gấp gáp, chạy còn nhanh hơn Tạ Hữu Hòa, vừa vào cửa nàng ta đã chạy đến góc tường đem một cái rương dùng sức kéo nó ra, dưới đáy rương có hai phiến đá, đây là lót rương để tránh rương chạm đất, nàng ta đem một trong hai phiến đá nhắc lên, đào lớp đất phía trên ra, phía dưới lộ ra hốc đá nhỏ, phía dưới chính là một chiếc hộp gỗ nhỏ.

Tạ Hữu Hòa vừa nhìn thấy, trong lòng thầm nghĩ bà nương chết tiết này, lại đem tiền cất giấu ở chỗ này, không trách được hẩn tìm không ra!

“Mau nhìn xem tiền còn ở đó hay không!”

Tạ Hữu Hòa vội vàng thúc dục Lý thị, Lý thị đem cái hộp mở ra, vừa nhìn bên trong trống trơn cái gì cũng không có, nàng ta gào một tiếng òa khóc. Tạ Hữu Hòa cũng trợn tròn mắt. Bạc này thật đúng là không còn, ở trong đó có thể là toàn bộ tiền riêng của bọn họ a, dùng để xây nhà, còn có mười lượng bạc, trong đó còn bao gồm Ngân nguyên bảo kia, ngoài ra còn có một xâu tiền, khoảng chừng một ngàn văn tiền!

“Trời đánh a, kẻ nào thiếu đạo đức lòng dạ hiểm độc nát phổi, dám trộm tiền của ta! Ta không muốn sống a! Ta không sống được tên trộm tiền cũng đừng mong sống được! Ta muốn lấy dao chém chết tên trộm xấu xa không tim không phổi kia! Ta muốn chém tay của các ngươi, ta muốn cắt đứt chân của các ngươi a!”

Lý thị ngồi dưới đất nằng, nước mắt ào ào chảy, đây là nàng ta khóc thật a, đây là tiền bạc sinh mạng của nàng ta a.

Tạ Hữu Hòa kéo nàng ta lên mà nói: “Đừng gào thét nữa! Trước tìm tiền quan trọng hơn!”

Lý thị khóc nói: “Làm sao tìm được a! Ngược lại ngươi nói xem, làm sao tìm được? Bạc này mất ở trong nhà đây, ta xem chính là người trong nhà trộm! Tạ Hữu Hòa, hôm nay cho dù có xé rách mặt chúng ta cũng phải đem mười lượng bạc cùng một ngàn văn tiền kia tìm cho ra! Nhất định phải đem bạc trở về! Nếu tìm không ra thì để cho cha mẹ đền cho chúng ta! Không đưa ra tiền thì sau này đừng hòng chia vào chúng ta đòi tiền hiếu kính!”

“Trước hết ngươi đừng gào thét nữa, ta còn chưa có chết đâu!”

Tạ Hữu Hòa cau mày nói, hẩn nghĩ Lý thị nói cũng đúng, thật sự tìm không ra trộm thì để cho người trong nhà đền, hiện tại trong nhà cũng có chỗ lấy ra tiền.

Lúc này Phương thị đã dìu Uông thị đứng ở cửa, nghe nói như thế sắc mặt nhìn không tốt lắm, sắc mặt của Uông thị cũng lúng túng giống như vậy, nói: “Nương, đây là Tam đệ muội đem chúng ta trở thành trộm! Muốn cho chúng ta đến tiền của nàng ta!”

Cát Tường cũng nói: “Đừng vậy, xem chúng ta là trộm, chúng ta lớn lên giống như trộm sao?”

Mặt Uông thị âm trầm, nhìn hai vợ chồng kia nói: “Mười lượng bạc! Một ngàn văn tiền! Các ngươi không phải nói chỉ đủ tiền xây nhà, không phải nói còn phải đi mượn bạc, nói trong tay không có bạc, các ngươi lấy ở đâu ra nhiều bạc như vậy?”

Tạ Hữu Hòa và Lý thị hai người đều á khẩu, bọn họ chỉ lo nghĩ mất bạc, đã quên những chuyện trước khi khóc than rồi.

“Nương, Ngân nguyên bảo nhà chúng ta đã mất sao? Ta muốn Đại nguyên bảo! Ta muốn Đại nguyên bảo!” Lúc này đột nhiên Xuyên Tử từ bên ngoài chạy ào vào, nhìn cái hộp trống trơn trong tay Lý thị òn ào kêu to.

Sắc mặt Tòa Tử cũng khó coi, hẩn rất ưa thích Đại nguyên bảo kia.

Gương mặt Uông thị càng âm trầm hơn, nghĩ đến Đại nguyên bảo, vật kia không phải nhà người nông dân nào cũng có thể có? Thoáng chốc bà đã đoán được con thứ ba đi tìm Như Ý rồi, bà thương yêu tiểu nữ nhi, hẩn không được trông nom việc nhà để quản lý tiền bạc cho nữ nhi chi tiêu, tiết kiệm được tiền để khi nữ nhi còn chưa đứng vững gót chân cần bạc thì bà đưa. Kết quả đứa con bất hiếu này lại đòi bạc của muội muội tiêu xài, rồi trở về khóc than với bà, còn dám nói bà là trộm. Ánh mắt Uông thị nhìn trên giường gạch trong phòng có một cây chổi nhỏ liền chụp lấy, xông qua đánh Tạ Hữu Hòa, đánh hai cái thấy hẩn đau nhảy dựng, bà ta lại đau lòng liền chuyển qua đánh Lý thị.

“Bà nương chết tiết này, ngươi không biết xấu hổ hả? Trước đó gạt ta dấu diếm của riêng, bây giờ còn dám gạt ta nói không có tiền! Còn dám nói ta là trộm! Nguyên bảo này ở đâu ra! Có phải đi đến tìm Như Ý đòi hay không hả? Con gái của ta còn không có báo hiếu ta đây, ngươi còn dám nhớ nhưng

đến nó hả? Đồ bà nương lòng dạ hiểm độc chết tiệt!”

“Nương, đừng đánh, coi chừng đau lưng.” Phương thị ở một bên giả vờ can, nhưng căn bản không dùng lực.

“Nương, người không cần tức giận, tức giận không tốt!” Cát Tường cũng là phó trương thanh thế.

Lý thị bị đánh kêu la gào khóc, vội vàng chạy trốn đến sau lưng Tạ Hữu Hòa, nhưng Tạ Hữu Hòa có nguyên ý làm lá chắn cho nàng ta, hấn hủ dọa vợi vàng trốn, Lý thị lại bị đánh vài cái, cuối cùng quỳnh lên, dùng sức đẩy Ưông thị một cái.

Ưông thị ai ôi một tiếng ngã ngược ra sau, mới vừa rồi Phương thị và Cát Tường cũng chỉ ngăn cản cho có, thật ra xem náo nhiệt rất cao hứng, lại sợ bị đánh trúng, nên cùng dần dần cách xa, kết quả không đỡ kịp, tro mắt nhìn Ưông thị té ngã.

Đầu tiên Ưông thị đụng vào phía trên kháng rồi rớt xuống đất, kêu la ai ôi ai ôi, trong miệng vẫn không quên mắng Lý thị, gọi Tạ Hữu Hòa đánh Lý thị.

Lý thị trợn tròn mắt, cho dù nàng ta có lá gan bằng trời cũng không dám đánh mẹ chồng a, bây giờ nàng ta có lý cũng nói không ra nữa. Nàng vội vàng giải thích với Tạ Hữu Hòa mình không phải cố ý, nàng nghĩ đến trước hết phải lôi kéo được nam nhân nhà mình. Tạ Hữu Hòa thấy Nương té ngã cũng sốt ruột, nuốt chút nữa đã nghe lời bà ta đánh Lý thị, có điều Lý thị vừa nói, lại thấy nàng trợn mắt, hấn cũng đã trút giận, hấn ở nhà vẫn luôn luôn nghe lời Lý thị... nói cho cùng sống với hấn chính là Lý thị, nếu thật sự đánh Lý thị, chắc chắn nàng ta sẽ bỏ về nhà mẹ đẻ. Vậy cuộc sống sau này của hấn như thế nào qua? Cho nên tay hấn cũng không giơ lên.

Ưông thị thấy Tạ Hữu Hòa không đánh Lý thị, tức giận đến nổi trợn trắng mắt.

Hai người Phương thị và Cát Tường vội vàng đỡ Ưông thị dậy, mỗi lần Ưông thị bị đụng vào cánh tay thì kêu la thảm thiết, các nàng chỉ có thể tránh cánh tay bà ra, vừa đỡ vừa kêu Tạ Hữu Hòa đi mời lang trung, Tạ Hữu Hòa vội vàng chạy.

Tạ Sinh Tài đang nghỉ ngơi ở trong nhà, khoảng thời gian này thân thể ông không khỏe lắm, trừ những lúc đi xem một chút các con trai xây nhà, còn lại vẫn nghỉ ngơi ở nhà. Nghe được tiếng ồn ào bên ngoài ông cũng không có đi ra ngoài, cho đến khi thấy lão bà tử bị diu vào, ông ta mới sốt ruột, hỏi chuyện gì xảy ra. Cát Tường lập tức thêm dầu thêm muối kể ra câu chuyện, nói Lý thị hoài nghi bọn họ trộm tiền, cho nên đánh Nương, Phương thị ở một bên nghe không lên tiếng, Ưông thị đang đau dữ dội, vừa tức vừa hận, cũng không phản bác.

Tạ Sinh Tài tức giận đến râu dựng ngược mắt trợn lên, lớn tiếng nói hồ nháo.

Chờ lang trung đến nhìn Ưông thị một chút, nói là cánh tay bị gãy xương.

Tạ Hữu Hòa không nghĩ đến vợ đẩy Nương có một chút, Nương ngã bị đụng kháng rồi lại bị gãy xương, hấn nghĩ hôm nay mình thật xui xẻo, đã mất bạc, còn để cho vợ đánh nhau với Nương, hấn thật sự là chỗ nào cũng sai...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Tạ gia hỗn loạn

Edit: Trang Nguyễn

Beta: Tiểu Tuyền

Ưông thị vốn đang đau dữ dội, vừa nghe cánh tay mình bị gãy kêu la ai ôi ai ôi càng dữ hơn, vừa la đau vừa mắng Lý thị, những lời khó nghe đều mắng ra hết, sắc mặt mọi người trong phòng đều thay đổi, Lý thị trốn ở một bên cũng ủy khuất, nếu không phải mẹ chồng đánh nàng thì nàng đâu có đầy loạn xạ như thế chứ?

Lúc này Tạ Hữu Hòa chỉ có thể giúp đỡ vợ nói chuyện, Xuyên Từ Tỏa Từ hai đứa cũng đứng một bên nói tốt, Hồng nha khóc nói muốn Nương.

“Tốt lắm, toàn bộ đừng khóc chết tang nữa! Ta còn chưa có chết đâu!”

Ưông thị thấy nhi tử cháu gái cháu gái đều cầu tình thay Lý thị, trong lòng càng tức giận hơn, bà ta bị thương đau đớn thể này cũng không thấy bọn họ đau lòng thay cho bà ta, chỉ toàn tâm toàn ý nói thay Lý thị kể chuyện gây chuyện kia, bà ta có thể không tức giận sao? “Muốn ta không đuổi nàng ta về nhà mẹ đẻ cũng được, toàn bộ tiền xem lang trung của ta các người chịu, còn có thời điểm ta dưỡng thương phải được bồi bổ, mỗi ngày cần phải ăn cháu gà, còn có nhân sâm! Tất cả các người đều mua cho ta! Không phải các người có bạc sao? Có bạc cứ dùng trên người của ta!”

Tạ Hữu Hòa vừa nghe Nương nhắc đến bạc lòng đau như cắt, nói: “Nương a, mới vừa rồi người cũng biết bạc của chúng ta đã mất, nếu không phải bạc đã mất thì có thể xảy ra chuyện này sao? Chúng ta bây giờ ngay cả tiền công xây nhà cũng không lấy ra nổi rồi, ngay cả tiền cơm cũng không có mà ăn! Người là mẹ ruột của con, con còn muốn mượn người một hai đề dùng, Nương người cũng đừng hỏi tiền con nữa.”

Cát Tường ở một bên bĩu môi nói: “Không biết nói thật hay nói dối nữa đây, trước đó khóc than nghèo, kết quả trong tay còn có Đại nguyên bảo. Đem cất giấu kỹ bạc như thế, ai có thể trộm được chứ? Ta xem là biết không muốn phát tiền công cho người ta, cho nên mới diễn hí kịch như thế, thuận tiện gài tang vật cho người trong nhà, moi chúng ta một khoảng tiền, như vậy cuộc sống sau này của các người có thể vùng lên rồi. Thật là giỏi tính toán!”

Cát Tường vừa nói như thế, mọi người nghĩ thật đúng là rất có đạo lý, mọi người đều nhìn chăm chăm Tạ Hữu Hòa và Lý thị.

Uông thị mắng: “Đồ bụng dạ đen tối! Dám tính toán ta! Ta đã bị như vậy mà các người còn tính kế ta! Ta cũng vậy, không cần các người làm gà mua nhân sâm cho ta nữa! Các người cho ta mười lượng bạc! Sau đó dọn ra ngoài cho ta, ta không muốn nhìn thấy các người, ta không cần các người đường lão hay tổng chung (chăm sóc người thân trước lúc chết), nếu trông cậy vào các người thì ta cũng không sống được bao lâu! Vợ lão đại, chuyện này giao cho người!”

Phương thị lập tức nói: “Biết rồi, Nương, người yên tâm dưỡng thương, chuyện này giao cho con.”

Uông thị hạ xuống quyết tâm, bà ta nghĩ lão Tam cùng vợ hắt giấu bao nhiêu tiền riêng, sẽ bắt bọn họ nộp bấy nhiêu rồi mới được ra ngoài. Lúc trước than khóc với bà ta, nói gì tiền mua vật liệu xây dựng nhà cửa rồi sau đó chỉ còn đủ tiền trả tiền công, thì ra tất cả đều là lừa gạt bà ta, trong tay bọn họ nhiều tiền vô cùng a! Bọn họ nguyện ý giấu, cũng không cho bà ta biết, để bà ta biết thì phải giao nộp ra! Trong lòng Uông thị tức giận, nắm chặt bàn tay khiến cánh tay bị động càng đau hơn, sự đau đớn càng khiến bà ta tức giận hơn.

Tạ Hữu Hòa và Lý thị vừa nghe đã sốt ruột, bạc của bọn họ thật sự đã bị mất, bây giờ Nương còn muốn nhiều bạc như vậy, bọn họ đi đâu mà chuẩn bị bạc được chứ, đây không phải bức ép bọn họ sao? Hai người ríu rít cầu xin tha thứ, nhưng Uông thị không buông tha.

“Các người đi ra ngoài, ta muốn nghỉ ngơi!” Uông thị lớn tiếng nói, trong mấy nhĩ tử, Tạ Hữu Hòa đứng ở giữa, một đứa con trai không được coi trọng nhất, nhưng Tạ Hữu Hòa biết ăn nói, cho nên Uông thị cũng xem như nhìn vào trong mắt, bà ra đối với hắn còn tốt hơn so với Tạ Hữu Thuận. Mặc dù Lý thị chuyên gây chuyện, nhưng chưa bao giờ dám gây chuyện với bà ta, tăng bốc bà ta, bà ta xem nằng ta cũng thuận mắt. Hơn nữa bọn họ cho sinh cho bà ta hai cháu trai một cháu gái, bà ta đối xử với bọn họ cũng không tệ, nhưng bây giờ bà ta thật sự tức giận.

Tạ Hữu Hòa bọn họ không muốn đi, bị Tạ Sinh Tài đuổi ra ngoài.

Lúc này Tạ Hữu Khang bọn họ biết chuyện cũng về đến, bọn họ nghe nói trong nhà xảy ra chuyện.

Tiêu Lê Hoa cũng tới, trong nhà có Vương Đại Sơn Trương Liên Hương bọn họ giúp đỡ trông coi nên nằng có thể rút ra chút thời gian. Nghe Phương thị kể chuyện vừa rồi, khoe miệng nằng rút rút, nghĩ lại còn xảy ra chuyện như vậy, quả nhiên xuyên thủng nhà nông tuyệt không kém so với xuyên thủng cửa nhà trong hoàng cung.

Tạ Hữu Khang nhìn chăm chăm Tạ Hữu Hòa nói: “Lão Tam! Người quá vô lý rồi, tại sao các người lại hoài nghi chúng ta trộm bạc nhà các người? Mà không phải vợ người giấu tiền đến ngay cả người cũng không biết chỗ nào, chúng ta đi đâu tìm được! Ta xem chính các người than nghèo, cho nên mới xảy ra chuyện vừa rồi! Ta nói các người muốn giả bộ nghèo cũng không thể hại Nương như thế, đây chính là Nương của chúng ta!”

Về mặt Tạ Hữu Hòa đưa đám nói: “Các người cũng nói tiền giấu trong nhà rất kỹ, trong nhà chúng ta mỗi ngày đều có người, nếu thật có người ngoài đi vào đã sớm bị người nhìn thấy, không phải người trong nhà trộm thì là người nào?”

“Tốt, làm người một nhà với người thật là xui xẻo, đã mất bạc chúng ta liền trở thành trộm cả rồi!” Phương thị tức giận nói: “Nhà này đã sớm phân ra, theo lý thuyết các người sớm nên ra ngoài ở, nhưng chúng ta có lòng tốt, cho các người xây xong nhà rồi đi, kết quả lòng thiện lương này gây ra tai họa a! Chính các người không giữ cẩn thận tiền bạc của mình, lại đổ lên đầu chúng ta!”

Từ thị nghiêm mặt, nằng cũng không muốn bị xem thành trộm “Nói bạc là do chúng ta trộm, người lấy ra chúng có đây. Lấy không ra đừng có ăn ốc đoán mò!”

Lý thị nói: “Chúng ta không có chứng cứ, nhưng tất cả các người vô cùng có hiềm nghi nhất, vì đều có mối quan hệ huynh đệ chị em đâu, chúng ta cũng không trách móc rồi, các người giúp chúng ta năn nỉ Nương một chút, đừng bắt chúng ta ra mười lượng bạc kia, chuyện này liền cho qua.”

Trong lòng Lý thị khó chịu giống như bị đao cắt, bạc của nằng ta a, nhưng bây giờ không phải lúc đau lòng bạc, nằng ta không thể đắc tội cha mẹ, người có thể kiếm được tiền nhất là nhà lão Tứ đã không muốn bọn họ đến cửa, còn tuyên bố cắt đứt quan hệ với bọn họ, bây giờ cũng không để cho bọn họ vào cửa, bọn họ đã không thể trông cậy vào chuyện này được. Bây giờ chỉ có thể trông cậy vào Như Ý, nếu đắc tội với cha mẹ, cũng chính là đắc tội với Như Ý.

Tiêu Lê Hoa nhàn nhạt nói: “Nương bị thương, chúng ta làm con nhất định sẽ quản, nhưng cho dù Nương phân phó chuyện cho các người. Bạc kia cũng không phải chúng ta trộm, nếu chúng ta vì phần tình cảm mà gánh vác số tiền này thay các người, thế không phải chúng ta thừa nhận đã lấy số tiền kia sao? Cái danh trộm này chúng ta gánh không nổi!”

Lời kia vừa thốt ra, tất cả mọi người của ba phòng cùng gật đầu, ngay cả Phương thị và Cát Tường cũng gật đầu.

Lý thị nhìn Tiêu Lê Hoa, trong lòng thâm hận, nghĩ tại sao bây giờ cuộc sống của nằng ta trôi qua tốt như vậy a, tại sao kiếm được tiền không dứt? Tại sao mình lại không gặp vận khí tốt biết được mấy cách điều chế như vậy chứ? Hiện tại trong nhà lão Tứ có tiền, lại không chịu giúp bọn họ một tay, vẫn cùng bọn họ đoạn tuyệt quan hệ. Bây giờ có biết bao người trong thôn chê cười nằng, tất cả đều là lỗi của Tiêu Lê Hoa.

“Các người biết nhà chúng ta có tiền, người khác cũng không biết, các người hiềm nghi lớn nhất.” Lý thị nhìn Tiêu Lê Hoa nói, trong lòng nghĩ xem ra không thể hòa hảo cùng một nhà lão Tứ rồi, vậy thì dứt khoát vạch mặt, ít nhất trước hết để trong nhà tồn thất thấp nhất.

Tạ Hữu Hòa giật tay vợ nói: “Người nói bậy gì đấy?”

Lý thị vung tay nói: “Ta mới không nói bậy, bọn họ cũng thừa nhận nghe được trẻ con nhà chúng ta nói trong nhà có tiền! Những người khác trong nhà không biết, chỉ có bọn họ biết!”

Cát Tường nhìn Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa nói: “Tứ ca Tứ tẩu, thật sao?”

Phượng thị cũng nhìn sang, bị Tạ Hữu Khang kéo một cái, nàng ta biết hiện tại không thể đắc tội với nhà lão Tứ, bọn họ đang nghĩ cách kéo gần mối quan hệ với nhà lão Tứ, cho nên lập tức nói: “Hiện tại nhà Tứ đệ bọn họ có tiền như vậy, còn cần mười lượng bạc kia của các người? Chắc chắn không phải bọn họ, bọn họ từng sớm đã không còn ở trong nhà, nếu vừa vào cửa sao có thể không bị nhìn thấy? Tứ đệ, Tứ đệ muội, các người yên tâm, đại ca đại tẩu đều tin tưởng các người không làm loại chuyện này, nhân phẩm của các người là tốt nhất.”

Tạ Hữu Khang cũng cười nói: “Đúng đấy, từ khe ngón tay Tứ đệ rớt xuống một chút cũng không ít hơn mười lượng này, sao lại đi trộm chút ít tiền này chứ?”

Trong lòng hai vợ chồng Tạ Hữu Hòa thầm mắng.

Trong lòng Cát Tường cũng tức giận, nàng ta cũng muốn xây dựng lại mối quan hệ với Tứ ca bọn họ, nhưng rõ ràng nàng ta không có cơ hội, nhưng nàng ta suy nghĩ một chút, vẫn nên im lặng, đại ca đại tẩu thay đổi thái độ, nàng ta cũng đừng gây thêm chuyện. Cho nên lập tức cũng nói đại ca đại tẩu nói rất đúng, sau đó cúi đầu không lên tiếng.

Hai vợ chồng Tạ Hữu Hòa suýt chút mắng ra tiếng, thầm nghĩ cả nhà này đều là có đầu tường (*gió thổi chiều nào theo chiều ấy)!

Tạ Hữu Thái cùng Tứ thị cũng nói không thể nào, nói nếu Xuyên Từ và Tòà Từ bọn họ ra ngoài nói, vậy thì có rất nhiều người biết, không nghĩ ngờ người ngoài mà lại nghĩ ngờ người trong nhà, quả thật chính là không có chuyện gì lại muốn gây chuyện, đem bọn họ hung hăng nói cho một trận.

Lúc này Tạ Sinh Tài đi ra, lập tức Lý thị khóc lóc kể lể với ông ta, nói cả nhà đều khi dễ nàng ta, nàng ta bị cả nhà xem thường.

“Bắt trộm phải bắt tận tay, các người tìm không ra chứng cứ, vậy thì tự mình chịu! Muốn náo loạn đến nỗi người trong nhà không nhận các người luôn sao?” Tạ Sinh Tài nghĩ đến cánh tay lão bà tử liên nhức đầu, mặc dù lão bà tử có không ít tật xấu, nhưng rốt cuộc cũng là người bên gối sống hơn nửa đời người, nhìn bà đau đớn như thế, trong lòng ông ta cũng khó chịu. Hơn nữa chuyện này lại là do con trai và con dâu gây ra, bà có yêu cầu gì ông đều nghe theo bà, nghĩ cũng nên để bọn họ ra chút ít máu.

Lý thị vừa thấy không có chuyện cơ, tức giận dâng trào, thấy Xuyên Từ Tòà Từ đứng ở một bên, bắt bọn chúng đánh, vừa đánh vừa mắng, thật ra thì nàng ta cũng không đánh thật, cho nên động tác có chút phô trương thanh thế.

Xuyên Từ Tòà Từ bị hù dọa lập tức la to bỏ chạy, Lý thị liền đuổi theo, nàng ta nhân cơ hội chạy về hướng Tiêu Lê Hoa.

Vốn Lý thị muốn đụng ngã Tiêu Lê Hoa, nếu Tiêu Lê Hoa không tránh thì nàng nhân cơ hội này xả giận, đụng phải Nương khiến Nương bị thương đó là do bà già xương giòn, chắc chắn Tiêu Lê Hoa sẽ không có chuyện gì, làm cho nàng đau một chút để cho mình hết giận. Nếu Tiêu Lê Hoa né thì mình có cách làm bộ té xuống đất, đến lúc đó già vờ bị thương, làm sao cũng phải khiến bọn họ cho mình ít tiền, cô nương kia không phải có tiền sao? Trong lòng nàng ta tính toán vô cùng tốt.

Tiêu Lê Hoa nhìn Lý thị muốn nhào đầu về phía mình, chân mày cau lại, nàng ghét nhất người vô tội gặp tai họa trong hỗn chiến này, cho nên nàng không đợi Lý thị đến gần đã tránh sang bên cạnh nhanh như chớp.

Lý thị không nghĩ đến động tác của Tiêu Lê Hoa nhanh như vậy, nàng ta có chút há hốc mồm, trong nháy mắt đó liền suy nghĩ không biết có phải Tiêu Lê Hoa biết đọc suy nghĩ của nàng ta hay không? Nàng ta cũng không biết làm sao phản ứng lại đến nhanh như vậy, thân thể xồng lên phía trước liền vòng qua chuyển sáng hướng khác, vốn nghĩ chạy về phía của Tiêu Lê Hoa, trong miệng kêu la muốn bắt Hồng Nha núp phía sau Tiêu Lê Hoa.

“Nha đầu chết tiệt kia! Lúc này người còn ở đó xem náo nhiệt, ta đánh chết người!”

Lý thị la như vậy chỉ muốn tìm lý do để chạy về hướng bên kia, trong lòng nàng ta bội phục mình nhanh trí, kết quả suy nghĩ rất tốt nhưng dưới chân không linh hoạt, không biết làm sao hai chân lại đạp cùng một chỗ, ngược lại nghiêng về một bên. Mặt khác đúng lúc đứng phía bên này lại là Cát Tường, thoáng chốc nàng ta té ngã trên người Cát Tường. Cát Tường đang xem náo nhiệt, không có chú ý trốn, bỗng chốc bị đụng phải, hai người cùng nhau ngã trên mặt đất, Cát Tường bị đè ở dưới.

“Ai da! Đau chết mất! Đau quá!” Cát Tường kêu to, dùng sức đẩy Lý thị.

“Ai ôi! Đừng cào! Mặt của ta a!” Lý thị kêu to, tay Cát Tường cào loạn lung tung, chính là cào lên mặt nàng ta, nàng ta tức giận hai tay dùng sức ấn xuống dưới, vừa lúc đè lên bụng Cát Tường.

Cát Tường kêu thảm một tiếng, ánh mắt tròn trắng, ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 80: Tam phòng họa vô đơn chí

Cát Tường ngắt, tất cả mọi người đều ngây người, liền giống như bị điểm huyết, ngay cả miệng cũng giống như bị bịt kín, sau đó khoảng chừng hai giây sau, mọi người mới có thể cử động cùng nói chuyện, còn muốn loạn hơn lúc trước nữa, nhưng tất cả mọi người đều chạy về hướng Cát Tường, người hôn mê, đây là chuyện lớn, bình thường có âm ỉ nào loạn thế nào cũng là người một nhà, nhân mạng lớn bằng trời a!

Lý thị vội vàng bò dậy, lúc này tim nàng ta đập như trống trận, chuyện xấu rồi, vừa hại mẹ chồng gãy xương, bây giờ lại hại Cát Tường té xỉu, mẹ chồng thương yêu Cát Tường, sao còn tha cho nàng ta đây?

Phương thị hét lên một tiếng chói tai giống như gà bị cắt cổ, khiến Lý thị đang khản trương bị hù dọa suýt té sấp mặt, nàng ta nhìn chằm chằm Phương thị nói: “Đại tẩu người là cái gì! Làm ta sợ muốn chết!”

“Chảy máu!” giọng nói Phương thị vẫn bén nhọn như vậy, ngón tay chỉ vào Cát Tường, “Sẽ không phải Cát Tường sảy thai chứ? Cái này làm sao bây giờ a!”

Lúc này Lý thị cũng thấy trên ống quần Cát Tường có máu, nàng ta thoáng chốc ngã ngồi trên mặt đất, nghĩ lúc này thật xong rồi, nhìn có vẻ Cát Tường thật sự sảy thai rồi! Cát Tường trông mong có hài tử muốn điên rồi, nếu thật sự bị sảy thai thì nàng ta còn không liều mạng với mình sao? Nàng ta không liều mạng với mình thì Bạch Đại Hòa cũng không tha mình, mẹ chồng Uông thị cũng sẽ tìm mình tính sổ a!

Lý thị nghĩ mình chỉ muốn tính toán Tiêu Lê Hoa, làm sao lại gây họa đến Cát Tường rồi? Tất cả đều là lỗi của Tiêu Lê Hoa, nếu nàng không trốn thì cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy! Lý thị nhìn chằm chằm Tiêu Lê Hoa, nói tàn bạo: “Toàn bộ trách Tứ đệ muội! Nếu không phải nàng, ta sẽ không đụng vào Cát Tường! Toàn bộ trách nàng! Nếu hài tử Cát Tường bị mất, hãy tìm nàng!”

Tiêu Lê Hoa cau mày, nói: “Nhưng ta cũng không đụng phải người, ta xem mới vừa rồi người chính là cố ý muốn đụng ta, ta sớm đã tránh sang một bên, lại tránh né, mọi người đều nhìn thấy, người đừng nghĩ đổ lỗi lên đầu ta, ta không bị người hù sợ.”

Tiêu Lê Hoa vừa nhìn ánh mắt oán hận kia của Lý thị thì càng xác định mới vừa rồi chính nàng ta cố ý muốn đụng phải mình, kết quả tự làm tự chịu đụng vào Cát Tường, làm hại Cát Tường động thai khí, nếu thật sự Cát Tường có chuyện bất trắc gì, Tam tẩu này thật gặp phải phiền toái lớn, lão thiên gia nói họa vô đơn chí, quả nhiên rất có đạo lý. Có điều nàng một chút cũng không đồng tình với Lý thị, cảm thấy nàng ta đáng đời, khi nàng nhìn qua Cát Tường đôi chân mày nhíu lại càng chặt, cho dù Cát Tường có bao nhiêu phiền chán thì hài tử là vô tội, hơn nữa đời trước nàng đã từng mất đi đứa con, nàng không muốn thấy nhất cảnh này.

Tạ Hữu Thuận cầm chặt tay vợ, phát hiện tay nàng có chút lạnh băng, mày nhíu chặt, cho là nàng bị Lý thị làm cho tức giận, ánh mắt nhìn về phía Lý thị cũng trở nên lạnh lùng, nói: “Tam tẩu, mới vừa rồi người muốn đụng vào vợ ta sao? Lúc nào vợ ta trêu chọc gì người rồi hả? Người nói cho ta biết xem!”

Lý thị co rụt cổ lại, nàng ta thật ngốc, như thế nào lại để cho vợ chồng này nhìn ra, có điều nghĩ lại bọn họ có thể nhìn ra thì thế nào? Dù sao đã cùng bọn họ vạch mặt, bọn họ muốn hoài nghi thì cứ hoài nghi, nàng ta sống chết không thừa nhận là được.

Từ thị nói: “Chính tam đệ muội muốn đụng Tứ đệ muội, kết quả chính mình vấp phải mình.”

“Người nói nhầm!” Lý thị trừng mắt nhìn Từ thị, nghĩ Nhị tẩu này muốn đối đầu với mình mà.

“Ta có nói nhầm hay không, chính người rõ ràng nhất.” Từ thị liếc nhìn nàng ta, rồi không nói nữa, cùng Lý thị lý luận bọn họ cảm thấy lãng phí thời gian, người như thế ít dính líu đến vẫn tốt hơn, nếu không phải vì Tứ đệ muội nàng thật không muốn để ý đến nàng ta.

“Tam đệ muội, cho dù nói như thế nào, là người không cẩn thận, không trách đến trên đầu Tứ đệ muội được.” lúc này Phương thị mở miệng, nàng nghĩ đến muốn lấy lòng một nhà lão Từ thì phải thêm chút sức, nàng coi như đã nhìn ra, hôm nay nhà lão Tam thật đen đủi, trước đó bọn họ còn muốn để nhà mình giúp đỡ gánh vác bạc cho bà bà, tính toán đến trên đầu của nàng, nghĩ cũng thật đẹp a!

Lý thị nghe lời này của Phương thị, trong lòng nghĩ căn bản Phương thị chỉ cần thấy xương là vẫy đuôi như chó, bây giờ muốn nịnh bợ Tứ đệ bọn họ a, nếu mình gặp Như Ý, nhất định phải nói xấu nàng ta với Như Ý. Đến lúc đó chỉ cần giúp Như Ý hoàn thành ý muốn thì bọn họ sẽ trở thành tâm phúc của Như Ý, như vậy chuyện hôm nay sẽ không tính là gì, bạc cũng có thể kiếm lại lần nữa!

“Tốt lắm! Các người đừng làm ồn nữa!” Tạ Sinh Tài tức giận quát to, lúc này Cát Tường đã được đưa đến phòng Như Ý ở lúc trước, người này xảy ra chuyện nên đưa đến nơi nào có giường gần nhất thì đưa đến phòng người đó. Tạ Hữu Thái cũng vừa tìm được tìm Triệu lang trung rồi. Tạ Sinh Tài cảm thấy trái tim đập dồn dập, nhìn về mặt đầy đau đớn của Cát Tường, nghĩ đến nếu thật sự sảy thai thì làm sao bây giờ, con rể lớn còn không hạn chết cả nhà bọn họ sao, đây là đứa con hấn trong đời nhiều năm. Đứa bé này bọn họ cũng một mực trông đợi đấy.

Tất cả mọi người đều an tĩnh.

Lúc này Uông thị cũng đã chạy đến, nhìn đại nữ nhi mặt mày tái nhợt cùng máu đỏ tươi, bà ta liếc nhìn bọn họ một vòng, ánh mắt lạnh như băng, cuối cùng nhìn chằm chằm vào Lý thị, mới vừa rồi ở trong nhà bà ta đều nghe rõ mọi chuyện.

Lý thị bị hù dọa núp sau lưng Tạ Hữu Hòa, nghĩ đến lần này cha mẹ chồng thật sự tức giận, mới vừa rồi còn hù dọa hừ nằng, bây giờ sẽ không phải thật sự muốn hừ nằng sao, vậy cũng không được, nằng phải trôi qua thật tốt, cũng không thể trở thành người bị chồng ruồng bỏ được!

Triệu lang trung mới vừa đi, lại bị mời về, thấy bộ dạng này của Cát Tường liền cau mày, nhìn một chút nói: “Hài tử không giữ được, ta khai phương thuốc, thân thể người lớn cũng có thể bồi dưỡng lại, nếu không bồi bổ tốt thì không chỉ sau này khó có thể mang thai, có khi thân thể còn không được tốt giống như trước nữa.”

Uông thị vừa nghe lời này hung hăng trừng mắt liếc Lý thị, chờ Triệu lang trung rời đi, bà ta dùng cánh tay không bị thương cầm cây chổi quét mạnh vào Lý thị, vừa đánh vừa mắng. Lý thị không dám chạy, nhưng cũng không muốn bị đánh, liền trốn phía sau Tạ Hữu Hòa, đánh Tạ Hữu Hòa cũng kêu la. Cuối cùng vẫn là Tạ Sinh Tài kéo Uông thị lại. Uông thị nhào đến bên cạnh Cát Tường khóc, cảm thấy mệnh nữ nhi quá khổ.

Lúc này Bạch Đại cũng nghe tin chạy về, biết Cát Tường có thai lại không giữ được, hần liền giống như bị sét đánh, nhìn hần mọi người không khỏi đồng tình với hần, chuyện này vốn là chuyện cực vui, kết quả còn chưa được hưởng vui mừng thì nhận được tin bi thảm, vừa nhận được lại mất đi, cái này còn khó tiếp nhận hơn so với việc không có được.

“Có phải các người làm hại Cát Tường hay không? Có phải các người hại ta không có nhi tử hay không!” Bạch Đại thấy thảm trạng của Lý thị cùng Tạ Hữu Hòa, hần liền đoán chuyện này có liên quan đến bọn họ, trong nhà này tính tình của người nào như thế nào hần đều biết rõ cả, cả nhà tam phòng này đều chuyên gây tai họa. Thấy hai người trốn về phía sau, Bạch Đại liền xác định, tức thì vung nắm đấm đánh qua, một quyền đánh ngã Tạ Hữu Hòa.

Tạ Hữu Hòa hét thảm ngã úp sấp trên mặt đất, từ trong miệng phun ra một búng máu, bên trong còn mang theo hai cái răng, có thể thấy được Bạch Đại tức giận như thế nào.

Lý thị thấy Bạch Đại nhìn mình, bị hù dọa vội vàng ôm đầu nói: “Chuyện này không liên quan đến ta! Là Tứ đệ muội làm hại ta!”

“Đến lúc này người còn dám vu cáo cho người khác!” Tạ Hữu Thuận cau mày, “Muội phu, người đừng tin lời của nàng ta, những người ở nơi này đều có thể chứng minh nàng ta nói dối. Người hiểu rõ nhân phẩm của ta, ta không phải loại người dám làm mà không dám nhận, chuyện này không dính dáng một chút gì đến vợ ta, chuyện là như vậy.”

Tạ Hữu Thuận kể rõ mọi chuyện cho Bạch Đại, Bạch Đại nghe, quả đấm nói lỏng một chút, hần nghĩ chuyện này cũng không liên quan đến Tiêu Lê Hoa.

Lúc này Uông thị nói: “Vợ lão Tứ, người không có chuyện gì thì trốn cái gì? Nếu người không trốn thì chuyện này đã không xảy ra! Chuyện hôm nay người cũng thoát không khỏi liên quan!”

Tất cả mọi người cảm thấy Uông thị đầu óc bị co rút rồi, Tạ Sinh Tài lớn tiếng quát Uông thị, hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, ông ta cũng không muốn có chuyện gì nữa.

Uông thị cũng không để ý mọi người, nhận thức đúng chuyện như vậy, nói chuyện này Tiêu Lê Hoa cũng có trách nhiệm, bà ta làm như vậy cũng biết mình không có lý nhưng bà ta nhìn thấy sắc mặt nữ nhi trắng như tờ giấy, đau lòng cuộc sống sau này của con bé, bà ta chỉ muốn kiếm một người có thể tăng thêm cho nữ nhi một phần bảo đảm. Hiện tại nhà lão Tứ có tiền rồi, có thể giúp Cát Tường một tay, nhưng lúc trước Cát Tường đắc tội với bọn họ, chỉ có thể mượn cơ hội này mở nút thắt đó mà thôi.

Đều nói nữ nhi là áo bông nhỏ của Nương, Uông thị để ý nhi tử, nhưng cũng thương yêu nữ nhi, ở điều kiện tiên quyết không tổn hại căn cơ của nhi tử, để cho nhi tử giúp đỡ nữ nhi một tay, bà ta cho rằng cách mình làm rất đúng.

Tạ Hữu Thuận lại bị hành động của Uông thị làm cho lạnh tâm, từ nhỏ đến lớn vốn là như vậy, đại ca là con trai trưởng được coi trọng, nhị ca là con thứ cũng được coi trọng, đến Tam ca và hần lại bắt đầu không được coi trọng như vậy, Cát Tường là nữ nhi đầu tiên sau bốn nhi tử, tất nhiên được sủng ái, ngay đến Như Ý là tiểu nữ nhi, cũng được xem như châu như bảo. Tam ca có tính toán, cuộc sống trôi qua không tồi, cuối cùng chỉ còn lại hần trôi qua khó khăn nhất, cuối cùng cưới vợ cũng muộn nhất, còn cưới một cô nương có thanh danh xấu. Cũng may trời cao mở mắt, hiện tại vợ trở nên tốt như vậy, Tạ Hữu Thuận nghĩ đến những mất mát trước kia dù có nhiều hơn nữa cũng không còn muốn nghĩ đến nữa, hần chỉ cần hiện tại trôi qua tốt là được. Nhưng Uông thị vì nữ nhi lại tính toán hần, khiến trong lòng hần phát rét.

“Chuyện này không liên quan đến chúng ta, chúng ta sẽ không quản. Trong nhà còn có việc, chúng ta đi trước.” Tạ Hữu Thuận lời kéo Tiêu Lê Hoa đi ra ngoài.

Tiêu Lê Hoa có thể cảm giác được cảm xúc thay đổi của Tạ Hữu Thuận, thật ra trong lòng nàng làm sao không tức giận, Uông thị thật là quá đáng, rõ ràng bọn họ không sai nhưng lại ăn sai lầm đó lên bọn họ, nàng làm con dâu còn khó chịu, làm nhi tử chắc chắn còn khó chịu hơn.

Phía sau truyền đến tiếng chửi bậy của Uông thị, Tạ Hữu Thuận cũng không dừng bước, Tiêu Lê Hoa đi theo hần.

Đi trên đường, Tạ Hữu Thuận nói: “Chuyện ngày hôm nay không liên quan đến chúng ta, sau này ít đi đến đây.”

Tiêu Lê Hoa nhẹ nhàng đồng ý một tiếng, nàng biết đây là Tạ Hữu Thuận không muốn thấy Uông thị nhiều, nàng nghĩ Uông thị thật chỉ biết khi dễ người thành thật, bà ta cho rằng người thành thật sẽ không biết nổi giận sao? Càng là người thành thật khi nổi giận sẽ càng đáng sợ hơn!

Vương Đại Sơn và Trương Liên Hương sau khi biết chuyện xảy ra đều trợn mắt há hốc mồm, lúc này chưa được bao lâu mà lại xảy ra nhiều đại sự như vậy, Tạ gia thật đúng là tai họa liên tục.

Khoảng chừng một canh giờ trôi qua, Tạ Hữu Thái bọn họ mới trở về.

Từ thị nói: “Lúc này tam phòng bọn họ thật sự rất xui xẻo.”

Trương Liên Hương hỏi kết quả như thế nào, hỏi Bạch Đại có chịu tha thứ cho Lý thị bọn họ không?

Tiêu Lê Hoa cũng hiếu kỳ, Lý thị trêu chọc phải Cát Tường, hai người này cũng không phải để đối phó, cây kim so với sợi râu, không biết ai đau hơn ai.

Từ thị nói: “Lão Tam bọn họ đền bù hai mươi lượng bạc cho Cát Tường, còn phải hầu hạ Cát Tường cho đến khi khỏe lại mới kết thúc.”

Tiêu Lê Hoa tính một chút, Tạ Hữu Hòa bọn họ mất mười lượng bạc, lại phải cho Ưông thị mười lượng bạc, bây giờ còn phải đền bù cho Bạch Đại bọn họ hai mươi lượng bạc, chỉ trong vòng nửa ngày ngăn ngừa như vậy, bốn mươi này cũng đủ xây hai căn nhà có sân không tệ rồi!

Chuyện xảy ra kế tiếp càng khiến Tiêu Lê Hoa cau mày, trong tay Bạch Đại có bạc lại đi tìm thôn trưởng, muốn mua một mảnh đất ngay dưới thôn Hạ Cầu, sau đó cũng bắt đầu xây dựng nhà, nói đến chỗ xây dựng nhà kia cũng cách đây một mảnh. Tiêu Lê Hoa nghĩ đến phía trước là nhà nhị ca cùng Tạ Khánh Phong bọn họ thật hoàn hảo biết bao, nếu không vừa ra khỏi lại nhìn thấy kẻ đáng ghét ở nhà đối diện, thật đúng là đáng ghét.

Tạ Hữu Hòa bọn họ mất bạc còn rước phải nhiều chuyện như vậy, tâm tình hai vợ chồng đều không tốt, bị đập hai trận, đánh nhi tử nữ nhi vài lần, cuối cùng nhất trí nói với bên ngoài, không chỉ có cha mẹ những đứa trẻ ban đầu nghe Xuyên Từ Tòa Từ khoe trong nhà có tiền bị bọn họ ở trước mặt chỉ cây dâu nắn cây hòe, ngay cả trong thôn cũng có không ít người bị đối xử như vậy, khiến người trong thôn vô cùng bất mãn. Thanh danh của hai người bọn họ càng tệ hơn, sau đó nhà còn chưa xây xong, người làm công liền ít hơn phân nửa, còn hơn phân nửa muốn tăng tiền công, nếu không cũng không chịu làm, nên bọn họ chỉ có thể cho tăng tiền công.

Ưông thị lại cho người đến gọi Tạ Hữu Thuận đi qua nhà cũ, vẫn nói chuyện của

Cát Tường, vẫn nói ban đầu Tiêu Lê Hoa không nên tránh ra, cho là chuyện Cát Tường có liên quan đến Tiêu Lê Hoa. Để cho Tạ Hữu Thuận tha thứ Cát Tường, lại cùng qua lại với Cát Tường. Tạ Hữu Thuận kiên định nói không, hấn không chỉ thất vọng đau khổ với Nương cùng muội muội, cũng không muốn để vợ bị ủy khuất, chuyện này không có một chút quan hệ đến vợ, tiền trong nhà cũng là do chủ ý của vợ mới kiếm ra được, hấn sẽ không cảm tiền vợ kiếm được đi mua sự an tĩnh của gia đình như vậy.

Ưông thị náo loạn vài lần, Tạ Hữu Thuận cũng không trở về, Tạ Sinh Tài quả trách bà ta vài lần, bà ta mới an tĩnh.

Như Ý cũng trở về đến thăm tỷ tỷ, biết chuyện xảy ra, trong lòng cũng rất phiền não, bây giờ Từ ca kiên định, không muốn tha thứ cho tỷ tỷ, chắc chắn cũng không nguyện ý hôn vốn cùng Cao gia, như vậy nàng làm sao đặt chân ở Cao gia đây? Nàng không muốn bị vắng vẻ, nàng biết rõ kết quả bị thăm của một thiệp thất bị lạnh nhạt như thế nào, nửa năm qua nàng ở trong đại trạch không nghe những chuyện khác, nhưng có nghe kể một vài kết cục bị thăm của thiệp thất, nàng ta không muốn rơi vào kết cục như vậy, nàng ta phải cố gắng, hoặc sinh nhi tử, hoặc làm chính thất, hoặc phải có trợ giúp cho Cao gia, để cho bọn họ xem trọng nàng!

Từ ca Từ tẩu chính là cách để Cao gia xem trọng nàng ta!

Như Ý nghĩ đến sự bất lực của mình cũng phải nén giận, nàng ta hiểu rõ tất cả đều do Từ ca Từ tẩu làm hại nàng ta, là bọn họ khiến nàng ta lâm vào tình cảnh lúng túng như vậy, bọn họ phải nên giúp nàng, nhưng bọn họ lại giống như không có việc gì, điều này khiến nàng ta một lần nữa tức giận với bọn họ. Vừa muốn cho bọn họ khổ sở lại phải dựa vào bọn họ, loại cảm giác mâu thuẫn này làm cho nàng ta một mặt bởi vì to son điểm phấn mà càng thêm xinh đẹp một mặt tối tăm phiền muộn, giống như trời nổi mây đen.

Mà lúc này Như Ý lại gặp được Kim Phụng.

Những ngày qua Lý Kim Phụng cũng rất buồn bực, trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, Nhị ca Nhị tẩu luôn có quan hệ tốt với nàng bị cha mẹ phân ra, hơn nữa còn mất đi sự yêu thương của cha mẹ, trong nhà lại thêm một chị dâu nhỏ là quả phụ, khiến cho nàng ta vừa đi đến thôn đã cảm thấy có người chê cười nhà bọn họ.

Lý Kim Phụng nhìn đã ngôi nhà xây lại của Tạ Hữu Thuận có tường viện cùng cổng lớn sơn đen, trong lòng tràn đầy sự lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Cãi nhau ở đầu ruộng

Edit: Hong Van

Beta: Tiểu Tuyền

Các ca ca đều xây nhà mới, Như Ý tất nhiên muốn đến xem, đưa lên một phần lễ. Tuy nàng đã gả cho người, hơn nữa còn gả vào một nhà đại phú như Cao gia, nhưng mà nàng chỉ là một thiệp thất. Trước khi nàng chưa được phủ chính hay là sinh được con trai thì nàng vẫn phải dựa vào người nhà mẹ đẻ,

mà bốn người ca ca cao lớn cường tráng chính là chỗ dựa lớn nhất của nàng.

Như Ý vẫn ngồi xe ngựa mà đi, đến mỗi nhà đều ngồi một lát rồi đưa lễ, chỉ có nhà của Tạ Hữu Thuận là không đưa, nàng nghe nói Tiêu Lê Hoa đi xem muối muối, cả nhà đều đi theo, trong nhà không có ai.

Như Ý chỉ có thể để lễ vật của nhà Tạ Hữu Thuận lại nhà của Nhị ca, nhờ bọn họ chuyển lại. Thật ra lúc trước giữa nàng và Tứ ca Tứ tẩu xảy ra một ít chuyện, tuy là có cha nương khuyên bảo, nhưng không biết Tứ ca có để cho nàng vào nhà nữa hay không. Đến bây giờ tỷ tỷ và Tam tẩu còn bị đẩy ra khỏi cửa nữa là. Nàng vốn muốn thừa cơ hội này hòa hoãn với Tứ ca Tứ tẩu một chút, không nghĩ đến bọn họ lại không ở nhà.

Nhìn thấy Kim Phụng, Như Ý cũng thật cao hứng, Kim Phụng có quan hệ không tệ với nàng, hiện tại hai người lại đều ở trên thị trấn, một tháng có thể gặp nhau vài lần, quan hệ không xa chút nào.

Kim Phụng ngồi vào xe ngựa, cười nói: “Không biết hôm nay ngươi trở về, nếu biết được thì đã để ngươi cho ta đi hộ một đoạn đường, vẫn là xe ngựa này của ngươi ngồi thoải mái.”

“Hôm nay ngươi sẽ trở lại thị trấn sao? Nếu trở về thì đi cùng với ta.” Như Ý cười nói, dùng khăn tơ lụa trong tay lau nhẹ nhàng trên mặt, ống tay áo trượt xuống, lộ ra vòng tay bằng vàng khảm ngọc thạch trên cổ tay.

Kim Phụng nhìn thấy chiếc vòng tay tinh mỹ quý giá kia thì trong mắt thoáng hiện lên vẻ ghen ghét hâm mộ, trong lòng thầm nghĩ bây giờ Như Ý sống cũng thật tốt a. Tuy là gả đi làm thiếp, nhưng lại sống thoải mái hơn cả mình, bản thân mình cũng có đồ trang sức bằng vàng, nhưng mà loại vòng tay khảm ngọc thạch lớn như vậy nàng cũng không có. Mà nam nhân trong nhà đoán chừng cũng không bỏ được để mua cho nàng.

“Được, lúc đó cùng trở về. Như Ý, vừa rồi ngươi đi thăm mấy ca ca của ngươi sao? Hình như nhà Tứ ca của ngươi không có ai a, vừa rồi ta ở nhà Nhị ca, nhìn như là nghe thấy bọn họ đi xem muối muối của Tứ tẩu ngươi đó. Vậy thì chính là thôn trang cách đây không xa đi! Ngẫm lại thật đúng là mỗi người đều có mệnh riêng. Tứ tẩu kia của ngươi một lòng muốn gả cho kẻ có tiền lại không gả thành, mà muối muối của nàng ta ngược lại có phúc khí, ta cũng đã từng thấy qua Triệu công tử rồi, thật là trẻ trung nhiều tiền lại anh tuấn ôn hòa.”

Kim Phụng nói xong, trong nội tâm cũng thấy chua xót, nàng thầm nghĩ chính mình cũng không kém chút nào, tại sao lại không có được vận may giống vậy chứ? Nhưng khi nhìn đến sắc mặt của Như Ý, trong nội tâm nàng cũng bình tĩnh lại, nàng biết rõ Như Ý cũng từng nhớ thương Triệu công tử, chỉ là nàng ta và Tiêu Lê Hoa không thân nhau, nam nhân tốt như vậy cuối cùng lại để cho thân muối muối của Tiêu Lê Hoa.

Kim Phụng cố ý nói những lời này, nàng là muốn Như Ý không thích Tiêu Lê Hoa. Vốn là Kim Phụng và Tiêu Lê Hoa cũng không có thù gì, chỉ là nàng muốn sống ngày tốt lành nên ngay cả nam nhân tốt xấu thế nào cũng không chọn đã gả đi thôn trấn, mà Tiêu Lê Hoa gả không bằng nàng ta nhưng lại sống tốt hơn, trong lòng nàng không thoải mái. Hơn nữa gièm pha của Nhị ca chính là bị Mộc Đầu và Thạch Đầu phát hiện ra, khiến cho nàng ta càng thêm mất mặt, nên càng thêm không thích Tiêu Lê Hoa.

Bây giờ Kim Phụng không có năng lực, nhưng lại biết cách gây mâu thuẫn xích mích, nàng ta biết rõ Như Ý có năng lực hơn bản thân mình, hơn nữa cũng hận Tiêu Lê Hoa hơn. Nàng ta chỉ cần đốt cho ngọn lửa hận này cháy rực lên một ít là tốt rồi.

Như Ý vốn đang tức giận, nghe được Kim Phụng đề cập đến Triệu Lâm Đình, hỏa khí càng lớn. Mai Hoa sống càng tốt, con giận của nàng lại càng lớn, nàng cho rằng hạnh phúc của Mai Hoa vốn phải thuộc về mình.

“Đúng vậy a, tất cả mọi người đều có mệnh.”

Như Ý cười nói, vẻ cứng ngắc trên mặt lúc trước đã biến mất. Nàng vốn không phải người ngốc, lúc trước ở trong thôn cũng nổi danh ôn nhu hòa thuận, sau khi tiến vào Cao gia, trải qua nửa năm, sớm đã học được chiêu trong lòng một dạng trên mặt một kiểu rồi. Hiện tại trên mặt nàng là cười dịu dàng, nhưng trong lòng đã sớm nghĩ Tứ ca Tứ tẩu và Mai Hoa đến câu huyết lâm đầu rồi.

Kim Phụng nở nụ cười nhẹ, nhìn thấy bên người Như Ý có nha hoàn, nói chuyện cũng bất tiện, cho nên không nhiều lời. Chẳng qua là suy nghĩ đến chuyện lúc trở lại thị trấn thì phải tìm cơ hội thổ lộ tình cảm với Như Ý một chút. Nếu Tiêu Lê Hoa có thể dựa vào bản lĩnh của nàng ta để sống ngày càng tốt, Như Ý cũng có thể dựa vào chuyện tiến vào cửa Cao gia mà trải qua sinh hoạt phú quý thì nàng cũng có thể, nàng muốn tìm được con đường phát tài cho chính mình giữa hai người này.

Một nhà Tiêu Lê Hoa đã trở về trước lúc trời tối, cả nhà bọn họ ở trong thôn trang rất vui. Tuy Triệu Lâm Đình là một công tử ca, nhưng lại nói chuyện rất hòa hợp với Tạ Hữu Thuận, mà Mai Hoa tuy thường gặp mặt tỷ tỷ nhưng vẫn có nhiều chuyện không nói hết, nhiều nhất là chuyện quân gia. Tuy là Triệu Lâm Đình nói nàng có thể không cần phải làm, có quân gia và bà từ lo liệu rồi, nhưng nàng vẫn đang cố gắng thích ứng.

Sau khi Triệu Lâm Đình kết hôn thì hẳn là một trợ phu đáng tin cậy, đây là đánh giá của Tiêu Lê Hoa, cuối cùng nàng đã yên tâm với việc hôn nhân này của muối muối rồi.

Sau khi về đến nhà làm cơm xong thì Nhị ca đến, mang theo lễ vật mà Như Ý gửi lại, hai khối vải vóc, hai bao trà, hai bao kẹo và hai bao bánh ngọt, ngoài ra còn có một lượng bạc.

Đồ đặc đều là loại thượng hạng, nhưng Tạ Hữu Thuận lại không muốn lấy, hẳn đã quá thất vọng với muối muối này rồi, cảm thấy tấm lòng của muối ấy quá ác độc, hơn nữa người Cao gia cũng không phải là người mà hắn muốn lui tới nhiều.

Tạ Hữu Thái nói: “Nếu đệ không muốn thì đưa cho cha nương đi, coi như là tỏ thái độ.”

Tạ Hữu Thuận suy nghĩ rồi gật đầu, nương còn đang bị thương, nói đưa cho nương ăn là được rồi.

Uông thị cũng không mấy vui vẻ với cách nói của Tạ Hữu Thuận, ngược lại mắng Tạ Hữu Thuận một trận, nói hắn không biết tốt xấu.

“Như Ý dù gì cũng là muội muội người, cho dù nàng có làm sai chuyện gì nhưng cũng không có lỗi với người, người còn muốn ôm mãi làm gì chứ? Người muốn chọc cho ta chết vì tức hay sao?”

Tạ Hữu Thuận chỉ nghe mà không nói lời nào, hắn cũng biết nếu nương đã nhận định chuyện gì rồi thì sẽ không thể thuyết phục được, hắn cũng chỉ nghe mà không nói là ổn rồi.

Uông thị thấy bộ dạng dầu muối không ăn của Tạ Hữu Thuận thì tức đến muốn đánh hắn, nhưng hiện tại nhi tử này chính là đứa có tiền đồ nhất trong bốn đứa con trai, bà không muốn đánh cho hắn nóng nảy, nên chỉ có thể tức giận thờ ơ.

Tạ Sinh Tài thở dài một hơi, nghĩ đến hiện tại trong nhà đã sống tốt hơn trước, nhưng người thân lại ngày càng xa lạ hơn, thật không biết là phúc hay là họa, vốn ông còn muốn quản, nhưng hiện tại đã cảm thấy không quản được nữa. Ông phát phát tay, để cho Tạ Hữu Thuận đi rồi lại khuyên nhủ Uông thị.

Đồ dùng dành cho căn phòng phía sau nhà đã làm xong rồi, Tiêu Lê Hoa lại mua thêm không ít vải bố, muốn làm màn che cửa và đệm ghế, chỉ là bây giờ đã đến ngày mùa rồi, nàng tất nhiên phải ưu tiên đi ra ruộng làm việc.

Nhìn ngắm từng mảnh từng mảnh xanh mơn mẫm trong đất, tâm tình Tiêu Lê Hoa rất tốt, thậm chí việc thu hoạch thế này còn mang lại cảm giác thành tựu hơn cả việc bán công thức kiếm tiền nữa.

Bất tri bất giác đã đi đến thế giới này được một năm rồi, Tiêu Lê Hoa từ một nữ nhân mỗi người đều chán ghét biến thành một nữ nhân người người tán dương, đây là một cái biến cực lớn.

Vừa đến ruộng thì đã có rất nhiều người chào hỏi Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa, bọn họ cũng cười đáp hai câu, tất cả đều là một vài lời rêu rĩa..., nhưng lại lộ ra vẻ nhẹ nhàng vui sướng, đây là chỗ chất phác của nông dân.

Chẳng qua là thời điểm tốt đẹp thì cũng có bóng mờ.

Tiêu Lê Hoa nhìn một đám người vây quanh ở cách đó không xa, còn có âm thanh cãi nhau lúc cao lúc thấp, trong lòng thậm chí Chu đại tẩu này lại làm gì vậy? Cũng không biết là người nào không may gặp phải nàng ta nữa!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Heo gây họa

“Nương, nương, lại là nương của Đại Hổ đang cãi nhau với người ta a, chúng ta đừng qua đó!”

Thạch Đầu nghe được âm thanh của Chu đại tẩu thì kéo kéo tay áo của Tiêu Lê Hoa, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa rồi còn mang theo dáng tươi cười bây giờ đã nhăn thành bánh bao, cậu bé không thích nương của Đại Hổ.

Mộc Đầu cũng chớp chớp mắt to ngập nước nói, “Nương, đừng đi qua, nương của Đại Hổ thật ồn ào.”

Tiêu Lê Hoa nhìn cười không được, thậm chí nhân duyên của Chu đại tẩu thực không tốt, ngay cả mấy đứa bé nhỏ như vậy mà cũng ghét bỏ nàng ta quá ồn ào. Chẳng qua là nàng biết hai đứa nhỏ có chút sợ Chu đại tẩu, dù sao thì lúc trước hai đứa nhỏ cũng từng bị Đại Hổ khi dễ, cũng không ít lần bị Chu đại tẩu hù dọa. Cho dù hiện tại bọn họ bắt đầu làm chỗ dựa cho hai đứa nhỏ thì ám ảnh đã từng lưu lại trong lòng chúng cũng không thể bị quên đi nhanh chóng như vậy, trong lòng bọn nhỏ thì Chu đại tẩu là nhân vật thấy là phải trốn.

Tiêu Lê Hoa nghĩ như vậy thì thấy hơi đau lòng, nhưng nàng cũng không muốn mang theo hai đứa bé đi qua. Lá gan của bé trai không thể quá nhỏ, nhưng cũng không phải là để cho bọn chúng đánh nhau cãi nhau với người chanh chua như Chu đại tẩu được, nhưng cũng không thể bị hù dọa đến quay đầu bỏ chạy, nàng cần phải xây dựng lòng tin cho hai đứa nhỏ.

“Chúng ta đi qua xem nương của Đại Hổ đang cãi nhau với ai, nếu như nàng ta lại khi dễ người khác, cho dù chúng ta không thể giúp đỡ cãi nhau thì cũng phải giúp đỡ chủ trì công đạo a. Có cha nương ở bên cạnh, các con không cần sợ.” Tiêu Lê Hoa cúi đầu hôn lên trán của hai đứa nhỏ, “Hiện tại nương cho các con dừng khí rồi, chẳng qua đây chỉ là dừng khí đi đến gần nhìn xem thôi, không phải là dừng khí đánh nhau đâu đó, chuyện của người lớn thì trẻ con chỉ cần đứng bên ngoài nhìn xem là được.”

Thạch Đầu và Mộc Đầu che trán lại, miệng nhỏ vui vẻ cười toe toét, tay cầm tay, vung chân ra rồi chạy về phía trước.

Tạ Hữu Thuận cười nói: “Hai đứa nhỏ còn cần dạy bảo nhiều hơn, nàng dạy các con viết chữ, ta dạy chúng đánh quyền bắn tên, về sau cũng là người

văn võ song toàn. Cho dù không thi tú tài đậu cử nhân thì cũng có thể mạnh hơn người khác chút ít.”

Tiêu Lê Hoa kéo cánh tay của hắn nói: “Được, chúng ta cùng xem xem là ai dạy tốt hơn, xem thử là chúng ta có thể dạy ra một văn nhân hay là một vũ phu đây.”

“Như vậy thì chắc chắn là văn nhân rồi, vợ thông minh như vậy, nhất định là nàng sẽ dạy dỗ thật tốt, ta cũng chỉ biết đánh mấy quyền cùng bắn tên thôi.”

Tạ Hữu Thuận vỗ vỗ cánh tay đang kéo tay hắn của Tiêu Lê Hoa, ngắm khuôn mặt xinh đẹp tươi cười của vợ đang thì trong lòng cũng cảm thấy vui thích. Giọng nói của Chu đại tẩu ở phía trước càng ngày càng lớn, hắn nghe mà lỗ tai có chút phiền, chỉ cảm thấy may mắn, thầm nghĩ vợ của mình vốn cũng là kẻ tám lạng người nửa cân với Chu đại tẩu. Hiện tại Chu đại tẩu vẫn là một người hung dữ, mà vợ của hắn đã biến thành hiền thê lương mẫu rồi, còn cười sáng lạn như vậy với mình nữa chứ. Trời cao thật đúng là quá tốt với mình rồi.

Phu thê hai người nhanh chóng đi đến đằng sau đám người, người ở phía sau thấy được Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa thì vội vàng chào hỏi, phát hiện tay của Tiêu Lê Hoa còn vắt trên cánh tay của Tạ Hữu Thuận, ánh mắt hiện lên chút hâm mộ, thầm nghĩ vợ chồng son nhà người ta không chỉ đang lúc phát đạt mà cảm tình còn ngày càng ngọt ngào.

Tạ Hữu Thuận bị nhìn nên có hơi cảm thấy khó xử, nhưng trong nội tâm lại có chút đắc ý, cũng không lấy tay vợ ra, Tiêu Lê Hoa cũng không buông tay ra. Rốt cục thì nàng đến từ hiện đại, hơn nữa triều đại này lại không có yêu cầu quá nghiêm khắc với nữ nhân, tình huống tay cầm tay giữa phu thê là bình thường.

Tạ Hữu Thuận hỏi chuyện gì xảy ra, người nọ kể lại vài câu đơn giản cho bọn họ, phu thê hai người liền biết rõ chân tướng sự việc, là một chuyện rất đơn giản, chính là heo nhà Hàm bá chạy ra ngoài, giẫm phải ruộng nước nhà Chu đại tẩu, khiến mạ ở bên trong bị đổ một mảng lớn.

Bởi vì Tiêu Lê Hoa bán công thức làm thịt khô cho Hoa Hằng, thịt khô mùa đông năm trước bán vô cùng tốt, bọn họ cũng kiếm được một số tiền lớn, Hoa Hằng thật cao hứng, đã xử lý mọi việc theo như Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa đề nghị, năm nay hắn sẽ thu mua heo với quy mô lớn. Mà thôn Hạ Cầu là một thôn chăn nuôi heo chuyên nghiệp rồi. Người trong thôn biết rõ năm nay sẽ có người chuyên môn đến thu heo, nuôi bao nhiêu thu bấy nhiêu, vậy thì có thể nuôi số lượng lớn rồi, có thể nuôi bao nhiêu thì nuôi bấy nhiêu, năm nay người đi cắt cỏ cho heo ăn cũng nhiều hơn.

Người của thôn Hạ Cầu vừa nghĩ đến tiền bán heo vào mùa đông có khi còn nhiều hơn cả tiền trồng trọt, cho nên đối xử với heo còn tỉ mỉ hơn với người, hận không thể một ngày cho heo ăn không ngừng, chỉ sợ trông chúng ngày càng mập lên, bán được thật nhiều tiền.

Nhà của Hàm bá năm trước cũng không quá thuận lợi, năm nay muốn nuôi nhiều heo một chút để cải thiện cuộc sống, kết quả là nuôi quá nhiều heo, nhất thời không chiếu ứng được, heo đã chạy ra ngoài, còn giẫm bẹp cả ruộng nước nhà Chu đại tẩu. Bởi vì heo chạy ra ngoài không ít, có đến năm sáu con, cho nên diện tích bị giẫm phải cũng không nhỏ, ruộng nước một mẫu một khối, cả một mẫu ruộng này đều sắp bị mấy con heo dạo quanh một vòng rồi.

Chu đại tẩu thấy ruộng nước nhà mình bị giẫm đạp thì không vui, luôn miệng mắng mỏ Hàm bá, để cho ông ấy phải bồi thường tiền.

“Nhà các ngươi không có bản lĩnh nuôi heo thì đừng nuôi! Ngay cả heo cũng xem không xong, các ngươi còn có bản lĩnh gì hả? Nhìn xem đất nhà ta bị giẫm kia, năm nay không còn lương thực nữa rồi! Ta muốn các ngươi bồi thường! Các ngươi còn suy nghĩ cái gì? Nhanh đi bắt heo lại cho ta, coi chừng chúng lại chạy qua chỗ khác!”

Chu đại tẩu mắng đến một câu cuối cùng thì giống như bị giẫm phải, hóa ra mấy con heo kia đã chán chạy quanh mẫu ruộng nước kia, nên đã chạy sang một mẫu ruộng nước khác rồi, vô cùng bất hạnh, mẫu ruộng kia cũng là của nhà nàng ta.

Những con heo kia còn chạy nhanh hơn, cũng không phải do có người truy đuổi chúng. Những người đó chẳng qua chỉ đứng ở trên bờ ruộng thôi, không xuống dưới nước.

Tiêu Lê Hoa hỏi: “Sao những người kia không đi bắt heo, chỉ đứng ở nơi đó phát tay gọi loạn thì làm được gì chứ? Như vậy là heo có thể đi lên sao? Chúng chỉ biết giẫm thêm mà thôi!”

Người vừa rồi nói chuyện vội vàng đáp lại: “Đệ muội, người thông minh như ngươi sao lại không nghĩ đến, đây chính là Chu gia đó. Chu đại tẩu kia tính tình kém cỏi lại thích chiếm lợi, không có lý nàng ta cũng tìm ra lý được, nếu như mà lợi xuống ruộng nhà nàng ta bắt heo, coi như cũng giúp nàng ta được đôi chút, nhưng nói không chừng đến lúc đó lại bị nàng mắng mỏ bắt bồi thường a. Nàng ta sẽ nói là không nhờ người xuống đó bắt heo, chỉ một mực nói người ta giẫm mạ nhà nàng.”

Tiêu Lê Hoa nghe xong thì nghĩ cũng đúng, nếu đổi thành người khác thì còn không có chuyện này, nhưng mà Chu đại tẩu thì nàng tin chắc là có. Chẳng qua nàng cũng có chút sốt ruột thay Hàm bá, nếu không bắt được mấy con heo này thì chúng sẽ giẫm càng lúc càng nhiều mất, đến lúc đó phải bồi thường bao nhiêu tiền chứ?

Tiêu Lê Hoa nói với Chu đại tẩu: “Chu đại tẩu, ngươi đừng lo trách móc Hàm bá nữa, ngươi xem ngươi đang ngăn trở Hàm bá, không cho hắn gọi heo về đó, heo đang chạy xa hơn rồi kia. Đây chính là do ngươi sai a, nếu không phải ngươi ngăn đón thì chúng sẽ không giẫm nhiều như vậy đâu.”

Mọi người nghe thấy Tiêu Lê Hoa nói như vậy thì lập tức nhao nhao phụ họa, cho rằng Tiêu Lê Hoa nói rất đúng, bọn họ nói như vậy một là do thấy Hàm bá đáng thương, hai là thấy Chu thị hung hăng càn quấy, ba là vì người nói chuyện là Tiêu Lê Hoa. Hiện tại người trong thôn rất tin phục Tiêu Lê Hoa, nàng đã sớm không phải là phụ nhân khiến người cười nhạo khinh bỉ của một năm trước rồi, đây chính là người tốt thiện tâm thông minh đó.

Hàm bá cảm kích mà nhìn Tiêu Lê Hoa, hiện tại ông tâm hoảng ý loạn, có người giúp đỡ ông nói chuyện thì ông hận không thể quỳ xuống cho người đó,

thấy người nói chuyện là Tiêu Lê Hoa. Ông càng xúc động đến muốn khóc, lúc trước Tiêu Lê Hoa cũng từng giúp đỡ ông, nếu không phải nàng sửa cầu thì nói không chừng bây giờ hắn đã sớm bị bức chết rồi.

“Vợ của Hữu Thuận, cảm ơn ccháu, thật sự là phải xin lỗi cháu rồi, heo của nhà ta cũng giẫm phải ruộng nước của nhà cchaurồi.”

“Không có việc gì đâu Hàm bá.”

Tiêu Lê Hoa cười cười với Hàm bá, Hàm bá là người chất phác thiện lương, nhìn thấy ông nàng sẽ nghĩ đến ông nội đời trước.

Người trong thôn lập tức nhìn vợ của Hữu Thuận, người ta độ lượng bao nhiêu a, không hề vì chuyện ruộng bị giẫm mà giờ chán, vợ của Chu Đại không thể nào so được rồi, một người trên trời một người dưới đất!

Chu đại tẩu vốn nghe Tiêu Lê Hoa nói xong thì tức giận, lại nghe mọi người đều đồng tình với Tiêu Lê Hoa mà hạ thấp mình thì nổi trận lôi đình.

“Tiêu Lê Hoa, ngươi đừng đứng đó nói chuyện không đau thắt lưng! Hiện tại nhà ngươi kiếm được nhiều tiền rồi, tất nhiên là chường mất thu hoạch trong ruộng, còn nhà của ta chỉ còn ruộng nước để sống qua ngày thôi! Ngươi đã có tâm địa tốt giúp đỡ Hàm bá như vậy thì hãy bồi thường tiền cho ta đi!”

“Tiền này ta bồi! Ta bồi mà!” Hàm bá nghe xong thì lập tức lên tiếng, hắn cũng không thể để cho vợ của Chu Đại nói như vậy được.

“Vợ nhà Chu Đại, ngươi đừng gặp người cắn người nữa, có bản lĩnh thì bắt heo lại đi đã rồi nói!”

“Lê Hoa, các ngươi cũng ở đây sao?”

Dương Thảo vừa vặn cũng ở đây, thấy được Tiêu Lê Hoa và Tạ Hữu Thuận, đi đến bên người bọn họ, lông mày hơi nhíu lại, mắt lại nhìn đám heo đang chạy loạn trong ruộng.

Ruộng của nhà Tiêu Lê Hoa và nhà Chu đại tẩu ở cạnh nhau, hơn nữa ruộng nhà Tiêu Lê Hoa sát ở bên ngoài, heo muốn chạy đến ruộng nhà Chu đại tẩu thì tất nhiên phải chạy qua ruộng nước nhà bọn họ trước, chỉ có điều khi Tiêu Lê Hoa nhìn đám mạ bị giẫm phải trong ruộng nước cũng không nhíu mày, ngược lại phì cười một tiếng.

Dương Thảo nói: “Lê Hoa, ngươi cười cái gì? Ruộng của nhà ngươi cũng bị giẫm rồi kia.”

Tiêu Lê Hoa chỉ vào ruộng rồi nói: “Ta cười vì không biết là vận may của ta tốt hay phẩm hạnh của ta tốt, những con heo kia chỉ giẫm qua một dãy mạ trong ruộng nhà ta mà thôi. Ngược lại là ruộng nhà Chu đại tẩu, mấy con heo kia rất thích thú.”

Mọi người nghe xong cũng có chút không nhịn được mà bật cười, còn không phải sao, mấy con heo kia chạy loạn trong ruộng nhà Chu đại tẩu đến vui vẻ, đất nhà người khác chúng không muốn đi.

Chu đại tẩu tức giận mặt đỏ rần, trong miệng thầm mắng chết tiệt, cũng không biết là đang mắng heo hay mắng Tiêu Lê Hoa.

Cuối cùng thì mấy con heo kia cũng bị bắt lại, chẳng qua là mạ trong ruộng nhà Chu đại tẩu đã bị giẫm đến ngã trái ngã phải rồi, có cây mạ căn bản là bị dập nát rồi, cho dù có nâng dậy thì khả năng cũng không sống được.

Chu đại tẩu lại kêu la để cho Hàm bá bồi thường, nhà nàng ta có bốn mẫu ruộng nước, cứ luôn mồm đòi Hàm bá bồi thường thu hoạch hai mẫu đất, đây thật đúng là chặt đẹp. Tất cả mọi người đều thấy lòng dạ nàng ta quá đen. Nhưng Chu đại tẩu cứ đòi nhiều như vậy, nếu không nàng ta sẽ báo quan.

Từ xưa đến nay dân chúng đều không thích lên quan phủ, có chuyện gì thì đều tự mình giải quyết, cho rằng đi đến nơi đó thì không phải là chuyện tốt. Hơn nữa nói không chừng chuyện của mình chỉ cần giải quyết bằng một lượng, khi tiến vào chỗ đó thì lên giá thành mười lượng.

Hàm bá giống như già đi mười tuổi trong nháy mắt, bây giờ nhà ông còn đang thiếu nợ, lần này còn phải vay tiền. Đám con trai con dâu của Hàm bá nghe được tin thì đều chạy đến đây hết, nghe được Chu đại tẩu nói thì ai cũng tức giận.

Cuối cùng Chu Đại và thôn trưởng cũng tới, người hai nhà để cho thôn trưởng xử lý.

Lý Cao cũng cho rằng Chu đại tẩu yêu cầu quá mức, nhưng lúc này Chu đại tẩu lại không nhượng bộ, nàng ta cho rằng là mình chiếm lý, Chu Đại cũng không lên tiếng, nhìn thấy ruộng nhà mình bị giẫm thành như vậy, hắn cũng không cao hứng.

Dương Thảo thở dài nói: “Lần này nhà Hàm bá thật sự chọc phiền toái rồi, người nhà Chu gia, thật sự là ai dính vào thì người đó không may.”

Tạ Hữu Thuận cũng cau mày.

Thạch Đầu lôi kéo tay của Tiêu Lê Hoa nói: “Nương, Hàm gia gia thật đáng thương, nương có thể giúp ngài ấy hay không? Nương là thông minh nhất, nhất định là có biện pháp.”

Mộc Đầu cũng liền gật đầu nhỏ liên tục, cậu bé và mấy đứa cháu của Hàm gia gia thường xuyên chơi đùa với nhau, rất thân cận với Hàm bá.

Tiêu Lê Hoa nhìn bộ dạng của Hàm bá, mày hơi nhíu lại, lại nhìn đến thái độ hùng hổ dọa người của Chu đại tẩu, trong lòng thầm nghĩ nữ nhân này thật là khiến người chán ghét. Năm trước tìm cách trên đám heo để đền bù tổn thất cho nhà nàng, năm nay lại muốn bù về từ trên người heo hay sao? Nàng

thực sự không muốn để nàng ta như ý được. Nhìn xem một mảnh ruộng nước kia, Tiêu Lê Hoa cẩn thận suy nghĩ, rồi đi về trước vài bước.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Tài thần nương nương

Edit: Hong Van

Beta: Tiểu Tuyền

Thấy Tiêu Lê Hoa đi lên phía trước, mọi người đều tránh sang hai bên, bây giờ trong thôn Tiêu Lê Hoa cũng có chút ít danh vọng, người trong thôn vốn cho rằng nàng muốn trèo cành cao bò lên giường chủ tử, gả cho người khác còn muốn làm âm ỉ nên chướng mắt nàng. Nhưng mà Tiêu Lê Hoa đã phủ nhận, hơn nữa nàng làm chuyện tốt cho cả thôn, hiện tại lại luôn tự nhiên hào phóng, người trong thôn chất phác, đều nghĩ có lẽ nàng thật sự bị oan uổng, cho nên những năm này tinh thần mới không bình thường, nhưng đến nay thanh danh xấu đó đã không còn nữa, chỉ còn lại thanh danh tốt, trước đó Tiêu Lê Hoa đã từng giúp Hàm bá, hiện tại nàng tiến lên, mọi người lại nghĩ có phải nàng sẽ giúp Hàm bá một lần nữa không.

Hàm bá nhìn Tiêu Lê Hoa, trong nội tâm cũng dâng lên một chút hi vọng, chẳng qua là bờ môi giật giật không nói chuyện, ông thầm nghĩ nhà mình đã từng làm phiền phu thê Tiêu Lê Hoa không chỉ một lần, không thể làm phiền nàng nữa.

Chu đại tẩu nói: “Tiêu Lê Hoa, thế nào? Người thật muốn ra mặt sao?”

“Vợ nhà Chu Đại, người để cho Hàm bá bồi thường nhiều như vậy, lòng dạ cũng quá đen tối rồi, chiếm tiện nghi của lương thân như vậy, nhất định là không thể, người cũng không sợ sẽ khiến cho người khác phải nhổ nước bọt sao?” Tiêu Lê Hoa nói với Chu đại tẩu, thầm nghĩ người này thật đúng là không ngại thanh danh ngày càng xấu, chỉ muốn thân thiết với tiền thôi.

Chu đại tẩu tròn mắt lên nói: “Lòng dạ của ta đen là thế nào? Bốn mẫu ruộng nước nhà ta a, cứ như vậy đã bị mấy đầu heo chết tiết giẫm nát rồi, đến lúc đó không mọc ra lương thực, chúng ta phải sống thế nào đây? Ăn không khí sao? Chỉ còn lại mấy thứ thế này đoán chừng cũng chỉ đủ nộp thuế thôi, người chính là đứng đây nói chuyện không đau thắt lưng mà!”

“Chu gia, ruộng nước của nhà người cũng không phải ruộng đất thượng đẳng? Chỉ có thể coi là trung đẳng, khoác lác coi chừng đau đầu lười.”

“Đứng đây, ta thấy mà trong ruộng này còn có thể sống được bảy tám phần, người lại muốn Hàm bá thoả cái đã bồi một nửa sản lượng, người chiếm bao nhiêu lợi vậy?!”

“Còn không phải sao, coi chừng đến lúc đó ăn quá no đấy!”

“Mấy con heo kia không đi giẫm ruộng nhà Tạ huynh đệ, chỉ giẫm mỗi nhà của bọn họ thôi, cũng không biết là vì nguyên nhân gì?”

“Nguyên nhân gì chứ? Người tốt thì có tốt báo!”

Mọi người bảy mồm tám lưỡi thảo luận sôi nổi, tóm lại không có một ai nói chuyện thay cho Chu gia, đều cảm thấy bọn họ quá đáng, nói xong đến cuối cùng thì thiếu chút nữa đã nói thành Chu gia bị heo giẫm là đáng đời, không chỉ chọc tức Chu đại tẩu, ngay cả Chu Đại cũng cảm thấy mặt bị kéo căng.

Chu đại tẩu trừng mọi người nói: “Các người ỉ ọ đó chằm chọc ta thì ta sẽ để heo nhà ta đi giẫm ruộng nhà các người đấy, nhìn xem các người là người tốt hay là kẻ ác đây! Có bản lĩnh thì các người đừng đến đòi tiền ta!”

Đám người nghe xong thì đều ngậm miệng, Chu đại tẩu này thật đúng là nói không chừng sẽ làm như vậy, không đáng để gây sự với một cái gai như nàng ta.

Chu đại tẩu thấy thế thì đắc ý chống hông, nói với Tiêu Lê Hoa: “Tiêu Lê Hoa, nếu người giúp đỡ Hàm bá thì đưa tiền ra đi, nếu không giúp thì tránh qua một bên! Lại nói hiện tại nhà các người cũng là đệ nhất phú hộ của thôn này, giúp đỡ bồi thường cũng rất nhẹ nhàng a, bằng không các người cứ ra tiền đi!”

Hàm bá vội vàng nói: “Không cần, không cần!”

Tiêu Lê Hoa nhướn mày, nàng có tiền, nhưng nàng lại không muốn để cho Chu đại tẩu chiếm tiện nghi, nhìn thấy bộ dạng đắc chí này nàng lại muốn để nàng ta phải chịu thiệt rồi hối hận. Nàng khoát khoát tay với Hàm bá, ra hiệu hần không nên gấp.

Tiêu Lê Hoa nói với Chu đại tẩu: “Tất cả mọi người đều nói ruộng nước này của nhà người chỉ bị phá hư chưa được một nửa, người không nên nói là bị phá hủy đến bảy tám phần, chúng ta cũng không so đo với người, so đo với loại người như người thì nói mãi cũng không rõ được. Nhưng đừng tưởng rằng như vậy là có thể chiếm lợi. Ta có một đề nghị, mọi người nghe một chút có được hay không, cam đoan không có ai chịu thiệt cả.”

Chu đại tẩu nghe xong thì cau mày, thầm nghĩ Tiêu Lê Hoa lại muốn ra chủ ý gì? Nàng thật không tin Tiêu Lê Hoa có ý kiến gì hay, ngấm lại năm trước nàng ta khiến nàng bán mấy con heo cho Trương Liên Hương mà đã có thể khiến nàng chịu thiệt rồi, đó chính là do Tiêu Lê Hoa ra ý xấu, nói không chừng lần này cũng giống vậy a?

Hàm bá vội vàng hỏi Tiêu Lê Hoa là có cách gì, người trong thôn cũng bấy mồm tám lưỡi thảo luận theo, Tiêu Lê Hoa thông minh là chuyện mà tất cả mọi người đều thừa nhận.

Lý Cao cũng nói: “Vợ tiểu tứ, người nói cách của người ra xem.”

Tiêu Lê Hoa nói: “Năm trước là một năm mùa màng bội thu, từng nhà đều có thu hoạch, ta nhớ được bốn mẫu ruộng của nhà Chu đại tẩu đánh được mười bốn gánh lúa. Năm nay xem mùa màng cũng không tệ, chẳng qua đoán chừng cũng tương tự năm trước, nói cách khác thì không sai biệt lắm có thể đánh được mười bốn gánh lúa. Không bằng hãy làm như thế này, người để lại bốn mẫu đất này coi như là cho Hàm bá thuê, lại để cho nhà Hàm bá đưa người mười ba gánh lương thực, hoặc là tiền của mười ba gánh lúa. Sau đó mảnh ruộng này quy cho Hàm bá, để ngài ấy trông trọt, các người nói có được hay không?”

Mọi người nghe Tiêu Lê Hoa nói xong thì đều sững sốt, có người đầu óc không linh hoạt thì không rõ ý của Tiêu Lê Hoa có tốt hay không, đây rốt cục là ai chịu thiệt ai chiếm tiện nghi đây?

Đầu óc của Chu đại tẩu nhanh chóng xoay chuyển, trong lòng cảm thấy hình như là nhà mình chiếm được lợi, bản thân mình liều chết liều sống làm việc thì đến lúc đó cũng chỉ đánh được mười ba mười bốn gánh lúa, hiện tại không cần phí sức cũng có thể có được, đây nhất định là lợi nhuận ổn định nhất mà không cần bồi thường. Nhưng nàng nghĩ nếu để cho Hàm bá bồi cho nhà nàng mười bảy gánh lương thực, vậy nếu lợi nhuận nhiều hơn thì... A, chẳng qua đối phương nhất định sẽ không chịu.

“Không được, vạn nhất năm nay tốt hơn so với năm trước, vậy nhà ta chẳng phải bị lỗ rồi sao?”

Chu đại tẩu nghĩ nghĩ rồi vẫn cự tuyệt.

Hàm bá cũng không nói lời nào, ông cảm thấy ý này của Tiêu Lê Hoa coi như cũng được, nhưng vừa nghĩ đến thoả cái đã phải lấy ra nhiều lương thực hoặc tiền như vậy thì ông liền đau đầu. Chu gia muốn bọn họ bồi thường bảy gánh lương thực thì ít nhất có thể đợi đến mùa lúa chín rồi mới bồi.

Tạ Hữu Thuận nói: “Vậy thì chờ đến lúc thu hoạch rồi nhìn xem có phải là tốt hơn năm trước rồi hãy nói! Đến lúc đã cũng nhìn thử xem ruộng của nhà người tồn thất bao nhiêu!”

Chu Đại thấy Tạ Hữu Thuận mở miệng, hần cũng lên tiếng: “Ruộng của Đại Hồ, cứ làm như lời Tạ tứ đệ muội nói đi!”

Trong lòng Chu Đại nghĩ phụ thê Tạ gia nhất định là muốn giúp Hàm bá, nhà bọn họ không chiếm được tiện nghi rồi, năm nay chính là mùa màng sẽ tốt, nhưng khẳng định sẽ không tốt bằng năm trước, có thể đánh được mười ba gánh hay không còn khó mà nói được. Có thể thoả cái có được nhiều như vậy, còn giảm đi khí lực, chính là chuyện tốt, hần cũng không muốn quá đắc tội với người trong thôn.

Thôn trưởng ở một bên cũng nói: “Ta thấy cách của vợ Tạ tứ rất tốt, cứ làm như vậy đi! Vợ của Chu Đại, người thấy sao? Không sai biệt lắm làm được rồi.”

Chu đại tẩu thấy sau khi Tạ Hữu Thuận nói lời đó thì biết rõ tính toán của mình không thể gỡ vang được rồi, đến khi chủ nhà và thôn trưởng lên tiếng thì nàng cũng thuận thế đi xuống theo, nói: “Nếu thôn trưởng và đương gia nhà ta đã nói như vậy rồi thì cứ làm như vậy đi! Mười ba gánh lương thực, chờ đến khi đánh lúa xong thì chúng ta lấy hai gánh, mười một gánh còn lại thì quy ra tiền cho chúng ta! Ngay lập tức!”

Hàm bá nghe xong lập tức muốn tiền thì lại buồn phiền, ông nghĩ đến lại phải mượn nợ, chẳng qua chuyện có thể giải quyết như vậy, ông cũng chỉ có thể tiếp nhận, ngoại trừ phải mượn tiền, thì đây chính là biện pháp tốt nhất.

Mọi người thấy chuyện đã được giải quyết thì cũng đều tản ra, bọn họ sợ Hàm bá sẽ vay tiền bọn họ, nhà ai cũng không có nhiều tiền dư, mà có cũng không muốn cho người khác mượn.

Tiêu Lê Hoa nói: “Hàm bá, ruộng này nhà ngài muốn trồng sao? Nếu ngài muốn trồng thì cháu sẽ cho ngài mượn tiền, đến lúc đó ngài trả cho chúng cháu là được rồi. Còn nếu mọi người không muốn trồng thì ruộng này cứ chuyển cho chúng cháu. Dù sau ruộng này cũng ở cùng một chỗ với ruộng nhà chúng cháu, trông trọt cũng thuận tiện.”

Hàm bá nói: “Vậy cũng được, cháu cháu a, lần này may mắn là có cháu cùng Hữu Thuận, nhưng chúng ta không dám làm phiền các con nữa. Hơn nữa heo nhà ta cũng có giã qua ruộng nhà cháu rồi, ta còn phải bồi thường cho các cháu!”

Tiêu Lê Hoa nhìn lão nhân thoả cái lại giống như đã già đi mười tuổi, nghĩ đến năm trước ông còn rất tinh thần, đến bây giờ mới qua một năm, thật sự là chuyện không may đều rơi trúng người của ông ấy, nàng cũng đồng tình, rất muốn giúp ông ấy một phen.

“Hàm bá, đều là người cùng một thôn, ngài cũng nói Hữu Thuận là cháu của ngài, cháu là cháu cháu của ngài, mượn bạc của chúng cháu thì có gì mà xấu hổ chứ. Còn nữa, chuyện heo nhà ngài giã qua ruộng nhà chúng cháu thì ngài cũng không nên gáp. Như vậy đi, đến lúc lúc đó ngài ngăn ra hai mẫu ruộng nước cho chúng cháu mượn dùng một chút là được, tiền đã mượn thì đợi đến khi thu hoạch xong trả cho chúng cháu.”

Tiêu Lê Hoa nói như vậy, Tạ Hữu Thuận cũng ở một bên phụ họa, hần nghĩ vợ nhà hần thật là thiện lương.

Hàm bá thấy phu thê bọn họ cũng là chân tâm thật ý, cuối cùng cũng đáp ứng, ông nghĩ đôi phu thê này thật là người tốt, lại giúp ông một lần nữa, chờ đến khi thu hoạch lương thực, nộp thuế xong thì phần còn lại trả cho bọn họ là được!

Thôn trưởng giúp hai nhà viết khế ước cho thuê đất, người trong thôn cho thuê đất đều phải viết khế ước, bởi vì lúc trước đã từng xảy ra mâu thuẫn, chờ viết xong, Tiêu Lê Hoa cười cười, thầm nghĩ về sau Chu gia nhất định sẽ hối hận, có khế ước này ở trong tay thì bọn họ cũng không có biện pháp nào.

Dương Thảo nói: “Lê Hoa thật sự là thiện tâm.”

Tiêu Lê Hoa cười nói: “Là do chúng ta nhanh nhẹn nhanh miệng, với lòng tốt của tâu tử thì tâu khẳng định cũng sẽ giúp đỡ mà.”

Dương Thảo nghe xong cũng cười nói: “Cũng đúng, chẳng qua là, Lê Hoa à, vừa rồi muội nói muốn mượn hai mẫu đất là có ý gì? Không phải muội nói chờ đến khi Hàm bá thu hoạch xong thì sẽ trả tiền cho muội sao?”

Hàm bá cũng nhìn Tiêu Lê Hoa, vừa rồi ông cũng muốn hỏi, chẳng qua ông cảm thấy Tiêu Lê Hoa sẽ không lừa ông, cho nên trước nhiều người như vậy cũng không có vấn đề.

Tiêu Lê Hoa nói ra tính toán của mình, nàng muốn nuôi cá trong ruộng nước.

“Nuôi cá trong ruộng nước sao? Có thể nuôi sống được không? Sẽ không ăn mất cây lúa luôn chứ?” Dương Thảo nghe xong thì kinh ngạc kêu lên, đây là lần đầu tiên nàng nghe được chuyện thú vị như vậy.

Ngược lại thôn trưởng nghe xong thì đôi mắt sáng ngời, cảm thấy hình như có thể thực hiện được.

Tiêu Lê Hoa nói: “Có thể thực hiện được, mọi người nghĩ đi, có đôi khi trong khe nước nhỏ cũng có thể có cá, vì sao trong ruộng nước lại không thể nuôi chứ? Hơn nữa đến lúc đó còn có khả năng giúp đỡ ăn còn trũng, có thể giúp cho cây lúa nước phát triển tốt hơn. Đến lúc đó trong một mẫu ruộng có hơn một ngàn tám trăm con cá, không chỉ nuôi lúa nước, chỉ cần những con cá này thôi đã có thể lợi nhuận không ít tiền rồi. Thôn trưởng, có nuôi cũng phải nuôi sớm một chút, bây giờ chính là thời điểm tốt nhất. Chẳng qua cũng đừng nói người trong thôn, bọn họ thấy được, nếu muốn nuôi thì bọn họ tự nhiên sẽ bắt chước mà làm, còn nếu nhất gan thì thôi. Đừng để đến lúc đó bọn họ nuôi không tốt lại nói này nọ.”

Hàm bá nghe thấy Tiêu Lê Hoa nói nuôi có cũng kiếm được nhiều tiền, vừa nghĩ đến một mẫu đất nuôi được đến tám trăm con cá, vậy là ông có thể trả hết nợ rồi! Ông lập tức kích động nói với Tiêu Lê Hoa là ông sẽ nuôi, để cho Tạ Hữu Thuận phải mang theo ông.

Thôn trưởng có chút do dự, ngược lại Dương Thảo rất ủng hộ, một năm nay Tiêu Lê Hoa đã kiếm được không ít tiền, nàng cảm thấy chỉ cần là chủ ý Tiêu Lê Hoa đưa ra thì nhất định có thể kiếm tiền.

Tạ Hữu Thuận nói với Tiêu Lê Hoa: “Ruộng nước nhà chúng ta đều nuôi cá hết.”

Thôn trưởng nói: “Thế thì kiếm đâu ra nhiều cá bột như vậy chứ?”

Tiêu Lê Hoa nói: “Chuyện này thôn trưởng cứ yên tâm, chúng ta có biện pháp cả, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.”

Tạ Hữu Thuận thầm nghĩ trách không được lúc ở chỗ Triệu Lâm Đình khi nghe được hạ nhân nhà Triệu Lâm Đình nói đến chuyện cá bột thì vợ nhà mình lại nghe chăm chú như thế, hóa ra là nàng đã sớm nghĩ kỹ, vợ nhà mình thật đúng là tài thần nương nung.

Mộc Đầu vỗ tay nói: “Nuôi cá nhỏ a! Nương, con phải nuôi cá nhỏ! Con muốn nuôi cá nhỏ thành cá lớn, sau đó lại ăn cá kho tàu mà nương làm! Còn có cá hấp! Còn có cá đậu hủ! Còn có...”

Thạch Đầu vỗ vỗ đầu của cậu bé rồi nói: “Đồ tham ăn nhà ngươi! Nương, con muốn ăn cá nấu canh chua!”

Đám cháu trai cháu gái của Hàm bá cũng ở một bên vỗ tay reo hò, trong lúc nhất thời rất náo nhiệt.

Tiêu Lê Hoa nói với thôn trưởng: “Thôn trưởng, chuyện nuôi cá trong ruộng nước này, nếu mà nuôi được tốt, thì chúng ta sẽ là người đi đầu, đến lúc đó trong huyện thành biết được thì cũng là chuyện tốt.”

Thôn trưởng nghe xong lập tức hiểu được, gật đầu nói: “Được, vậy thì nuôi cá, người trong thôn mà muốn nuôi thì cũng để bọn họ nuôi, chẳng qua chúng ta cũng không thúc ép bọn họ làm.”

Thôn trưởng nghĩ nếu không nuôi được thì cũng chỉ bồi ít tiền, còn nếu thành công thì có thể khiến cho huyện lý coi trọng bọn họ, đến lúc đó thì thôn Hạ Cầu phát đạt rồi!

Khi về nhà Dương Thảo nói với Tiêu Lê Hoa: “Đợi đến khi mấy con cá kia được nuôi tốt, thì muội lại sẽ đắc tội Chu đại tâu kia rồi!”

Tiêu Lê Hoa cười nói: “Là nàng ta tự tìm.”

Đến bây giờ Tiêu Lê Hoa vẫn chưa quên, chuyện lúc trước nàng xuyên đến thế giới này Chu đại tâu không thoát được liên quan, một năm qua nàng ta luôn đối đầu với mình, phải để cho nàng ta biết đối đầu với mình thì sẽ không có quả ngon để ăn!

Nhà Tạ Hữu Thuận nhanh chóng liên hệ được người bán cá bột, ngày thả cá thì người của toàn thôn đều ra nhìn, thấy được rất nhiều cá được thả xuống,

nghe bọn họ nói xong, không ít người cũng động tâm, nhao nhao đi mua cá bột, cuối cùng tính ra thì toàn thôn cũng có hơn phân nửa là mua.

Chu đại tẩu nhìn đám cá bột kia, trừng mắt nhìn Tiêu Lê Hoa, trong lòng nghĩ Tiêu Lê Hoa, ta và ngươi không yên được đâu!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Phản ứng của người ở thôn Thượng Cầu

Hơn phân nửa người của thôn Hạ Cầu đều nuôi cá trong ruộng nước, vốn năm nay người trong thôn nuôi heo nuôi thỏ rất nhiều, trong ruộng cũng không thiếu phân, hiện tại càng có đất dụng võ. Mọi người vì muốn nuôi cá cho tốt nên càng cố gắng chăm sóc hoa màu, cũng càng cố gắng nuôi heo nuôi thỏ, đều chỉ muốn năm nay kiếm được một mẻ lớn.

Trong thôn cũng có người không nuôi cá trong ruộng nước, đều cảm thấy không đáng tin cậy, thậm chí nghĩ nuôi cá sao có thể dễ dàng như vậy, nếu thực dễ dàng như vậy thì sao còn cần hồ nước để nuôi cá chứ. Chẳng qua thời gian đã trôi qua một ngày lại một ngày, mắt thấy những người nuôi cá kia tinh thần mười phần, trên mặt đều mang theo vẻ tươi cười thì những người không nuôi cá bắt đầu có chút bồn chồn trong lòng. Sau đó thỉnh thoảng sẽ thừa dịp đi thăm ruộng nhà mình để nhìn xem trong ruộng nước nhà người ta có cá hay không, phát hiện mấy con cá kia thật sự trưởng thành, lúc này trong lòng giống như bị mèo cào.

Thôn Thượng Cầu cách thôn Hạ Cầu cũng gần, tất nhiên là biết được chuyện này, hai thôn quanh năm suốt tháng đều có chút hiềm khích, sau đó lại xảy ra chuyện cây cầu, cũng náo loạn không vui, sau đó người của thôn Hạ Cầu bắt đầu nuôi heo, người của thôn Thượng Cầu cũng biết thôn Hạ Cầu chăn heo rồi sẽ có người chuyên môn đến thu mua, vẫn là mua với giá cao hơn người khác. Mắt thấy cuộc sống của người dân thôn Hạ Cầu ngày càng náo nhiệt thì người của thôn Thượng Cầu trước kia, luôn có suy nghĩ bản thân đứng trên mấy người thôn kia một cấp, cảm thấy hâm mộ ghét hận.

“Nuôi cá trong ruộng lúa? Thật sự nghĩ có bánh từ trên trời rơi xuống sao? Làm sao mà có loại chuyện tốt như vậy chứ?”

“Đúng vậy đó, nếu thực sự có chuyện tốt như vậy thì sao người trồng hoa màu cả đời như chúng ta lại không biết chứ?”

“Đợi đến khi đám cá kia nổi bụng trắng lên, tiền trôi theo dòng nước thì sẽ hối hận cho xem!”

“Rốt cục cũng là phụ nhân, làm nha hoàn cho người ta vài ngày mà ngay cả đất đai cũng không biết trông rồi!”

“Nhìn xem là được rồi! Đến lúc đó có việc vui xem cũng tốt!”

Người của thôn Thượng Cầu đứng ở trên đất của mình nhìn xem người thôn Hạ Cầu bận rộn làm việc, bảy mồm tám lưỡi thảo luận, sau đó lại đi làm việc của mình. Chẳng qua thỉnh thoảng bọn họ cũng quan sát, chờ đến khi bọn họ phát hiện người của thôn Hạ Cầu đều vui tươi hơn hờ thì cũng tự thấy không được bình thường. Đợi đến khi các cô nương trở về từ thôn Hạ Cầu nói số cá kia đều sống sót cả thì ai ai cũng trợn mắt. Lúc này bọn họ đều nhảy qua con mương rộng để nhìn xem, phát hiện thật sự có cá.

Người của thôn Hạ Cầu một nửa vui mừng một nửa hối tiếc, mà cả thôn Thượng Cầu thì đều buồn bã thờ dài, trong lòng thậm chí nghĩ sao trong thôn bọn họ lại không có một người như Tiêu Lê Hoa chứ?

Mặc kệ là người sống tốt hay không tốt thì đều mong muốn kiếm tiền, không có tiền thì kiếm tiền, có tiền rồi thì kiếm nhiều tiền hơn. Trước kia người thôn Thượng Cầu đều thấy bọn họ sống tốt hơn thôn Hạ Cầu, nhưng bây giờ thì lại thấy không sánh bằng người ta, trong nội tâm cũng chua chát. Thời gian dần trôi qua, trong thôn bắt đầu truyền ra một phong trào, phong trào này đều chỉ vào nhà thôn trưởng.

Người của thôn Thượng Cầu đều cho rằng nếu không phải do nhà thôn trưởng lui việc hôn nhân của Tạ gia thì tiểu khuê nữ Như Ý kia của Tạ gia đã gả đến thôn Thượng Cầu rồi. Tiêu Lê Hoa nhất định sẽ vì cô em chồng mà giúp đỡ thôn Thượng Cầu, như vậy thì chuyện chăn nuôi heo tất nhiên sẽ có phần của thôn Thượng Cầu. Cũng bởi vì nhà thôn trưởng muốn cưới người khác, nên hiện tại Tạ gia không để mắt đến thôn Thượng Cầu, chuyện tốt gì cũng không có phần của họ.

Con dâu của thôn trưởng Cao cảm thấy ánh mắt người trong thôn nhìn mình đã thay đổi, trong lúc vô tình nghe được có người nhắc đến chuyện này thì mới hiểu là có chuyện gì xảy ra, trong nội tâm cảm thấy vô cùng ủy khuất, trở về gây gỗ với nam nhân trong nhà.

Con trai của thôn trưởng cũng cảm thấy phiền, hẳn vốn yêu thích Như Ý, chuyện từ hôn là do người trong nhà quyết định, vợ hiện tại mà so với Như Ý thì, tướng mạo không bằng Như Ý, tính tình cũng không ôn nhu như Như Ý, buổi tối ôm nàng ta ngủ giống như là ôm một khúc gỗ, hẳn chỉ có nghĩ đến Như Ý mới có thể có chút nhiệt tình.

Như Ý trở thành thiếp thất của Cao gia, trong lòng Cao Đại Lang cảm thấy rất mâu thuẫn, lại cảm thấy là do mình đã hại Như Ý, hại nàng chỉ có thể đi làm thiếp cho người ta. Bởi vì nàng quá tốt mới có thể bị Cao thiếu gia nhìn trúng, hẳn cũng nghe nói qua Như Ý sống rất tốt, nghĩ đến việc nàng sống tốt như vậy, trong lòng của hắn cũng thay nàng cao hứng, thế nhưng vẫn cảm thấy chua chát.

Hiện tại vợ lại gây gỗ với mình, mắng Như Ý là hồ ly tinh, Cao Đại Lang tất nhiên không vui, hắn thậm chí nghĩ nếu Như Ý thật sự là hồ ly tinh đến câu hồn

của mình thì tốt rồi. Hấn nhìn nữ nhân trước mặt, thầm nghĩ nếu không phải nàng ta là con gái của thôn trưởng thôn Ngũ Cốc, mà thôn Ngũ Cốc lại có một cây cầu như vậy, để cho cha hấn động tâm tư thì cha hấn cũng không đến Tạ gia từ hôn, vậy bây giờ hấn đã cưới Như Ý rồi, tất cả đều do nàng ta làm hại.

Người của thôn Thượng Cầu cũng nghe được ồn ào truyền ra từ nhà thôn trưởng.

Đợi đến khi con trai và con dâu của thôn trưởng ra ngoài thì tất cả mọi người đều thấy được trên mặt bọn họ có tổn thương, con dâu của thôn trưởng bị sưng nửa bên mặt, mà trên mặt con trai của thôn trưởng cũng có vài vết vào như mèo cào.

Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền đi ngàn dặm.

Những lời này ở thời đại nào cũng đều có lý, chuyện của nhà thôn trưởng thôn Thượng Cầu nhanh chóng truyền đến thôn Hạ Cầu, tất cả mọi người nghe xong đều mắng một tiếng đáng đời.

Tiêu Lê Hoa cũng nghe nói, chỉ cười cười, thầm nghĩ lương tâm của những người này lúc nào cũng mê muội, tuy là cách làm lúc đó của Cao gia là lựa chọn có lợi nhất với họ, nhưng họ lại làm hại đến người vô tội. Hôn nữa nếu không phải bọn họ từ hôn thì làm sao lại khiến Như Ý có nhiều cách nghĩ như vậy chứ, lại dẫn đến nhiều chuyện xảy ra sau đó. Hiện tại chính mình ngược lại trở thành cái đinh trong mắt Như Ý, Như Ý hận nàng cũng hận người nhà mẹ đẻ nàng. Một nhân một quả này, có quan hệ trực tiếp với Cao gia, nhà bọn họ sống không tốt, nàng rất vui vẻ!

Người của Tạ gia càng cao hứng, tâm tình của Uông thị đã không tốt từ lúc con gái lớn mất em bé, hiện tại khuôn mặt cuối cùng cũng có chút tươi cười rồi, chẳng qua sau khi cao hứng xong thì bà ta lại oán hận Tiêu Lê Hoa không sớm hiện ra bản lĩnh, cũng không đem bản lĩnh đó giúp đỡ cho Như Ý, nếu không hiện tại Như Ý cũng không cần làm thiếp cho người ta.

Uông thị phàn nàn với Tạ Sinh Tài, lại khiến Tạ Sinh Tài quở trách một trận.

Tạ Sinh Tài nói: “Hữu Thuận cũng là con của chúng ta, từ nhỏ đến lớn bà luôn bắt công với nó, cưới cho nó một người con dâu thanh danh không tốt, hiện tại vất vả lắm trời cao mới mở mắt khiến con dâu thay đổi tốt hơn. Như vậy thì bà càng phải niệm phật thay bọn họ, đừng thêm phiền nữa. Mọi người đều có duyên phận, Hữu Thuận tâm tính tốt có thể sống ngày càng tốt, nếu Như Ý chịu yên phận thì cũng có thể sống tốt, bà cứ sống yên ổn hưởng phúc là được rồi. Tay chân của bà cũng không tốt nữa, đừng để ngã tiếp.”

“Tôi bắt công sao? Tôi không phải là để bọn họ giúp đỡ nhau sao? Chỉ có ông mới không bắt công, chỉ ông là tốt.”

Uông thị lắm bầm, chẳng qua cũng không trách móc nữa, hiện tại Tạ Hữu Thuận sống càng ngày càng tốt, nhưng số lần ghé thăm nhà cũ cũng ít đi. Bà ta biết con trai đã quá thất vọng, lại nghĩ đến con trai càng ngày càng kiếm được nhiều tiền, nếu mình không có quan hệ tốt với nó thì vạn nhất không hưởng được phúc, như vậy thật không ổn, cho nên bà cũng không giầy vò như lúc trước nữa.

Tạ Sinh Tài liếc nhìn bạn già, cầm bầu thuốc đi ra cửa, hôm nay thời tiết tốt, ông muốn đi ra ruộng nhìn xem, thuận tiện đi dạo qua chỗ của con trai.

Hoa Hằng nghe nói nhà Tạ Hữu Thuận nuôi cá, cũng rất có hứng thú, đặc biệt dẫn Tiêu Từ Y đến xem, hai người ngồi xe ngựa đi vào thôn đã bị người khác thấy được. Đây không phải lần đầu tiên bọn họ đến đây, cho nên mọi người trong thôn không cảm thấy quá kỳ lạ, đều nghĩ nhà Tạ Hữu Thuận thật sự là phát đạt, luôn có người có tiền đến thăm.

Hoa Hằng và Tiêu Từ Y cũng thành hôn rồi, Tiêu Từ Y mang giày thêu cao gót, đứng ở bên người Hoa Hằng, đúng là một đôi trai tài gái sắc.

“Lê Hoa, nhà của người được bố trí thật là khác biệt.”

Thời điểm nhà của Tạ Hữu Thuận được xây dựng thì Tiêu Từ Y đã đến một lần, khi đó còn chưa được trang trí tốt. Hiện tại Tiêu Lê Hoa đã thu dọn trong nhà ngoài nhà, phòng trước phòng sau cả rồi, đang là đầu hạ, hoa phồn thảo thịnh (hoa đua nở, có thì lớn nhanh tươi tốt), bố trí trong nhà hoàn toàn không giống như nhà nông. Tuy không được bài trí hoa lệ như nhà bọn họ, nhưng lại có một vẻ lịch sự tao nhã ấm áp khác. Tiêu Từ Y thầm nghĩ không hổ là Tiêu Lê Hoa, thật là có sáng tạo.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Nhặt được nhẫn vàng

Edit: Hong Van

Beta: Tiểu Tuyền

Lúc Tiêu Lê Hoa bố trí nhà mới thì đã tốn rất nhiều tâm tư, nàng cũng không phải là phụ nhân nông thôn không có kiến thức, mà là một người đến từ hiện đại, cho dù không đi đến được những danh thắng di tích cổ, thì lúc xem tivi cũng thấy được cách bố trí của rất nhiều nhà ở cổ đại, hơn nữa lại dung hợp với cách bố trí nhà ở hiện đại, trong tay nàng có tiền, tất nhiên là phải trang trí nhà mới hợp ý rồi.

Không chỉ Tiêu Từ Y nhìn thấy thì vô cùng tán thưởng, ngay cả trong mắt Hoa Hằng cũng toát ra thưởng thức.

Tiêu Lê Hoa cười cười, thuận miệng khiếm tốn vài câu, sau đó lại để cho Tạ Hữu Thuận nói chuyện với bọn họ, nàng đi pha trà, trong nhà có nước ấm, nhanh chóng mang trà lên, nàng cũng ngồi xuống.

Tạ Hữu Thuận đang nói chuyện với hai người Hoa Hằng, đang nói đến chuyện buôn bán, Tiêu Lê Hoa ngồi ở một bên chỉ nghe vài câu đã có thể tiếp được câu chuyện, biết rõ Hoa Hằng đang nói gần đây buôn bán làm được như thế nào. Thấy Tiêu Lê Hoa đến, Hoa Hằng nói ra mục đích của chuyến đi này, bọn họ là hướng về mấy con cá trong ruộng lúa mà đến. Trước đó hai người Tạ Hữu Thuận có nói đến chuyện phải nuôi cá cho bọn họ, còn nói muốn bán cá cho hắn, chỉ cần bọn họ mua số cá này thì sẽ đưa một ít công thức làm món ăn có cá.

Hoa Hằng và Tiêu Từ Y tất nhiên tin tưởng công thức nấu ăn trong tay Tiêu Lê Hoa nhất định là tốt, chỉ cần có mấy công thức kia, bao nhiêu cá cũng không sợ buôn bán không được. Cho nên không chút do dự đáp ứng thu mua số cá đó. Mà lần này bọn họ đến không phải vì xem cá cũng không phải để nói chuyện mua cá, mà là đến để xem chuyện nuôi cá trong ruộng lúa là thế nào.

Tiêu Từ Y nói: “Không dối gạt Tạ đại ca các ngươi, nếu như việc nuôi cá trong ruộng nước có thể thực hiện được thì chúng ta còn phải yêu cầu các ngươi một chuyện.”

Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa liếc nhìn nhau, thầm nghĩ hai phu thê này quả nhiên đến đây không chỉ là vì thưởng thức lúa nước và cá, còn có chuyện khác nữa, chẳng qua bọn họ thẳng thắn thành khẩn như vậy, chỉ cần có thể giúp thì bọn họ vẫn sẽ giúp, rốt cục cũng là đồng bọn hợp tác mà!

Tiêu Lê Hoa cười nói: “Nuôi cá trong ruộng nước nhất định có thể được, hiện tại số cá bột kia đã lớn thêm không ít so với lúc mới thả vào, cây lúa cũng phát triển rất tốt, nói rõ biện pháp này nhất định có thể thực hiện được. Không biết chúng ta có thể giúp gì cho hai người, hiện tại nếu có thể thì cứ nói đi, chúng ta cũng sớm có chuẩn bị. Yên tâm, chỉ cần ở trong khả năng giúp đỡ thì chúng ta nhất định giúp, chúng ta cũng là người quen rồi, tính tình chúng ta như thế nào hai người phải biết chứ?”

Tạ Hữu Thuận ở bên cạnh cũng gật đầu theo.

Tiêu Từ Y cười nói: “Chúng ta tất nhiên biết rõ Tạ đại ca và ngươi là người tốt, các ngươi đã nói như vậy rồi thì chúng ta cũng an tâm, việc này hai người nhất định có thể làm được, hơn nữa cũng có lợi rất lớn cho các ngươi.”

Tiêu Từ Y nhìn qua Hoa Hằng, Hoa Hằng tiếp lời, hóa ra hắn muốn chờ đến khi chuyện nuôi cá trong ruộng nước này thành công thì sẽ đem chuyện này nói cho quan viên mà hắn nhận thức để báo cáo lên triều đình. Hoa Hằng đã sớm nói qua tình huống trong nhà hắn với Tiêu Lê Hoa và Tạ Hữu Thuận rồi, cho nên chuyện này hắn cũng không lừa gạt.

Tiêu Từ Y nói: “Tạ đại ca, Lê Hoa, hai người yên tâm đi, chuyện này là do hai người nghĩ ra được, công lao thuộc về hai người là lớn nhất.”

Tiêu Lê Hoa cười nói: “Từ Y, chúng ta tất nhiên là tin tưởng hai người, các ngươi, đây là chuyện tốt, chúng ta vốn cũng nghĩ đến nếu như chuyện này thành công thì sẽ thông qua huyện lý để tuyên truyền ra ngoài, có thể để cho mọi người cùng nuôi cá trong ruộng, coi như là giúp mọi người có thêm một con đường kiếm tiền. Cuộc sống vất vả a, thu hoạch nhiều hơn chút thì cũng nhiều thêm chút đường sống! Chúng ta vốn cũng không có ý định tàng trữ biện pháp này, hiện tại các ngươi có khả năng giúp đỡ tìm được một con đường truyền lưu phương pháp này rồi, đây chính là chuyện tốt. Không nói đến chuyện có công lao, cho dù không có công lao thì chúng ta cũng nguyện ý.”

Nếu Hoa Hằng nói chuyện này cho quan viên mà hắn quen biết, quan viên kia lại bẩm lên Hoàng Thượng, đến lúc đó Hoàng Thượng long nhan vui mừng, bọn họ tất nhiên cũng có công lao rất lớn.

Mà Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa là người hành động sớm nhất, khẳng định có công lao rất lớn, nhưng công lao này lớn nhỏ thế nào còn phụ thuộc vào người dâng sớ con, nói cho cùng thì bình dân cũng cách triều đình quá xa, khoảng cách giống như là bùn trong đất với mây trên trời vậy. Nếu trong đó không có người đề cập đến Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa, hoặc là có ý giấu diếm thì đoán chừng Hoàng Thượng cũng không biết đến sự hiện hữu của bọn họ, không chừng công lao kia lại rơi xuống người người khác.

Cho nên việc này là ai dính ánh sáng của ai cũng không thể nói chính xác được.

Tiêu Từ Y nói ra lời này, coi như cũng là chân tâm thật ý đối đãi với bọn họ, bằng không bọn họ có thể tìm một mảnh đất khác rồi đi nuôi cá báo cáo, ai biết được biện pháp này là do ai nghĩ ra trước chứ?

Tiêu Lê Hoa thầm nghĩ chính mình cuối cùng cũng không nhận lầm Hoa Hằng và Tiêu Từ Y, bọn họ đã thông báo chi tiết, không tính toán chơi tâm nhân với phu thê hai người, cho dù là thiên đại công lao không có quan hệ với phu thê bọn họ thì nàng cũng không để ý.

“Tướng công, chàng nói có đúng không?” Tiêu Lê Hoa nhìn Tạ Hữu Thuận, tuy là trong nhà này chuyện lớn chuyện nhỏ gì Tạ Hữu Thuận đều giao cho nàng quyết định, nhưng ở trước mặt người ngoài thì nàng cũng vô cùng cho hắn mặt mũi, giữa phu thê thì cần phải tôn trọng lẫn nhau như thế thì mới bền chặt được.

Tạ Hữu Thuận gật đầu nói: “Nếu như biện pháp này có thể giúp cho nhiều người kiếm được tiền có cơm ăn thì thật là quá tốt rồi, cho dù không đề cập đến tên chúng ta thì chúng ta cũng rất vui về.”

Hoa Hằng và Tiêu Từ Y lại càng bội phục hai người họ hơn, thầm nghĩ đây chính là chuyện tốt có thể bẩm báo lên triều đình, nhưng bọn họ lại chỉ muốn để cho càng nhiều người có cuộc sống tốt hơn, cũng không để ý đến chỗ tốt mà bọn họ có thể đạt được, thật sự là nhân nghĩa. Hai người họ lại cam

đoan với phu thê Tạ gia thêm một lần, nếu như việc này thành công thì nhất định không bạc đãi bọn họ.

Việc này nói xong rồi, trà cũng uống đủ, một đoàn người liền đi về phía ruộng lúa.

Đầu mùa hạ chính là thời điểm thực vật sinh trưởng tốt nhất trong năm, đi ở bên bờ ruộng liếc nhìn qua thì trước mắt không phải xanh cũng là vàng, thật sự là khiến người sáng khoái tinh thần, dù cho thời tiết có chút nóng thì cũng nhịn được.

Tiêu Từ Y và Tiêu Lê Hoa đi cùng một chỗ, hai người che một cây dù, cả hai đều có dáng người duyên dáng yêu kiều, kề sát vào nhau, đưa tay chỉ về phía xa xa, thỉnh thoảng lại truyền ra một trận âm thanh cười khê. Những người ở cách đó không xa nghe thấy được thì đầu hăm mộ, hăm mộ bọn họ nam tuấn nữ tiểu, hăm mộ bọn họ có tiền lại vô tư, không giống bọn hần, thời tiết nắng nóng còn phải bồn ba lao lực trên đồng ruộng.

Tiêu Lê Hoa mang theo Tiêu Từ Y chậm rãi đi theo sau, Tạ Hữu Thuận dẫn Hoa Hằng đi xem cá bên trong các ruộng lúa, hần muốn dẫn Hoa Hằng đi xem nhiều mấy mẫu, trong đất cũng có người, nên dẫn Hoa Hằng đi thăm sự với những người đó, thuận tiện cho Hoa Hằng hiểu rõ tình huống. Tuy là Hoa Hằng tin tưởng bọn họ nhưng bọn họ vẫn phải để Hoa Hằng hiểu rõ thêm. ., không thể chỉ nghe mình nhà bọn họ nói được.

Hoa Hằng lại vì sự trung thực của Tạ Hữu Thuận mà càng thêm thương thức hần, thăm nghĩ Tiêu Lê Hoa thật sự có vận khí tốt, hiện tại trở thành người tự nhiên hào phóng, là một nông phụ không giống bình thường, Vốn là trong nội tâm bọn họ còn cảm thấy nếu nàng chưa lập gia đình thì có thể giúp nàng tìm một nam tử ưu tú giống như muội muội Tiêu Mai Hoa của nàng, ít nhất là phải mạnh hơn nông phu Tạ Hữu Thuận này. Tuy Tạ Hữu Thuận cũng khá tốt, nhưng tính tình lại không phải tốt nhất, nhưng người này lại nhiệt tình phúc hậu, càng ở chung thì càng thêm thương thức, nhìn tới nhìn lui ngược lại thấy hần là xứng với Tiêu Lê Hoa nhất.

“Nương! Nương!”

Mộc Đầu ở cách khá xa đã kêu lên, xông lại như một khóa đạn pháo nhỏ, một đầu đâm về phía Tiêu Lê Hoa, Tiêu Lê Hoa đã sớm cúi người vron tay, cậu bé vừa vịn nhào vào trong ngực nàng.

“Nương, người xem con tìm được cái gì nè!”

Mộc Đầu được Tiêu Lê Hoa ôm, trước tiên hôn lên mặt nàng một cái, sau đó đưa nắm tay nhỏ ra trước mặt nàng, trong bàn tay béo mập là một chiếc nhẫn vàng rực rỡ.

“Bảo bối, con có nó từ chỗ nào vậy? Là con nhặt được hay sao?” Tiêu Lê Hoa vốn cho rằng tiểu Mộc Đầu muốn cho nàng xem quả đại con hái được hay là côn trùng nhỏ mà con bắt. Nàng đã chuẩn bị tinh thần sẵn là sẽ bị giật mình, lại không nghĩ rằng con lại cho nàng xem một chiếc nhẫn vàng, hơn nữa trên mặt nhẫn còn khảm một viên ngọc thạch màu xanh lá, vàng khảm ngọc, vàng óng ánh kết hợp với xanh biếc vô cùng rõ ràng, rất đẹp mắt, xem xét tỷ lệ này chính là thượng giai.

Ở nơi hương chi đã địa này sao có thể xuất hiện một chiếc nhẫn vàng đẹp như vậy chứ?

Tiêu Lê Hoa trước tiên là nhìn về phía Tiêu Từ Y, hỏi: “Từ Y, đây là của người làm rơi sao?”

Sở dĩ Tiêu Lê Hoa hỏi Tiêu Từ Y là vì chất lượng của chiếc nhẫn vàng này rất tốt, hơn nữa được chế tác tỉ mỉ, cho dù nông dân có mua nổi các loại vòng vàng nhẫn vàng thì chất lượng có thể đạt đến trình độ này nhưng chế tác khó mà đạt đến, một chiếc nhẫn vàng như vậy không rẻ, thoát nhìn còn nhiều tiền hơn cả thúy ngọc vốn quý hơn vàng. Nông dân có ai sẽ nguyện ý tốn nhiều tiền như vậy để mua một chiếc chứ, một chiếc nhẫn thế này là có thể mua được một chiếc vòng tay vàng rồi.

Chỉ cần nghĩ như vậy thì khả năng đây là đồ của người thôn Hạ Cầu tương đối thấp, hơn nữa hai người Tiêu Từ Y vừa vịn đến đây, thật sự rất trùng hợp, nên Tiêu Lê Hoa mới hỏi nàng trước.

Tiêu Từ Y nhìn chiếc nhẫn vàng kia, lắc đầu nói: “Không phải, nhìn xem thật sự là không tệ, không nghĩ đến tiểu Mộc Đầu còn có tài vận như vậy a. Tiểu Mộc Đầu, vừa nãy con không ở trong nhà, con cũng không quay về nhìn xem đi. Di rất nhớ con đó, tới hôn đi nào.”

Tiêu Từ Y đặc biệt yêu thích hai đứa con trai của Tiêu Lê Hoa, hiện tại hai đứa nhỏ này đã được Tiêu Lê Hoa nuôi đến vừa trắng vừa mềm, giống như một em bé nhân sâm trong veo như nước, một bé mặc quần áo thủy lam, một bé mặc quần áo xanh nhạt, trên đầu đều chải chòm tóc chia lên trời, nhìn từ trên thì vô cùng đáng yêu, xem chỉ nhìn thôi là đã thấy muốn ôm một cái rồi.

Bây giờ tiểu Mộc Đầu có chút hướng nội, nhưng mà đã tốt hơn trước nhiều, nhìn thấy Tiêu Từ Y cười với mình thì cậu bé cũng cười tùm tùm, ở trong ngực của Tiêu Lê Hoa duỗi cổ ra, hôn một cái lên mặt của Tiêu Từ Y đang đưa lại gần, sau đó nhanh chóng quay đầu lại ôm Tiêu Lê Hoa, cười khanh khách.

Tiêu Từ Y nói chuyện với Thạch Đầu, sờ sờ lên đầu cậu bé, trong lòng nghĩ nếu nàng cũng có thể sinh được hai bé trai như vậy thì tốt rồi.

“Thạch Đầu, Mộc Đầu, các người chạy nhanh như vậy làm gì chứ? Một chết chúng ta rồi!” Ở cách đó khoảng sáu bảy mét có một bé trai và một bé gái đang đứng, là Đồng Tiền và Tiêu Nguyệt, hai đứa nhỏ đàn nhìn Tiêu Từ Y, có chút sợ nên không dám đến.

Tiêu Lê Hoa buông tiểu Mộc Đầu xuống, vẫy vẫy tay với bọn nhỏ, lúc này hai đứa bé mới đi đến, nhìn thấy Tiêu Từ Y, đôi mắt mở to ra, bọn chúng biết Tiêu Từ Y là phu nhân của người nhà có tiền, cho nên không dám đến gần, chẳng qua là trên mặt Tiêu Từ Y mang theo vẻ tươi cười nên chúng cũng không quá sợ, lòng hiếu kỳ lại nhiều thêm một chút.

Tiêu Lê Hoa hỏi chúng có biết chuyện chiếc nhẫn vàng không?

Đồng Tiền gật đầu nói: “Biết ạ, là tiểu Mộc Đầu thấy nó trước ạ, chúng con nhặt được ở dưới đại thụ.”

Tiểu Nguyệt nói: “Nó thật là đẹp mắt, nhẫn vàng của nương con cũng không đẹp như cái đó đâu. Hình như con đã từng thấy có người đeo chiếc nhẫn đó rồi, nhưng con không biết rõ là người nào.”

Tiêu Lê Hoa hỏi: “Sao lại không thấy rõ vậy?”

Tiểu Nguyệt nói: “Lần đó con cùng nương đi chợ, người nhiều lắm, cho nên không thấy rõ mặt của người đó, nhưng đúng là chiếc nhẫn vàng này đó. Hoa vẫn bên trên chiếc nhẫn cũng giống y chang luôn, con nghe người ta nói đây là độc nhất vô nhị đó.”

“Trí nhớ của tiểu nha đầu này thật là tốt.” Tiêu Từ Y khen ngợi, rất yêu thích Tiểu Nguyệt, lấy ra hai thỏi bạc nhỏ làm lễ gặp mặt cho Tiểu Nguyệt và Đồng Tiền. Hai đứa nhỏ vốn không muốn nhận, nhưng sau đó vẫn không ngại mà nhận lấy.

Tiêu Từ Y nói: “Ta thấy chiếc nhẫn này rất tinh xảo, nói là độc nhất vô nhị cũng rất có khả năng, hơn nữa là thấy được ở thị trấn, vậy tại sao lại xuất hiện ở đây? Còn bị ném đi.”

“Có lẽ là bị rơi mất.” Tiêu Lê Hoa nói, trong lòng nghĩ chắc là bị rơi mất, rồi người trong thôn lại nhặt được. Nếu thật là như vậy thì người nhặt được chiếc nhẫn này cũng không phải chủ nhân chân chính, nhưng bọn họ vẫn phải trả lại. Dù sao đây chỉ là suy đoán của bọn họ, có lẽ lại lịch của chiếc nhẫn này là đúng đắn, người đó giữ lại cũng không có vấn đề gì.

Tiêu Lê Hoa thầm nghĩ làm rơi mất một món đồ quý như vậy, nhất định sẽ có người đến tìm, không cần bọn họ phải đi tìm người làm rơi đồ thì người có cũng tự tìm đến được, đến lúc đó trả lại là được.

Tiêu Lê Hoa nói bốn đứa bé đừng kể cho người khác chuyện nhặt được nhẫn vàng, nếu có người tìm nhẫn thì sẽ đến nói cho người đó biết, nằng sợ một khi nói ra việc này thì sẽ trả sai người, nằng cũng không muốn làm ra loại chuyện này.

Bốn đứa bé ngoan ngoãn đồng ý.

Hai người Tiêu Lê Hoa và Tiêu Từ Y đứng ở bên bờ ruộng nói chuyện với bốn đứa bé, chờ hai người Tạ Hữu Thuận trở về, cũng chờ người đến tìm nhẫn, đợi đến lúc Tạ Hữu Thuận chậm rãi đi về thì lại nghe thấy một hồi âm thanh khóc kêu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Trương Thủy Đào thay đổi

Tiêu Lê Hoa vừa nghe thấy tiếng khóc này thì lòng mảy đã nhủ lại... bởi vì đó là âm thanh khóc kêu của tiểu hài tử, hơn nữa còn tê tâm liệt phế. Bởi vì nằng yêu thích trẻ con, nên nằng không thích nghe thấy tiếng khóc của trẻ con nhất, đợi đến khi nằng quay đầu nhìn lại, phát hiện ra đứa bé đang khóc chính là Cầu Đan, lòng mảy chẳng những không thả lỏng mà còn nhủ chặt hơn.

Cầu Đan là con trai của Trương Thủy Đào, là tiểu bá vương ở trong thôn, cũng từng khi dễ Mộc Đầu và Thạch Đầu, Tiêu Lê Hoa không thích thằng bé, nhưng nhìn thấy nó khóc lớn tiếng như vậy, trên mặt còn mang theo một dấu tay hết sức rõ ràng thì trong lòng rất khó chịu, nhất là nhìn thấy Trương Thủy Đào đang hùng hùng hổ hổ cầm tay nó, trong nội tâm cũng không biết là tư vị gì.

Lý Long thu quả phụ của thôn là Tổng Tam Nương về làm vợ lẽ, Trương Thủy Đào trở thành trò cười trong thôn, từ sau chuyện đó thì tính tình của Trương Thủy Đào cũng có chút thay đổi, vốn là luôn mang theo vẻ thanh cao ngạo khí, nhưng bây giờ càng ngày càng phát triển theo hướng người đàn bà chanh chua, thường xuyên có thể nghe thấy tiếng nằng ta cãi nhau, có đôi khi có người liếc nhìn nằng ta nhiều một cái thì sẽ bị nằng ta cho là đang người nhạo nằng, sau đó lại phát sinh cãi vã với người ta, đã đánh nhau vài lần, thanh danh của nằng cũng càng ngày càng kém.

Trong thôn có rất nhiều người nói đây là tính tình vốn có của Trương Thủy Đào, trước kia bọn họ đều bị gạt cả.

Tiêu Lê Hoa cũng nghe người khác nói là trước kia nằng đã chịu ủy khuất rồi, nói nằng bị Trương Thủy Đào khi dễ thăm rồi. Nếu lúc trước có người nói như vậy thì trong lòng Tiêu Lê Hoa sẽ có chút ít vui vẻ, dù sao thì thanh danh của mình cũng trở nên tốt hơn, lại khiến cho một người đã từng là tình địch như Trương Thủy Đào rơi vào thế hạ phong cũng coi như xả giận, nhưng khi nhìn thấy cảnh nằng ta bị người khác đoạt nam nhân mới biến thành như vậy, Tiêu Lê Hoa nghĩ đến bản thân trước đây, cũng không còn thấy cao hứng nữa.

Trương Thủy Đào rơi xuống kết cục này, Tiêu Lê Hoa sẽ không hà hê cũng không bỏ đá xuống giếng, đương nhiên cũng sẽ không đi giúp nằng ta. Chi cần không dính dáng đến nhà mình thì mấy người Lý Long, Trương Thủy Đào và Tổng Tam Nương giống như là cỏ dại ven đường, không lọt vào trong mắt Tiêu Lê Hoa được. Bọn họ có tốt không nằng không xen vào, chỉ có điều nhìn thấy Trương Thủy Đào vì bất hòa với vợ mà lại trút giận lên hài tử, Tiêu Lê Hoa thật sự là nhìn mà khó chịu.

Tiêu Lê Hoa thấy Cầu Đán bị Trương Thủy Đào kéo đi, vừa lôi kéo vừa bị vỗ đầu, trong miệng còn hùng hùng hổ hổ, đã sớm mất đi vẻ phong dong hào phóng trước kia, lại càng không yêu thương Cầu Đán như trước. Thầm nghĩ Trương Thủy Đào của trước đây vừa nhìn thì tưởng là có chút năng lực, hóa ra cũng chỉ là phụ nhân vô tri ngu xuẩn mà thôi!

“Phụ nhân kia không phải là con dâu nhà thôn trưởng thôn các ngươi sao? Lúc trước ta thấy nàng ta thì bộ dạng không phải vậy a.” Tiêu Từ Y thấy Trương Thủy Đào chửi bậy thì nhủ mảy, tiếng mắng chửi kia thật sự rất chói tai, dùng từ cũng không thể chịu được.

Tiêu Lê Hoa giải thích cho nàng nguyên nhân ngắn gọn, Tiêu Từ Y nghe xong gật đầu, khẽ nói: “Tướng công đã có tiểu thiếp thì sao không đi thu thập tiểu thiếp, ngồi vững vị trí đương gia chủ mẫu, lại tùy ý để cho chính mình biến thành thô lỗ như vậy, còn vung oán khí lên trên người con cái nữa, thật sự là vô tri! Ngụ xuẩn!”

Tiêu Từ Y là con nhà đại phú, trước kia cũng từng có người làm quan, đối với việc có thiếp thất trong nhà nhìn thấy cũng không có gì kỳ lạ quý hiếm, cho nên thái độ của nàng cũng trong trẻo lạnh lùng hơn nhiều.

Tuy Tiêu Lê Hoa nói ra nhưng nàng cũng không muốn nghị luận nhiều về việc này, nàng biết rõ nhà mình sẽ không xuất hiện việc này. Nàng đã sớm thăm dò kỹ tính tình của Tạ Hữu Thuận, hẳn không phải người như vậy, vạn nhất hẳn lắm, nàng khẳng định sẽ đập hẳn qua một bên, mang theo con trai trái qua ngày tháng nào nhiệt vui vẻ để tức chết hẳn, đây là khả năng duy nhất, cho nên tâm nhìn của nàng rất khai phát.

Mộc Đầu ôm chặt Tiêu Lê Hoa nói: “Nương, con sợ!”

Mộc Đầu thấy Trương Thủy Đào đánh Cầu Đán, lại thấy Cầu Đán gào khóc, cậu bé đột nhiên nghĩ đến trước kia nương của bé cũng đối xử với bé như thế, bé sợ nương sẽ biến thành như cũ. Nương của Cầu Đán vốn là đối xử với Cầu Đán rất tốt a, bây giờ không phải cũng biến thành xấu xa rồi sao? Bé sợ nương lại thay đổi.

Thạch Đầu cũng nắm chặt tay nhỏ, đưa mắt nhìn Cầu Đán, huynh đệ đồng tâm, cậu bé cũng có suy nghĩ giống như Mộc Đầu.

Tiêu Lê Hoa nhìn thấy khuôn mặt khản trương sợ hãi của hai đứa nhỏ, ban đầu có chút không hiểu, nhưng khi thấy được ánh mắt khản trương của Thạch Đầu nhìn nàng thì nàng đã kịp phản ứng, lập tức xoay người ôm hai đứa nhỏ vào trong lòng, hôn mỗi đứa một cái mới trấn an được chúng. Sau đó nàng lại nhìn sang Trương Thủy Đào, trong lòng có chút tức giận, thầm nghĩ nữ nhân này thật ngu xuẩn, đánh con mình là làm chuyện ngu xuẩn, còn dọa đến hai bảo bối của nàng!

Tạ Hữu Thuận và Hoa Hằng cũng đi đến, thấy được mấy người Trương Thủy Đào đang làm ầm ĩ bên kia, nên hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Tiêu Lê Hoa nói: “Ai biết đã xảy ra chuyện gì, chẳng qua đoán chừng là có quan hệ với cô của Cầu Đán, nếu không Cầu Đán đã khóc thành như vậy rồi mà nàng ta còn không bỏ qua.”

Trương Thủy Đào lôi kéo Cầu Đán đi ở đằng trước, vừa đánh vừa mắng Cầu Đán, Lý Long ở một bên còn quát tháo Trương Thủy Đào vài câu, tranh đoạt con trai với nàng ta hai lần. Còn Lý Kim Phụng lại mặc kệ, đôi mắt thỉnh thoảng còn trừng Cầu Đán. Có lẽ lần này Cầu Đán thật sự gây tai họa rồi, và khẳng định là có quan hệ với nàng ta, phải biết là trước đây nàng ta vô cùng yêu thương Cầu Đán đó.

Tiêu Từ Y đột nhiên nói: “Có phải là chiếc nhẫn vàng kia do bọn họ làm rơi không?”

“Thật đúng là có khả năng này.” Tiêu Lê Hoa thầm nghĩ Lý Kim Phụng ở trên thị trấn cũng coi như là người giàu có, ngược lại có khả năng có được một chiếc nhẫn như vậy. Nếu Cầu Đán làm mất nó rồi, nàng ta nhất định sẽ tức giận. Nàng lập tức hỏi Tiểu Nguyệt có phải lúc trước thấy được người mang chiếc nhẫn vàng này có chút giống với Lý Kim Phụng không.

Tiểu Nguyệt nghiêng đầu nhìn Lý Kim Phụng, lắc đầu nói: “Không phải cô cô, giọng nói của cô cô con nhớ kỹ mà, nếu là cô cô thì con đã nhận ra rồi.”

Tiêu Lê Hoa thầm nghĩ cũng đúng a, Lý Kim Phụng chính là cô cô ruột của Tiểu Nguyệt, nhất định có thể thoáng cái đã nghe ra.

Tạ Hữu Thuận và Hoa Hằng cũng biết là chuyện gì xảy ra, hai người là nam nhân, cũng không bàn nhiều về chuyện này, cho nên chỉ nhủ mảy.

Cũng không nói nhiều nữa.

Lúc này người của Lý gia đã đi đến gần, bởi vì nhìn thấy mấy người Tạ Hữu Thuận nên Trương Thủy Đào cũng không mắng Cầu Đán nữa. Sắc mặt nàng ta có chút xấu hổ, lại xen lẫn phần hận, đỏ lên, cuối cùng hung dữ trừng mắt nhìn Tiêu Lê Hoa một cái, cúi đầu lôi kéo Cầu Đán đi đến, vừa đi vừa mắng chửi thẳng bé, bảo nó phải cúi đầu tìm cho ra, còn nói mấy lời độc ác như là nếu tìm không thấy thì sẽ không cho nó ăn cơm.

Lý Long cũng rất xấu hổ, hẳn ngược lại còn lên tiếng chào hỏi Tạ Hữu Thuận, lại hành lễ vấn an Hoa Hằng, thấy bọn họ không quá nguyên ý quan tâm đến hẳn nên không lên tiếng. Hẳn càng nghe Trương Thủy Đào mắng thì càng oán nàng ta, trong lòng nghĩ chính mình thật là không may nên mới cưới phải nữ nhân này, nếu không phải do nàng ta không tốt thì sao hẳn lại ra ngoài tìm nữ nhân khác chứ, rồi sao lại thân bại danh liệt chứ? Rõ ràng hẳn là người có thể làm thôn trưởng, là người mà khi nhìn thấy Tạ Hữu Thuận và Hoa Hằng nói chuyện thì có thể góp ít lời vào, nhưng bây giờ phải thấp hơn người ta một cái đầu, tất cả đều là do nữ nhân bại gia này làm hại!

Lý Kim Phụng thì hành lễ với Tiêu Từ Ý, nàng cũng nhận ra Tiêu Từ Y, chẳng qua là không nói chuyện nhiều với Tiêu Từ Y, cuối cùng thì Tiêu Từ Y vẫn là thiên kim tiểu thư, không phải là người nàng có thể cùng trò chuyện được. Nhưng nàng lại nhìn thấy Tiêu Lê Hoa cùng Tiêu Từ Y đứng chung một chỗ, hai người thân mật nói chuyện, lại nhìn qua Hoa Hằng, nghĩ đến quan hệ giữa bọn họ, trong lòng càng thêm ghen ghét Tiêu Lê Hoa, thầm nghĩ chính mình thế nhưng mạnh hơn nàng ta rất nhiều, vì sao lại không có thiên kim phu nhân nào thân thiết với mình chứ? Trong số phu nhân mà nàng quen chỉ có

Như Ý có địa vị cao nhất, nhưng vẫn chỉ là một tiểu thiếp, làm sao so sánh được với Tiêu Từ Y.

Tiêu Từ Y khẽ gật đầu với Lý Kim Phụng, nàng không quá thích Lý Kim Phụng. Trí nhớ và nhãn lực của Tiêu Từ Y rất tốt, nàng còn nhớ rõ Lý Kim Phụng và Như Ý thường ở cùng một chỗ, Như Ý kia tuy là muội muội của Tạ Hữu Thuận nhưng lại bất hòa với Tiêu Lê Hoa, mà ánh mắt Lý Kim Phụng nhìn Tiêu Lê Hoa không tốt lắm, lại nhìn thấy khuôn mặt khóc đến hung ác kia của Cầu Đan, trong tình huống này nàng có thể gật đầu với Lý Kim Phụng cũng tính là hữu lễ rồi.

“Tiêu Nguyệt! Người chơi ở chỗ này, có nhặt được cái nhẫn vàng nào không?” Ngay lúc này Trương Thủy Đào đột nhiên lớn tiếng hỏi Tiêu Nguyệt, “Nếu nhặt được thì mày giao ra ngay đi! Đó là của cô cô người đó, nếu không giao ra, coi chừng da của người!”

Tiêu Nguyệt bị hù lập tức trốn ra sau người Tiêu Lê Hoa, nếu nói trước đây cô bé vốn không sợ Trương Thủy Đào thì bây giờ cô bé đã có chút sợ rồi, trong mắt cô bé Trương Thủy Đào đã biến thành một người rất đáng sợ, ngay cả Cầu Đan cũng đánh, khẳng định cũng đánh cô bé được.

Tiêu Lê Hoa nói: “Nương của Cầu Đan, người nói vậy là có ý gì, chúng ta đều đứng ở chỗ này, sao người chỉ hỏi mỗi mình Tiêu Nguyệt vậy? Đánh con của mình không đủ, còn muốn đánh cháu gái hay sao? Ta nên tìm Dương tỷ tỷ nói chuyện một chút, xem tỷ ấy có cho phép hay không?”

Trương Thủy Đào nói: “Ta chỉ hỏi một chút thôi, ai muốn đánh nó chứ, nếu nó không nhặt được, cũng không giấu đồ đi thì ai sẽ đánh nó hả?”

Tiêu Nguyệt nhô đầu ra khỏi lưng Tiêu Lê Hoa nói: “Con muốn mách với nương là mợ làm con sợ.”

Trương Thủy Đào trừng mắt, lại khiến Lý Long phải quát lên.

Lý Long nghĩ Trương Thủy Đào thật sự là không thể tưởng tượng được nữa rồi, ở trong mắt hắn, hắn xem bản thân mình trộm tình là mất mặt, nhưng mà hắn cũng không vùng trộm với nữ nhân đã có chồng, tìm quả phụ về làm vợ lẽ là được, cho dù có mất mặt thì chỉ qua một thời gian ngắn là không còn gì nữa. Nhưng tất cả đều vì Trương Thủy Đào không bỏ qua, luôn ồn ào không ngớt với người trong thôn, khiến cho thanh danh của hắn càng ngày càng tệ, cuộc sống của hắn đã bị nàng ta hủy mất rồi, hiện tại nàng ta còn khiến hắn và đại ca phải xé rách mặt sao. Hắn ta thật muốn đánh chết nàng.

Trương Thủy Đào đề ý nhất, hận nhất chính là Lý Long quát tháo nàng ta ngay trước mặt người khác, mặt hết đỏ rồi trắng, sau đó một chuỗi tiếng mắng lại xuất hiện, mọi người nghe thấy thì sắc mặt đều khó coi. Nàng ta không chỉ mắng mà còn đánh Cầu Đan, đánh đến nỗi thẳng bé oa oa khóc lớn.

“Được rồi! Đánh trẻ con thì có gì hay ho chứ? Nữ nhân vô dụng! Mau buông Cầu Đan ra! Đó là con trai người đó, người đánh nó thì không đau lòng hay sao?” Tiêu Lê Hoa thấy Trương Thủy Đào liên tục tát lên mặt Cầu Đan, Thạch Đầu bị hù dọa mà ôm chặt nàng, luôn miệng gọi nương, nàng thật sự là nhịn không được, ôm con vào lòng, ôm chặt con rồi nhẹ nhàng dụ dỗ thẳng bé.

Tạ Hữu Thuận nói: “Lý Long, đó là con trai người, cho dù đứa nhỏ có làm sai chuyện gì thì cũng không thể đánh nó như vậy được.”

Lý Long căng mặt ra, nhìn Tạ Hữu Thuận, ánh mắt kia vô cùng tỉnh mạch, nhìn đến mức Tạ Hữu Thuận phải nhíu mày, thầm nghĩ chính mình có trêu chọc hắn ta sao? Sao lại dùng ánh mắt như vậy mà nhìn mình?

Lý Kim Phụng ngược lại nói: “Chị dâu, đừng đánh Cầu Đan nữa, cho dù có đánh chết nó thì đồ đạc cũng không quay trở về được, vẫn phải tìm đồ trước đi.”

Tiêu Lê Hoa hỏi: “Các người vừa nói là làm mất một chiếc nhẫn vàng sao, chiếc nhẫn đó có đặc điểm gì không? Vừa rồi mấy đứa nhỏ có nhặt được một chiếc, nói không chừng là của các người làm rơi đó, nhưng mà các người phải nói được nó có đặc điểm gì.”

Người Lý gia nghe xong thì đôi mắt đều sáng ngời, Lý Long lập tức bảo Lý Kim Phụng mau nói chiếc nhẫn kia như thế nào. Bởi vì muội muội bị mất chiếc nhẫn này mà nổi giận thật lớn với hắn, hắn cũng gấp gáp, nghe muội muội nói chiếc nhẫn kia rất đáng tiền cho dù không cần hắn bởi thường thì hắn cũng không muốn vì chuyện này mà khiến muội muội tức giận. Hiện tại hắn chỉ có thể dựa vào muội muội để kéo mình lên thôi!

Lý Kim Phụng lập tức miêu tả chiếc nhẫn kia một chút, quả nhiên chính là chiếc nhẫn là mấy đứa Thạch Đầu nhặt được, thấy chiếc nhẫn mất đi mà trở về lại, Lý Kim Phụng lại cười tươi như hoa, cầm chiếc nhẫn lên lau chùi, lấy ra một chiếc khăn tay tơ lụa cẩn thận gói kỹ lại, sau đó cất đi, cuối cùng mới cảm ơn bọn họ.

Trương Thủy Đào tức giận nói: “Cảm ơn cái gì chứ? Sớm biết là chúng ta đang tìm đồ, ta cũng đã sớm hỏi, các người lại không nói sớm, thấy chúng ta gấp gáp như vậy có phải các người rất vui vẻ hay không?”

Tạ Hữu Thuận nhíu mày nói: “Vừa rồi là người hỏi Tiêu Nguyệt, chúng ta cũng định nói, thế nhưng các người lại bắt đầu nhao nhao lên, có chỗ cho chúng ta nói sao? Không phải chỉ là một chiếc nhẫn vàng thôi sao, chúng ta có thể tham lam hả?”

Trương Thủy Đào nhìn Tạ Hữu Thuận, ánh mắt u oán nói: “Tạ Hữu Thuận! Bây giờ người sống tốt rồi, người cũng chường mất một chiếc nhẫn vàng! Hiện tại ta sống như vậy, trong lòng người dễ chịu rồi chứ gì? Ta nói cho người biết, người lấy bà nương này cũng không tốt lành gì đâu, trước đây nàng ta xấu xa như vậy, hiện tại biến thành thế này, nàng ta căn bản không phải một lòng với người! Người sẽ không có ngày tốt lành đâu! Sau này người sẽ sống còn không bằng ta nữa! Ta chờ xem người gặp không may!”

“Vợ của ta tốt hay xấu ta cũng không để ý, ta không cần người quan tâm” Tạ Hữu Thuận nhíu mày nói, đi qua đứng ở sau lưng Tiêu Lê Hoa, vợ biết rõ chút chuyện quan trọng trước kia của hắn và Trương Thủy Đào. Tuy nói hắn cũng từng biểu lộ ra về quyết tâm, hiện tại lại càng kiên định mà đứng về phía nàng, không thể để tức phụ nghĩ nhiều được, hắn thật sự không muốn gặp chuyện không may đâu.

Trong lòng Tiêu Lê Hoa thầm nghĩ Trương Thủy Đào thật đúng là nhớ mãi không quên nam nhân của mình a, chẳng qua dám nói như vậy trước mặt mình, nàng ta coi nàng chết rồi sao?

“Lý Long, người phải hảo hảo quản giáo vợ của người đi, người mau lời nàng ta đi, nếu không thì ta động thủ đó.” Nếu không phải Tiêu Lê Hoa thấy hai người Hoa Hằng còn ở đây thì nàng thật sự rất muốn động thủ, chẳng qua là thấy khuôn mặt u ám của Lý Long, nàng lại nghĩ để phu thê nhà này giải quyết mâu thuẫn nội bộ cũng tốt a, đoán chừng Lý Long còn có sức thuyết phục hơn cả nàng nữa. Xem sắc mặt của Lý Long thì đoán chừng cũng hơi cảm thấy Trương Thủy Đào có chút không đúng rồi, có nam nhân nào chịu đựng được việc vợ mình cho mình đội nón xanh chứ, cứ để cho hắn thu thập Trương Thủy Đào là được.

Lý Long lập tức đi qua lôi kéo Trương Thủy Đào, khiến Trương Thủy Đào ngã trên mặt đất, cứ như vậy kéo nàng ta đi.

Lý Kim Phụng cảm thấy rất mất mặt, mắt thấy có không ít người đang vây quanh ở cách đó không xa xem náo nhiệt, nàng ta cũng vội vàng bước đi.

Cầu Đan lẻ loi bị ném lại, thằng bé nhìn Tiêu Lê Hoa, đôi mắt sưng như quả hạch đào.

Tiêu Lê Hoa nhìn Cầu Đan, trong nội tâm cảm thấy có chút đáng thương, dù sao nó vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Cầu Đan không đợi người khác nói chuyện đã quay người chạy đi mất.

Tiêu Lê Hoa thầm nghĩ bị kịch giữa phu thê cuối cùng thì người bị thương lớn nhất chính là con cái, có mẹ kế thì sẽ có cha dượng, cha của Cầu Đan đã có vợ lẽ, lập tức có thêm một đứa con trai nữa, sẽ không còn thương yêu thằng bé như cũ, có mẹ ruột ở đó, nhưng mẹ ruột lại trút tất cả oán khí lên người của nó, thống khổ càng nhiều thêm một tầng.

Hoa Hằng và Tiêu Từ Y lại gặp mấy người Vương Đại Sơn vừa chạy đến sau, liền chuẩn bị trở về, đợi đến lúc Tiêu Từ Y sắp lên xe ngựa thì trong đầu nàng đột nhiên linh quang chợt lóe, đã nghĩ đến từng nhìn thấy chiếc nhẫn vàng kia ở đâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Chủ nhân của chiếc nhẫn vàng

Edit: Hong Van

Beta: Tiểu Tuyền

Tiêu Từ Y đã nhớ ra từng thấy chiếc nhẫn kia ở đâu rồi, nàng đứng ở bên cạnh xe ngựa, không biết có nên nói cho Tiêu Lê Hoa hay không, Hoa Hằng thấy nàng đứng đó trầm tư, đến hỏi nàng một tiếng, nàng ngẩng đầu lên, nhỏ giọng nói một câu, sau khi Hoa Hằng nghe xong thì nhún mày, đáp lại cứ nói đi.

Một nhà Tạ Hữu Thuận tiễn đưa Hoa Hằng và Tiêu Từ Y xong, nghĩ đến việc bọn họ đã ngồi lên xe ngựa thì nhà mình đã có thể trở về rồi, nhưng sau đó lại thấy bọn họ quay trở lại, thầm nghĩ chẳng lẽ còn có chuyện gì sao.

Tiêu Từ Y gọi Tiêu Lê Hoa lên, nói hết chuyện mà nàng mới nhớ ra cho Tiêu Lê Hoa, sau đó lại lên xe ngựa với Hoa Hằng rồi trở về.

“Vợ à, nàng đang nghĩ gì vậy? Vừa rồi Tiêu tiểu thư nói chuyện gì không tốt với nàng sao?” Tạ Hữu Thuận thấy Tiêu Lê Hoa khẽ nhún mày đứng nguyên tại chỗ thì đi lại hỏi.

Tiêu Lê Hoa nói: “Vừa rồi Từ Y nói với ta nàng đã từng nhìn thấy trên tay của phu nhân Cao Chính Bình xuất hiện chiếc nhẫn vàng kia.”

Tiêu Lê Hoa nghe được tin tức này thì cũng rất kinh ngạc, nhà chồng mà Lý Kim Phụng gả qua coi như giàu có, có một chiếc nhẫn như vậy cũng không phải là không thể, nàng đã nghĩ là Lý Kim Phụng được nhà chồng yêu thích, nên mới có một chiếc nhẫn này, đương nhiên cũng từng nghĩ qua nàng ta có được từ trong tay người khác. Dù sao Tiêu Nguyệt cũng từng nói đã nhìn thấy nó ở trên tay người khác mà. Nhưng nàng lại không nghĩ rằng là có được từ chỗ Cao gia, vẫn là có được từ trong tay Tô Nguyên Xuân, nàng tình nguyện tin tưởng món đồ đó là có được từ chỗ Như Ý, bởi vì quan hệ của Lý Kim Phụng và Như Ý rất tốt.

Tạ Hữu Thuận cũng có chút kinh ngạc nói: “Phu nhân của Cao Chính Bình? Chính thất phu nhân sao?”

Tiêu Lê Hoa gật đầu nói: “Nếu là Như Ý thì ta cũng sẽ không kinh ngạc như vậy. Lý Kim Phụng giao hảo với Như Ý, vậy thì tại sao nàng ta lại có được chiếc nhẫn của Tô Nguyên Xuân?”

“Có phải là có hai chiếc nhẫn giống nhau không? Nếu đều xuất phát từ Cao gia thì vẫn có khả năng mà.”

Tiêu Lê Hoa liếc hần hẹt một cái: “Ai sẽ tặng cho cả đại lão bà và tiểu lão bà hai chiếc nhẫn giống nhau chứ, còn là hai nữ nhân có quan hệ không tốt với

nhau nữa. Cao Chính Bình giống người ngu xuẩn như vậy sao?”

Tạ Hữu Thuận nghe xong thì thấy vợ mình nói rất đúng: “Vậy có khả năng nhất chính là chiếc nhẫn này thật sự là đồ trên tay Tô Nguyên Xuân rồi, vậy tại sao lại ở trong tay của Lý Kim Phụng chứ? Chẳng lẽ là nhặt được? Nếu nàng ta đi Cao gia thăm Như Ý, đi trong sân nhặt được ngược lại rất có khả năng.”

Tiêu Lê Hoa gật gật đầu, nghĩ đến lúc trước khi Lý Kim Phụng cầm lại chiếc nhẫn thì ánh mắt nhìn bọn họ rất cảnh giác, còn có hành động nhanh chóng giấu kỹ chiếc nhẫn nữa, thậm chí thứ này có lẽ là được nhặt thật, nàng ta là sợ người khác phát hiện ra nàng nhặt được đồ của phu nhân Cao gia. Dù sao thì người nhặt được đồ mà không trả lại, có thể sẽ bị người ta nói thành trộm.

Tạ Hữu Thuận hỏi: “Việc này làm sao bây giờ? Vẫn không thể xác định là đồ của Cao gia, nàng ta lại là con gái của thôn trưởng, muội muội của Lý đại ca, nếu không thì coi như xong đi. Dù sao cũng là đồ của Cao gia, lại càng không cần để ý. Đồ vật của nhà này đều mất hết mới tốt.”

“Chúng ta bỏ qua đi.” Tiêu Lê Hoa thấy Tạ Hữu Thuận có bộ dáng không thích Cao gia thì cười cười, đưa tay khoác lên cánh tay của hắn, đại nam nhân này vẫn còn canh cánh trong lòng với Cao gia.

Chẳng qua Tiêu Lê Hoa ngoài miệng thì nói mặc kệ nhưng trong lòng thì lại nghĩ nếu có cơ hội, vẫn phải xác định một chút chiếc nhẫn trong tay Lý Kim Phụng có phải của Tô Nguyên Xuân hay không, còn có rốt cục là nó đến tay Lý Kim Phụng như thế nào. Đối với Lý Kim Phụng, nàng không có ấn tượng gì tốt, tuy rằng không cừu không oán, nhưng có đôi khi ánh mắt Lý Kim Phụng nhìn nàng khiến nàng nghĩ đến độc xà. Bị một người không cừu không oán nhìn như vậy, Tiêu Lê Hoa rất không vui, nên chuyện liên quan đến nàng ta, nàng sẽ lưu tâm, như vậy cũng là phòng ngừa chu đáo.

Mà chiếc nhẫn vàng kia có khả năng liên quan đến Tô Nguyên Xuân, như vậy chính là có quan hệ với Cao gia. Đối với Cao gia, Tiêu Lê Hoa vẫn còn phòng bị, không chỉ bởi vì chuyện của nhiều năm trước, mà còn bởi vì bây giờ nàng đang giúp Hoa Hằng, Cao gia không lời kéo bọn họ thành công, nàng không tin bọn họ sẽ không nghĩ cách gì.

Tiêu Lê Hoa không muốn bị động, cho nên nàng sẽ không bỏ qua bất kỳ một cơ hội nào có thể bắt được nhược điểm của địch nhân.

Buổi tối cơm nước vừa xong, trời còn chưa tối hẳn, đúng là thời điểm mát mẻ nhất trong ngày, không ít người trong thôn thừa dịp lúc này đi ra ngoài nói chuyện phiếm, Lý Hưng và Dương Thảo mang theo Tiểu Nguyệt đến nhà.

Nghĩ đến chuyện ban ngày mà Tiểu Nguyệt kể, đôi phu thê đến nghe ngóng tình huống.

Tiêu Lê Hoa kể mọi chuyện cho bọn họ, cuối cùng còn thoáng đề cập đến tình huống Cầu Đán ở trong nhà cha không thương mẹ không yêu.

“Ông nội, bà nội của Cầu Đán có biết chuyện này hay không? Bọn họ không đau lòng sao?” Tiêu Lê Hoa thăm hỏi Cầu Đán chính là cháu trai duy nhất của Lý gia, trước đây khi chưa ra ở riêng thì chính là cục cưng, nàng không tin nhà thôn trưởng sẽ mặc kệ.

Dương Thảo thờ dài nói: “Nhị thúc của Tiểu Nguyệt không đánh con cái, Trương Thủy Đào cũng không thương đánh, sao hai người già họ có thể can thiệp được. Dù sao cũng là do Nhị thúc của Tiểu Nguyệt làm sai. Bọn họ cũng từng nghĩ đón Cầu Đán về nuôi ở bên người, nhưng Trương Thủy Đào lại đòi cắt cổ thắt cổ, cuối cùng chỉ có thể để như vậy. Mọi nhà đều có chuyện khó xử cả.”

Tiêu Lê Hoa lắc đầu, thăm hỏi Cầu Đán thật đúng là đáng thương, tuy Lý Long không đánh thẳng bé, Trương Thủy Đào cũng không luôn đánh nó, nhưng thật sự không thể so sánh với lúc trước, loại chênh lệch này cũng đủ khiến cho đứa nhỏ này khó chịu.

“Nương, hôm nay con còn thấy Cầu Đán và Đại Hồ cãi nhau, còn đánh nhau nữa.” Thạch Đầu vốn đang chơi đùa cùng Mộc Đầu và Tiểu Nguyệt ở bên cạnh, nghe được cha nương đang nói chuyện của Cầu Đán, nên cậu bé liền xen vào một câu.

Lý Hưng liền vội hỏi lại vì sao, hắn vẫn rất quan tâm đến đứa cháu trai này.

Dương Thảo cũng rất quan tâm cho dù bình thường Cầu Đán có bướng bỉnh thì nó cũng là người của Lý gia, so với người Chu gia mà nàng luôn ghét, thì nàng tất nhiên phải hướng về Cầu Đán rồi. Hơn nữa Lý Long xảy ra chuyện như vậy, khiến cho thanh danh của Lý gia bị tổn hại. Hiện tại Lý Cao có ý để Lý Hưng làm thôn trưởng, Dương Thảo thăm hỏi không thể để Lý gia bị xem thường được, cho nên chuyện của cháu trai nàng càng phải quan tâm.

Thạch Đầu kể hết chuyện mà cậu bé nghe được, hóa ra là Cầu Đán lặng lẽ cầm lấy nhẫn vàng của cô cô Lý Kim Phụng đem đi cho mấy người bạn có cả Đại Hồ xem. Bởi vì cha của thằng bé có vợ lẽ, khiến cho nó bị mất thể diện với tiểu đồng bọn, uy vọng cũng không bằng lúc trước, có không ít tiểu đồng bọn nghe cha nương nói xong đã không còn để ý đến nó nữa. Cho nên sau đó thằng bé nghĩ phải lấy ít thứ tốt ra để van hồi lại, kết quả nhẫn vàng bị mất, nó cho rằng là Đại Hồ trộm nhẫn của nó, mới làm hại nó bị người nhà đánh mắng, mọi chuyện đã qua rồi thì thằng bé mới nghĩ đến chuyện tìm Đại Hồ tính sổ.

Đại Hồ tất nhiên là không thừa nhận cho nên hai đứa liền đánh nhau.

Tiêu Lê Hoa thăm hỏi hùng hài từ a, tại sao lại giống như Xuyên Từ và Tỏa Từ vậy chứ, hai đứa nhỏ kia cũng là trộm đồ trong nhà nên mới làm lộ tài sản của cha mẹ. Nàng nhìn hai đứa nhỏ nhà mình, thăm hỏi phải giáo dục chúng nó biết được cái gì gọi là tiền tài thì không được để lộ ra ngoài, thuận tiện phải biết giữ tiền chặt một chút.

Tiểu Nguyệt nói: “Có khả năng là do Đại Hồ trộm đấy, con nghe người khác nói Đại Hồ đã từng chơi đùa ở chỗ mà Mộc Đầu nhặt được nhẫn đó, giống như còn lặng lẽ sờ động cái gì đó. Lúc ấy còn có người cho rằng hắn đang chơi trốn miêu miêu.”

Tiêu Lê Hoa nói: “Đại Hổ là đứa nhỏ sẽ chơi trốn miêu miêu sao?”

Ba đứa bé đều lắc đầu, bốn người lớn càng thêm hoài nghi Đại Hổ, chẳng qua là cho dù bọn họ có hoài nghi thì việc này cũng đã qua, lại không có chứng cứ chứng minh là Đại Hổ đã trộm, hơn nữa Lý Hưng cũng không muốn nhà đệ đệ vì chuyện này là làm ấm i cả lên, thanh danh của bọn họ đã đủ xấu rồi.

Chẳng qua cho dù Lý Hưng không muốn nhà đệ đệ có thêm chuyện thì mọi chuyện cũng không như ý nguyện của hắn, Trương Thủy Đào đã nghe Cầu Đán kể lại, bởi vì Cầu Đán đánh nhau với Đại Hổ khiến nàng nhìn ra manh mối, nàng liền ép hỏi, sau đó đã chạy đi tìm người Chu gia tính sổ.

Chu đại tẩu cũng không phải người dễ chọc, trong lòng nàng ta cũng tức giận Trương Thủy Đào, thăm nghĩ trước kia mình giúp Trương Thủy Đào nhiều như vậy, nịnh bợ nàng ta như vậy, nhưng nàng ta lại không cho mình mặt mũi. Nếu như Trương Thủy Đào còn là Trương Thủy Đào phong quang thể diện của trước kia, mà Lý Long vẫn còn là Lý Long có thể lên làm thôn trưởng thì Chu đại tẩu còn có thể cười nói xin lỗi một tiếng. Nhưng không còn nữa rồi, Chu đại tẩu cũng không muốn phục thấp làm thiếp, cho nên trực tiếp mắng chửi với Trương Thủy Đào.

Cả hai người đều nhao nhao lên, lại đang lúc nhàn hạ, nên không ít người đến xem náo nhiệt. Trong lúc ồn ào thì Chu đại tẩu lại nói ra một vài chuyện ám muội mà Trương Thủy Đào đã từng làm trong những năm này, kể cả chuyện đã đẩy ngã Tiêu Lê Hoa.

Mặt mũi trong ngoài của Trương Thủy Đào đều mất hết rồi.

Thôn trưởng phải ra mặt mắng Trương Thủy Đào về nhà, phu thê bọn họ lại càng thêm thất vọng đối với chuyện nhà của con trai út, cuối cùng mượn cơ hội này đem Cầu Đán về nuôi bên người bọn họ. Trương Thủy Đào không muốn, nhưng lần này nàng ta lại làm sai, nhìn thấy sắc mặt của cha mẹ chồng và Lý Long, nàng ta chỉ có thể nuốt tất cả bất mãn vào trong bụng.

Sau khi việc này qua đi, không được mấy ngày thì đến mùa thu hoạch lúa mạch, người trong thôn bắt đầu bận rộn gặt lúa, không còn ai nhắc đến chuyện này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Cháy rồi

Sau khi thu hoạch lúa mạch thì đến công đoạn phơi nắng, rồi sau đó là nghiền hạt, những ngày này chỉ mong ông trời có tính tình tốt để cho thời tiết thuận lợi, chờ thu thập xong lúa mạch thì lại náo loạn.

Thời tiết năm nay vẫn rất thuận lợi, dưới cái nóng đến chói chang như vậy, da như muốn bị hong khô đi, lúa mạch chỉ phơi một ngày thì đã từ các hạt màu xanh đều bị phơi thành màu vàng óng ánh khô ráo, đợi thêm một ngày nữa là có thể xử lí, sau đó lại phơi thêm một ngày nắng to nữa là có thể cất vào trong túi.

Mấy ngày nay người trong thôn đều vô cùng mệt mỏi, nhưng trên mặt đều là vẻ tươi cười, năm nay lại là một năm vụ mùa tốt, nộp thuế xong thì vẫn còn lại lương thực để ăn, nếu muốn tích trữ ít tiền thì có thể đổi tẻ lương (lương thực loại tốt như gạo và bột mì) thành thô lương (lương thực phụ như ngô, khoai, sắn), thời gian tiếp đó sẽ càng có thêm hi vọng. Còn có một mảnh ruộng lúa nước phát triển tốt tươi và cả trong đó, còn có mấy con heo đã được nuôi trắng trắng mập mập, tất cả mọi người đều cảm thấy năm nay nhất định sẽ là một năm nghiêng trời lệch đất.

Nếu nói đến người mất hứng thì thực ra cũng có, chính là mấy người trong nhà không nuôi cá, mà trong số những nhà này có một nhà khó chịu nhất chính là nhà Chu Đại. Ruộng nước nhà hắn đã cho người khác thuê toàn bộ, hiện tại mấy cây lúa nước kia phát triển tốt thành một thảm xanh khiến người khác yêu thích, mà dưới thảm xanh kia lại là những con cá tươi vui vẻ bơi lội khiến bọn họ trông mà thèm. Thế nhưng mà chúng cũng không phải của nhà bọn họ, mà những thứ đó lại vốn của nhà họ,

“Tức chết ta rồi! Đại Hổ, tiểu tử khốn này đừng chơi đùa nữa, mau đến rót cho lão nương chén nước đi! Chết khát ta thì cha ngươi sẽ đi tìm mẹ kế khác cho ngươi đó, đến lúc đó ngươi còn không bằng thằng bé Cầu Đán kia đâu!” Chu đại tẩu xông vào trong nhà giống như gà chọi, ngồi lên ghế đầu rồi cầm ấm nước bên cạnh lên muốn rót nước uống, kết quả phát hiện một giọt nước cũng không có, tức giận đến nổi rống to vào phòng, nàng ta nghe được bên trong có động tĩnh, biết rõ con trai đang ở trong nhà.

Tuy nam nhân đang ở bên cạnh, nhưng Chu đại tẩu lại không sai khiến hắn, bởi vì lúc nàng gây gỗ với Trương Thủy Đào, nàng vạch trần bí mật của Trương Thủy Đào, nên nàng ta cũng vạch trần bí mật của nàng. Chu Đại cảm thấy mặt mũi, những ngày này đều lạnh mặt với nàng ta. Nàng thường đi ngang trong nhà, nhưng khi Chu Đại tức giận thì nàng cũng không muốn đối nghịch với hắn, Chu Đại chính là dùng dao rất tốt, là một tay mổ heo tốt, nàng cũng không muốn bị thành heo đầu.

Đại Hổ lập tức chạy đến, trời nóng nực, nó không muốn làm việc, nên giả vờ bị cảm nắng, ở nhà nghỉ ngơi. Bây giờ thấy nương gọi nó hung dữ như vậy, nó biết là không thể giả vờ nữa rồi, lập tức nhanh chóng chạy đến, cầm lấy ấm nước rồi đi ra ngoài múc nước chạy về lại, không đợi nó đặt nước lên thì Chu đại tẩu đã đoạt lấy ấm nước rồi uống, uống hơn nửa ấm mới dừng lại, dùng tay áo lau chùi miệng, nhưng là vẫn không thôi tức giận.

Đại Hổ lập tức cảm quát quát cho nàng, hỏi: “Nương, ai khiến người tức giận vậy? Con đi báo thù cho người.”

“Không được đi! Các người hãy yên ổn một chút đi! Thanh danh trong nhà đều đã bị các người làm xấu cả rồi, trước kia chỉ là chuyện nhỏ be bé, hiện tại gây chuyện lớn rồi, trên mặt đẹp lắm sao?” Chu Đại hét lớn khiến trách một tiếng, nghĩ đến rốt cục cũng là vợ mình, nên cũng trì hoãn ngữ khí nói: “Ở trong thôn này chúng ta cũng không phải là nhà giàu có, trước kia các người hay làm ầm ĩ, đó là bởi vì các người đi lại gần với vợ nhà Lý Long, hiện tại hai bên cũng đã vạch mặt nhau rồi, về sau vẫn nên yên tĩnh chút đi.”

Chu đại tâu cảm thấy nam nhân nhà mình nói cũng đúng, nên quay sang trừng Đại Hổ, để cho nó chạy về phòng.

Đại Hổ ngoan ngoãn trở về phòng chơi, nó nóng muốn chết rồi, muốn quạt cho mát.

“Người lại nghe được tin gì ở bên ngoài là giận thành như vậy?” Chu Đại hỏi vợ hần, hần cũng rất hiếu kỳ.

“Còn không phải làm mấy nhà có nuôi cá khiến ta tức giận sao? Ruộng lúa nhà chúng ta đã tiện nghi cho người khác cả rồi, bây giờ người ta lại dùng ruộng nhà chúng ta nuôi cá, đây chính là thu hoạch nhiều hơn chúng ta một phần, ta thấy tiền bán cá còn nhiều hơn cả tiền bán gạo nữa, thật sự là tức chết ta rồi! Toàn bộ là do Tiêu Lê Hoa chết tiết kia, nàng đã biết rõ như vậy, cho nên mới tính toán để chúng ta cho thuê ruộng, hiện tại tất cả người trong thôn đều cười nhạo chúng ta là kẻ ngốc!” Chu đại tâu nói xong lại khó chịu, đây chính là tiền a, bình thường nàng luôn thích chiếm lợi của người khác, bây giờ bị người ta chiếm tiện nghi thì giống như bị cắt thịt vậy.

Chu đại tâu vỗ bàn nói: “Chuyện mấy con heo con trước kia cũng là do Tiêu Lê Hoa làm hại, hiện tại chuyện nuôi cá này nàng ta lại lừa bịp ta thêm lần nữa! Thật muốn xé nàng ta ra! Ta còn biết hơn phần nửa ruộng lúa nhà chúng ta là để lại cho nhà họ nuôi cá đó!”

Chu Đại nghe xong cũng phiền muộn, hần phải giết bao nhiêu heo mới có thể kiếm lại được số tiền đó. Chẳng qua là hần trầm ổn hơn Chu đại tâu, nói với nàng: “Người đừng làm rộn nữa, người còn không nhìn ra sao? Vợ của Hữu Thuận có bản lĩnh, hiện tại còn có mưu mô, ... còn hung ác hơn, người đừng để cho người ta bắt được điểm yếu. Nếu không sau này khi nàng ta có thêm cách nào đó để kiếm tiền thì lại không cho chúng ta đi theo, đến lúc đó người khóc cũng không có chỗ để khóc đâu.”

Chu đại tâu nói: “Ta đây không phải đã về nhà rồi sao? Nàng ta đừng nghĩ hại được ta, về sau cho dù ta có tính kế nàng thì cũng sẽ vụng trộm là tính toán, bên ngoài mới không đi trêu chọc nàng ta.”

Chu Đại lắc đầu, không để ý đến vợ nữa, hần biết rõ lời khuyên của mình không ngăn được nàng. Lại nói trong lòng hần cũng cảm thấy tức giận, nếu tức phụ có thể lên lút tính toán nhà của Tạ Hữu Thuận một chút, hần cũng sẽ không ngăn cản.

Đến buổi chiều trời đột nhiên trở nên âm trầm, khiến cho những người đang phơi lúa mạch cảm thấy lo lắng, lúa mạch còn chưa phơi xong đâu. Có một lão nông dân mặt chuẩn nói đây là đã đến ngày rồi, mưa sẽ không nhỏ đâu, mọi người nghe xong thì nhanh chóng thu thập lúa mạch rồi che tất cả lại, sau đó đi về nhà.

Gió thổi vô cùng lớn, thổi bay không ít đất đá, thổi đến nổi mắt của mọi người đều mờ đi. Ai cũng trốn vào trong nhà, trong tình hình thời tiết thế này, có một bóng người lặng lẽ xuất hiện ở Lưng Cốc Trảng (sân phơi lúa).

Tạ Hữu Thuận giúp Tạ Khánh Phong thu thập lúa mạch xong thì đi về nhà, sau khi vào cửa thì đi rửa mặt rửa tay trước, uống một ngụm nước rồi sau đó nhỏ ra, hừ hai tiếng nói: “Gió ở bên ngoài cũng thật ghê gớm, đất đã vào miệng cả rồi. Còn cho rằng năm nay tính tình của ông trời sẽ tốt, hóa ra không phải như vậy, đây gọi là đang cẩu kinh!”

Tiêu Lê Hoa nói: “Sau cơn mưa trời lại sáng, sau khi trận mưa này qua đi thì thời tiết khẳng định sẽ tốt hơn, lúc mạch đã thu thập lại rồi, có phơi thêm mấy ngày thì cũng không có vấn đề gì. Ta chỉ đang lo lắng cho mấy cây lúa, không biết có thể bị gió quạt ngã hay không?”

“Không có việc gì đâu, có bị quạt ngã thì vẫn còn cá bên dưới mà, so với những năm trước thì tốt hơn nhiều.” Tạ Hữu Thuận nói, không muốn để Tiêu Lê Hoa quá lo lắng.

“Hi vọng có thể không ngã.” Tiêu Lê Hoa nói, nàng biết rõ trong lòng của mỗi một nông dân, mỗi cây lúa đều là báu vật, nếu như thực sự bị đổ thì không biết sẽ đau lòng bao nhiêu đâu.

Gió bên ngoài càng lúc càng lớn, bầu trời như một cái đáy nồi, tối đen như là buổi tối đã đến. Tiêu Lê Hoa vội vàng thấp đèn lên, vừa rồi Thạch Đầu và Mộc Đầu có chút sợ, nhưng bây giờ đã hăng hái hơn, ngồi ở trên giường gạch lấy đồ chơi ra chơi đùa, giống với những ngày bình thường sau khi cơm xong xuôi thì lại chơi.

Hai người Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa ngồi ở đầu giường gạch nói chuyện, Thạch Đầu nhảy xuống giường, cậu bé muốn đi tiểu.

Tiêu Lê Hoa lập tức nói: “Đi ở trong phòng cũng được.”

Thạch Đầu vội lắc đầu nói: “Con ra ngoài xem nếu trời chưa mưa thì đi ở ngoài.” Nói xong thì chạy ra ngoài, Tiêu Lê Hoa nhìn xem mà cười không ngừng, đứa nhỏ này.

“Nương! Phía trước nhà chúng ta cháy rồi!” Thạch Đầu bỗng kêu lên.

Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa nhanh chóng xuống giường, chạy ra bên ngoài xem xét, quả nhiên trước cửa nhà đã xảy ra hỏa hoạn. Bởi vì gió lớn, nên làn khói cũng bay ra bốn phía, hòa thành một thể với sắc trời lơ mờ bên ngoài, ánh lửa trùng thiên.

Tạ Hữu Thuận để cho Tiêu Lê Hoa trông coi con trai, hấn lao ra cứu hỏa, ba đồng lúa mạch, có hai đồng đã bắt lửa, nhìn xem chính là vừa bắt đầu, Tạ Hữu Thuận cầm cây chổi lớn đập, một trong hai đồng lúa chỉ vừa mới cháy lên, rất dễ dập tắt, nhưng một đồng còn lại vì có gió hỗ trợ nên không có cách nào cứu vãn được.

Tiêu Lê Hoa để cho hai đứa nhỏ đứng tại chỗ, sau đó nàng cũng đến hỗ trợ, dập tắt lửa, miễn cho gió lại thổi bùng lên lại.

“Đây là có người phóng hỏa! Là kẻ thiếu đạo đức nào?” Lòng mảy của Tiêu Lê Hoa dựng lên, nàng không thể dễ dàng tha thứ cho kẻ nào dám đốt cháy lương thực nhà nàng. Lần này là đốt lương thực, lần sau chính là đốt nhà rồi! Chuyện này đã uy hiếp đến nàng và người nhà của nàng, nàng tức giận đến toàn thân phát run, từ khi đi đến thế giới này, đây là lần đầu tiên nàng tức giận đến vậy.

Tạ Hữu Thuận ôm nàng, hấn cũng rất tức giận, nhìn xem đồng lúa mạch còn đang cháy kia, còn có vợ đang run rẩy trong ngực, trong lòng thề nhất định phải tìm được người phóng hỏa.

“Hữu Thuận! Chàng nhìn chỗ sân phơi lúa kia!” Tiêu Lê Hoa bỗng nhiên giãy khỏi ngực của Tạ Hữu Thuận, chỉ về phía bên kia thôn, đôi mắt mở to, trong đó tràn đầy sự hoảng sợ.

Tạ Hữu Thuận vội vàng quay đầu lại, sau đó nói với Tiêu Lê Hoa: “Nàng ở lại trông hai đứa nhỏ, ta đi cứu hỏa! Ngần vạn lần đừng ra ngoài!”

Tạ Hữu Thuận chạy đi như gió, bên chỗ sân phơi lúa đã ánh lửa trùng thiên rồi, nhìn thấy chính là đã cháy lớn, không chỉ có Lượm Cốc Tràng, trong thôn còn có mấy chỗ cũng thấy được khói đặc. Trong lòng Tạ Hữu Thuận thầm nghĩ đây nhất định là có người cố ý phóng hỏa, nếu không sẽ không trùng hợp như vậy! Vốn cho rằng chỉ là hướng về nhà mình, hiện tại xem ra là hướng về tất cả mọi người trong thôn!

Thôn Hạ Cầu là một thôn nghèo khó, nhưng bầu không khí ở đây luôn rất tốt, mặc dù có thời điểm sẽ truyền ra tin đồn ai trộm trứng gà nhà ai, ai đi đến ruộng nhà ai trộm đồ đạc, ai cãi nhau đánh nhau với ai, dù loại mâu thuẫn nhỏ, nhưng chưa từng phát sinh chuyện nghiêm trọng nào, ít nhất là chưa từng xảy ra chuyện phóng hỏa đốt lương thực như thế này, còn không phải đốt một nhà mà đốt lương thực của cả một thôn. Mặc dù không thể đốt hết cả thôn, nhưng ý đồ kia đã quá rõ ràng.

Sân phơi lúa của thôn Hạ Cầu rất lớn, có không ít người đều phơi lúa mạch ở chỗ này, mà lần này hơn phân nửa lúa mạch của bọn họ đều bị hỏa thiêu, đám lúa mạch này đang được phơi nắng, lại có gió, chỉ cần một chút lửa thì cháy lên rất nhanh. Bởi vì trời sắp mưa, bầu trời tối đen đến dọa người, mọi người đều trốn ở trong nhà, ngay cả cửa sổ cũng bị đóng lại hết, cho nên không có ai phát hiện ra lửa đang cháy từ sớm, đợi đến khi phát hiện được thì đã muộn, có cứu cũng không cứu được bao nhiêu.

May mắn chính là có nhà thì đồng lúa mạch của họ không bị đốt, càng may mắn là đám lúa mạch này đã phơi nắng đến mất hơn phân nửa hạt mạch, cho nên coi như có bị đốt thì cũng không đốt rụi tất cả thu hoạch. Nhưng chính vì như vậy nên cũng khiến cho những người có lúa mạch bị đốt vừa khóc vừa nức.

Không đợi lửa được dập tắt thì mưa đã rơi xuống rồi, mặc kệ khó chịu bao nhiêu thì mọi người đều trở về nhà trú mưa.

Trong nhà thôn trưởng Lý Cao đầy ắp người, bọn họ đều muốn thôn trưởng tìm được hung thủ phóng hỏa. Bọn họ nhận định là có người phóng hỏa, nếu không sẽ không thể nào có tình huống tất cả nơi chứa lúa mạch đều bị cháy như vậy. Một người muốn là địch với toàn bộ thôn dân như vậy thì người của thôn Hạ Cầu bọn họ không thể dễ dàng tha thứ được, bọn họ muốn tìm cho ra người này!

Thôn trưởng cũng rất phần giận, trong thôn xảy ra chuyện như vậy, đây là đang bôi đen mặt hấn, cho dù có không muốn thì hấn cũng đồng ý với yêu cầu của mọi người, quyết định lên thị trấn báo án!

Trận mưa này không nhỏ, thật giống như ngay cả ông trời cũng tức giận, mưa xối xả cả một đêm. Mà người của thôn Hạ Cầu càng là một đêm không ngủ, có nhà đã khóc nguyên một đêm.

Trời vừa sáng, trong nhà thôn trưởng lại bị người vây đầy, sắc mặt thôn trưởng tái nhợt, vành mắt biến thành màu đen, đôi mắt đỏ bừng, liên tục cam đoan với các thôn dân, sau đó mang theo mấy người biết nói chuyện trong thôn cùng đi lên thị trấn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Tiền thưởng

Edit: Hong Van

Beta: Tiểu Tuyền

Lúa mạch của thôn Hạ Cầu bị người khác ác ý đốt cháy, hơn nữa không chỉ nhằm vào một nhà, chuyện này khiến cho quan phủ cũng không thể coi thường đã nhanh chóng phái người đến.

Dân chúng ở nông thôn sợ nhất là quan gia, tuy bọn nha dịch chỉ là quan sai, nhưng cũng ăn cơm nhà quan. Hiện tại bọn họ đến tra án, từng bước từng bước hùng hổ, nhìn người nào cũng giống như là người phóng hỏa, khiến cho nam nữ già trẻ trong thôn Hạ Cầu bị dọa sợ không ít, sợ bị hoài nghi thành kẻ phóng hỏa, nên tất cả đều rất phối hợp. Nha dịch hỏi cái gì, bọn họ trả lời cái đó, đương nhiên đều cất lực loại người nhà ra ngoài, sợ bị hoài nghi thành người phóng hỏa.

Chẳng qua là trước khi hỏa hoạn xảy ra thì trời tối đen đến dọa người, mọi người đã sớm thu dọn xong chuyện bên ngoài rồi trốn vào nhà cả rồi, ngoại trừ kẻ phóng hỏa kia thì thật đúng là không còn ai ở bên ngoài nữa, cho nên không có người nào làm chứng.

Thôn trưởng quen biết Vương bộ đầu dẫn đầu đám nha dịch, liền nói lại với hắn: “Vương lão đệ, chuyện này ngươi hãy tận tâm một chút, nhất định phải tìm cho ra kẻ phóng hỏa, nếu không mọi người trong thôn của chúng ta sẽ sống trong chờ đợi lo lắng mất. Tên hung thủ này chính là gây khó dễ với tất cả mọi người trong thôn mà! Đám phóng hỏa đốt lương thực, đây là đang muốn mạng chúng ta! Lòng dạ quá đen tối đi!”

Vương bộ đầu gật đầu nói: “Chuyện này là tất nhiên, ta cũng xuất thân nông hộ, tất nhiên hiểu rõ tầm quan trọng của việc thu hoạch hoa màu này. Chỉ có điều ngay cả một nhân chứng cũng không có, vật chứng càng không thấy đâu, thật đúng là khó làm.”

Tạ Hữu Thuận cũng ở bên cạnh, cùng lúc nói: “Ta thấy người đó rất quen thuộc với địa hình trong thôn, cho dù không phải là người trong thôn chúng ta thì cũng là người của thôn lân cận.”

Lý Hưng cũng gật đầu nói: “Đúng là như vậy.”

Vương bộ đầu nói: “Có khả năng nhất chính là người của thôn Hạ Cầu các ngươi, người họ thấy hôm qua bầu trời trở nên tối đen, thấy mọi người đều trốn vào trong nhà, cho nên mới chạy ra. Lại có thể nắm chặt chút thời điểm nhân rồi trước khi trời mưa để ra tay, đoán chừng cũng là tạm thời nổi lòng xấu xa.”

Thôn trưởng nghe xong thì trong lòng thờ dài, ông cũng biết người phóng hỏa có khả năng nhất chính là người trong thôn hoặc là của các thôn gần đây, nhưng ông vẫn không muốn tin tưởng. Cho nên ông đề ra một chút nghi vấn về người của thôn Thượng Cầu với Vương bộ đầu, thôn Thượng Cầu cách thôn bọn họ cũng không xa, hơn nữa còn có thù oán với thôn bọn họ, cũng có khả năng làm như vậy.

Vương bộ đầu gật đầu, chẳng qua hắn hoài nghi nhất vẫn là người trong thôn Hạ Cầu gây án, không chỉ có hắn, còn rất nhiều người nghĩ như vậy.

Tạ Hữu Thuận nói: “Nếu như có người làm việc này thì người trong nhà sẽ biết, Vương bộ đầu có phát hiện thần sắc của người nào không đúng hay không?”

Vương bộ đầu cười lắc đầu nói: “Người có thần sắc không đúng thì rất nhiều, ai cũng sợ phải gánh tội cả.”

Thôn trưởng thờ dài nói: “Một đám dân chúng trồng trọt, có ai mà không sợ bị gánh tội chứ? Hiện tại việc này một ngày không tra ra, trên đầu mỗi người đều treo một thanh đao, ai cũng sợ sẽ rơi trên cổ mình. Về sau không thể nói trước được là mỗi người đều sẽ hoài nghi người khác phóng hỏa, thôn này sẽ không yên ổn rồi! Chỉ mới được vài ngày tốt lành thì lại xảy ra việc này rồi, thật sự là tai họa a! Các ngươi có ai có thể đưa ra ý kiến để giúp đỡ điều tra hay không?”

Thôn trưởng nhìn mấy người Tạ Hữu Thuận, cũng nhìn nhìn Lý Hưng. Hiện tại ông không còn trông cậy gì vào Lý Long nữa rồi, thậm chí nếu Lý Hưng có thể xuất đầu cũng tốt, những ngày này Lý Hưng đã khiến ông lau mắt mà nhìn. Ông thậm chí nếu lần này con trai lại ra chút sức, vậy thì càng có thể khiến cho người trong thôn tin phục rồi.

Lý Hưng thấy cha nhìn bản thân mình, đã hiểu rõ cha có ý gì, nghĩ nghĩ nói: “Hiện tại không có nhân chứng cũng không có vật chứng, chỉ có thể tìm kiếm người bị hiếp nghi. Người ngày phóng hỏa ở nhiều chỗ như vậy, có lẽ là có thù oán với không ít người trong thôn. Ở sân phơi lúa thì đừng nói, người nào phơi lúa mạch ở tại nhà mà bị phóng hỏa thì nhất định là có cừu oán với người này.”

Vương Đại Sơn vỗ tay nói: “Đúng vậy! Nếu tìm kiếm như vậy thì dễ dàng rồi, nếu thật là người trong thôn phóng hỏa, vậy thì những người có lương thực bị đốt sẽ thoát khỏi hiếp nghi. Tương tự, những người có lương thực không bị đốt cháy thì ngược lại có khả năng là người phóng hỏa!”

Vương bộ đầu gật đầu nói: “Có lý, nhưng mà nếu như tên hung thủ kia vì thoát khỏi hiếp nghi mà đốt cả lương thực của nhà mình thì sao? Có thể sẽ oan uổng cho người tốt hay không?”

Tạ Hữu Thuận nói: “Cũng có khả năng này, nhưng mà nông dân đều coi lương thực nhà mình như là mạng sống, không thể đơn giản xuống tay được đâu.”

Nói đến nói đi, cuối cùng ai cũng cho rằng trước tiên cứ tìm kiếm người hiếp nghi từ trong các nhà không bị tổn thất đã.

Vương bộ đầu nói: “Chuyện này nếu chỉ dựa vào chúng ta thì không được, các ngươi cũng phải ra chút sức. Những thôn dân kia vừa thấy chúng ta thì giọng nói đã trở nên run rẩy rồi, không phóng hỏa cũng có bộ dáng chột dạ. Nếu là nghi phạm người tốt cũng phiền toái. Phải vật vác các ngươi nói thêm ít lời, nghĩ thêm biện pháp rồi. Mặt khác tốt nhất là nên có nhân chứng, nếu có người báo lại cũng sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

Thôn trưởng nghe xong thì nhíu mày, ý kiến để người khác báo cáo này, nếu như là người có lương thực bị đốt cháy sẽ dốc sức liều mạng tìm người hiếp nghi. Nhưng nếu trong nhà không xảy ra việc gì, còn biết rõ điều gì đó thì sẽ dẫn đo suy nghĩ có nên nói ra hay không. Nông dân có người thành thật thì cũng có người có mưu mô, có người nhiệt thành thì cũng có kẻ tiểu nhân, mà người sợ đắc tội hung thủ phóng hỏa thì khẳng định là chiếm đa số. Chẳng qua là có đạo lý, người chết vì tiền chìm chết vì ăn, nếu có chỗ tốt thì khẳng định mọi người đều làm.

Vương Đại Sơn nghe thôn trưởng nói xong thì lập tức nói: “Không phải là chỗ tốt sao? Nếu ai có thể cung cấp manh mối bắt được tên hung thủ này thì cho bạc! Ta ra năm lượng!”

Lần này trong nhà Vương Đại Sơn cũng bị đốt lương thực, năm nay vốn thu hoạch được nhiều lương thực, nhưng lần này thoảng cái đã tổn thất một nửa, trong lòng của hắn rất tức giận, hận không thể đánh cho kẻ phóng hỏa một trận.

Tạ Hữu Thuận nghe xong thì nói: “Nhà ta cũng ra năm lượng!” Tạ Hữu Thuận thầm nghĩ kẻ phóng hỏa này thật sự là lòng dạ quá độc ác rồi. Lần này dám đốt nhiều lương thực như vậy, nói không chừng lần sau còn dám đốt nhà ở. Hắn không muốn để cho vợ con gặp một chút nguy hiểm nào. Người này nhất định phải bắt được, không chỉ năm lượng, cho dù là năm mươi lượng hắn cũng bỏ ra.

Tạ Khánh Phong tất nhiên cũng sẽ ra tiền, lần này nhà hắn ngược lại không có gì tổn thất, nhưng mấy nhà có quan hệ tốt với hắn đều có tổn thất. Hiện tại trong tay hắn cũng dư dả, tất nhiên là sẽ tận lực.

Lý Hưng nghe xong cũng liền vội nói xuất tiền. Thôn trưởng nhìn con trai thì trong nội tâm cảm thấy thỏa mãn, thầm nghĩ hiện tại nhi tử sống ngày càng tốt, năm lượng bạc này nói cái là lấy ra được, hơn nữa còn hào phóng, có bộ dáng của thôn trưởng. Hơn nữa mấy người trẻ tuổi có nhân duyên lại có thể làm ăn nhất trong thôn như Tạ Hữu Thuận và Vương Đại Sơn cũng có quan hệ tốt với hắn, càng là trợ lực, tin tưởng về sau sẽ không có người phản đối chuyện ông truyền vị trí thôn trưởng cho người nhà. Ông vui mừng cũng nói sẽ ra năm lượng.

Vương bộ đầu và mấy nha dịch thấy thôn Hạ Cầu này bây giờ đã thật sự giàu có rồi, lần này ra tay thật đủ sảng khoái, còn nghĩ đến số tiền lúc trước kín đáo đưa cho hắn, quyết định càng thêm ra sức. Đối với mấy người ra tiền này cũng càng thêm khách khí nhiệt tình.

Người trong thôn thấy Vương bộ đầu nói chuyện với mấy người họ thì rất hâm mộ. Có người nói nếu lúc trước khi nhà của Tạ Hữu Thuận còn chưa tốt lên mà tạo quan hệ tốt với bọn họ thì nói không chừng bây giờ cũng có thể đi theo hắn phát tài như mấy người Vương Đại Sơn và Tạ Khánh Phong rồi. Chỉ tiếc trên đời này không có thuốc hồi hận, hiện tại chỉ có thể không đắc tội bọn họ, sau đó lại cố gắng lấy lòng. Vẫn còn có vài người trong lòng bốc lên nước chua, nói vài lời chua cay, nhưng đến khi thấy thôn trưởng nói rằng tiền sẽ dùng để thưởng cho những người cung cấp manh mối, những người này không còn nói lời chua chát nữa, tất cả đều bị số tiền kia hấp dẫn.

Sau đó Tạ Hữu Thái và vài thôn dân cũng ra tiền, số tiền treo thưởng ngày càng nhiều, đạt đến ba mươi hai lượng!

Chỉ cần cung cấp manh mối bắt được kẻ phóng hỏa, chẳng những có thể được người trong thôn cảm kích mà còn có thể có được ba mươi hai lượng bạc, chỗ tốt lớn như vậy thoảng cái đã khiến cho người của thôn Hạ Cầu vui mừng muốn chết. Ai ai cũng hi vọng tiền sẽ thuộc về mình, cho nên đôi mắt đều mờ to hơn bình thường, muốn tìm ra người hiềm nghi, đầu cũng bắt đầu chuyển động, hồi tưởng lại ai là người có hiềm nghi đốt lửa.

Người của thôn Hạ Cầu thoảng cái giống như đều trở thành quan sai, ngoại trừ người trong nhà thì nhìn ai cũng giống như kẻ phóng hỏa.

Thôn Hạ Cầu rất náo nhiệt, thôn Thượng Cầu cũng không yên ổn, bởi vì thôn bọn họ ở gần thôn Hạ Cầu, lúa mạch của thôn Hạ Cầu bị đốt thì thôn bọn họ cũng thành đối tượng bị nghi ngờ của nha dịch, khiến cho người của thôn Thượng Cầu vừa tức giận vừa sợ hãi. Nhưng mà vẫn có nhiều người trong lòng rất hả hê, thôn Hạ Cầu ngày càng tốt lên, may mắn hơn thôn của bọn họ, khiến cho mấy người trước giờ luôn ưỡn ngực ngẩng đầu liếc mắt nhìn người trước mặt người thôn Hạ Cầu đều cảm thấy không phục, cho nên thấy thôn Hạ Cầu không may thì bọn họ tất nhiên là vui vẻ. Chỉ có điều e ngại về sau còn phải dựa vào việc thôn Hạ Cầu bán thịt heo và học nuôi cá trong ruộng nên bọn họ không biểu hiện quá rõ ràng.

Thôn trưởng của thôn Thượng Cầu mang người đến nhà của Lý Cao biểu đạt quan tâm một chút, nói mình nhất định sẽ quan sát người trong thôn mình thật tốt. Nếu thực sự phát hiện hung thủ phóng hỏa thì nhất định sẽ trói người mang qua, đầy đủ biểu đạt tâm tư lấy lòng, chẳng qua cũng biểu đạt người của thôn bọn họ không thể nào làm việc như vậy.

Thật ra Lý Cao cũng biết rõ người trong thôn mình phóng hỏa là khả năng lớn nhất, nhưng ông vẫn tình nguyện tin tưởng là người ngoài thôn làm việc này. Cho nên khi thôn trưởng thôn Thượng Cầu nói chuyện thì cũng chỉ ậm ừ, trong lòng thầm nghĩ lúc trước thời điểm người trong thôn các người khi để chúng ta thế nào, hiện tại cũng cho các người nếm thử mùi vị này.

Từ nhà thôn trưởng đi ra thì vừa vặn đụng phải mấy người Tạ Hữu Thuận và Tạ Hữu Thái. Người khác còn dễ nói, nhưng mà người Tạ gia ngay cả sắc mặt tốt cũng không cho bọn họ. Lúc trước bọn họ suýt chút là trở thành thân gia, nhưng Như Ý lại bị từ hôn, khiến cho Tạ gia và Như Ý đều mất mặt, cuối cùng Như Ý phải làm thiếp cho người ta, càng vì chuyện này cả nhà náo loạn không yên. Hiện tại người của Tạ gia thấy họ có thể không đánh không mắng đã xem như không sai rồi.

“Nhìn y phục mà Tạ huynh đệ mặc trên người đi, tất cả đều là vải mịn, nghe nói là không rẻ hơn tơ lụa bao nhiêu, không ít đại gia đình đều thích mặc, bọn họ sống thật là tốt.” Trong đám người đi cùng thôn trưởng Cao có người lên tiếng.

Bên cạnh có người phụ họa nói: “Đúng vậy a, còn có mấy người bên cạnh bọn họ ăn mặc cũng tốt nữa, xem quan hệ giữa bọn họ khá thân thiết, nghe nói không ít lần cùng phát tài với Tạ lão tứ đâu. Nếu lúc trước chúng ta có quan hệ tốt với Tạ lão tứ thì hiện tại không chỉ là buôn bán thịt heo, ngay cả chuyện nuôi cá trong ruộng kia cũng có thể cùng theo nữa đó, khẳng định là có thể phát tài rồi. Ngay cả người trong thôn cũng có thể thom lây, chắc chắn sẽ không thể sống kém hơn thôn Hạ Cầu bây giờ, nhớ ngày đó thôn chúng ta thế nào, rồi nhìn xem hiện tại đi, aizz!”

Mấy người đều nhìn qua thôn trưởng, trong nội tâm đều có chút oán ông, nếu không phải ông từ hôn với Tạ gia, với trình độ được sủng ái yêu thích của Như Ý ở Tạ gia thì nhất định có thể giúp thôn Thượng Cầu thom lây, đáng tiếc a.

Những người này đều không nhớ ngày đó bọn họ đều cảm thấy thôn trưởng Cao từ hôn là rất tốt, bởi vì con dâu hiện tại của thôn trưởng Cao chính là con gái của thôn trưởng thôn Ngũ Cốc. Lúc trước khi cầu sập, thôn bọn họ đã hạ quyết tâm dùng cầu của thôn Ngũ Cốc để qua sông, bọn họ cho rằng việc hôn nhân này mới là có lợi nhất.

Thôn thôn trưởng Cao nghe những người này nói mà trong lòng âm thầm nén giận, ông cũng không muốn mọi chuyện như vậy, nhưng trên đời lại không có chuyện đã hồi hận. Hiện tại con trai và con dâu ông sống với nhau như gà bay chó chạy, người nhà mẹ đẻ của con dâu cũng không ít lần đến làm chỗ dựa cho con dâu. Uy nghiêm của một thôn trưởng như ông cũng là một ngày không bằng một ngày, còn không thư thái như đôi thủ cũ ở thôn Hạ Cầu!

Về đến nhà thì thôn trưởng Cao thấy cửa phòng con trai vẫn còn đóng kín, hỏi vợ mình xem hai phu thê có ở nhà hay không.

“Con dâu đi ra ngoài tìm người nói chuyện phiếm rồi... con trai thì không biết đã chạy đi đâu!” Vợ của thôn trưởng Cao có chút hầm hừ nói, từ khi con dâu biết trong lòng con trai còn băn khoăn đến Như Ý của thôn Hạ Cầu thì đã không còn giống như lúc trước, suốt ngày đều nghiêm mặt, giống như một quả pháo động một chút thì sẽ phát nổ. Còn con trai thì cả ngày cứ như bị mất hồn, làm gì cũng không có tí sức lực, nếu không phải luôn luôn bận rộn thì đều sắp thành một người rảnh rỗi thích chơi bởi lêu lổng rồi!

Thôn trưởng Cao nghe xong thì thở dài.

“Cha, nương, con đã trở về!” Đang nói chuyện, Cao Đại Lang đã trở về, một tay cầm một khối thịt ba chỉ, một tay cầm theo một con thỏ, vẻ mặt tươi cười đi nhanh vào nhà, “Nương, con mua một cân thịt heo về này, trên đường trở về vừa vận dụng phải một con thỏ bị thương nên con nhặt về! Nương làm ăn đi, cha, hôm nay hai người chúng ta cũng uống một chút! Trong nhà không phải còn một vò rượu sao? Cũng đừng giữ lại nữa!”

Vợ của thôn trưởng Cao vừa mừng vừa sợ, thầm nghĩ sao hôm nay con trai lại cao hứng như vậy, còn có vận khí tốt mà bắt về được một con thỏ nữa chứ? Chẳng qua đây cũng là chuyện tốt, nàng lập tức giặt chủ nhà một cái, để cho hán không xụ mặt với con trai nữa rồi mới rạo rục nhận thịt và thỏ.

“Ai da! Con thỏ này thật là mập, vận khí của Đại Lang cũng thật tốt! Nương làm thịt cho các con ăn, chờ một chút!”

“Con đi đâu vậy! Gặp phải chuyện tốt gì mà vui vẻ thế?” Thôn trưởng Cao nói, hiểu con không ai khác ngoài cha, ông cảm thấy hôm nay con trai vui mừng như vậy là có chút khác thường, nhất là sau những ngày nặng nề như vậy mà lại đột nhiên vui vẻ, càng khiến hán khó hiểu.

Cao Đại Lang cười nói: “Bắt được con thỏ nên cao hứng thôi!”

“Không đúng! Con là mua thịt heo trước rồi mới bắt được thỏ đúng không? Nếu bắt được thỏ trước thì con đã không cần mua thịt heo rồi, vô duyên vô cớ con lại mua thịt heo làm gì? Đừng cho là ta không hiểu tính con! Nếu con mất hứng thì sẽ không mua thịt heo về, đoán chừng là đã sớm đi quán rượu uống rượu rồi!” Thôn trưởng Cao nói, đứa con này của hán là như vậy, hán hiểu rõ, cho nên gần đây cũng không cho hán quá nhiều tiền.

Cao Đại Lang áp a áp úng nói: “Cha, xem ngài nói con thế nào kia, con chỉ mua cho người chút thịt heo ăn mà người còn đoán đông đoán tây, sớm biết vậy đã không mua rồi. Con đi uống nước rồi giúp nương làm thỏ đây, dọc đường đi về đã nóng chết rồi!” Nói xong xoay người rồi đi.

Thôn trưởng Cao cau mày, nhưng nghĩ đến con trai khó có khi vui vẻ như vậy... ông cũng không nghĩ nhiều nữa. Hiện tại ông chỉ hi vọng con trai đừng vì Như Ý kia mà hoang phí, có thể sống thật tốt với con dâu, cả nhà bọn họ đều qua ngày tốt lành.

Vợ Đại Lang trở về vừa thấy có thịt thì khuôn mặt luôn cứng đờ rốt cục cũng lộ ra bộ dáng tươi cười, giúp đỡ mẹ chồng đem thịt mang lên bàn, thấy vẻ tươi cười trên mặt nam nhân nhà mình, nàng vốn sững sờ, sao đó trong lòng lại vui vẻ. Náo loạn những ngày này khiến nàng cũng mệt rồi, mọi người bên nhà mẹ đẻ đều khích lệ nàng, nàng cũng muốn sống vui vẻ với hán. Chỉ là Cao Đại Lang lại suốt ngày náo loạn với nàng, nàng cũng không muốn yếu thế, cho nên mới luôn xụ mặt, thấy hán không buồn bực nữa, nàng cũng muốn nhân cơ hội này hòa hoãn quan hệ.

Thôn trưởng Cao cùng vợ của hán vừa thấy con trai con dâu cuối cùng cũng lộ ra vẻ vui cười, trong lòng đều cao hứng, nói bọn họ mau ăn cơm, vợ của thôn trưởng còn liên tục gấp thịt cho con dâu, vợ của Đại Lang đến vui vẻ.

Cao Đại Lang thấy vợ ăn đến nổi miệng đầy dầu mỡ, lộ ra bộ dáng vô cùng thô lỗ, không khỏi nhíu mày, trong lòng hán thầm nghĩ nàng ta thật sự là kém Như Ý quá nhiều. Nghĩ đến Như Ý, lòng mày hán lại buông lỏng ra, khoe miệng cũng lộ ra vẻ tươi cười, hán cúi đầu miệng lớn ăn thịt, trong nội tâm không ngừng suy nghĩ!

Thôn Thượng Cầu là có hiềm nghi, nhưng cũng rất ít, mọi người của thôn Hạ Cầu đều đưa mắt đặt trên người những thôn dân trong thôn mình. Mỗi ngày đều có thể nghe được tiếng cãi nhau, những người vốn có mâu thuẫn với nhau thì quan hệ càng thêm ác liệt, động một chút sẽ đề cập đến chuyện phóng hỏa, luôn luôn sẽ có người bị oan uổng, sau đó rửa sạch hiềm nghi, náo loạn khiến lòng người bàng hoàng.

Cứ như vậy trôi qua hơn mười ngày, tất cả mọi người đều có chút nhụt chí.

Tiêu Lê Hoa nhìn hai con trai đang ngủ trưa, nói với Tạ Hữu Thuận: “Cứ như vậy mãi chưa bắt được kẻ phóng hỏa thì người trong thôn đã nhiều thêm không ít kẻ thù rồi!”

Tạ Hữu Thuận cũng có chút bất đắc dĩ nói: “Chỉ cần hung thủ ở trong thôn thì cuối cùng sẽ có ngày lộ ra. Ta cũng không tin bắt không được! Vì sự an bình của thôn này, vì sự thái bình của chúng ta, người này nhất định phải bắt được!”

Tiêu Lê Hoa gật đầu, nhà bọn họ ở rìa thôn, cách sân phơi lúa rất xa, nhưng kẻ phóng hỏa vẫn chạy đến đây không buông tha cho họ, như vậy thì kẻ này có thù với nhà mình rất sâu a, không bắt được người này thì nội tâm nàng cũng bất an, lại nhìn qua hai đứa con trai, nàng nghĩ có đưa ra thêm chút tiền thưởng thì cũng phải bắt được kẻ này.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 90: Cái chết của Tổng Tam Nương

Mùa hè này đặc biệt nóng bức, cho dù là nông dân chịu khó nhất thì cũng tận lực chọn buổi sáng cùng chạng vạng tối để xuống ruộng làm việc, giữa trưa không ở trong nhà thì cũng tìm bóng cây nghỉ ngơi, miễn cho bị phơi nắng đến bệnh, đến lúc đó thời gian nghỉ ngơi càng dài hơn, nói không chừng còn phải uống thuốc, so với việc đi cuốc ít cỏ còn nghiêm trọng hơn.

Dưới cây liễu bên bờ sông có mấy người đàn ông đang ngồi nói chuyện phiếm, có người đi đến.

“Trương đại ca, người cũng ngồi đây nghỉ ngơi sao? Những năm trước vào thời điểm này người luôn chạy đến ruộng làm việc, khiến cha nương ta luôn nhắc ta sợ khổ, năm nay người đã nghỉ ngơi rồi, ta cũng có thể ít bị mắng chút.” Một người trẻ tuổi đi tới cười hi hi nói chuyện với một nam nhân trong đó, không khách khí ngồi bên cạnh hắn.

Người họ Trương kia cười nói: “Người cũng không thể oán ta được, người không phải không biết trong nhà ta nghèo rớt mồng tơi, chỉ có thể dựa vào mấy mẫu đất kia mà trông ra nhiều lương thực chút, đến lúc đó có thể miễn cưỡng đủ ăn đủ uống, không dốc sức liều mạng thì không được a! Nhưng mà năm nay đã khác rồi, bây giờ trong nhà có nuôi ba con heo, lại nuôi thêm một ổ thỏ, đến lúc đó heo và thỏ có thể bán lấy tiền, đáng giá hơn cả số lương thực thu hoạch được nữa. Năm nay ta không còn lo lắng nữa rồi! Sao có thể liều mạng như trước chứ? Ta phải sống thật tốt để hưởng phúc, thân thể mà hư mất thì có ăn thịt cũng ăn không ngon a!”

Lúc nói đến lời này thì càng lên tinh thần hơn, khoe mắt đuôi mảy đều lộ ra vẻ vui mừng!

Một nam nhân bên cạnh cũng nói: “Đúng thế, xác thật phải giữ sức khỏe, sang năm còn phải nuôi cá nữa! Đến lúc đó lại nhiều hơn một phần việc, càng phải hầu hạ mấy mẫu ruộng nước cho tốt nữa, cũng không thể vì cuốc mấy cây cỏ mà ném đi nhiều tiền được!”

Những người khác nghe đến chuyện nuôi cá thì càng thêm tinh thần, nhao nhao nói đến những con cá của nhà Tạ Hữu Thuận lớn bao nhiêu, lại nhao nhao hỏi hận vì lúc trước không nuôi theo, nếu không thì năm nay cũng có thể kiếm thêm tiền, hiện tại chỉ có thể nhìn cá bơi lội trong ruộng nước nhà người khác, bọn họ nhìn thấy mà thèm.

Người trẻ tuổi kia nói: “Tạ Tứ ca thật sự là tài giỏi, nhìn xem bây giờ huynh ấy sống thoải mái thế nào đi!”

“Tạ lão tứ đúng là tài giỏi, nhưng mà việc hắn có thể làm cũng chỉ giống như trước kia thôi.” Nam nhân đề cập đến chuyện sang năm nuôi cá bẹp miệng nói: “Hắn là có phúc khí cưới được một người vợ tốt, tài giỏi thật sự chính là vợ hắn. Thật sự là ông trời mở mắt rồi, trước đây là một nữ nhân mười dặm tám thôn nghe thấy thì đều muốn cười, trong nháy mắt đã biến thành một người hiền lành lại có thể làm việc. Bà nương nhà ta sao lại không thay đổi được như vậy chứ, cũng để cho nhà của ta tài nguyên cuộn cuộn.”

Những người khác nhao nhao cười người này, nói hắn không có phúc khí này.

Trương đại ca nói: “Về sau ít nói chuyện này đi, trước kia vợ của Hữu Thuận chẳng phải là bị người khác oan uổng, tức giận quá nên mới không thể sống tốt hay sao? Hiện tại nàng đã tốt hơn rồi, lại còn dạy cho chúng ta biện pháp kiếm tiền, lại còn xây cầu cho cả thôn, đây chính là người tốt, chúng ta phải biết tri ân, ngoài miệng cần tích khẩu đức a!”

Những người khác nghe xong thì đều gật đầu. Lời này là lời nói thật, nếu không phải Tiêu Lê Hoa nói cho bọn họ con đường kiếm tiền bằng cách nuôi heo nuôi thỏ nuôi cá, làm sao mà hiện tại bọn họ có thể lòng dạ thanh thản ngồi ở chỗ này nói chuyện phiếm chứ? Tất cả đều hận không thể đi vào ruộng làm việc để thu được thêm chút lương thực làm no bụng. Hơn nữa ai mà biết được sau này đôi phu thê kia có thể có thêm biện pháp kiếm tiền nào hay không. Cũng không thể đắc tội bọn họ a, đắc tội với thần tài chính là muốn chết a!

Mấy người này lại vui vẻ trò chuyện tiếp, chỉ thấy có một nam nhân đội mũ rộng vành đi tới, nhìn lên thấy còn vác cuốc, xem bộ dáng là muốn xuống ruộng. Bọn họ vội vàng chào hỏi, mời người nọ ngồi xuống nghỉ ngơi đợi chút cho đầu đỡ nóng rồi làm tiếp, người nọ lại lắc đầu, than thở nói năm nay lúa mạch bị đốt rồi, phải hầu hạ mấy mẫu ruộng còn lại cho tốt để tranh thủ đánh thêm được chút lương thực, cũng không muốn ngồi đây để khó chịu, nói xong lại đi mất.

Mấy người đang ngồi dưới tán cây nghỉ ngơi chính là những người trong nhà không có lúa mạch bị đốt. Những người họ nhìn người vừa đi qua, trong nội tâm vừa thấy may mắn vừa thấy đồng tình, nhao nhao mắng kẻ phóng hỏa.

“Đã qua gần một tháng rồi, quan phủ còn tìm chưa ra, tiền thưởng mà mấy người Tạ tứ ca treo giải với nhau đã lên đến bốn mươi lượng rồi, nhưng lại không thấy tin tức gì, xem ra là tìm không thấy rồi, thật sự là đáng hận!” Người trẻ tuổi kia nghiêng răng nghiêng lợi mà nói, “Nếu để ta biết được hung thủ là ai thì tốt rồi, ta không cần tiền thưởng, để cho ta đâm mấy đâm là được.”

Tất cả mọi người gật đầu, tuy nói phần thưởng bốn mươi lượng rất khiến người ra động tâm, nhưng đây chính là do mấy người Tạ Hữu Thuận góp lại, ai cũng không tiện cầm lấy a. Chỉ mong muốn tìm được kẻ phóng hỏa, vì người trong thôn trừ hại, được vài phần kính trọng của mọi người, lại có thể treo chút giao tình với mấy người Tạ Hữu Thuận, vậy là đủ rồi. Hiện tại mấy nhà có quan hệ tốt với Tạ Hữu Thuận đều cùng được thơm lây mà phát tài rồi. Có lẽ tiền dành dụm của bọn họ đều đã vượt qua bốn mươi lượng rồi, cứ nhìn số tiền mà bọn họ cầm ra làm tiền thưởng đi là biết.

Đã có đề tài nói chuyện, mọi người cứ thế mà nói khí thế ngất trời.

Lại có ba phụ nhân đi tới, là Tiêu Lê Hoa, Từ thị và vợ của Tạ Khánh Thu. Trong tay của Tiêu Lê Hoa và Từ thị có cầm theo rổ, bên trong có y phục, nhìn ra là đi giặt y phục rồi, mà trong tay vợ của Khánh Thu cũng cầm theo rổ, bên trong có mấy cái hũ không lớn.

Mọi người lập tức chào hỏi Tiêu Lê Hoa và Từ thị, nhưng lại không quá quan tâm đến vợ của Khánh Thu, bởi vì Tạ Khánh Phong cũng không ít lần bị người mẹ bất công là hai phụ nữ Tạ Khánh Thu làm cho tức giận. Thanh danh của một nhà ba người này thật không tốt, tất nhiên không có ai nguyện ý đề ý tới.

Tiêu Lê Hoa cùng Từ thị cười lại một tiếng, sau đó thì đi tiếp.

Nhưng trong lòng của vợ Khánh Thu lại nén giận, thầm nghĩ đám tiểu nhân nịnh bợ này, không phải là thích nịnh bợ Tiêu Lê Hoa sao, nàng nhìn trời rồi lại mở miệng nói như đang nói chuyện với không khí: “Người này thật là chịu khó a, nếu không chịu khó thì phải chết đói rồi, thực cho rằng chỉ ngồi dưới bóng cây khoác lác là có thể thối ra núi vàng núi bạc hay sao? Chính mình chết đói thì không sao, đáng thương cho vợ con già trẻ trong nhà a! Cũng may ta gả cho một nam nhân biết chịu khó, nếu không thật không biết là phải khóc với ai đây!”

Mấy nam nhân ngồi dưới tán cây nghe xong thì nhíu mày, bọn họ cũng không ngốc, đều nghe được cả nhưng bọn họ cũng lười nói!

“Này, vợ của Tạ Khánh Thu! Ngươi đang nói chuyện với ai vậy? Không có việc gì mà lại làm bầm làu bầu, chẳng lẽ là đầu óc có vấn đề sao? Sớm biết như vậy thì bà mẹ chồng keo kiệt của ngươi không biết có đánh lòng mà mua thuốc cho ngươi không a?” Người trẻ tuổi kia không ép được lửa giận, cũng bất chấp nhường nhịn nữ nhân, lập tức phản kích.

Những người khác nghe xong không khuyên nhủ gì, đều cười lên ha ha.

Tuy là vợ của Khánh Thu đội mũ rộng vành nhưng rất nóng, lúc này càng đỏ mặt tía tai, quay đầu lại mắng: “Ta cũng không nói ngươi, ngươi không có việc sao còn đáp lại? Ngươi mới là đầu óc có bệnh! Cũng không biết tương lai nữ nhân nào không may lại gả cho ngươi nữa! Vừa lười vừa chanh chua, thật sự là thiếu nợ ngươi tám đời!”

Người trẻ tuổi kia tức giận đến gợn chân, vừa muốn nói tiếp thì đã bị người khác kéo lại, mọi người đều nói không đáng để so đo với nữ nhân này. Hôn nữa vợ của Khánh Thu rất xảo trá, mà nam nhân và mẹ chồng của nàng ta lại càng khiến người ta e ngại, vẫn là đừng trêu chọc nàng. Người trẻ tuổi kia dù rất tức giận nhưng cũng khẳng định là sẽ không náo loạn với nàng ta, nhưng lại lớn tiếng nói:

“Ta lười thì ít nhất ta còn ở nơi này nghỉ ngơi chờ xuống đất làm việc, còn nam nhân chịu khó kia của nhà ngươi đến bây giờ cũng chưa tới đây đâu, ngươi cầm hũ là định đưa nước cho hắn hả? Ta có lòng tốt nói cho ngươi biết, vẫn là đừng đi nữa, chồng ngươi lừa ngươi rồi đó, không chừng bây giờ hắn còn tự tại ở đâu đó mà ngủ ngon rồi! Bị gạt mà còn đắc ý, khó trách đời mắt đều sắp nhìn thấy trời luôn rồi!”

Vợ của Khánh Thu nghe xong thì đột nhiên xoay người, trừng mắt nói: “Cái gì? Nam nhân nhà ta không ra ruộng sao? Các ngươi đã ngồi chỗ này bao lâu rồi? Sao mà các ngươi biết được hả?”

Trương đại ca nói: “Chúng ta cơm nước xong xuôi thì đã ngồi ở đây, mà nam nhân nhà ngươi cho dù có chịu khó thì cũng sẽ không cơm nước xong xuôi là xuống ruộng ngay chứ?”

Bên cạnh đã có người cười nói: “Nào có chịu khó như vậy a, trừ phi là đi gặt thân mệt thì mới có thể chịu khó như vậy.”

Vợ của Khánh Thu trừng mắt nói: “Ngươi thả rắm loạn cái gì hả?”

Nói xong thì xoay người vợ và rời đi, trong lòng thầm mắng chửi Tạ Khánh Thu, thầm nghĩ nam nhân chết tiết này, còn nhao nhao nói hai câu với mình rồi quơ quơ cái cuốc nói muốn xuống ruộng, chính mình còn đau lòng hắn nên mới đi đưa nước. Kết quả hắn cần bản không đi làm việc, làm hại mình bị người ta cười nhạo, tên ma quỷ này, xem nàng có tìm được hắn rồi tính sổ với hắn không?

Mấy người Trương đại ca thấy vợ của Khánh Thu đi mất, lắc lắc đầu, bĩu môi, cho dù trong lòng không hài lòng với vợ mình thì bây giờ, khi so sánh với nữ nhân nhà này đều cảm thấy tốt hơn nhiều.

Từ thị và Tiêu Lê Hoa còn chưa đi xa, nghe được lời mấy nam nhân kia nói với vợ của Khánh Thu, Từ thị nói: “Ngươi nhìn đi, trong nhà Tạ Khánh Thu lại sắp náo loạn rồi, từ khi Khánh Phong huynh đệ và Ngọc Nương cắt đứt với nhà bọn họ thì cả nhà này cứ ba ngày hai bữa lại náo loạn, không có người cung cấp chỗ tốt cho bọn họ, nên chỉ có thể đấu tranh nội bộ, nhìn xem bọn họ cũng có thể sống thật tốt a.”

Tiêu Lê Hoa cười nói: “Chỉ cần bọn họ đừng đi quấy rầy Ngọc Nương thì cứ để bọn họ náo loạn đi. Hi vọng Ngọc Nương có thể bình an sinh hài tử ra, bọn họ đã trông chờ đứa trẻ này từ lâu rồi.”

Từ thị nói: “Ta thấy bụng của Ngọc Nương như là bé trai đó.”

“Liên Hương tỷ và Dương Thảo tỷ cũng nói như vậy, tuy nói con gái cũng tốt, nhưng nếu thật có thể sinh được một bé trai thì Ngọc Nương không cần lo lắng về sau không thể mang thai lần nữa rồi. Ah!” Tiêu Lê Hoa đang nói chuyện thì bị Từ thị gạt một cái, có người chạy nhanh đến từ trước mặt nàng, nàng nhìn xem thì thấy là Trương Thủy Đào, vừa rồi nếu không được Từ thị kéo thì nàng đã bị Trương Thủy Đào tông phải rồi.

Từ thị rất hứng nói: “Trương Thủy Đào, ngươi không có mắt và tai hay sao vậy? Không thấy được chúng ta đang đi tới à? Thiếu chút nữa là tông phải Tam đệ muội của ta rồi!”

Trương Thủy Đào mím môi, vén tóc qua bên tai nói: “Không phải không có đụng vào sao? Trách móc loạn cái gì? Ta mới lười nói lý với các người! Xem các người đắc ý được bao lâu!” Nói xong thì xoay người rồi đi, đi vô cùng nhanh chóng, cơ hồ là chạy mất.

Từ thị nhíu mày nói: “Trương Thủy Đào này bị sao vậy? Bình thường thấy muội thì hai tròng mắt muốn trừng ra ngoài cơ mà, không làm ầm ĩ hai câu thì giống như không mang họ Trương vậy, hôm nay làm sao vậy chứ? Như là có việc gấp.”

Tiêu Lê Hoa cũng thấy Trương Thủy Đào có chút kỳ quái, chẳng qua thấy Trương Thủy Đào đã chạy mất rồi nên cũng không nghĩ nhiều nữa, lại cùng Từ thị đi về phía bệ đá bên bờ sông, muốn nhanh chóng giặt đồ rồi trở về. Kết quả còn chưa giặt xong y phục thì đã thấy Trương Liên Hương chạy đến, nói cho các nàng một tin tức lớn.

“Tống Tam Nương kia chết rồi! Là ngã ở bên cửa nhà, chảy không ít máu, lúc Cầu Đán về nhà thì phát hiện ra, đứa bé kia đã bị sợ đến choáng váng rồi, thật sự là đáng thương a! Hiện tại Dương Thảo đang dụ dỗ nó, mọi chuyện đã loạn thành một đoàn.” Trương Liên Hương than thở nói, tuy Tống Tam Nương kia khiến người ta xem thường nhưng mà kiểu chết thế này lại khiến cho nữ nhân phải cảm khái a.

Từ thị cùng Tiêu Lê Hoa liếc nhìn nhau, đều cảm thấy khiếp sợ, không nghĩ đến sau giờ Ngọ một ngày mùa hè yên lặng lại có thể xuất hiện chuyện một thi hai mệnh như vậy, thật sự là mọi chuyện khó liệu a.

Tiêu Lê Hoa đột nhiên nghĩ đến bộ dáng bối rối ban nãy của Trương Thủy Đào, thầm nghĩ việc này có thể liên quan đến nàng ta hay không đây? Nàng ta và Tống Tam Nương đúng là có đại thù a, vừa rồi nàng ta cũng giống như là đang trốn chạy để thoát chết vậy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Bắt gian biết chân tướng

Edit: Trang Nguyễn

Beta: Tiểu Tuyền

Mặc dù người chết là chuyện đại sự, nhưng Tiêu Lê Hoa các nàng cũng không quen thuộc với Tống Tam Nương, đây là đột tử, cho nên bọn họ cũng không có lập tức đi qua nhìn, vừa lúc y phục trong tay cũng sắp giặt xong, vội vã thêm chút sức làm xong, dọn dẹp về nhà.

Tạ Hữu Thuận đang từ trong nhà đi ra ngoài, thấy Tiêu Lê Hoa liền nhận chiếc rổ trong tay nàng, vung tay áo quạt gió cho nàng, nói: “Bên ngoài trời nóng như vậy nàng còn ra ngoài, bị cảm nắng thì làm sao?”

Tiêu Lê Hoa cười nói: “Ta ngủ không được, vừa đứng lúc nhìn thấy Nhị tẩu cũng muốn giặt quần áo, liền cùng nhau đi. Ta đi đến chỗ râm mát, lại đang ở bờ sông có nước, đã mát mẻ rồi, sẽ không bị cảm nắng, chàng đừng lo lắng.”

“Vẫn nên ngủ trưa một giấc tốt hơn, thân thể nàng vẫn không khỏe mạnh, nàng phải nuôi dưỡng thân thể thật tốt, chờ chúng ta tốt thì mới có được khuê nữ khỏe mạnh.”

“Nếu còn cường tráng nữa thì thành trâu mất rồi!” Tiêu Lê Hoa cảm thấy chính mình chịu khó cũng khá tốt, nếu không hiện tại mỗi ngày đều ăn ngon, đích thực sẽ mập ra, “Ban đầu không phải thân thể xương nhỏ như ta cũng sinh được cho chàng hai đứa con trai sao?”

Tạ Hữu Thuận nói không lại Tiêu Lê Hoa, nhưng vẫn nói để nàng sau này không nên ra ngoài lúc trời nắng nóng như thế, giọng nói của hắn trầm thấp, lời nói ôn nhu có lúc làm cho tâm tình của nàng vui sướng vô cùng. Lòng này ánh mắt Tiêu Lê Hoa tràn ngập nụ cười, nhất thời hai vợ chồng ảm ả, cùng nhau phơi y phục, đi vào trong phòng thì thấy hai đứa con trai đều đã thức dậy, Tiểu Thạch Đầu đang ngồi đọc trên kháng giúp Tiểu Mộc Đầu mang giày, mười phần là ca ca tốt.

“Nương, người đi đâu? Con nằm mơ, thấy Nương cho con ăn dưa hấu!”

Tiểu Mộc Đầu dụi ánh mắt, mới vừa tỉnh ngủ, ánh mắt của bé còn có chút buồn ngủ, trên mặt ửng hồng, khóe miệng còn có chút ít nước đọng lại, thoạt nhìn đúng là mới vừa rồi nằm mơ thấy được ăn.

Tiêu Lê Hoa đi qua lau miệng giúp bé, nói: “Con đúng là con mèo nhỏ ham ăn, nằm mơ cũng muốn ăn quả đào, chờ cha con dẫn theo con đi hái, nếu không các con còn không được tự mình trèo cây à. Thạch Đầu, trông giữ đệ đệ con, không cho nó đi leo cây, con cũng không được đi, nếu không Nương sẽ không kể chuyện xưa cho các con nghe.”

Tiểu Thạch Đầu lập tức gật đầu nói: “Nương, con sẽ trông coi đệ đệ, con cũng không đi.”

Tiêu Lê Hoa thỏa mãn gật đầu, sờ sờ đầu hai bé, để cho bọn trẻ ra ngoài phía dưới bóng cây chơi đùa, chờ hai từ đi, nàng mới nói với Tạ Hữu Thuận chuyện của Tống Tam Nương, thật ra loại chuyện buồn phiền này nàng thật không muốn nói với Tạ Hữu Thuận, nhất là chuyện có liên quan đến Trương

Thủy Đào, nhưng vừa nghĩ đến bộ dáng vội vàng của Trương Thủy Đào trước đó, nàng cảm thấy vẫn phải nói một tiếng. Tóm lại đối với Trương Thủy Đào, nàng vẫn không yên lòng, nữ nhân này bình thường hay lên nhìn nam nhân nhà nàng, ánh mắt đó thật khiến người ta chán ghét.

Tạ Hữu Thuận nghe cau mày, nói: “Rốt cuộc chuyện này không có bằng chứng, chờ xem Lý Long giải quyết như thế nào, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.”

Tiêu Lê Hoa gật đầu, chuyện này đúng là không bằng không chứng nên không thể nói lung tung được, dù Trương Thủy Đào khiến người ta chán ghét vô cùng cũng không thể nói lung tung.

Tổng Tam Nương đã chết, chuyện này ở thôn Hạ Cầu đưa đến một trận oanh động, dù sao người chết cũng không phải chuyện nhỏ, hơn nữa ban đầu chuyện giữa Tổng Tam Nương cùng Lý Long gây ồn ào rất lớn, hiện tại nàng ta mang theo hài tử trong bụng cùng chết bỏ mạng, người đồng tình có không ít, người nói nàng ta gặp báo ứng cũng nhiều, không ít nữ nhân đều nói với nam nhân nhà mình không được có tâm tư lệch lạc, nếu không dù có đem được người về nhà cũng cứ xảy ra chuyện, còn phải chuẩn bị thêm quan tài, làm cho các nam nhân đều xấu hổ không thôi, nhìn Lý Long cũng có chút hả hê.

Lý Long rất là thương tâm, bây giờ hắn vừa hận vừa chán ghét Trương Thủy Đào, bởi vì Tổng Tam Nương mang thai, lại đối với hắn ôn nhu săn sóc, hắn rất thích nàng ta, thế mà nàng ta cứ như vậy chết đi.

Lý Long đem tất cả lửa giận đều phát tiết lên người Trương Thủy Đào, nói lúc đó Trương Thủy Đào ở nhà, nhất định là nàng ta gây chuyện với Tổng Tam Nương, mới có thể hại Tổng Tam Nương ngã xuống, thậm chí nói thẳng ra là Trương Thủy Đào hại chết Tổng Tam Nương.

Tất nhiên Trương Thủy Đào sẽ không thừa nhận, nói lúc ấy mình đã đi ra ngoài.

Vốn dĩ Chu đại tẩu nịnh bợ Trương Thủy Đào nhiều bao nhiêu thì bây giờ hận Trương Thủy Đào bấy nhiêu, vừa vặn nàng ta thấy được Trương Thủy Đào đi đường vội vàng, cho nên nói nhất định là Trương Thủy Đào hại người nên mới chột dạ như vậy, lúc đó Trương Thủy Đào đánh nhau cùng nàng ta, hai người đều lăn lộn trên mặt đất, đều mang theo thương tích.

Trương Thủy Đào nói mình nằm mơ thấy Cầu Đàn xảy ra chuyện, lúc này mới gấp gấp đi ra ngoài, ngược lại nói thành trọn vẹn, có điều cũng có người không tin, chính là Từ thị.

Từ thị nói với Tiêu Lê Hoa: “Lúc trước Trương Thủy Đào hung dữ với Cầu Đàn biết bao nhiêu, nàng ta có thể vì nằm mơ thấy Cầu Đàn có chuyện mà gấp thành như vậy sao? Còn đúng lúc Tổng Tam Nương gặp chuyện không may, nghĩ như thế nào cũng đều quá trùng hợp. Có điều chuyện này chúng ta đừng quan nhiều, quan nhiều quá sẽ liên lụy đến chúng ta, dù sao tất cả cũng không phải là người tốt gì. Chính là đáng thương thay Cầu Đàn còn có hài tử còn chưa chào đời của Tổng Tam Nương.”

Tiêu Lê Hoa gật đầu, nghĩ thâm sau này phải cẩn thận với Trương Thủy Đào hơn nữa, thật nhiều lần nhìn kỹ chút, người này chỉ cần thoáng chốc ra tay sát thủ, cũng rất dễ dàng thu lại không được, cũng không thể để cho nàng ta hại đến người nhà của mình.

Bởi vì Cầu Đàn nhìn thấy Tổng Tam Nương nằm trong vũng máu chết không nhắm mắt, lần này thật sự bị kinh sợ, đợi đến hết bệnh liền trở nên càng ngày càng trầm mặc, khiến cho người ta cảm thấy đáng thương. Ngay cả Thạch Đầu cũng nói nó biến thành không thích nói chuyện, bây giờ Tiểu Nguyệt rất chiều cổ Cầu Đàn, mấy đứa trẻ cũng tiếp xúc với Cầu Đàn nhiều hơn. Tiêu Lê Hoa nghe được thở dài, thầm nghĩ người lớn làm vậy khiến hài tử gặp phải tai ương, nên nàng để cho Thạch Đầu Mộc Đầu chơi với Cầu Đàn nhiều hơn, nàng nghĩ đứa nhỏ này cũng đừng mắc phải chứng tự bế gì đó...

Cầu Đàn biến thành như vậy, Trương Thủy Đào cũng xem như không sao cả không nhìn đến nó, có một lần Tiêu Lê Hoa còn chứng kiến nàng ta trực tiếp đi ngang qua Cầu Đàn, nhìn cũng không nhìn nhử từ của mình, làm sao nàng cũng không tin Trương Thủy Đào như vậy còn có thể nằm mơ nhử từ gặp chuyện không may liên chạy nhanh ra, còn có ngày đó Trương Thủy Đào va phải nàng, căn bản không giống vội vã vì người khác, ngược lại giống như chính mình đang chạy trốn chết.

Tiêu Lê Hoa nghĩ rồi lại nghĩ, cuối cùng đem những ngờ vực của mình nói cùng Dương Thảo Trương Liên Hương Từ thị, để cho các nàng bình thường quan sát Trương Thủy Đào nhiều hơn. Tốt nhất có thể bắt được tội chứng của nàng ta, giữ một quả bom như vậy ở trong thôn, đều khiến mọi người lo lắng đề phòng.

Tiêu Lê Hoa để vài người giúp đỡ nhìn chăm chăm còn chưa có kết quả, Trương Thủy Đào lại xảy ra chuyện, chuyện này còn chấn động hơn so với chuyện Tổng Tam Nương ngã xuống một xác hai mạng, nhớ đến lúc ban đầu Lý Long cùng Tổng Tam Nương bị người phát hiện làm dã yên ương, nàng ta nói bước theo nam nhân nhà mình, cũng theo người ta lăn lộn cùng một chỗ, mà người kia còn là một người đàn ông có gia đình, chính là Tạ Khánh Thu!

Tạ Khánh Thu và Trương Thủy Đào chạy đến bên ngoài, bọn họ cũng tìm mảnh rừng cây, nhưng vẫn bị người ta theo dõi, người theo dõi là vợ của Tạ Khánh Thu, nàng phát giác Tạ Khánh Thu có gì đó không đúng liền âm thầm quan sát, thấy hắn dáo dác đi ra ngoài, liền lặng lẽ đuổi theo sau, kết quả thấy được một màn khiến nàng tức giận không thôi, bất chấp tất cả muốn đánh chết Trương Thủy Đào, còn bị Tạ Khánh Thu đánh cho, nàng kêu to gào to vừa khóc vừa náo, thu hút những người đang cắt cỏ cho heo ăn gần đó chạy lại đây, chuyện mất mặt này có muốn dấu diếm cũng không thể.

Trong nhà thôn trưởng, từ sau khi Lý Long làm chuyện dọn ra ngoài ở cho đến vợ Lý Long cũng làm chuyện mất mặt, trở thành hai chuyện rồi, khiến thôn trưởng tức giận suốt ngày, cảm thấy gương mặt già nua của mình đều mất hết rồi, ông ta trốn trong nhà không dám ra ngoài, để cho con trai lớn cùng con dâu lớn đi giúp Lý Long giải quyết chuyện này. Vợ thôn trưởng ôm Cầu Đàn vào lòng, không cho nó ra ngoài.

Vừa lúc Tiêu Lê Hoa đang ở cùng một chỗ với Dương Thảo, tất nhiên cũng biết chuyện này, trong lòng cũng không rõ tư vị gì, nghĩ đến lần đầu tiên nhìn thấy Trương Thủy Đào xinh đẹp kia lúc này lại bị luân lạc đến tình trạng này, thật đúng là tự làm tự chịu, xem ra lần này nhất định nàng ta sẽ bị huỷ, lúc

trước còn nghĩ đến Cầu Đán, dù Lý Long có chán ghét nàng ta như thế nào đi chăng nữa cũng không thể bỏ nàng ta, bây giờ không ai có thể khuyên được Lý Long.

Lúc Tiêu Lê Hoa nhìn thấy Trương Thủy Đào, quần áo nàng ta không chỉnh tề đầu tóc rối bời bị trói quỳ gối trong sân, trên mặt xanh tím từng khối còn có mấy vết cào. Nàng ta giống như người không có linh hồn quỳ ở nơi đó, giống như đầu gỗ, cho đến khi nhìn thấy Tiêu Lê Hoa mới có một chút sức sống, ánh mắt nhìn Tiêu Lê Hoa tràn đầy thù hận. Tiêu Lê Hoa nghĩ thầm nữ nhân này đúng là điên rồi, lúc này còn trừng mình, nàng ta làm ra những chuyện này còn trách được mình sao?

Dương Thảo nhìn Trương Thủy Đào mấy câu, người đứng bốn phía cũng chú ý đến ánh mắt Trương Thủy Đào, đối với việc nàng ta nhìn chằm chằm Tiêu Lê Hoa đều vô cùng bất mãn, bây giờ Tiêu Lê Hoa là thần tài của thôn bọn họ a, một nữ nhân không biết xấu hổ như nàng ta làm gì có tư cách trừng mắt nhìn Tiêu Lê Hoa? Đã có người nói trong lòng Trương Thủy Đào có người nam nhân khác, chính là Tạ Hữu Thuận, Tiêu Lê Hoa trôi qua tốt, bây giờ nàng ta sắp bị huỷ, dĩ nhiên nàng ta trừng mắt nhìn Tiêu Lê Hoa. Lập tức mọi người lại mắng Trương Thủy Đào, nói nàng ta si tâm vọng tưởng.

Vợ Khánh Thu đi qua đánh Trương Thủy Đào, mắng Trương Thủy Đào nếu nghĩ đến nam nhân khác tại sao câu dẫn nam nhân của nàng, có cái gì khó nghe nàng đều nói cái đó, lại đánh Trương Thủy Đào một trận, nếu không có người lôi kéo nàng, Trương Thủy Đào sẽ bị đánh chết.

Lý Long nào muốn huỷ nàng ta, còn nói muốn bắt Trương Thủy Đào cùng Tạ Khánh Thu đem lên huyện nha, Trương Thủy Đào là nữ nhân đã có chồng, Tạ Khánh Thu cùng phụ nữ có chồng thông gian là muốn ngồi vững ở trong lao đấy.

Tạ Khánh Thu vừa nghe nói phải ngồi tù thì hoảng sợ, hắn không muốn ngồi tù, lập tức hắn lớn tiếng nói: “Ta không muốn ngồi tù! Ta muốn lập công chuộc tội, có phải chỉ cần lập công chuộc tội là có thể tha cho ta một mạng? Bỏ qua chuyện này của ta!”

Vợ Khánh Thu vừa nghe nam nhân mình phải ngồi tù cũng sốt ruột, nàng tức giận nhưng cũng không muốn nam nhân ngồi tù, thời gian vẫn còn dài, còn phải sống để trôi qua đây này! Lập tức nàng ta bảo Tạ Khánh Thu mau nói để lập công chuộc tội.

Trương Thủy Đào lớn tiếng mắng Tạ Khánh Thu không được chết từ từ, mắng xong rồi ngồi bệch xuống đất vừa khóc vừa cười.

Tạ Khánh Thu nói: “Ta biết là ai đốt lúa mạch của mọi người!”

Lý Hưng vừa nghe lập tức hỏi là ai, người xung quanh cũng lập tức hỏi đến, đây cũng là đại sự a!

Tạ Khánh Thu nói: “Là Trương Thủy Đào! Trương Thủy Đào đốt lúa mạch của mọi người, Tổng Tam Nương phát hiện, Tổng Tam Nương muốn uy hiếp nàng ta, để nàng ta rời khỏi nhà, Trương Thủy Đào đẩy ngã Tổng Tam Nương! Chính tai ta nghe được, Trương Thủy Đào đẩy người xong, vừa nhìn người đã chết liền bỏ chạy mất, ta ẩn nấp nên nàng ta không nhìn thấy, sau đó dựa vào hai chuyện này đi tìm nàng ta.”

Bây giờ Tạ Khánh Thu hỏi hận a, nghĩ lúc đó sao mình lại bị sắc đẹp mê hoặc rồi, rõ ràng có thể lấy được bốn mươi hai lượng bạc kia, thành toàn cho mọi người trong thôn để được cảm tạ, kết quả lại bị Trương Thủy Đào mê tâm, hiện tại rơi vào tình trạng này, thật là hối hận a!

Mọi người vừa nghe lúa mạch là do Trương Thủy Đào đốt, tất cả đều giật mình, làm sao bọn họ cũng không hoài nghi đến người phóng hỏa lại là nữ nhân. Trương Thủy Đào này dấu diếm cũng quá tốt rồi, nghĩ đến mọi người cũng không có thù hận gì với nàng ta, tại sao nàng ta lại phóng hỏa đây? Rất nhiều người đều chất vấn Trương Thủy Đào, kết quả nghe được câu trả lời từ Trương Thủy Đào thì càng hận nàng ta hơn.

Trương Thủy Đào nói nàng ta sống không tốt như vậy, nhìn không ưa những người khác sống tốt, nàng ta muốn đốt trụi tất cả lúa mạch của những người nàng ta căm ghét.

Vốn Lý Long hoài nghi Tổng Tam Nương là bị Trương Thủy Đào hại chết, bây giờ đã xác thực rồi, hắn ta tức giận hung hăng đập Trương Thủy Đào mấy đá, nói muốn huỷ thế, muốn bắt nàng ta đưa đến đại lao, muốn nàng ta phải đền mạng, sự hung ác trên mặt hoàn toàn không còn chút tình cảm vợ chồng nào.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Kết quả làm chuyện ác

Trương Thủy Đào không chỉ phóng hỏa còn hại chết Tổng Tam Nương, thân là phụ nữ có chồng lại tăng tội với người khác, không còn cơ hội nào thoát khỏi tai ương lao tù.

Mặc dù Tạ Khánh Thu khai ra Trương Thủy Đào, nói mình lập công chuộc tội, nhưng Lý Long vẫn hận thấu xương, vẫn kiên trì bắt hắn đưa vào đại lao, vợ Khánh Thu cùng mẹ chồng Trương bà tử tranh cãi âm ỉ cũng không ngăn cản được, vốn Tạ Khánh Thu khiến người ta chán ghét, chuyện này xử lý như vậy cũng không ai nói, ai cũng không muốn xin tha cho hắn.

Lúc Trương Thủy Đào bị lôi đi nhìn Tạ Hữu Thuận, lớn tiếng la hét nói: “Tạ Hữu Thuận! Ngươi cho rằng ngươi cưới nữ nhân này có thể sống qua ngày tốt sao? Á là quý nhập vào người! Ngươi cùng nàng ở chung một chỗ nhất định sẽ chết sớm! Tiêu Lê Hoa, ta hận ngươi! Ngày đó làm sao ngươi lại

không ngã chết đi hả? Nếu người đã chết thì ta sẽ không biến thành như bây giờ, ta chết thành quỷ cũng không tha cho người!”

Trương Thủy Đào oán hận Tạ Hữu Thuận lúc đầu không muốn cưới mình, càng hận Tiêu Lê Hoa có thể ở cạnh Tạ Hữu Thuận trôi qua hòa hòa mỹ mỹ, nàng ta muốn nguyên rủa bọn họ, cho dù mình chết cũng không để cho bọn họ quá thoải mái.

Sắc mặt Tạ Hữu Thuận rất khó coi, nhìn vợ bên cạnh, vội vàng nắm chặt tay nàng an ủi nàng. Tiêu Lê Hoa nghĩ Trương Thủy Đào xem như thần xui quỷ khiến đã đoán đúng lai lịch của mình, nếu là trước kia nàng còn có thể lo lắng, dù sao lúc này người người đều có chút mê tín, nhưng hiện tại nàng không sợ, mình có thể làm cho thôn này càng nhiều chuyện tốt, hơn nữa mình từ từ nhớ lại những ký ức trước kia của Tiêu Lê Hoa, không có bất kỳ người nào có thể vạch trần nàng, chỉ xem là Trương Thủy Đào gào thét điên loạn.

Trương Liên Hương mắng: “Trương Thủy Đào! Trước kia Lê Hoa bị kích thích quá mức nên tính tình có chút không tốt, sau đã nghĩ kỹ muốn sống một cuộc sống tốt nên tự nhiên sẽ thay đổi, không phải chính người trước đó gặp phải kích thích mới trở nên tồi tệ như vậy sao? Chẳng lẽ người cũng bị quỷ nhập vào người? Đáng tiếc người không còn cơ hội thay đổi nữa! Hôm nay nhất định phải bắt người đưa đến đại lao!”

Những nữ nhân có quan hệ tốt với Tiêu Lê Hoa cũng giúp đỡ nói chuyện, người một lời ta một câu mắng Trương Thủy Đào.

Lúc trước người trong thôn đã nghe có người hoài nghi Tiêu Lê Hoa là quỷ nhập vào người, nhưng trải qua những ngày này đều cảm thấy Tiêu Lê Hoa không thể nào là quỷ, nói với nàng những chuyện trước kia nàng cũng đều biết, đâu có thể nào là quỷ? Hơn nữa Trương Thủy Đào làm chuyện xấu, vốn cũng không tin lời của nàng ta, vừa nghe lời nói của mấy người Trương Liên Hương... lại cùng các nàng cùng nhau mắng Trương Thủy Đào.

Trương Thủy Đào náo loạn như vậy, mọi người càng hận nàng ta hơn, nghĩ nàng ta thật xấu xa, muốn khiến thôn bọn họ mất đi thần tài, không ít người tiện tay nhặt đá trên mặt đất ném về phía Trương Thủy Đào, ném thẳng vào mặt nàng ta, khiến trên mặt nàng ta bị thương càng nặng thêm.

Hai người bị áp giải đến đại lao, Trương Thủy Đào không cần phải nói rồi, đếm tội chịu phạt, phán quyết sang thu sê trăm. Tạ Khánh Thu là hết chính mình đã lấy công chuộc tội, Huyện lệnh cùng Vương bộ đầu đều ghi hận hằn ta. Bởi vì chuyện phóng hỏa ở thôn Hạ Cầu không biết tại sao Tri Phủ đại nhân biết được, Tri Phủ chất vấn Huyện lệnh, Huyện lệnh thúc giục Vương bộ đầu, một tháng này náo đến sứt đầu bể đầu, Tạ Khánh Thu biết rõ ai là kẻ phóng hỏa nhưng không báo, hại bọn họ bị chửi, có thể buông tha cho hắn ta mới kỳ quái.

Vương bộ đầu nói với Huyện lệnh tội của Tạ Khánh Thu, cuối cùng Huyện lệnh hạ lệnh bắt Tạ Khánh Thu đền bù cho Lý Long hai mươi lượng bạc, lại vì hắn giúp đỡ dấu diếm chuyện Trương Thủy Đào phóng hỏa, bắt hắn bồi thường cho những người bị đốt lúa mạch năm mươi lượng bạc.

Trong chuyện này Lý Long gặp phải đã kích trọng đại, không chỉ thoáng chốc mất hai người vợ cùng một hài tử chưa kịp chào đời, còn phải thay Trương Thủy Đào đền bù tổn thất cho những người bị đốt lúa mạch.

Hiện tại mỗi ngày Lý Long trôi qua thất hồn lạc phách giống như người gỗ, ngày ngày ngồi ở trong nhà bất động rất lâu. Trước đó thôn trưởng cùng vợ thôn trưởng tức giận hằn khiến hai người mất hết thể diện, lúc này cũng không có chấp tức giận với hắn nữa. Vợ thôn trưởng nấu cơm cho hắn còn khuyên nhủ hắn, nếu không phải bây giờ tinh thần Cầu Đan vẫn còn chưa tốt thì cũng muốn dẫn theo Cầu Đan đến rồi. Thôn trưởng nhìn vợ mình mỗi ngày đỏ hồng đôi mắt trở về nhà, cũng giận, chạy đến đánh Lý Long một trận cho thông suốt.

Lý Long bị thôn trưởng đánh khóc ròng một trận, khóc xong cũng không ngồi một chỗ ngăn người nữa, bắt đầu nghĩ đến Trương Thủy Đào gây ra khoản nợ, trong tay của hắn còn có chút tiền, gom góp góp cũng có hơn mười lượng bạc, nhưng cách năm mươi lượng Huyện lệnh nói vẫn còn thiếu ba mươi lượng, hắn không có cách nào khác, chỉ có thể cầu xin cha mẹ mình. Thôn trưởng lấy dưới đáy hòm số tiền kia cho hắn. Vốn Lý Hưng cũng muốn giúp đỡ, Dương Thảo cũng đồng ý, nhưng thôn trưởng không có đồng ý. Lý Long lại cảm thấy đại ca đại tẩu mình đúng là người tốt.

Lý Long trả xong khoản nợ, cảm thấy ở trong thôn ngày ngày cũng bị đè nén, muốn đi ra ngoài xông xáo, đem nhi tử gửi gắm cho cha mẹ cùng đại ca đại tẩu rồi xách bao y phục lên đường.

“Đi ra ngoài một chút cũng tốt, nếu không người cũng bị phế đi!” Thôn trưởng cũng luyến tiếc nhi tử, mặc dù lúc trước Lý Long không nên người một đoạn thời gian, cuối cùng cũng là tiểu nhi tử yêu thương nhiều năm. Nhưng bây giờ nhi tử không dễ dàng gì, ông cũng không nguyện ý để nhi tử cứ tiếp tục ỷ oải không phấn chấn, chỉ có thể để cho hắn an tâm mà đi.

Vợ thôn trưởng ôm Cầu Đan lau nước mắt.

Những ngày qua Cầu Đan có Tiểu Nguyệt chơi cùng, cuối cùng không giống còn ngăn người như vậy nữa, có điều vẫn không thích nói chuyện. Mỗi ngày đều đi theo phía sau Tiểu Nguyệt, nhìn đúng thật là một bé ngoan, Tiêu Lê Hoa nhìn thấy cũng không nhận được mà đau lòng, biến hóa này thật quá lớn rồi.

Lý Long có bạc đền bù thiệt hại cho những nhà bị đốt lúa mạch, điều này giúp trong lòng bọn họ dễ chịu hơn rất nhiều, có sự đối lập thì lại càng thúc dục Tạ Khánh Thu trả tiền. Bởi vì Huyện lệnh từ chỗ Vương bộ đầu biết được tình huống nhà Tạ Khánh Thu, biết trong nhà hắn không có tiền, bắt hắn giam giữ không bằng thả hắn ra ngoài để hắn còn tìm cách, cho nên đem hắn giao cho mấy người Lý Hưng, để cho bọn họ thúc dục Tạ Khánh Thu trả tiền lại. Mặc dù Lý Hưng trung thực phúc hậu, nhưng lại hận Tạ Khánh Thu, cho nên không chút buông lời nào, hơn nữa thôn dân thúc giục, mỗi ngày Tạ Khánh Thu thật giống như sống trong dòng sâu của sự đổ vỡ, ở nhà ngày ngày đều có người đến thúc dục trả nợ.

Tạ Khánh Thu nào có tiền chứ, vợ hắn lại càng không quan tâm, bởi vì Tạ Khánh Thu vụng trộm, hai người vẫn còn đang giận nhau.

Cuối cùng Trương bà tử lại chạy đi tìm Tạ Khánh Phong, để cho hắn giúp đỡ trả tiền cho đệ đệ. Ban đầu Tạ Khánh Phong vì việc Ngọc Nương bị hại suýt sảy thai cùng tranh cãi với Nương của mình, bây giờ Tạ Khánh Thu lại làm ra chuyện mất mặt mà còn muốn mượn tiền mình, tất nhiên hắn không cho, lại để cho Trương bà tử rồi đi.

“Ai ôi! Mạng của ta thật là khổ mà! Nhi từ uổng công nuôi dưỡng, phát tài rồi lại không nhận Nương, huynh đệ chết sống cũng không quan tâm, lúc đầu làm sao ta không đem người chết đuối trong thùng nước tiểu a! Ta không sống nữa, hôm nay ta liền đựng chết ở trong nhà của người, ta xem con của người chào đời, còn có thể sống lâu trăm tuổi hay không!”

Trương bà từ ngồi dưới đất khóc lóc, âm thanh lớn đến nỗi mấy nhà chung quanh cũng có thể nghe được, hơn nữa trước đó bà ta đến nhà Tạ Khánh Phong đi theo sau còn có mấy người nữa, bây giờ có người nhìn, bà ta còn gào khóc to hơn.

Tạ Khánh Phong tức giận đến xanh cả mặt, hắn nghĩ tại sao mình lại có một người mẹ như vậy, từ nhỏ đến lớn đều thiên vị, thật giống như mình không phải do bà sinh ra mà chính là bà nhặt được! Hắn biết lần này Tạ Khánh Thu thiếu rất nhiều bạc, lại do Huyện lệnh hạ lệnh nên cũng không thể chối cãi, cho nên nhất định phải trả, bọn họ không có tiền chắc chắn sẽ tính toán mình. Chính mình có thể hạ quyết tâm không cho, giống như mấy lần trước. Nhưng bây giờ Nương của hắn lại nguyên rủa đứa con chưa chào đời của hắn, Tạ Khánh Phong thật tức giận đến điên.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Ngọc Nương chấn kinh

Edit: Trang Nguyễn

Beta: Tiểu Tuyền

“Nương, người mau đứng dậy đi! Người làm cái gì vậy chứ? Đã nói với người rồi không nên đến đây gây phiền toái thêm cho đại ca, vừa không nhìn một chút, người đã chạy đến đây rồi!”

Tạ Khánh Thu cùng vợ hắn chạy tới, gạt mọi người đang xem náo nhiệt ra rồi chạy qua đỡ bà ta, cười với Tạ Khánh Phong nói: “Đại ca, huynh đừng tức giận, là do Nương quá sốt ruột, huynh cũng biết bây giờ đệ trôi qua không tốt lắm, cũng không phải đệ để Nương đến đây. Lúc trước có lỗi đã trách nhầm huynh, đệ không muốn gây thêm phiền toái cho huynh.”

Tạ Khánh Thu nói dối một đồng, thật ra ở nhà Trương bà từ đã bàn bạc cùng bọn họ rồi, bà ta đến náo loạn trước, sau đó hai người bọn họ nhân kẻ hở thì chen vào diễn trò cùng bà ta, mặt trắng mặt đỏ cùng diễn, cũng không tin không moi được bạc từ Tạ Khánh Phong!

Chẳng những Tạ Khánh Phong hoài nghi lời nói của Tạ Khánh Thu, ngay cả người ngoài cũng đều không tin, lúc nào Tạ Khánh Thu này biết giữ mặt mũi rồi? Trước đó không lâu, hắn còn ở trước mặt người khác nói xấu Tạ Khánh Phong, nói Tạ Khánh Phong không biết giúp đỡ huynh đệ bất hiếu với mẹ ruột, bộ dạng hận không thể đem tất cả gia tài của Tạ Khánh Phong chuyển đến trong nhà mình, nhưng bây giờ lại nói không muốn gây thêm phiền toái, từ phi đầu óc hắn ta bị lừa đá mới có thể nghĩ được như vậy sao!

Gương mặt Tạ Khánh Phong căng chặt nói: “Đã là như thế, người đưa người trở về đi!”

Tạ Khánh Thu vừa nghe liền câm nín, trong lòng chửi đại ca mình thật không biết tiến thoái, chính mình đều đã chịu thua cúi đầu như vậy rồi, làm sao hắn một chút cũng không suy nghĩ đã đuổi bọn họ ra ngoài rồi! Mới kiếm được chút tiền đã lên mặt rồi!

Vợ Khánh Thu nói: “Đại ca, lần này nhị đệ của huynh đã biết hối cải rồi, mỗi ngày đều có người ép hắn trả nợ, hắn cũng không mượn tiền của huynh, nói không muốn gây thêm phiền toái cho huynh. Nhưng bây giờ hắn thật sự cùng đường rồi, nếu huynh không giúp hắn một tay thì lần này nói không chừng hắn phải chết. Bây giờ huynh sống tốt như vậy thì giúp chúng ta một tay cũng đâu có sao, đến lúc đó ngày ngày chúng ta thấp hương cho huynh!”

Tạ Khánh Phong nghiêm mặt nói: “Ta lại không chết, thấp hương cái gì? Các người mau đi đi, cho dù ta có tiền cũng không phải gió lớn thổi đến, Tạ Khánh Thu hắn tự làm tự chịu, nếu hắn không dấu diếm thay Trương Thủy Đào thì chuyện gì cũng không có? Đây chính là chuyện liên quan đến khẩu phần lương thực của người trong thôn! Dù ta muốn giúp hắn, hắn cũng sẽ không nhớ lâu, sau này còn có thể gây ra chuyện ác gì nữa, đến lúc đó ta thật có lỗi với các hương thân trong thôn!”

Những người đứng ở cửa nhìn, vừa nghe lập tức rối rít phụ họa, nếu là chuyện khác mà Tạ Khánh Phong không giúp đỡ, chỉ sợ biết huynh đệ bọn họ bất hòa, thì dù biết Tạ Khánh Thu không phải hạng tốt lành gì nhưng nhìn hắn ta đáng thương như vậy, trong lòng bọn họ đều sẽ cảm thấy Tạ Khánh Phong từ chối thì lòng dạ có chút ác độc, nhưng liên quan đến chuyện đốt lửa mạch, mọi người lập tức cùng chung một thù.

Trương bà từ vừa thấy Tạ Khánh Phong cứng mềm không ăn, lập tức lớn tiếng khóc thét, giọng the thé nói: “Tạ Khánh Phong, đồ hỗn trướng này! Đệ đệ người lần này đã chịu thua trước người rồi, vợ đệ đệ người cũng đã xuống giọng cầu xin người, người còn nhẫn tâm như vậy. Tâm địa của người thật sắt đá, thiệt thòi cho ta lúc đầu liều chết sinh ra người, lúc ấy ta đã cảm thấy người không phải đồ tốt lành gì, thật sự đúng là không phải thứ tốt! Ta không sống nữa, hôm nay ta sẽ chết ở chỗ này!”

Trương bà từ nói xong lao qua muốn đụng đầu về hướng Tạ Khánh Phong, Tạ Khánh Thu lại tức giận cũng không thể tránh sang bên cạnh, nếu tránh thì Trương bà từ chắc chắn sẽ té ngã trên mặt đất, hắn ta chỉ có thể đưa tay kéo hai bà vai Trương bà từ, sau đó buông tay trốn sang một bên. Nhưng hắn ta mới buông lỏng tay, Trương bà từ liền xông qua.

Lôi kéo như vậy mấy lần, Tạ Khánh Thu cũng thấy có chút phiền.

Tạ Khánh Thu cùng vợ lại đi đến khuyên can, tuy nhiên hẳn ta giả bộ như không lôi kéo được Trương bà tử.

“Tạ Khánh Phong, nếu người không trả nợ thay cho đệ đệ người thì mỗi ngày ta đều đến nhà người náo loạn, náo đến nhà người không được sống yên ổn, ta xem người vợ kia của người có thể an ổn sinh con được không!” Trương bà tử dậm vài lần thấy mệt mỏi, bị Tạ Khánh Thu giữ thờ ra nặng nề, ánh mắt u ám nhìn Tạ Khánh Phong.

Tạ Khánh Phong tức giận, bàn tay nắm chặt thành quyền nổi đầy gân xanh, Nương tốt của hắn lại nguyên rủa vợ hắn!

Lúc này người xem náo nhiệt cũng nhiều hơn, tất cả mọi người đều chỉ trích Trương bà tử, nói bà ta quá thiên vị lòng dạ quá ác độc, tại sao có thể nguyên rủa cháu mình như vậy chứ?

Trương bà tử cũng không đợi Tạ Khánh Phong nói chuyện, đột nhiên sai bước chạy nhanh vào trong nhà, chỉ thấy Ngọc Nương đứng ở phía sau cửa, nâng cao bụng, mặc trên người mảnh y phục bằng vải bông, cổ tay đặt trên bụng to còn lấp lánh ánh kim quang, bà ta càng tức giận hơn, đi qua một phát túm được tóc Ngọc Nương, nói với Tạ Khánh Phong nói: “Người mau lấy tiền cho đệ đệ người! Nếu không người sẽ không còn vợ cùng hài tử!”

Ngọc Nương bị đau kêu lên một tiếng, cố gắng giữ thẳng bằng cơ thể, vịn bụng của mình.

Tạ Khánh Phong thật không nghĩ đến Nương mình có thể làm như vậy, nghe được tiếng kêu của Ngọc Nương hai mắt hắn đều đỏ, muốn tiến lên một bước về phía trước nhưng Trương bà tử lại uy hiếp hắn.

Lúc này mấy người Tiêu Lê Hoa nghe được tin tức cũng đến, vừa thấy tình hình này đều bị hù dọa, nghĩ Trương bà tử này điên rồi, bà ta cho rằng bà ta làm như vậy sau này sẽ không có gì sao?

Hai vợ chồng Tạ Khánh Thu nhanh chóng khuyên Trương bà tử, nói với Tạ Khánh Phong nói: “Đại ca, nếu không huynh nghe lời của Nương đi, đại tẩu quan trọng hơn.”

Tiêu Lê Hoa nói với Tạ Khánh Phong: “Trước tiên đưa bạc ra, Ngọc Nương cùng hài tử trọng yếu hơn!” Trong lòng nàng nghĩ không chừng tiền này bọn hắn cầm không được! Trương bà tử nắm tóc Ngọc Nương bộ dạng cũng kích thích đến nàng, nghĩ đến đời trước mình bị chịu tội, trong lòng nàng Trương bà tử ngay cả sức sinh cũng không bằng.

Tự nhiên Tạ Khánh Phong sẽ không tiếc bạc, đáp ứng cho bạc, Tạ Khánh Phong nói muốn đi vào nhà cầm bạc, Trương bà tử cũng không yên tâm, để cho hai vợ chồng Tạ Khánh Thu đi vào cầm. Lập tức đi vào trong nhà đi, tốc độ nhanh đến nỗi khiến tất cả mọi người đều kinh hãi. Ngay vào lúc hai người bọn họ còn chưa đi vào trong nhà thì chợt nghe Ngọc Nương hét thảm một tiếng, hù dọa hai người đều dừng chân. Tạ Khánh Phong không kịp suy nghĩ, nhanh chóng xông vào.

Ngọc Nương cảm giác mình bụng rất đau, có thứ gì đó chảy xuống, nàng vừa đau vừa sợ hãi hét chói tai.

Trương bà tử cũng sợ hết hồn, nhìn Ngọc Nương, lúc này Tạ Khánh Phong đã tiến vào, nắm chặt cổ tay bà ta hất qua bên cạnh, ôm Ngọc Nương vào trong ngực. Trương bà tử ngã trên mặt đất. Bà ta còn chưa kịp đứng lên, phía ngoài đã chạy vào không ít người, có người giẫm trên tay bà vài dấu chân, đau đến nỗi bà ta kêu gào.

Ngọc Nương bị kinh sợ sinh non, có điều hữu kinh vô hiểm sinh hạ một đứa con trai.

Trương bà tử một phen náo loạn như vậy khiến mọi người trong thôn đều phi nhỏ, Tạ Khánh Phong hoàn toàn cắt đứt quan hệ với bà ta, Trương bà tử vẫn không biết hối cải, đòi hỏi tiền đường lão, có điều lúc đầu Tạ Khánh Phong ra ở riêng hầu như trắng tay, bà ta cũng không có tư cách yêu cầu tiền đường lão. Bởi vì đã sớm ở riêng rồi, Tạ Khánh Phong cũng không cần giúp Tạ Khánh Thu trả nợ, người trong thôn cũng tỏ vẻ chỉ cần Tạ Khánh Thu trả nợ, nên tính toán của Trương bà tử đều thất bại. Bởi vì bọn họ vô sỉ, các thôn dân đòi nợ càng hung dữ hơn. Đối với một nhà bọn họ không chút hòa nhã.

Cuối cùng Tạ Khánh Thu bọn họ chịu không nổi những ngày tháng này, nhà mẹ đẻ vợ Khánh Thu xảy ra chuyện, ca ca cùng nhi tử cùng chết, đại tẩu nhanh chóng tái giá, chỉ còn lại hai lão nhân gia, liền nhớ đến nữ nhi, biết chuyện nơi này của nữ nhi liền bảo bọn hắn đi đến nhà bọn họ ở. Vợ chồng hai người bán toàn bộ đất cùng nhà cửa đi, lại lấy tiền dành dụm của Trương bà tử cùng bọn họ lấy ra, vợ Khánh Thu đi về nhà mẹ đẻ mượn tiền, cuối cùng đem trả hết những khoản còn thiếu, sau đó cả nhà rời khỏi thôn Hạ Cầu đến nhà mẹ đẻ vợ Khánh Thu ở, bởi vậy Trương bà tử trở thành gánh nặng.

Người thôn Hạ Cầu có thể nghe được tin tức của bọn hắn, tin tức cuối cùng là Trương bà tử chết, nghe đến đây đều nói ác giả ác báo.

Đây đều là chuyện sau này.

Tạ Khánh Phong và Ngọc Nương trải qua mạo hiểm như vậy, cuối cùng sinh hạ được con trai, đều yêu như châu như bảo, nửa tháng trôi qua đứa nhỏ này từ khi con da đỏ biến thành em bé tuyết trắng, ai gặp mặt cũng đều khen lớn lên thật đẹp mắt, khiến hai vợ chồng đều rất vui mừng.

Tiêu Lê Hoa cũng rất thích nhi tử của Ngọc Nương, trong lòng suy nghĩ chính mình có phải cũng nên sinh thêm một đứa bé hay không, tốt nhất là nữ nhi, dĩ nhiên nhi tử cũng được.

Tạ Hữu Thuận biết tính toán của Tiêu Lê Hoa thì rất mừng, hắn đã sớm muốn sinh thêm một khuê nữ rồi, hai vợ chồng vì mục đích này đều bắt đầu cố gắng. Khí sắc của Tiêu Lê Hoa càng ngày càng tốt, trong lòng Tạ Hữu Thuận vui vẻ nên trên mặt lúc nào cũng mang theo nụ cười. Người ngoài nhìn thấy

đều hâm mộ đỏ mắt, quả thật hai vợ chồng này trôi qua mỹ mãn quá rồi.

Cát Tường cũng nhìn thấy, trong lòng vừa đau lại vừa khó chịu, mấy ngày nay nàng cùng nam nhân mình trôi qua không tốt, nàng ta cũng biết nguyên nhân là do hải tử, nhưng chuyện này nàng cũng không thể thay đổi được, nàng lại chạy về nhà mẹ đẻ tổ khổ.

Uông thị cũng không thể giúp gì, chỉ có thể khuyên nàng ta đối xử tốt với Bạch Đại một chút, trong lòng nghĩ đến Như Ý cũng đã tới Cao gia một thời gian, không biết bụng đã có động tĩnh gì hay chưa, phải mau chóng sinh hạ nhi tử mới có thể đứng vững gót chân a.

Cát Tường nói: “Nương, nếu không con đi thăm muội muội một chút, nếu vẫn chưa có động tĩnh thì phải đi cùng muội ấy lạy Tống Từ nương nương, thân thể muội ấy tốt, nhất định có thể rất nhanh sẽ mang thai.”

Cát Tường cũng rất chú ý Như Ý, Như Ý sống tốt, Tạ gia bọn họ mới trôi qua tốt, nam nhân của nàng mới không dám sinh tâm tư khác khi nàng ta không sinh được nhi tử.

Uông thị lập tức gật đầu nói: “Vậy con tìm thời gian đi thăm muội muội của con đi.”

“Nương, hình như hôm nay Trương gia muốn đi vào trong trấn, còn liền đi hôm nay luôn!”

Cát Tường nói, thật ra nàng ta rất muốn đi đến Cao gia, muốn xin muội muội chút thuốc bồi bổ thân thể, lang trung chỉ nói thân thể mình khó mang thai, cũng không nói nhất định không thể mang thai, nàng ta không thể từ bỏ! Ngồi xe trâu đi, khi trở về có thể ngồi xe ngựa trở lại, còn có thể mang về không ít đồ, rất có mặt mũi.

Uông thị nói: “Cũng được, vậy con đi đi.”

Lập tức Cát Tường rời đi, về nhà nói với nam nhân một tiếng, sau đó đi đến Trương gia, ngồi xe trâu đi lên trên trấn, đến Cao gia, nàng ngẩng cao đầu ưỡn ngực đi qua, trước kia mỗi lần người gác cổng nhìn thấy nàng ta đều cười nịnh bợ nàng ta, cũng bởi vì nàng ta là tỷ tỷ của Như Ý, Như Ý là di nương được sủng ái trong phủ. Nhưng hôm nay, không biết làm sao người gác cổng kia nhìn thấy nàng ta giống như nhìn thấy quỷ, sắc mặt đều thay đổi, trong lòng nàng ta cảm thấy kỳ quái, đây là tại sao?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Như Ý gặp chuyện không may

Cát Tường hỏi người gác cổng Như Ý có ở trong phủ không, nếu có thì bẩm báo một tiếng, nàng ta muốn gặp Như Ý.

Người gác cổng nhìn Cát Tường, cũng không còn khuôn mặt tươi cười như ngày thường, hừ một tiếng chỉ ném một chữ: chờ.

Cát Tường tức giận trừng mắt nhìn người gác cổng kia, có điều cũng không nói cái gì, trong lòng có chút lo âu, nghĩ hạ nhân nhà giàu người ta cũng có tư thái, bình thường Như Ý được sủng ái, mình đến cửa còn mang khuôn mặt tươi cười chào đón, nếu Như Ý trôi qua không tốt thì mình cũng không được chào đón theo. Hôm nay người gác cổng mặt lạnh lời nói lãnh đạm, chẳng lẽ Như Ý đã xảy ra chuyện?

Cát Tường nhanh chóng lấy nắm chặt vạt áo xoa tới xoa lui, nàng ta đảo tròn tròn mắt muốn hỏi thăm người gác cổng còn lại, kết quả người gác cổng kia liếc nhìn nàng ta, khinh miệt hừ một tiếng, quay đầu không để ý đến nàng ta. Cát Tường lại càng xác định Như Ý đã xảy ra chuyện, nàng ta muốn nhanh chóng xông vào trong nhưng lại sợ bị đánh, nghĩ muốn xoay người rồi đi nhưng lại không xác định được tình huống bên trong như thế nào, sợ mình đoán sai, đến lúc đó đắc tội Như Ý, chỉ có thể đứng xoay quanh tại chỗ.

Một lát sau, người gác cổng kia trở lại, một bà tử đi theo sau, nghiêm mặt nói với Cát Tường để cho nàng ta đi vào.

Trong lòng Cát Tường run sợ đi theo sát, nàng biết này bà tử này, bà ta chính là Khương bà tử đi theo bên cạnh chính thất Tô Nguyên Xuân của Cao Chính Bình, nàng ta nghĩ Như Ý thật đã xảy ra chuyện, nếu không làm sao có thể sai khiến được Khương bà tử đi ra ngoài đón nàng, bình thường đều là nha đầu bên cạnh Như Ý đón nàng vào trong. Tô Nguyên Xuân luôn cùng Như Ý như nước với lửa, mình đến thăm Như Ý, người của nàng ta đến đón, đây không phải điềm tốt!

Cát Tường có chút lấy lòng nói mấy câu hữu ích với Khương bà tử, sau đó hỏi làm sao lại phiền bà đến đón nàng ta, mắng tất cả nha đầu của Như Ý đều là kẻ lười biếng, đây là vòng vèo muốn hỏi thăm tình hình của Như Ý.

Khương bà tử cười nhạo nói: “Cũng đừng nói Tạ di nương gì nữa, sau này Cao phủ chúng ta không có loại người như thế, nói ra thật mất mặt! Sống thật tốt không muốn, lại hạ – tiện tự đi tìm đường chết, thật coi Cao gia chúng ta dễ khi dễ muốn lừa dối đây mà! Người là tỷ tỷ của Tạ Như Ý kia, mặc dù không thể giữ trò gì, nhưng hôm nay cũng báo tin cho người biết, để người hiểu Cao gia chúng ta không phải loại người thị phi chẳng phân biệt!”

Cát Tường nghe mơ mơ màng màng, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng có thể xác định một chút, Như Ý đã làm chuyện gì đó khiến Cao gia vô cùng bất mãn, còn là chuyện tự tìm. Nàng ta bị hù dọa đến là gan muốn vỡ vụn, nghĩ rốt cuộc Như Ý làm chuyện gì đáng chết a, lần trước đến đây muội

ấy còn được sủng ái vô cùng mà, làm sao bây giờ đến ngay cả hạ nhân cũng dám mắng muội ấy hạ – tiện?

Cát Tường choáng váng, đầu óc nặng nề đi theo Khương bà tử, cuối cùng đi đến bên trong một sân viện, sân này thoạt nhìn vắng vẻ không giống có người ở, bên trong đá xanh mọc đầy cỏ dại, phòng ốc cửa sổ cũng bị hư hỏng, trong sân viện còn có một gốc cây táo, trên cây táo đang trổ một người, trên người máu chảy đầm đìa, đầu rũ xuống, hình như chỉ bị ngất mà thôi. Cát Tường vừa vào sân đã thấy người này, bị hù đến nỗi run rẩy, sau đó mới chú ý đến người bên cạnh.

Trong viện còn có nhiều người, Cao Chính Bình và Tô Nguyên Xuân đều ở đây, hai người đứng chung một chỗ, một người mang vẻ mặt tức giận, một người mang vẻ giễu cợt. Hai người đều nhìn nữ nhân đang ngồi trên mặt đất trước mặt, nữ nhân kia bị trói ngược hai tay, tóc tai bù xù ngã xuống đất, đang khóc nức nở cầu khẩn.

Cát Tường nhận ra giọng nói đó là của Như Ý, nghe ra nữ nhân kia thanh âm là như ý, nàng ta kêu ai nha một tiếng lập tức chạy qua đỡ Như Ý dậy, vừa nhìn thấy Như Ý, một gương mặt vốn trắng nõn xinh đẹp hiện bị đánh bầm tím, khóe miệng có máu, nước mắt ràn rụa. Cát Tường xác định đây là muội của mình, lại thấy tay nàng ta bị trói chặt như vậy, nhìn nam nhân trên cây bên cạnh lần nữa, thoáng hiểu ra, nàng nghĩ chẳng phải muội muội của mình tư thông cùng với nam nhân bị trói kia sao!

Như Ý thấy Cát Tường, ánh mắt tròn to, nói: “Tỷ tỷ, sao người lại tới đây?!”

Như Ý vẫn cảm thấy mình trôi qua tốt hơn hẳn so với Cát Tường, ở trước mặt Cát Tường nàng ta luôn uốn ngực ngẩng đầu, không nghĩ đến lúc mình chặt vật nhất lại bị Cát Tường nhìn thấy, nàng ta cảm thấy rất mất mặt. Có điều vừa nghĩ đến tình cảnh của mình bây giờ, lại cảm thấy may mắn vì Cát Tường đến, có người nhà ở đây, ít nhất mình có thể bị đánh ít một chút, sẽ không bị người ta đánh chết mà không có ai ngăn cản.

“Tỷ, người phải cứu ta, ta bị hãm hại, người phải cứu ta!”

“A, bị hãm hại? Người này đều đã bị bắt được, còn bị hãm hại? Người cho rằng chúng ta đều là kẻ ngu sao?” Tô Nguyên Xuân cầm khăn lụa trong tay che mũi, lộ vẻ mặt ghét bỏ, quay đầu nói với Cao Chính Bình: “Gia, tiện nhân này đến chết cũng không chịu thừa nhận, nhà chúng ta cũng không thể giữ lại một kẻ không biết xấu hổ như thế, không duyên cớ khiến cho Cao gia chúng ta trở thành trò cười, vừa rồi có người nhìn thấy chúng ta bắt tại trận bọn họ, chuyện này không thể dấu diếm.”

Sắc mặt Cao Chính Bình âm trầm, nói: “Khắc hoa lên mặt nàng cho ta, lại đánh ba mươi đại bản, sau đó ném ra khỏi Cao gia! Sau này nếu người nào dám cầu xin cho tiện nhân này, chính là đối đầu với Cao gia chúng ta!”

Như Ý thét chói tai cầu xin tha thứ, nàng ta sợ bị đuổi ra ngoài, càng sợ như diễn viên hí khúc bị khắc hoa, nếu không có gương mặt xinh đẹp này, nàng ta còn hy vọng sống gì nữa? Nhưng cho dù nàng ta có kêu la thế nào đi nữa, hai bà tử trắng kiện vẫn nhắc bổng nàng ta lên chiếc ghế đầu vừa đặt xuống bên cạnh, dùng sợi dây trói lại, miệng bị ngăn chặn.

Cát Tường sợ đến choáng váng, cho đến khi mặt Như Ý bị một bà tử dùng cây trầm trên đầu khắc vài đạo, máu chảy ra, nàng ta mới lấy lại tinh thần, kêu to bỏ nhào qua ngăn cản, bị một bà tử đẩy té ngã trên mặt đất, đau đến nỗi nàng ta kêu to

Tô Nguyên Xuân nói với Cát Tường: “Tạ Cát Tường, muội muội người thật to gan, bản thân là di nương của Cao gia lại đi tư thông cùng nam nhân, bị chúng ta bắt gian tại trận, nàng ta là người của Cao gia chúng ta, làm ra loại chuyện đồi phong bại tục này, cho dù có đánh chết nàng ta hoặc đem nàng ta ngâm lỏng heo cũng không có ai dám nói gì. Hiện tại giữ lại một mạng cho nàng ta, đã là lòng từ bi của Cao gia chúng ta, người đừng không biết phân biệt tốt xấu! Người ở một bên nhìn, nếu không ngay cả người cũng đánh!”

Mấy ngày nay, Tô Nguyên Xuân chịu đủ Như Ý rồi, mặc dù nàng ta là chính thất, nhưng Như Ý được sủng ái, thường ở sau lưng mắng nàng ta không biết đẻ trứng, đây là vết sẹo trong lòng nàng ta.

Cát Tường bị hù dọa không dám nhúc nhích, lúc này Như Ý cũng đã chịu đủ bản tử, người ra tay là người của Tô Nguyên Xuân, thù hạ một chút cũng không lưu tình, âm thanh bản tử rơi xuống da thịt nghe rất dọa người, rất nhanh chỉ thấy máu không, máu kia càng chảy càng nhiều, chảy xuống mặt đất đọng thành vũng lớn, nhìn không đúng lắm. Như Ý đã bị ngất đi. Cát Tường nghĩ có bị đánh bằng bản tử cũng không thể chảy nhiều máu như thế, đột nhiên một ý nghĩ xông vào đầu nàng ta, nàng ta hét lên một tiếng rồi nhào tới.

“Đừng đánh nữa, Như Ý có phải có thai rồi không? Mau dừng tay!”

Tiếng hét này khiến bà tử đánh người liền ngừng tay lại, nhìn qua Tô Nguyên Xuân cùng Cao Chính Bình.

Sắc mặt Cao Chính Bình biến hóa, Tô Nguyên Xuân vừa nhìn lập tức nói: “Coi như là có, vậy cũng không biết là của ai.” Cao Chính Bình vừa nghe sắc mặt liền âm trầm, vung tay áo, nói: “Đánh xong thì ném ra ngoài, ném ra từ cửa sau, tránh làm ô uế đại môn!” Nói xong cũng rời đi.

Tô Nguyên Xuân hỏi đến người nam nhân kia xử lý thế nào, Cao Chính Bình nói cũng đều ném ra ngoài, dù sao hắn cũng đã xử lý người nọ, cho rằng người nọ sau này ngay cả vợ mình cũng không muốn chạm vào!

Tô Nguyên Xuân cười thỏa mãn, nghĩ cuối cùng cũng đuổi được Như Ý ra khỏi cửa rồi!

Cứ như vậy Như Ý bị ném ra khỏi Cao gia, đồng thời Cát Tường cũng bị đuổi ra, chờ tất cả đều ở bên ngoài, nàng ta mới nhìn đến khuôn mặt của người nam nhân kia, hóa ra là Cao đại lang thôn Thượng Cầu! Cát Tường nghĩ thật đúng là nghiệp chướng a, nàng ta hung hăng đá Cao đại lang mấy đá, lại ghét bỏ nhìn Như Ý, vẫn đi ra ngoài kêu một chiếc xe, lấy tất cả tiền trên người ra, sau đó lại thỏa thuận sẽ trả thêm tiền xe, lúc này xa phu mới giúp đỡ đem người đặt lên xe chờ đến y quán.

Chương 95: Đều có tâm tư

Edit: Trang Nguyễn

Beta: Tiểu Tuyền

Cát Tường đưa Như Ý cùng Cao đại lang đến y quán, trên người nàng ta cũng không mang theo nhiều tiền, hơn nữa lang trung ở nơi này cũng biết Như Ý, biết Như Ý là di nương ở Cao gia, vừa thấy bộ dáng thê thảm này của nàng ta cũng biết chuyện gì xảy ra, có chút không muốn dính đến phiền toái. Cát Tường tốn nước bọt nói một hồi lâu, nói ra Tạ Hữu Thuận, Triệu Lâm Đình cùng Hoa Hằng, lang trung mới miễn cưỡng đồng ý trị thương cho bọn hắn, bảo Cát Tường nhanh chóng đi lấy bạc, nói hai người này đều bị thương không nhẹ, phải dùng thuốc tốt nhất.

Cát Tường chỉ có thể để người ở lại trong y quán, lại bảo xa phu kia đưa mình về thôn Hạ Cầu.

Uông thị vừa nghe lời kể của Cát Tường liền té xỉu ở trên giường gạch, Phương thị bị hù dọa lập tức chạy đến bên cạnh dùng sức bấm huyệt nhân trung của bà ta, luống cuống tay chân bảo Cát Tường mau đến hỗ trợ.

Tạ Sinh Tài đứng ở một bên tức giận đến run cả người, trong miệng không ngừng lặp đi lặp lại mắng: “Oan nghiệt a! Oan nghiệt a! Làm sao lại sinh ra nha đầu chết tiệt không biết xấu hổ như vậy chứ! Oan nghiệt a!”

Uông thị tỉnh lại nghe những lời này, sừng sốt một chút, gào một tiếng khóc thành tiếng, lôi kéo tay Cát Tường nói: “Cát Tường, con mau nói thật, lời con vừa mới nói không phải sự thật, con đang lừa gạt Nương a! Như Ý, con bé sẽ không làm ra chuyện như vậy! Có phải con đang lừa gạt Nương hay không? Con nói thật đi, Nương sẽ không trách con!”

Cát Tường tức giận nói: “Nương! Chuyện như vậy con làm sao có thể lừa người? Con lừa người, người còn không lột da con sao!”

Hy vọng của Uông thị bị phá hủy, nói: “Như Ý... làm sao nha đầu tâm cao khí ngạo kia, làm sao có thể vụng trộm cùng Cao đại lang một chỗ được chứ? Nhất định là có người hãm hại nó! Lão đầu tử, chúng ta phải làm chủ cho khuê nữ! Chuyện này không thể cứ như vậy! Cô nương của Tạ gia chúng ta không thể để mặc người chà đạp như vậy!”

Phương thị đã ở một bên nói: “Nương nói rất đúng, tiểu muội mỗi ngày trôi qua đều rất tốt, làm sao làm ra chuyện náy chứ? Nhất định là có người hãm hại!”

Trong lòng Phương thị cũng loạn, quan hệ giữa nhà mình và Tạ Hữu Thuận không tốt, toàn bộ chỉ dựa vào sự giúp đỡ của Như Ý, một khi không còn Như Ý, bọn họ làm sao bây giờ? Nàng ta cũng không hy vọng Như Ý thật sự kết oán cùng Cao gia.

Tạ Sinh Tài hỏi: “Cát Tường, muội muội con là bị bắt lúc cùng Cao Đại Lang kia ở chung một chỗ à? Thật sự Cao Chính Bình không có một chút lưu tình nào sao? Con xem có thể vân hồi lại được không?”

Tất nhiên Cát Tường cũng hy vọng có thể vân hồi, có điều lúc này nàng ta biết không có thể nói dối, chỉ có thể nói: “Cha, Nương, đại tẩu, con nói toàn bộ sự thật với mọi người, chẳng những Như Ý bị đánh đuổi ra khỏi nhà, còn bị đánh đến nổi sảy thai rồi, mặt cũng bị khắc hoa. Các người nghĩ Cao Chính Bình còn có thể muốn một di nương có gương mặt bị khắc hoa không?”

Uông thị lại ngất đi nữa, Phương thị cũng hoàn toàn hết hy vọng, xuống tay bấm huyệt nhân trung của Uông thị càng dùng lực, nghĩ cũng tại lão bà từ dạy dỗ nữ nhi, thật là mất mặt! Nàng ta có thể tưởng tượng, nếu Như Ý trở lại nhất định sẽ ở trong nhà, đến lúc đó có một người nhà như vậy, mọi người trong thôn sẽ cười nhạo cho xem!

Thoáng cái dường như Tạ Sinh Tài già thêm mười tuổi, nghĩ đến gia môn bất hạnh, đợi đến lúc hai vợ chồng Tạ Hữu Hòa biết chuyện này lại ảm ỉ một trận, ông ta hận không thể ngất đi, nhưng ông ta không thể ngất, chỉ có đỡ trán gượng gượng bảo Cát Tường ra ngoài gọi tất cả mọi người về đây, nhất là phải gọi Tạ Hữu Thuận và Tạ Hữu Thái, lúc này ông ta hy vọng các con đều ở bên cạnh giúp đỡ, nếu không cái nhà này thật sự sẽ bị sụp đổ.

Tạ Hữu Khang, Tạ Hữu Thái, Tạ Hữu Thuận trước sau đều đã đến, Tiêu Lê Hoa cùng Từ thị cũng tới, không dẫn theo hài tử, loại chuyện mất mặt này không nên mang theo hài tử vẫn tốt hơn.

Cho dù Như Ý có gây chuyện mất mặt thế nào, cũng không có thể bỏ mặc nàng ta. Sau một phen rồi ren, Tạ Hữu Khang, Tạ Hữu Thuận và Cát Tường cùng nhau mang theo tiền bạc đi xem Như Ý, thuận đường đi đến thôn Thượng Cầu báo cho người nhà Cao Đại Lang, để cho bọn họ đi đón Cao Đại Lang, sắc mặt của hai người rất khó coi, chuyện như vậy không cần nghĩ cũng biết chủ yếu là trách nhiệm của Cao Đại Lang người nam nhân này, Như Ý coi như là bị hại thảm. Cho nên giọng điệu của Tạ Hữu Khang rất kém, nói xong liền đi.

Vợ Cao Đại Lang vừa nghe chuyện này liền khóc náo tại chỗ, thu dọn một chút chạy về nhà mẹ đẻ tố cáo, cha Cao Đại Lang không quan tâm chuyện

con dâu, tìm người trong tộc cùng nhau vội vàng lên xe vào trấn.

Thấy hình dạng Như Ý, hai người Tạ Hữu Khang Tạ Hữu Thuận cũng không biết tư vị gì, cho dù có bao nhiêu hận nàng ta không biết liêm sỉ, rốt cuộc cũng có chút đau lòng, thanh toán tiền bạc, hỏi lang trung tình huống như thế nào. Từ lang trung biết được Như Ý bị đánh rất nghiêm trọng, lại say thai, phải điều dưỡng thật tốt, sau này có thể sanh con vẫn có chút khó nói, về phần gương mặt kia dù có dùng thuốc tốt nhất cũng lưu lại vết sẹo sâu hoắm. Hai người cũng biết đời này Như Ý đã xong.

Tạ Hữu Khang vội đến trước mặt Cao Đại Lang hung hăng đánh hấn ta hai bạt tai, đánh đến nỗi Cao Đại Lang kêu cha gọi mẹ, chân của hấn ta bị cắt đứt rồi, một cánh tay cũng bị chặt đứt, xương sườn cũng có vết thương, hạ thân lại càng nhận lấy vết thương nặng hơn, giống như yếu không ngăn lên được. Tạ Hữu Thuận cũng muốn đánh hấn ta, nhưng sợ đánh ra nhân mạng, vì loại người này đến mạng thật không đáng, nên ngăn cản Tạ Hữu Khang lại.

Lang trung trong y quán không chịu chấp Như Ý nữa, nể mặt Tạ Hữu Thuận nên bốc thuốc, để cho người khiêng đi. Sau đó người nhà Cao Đại Lang đến cũng chịu đãi ngộ giống như vậy.

Tạ Hữu Khang làm trò trước mặt Cao thôn trưởng mắng Cao Đại Lang, đem người Cao gia mắng cho hả giận, người Cao gia cũng mắng trả. Y quán nằm ngay mặt tiền đường, vô cùng náo nhiệt, thoáng chốc người vây quanh xem không ít, cũng biết Tạ di nương của Cao gia tìm đã nam nhân bị bắt giết đánh tại trấn, mấy nhà cúi gằm mặt xấu hổ.

Từ trước đến giờ Tạ Hữu Thuận chưa bao giờ cảm thấy mất mặt như vậy, ngăn Tạ Hữu Khang lại, để cho Cao thôn trưởng mau khiêng người đi, có lời gì sau này hãy nói. Cao thôn trưởng cũng cảm thấy mất mặt, ngăn cản người trong tộc, thấy y quán không chịu chữa người, chỉ có thể nâng nhĩ từ lên xe.

Người hai nhà một trước một sau trở về các thôn.

Uông thị thấy Như Ý liền ngất đi, lần này Phương thị sợ hãi không có bấm tỉnh bà ta, chỉ có thể đỡ bà ta lên giường gạch.

Lý thị vừa thấy mặt Như Ý đã bị hù dọa chạy về phòng, sống chết gì cũng không chịu chăm sóc Như Ý, hai người Tiêu Lê Hoa và Từ thị đều trở về nhà, Phương thị không có cách nào khác chỉ có thể tự mình chăm sóc. Nàng ta nhìn thấy mặt Như Ý cũng thấy sợ, nghĩ bộ dạng này của Như Ý muốn trở về Cao gia hoặc tái giá cũng vô cùng khó khăn. Lại nghĩ nếu lưu nàng ta ở trong nhà, làm sao trôi qua những ngày sau này đây? Phương thị rất rầu rĩ, nghĩ thầm mình nên cùng cha hỏi từ thương lượng, không thể liên lụy nhà mình.

Về phần Lý thị nơi đó đã bắt đầu bàn bạc với Tạ Hữu Hòa nên nhanh chóng chuyển ra ngoài ở, Như Ý đã không có giá trị lợi dụng rồi, sau này chỉ có thể là gánh nặng phiền toái, bọn họ phải tránh càng xa càng tốt, nếu lại nhìn thấy gương mặt kia, nửa đêm gặp phải ác mộng thì sao. Tạ Hữu Hòa cũng cảm thấy có lý.

Tiêu Lê Hoa nghe Tạ Hữu Thuận kể lại, chân mày nhíu chặt, cho dù không thích Như Ý thì đó cũng là em gái của chồng mình, nàng cũng không muốn nàng ta trở thành như vậy, nàng có thể tưởng tượng chuyện tương lai phía sau còn biết bao nhiêu chuyện chờ bọn họ, làm ca ca tẩu tẩu của Như Ý, cho dù bọn họ đã phân gia cũng không cách nào tránh né được.

Tạ Hữu Thuận kéo tay Tiêu Lê Hoa áy náy nói: “Lại để phiền phức cho nàng rồi.”

Tiêu Lê Hoa lắc đầu nói: “Như Ý rời khỏi Cao gia cũng không hoàn toàn là chuyện xấu, chẳng qua cách nàng ta rời đi cũng quá thảm, sau này chúng ta cùng Cao gia lại tăng thêm phần thù hận, chắc chắn Cao gia sẽ càng hận Tạ gia chúng ta. Chuyện sau này tốt nhất phải quyết định thật cẩn thận, nhất định không thể để Cao gia tốt trở lại!”

Tạ Hữu Thuận cũng gật đầu, hiện tại đã đến tình trạng người không chết thì ta chết rồi, vì người nhà, nhất định phải kéo Cao gia tể xuống mới được!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Lý Kim Phụng khác thường

Ngày đó sau khi Như Ý về nhà, ban đêm nóng sốt lên rồi, cuối cùng lang trung trong y quán đã sớm nghĩ đến vấn đề này nên đã bốc thuốc, cho nàng ta uống, Phương thị Lý thị cùng Cát Tường thay phiên trông một đêm, dùng khăn ngâm nước lạnh đặt ở trên trán để hạ nhiệt độ, rốt cuộc đến sáng sớm đã hạ sốt, thế nhưng gây vô người trong nhà đến thăm, nhất là ba người Cát Tường đều mang theo quặng thăm dưới mắt, từng bước từng bước trong lòng đều mang theo oán khí.

Đây là Như Ý gây ra chuyện bị đuổi về nhà mẹ đẻ, không phải lập được đại công trở về, không chê nàng ta đã là không tệ lắm rồi, còn bị hành hạ khiến cả nhà nghỉ ngơi không được lại còn phải tốn bạc. Chẳng qua Cát Tường chỉ thăm oán giận, nhưng Phương thị cùng Lý thị đã lộ ra tức giận.

“Nương, chúng ta mệt mỏi đến nỗi đứng còn không vững, cũng nên bảo Nhị tẩu cùng Tứ đệ muội đến thay phiên một chút chứ?” Lý thị nói, lúc này đặc biệt hỏi hận chưa chuyển ra ngoài.

Uông thị mắng: “Chỉ mới sai các người chiếu cố có một đêm mà các người đã ngại khổ rồi sao? Muốn dựa vào các người sau này chiếu cố hai lão già chúng ta, các người còn không chết trước so với chúng ta! Ba người chiếu cố không được một người, ta xem các người không phải mệt mà là không có lòng!”

Phương thị nói: “Nương, người đừng tức giận a, Nhị đệ muội cùng Tứ đệ muội đều là người tinh tế, có các nàng chiếu cố chắc chắn người sẽ phục hồi tốt, còn nữa cuộc sống các nàng trôi qua tốt như vậy, nói không chừng còn có thể mang thứ gì tốt đến thăm, như vậy đối với thân thể của Như Ý cũng có chỗ tốt! Con nhìn thấy Như Ý như vậy, lòng của con đau lắm!”

Cát Tường cũng ở một bên hát đệm, nàng ta nghĩ mình cũng là người ở bên ngoài đây, tại sao chỉ có mình phải ở lại chỗ này chiếu ứng, còn hai người kia thì không cần? Thật không công bằng.

Uông thị vừa nghe cũng cảm thấy có lý, có nhiều người chiếu cố Như Ý bà ta cũng an tâm hơn, có điều bà ta còn chưa nói gì đã bị Tạ Sinh Tài ngăn cản, Tạ Sinh Tài nói: “Các người đều yên tĩnh chút đi! Cát Tường, con là tỷ tỷ của Như Ý, chiếu ứng cho nó là đúng rồi! Vợ lão Đại, vợ lão Tam hai người ở gần cũng dễ dàng, còn hành hạ hai người đã sớm phân gia làm cái gì? Lão bà tử, còn có các người cũng đã ba bốn người, còn chiếu cố không được một người nằm trên giường gạch sao? Các người cũng đừng sống nữa!”

“Nếu các người đi tìm các nàng, ta cũng đem người đuổi trở về, để các người không cần thay phiên nghỉ ngơi chăm sóc Như Ý!” Tạ Sinh Tài nói xong liền xoay người rời đi, nghĩ đến những người làm cho người ta bót lo kia toàn bộ đều phân gia cả rồi, lại để cho đám người làm cho người ta không bót lo đều ở chung một chỗ, thật đúng là oan nghiệt, vốn hai nhà lão Nhị lão Tứ đã có chút xa cách, nếu còn gầy vò bọn họ sẽ càng đẩy bọn họ ra xa hơn thì phải làm sao?! Rốt cuộc vẫn là con của mình.

Mấy người Uông thị đều rất tức giận, nhưng cũng không có cách nào khác, bình thường lão gia tử không lên tiếng, nhưng một khi cứng rắn thì cho dù mười con bò cũng không kéo lại được.

“Nước, ta muốn uống nước.” Lúc này Như Ý tỉnh, lập tức Uông thị gọi người múc nước cho nàng ta, bà ta muốn tự mình uống, nhưng vừa nhìn thấy gương mặt khuê nữ thì trong lòng bà ta run lên, đau lòng quá, một khuê nữ tốt lành giống như một đóa hoa, vậy mà lại kết thúc thế này.

Như Ý uống nước xong có chút tinh thần, mơ hồ một lát nhớ đến chuyện đã xảy ra, giấy dựa lấy tay sờ mặt của mình, từ miệng bật ra một tiếng kêu đau đớn, nước mắt rơi xuống, chảy đến miệng vết thương càng đau hơn. Nàng ta giống như bị điện bắt đầu giấy dựa, đau đến tê liệt ngã xuống trên giường gạch, lại la hét giấy dựa, bộ dáng hết sức đáng sợ.

Uông thị bảo ba người Cát Tường 데 Như Ý lại, ở một bên nhẹ giọng khuyên nhủ, năn nỉ nàng ta đừng cử động mạnh.

Hành hạ một lúc lâu Như Ý mới bắt động, dường như đã chết, cặp mắt của nàng ta tràn đầy tơ máu, bởi vì vết thương trên mặt được đắp thuốc mà vô cùng xầu xí, giờ đây gương mặt thật sự rất dọa người, ngay cả mẹ ruột của nàng ta cũng không dám nhìn nàng ta. Hai chị dâu cùng tỷ tỷ nhìn một ngày một đêm cuối cùng đã thôi luyến được lòng can đảm, còn có thể liếc nhìn thêm một chút.

“Nương, con bị oan uổng, con bị oan! Con không có tư thông với Cao Đại Lang! Không có! Có người lừa con đi đến nơi đó! Có người muốn hại con! Nương, Nương! Con muốn bắt được người kia, con muốn xé nát người này!” giọng nói Như Ý từ lúc bắt đầu rất trầm thấp, sau càng ngày càng cao, biến thành rống giận đầy bén nhọn, ở ngoài sân cũng có thể nghe được tiếng thét chói tai của nàng ta.

Uông thị vừa nghe vội vàng đi đến nói: “Con nói gì?! Con bị người ta oan uổng? Là ai lừa gạt con? Con nói mau, Nương để các ca ca đi làm chủ cho con! Có phải Cao Đại Lang kia lừa gạt con hay không? Nhất định là tên tiểu tử kia! Con gạt đầu, nương liền bảo các ca ca đến đập phá nhà bọn họ! Sau đó bắt hắn đi đến nhận tội với Cao cô gia!”

Cát Tường nói: “Nương, nếu Cao thiếu gia tin lời Như Ý... Như Ý còn có thể trở thành như vậy?”

Lý thị cũng nói: “Như Ý đã trở thành như vậy, cho dù có cùng Cao thiếu gia nói gì thì hắn cũng không đón Như Ý trở về.”

Uông thị vừa nghe cũng im lặng rồi, bà ta nghĩ đúng vậy a, Như Ý đã thành như vậy, dù Cao thiếu gia biết là sai, cũng sẽ không muốn con bé nữa, sẽ không cho là mình trách lầm con bé, ngay từ đầu Cao thiếu gia đã không tin Như Ý.

Phương thị lại nói: “Chuyện này nếu có thể giải thích rõ ràng cũng tốt, ít nhất chúng ta không đắc tội Cao gia, Cao gia sẽ không gây phiền toái cho chúng ta. Như Ý, muội nói cho đại tẩu nghe, rốt cuộc người nào muốn hại muội? Là chuyện gì xảy ra? Làm sao muội lại ở chung một chỗ với Cao Đại Lang?”

Như Ý nói: “Nhất định là tiện nhân Tô thị kia! Ta có gặp Cao Đại Lang, nhưng căn bản chúng ta không có đến viện kia! Là có người làm chúng ta mê mẩn rồi đem chúng ta qua đó! Nhất định là Tô Nguyên Xuân nữ nhân chết tiết kia, nàng ta hận ta được thiếu gia sủng ái, hận không được giết chết ta, cho nên nàng ta mới cho người nhìn chăm chăm chúng ta, thấy ta ở cùng với Cao Đại Lang một chỗ liền nghĩ ra gian kế này! Ta muốn giết nàng ta!”

Cát Tường bĩu môi, nói: “Muội vẫn gặp mặt Cao Đại Lang? Muội gặp mặt hắn làm cái gì? Muội ngu a, cũng không sợ bị người ta nhìn thấy, đến lúc đó có miệng cũng không giải thích được!”

Lý thị cười quái dị một tiếng nói: “Khó trách nghe nói Cao Đại Lang hay gây lộn cùng vợ hắn, thì ra vẫn còn nhớ đến người, Như Ý người có đầu óc như vậy, sao lại làm ra loại chuyện ngu ngốc này?”

Như Ý không lên tiếng, dùng ánh mắt trừng các nàng, nàng ta đúng là có cùng Cao Đại Lang gặp mặt, nhưng căn bản nàng ta không có ý vượt quá gì với Cao Đại Lang, chẳng qua nàng ta hận Cao Đại Lang ban đầu lui hôn gây khó khăn cho nàng ta, cho nên muốn hành hạ Cao Đại Lang một chút, cho hắn hi vọng lại khiến hắn không vui, cuối cùng hành hạ hắn đến khi hắn hưu vợ mới thôi. Dù sao đến lúc đó mình không để ý đến hắn, hắn cũng không dám

đắc tội Cao gia, chỉ có thể như kẻ cầm ăn hoàng liên, lại không nghĩ rằng tự mình hại mình!

Phương thị nói: “Như ý, chỉ bằng suy đoán của người nói là Tô thị làm, lại không có chứng cứ, ai sẽ tin lời người, người đã nói lời này với Cao thiếu gia rồi sao, hần căn bản cũng không tin người? Nếu tin người, người còn có thể thành ra thế này sao?!”

Như Ý cắn chặt hàm răng, đúng, Cao Chính Bình không tin, bởi vì lúc đó Tô Nguyên Xuân ở nhà, hẳn cho rằng trước lúc chết mình còn cần trả một cái, nhưng nàng ta vẫn cho rằng chính là Tô Nguyên Xuân làm, ngày đó mình đi đến chỗ không ai biết kia, phát hiện ra mình hơn nửa rất nhanh còn đem mình và Cao Đại Lang thiết kế thành như vậy, chỉ có Tô Nguyên Xuân mới có thể làm được! Mình trở thành như vậy tất cả là do nàng ta, nghĩ đến Tô Nguyên Xuân cao cao tại thượng đắc ý nhìn mình, giống như cỏ dại mọc trên mặt đất, trong lòng nàng ta tràn đầy lửa giận.

Uông thị thấy Như Ý không lên tiếng, cũng cảm thấy nhụt chí rồi, nghĩ xem như khuê nữ bị hãm hại còn không bắt được nhược điểm của người ta, cho dù hoài nghi Tô Nguyên Xuân, bọn họ tìm tới cửa cũng không tốt, hiện tại khuê nữ có bộ dạng này cũng không còn cách nào vặn hỏi. Bà ta thở dài bảo Như Ý phải dưỡng thương cho tốt rồi từ từ tính sau.

Như Ý nghĩ mình nhất định sẽ không bỏ qua như vậy, bây giờ mình trở thành người không ra người quý không ra quý, những kẻ hại nàng ta cũng không sống quá thư thái được.

Chuyện Như Ý cùng Cao Đại Lang có muốn dấu diếm cũng không dấu được, rất nhanh đã bị mọi người biết, đều cảm thấy Tạ gia gia môn bất hạnh nuôi ra một khuê nữ làm nhục môn phong như thế, cũng may Tạ gia có Tạ Hữu Thuận ở trong thôn có nhân duyên khá tốt, thế nên mới không khiến Tạ gia ở thôn Hạ Cầu quá khó khăn, nhưng người Tạ gia ra cửa cũng không nói chuyện với nhiều người, cảm thấy mất mặt.

Cuộc sống của Cao Đại Lang còn thảm hơn Như Ý, vợ hắn trở về nhà mẹ đẻ mang theo người trong nhà trở lại, vừa thấy bộ dáng Cao Đại Lang lập tức âm ỉ lên, người nhà mẹ đẻ vợ Cao Đại Lang phát hiện Cao Đại Lang bị thương chỗ đó, nói với vợ Đại Lang, lập tức nàng ta náo loạn muốn hòa ly, người nhà mẹ đẻ cũng ủng hộ, kết quả nhanh chóng mang theo đồ cưới cùng thư hòa ly rời đi. Đầu tóc Cao thôn trưởng bạc một nửa, vợ Cao thôn trưởng nhìn nhĩ tử sau này đoạn tử tuyệt tôn, ánh mắt cũng muốn khóc mù.

Tiêu Lê Hoa cảm thấy Như Ý cũng rất thê thảm, mặc dù là do nàng ta tự làm tự chịu, nhưng cũng là em gái của chồng mình, nhìn trên mặt Tạ Hữu Thuận không có nụ cười, nàng nhìn thấy cũng không vui, nàng đi qua thăm Như Ý vài lần, tặng chút ít bạc cùng thuốc bổ coi như là hết lòng. Từ thị cũng đi rồi, mang theo đồ đạc, có điều hai người cũng không giúp đỡ chiếu cố Như Ý, các nàng không muốn trở thành nơi trút giận của ai kia.

Như Ý cũng không muốn Tiêu Lê Hoa đến thăm mình, nàng ta vừa nhìn thấy Tiêu Lê Hoa thì tức giận, cũng bởi vì Tiêu Lê Hoa, nàng ta mới không thể gả cho Triệu Lâm Đình, nếu như nàng ta gả cho Triệu Lâm Đình thì bây giờ mình trôi qua hạnh phúc biết bao nhiêu, làm sao lại biến thành như ngày hôm nay? Cũng bởi vì Tiêu Lê Hoa đắc tội với Tô Nguyên Xuân, Tô Nguyên Xuân mới có hận mình như thế, mình mới không bị Tô Nguyên Xuân thiết kế hại đến nông nổi này! Hiện tại Như Ý không cách nào trả thù Tô Nguyên Xuân được nên đem toàn bộ oán hận đều trút lên đầu Tiêu Lê Hoa người ở gần nhất.

Tiêu Lê Hoa nghe Như Ý chỉ trích mình, rất im lặng, nghĩ người này thật rất biết kiểm soát cho mình, nếu như nàng ta không thiết kế Triệu Lâm Đình thì làm sao gặp phải Cao Chính Bình? Nếu như nàng ta không vào Cao gia thì làm sao Tô Nguyên Xuân xem nàng ta như cái đinh trong mắt? Làm sao rơi vào tình cảnh như thế này? Tất cả đều do lòng tham hư vinh của chính nàng ta hại nàng ta, nhưng hết trách người này lại trách người khác, thật không thể làm cho người ta đồng tình!

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt mùa hạ đã đến.

Vào lúc khí trời dần dần trở nên mát mẻ, Tiêu Lê Hoa cũng không hạn chế hai đứa con trai suốt ngày ngây ngốc ở nhà, tùy bọn chúng đi chơi, nam hài tử vẫn nên chạy nhảy nhiều mới có thể lớn lên khỏe mạnh, hiện tại hai đứa con trai đều giống như cây tùng nhỏ, Tiêu Lê Hoa rất hài lòng, không cầu bọn họ một bụng văn chương, chỉ mong bọn chúng khỏe mạnh trường thọ.

Tiêu Lê Hoa tìm Ngọc Nương ngồi chơi, nàng rất thích nhĩ tử của Ngọc Nương, tiểu tử mập kia gọi là Tiểu Bảo, làm con nuôi của Tiêu Lê Hoa.

Mới đi đến trước cửa nhà Ngọc Nương đã nghe tiếng Dương Thảo gọi nàng, nàng thấy Dương Thảo bức bối đi đến đây, cười hỏi nàng ấy sao thế.

“Còn có thể thế nào? Em gái chồng ta trở lại, cũng không biết bản thân thế nào, mà bây giờ càng ngày càng kiêu ngạo rồi, dù gì ta cũng là đại tẩu của nàng ta, lại sai khiến ta giống như hạ nhân! Ta chạy đến đây hít thở không khí một chút, nếu không không nhịn được muốn mắng nàng ta.”

“Không cần tức giận, cùng ta đi thăm Ngọc Nương, ta có làm cho Tiểu Bảo nhà Ngọc Nương đôi giày đầu hồ này, mang đến cho nó thử một chút.”

“Ta nhìn xem, người muốn đến nhìn đứa bé này để đánh phúc khí, đến lúc đó nói không chừng cũng có thể sinh thêm một tiểu tử, người không biết em chồng kia của ta gả ra ngoài lâu như thế ngay cả một đứa nhỏ cũng không sinh được, lại dám chê cười ta không sinh được nhĩ tử. Trước kia nàng ta cũng không có gan này, thật không biết hiện tại như thế nào, nói ta cả đời không thể sinh nhĩ tử, cũng phải nhìn lại nàng ta có thể sinh được hay không chứ. Hôm nay ta bị nàng ta đâm, nhĩn không được cũng đâm nàng ta hai câu, nhưng nàng ta một chút cũng không tức giận! Ta liền đi ra khỏi cửa, đại tẩu như ta thật uất ức a.”

Dương Thảo thở dài, nàng gả đến đây nhiều năm chỉ sinh một mình Tiểu Nguyệt, đây vẫn là tâm bệnh của nàng, cuối cùng Ngọc Nương sinh được nhĩ tử, nàng cũng mong đợi có thể sinh được nam tử.

“Nhất định có thể sinh, người đừng vội, càng gấp gáp càng khó có.”

Tiêu Lê Hoa khuyên nhủ, nghe Dương Thảo oán trách Lý Kim Phụng, nghĩ thầm làm sao Lý Kim Phụng lại thay đổi lớn như vậy? Từ lúc nào nàng ta

bắt đầu thay đổi? Đột nhiên nàng nghĩ đến mùa xuân lúc Lý Kim Phượng vứt chiếc nhẫn vàng kia, chân mày không khỏi nhú lại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Như Ý phát điên

Edit: Trang Nguyễn

Beta: Tiểu Tuyền

Từ nhà Ngọc Nương trở về, Tiêu Lê Hoa thấy sắc trời cũng không còn sớm, bắt đầu làm cơm tối, đến hậu viện nhìn nhìn, ở trong mảnh vườn nhìn trứng đậu giắc, nghĩ đến làm món bánh hấp đậu giắc.

Đi đến phía trước, sau đó cầm rô đi hái đậu giắc, hái xong ngồi gần đó lật đậu giắc vừa hái thành hai đoạn, sau đó đi vào nhà nấu cơm.

Chờ đem bột mì gói đậu giắc xong, đập lại nắp nồi, Tiêu Lê Hoa đi ra sân lấy đồ phơi bên ngoài vào, bày ở trên giường gạch giải nhiệt, thêm chút mùi hương đuổi muỗi, ngồi ở gian ngoài bắt đầu làm giày, sắp vào mùa thu, bọn nhỏ phải mang giày vải rồi, có điều trải qua một mùa hè này, giày mùa xuân không dùng được nữa, phải làm đôi mới.

“Vợ, ta đã trở về!” Tạ Hữu Thuận ở ngoài cửa gọi lớn, Tiêu Lê Hoa vội vàng đi ra mở cửa, nhìn trên mặt hắn đầy mồ hôi, nói: “Nhanh đi rửa mặt, rửa sạch mồ hôi trên mặt.”

“Biết rồi.” Tạ Hữu Thuận cười nói, nhìn gương mặt trắng nõn của vợ, đi đến gần hôn một cái, nhìn Tiêu Lê Hoa nghiêng mắt trừng hắn, cười ra tiếng, “Vợ, hai tiểu tử kia còn chưa về nhà? Để cho ta hôn thêm mấy cái.”

Tiêu Lê Hoa nhẹ nhàng mà đánh lên cánh tay hắn hai cái, nói: “Trước tiên rửa sạch mồ hôi trên mặt chàng rồi hắn nói! Vẫn còn đứng ở cửa đấy, khiến cho người ta thấy được thì sao!”

Tạ Hữu Thuận nói: “Không ai thấy, vóc dáng ta cao, dù phía sau có người cũng không nhìn được đến nàng.”

“Lại nói nhảm. Đi lau mặt đi, lập tức ăn cơm, hôm nay làm bánh hấp đậu giắc, một lát nữa trộn với dưa non, cắt hai quả trứng gà muối, cũng đủ ăn.”

“Được! Rất tốt!” Tạ Hữu Thuận cười nói, vợ làm cái gì hắn cũng đều thích ăn.

“Hữu Thuận! Vợ Hữu Thuận! Nhanh đi ra ngoài này, đồ dành hai đứa bé!” Một giọng nói có chút già nua ở ngoài cửa kêu lên, là giọng của Hàm bá, còn có tiếng khóc của trẻ con, là tiếng khóc của Mộc Đầu.

Tạ Hữu Thuận Tiêu Lê Hoa đều nghe được, hai người vội vàng chạy ra cửa, mở cửa ra, chỉ thấy trong ngực Hàm bá ôm Mộc Đầu, trong tay dắt Thạch Đầu đang đứng ngoài cửa.

Nước mắt Tiểu Mộc Đầu như hạt châu không ngừng rơi xuống, Hàm bá đang dụ dỗ, Tiểu Thạch Đầu cũng ở phía dưới lôi kéo chân Tiểu Mộc Đầu dỗ dành bé, nói đệ đệ không phải sợ, để cho phụ thân mắng cô cô đi. Hai đứa bé nhìn thấy cha mẹ lập tức một đứa nhào đầu về phía trước một đứa giương tay nhỏ bé muốn ôm, trong miệng kêu cha mẹ, hu hu mà khóc.

Tiêu Lê Hoa vô cùng đau lòng, vuốt đầu Tiểu Thạch Đầu hỏi sao thế, lại nhìn Tạ Hữu Thuận ôm Tiểu Mộc Đầu, thấy bàn tay nhỏ bé của Tiểu Mộc Đầu ôm Tạ Hữu Thuận đang chảy máu, hết sức đau lòng, vừa muốn nói chuyện, lại nghe Tiểu Thạch Đầu kêu nhỏ một tiếng, lập tức cúi đầu xem phía sau cổ bé, thấy một đường vết máu, ánh mắt cũng muốn đỏ, Tiểu Mộc Đầu bị thương ở tay còn có thể nói tự mình té ngã, Tiểu Thạch Đầu bị thương là chuyện gì xảy ra?

Tạ Hữu Thuận cũng nhìn thấy, hỏi Hàm bá từ đâu đưa hai đứa bé về đây, bọn nó không phải đánh nhau cùng người ta, trong lòng hắn cũng có chút tức giận, hai đứa con trai đều ngoan ngoãn nghe lời, chưa bao giờ gây sự đánh nhau, cùng bọn nó đánh nhau nhất định là có việc. Hắn nghĩ đến hai tử trong lúc đùa giỡn, mặc dù hắn không thể cùng hai tử so đo cái gì, nhưng dù sao cũng phải biết chân tướng.

Hàm bá rất tức giận, nói: “Ta cũng không gat hai người, chuyện này thật sự không thể dấu diếm! Người gây tổn thương cho hai đứa bé là Như Ý! Như Ý kia cũng không biết có phải bị điên rồi không, cầm cành cây đánh hai đứa, còn muốn ném hai đứa bé xuống sông! Đúng là điên rồi! Đây là cháu nàng ta! Các người đối xử tốt với nàng ta quá tốt, tại sao nàng ta có thể làm như vậy chứ! Nhất định là điên rồi!”

Tạ Hữu Thuận nghe có chút không dám tin tưởng, muội muội của hắn tại sao có thể làm ra loại chuyện thương thiên hại lý này?

Hàm bá thấy bộ dáng Tạ Hữu Thuận như vậy, cũng không tức giận, nói: “Ta biết các người không tin, ta không tận mắt thấy ta cũng không tin như vậy, có cô cô ruột nào đối xử với hai cháu như vậy, các người cũng không làm chuyện có lỗi với nàng ta. Nhưng chỉ có nàng, nàng ta vừa thấy ta đến đã bỏ chạy. Ta lo chú ý hai đứa nhỏ cũng không cách nào đuổi theo được. Người hỏi hai đứa xem có phải Như Ý hại bọn họ hay không?”

Lập tức Tiêu Lê Hoa hỏi hai đứa bé, Tiểu Mộc Đầu khóc nức lên, nhưng vẫn gật đầu, Tiểu Thạch Đầu nói: “Chính là cô cô, nàng chửi chúng con, nói chúng con là Tiêu – tiện – chủng, nói chúng con là do Nương sinh, nàng nói Nương thương yêu chúng con, chúng con chết sẽ khiến cho Nương khó chịu, nói là Nương làm hại nàng.”

Tiểu Thạch Đầu nói dứt quãng, lại nói rõ ràng, hai người Tạ Hữu Thuận Tiêu Lê Hoa đều tức giận.

Tạ Hữu Thuận nói với Hàm bá nói: “Hàm bá, hôm nay đa tạ bá, hôm nào đó ta nhất định đến cửa cảm ơn! Hiện tại ta có việc đi trước không tiễn bá.” Tạ Hữu Thuận nói xong ôm Tiểu Mộc Đầu đi về hướng nhà cũ Tạ gia, hẳn muốn đi chất vấn Như Ý, hẳn tự hỏi bản thân đã làm tròn trách nhiệm huynh trưởng đối với Như Ý, vợ mình cũng làm vô cùng tốt, tại sao Như Ý còn hận đến nỗi đã thương hai đứa con trai của hắn!

Tiêu Lê Hoa cũng tức giận, nói với Hàm bá: “Hàm bá, cảm ơn bá! Ta cũng phải đi gặp Như Ý.”

Hàm bá liên tục xoa tay, nếu không có hai vợ chồng Tạ Hữu Thuận thì bây giờ cả nhà bọn họ sao có thể trôi qua tốt như vậy, ông đoán chừng đều chết hết rồi, bây giờ có thể hỏi báo hai vợ chồng bọn họ một chút, trong lòng ông cũng thoải mái.

Tiêu Lê Hoa khóa cửa, mang theo Tiểu Thạch Đầu cùng đi đến nhà cũ, hôm nay chuyện này không nói rõ ràng thì không xong đâu! Con trai của nàng nàng thương yêu trên đầu quả tim, suýt chút nữa bị em gái của chồng hại chết, này coi là chuyện gì a!

Người Tạ gia thấy hai vợ chồng nổi giận đùng đùng đến cửa, nói Như Ý làm ra chuyện này, tất cả đều không tin, Uông thị nói thẳng Hàm bá nói láo, nói hai đứa bé bị người lừa gạt nên mới nói Như Ý làm. Nhưng sắc mặt Tạ Sinh Tài âm trầm, ông ta cảm thấy tiểu nữ nhi làm, hôm nay Như Ý đi ra ngoài, vội vàng trở lại, trở lại rồi vào nhà, cũng không cho ai đi vào, vừa nhìn chính là làm việc trái với lương tâm a!

“Như ý! Người mất hết lương tâm rồi hả! Lại muốn hại cháu ngoại, ngoại nói một chút tại sao lại làm như vậy, nếu không nói được nguyên nhân thì nhà này không dung được ngoại!” Tuy Tạ Sinh Tài thương yêu khuê nữ nhưng ông ta càng xem trọng nhi tử cùng tôn tử, hơn nữa bây giờ Như Ý là sự sỉ nhục của cái nhà này, mà Tạ Hữu Thuận bọn họ là vinh quang của nhà này.

Tạ Hữu Khang chờ những người này cũng đều bị dọa rồi, hối thúc muốn Như Ý giải thích.

Trên mặt Như Ý mang tấm khăn che mặt, nhưng vẫn có thể nhìn thấy vết thương, ánh mắt âm tàn nhìn Tiêu Lê Hoa nói: “Ta hận Tiêu Lê Hoa! Nếu không phải tại nàng ta, ta sẽ không bị biến thành bộ dạng như bây giờ! Ta sẽ gả cho Triệu công tử làm chính thất phu nhân mỗi ngày trôi qua thật tốt, nàng ta lại đem muối muối của mình gả cho Triệu công tử! Ta chỉ có thể làm thiếp cho Cao Chính Bình! Nếu không phải nàng ta, làm sao tiện nhân Tô Nguyên Xuân kia có thể hận ta như vậy? Tại sao có thể hại ta như vậy? Cũng bởi vì Tiêu Lê Hoa ngoại cùng với muối muối tiện nhân của ngoại hại nàng ta, nàng ta không có cách nào tìm hại ngoại nên mới tìm đến ta! Ta hận ngoại! Ta không có hài tử, ta cũng khiến ngoại cũng không có hài tử như vậy!”

Tạ Hữu Thuận nghe đi đến cho Như Ý hai bạt tai, đánh đến nỗi rách khăn che mặt trên mặt Như Ý, lộ ra gương mặt đáng sợ, nàng ta thét hai tiếng chói tai, vội vàng đem khăn che lên mặt. Lại vẫn như cũ không biết hối cải, phần hận nhìn chằm chằm Tạ Hữu Thuận, nói: “Tử ca! Ngoại cưới nữ nhân này không phải là thứ tốt! Nàng chính là sao chổi, nàng là quỷ nhập vào ngoại! Nàng hại ta, sau này còn có thể hại ngoại, ngoại hừ nàng, mau hừ nàng!”

Tạ Hữu Thuận nhắc chân đạp Như Ý một cước, đạp nàng ta đến trên giường gạch, tức giận nói: “Từ nay về sau ngoại không phải là muối muối của ta! Ngoại là kẻ thù của ta! Tất cả là do bản thân mình làm, lại dám trách Tử tẩu ngoại, ngoại điên rồi! Nếu ngoại còn dám nói lung tung, ta đưa ngoại vào trong núi sâu nhốt ngoại cả đời trong đó! Cha, Nương, sau này ta không có ngoại muối muối này, Mộc Đầu Thạch Đầu cũng không còn cô cô này! Nếu các ngoại không muốn nàng chết thảm thì nên trông chừng nàng cho tốt vào!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Tiêu Lê Hoa phát hiện

Như Ý đau đớn té ngã trên giường gạch co lại thành một đoàn kêu thảm thiết, nhưng những người ca ca tẩu tử kia của nàng ta đều đứng ở cửa mắt lạnh nhìn, ngay cả Cát Tường cũng vậy, bọn họ đều nghĩ Như Ý đúng là điên rồi, cũng bởi vì oán hận Tiêu Lê Hoa mà lại muốn hại chết cháu ruột. Nếu bọn họ không cẩn thận đắc tội Như Ý, như vậy có phải hài tử trong nhà cũng gặp nguy hiểm không? Vốn bây giờ Như Ý đối với bọn họ mà nói chính là phiền toái, bây giờ lại điên cuồng như vậy khiến bọn họ càng chán ghét hơn.

Tạ Sinh Tài tức giận đến phát run, mắng Như Ý là oan nghiệt.

Uông thị vẫn còn có chút đau lòng Như Ý, dù sao cũng là tiểu nữ nhi bà ta yêu thương nhiều năm, mặc dù cảm thấy quả thật Như Ý thiếu dạy dỗ, nhưng lại cảm thấy Tạ Hữu Thuận ra tay quá nặng, lại nghe hắn nói sau này không nhận Như Ý, bà ta có chút sốt ruột, Như Ý thành ra thế này, sau này chỉ có thể dựa vào huynh đệ nhà mẹ đẻ, bây giờ Tạ Hữu Thuận vô cùng có tiền đồ nhất, nếu hắn không quản Như Ý, sau này Như Ý sẽ thiếu một núi dựa, như vậy bà ta nghĩ cần phải thay Như Ý cầu tình.

Uông thị lau nước mắt nói: “Lão Tử, ngoại tức giận nói cái gì vậy chứ, dù nàng có phạm sai lầm lớn hơn nữa cũng là muối muối ngoại, hơn nữa nàng tức giận vợ của ngoại nên mới làm chuyện hồ đồ này. Ngẫm nghĩ lại nàng cũng không có oán sai, nếu không phải vợ của ngoại nghiêng về phía muối tử của

nàng thì bây giờ Như Ý làm sao trở thành như thế này. Bây giờ người đánh cũng đánh mắng cũng mắng, cũng không thể đùa bỡn tính tình nói không nhận muối muối, bây giờ nàng cũng chỉ có thể trông cậy vào các người ca ca tẩu tử này thôi.”

Tiêu Lê Hoa nghe rất tức giận, giận quá hóa cười, nói: “Nương, lời này của người nói nghe thật tức cười, cái gì gọi là ta nghiêng về phía muối muối ta? Là ta bảo Như Ý đi gầy bầy nam nhân sao? Nếu nàng ta không tính toán người thì làm sao có thể trở thành thiếp của người ta? Nếu nàng ta không thành thiếp Cao gia, cho dù ta và Tô Nguyên Xuân có oán thù lớn như thế nào cũng không tính đến trên đầu nàng ta! Bản thân tự tạo nghiệt thì tự mình chịu trách nhiệm, đừng đến lúc nhận được báo ứng lại tìm người cắn lung tung!”

Tiêu Thạch Đầu kéo tay Tiêu Lê Hoa nói: “Nương, người đừng tức giận, Nương.”

Tiêu Mộc Đầu hướng Tiêu Lê Hoa đưa tay muốn ôm, chờ Tiêu Lê Hoa ôm bé qua, bé lại đem mặt dán lên mặt Tiêu Lê Hoa, đây là đang an ủi Tiêu Lê Hoa.

Thoáng chốc cơn giận của Tiêu Lê Hoa tiêu tan hơn phần nữa, nghĩ thật không đáng vì loại người này mà tức giận, tức giận hại thân thể, nàng nói với Tạ Hữu Thuận: “Hữu Thuận, ta bắt kể sau này chàng như thế nào, dù sao sau này đừng mong ta nhận cô em chồng này, ta nhận không nổi bà cô này, vạn nhất sau này xảy ra chuyện gì lại đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên đầu ta, đến lúc đó ta có nhảy sông cũng rửa không sạch!”

“Cái gì nhảy sông tự vẫn hay không nhảy sông tự vẫn!” Tạ Hữu Thuận liếc nhìn nàng một cái, hẳn biết hôm nay vợ thật sự bị oan uổng.

“Lão Tứ, vợ lão Tứ, các con đừng tức giận, chuyện này là Như Ý sai rồi, để cho Như Ý nhận lỗi với các con, các con đừng trách nàng, nàng cũng thật đáng thương.” Tạ Sinh Tài nói lời này cũng đuối lý, có thể làm sao bây giờ? Vốn là lão Tứ cùng lão Đại lão Tam gia không thân, quan hệ cùng Cát Tường càng đừng nói đến, hiện tại lại chặt đứt quan hệ với Như Ý, cái nhà này còn bộ dáng gì nữa?

Như Ý nói: “Ta không xin lỗi! Ta không sai!”

Bọn người Tạ Hữu Khang nghe vậy, trong lòng cũng nghĩ nàng ta đúng là điên rồi, đến bây giờ còn không biết hối cải, bọn họ lại càng phiền chán Như Ý, nghĩ Tạ Hữu Thuận bọn họ tốt xấu gì cũng không cùng Như Ý ở chung một chỗ, có thể ở cùng với thế nhi một chỗ, còn bọn họ phải ở cùng Như Ý, khó tránh khỏi có lúc va va chạm chạm, nếu thật xảy ra nhân mạng thì phải làm sao!

Uông thị đi qua lôi kéo Như Ý bắt nàng ta nói lời xin lỗi, Như Ý lại không chịu nói xin lỗi, cuối cùng còn đẩy Uông thị một cái, nhờ có Phuong thị giúp một tay mới không bị té ngã, Uông thị cũng giận, chỉ vào mũi Như Ý mắng, có điều mắng thì mắng nhưng vẫn nói xa nói gần bắt nàng ta nói lời xin lỗi, hy vọng có thể làm nhũn tử và con dâu nguôi giận.

Nhưng Như Ý chết sống không xin lỗi, một bộ dạng không thèm để ý, lại càng lớn gan trừng mắt nhìn Thạch Đầu Mộc Đầu, ánh mắt đầy hung ác.

Tạ Hữu Thuận vừa thấy như vậy ôm Mộc Đầu rồi bảo vợ đi cùng hắn, hắn nghĩ trước hết đừng dọa đến hài tử, đợi đến buổi tối hắn lại đến nói rõ ràng với cha mẹ, hắn lại nói với Như Ý vài lời hung hăng để Như Ý đừng đến gây phiền toái cho vợ con hắn nữa.

Nhưng Tiêu Lê Hoa lại bất động, nàng nhìn Như Ý, nói với Như Ý: “Như ý, người roi cảnh ngộ hôm nay không phải ta làm hại, thật ra trong lòng người cũng biết rõ ràng, chỉ có điều người lại không có biện pháp đối phó Tô Nguyên Xuân, cũng chỉ có thể đối phó ta, không đúng, người ngay cả ta cũng không dám đối phó, người chỉ dám đối phó tiểu oa nhi. Người thật có tiền đồ!”

Giọng Như Ý đầy căm hận nói: “Hôm nay ta cũng là váng dầu, mới tìm đến Mộc Đầu Thạch Đầu, ta muốn đối phó nhất chính là người! Người chờ đó cho ta, ta tìm không được kẻ hại ta thành như vậy, ta liền thu thập người!”

Tạ Sinh Tài và Uông Thị đều cùng quát Như Ý, Tạ Hữu Thuận càng căm tức nhìn nàng ta.

Tiêu Lê Hoa lại cười lạnh một tiếng, cũng không sợ, nói: “Người có lá gan này, tại sao không đi trừng trị Cao gia, tại sao không đi trả thù Tô Nguyên Xuân? Trong nhà gây ra những chuyện hung ác này có ích lợi gì? Cho dù người có giết chết ta hay nhũn tử của ta, cuối cùng người cũng chỉ có kết cục bị chém đầu, đến lúc đó người trong nhà đều hận người, ngay cả mẹ chồng cũng sẽ không đưa bữa cơm cuối cùng cho người. Nhưng Cao gia kia cùng Tô Nguyên Xuân lại trôi qua ngày càng tốt, nói không chừng Tô Nguyên Xuân còn có thể cười to ra tiếng, trong lòng mắng người ngu xuẩn!”

Bởi vì người Tạ gia không muốn để Như Ý nổi điên với người trong nhà nữa, lập tức phụ họa theo lời của Tiêu Lê Hoa.

Mặt Như Ý âm trầm, nàng nghĩ đúng vậy a, Tô Nguyên Xuân đầu ngã mình, bây giờ nàng ta đang ở trong nhà cười to a, nếu mình hành hạ người nhà mẹ đẻ đến chết người, nhất là đem Tiêu Lê Hoa người đã từng cứu dẫn Cao Chính Bình, bây giờ lại được Cao Chính Bình giết chết, chắc chắn Tô Nguyên Xuân càng cao hứng rồi, mình không thể để cho tiện phụ kia đắc ý.

Cuối cùng Như ý bỏ qua tâm tư hạ thủ Tiêu Lê Hoa cùng Thạch Đầu Mộc Đầu, khiến cho tất cả mọi người thờ phào nhẹ nhõm, bọn họ thật sợ Như Ý điên lên thật sự hạ thủ với mọi người trong nhà.

Tiêu Lê Hoa cũng không hoàn toàn yên tâm, trong lòng nàng nghĩ bây giờ Như Ý đã bị thù hận che mờ khiến tâm trí không còn tỉnh táo nữa rồi, hôm nay nàng ta bị nàng thuyết phục, nếu ngày mai lại muốn đầu một trận nữa thì sao? Mình và người nhà cũng không thể sống trong lo lắng đề phòng như vậy. Vì sự an toàn của mình và người nhà, tất nhiên nàng phải làm những thứ gì đó.

Chuyện Như Ý muốn gây nguy hiểm cho cháu trai mình cũng không thể dấu diếm, mọi người lại càng xem thường Như Ý hơn, lúc trước nhìn vào mặt mũi Tạ Hữu Thuận nên cũng không biểu hiện ra ngoài, bây giờ Như Ý lại hạ tay đến trên người của nhũn tử Tạ Hữu Thuận, đã có người nói rõ muốn đuổi Như Ý ra khỏi thôn, cơ hồ mọi người đều đồng ý.

Cho dù Như Ý ở trong nhà cũng biết, nàng nghe được đám chị dâu ở ngoài cửa nói chuyện, đối với tình huống bây giờ của mình càng thêm tuyệt vọng, cũng càng muốn trả thù hơn. Nàng nghĩ mình nhất định phải trả thù Tô Nguyên Xuân, nhất định tiện phụ kia thấy mình được sủng ái mới có thể hại mình ra nông nỗi này, nàng cũng hận Cao Chính Bình, hận lại không tin mình, còn ra tay ác độc như thế với mình, nàng không thể bỏ qua cho hắn.

Trương Liên Hương cùng ngồi làm việc với Tiêu Lê Hoa, ánh mắt nhìn Tiêu Lê Hoa vài lần, Tiêu Lê Hoa nói với nàng: “Chị dâu, tỷ có lời gì muốn nói thì cứ nói đi, tỷ là người sáng khoái, nhìn thấy tỷ như vậy, ta thật không quen.”

Trương Liên Hương thấy Tiêu Lê Hoa nói như vậy rồi, liền nói: “Ta chính là muốn nói với muội, trước khi người em chồng kia của người舅 điên có cùng gặp mặt Kim Phụng.”

“Lý Kim Phụng?” Tiêu Lê Hoa nhíu mày.

“Đúng, chính là em chồng của Dương Thảo, ta nghĩ đến lúc trước nhìn thấy ánh mắt của nàng ta nhìn muội không được tốt lắm. Có một lần cha Đồng Tiền có nói với ta hình như nhìn thấy Cao Chính Bình ở chung với Kim Phụng. Có điều hắn cũng không nhìn rõ ràng, ta cảm thấy chuyện này có vấn đề gì đó, mấy ngày nay mặt mày Kim Phụng rặng rờ, khác hẳn trước kia. Nói như thế nào nhỉ, trước kia trang phục của nàng ta có khá hơn nữa cũng không giống như hoa vừa được tưới nước, những lúc này lại lợt ra... rất rõ.”

Trương Liên Hương nói đến đây cúi đầu, nàng có thẳng thắn thế nào nhưng khi nói đến những lời này ý tứ cũng có chút không tốt lắm, dù sao cũng chỉ là đoán.

“Lê Hoa, chỉ là ta đoán, ta cũng biết nếu dựa vào suy đoán mà nói nàng như vậy thì không tốt, nàng ta lại là cô nương Lý gia, nhưng nếu thật sự Như Ý舅 điên là do nàng ta, ai biết sau này nàng ta còn có thể làm ra chuyện gì nữa? Ta không muốn trong nhà của muội có chuyện gì.”

“Ta biết, chị dâu, cảm ơn tỷ.” Tiêu Lê Hoa cảm kích nói, thật ra nàng đã bắt đầu hoài nghi Lý Kim Phụng rồi, những ngày Như Ý trở lại, nàng ta cũng đã đến thăm vài lần. Từ trong lời mắng chửi của Như Ý nàng cũng biết nàng ta và Cao Đại Lang đã gặp mặt vài lần, trước đó có mấy lần vô tình gặp được, sau đó nàng ta muốn hãm hại Cao Đại Lang. Tiêu Lê Hoa đã nghĩ lúc trước làm sao có chuyện trùng hợp vô tình gặp gỡ như vậy, có thể có người tác động ở bên trong, có khả năng là Tô Nguyên Xuân, còn có thể là người khác, nàng nghĩ đến Lý Kim Phụng, cũng bởi vì trong tay Lý Kim Phụng có chiếc nhẫn vàng kia.

Tiêu Lê Hoa đã tìm Tiêu Từ Y, nhờ hắn hỗ trợ cho người điều tra Lý Kim Phụng, lập tức có tin tức.

Hiện tại Trương Liên Hương lại nói chuyện này, Tiêu Lê Hoa nghĩ nếu thật là Lý Kim Phụng hãm hại Như Ý cũng đừng trách nàng nói cho chuyện này cho Như Ý biết, lúc trước nàng còn có thể bởi vì Lý Hưng và Dương Thảo mà có chút cố kỵ, hiện tại Lý Kim Phụng hại đến trên đầu con mình, cũng đừng trách nàng đề nàng ta đầu với Như Ý!

Trương Liên Hương nghe Tiêu Lê Hoa nói nàng đã sớm hoài nghi Lý Kim Phụng, coi như thở phào nhẹ nhõm, lại mắng Lý Kim Phụng mấy câu, mới đi về nhà.

Tiêu Từ Y tìm người vô cùng tài giỏi, rất nhanh đã phát hiện quả thật Lý Kim Phụng có quan hệ với Cao Chính Bình, hơn nữa ngay cả Tô Nguyên Xuân cũng biết mối quan hệ của bọn họ.

Tiêu Lê Hoa nhận được hồi âm rồi nói với Tạ Hữu Thuận, nàng cảm thấy chuyện này không cần dấu diếm hắn, hiện tại gạt, sau này biết lại không tốt với tình cảm hai vợ chồng. Tạ Hữu Thuận trầm mặc một hồi rồi nói với Tiêu Lê Hoa nàng muốn làm sao thì làm vậy, Như Ý cũng nên biết người hãm hại nó là người nào.

Tiêu Lê Hoa đi gặp Như Ý, hỏi nàng ta có phải ngày đó nói chuyện cùng Lý Kim Phụng hay không, hỏi nàng ta có phải Lý Kim Phụng có nhắc đến mình và hải tử hay không, Như Ý thừa nhận, bị Tiêu Lê Hoa nhắc nhở nàng ta có chút không dám tin. Có điều đợi đến khi Tiêu Lê Hoa nói cho nàng ta biết nguyên nhân tại sao Lý Kim Phụng làm như vậy, nàng ta tin, tức giận trong lòng nàng ta bốc cháy lên, cơn giận này hướng đến ba người Lý Kim Phụng Cao Chính Bình cùng Tô Nguyên Xuân, nghĩ thầm ba tiện nhân này, bọn họ lại liên thủ hại mình, nàng ta sẽ không để yên cho bọn họ sống thoải mái!

Tất nhiên Tiêu Lê Hoa biết Như Ý tức giận, cũng biết nàng ta có thể sẽ làm những thứ gì, nhưng nàng sẽ không quản, ai bảo nàng ta muốn hại con của mình.

Tiêu Lê Hoa nói với Như Ý những lời này, ngày hôm sau Như Ý đã lặng lẽ rời khỏi nhà, nàng ta chạy thẳng đến trấn trên, nàng ta muốn gặp Lý Kim Phụng, mau mau đến xem hiện tại người đàn bà kia sống tốt như thế nào, nàng ta phải khiến người đàn bà kia trở nên thảm bấy nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Như Ý trả thù

Edit: Trang Nguyễn

Beta: Tiểu Tuyền

Như Ý đến trấn trên, liền canh giữ ở đầu ngõ cách nhà Lý Kim Phụng không xa, ánh mắt tràn đầy căm hận nhìn chằm chằm đại môn kia, càng nghĩ đến những hình ảnh mình từng qua lại với Lý Kim Phụng vài năm qua thì lại càng tức giận.

Như Ý tự nhận mình đối xử không tệ với Lý Kim Phụng, nhưng chẳng những nàng ta dám đoạt nam nhân của mình còn dám hãm hại mình như vậy, mình biến thành bộ dạng như bây giờ tất cả đều do nàng ta làm hại, vô cùng đáng hận chính là sau khi nàng ta hại mình xong một chút đau lòng cũng không có, ngược lại còn đến thôn Hạ Cầu dám lừa gạt mình, hại mình thiếu chút nữa giết hai cháu ruột, Lý Kim Phụng có bao nhiêu ngoan độc a, nàng ta nhìn thấy mình không chết sẽ không yên tâm mà!

Đang lúc Như Ý càng lúc càng tức giận không thể nhịn được nữa, Lý Kim Phụng từ trong cửa lớn đi ra.

Như Ý nhìn Lý Kim Phụng trang điểm xinh đẹp giống như dương liễu đi ra, khẽ cắn răng, lặng lẽ đi theo phía sau Lý Kim Phụng.

Trong lòng Lý Kim Phụng đang sinh khí, nàng thật đã chịu đủ nam nhân bất lực kia, hôm nay thân thể mình không thoải mái muốn nghỉ ngơi một chút, nam nhân ác tâm này còn muốn đến đây đưa mình, hẳn căn bản không thể cho mình đạt được thỏa mãn, còn đến phiền mình, thật không biết tự lượng sức, mỗi lần mình chỉ cần lộ ra một chút bất mãn hẳn sẽ tức giận, sau đó còn muốn ở trước mặt người ngoài bày ra bộ dạng người tốt, làm người ta buồn nôn muốn chết!

Lý Kim Phụng nghĩ đến nam nhân của mình, lại nghĩ đến Cao Chính Bình, cảm thấy một ở trên trời một dưới mặt đất, chính mình cũng biết tướng mạo mình tương xứng với một người như Cao Chính Bình vậy, trải qua những ngày tháng đeo vàng mang bạc ăn ngon uống sướng, giống như bây giờ còn phải ngày ngày bận rộn, trong tay chỉ có mấy đồng tiền.

Bây giờ Như Ý đã bị đuổi ra Cao gia rồi, gương mặt còn bị khắc hoa giống như quỷ, nàng ta sẽ không có cơ hội trở mình, Lý Kim Phụng chỉ tiếc nuôi Như Ý không có chết, nếu như nàng ta chết thì mình mới yên tâm. Dù sao Như Ý cũng là người có lòng dạ độc ác, nếu nàng ta biết mình hại nàng, nhất định sẽ không bỏ qua mình, quá nguy hiểm.

Lý Kim Phụng nghĩ đến có cơ hội nhất định phải thu thập Như Ý, tốt nhất trước lúc mình vào Cao gia.

Lý Kim Phụng nằm mộng cũng muốn vào Cao gia, nàng nghĩ đến tình cảm giữa mình và Cao Chính Bình, mình lại giúp Tô Nguyên Xuân trừ đi Như Ý, trong tay nắm chặt nhược điểm của nàng ta, nàng ta nhất định cũng không có biện pháp ngăn cản mình vào Cao gia. Tô Nguyên Xuân là một con gà không đẻ trứng, chờ mình sinh hạ tiểu tử mập mạp, cả Cao gia này còn không phải đều trở thành của mình và con của mình?!

Lý Kim Phụng nghĩ đến đây tâm tình chuyển biến tốt đẹp, đột nhiên nàng nghĩ đến dường như kinh nguyệt của mình đến chậm, lại nhớ đến vài ngày gần đây hay lười lại một mồi, trong lòng vừa động, nghĩ thầm không lẽ mình có rồi sao? Nghĩ như vậy nàng cũng có chút không dừng chân được, đây chính là đại sự, sờ sờ trong túi tiền, Lý Kim Phụng đi đến y quán, tìm đại phu bắt mạch cho mình.

“Chúc mừng chúc mừng, vị nương tử này là hỉ mạch.”

Lang trung bắt mạch, cười nói với Lý Kim Phụng.

Lý Kim Phụng nghe mừng rỡ, hỏi: “Không biết bao nhiêu tháng?”

Lang trung nói: “Hai tháng rồi.”

Lý Kim Phụng nghe mặt mày hớn hờ, hai tháng trước nàng cũng không cùng phòng với nam nhân của mình, hai tháng trước là lúc mình và Cao Chính Bình ngọt ngào. Nghĩ tới nam nhân không dùng được kia, còn nghĩ đến Cao Chính Bình dừng mãi, nàng tin tưởng này nhất định đây là cốt nhục của Cao Chính Bình!

Như Ý đi theo Lý Kim Phụng, thấy nàng vào y quán, lại thấy nàng mặt mày hớn hờ đi ra ngoài, tay còn đặt ở trên bụng, trên mặt ôn nhu hết sức chói mắt, Như Ý nắm chặt quả đấm, nàng quen thuộc vẻ mặt như thế, không nói người ngoài, trong nhà mình có mấy chị dâu, người đều đã sanh hài tử, mỗi lần vào lúc xác định mang thai cũng đều lộ ra vẻ mặt như thế!

Sự phản nộ trong lòng Như Ý tăng lên thành sát ý.

Lý Kim Phụng muốn đi báo tin vui này cho Cao Chính Bình, nàng đã không thể chịu được sống trong căn nhà đó nữa rồi, nàng muốn đến Cao gia hưởng thụ cuộc sống phú quý, nàng không thể để cho con của mình sanh ở ngoài Cao gia, đến lúc đó danh bất chính, ngôn bất thuận, làm sao có thể thừa kế gia nghiệp Cao gia?

Như Ý phát hiện Lý Kim Phụng đi về hướng Cao gia, nàng ở nơi vắng người nắm chặt Lý Kim Phụng.

Lý Kim Phụng giật mình, thấy là Như Ý, có chút khản trương, làm việc trái với lương tâm luôn dễ dàng chột dạ, huống chi bây giờ nàng đang mang thai, lại càng phải cẩn thận.

“Như Ý, thương thể của ngươi vẫn còn chưa tốt, làm sao chạy lên trên trấn rồi? Chỉ một mình ngươi thôi sao, không có ai đi cùng ngươi?” Lý Kim Phụng nhìn một chút, phát hiện không có người quen biết đi theo Như Ý.

Như Ý nói: “Có người đưa ta đến đây, ta ngại phiền nên đã bỏ rơi, vốn muốn đi tìm người, không nghĩ đến lại gặp người ở chỗ này. Ta có chút chuyện muốn hỏi người, sang bên kia nói chuyện đi.”

Như Ý lôi kéo Lý Kim Phụng đi đến bên cạnh một ngõ cụt vắng vẻ, khí lực nàng lớn, Lý Kim Phụng muốn hắt tay nàng ra cũng không được, lại sợ Như Ý phát hiện mình dị thường, dù sao bình thường quan hệ của hai người cũng coi như tốt, nàng nghĩ thái độ Như Ý xem như bình tĩnh, xem ra còn không có phát hiện ra mình hại nàng, thử nghĩ xem cũng đúng, làm sao nàng sẽ phát hiện ra chứ, Như Ý còn tưởng rằng Tô Nguyên Xuân hại nàng đây. Đột nhiên Lý Kim Phụng nghĩ mình mang thai, Tô Nguyên Xuân còn chiếm địa vị chính thất thật là chướng mắt, nếu có thể mượn tay Như Ý diệt trừ được nàng thì thật tốt.

Lý Kim Phụng nghĩ như vậy liền cùng Như Ý vào ngõ hẻm, nói với Như Ý: “Như Ý, người có chuyện gì? Có phải vẫn còn oán hận Tô Nguyên Xuân hay không? Có điều bộ dạng người bây giờ như thế này làm sao đi báo thù a, nếu người cứ như vậy xông tới, chắc chắn sẽ bị người ta đuổi đánh ra ngoài. Người nghe lời của ta, không nên vọng động, muốn báo thù cũng phải dùng mưu, không phải chỉ cần sức lực.”

Lý Kim Phụng chuẩn bị đem Như Ý làm dao dùng, cho nên từ từ khuyên bảo nàng.

Trong lòng Như Ý vô cùng hận Lý Kim Phụng, hiện tại Lý Kim Phụng nói cái gì nàng đều cảm thấy không phải lời tốt lành. Hơn nữa thật ra nàng cũng không phải quá ngu, cũng đã nhìn thấu thâm ý của Lý Kim Phụng khi nói những lời này, nhần nhẹn sự tức giận nói: “Vậy người cảm thấy ta nên làm thế nào mới có thể giết chết Tô Nguyên Xuân?”

Trong lòng Lý Kim Phụng vui mừng, nghĩ kẻ ngu này, nàng nắm tay Như Ý nói: “Như Ý, chúng ta là bằng hữu chơi từ nhỏ đến lớn, ta nhìn thấy người trở thành như vậy ta cũng rất thương tâm. Ta nghĩ cách cho người, người thừa dịp Tô Nguyên Xuân đi ra ngoài có thể hạ một chút thuốc vào thức ăn hoặc trà của nàng ta, không ai phát hiện ra người, cũng không có biện pháp bắt người. Người cảm thấy như thế nào?”

“Đúng là một ý kiến hay, người thật đúng là nhiều kế, ta thật muốn xem một chút trái tim của người như thế nào!”

Như Ý vừa nói một thanh đao nhọn đặt ở trên cổ Lý Kim Phụng, Lý Kim Phụng hoảng sợ muốn hét chói tai, Như Ý dồn chút lực vào đao nhọn khiến nàng lập tức không dám la hét.

Lý Kim Phụng bị dọa đến cả người cứng ngắc, nói với Như Ý: “Như Ý, người làm cái gì vậy? Chúng ta là bằng hữu, người đừng đao xuống!”

Như Ý lạnh giọng nói: “Bằng hữu? Không khác gì kẻ thù cho lắm! Ta đã biết là người làm hại ta rồi, ta luôn tình cờ gặp Cao Đại Lang là do người tính toán tốt a! Người cùng Cao Chính Bình đã sớm pha trộn ở chung một chỗ, cũng cấu kết với Tô Nguyên Xuân! Nhẫn của Tô Nguyên Xuân đều ở trong tay người, người đừng hòng gạt ta!”

Mặt Lý Kim Phụng trắng bệch, nàng nghĩ Như Ý đã biết rồi, rõ ràng mấy ngày trước nàng còn không biết, đột nhiên nàng suy nghĩ cẩn thận rồi nói: “Là Tiêu Lê Hoa nói cho người biết sao?” Nói xong nàng thật hối hận, nghĩ đây không phải là tự nhận tội sao?

Như Ý cười lạnh nói: “Quả nhiên a, người đã sớm lên kế sau lưng ta ở cùng Cao Chính Bình, người đối xử với ta như thế sao? Lúc trước ta cho người bao nhiêu chỗ tốt!”

Lý Kim Phụng còn muốn chống chế, Như Ý lại không nghe, nàng cảm thấy trên cổ càng ngày càng đau, nàng chỉ có thể cầu xin tha thứ, sau lại đau bụng, nàng cầu xin Như Ý tha nàng, nói mình mang thai, đau bụng. Nhưng việc này càng kích thích Như Ý, Như Ý nghĩ đến nàng mang thai, mà con của mình lại bị đánh mất, ánh mắt đỏ bừng, ánh đao chọt lóe, máu tươi văng lên trên người của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Kết cục của Cao gia

Lý Kim Phụng té trong vũng máu, trên cổ thon dài trắng nõn của nàng có một vết thương chảy đầy máu, trên bụng cũng bị đâm vài đao, máu chảy thành vũng, co quắp mấy cái rồi không còn động tĩnh, ánh mắt vẫn còn mở thật to nhìn Như Ý, có thể đến chết nàng ta cũng không nghĩ đến Như Ý sẽ giết nàng, nàng cho là mình sẽ trải qua cuộc sống phú quý mỗi ngày.

Như Ý hoảng sợ tựa vào trên tường nơi ngõ hẻm, nhìn thi thể Lý Kim Phụng che miệng mình không để mình kêu ra tiếng, nàng muốn giết Lý Kim Phụng, nhưng thật sự hạ thủ vẫn thấy sợ hãi, cho đến khi nghe bên ngoài ngõ hẻm có tiếng người nói chuyện với nhau nàng mới lấy lại tinh thần, nhìn thi thể Lý Kim Phụng mặt nhăn cau mày, làm cho mình đừng sợ hãi nữa. Nàng nhìn xem, đó là hẻm cụt, bên trong chỉ có một chút đồ vô dụng, nàng đem những thứ đó đều vứt ở trên người Lý Kim Phụng, sau đó mở mở bao quần áo tùy thân mang theo bên người, bên trong có mấy bộ y phục, lần này lúc nàng đi ra ngoài đã quyết định phải báo thù cho mình, sau khi báo thù xong còn định ẩn trốn một thời gian, cho nên nàng đã mang theo y phục, còn lấy trộm bạc trong nhà.

Thay đổi y phục sạch sẽ, Như Ý cũng không quay đầu lại rời khỏi ngõ hẻm.

Đã giết một người, Như Ý gan lớn, mới vừa rồi tất cả cảm giác sợ hãi kia đều biến mất, hoặc là không làm nếu đã làm thì làm cho xong, cũng giết chết Tô Nguyên Xuân, nàng cũng không có ý định bỏ qua cho Cao Chính Bình, nam nhân không có tâm can này, bọn họ đã từng ngọt ngào ngào ngào, cuối cùng hẳn lại trở mặt nhìn mình bị hành hạ như thế mà không chút động dung, đem mình ném xuống như con chó chết, sớm đã cùng Lý Kim Phụng ở chung một chỗ, nam nhân như vậy nàng không giết hẳn thì chưa nguôi giận!

Như Ý nghĩ tới chủ ý mới vừa rồi của Lý Kim Phụng, nghĩ đây thật là một ý kiến hay, cũng nói rõ các nàng đúng là bằng hữu, bởi vì Như Ý cũng từng nghĩ biện pháp này hại chết Tô Nguyên Xuân, chỉ là bởi vì các loại nguyên nhân mà nàng chưa có động thủ, cuối cùng lại để đối phương hạ độc thủ trước với mình.

Như Ý đã sớm mua xong thuốc, có điều những thứ kia đều ở trong phòng mình ở Cao gia, Như Ý nghĩ mình phải nghĩ biện pháp lén vào Cao gia, tìm những thuốc kia, sau đó lại nghĩ biện pháp hạ độc vào thức ăn hoặc nước trà của Tô Nguyên Xuân cùng Cao Chính Bình.

Như Ý hiểu rõ một vài chuyện ở Cao gia, nàng biết bức tường ở hậu hoa viên Cao gia có một lỗ chó, có nha hoàn lặng lẽ từ nơi đó trốn đi ra ngoài, nàng đã sớm biết nhưng không quản, không nghĩ đến bây giờ lại tiện nghi cho mình. Nàng từ cái chỗ kia lén lút vào trong, sau đó đánh ngất xỉu một đứa nha hoàn đổi lấy y phục nha hoàn, mượn sắc trời bắt đầu tối chạy đến sân viện mình từng ở, bởi vì chuyện nàng phạm sai lầm nên nơi này đã trở thành một tòa không người ở, hoàn toàn không còn chút náo nhiệt nào.

Như Ý đứng ngẩn ngơ một lúc rồi lập tức vào phòng, phát hiện những thứ đáng giá bên trong đã sớm không còn, nàng tìm được nơi mình giấu đồ, phát hiện đồ vẫn còn ở đó, có một chút bạc còn có bao thuốc kia.

Như Ý lén lút đến phía ngoài phòng bếp, nàng biết lúc nào Tô Nguyên Xuân thích uống một chén trà, cũng biết Cao Chính Bình thích uống canh gì, chia ra hạ độc vào trong món bọn họ muốn dùng, sau đó ẩn núp chờ kết quả.

Như Ý phát hiện mình tuyệt không sợ, ngược lại rất sốt ruột, nàng hi vọng hai kẻ tiện nhân kia mau chút chết đi!

Qua không đến nửa canh giờ đã nghe trong viện loạn thành một đoàn, có tiếng nha hoàn bà tử vừa hét chói tai vừa khóc la, những âm thanh kia nối tiếp nhau, một lát là lên lão gia phu nhân chết rồi, một lát kêu kêu thiếu gia đã xảy ra chuyện, một lát lại là thiếu phu nhân không xong rồi.

“Thật là trời cao có mắt mà, cả nhà các người chết hết là đáng!”

Như Ý vừa nghe chẳng những Cao Chính Bình Tô Nguyên Xuân trúng độc, ngay cả cha mẹ Cao Chính Bình cũng không thoát khỏi, nàng cố nén không cất tiếng cười to, cũng không đợi kết quả, xoay người rời khỏi Cao gia.

Như Ý ra khỏi Cao gia sau đó biến mất trong bóng đêm

Tất cả chủ tử Cao gia đều bị trúng độc chết, trong phủ nha hoàn bị đánh ngất xỉu bị trói bằng áo ngoài miệng bị bịt kín quăng vào trong bụi cỏ, chuyện này đã khẳng định có người vào Cao gia hạ độc giết người. Lập tức huyện nha ra lệnh cho tất cả bộ khoái điều tra án tử này.

Thi thể Lý Kim Phụng vào ngày thứ ba mới bị phát hiện, một đêm nàng không về nhà, nam nhân trong nhà còn tưởng rằng nàng trở về nhà mẹ đẻ, ngày thứ hai cũng không đi đón, nhưng đợi đến ngày thứ ba còn không thấy Lý Kim Phụng trở về cũng có chút sốt ruột, đi đến thôn Hạ Cầu đón Lý Kim Phụng, lại nghe nói Lý Kim Phụng không có về nhà mẹ đẻ, thế mới biết nàng mất tích, lập tức đi báo quan. Quan phủ đang dốc toàn lực điều tra vụ án Cao gia, đối với vụ án của Lý Kim Phụng cũng không coi trọng. Có tên tiểu tặc trộm đồ bị truy đuổi chạy vào hẻm cụt kia mới phát hiện thi thể Lý Kim Phụng, bị hoảng sợ đến chân mềm nhũn gào to.

Đây cũng là dấu vết của vụ án mạng. Huyện lệnh cùng bọn bộ khoái đều nhanh chóng xoay quanh, Vương bộ đầu bị Huyện lệnh thúc dục mau chóng phá án, nhanh chóng muốn kết thúc vụ án.

Dưới trướng Vương bộ đầu có một Tiểu bộ khoái lặng lẽ nói với Vương bộ đầu cái chết của Lý Kim Phụng và chuyện Cao gia có thể là cùng một người làm.

“Tại sao người nói như thế?” ánh mắt Vương bộ đầu sáng lên, nhìn chằm chằm Tiểu bộ khoái.

“Bởi vì Lý Kim Phụng kia có dính dáng với Cao thiếu gia Cao Chính Bình, ta đã từng tận mắt nhìn thấy.” Tiểu bộ khoái kia nói, đối với việc Cao Chính Bình dây dưa không rõ cùng phụ nữ có chồng khiến hắn vừa khinh bỉ lại vừa hâm mộ, nhưng bây giờ một chút cũng không hâm mộ nổi, đây cũng là cùng nhau mất mạng a.

Wương bộ đầu vừa nghe vừa gạt đầu lia lịa.

Tiểu bộ khoái nói: “Lão đại, người nói có phải nam nhân kia của Lý Kim Phụng biết mình bị đội nón xanh nên giết vợ cùng cả nhà Cao gia không?”

Wương bộ đầu gõ đầu của hắn một cái nói: “Nam nhân kia không có lá gan đó! Nếu hắn thật sự muốn giết Lý Kim Phụng cũng không cần giết ở chỗ đó! Hơn nữa người côi y phục của nha hoàn Cao gia kia, nhất định là nữ nhân, hơn nữa còn là nữ nhân trẻ tuổi! Người đó và Cao gia còn có Lý Kim Phụng có thù hận rất sâu, nữ nhân như vậy có thể có mấy người?”

Wương bộ đầu đã nghĩ đến một mục tiêu, đó chính là Như Ý, hắn thân là bộ đầu tự nhiên cũng biết tình huống của Cao gia, đồng thời cũng hay đi đến thôn Hạ Cầu điều tra vụ án nên cũng biết thôn trưởng thôn Hạ Cầu còn có Tạ gia phú hộ mới nổi lên, biết thân phận Lý Kim Phụng cùng Như Ý.

Wương bộ đầu nghĩ Lý Kim Phụng cùng Cao Chính Bình có đầu đuôi, mà Như Ý là thiếp thất Cao gia, trước đó vài ngày còn bị đuổi ra khỏi phủ, Như

Ý cùng Lý Kim Phụng là cô nương cùng thôn, chuyện của Lý Kim Phụng cùng Cao Chính Bình có thể chọc giận Như Ý, Như Ý có động cơ giết Lý Kim Phụng, cũng có động cơ giết cả nhà Cao gia.

Vương bộ đầu dẫn người đi đến thôn Hạ Cầu tìm Như Ý, quả nhiên phát hiện Như Ý đã không còn ở nhà, lại càng khẳng định nàng chính là hung thủ giết người.

Mặc dù Vương bộ đầu cùng Tạ Hữu Thuận quen biết không lâu, nhưng nhìn rất thuận mắt Tạ Hữu Thuận, cũng không làm khó Tạ gia, để cho bọn họ nói ra tung tích Như Ý.

Vốn Ưông thị bởi vì Như Ý đột nhiên rời đi đã lo lắng thành bệnh nằm trên giường gạch, hiện tại vừa nghe nàng dính dáng đến mấy vụ án mạng, thoáng chốc té liệt ngã xuống giường gạch, Triệu lang trung vội đến nhìn, hạnh hạ một phen mới cứu tỉnh được rồi, nhưng lại bị trúng gió rồi.

Tạ gia đại loạn, phòng lớn oán trách cha mẹ cưng chiều Như Ý thành người vô pháp vô thiên lòng dạ ác độc như vậy, cả nhà Tạ Hữu Hòa rút về nhà mới của bọn họ không muốn đến nhà cũ. Tạ Hữu Thuận, Tạ Hữu Thái cùng vợ bọn họ đều đến đây, đưa bạc cùng các loại thuốc bổ, để Cát Tường và Phụng thị chiều cổ cho tốt Ưông thị, Từ thị cùng Tiêu Lê Hoa cũng đem canh đưa đến.

Mặc dù Tạ Sinh Tài không ngã xuống, nhưng giống như già đi mười tuổi, trong một đêm đầu tóc bạc hơn phân nửa, ông đặc biệt đi đến Lý gia, nhận lỗi với Lý gia, còn muốn quỳ xuống lại bị thôn trưởng đỡ lấy.

Nhà thôn trưởng bởi vì Lý Kim Phụng chết đi thật gian nan, nhưng cũng rất xấu hổ và giận dữ, lúc Vương bộ đầu đến cũng nói thẳng chuyện của Lý Kim Phụng, hẳn nói như vậy là vì giao hảo với Tạ Hữu Thuận, không muốn nhà Tạ Hữu Thuận kết thù với nhà thôn trưởng. Hai vợ chồng Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa cũng đến, cho dù thế nào Lý Kim Phụng đã chết, còn vô cùng có khả năng là Như Ý giết, bọn họ thân là ca ca tẩu tẩu của Như Ý cũng không thể né tránh, muốn thay cha mẹ ra mặt.

Người một nhà thôn trưởng cùng Tạ gia có quan hệ không tệ, hơn nữa Lý Kim Phụng có lỗi trước với Như Ý, Như Ý lại có bộ dạng bi thảm như thế, đối với việc Như Ý giết chết Kim Phụng bọn họ cũng thật không có mặt mũi nào trách cứ Tạ gia, trừ vợ thôn trưởng trốn ở trong phòng kêu khóc mấy tiếng đã bị thôn trưởng đè xuống, cũng không bị gây khó khăn gì.

Bởi vì Tạ Hữu Thuận đã đến, Tạ Sinh Tài lại đến thì càng không chịu ủy khuất gì, trong lòng Tạ Sinh Tài càng áy náy hơn, run rẩy mà về nhà, đóng cửa không ra ngoài.

Lúc này Như Ý ở bên ngoài sống cũng không quá tốt, trên người nàng mang theo không ít bạc. Nhưng một nữ tử nhu nhược lưu lạc bên ngoài cũng không tốt, rất nhanh đã bị người ta trộm sạch tiền bạc, nếu không phải nàng bị sọc chẳng chịt khắp mặt thì ngay cả người cũng không giữ được, ở bên ngoài sống cảnh màn trời chiếu đất. Rất nhanh nàng đã không chịu đựng nổi, hơn nữa quan phủ truy nã nàng, nàng ngay cả đi xin cơm cũng không dám đi, chỉ có thể lén lút trở về tìm người nhà để bọn họ cứu mình.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Phương thị hiến kế

Edit: Trang Nguyễn

Beta: Tiểu Tuyền

Như Ý vào thôn lúc đêm đen không người, nghe được giọng nói của nàng thì Tạ Hữu Khang không quá muốn mở cửa, bây giờ trong lòng hắn người muội muội này chính là điềm xấu, có gan lớn đến dám giết người, ai biết được cho nàng vào trong nhà thì sẽ là cái dạng gì chứ. Nếu chứa chấp tội phạm mà bị phát hiện thì cũng là trọng tội, hắn cũng là người có vợ con rồi, không muốn vì Như Ý mà chịu đựng phong hiểm lớn như vậy.

Như Ý ở bên ngoài kêu vài tiếng, không thấy Đại ca ra mở cửa, vừa đói vừa mệt vừa sợ nên đã mở miệng uy hiếp: “Đại ca, nếu ngài không mở cửa để ta vào thì các người hãy coi chừng đó! Ngài cùng vợ của ngài, con của ngài chỉ cần có một người không chú ý thì ta sẽ giết hết! Hiện tại để cho ta vào ăn no rồi nghỉ ngơi, sau đó ta sẽ đi! Nhanh mở cửa ra!”

“Đến rồi đây! Không phải là ta đột nhiên nghe được giọng nói của muội nên có chút không dám tin tưởng sao? Không phải là không muốn mở cửa cho muội đâu, muội còn dám uy hiếp Đại ca nữa sao, coi chừng ta nói cho cha nương!” Tạ Hữu Khang nghe Như Ý nói xong thì trong lòng vừa sợ vừa hận. Lúc trước Như Ý dám ra tay với hai đứa con trai của Tứ đệ, hiện tại lại giết người, nàng ta đã giống như con sói giữa mùa đông bị buộc đến bước đường cùng nên đồ mất rồi. Bản thân mình không nên trêu chọc nàng ta, nếu không nàng ta thật sự dám xuống tay giết cả nhà mình mất.

Dù sợ dù hận cũng chỉ có thể mở cửa ra, kéo Như Ý vào trong, đưa đầu ra bên ngoài nhìn hai bên dò xét một chút, không phát hiện ra bóng dáng hay động tĩnh nào mới nhanh chóng đóng cửa lại.

“Muội còn dám trở về sao? Hiện tại khắp nơi đều đang lùng bắt muội, muội đến đây không phải là tự đi chịu chết sao?” Tạ Hữu Khanh hạ giọng nói, “Muội đã trộm bạc trong nhà đi rồi, ngay cả y phục cũng mang theo, tại sao lại không cao chạy xa bay đi?”

“Ta đói bụng, huynh mau để đại tẩu đem com đến phòng ta đi. Nói cho nàng ta biết, nếu nàng ta dám để lộ tin tức thì dù ta không giết được các người, đến lúc đó ta cũng sẽ nói với quan phủ các người đã chứa chấp ta bao nhiêu ngày, cho các người có nhảy sông tự vẫn cũng không thể rửa sạch được!”
Như Ý nói xong thì vội vã chạy về phòng mình, nàng thật sự là mệt mỏi, hơn nữa nàng còn muốn gặp cha nương, giống như hải tử bị uy khuất muốn chạy đến bên người cha mẹ.

Tạ Hữu Khang giậm chân một cái, thầm nghĩ thật sự là gia môn bất hạnh!

Phuong thị nghe thấy Như Ý trở về thì bị hù nhảy dựng lên khỏi giường gạch, vừa muốn lớn tiếng trách móc đã bị Tạ Hữu Khang quát lớn. Nàng ta cũng biết là không thể lớn tiếng, chỉ dám oán hận mà dùng tay đập vào giường, trong miệng nhỏ giọng mắng chửi: “Chết tiệt! Sao nàng ta không chết ở bên ngoài luôn đi! Giết hết người ngoài rồi bây giờ lại muốn hại người trong nhà sao? Nàng ta là đồ sao chó! Là tang môn tính đó!”

“Nói nhảm cái gì đó? Cái gì mà tang môn với không tang môn chứ?” Trong lòng Tạ Hữu Khang vốn đã sợ hãi, nghe Phuong thị lầm bầm như vậy nữa thì càng sợ hơn.

“Không được, mau mang con qua đây ngủ với chúng ta mau, lỡ như bị bà điên kia nửa đêm giết vào thì rất nguy hiểm đó!” Phuong thị mang giày vào rồi chạy ra ngoài, đi đến một nửa lại sợ hãi, nói với nam nhân nhà mình: “Ta không dám ra ngoài, nếu bà điên kia giết ta thì làm sao bây giờ?”

Tạ Hữu Khanh trừng mắt nói với nàng: “Nó giết nàng làm gì! Chỉ cần nàng không khai nó ra, không kêu gào thì nó ngại không có việc làm mà đi giết người hả? Nàng để cha nương ở đâu rồi? Nàng đừng đi gọi con nữa, ngày mai cho chúng ra ngoài ở đi, chúng ta phải đối xử ôn tồn với Như Ý, nó chắc chắn sẽ không ác như vậy đâu!”

Phuong thị nghe cũng nghĩ như vậy, không cảm thấy sợ nữa, đi đến nhà bếp lấy đồ ăn cho Như Ý.

Tạ Sinh Tài thấy Như Ý trở về thì hung hăng tát nàng ta mấy phát, lại đá nàng ta một cái, Như Ý bị té trên mặt đất, thuận thế quỳ luôn trên nền, nước mắt lưng tròng cầu xin Tạ Sinh Tài cứu nàng.

Uông thị nằm ở trên giường gạch không nhúc nhích được, chỉ chảy nước mắt, trong miệng phát ra mấy tiếng a a, khiến người khác nghe xong thì trong lòng cảm thấy chua xót.

Như Ý nhìn Uông thị hỏi: “Nương, nương làm sao vậy? Sao nương không đứng dậy nhìn con vậy?”

Tạ Sinh Tài thiếu chút nữa thì đá thêm một cái nữa, nói: “Đồ bất hiếu nhà ngươi! Nếu không phải ngươi thì sao nương của ngươi lại bị tức đến đồ bệnh như thế này chứ hả? Mặt mũi của Tạ gia chúng ta đều bị ngươi làm hỏng cả rồi! Ngươi còn trở lại đây làm cái gì? Lúc ra đi không phải ngươi đã trộm tiền đi rồi sao? Sao ngươi còn về đây nữa, có bản lĩnh thì cả đời này cũng đừng trở về!”

Như Ý khóc suốt mướt nói ra tất cả mọi chuyện nàng gặp ở bên ngoài, cầu xin Tạ Sinh Tài cứu nàng ta.

Tạ Sinh Tài ngồi ở bên giường nhìn bộ dạng thê thảm của Như Ý, vừa xấu vừa bản vừa gầy, ở đâu còn nửa điểm bóng dáng của cô nương xinh đẹp ngày xưa? Hắn vừa tức vừa hận lại đau lòng, trong mắt cũng chảy xuống hai hàng nước mắt, tay vỗ chân, vỗ đến nổi khiến người nghe thấy đều cảm thấy đau thay hắn.

Như Ý ăn hết com thừa mà Phuong thị đem ra như hổ đói, ăn xong thì uống nước, rồi ngồi ở trên ghế rút cổ cầu xin người nhà cứu nàng.

Lúc này Phuong thị cũng không sợ nữa, nói với Như Ý: “Đại tẩu nói với muội a, muội xúc động đi báo thù như vậy làm cái gì? Cho dù có báo thù thì cũng phải suy nghĩ thật kỹ, ít nhất phải khiến người khác không thể nghĩ đến muội được. Muội thì ngược lại, vừa mới động thủ đã khiến người khác nghĩ ngay đến muội rồi. Hiện tại khắp nơi đều là công văn bắt muội, muội cứ trốn trong nhà mãi thế này cũng không phải kế lâu dài, Vương bộ đầu kia đã nói là không cho phép nhà chúng ta giấu muội rồi, còn nói có thể bắt ngờ đến nhà nữa. Hắn khẳng định cũng đã báo người trong thôn nhìn chăm chăm vào nhà chúng ta rồi.”

Phuong thị đang muốn dọa Như Ý rồi đi.

Như Ý nói: “Muội chỉ định ở nhà trốn vài ngày thôi, chờ đến khi muội dưỡng thân thể tốt hơn thì mọi người phải cho muội một ít bạc, ít nhất phải để cho muội chạy xa một chút.”

Phuong thị nghe thấy Như Ý chỉ tính toán ở lại vài ngày thì trong lòng thoáng buồn lòng, thế nhưng lại nghe được nàng muốn tiền thì lại cảm thấy thật đau. Bọn họ cũng từng có được chỗ tốt từ trên người Như Ý, thế nhưng để bọn họ giao ra số tiền đã đến tay này thì bọn họ không muốn đâu. Số tiền này bọn họ dự định để cho con trai đến trường đó.

Ngược lại Tạ Sinh Tài thì nói sẽ nghĩ biện pháp kiếm số tiền này cho bọn họ.

Một đêm này mọi người ở nhà cũ ngủ không được, nhất là Phuong thị, nàng ta nghĩ đến chuyện cha chồng nói cho tiền Như Ý, nhưng mà tiền kia vốn phải thuộc về bọn họ cơ mà, dựa vào cái gì mà phải cho Như Ý chứ? Lúc trước Như Ý đã trộm không ít rồi, hiện tại còn lấy thêm khiến cho trong lòng nàng ta cảm thấy rất khó chịu.

Phuong thị nói ra sự không cam lòng của mình với nam nhân nhà mình, Tạ Hữu Khang nói nàng đừng biểu hiện ra ngoài, còn thuật lại câu nói độc ác mà Như Ý nói với hắn lúc ở trước cửa nhà cho nàng nghe. Nhưng chuyện này càng khiến cho Phuong thị cảm thấy Như Ý là bạch nhãn lang, cảm thấy sau này nói không chừng nàng ta còn có thể trở về. Như vậy chẳng phải là nhà bọn họ vĩnh viễn phải chờ đợi trong lo lắng, còn phải tùy thời chảy máu cắt thịt

(tồn tiền) sao?

Phuong thị cũng là người có tâm nhân, làm chuyện xấu cũng không muốn bị người ta biết được, không muốn đắc tội với ai. Trước kia nàng ta quen lợi dụng Lý thị, lần này nàng ta cũng nghĩ Lý thị là một sự lựa chọn khá tốt, cho nên nàng ta không để lại dấu vết mà tiết lộ với Lý thị chuyện Như Ý đang ở trong nhà, hơn nữa còn phàn nàn bên tai nàng ta chuyện lúc trước Như Ý đã cầm không ít bạc từ trong nhà rồi, còn nói nhà Tạ Hữu Thuận và nhà thôn trưởng hận Như Ý bao nhiêu, lại nói thêm nếu đi quan phủ báo án thì có thể được bao nhiêu tiền thưởng, thành công khơi dậy tâm tư của Lý thị.

Lý thị muốn có tiền thưởng, lại muốn thay Tiêu Lê Hoa xả giận để bỏ đỡ bọn họ. Nếu Như Ý bị bắt thì người trong thôn sẽ thả lỏng hơn, mà nàng là người vì dân trừ hại, mọi người không thể nói nàng lòng dạ độc ác được. Cha chồng mẹ chồng cũng không thể mắng nàng, đến lúc đó chỉ cần nói là sợ Như Ý hại bọn họ là được.

Lý thị trái lo phải nghĩ, lại nói với Tạ Hữu Hòa, Tạ Hữu Hòa cũng bị thuyết phục, đi báo án.

Phuong thị nhìn chằm chằm cửa nhà bọn họ, biết rõ bọn họ đã hành động, nàng ta lập tức đi báo cho Như Ý. Nàng ta bảo Như Ý phải nhanh chóng rời đi, nếu không đến lúc đó mà bị bắt được ở nhà cũ thì bọn họ cũng sẽ bị định tội!

Như Ý cũng bất chấp tất cả, nghe Phuong thị nói xong thì liền chạy lên núi, chỉ có chạy đến đó thì mới không dễ bị bắt được, nàng ta đi theo con đường vắng vẻ nên trên đường cũng không gặp được người nào. Lúc chạy đến cạnh thôn, nàng ta nhìn qua những nhà ở mới được xây lên, nhìn nhìn nhà của Tứ ca, lại nhìn qua nhà của Tam ca, trong mắt hiện lên hung quang.

Tiêu Lê Hoa vội vàng chạy về nhà, hỏi Tạ Hữu Thuận: “Con chúng ta đâu rồi?”

Tạ Hữu Thuận đáp lại: “Đang chơi đùa ở hậu viện, sao sắc mặt nàng trắng như vậy?”

Tiêu Lê Hoa chạy đến hậu viện thấy Thạch Đầu và Mộc Đầu đang ở đó chơi ngựa gỗ mà Tạ Hữu Thuận làm cho chúng thì mới thả lỏng người, nói với Tạ Hữu Thuận: “Vừa rồi ta giống như nhìn thấy một người rất giống Như Ý, ta sợ hãi.” Tiêu Lê Hoa không sợ Như Ý tổn thương mình, nàng chỉ sợ Như Ý làm hại con trai mình thôi. Như Ý là người đã có tiền lệ rồi, lúc trước nàng nói cho Như Ý ai là kẻ hại nàng ta, chính là hi vọng Như Ý đừng nhắm vào nhà mình. Kết quả là Như Ý biến thành hung phạm giết người, nàng có chút sợ Như Ý đã giết người đỏ mắt rồi.

Tạ Hữu Thuận nghe xong cũng nghiêm túc hẳn lên, nói: “Nàng không nhìn lầm chứ?”

Tiêu Lê Hoa nói: “Có sáu bảy phần tương tự, chính là có chút gầy hơn, nhưng tư thế đi đường kia thì rất giống.”

Tạ Hữu Thuận cảm thấy có lẽ là Như Ý trở về thật rồi, Đại ca Đại tẩu có chút không thích hợp a, hẳn thầm nghĩ đây là chứa chấp phạm nhân đó, cho dù có là muối muối ruột thì đây cũng là tội lớn. Chẳng qua là tại sao bây giờ Như Ý lại ra ngoài, hiện tại đang là ban ngày mà, có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi hay không? Tạ Hữu Thuận muốn đi ra ngoài, rồi lại không yên tâm chuyện trong nhà, cuối cùng quyết định đưa vợ và hai con trai đến nhà Nhị ca trước, để tiện chiếu ứng lẫn nhau rồi hẳn lại đi nghe ngóng tin tức.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Kết cục cuối cùng của Như Ý

Như Ý cực kỳ hận Tam ca Tam tẩu của mình, thầm nghĩ bọn họ quá vô tình rồi, mình đã thề thốt như vậy rồi mà người làm ca ca tẩu tử như bọn họ còn muốn bỏ đá xuống giếng, nhớ ngày đó bọn họ cũng có được không ít chỗ tốt từ trong tay mình. Nếu bọn họ đã bắt nhân thì cũng đừng trách mình bất nghĩa.

Lý thị đang ngồi ở trong nhà thì họa từ trên trời rơi xuống, nàng đã giao toàn bộ chuyện này cho nam nhân nhà mình đi làm. Dù sao Như Ý và nam nhân nhà mình mới là huynh muội có huyết thống, chuyện hẳn đi nói ra chỗ Như Ý đang ẩn nấp cùng chuyện mình nói ra là hai chuyện khác nhau, người khác biết thì sẽ nói Tạ Hữu Thái quân pháp bất vị thân, nhưng lại sẽ nói người làm tẩu tử như mình là ngoan độc vô tình. Nàng cũng không muốn để cho thanh danh của mình xấu hơn nữa đâu. Từ khi thanh danh của Tiêu Lê Hoa trở nên tốt đẹp thì nàng ta cũng dần ý thức được thanh danh tốt của một người quan trọng bao nhiêu. Nhưng bởi vì nàng ta trung thực ở nhà nên mới khiến Như Ý để nàng ta lại ở nhà.

Như Ý đợi Lý thị mở cửa ra thì dùng một cục đá đập vào đầu nàng ta đến vỡ đầu chảy máu, nàng ta còn chưa kịp kêu ra tiếng thì đã bị Như Ý hung hăng đập thêm vài cái nữa rồi ngã xuống, ngất đi.

Như Ý đánh Lý thị xong, vốn định chạy vào phòng, nhưng lại nghe thấy tiếng nói chuyện đang đến gần, sợ bị phát hiện, oán hận nhỏ một ngụm nước bọt trên mặt Lý thị rồi quay người bỏ chạy.

Lý thị chỉ tạm thời ngất đi, Như Ý vừa đi thì nàng ta đã tỉnh lại, chịu đựng sự đau đớn của vết thương trên trán, cố gắng bò ra khỏi cửa, vừa vận dụng phải người đang đi đến.

Lúc hai người Tạ Hữu Thuận và Tạ Hữu Thái chạy đến thì thấy được Lý thị đã được người khác cấp cứu, vừa hỏi ra thì biết là do Như Ý làm, hai người

đều nhũn mảy, thăm nghĩ bây giờ Như Ý thật đúng là điên rồi, nằng giết người đã không nương tay nữa.

“Như Ý chắc chắn sẽ chạy vào trong núi, Xuyên Từ và Tỏa Từ đang chơi ở gần đó, đừng để cho nằng ta gặp chúng...” Lý thị nói với âm thanh suy yếu, hiện tại nằng ta thật sự đã thấy hối hận, thật sự rất hối hận. Tại sao mình lại đi gây chuyện với hung phạm giết người như Như Ý chứ? Lúc trước Như Ý còn dám ra tay với Thạch Đầu và Mộc Đầu a! Lúc trước chính mình còn có chút hả hê, còn tiếc nuối khi Như Ý chưa ra tay, chính mình thật sự không phải người mà, hiện tại đã đến lượt mình chịu báo ứng rồi.

Hai người Tạ Hữu Thuận và Tạ Hữu Thái biến sắc mặt, lập tức nhờ và hàng xóm chăm sóc Lý thị, rồi lại nhờ người khác đi báo tin cho thôn trưởng, sau đó lại cùng chạy về hướng ngọn núi.

Vận khí của hai người họ rất tốt, cũng chính là vận khí của Như Ý quá kém, cứ nhiên để hai người họ đuổi theo đến.

Như Ý vốn là một nữ nhân nên đã chạy không nhanh rồi, lúc trước còn từng chịu tổn thương, mấy ngày nay lại đi đường nhiều nên trên bàn chân đã bị mài đến nổi lên bong bóng, hiện tại còn chưa tốt lên, lại bị mài nên lại vỡ ra, rất đau. Nhìn thấy núi lớn đã cách đó không xa, nằng thật sự đã nghĩ đến cái chết rồi, trên núi còn có dã thú đấy. Hơn nữa nằng có chạy thì chạy đi đâu được chứ, lúc ra đi nằng còn quên cầm theo túi đồ, hiện tại trên người không có đồng nào, ngay cả một bộ y phục để đổi giặt cũng không có!

Ngay thời điểm Như Ý nản lòng thoái chí thì nằng lại thấy được Xuyên Từ và Tỏa Từ đang chơi đùa. Một lòng tràn đầy lửa giận đi về hướng hai đứa cháu trai, tìm được một nhánh cây của một căn đại thụ gần đó đón đầu đánh về phía hai đứa nhỏ, đánh đến mức hai đứa nhỏ kêu to, tách nhau ra chạy, Xuyên Từ chạy nhanh hơn chút, nên Như Ý đuổi theo đánh Tỏa Từ.

Xuyên Từ cầm đá ném Như Ý, Như Ý lại đánh lại nó, Tỏa Từ cũng tìm một cành cây để đánh Như Ý, nhưng đến cùng thì tuổi của thằng bé không lớn lắm, nên chỉ có thể vừa đánh vừa chạy vừa gọi.

Tạ Hữu Thái và Tạ Hữu Thuận nghe thấy tiếng kêu của hai đứa nhỏ mà tìm tới, thấy tình cảnh như vậy cũng bất chấp, đi qua bắt lấy Như Ý.

“Nhị ca, Tứ ca! Các người thả ta ra! Thả ta đi đi! Ta là muội muội của hai người mà!” Vừa rồi Như Ý đánh đến đỏ mắt, hiện tại bị Tạ Hữu Thuận khóa tay lại gắt gao chế trụ, dưới đau đớn như vậy thì cuối cùng cũng ý thức được bản thân mình phải mau bỏ trốn, nên lại cầu xin tha thứ.

“Người còn xứng là muội muội của ta sao? Người hãy nhìn những chuyện mà người làm ra đi!” Tạ Hữu Thái thấy hai cháu trai bị đánh ngã trên đất, trên mặt đều là máu, vừa khóc vừa gào thét ôm lấy chính mình, hấn oán hận mà trừng mắt nhìn Như Ý. “Lúc trước người đã muốn hại Thạch Đầu và Mộc Đầu, hiện tại lại muốn hại Xuyên Từ và Tỏa Từ nữa! Người còn đánh Tam tẩu của người trọng thương, làm hại nương bây giờ chỉ có thể nằm trên giường gạch, làm hại cha thoáng cái đã già đi nhiều như vậy. Người còn làm hại cả nhà chúng ta phải gánh trên lưng thanh danh không tốt, nếu người là muội muội của ta sao người lại không nghĩ đến Tạ gia chúng ta hả? Người không phải muội muội ta, người là oan nghiệt của Tạ gia!”

Xuyên Từ khóc nói: “Nhị bá, nương con bị sao vậy? Con muốn nương!”

Tỏa Từ càng khóc lớn hơn nữa: “Cô cô xấu xa! Người nói muốn giết chúng con! Cô cô xấu! Nhị bá, Tứ thúc đừng thả cô cô ra! Con sợ!”

Tạ Hữu Thái dụ dỗ bọn nhỏ nói: “Đừng sợ đừng sợ, Tứ thúc của người đã bắt được nằng rồi, sẽ không tha cho nằng đâu! Nương của các con không có việc gì, nghe lời nào, Nhị bá đưa các con về nhà.”

Như Ý nghe xong thì càng gấp, điên cuồng giãy dụa, Tạ Hữu Thuận lại giữ rất chặt, khiến nằng đau đớn kêu la. Tạ Hữu Thuận nhũn mảy, đột nhiên đánh một cái sau cổ nằng khiến nằng ngất xỉu.

Lý Hưng mang theo một đám nam nhân chạy đến, nhìn thấy bọn họ không có việc gì thì yên tâm hơn, lúc nhìn thấy Như Ý thì trong mắt léo lên hào quang cứu hận. Cho dù Lý Kim Phụng không tốt thì đó cũng là muội muội của hấn, nhưng nằng đã chết như vậy, cha mẹ khổ sở, hấn cũng buồn rầu, bắt được Như Ý, có thể báo thù cho muội muội là tâm nguyện của hấn, không nghĩ đến bây giờ đã thực hiện được rồi.

Tạ Hữu Thuận nhìn thấy vẻ phẫn hận của Lý Hưng, trong nội tâm thở dài, cho dù đã quyết định đưa Như Ý lên quan phủ, thì trong nội tâm cũng không dễ chịu. Cho dù Như Ý có không tốt thì nằng cũng là muội muội của hấn a. Cho nên hấn cũng lý giải được thống khổ của Lý Hưng, nói với hấn: “Như Ý ở chỗ này, người bắt nằng đến huyện nha đi!”

Lý Hưng thực hiện một lần đại lễ với Tạ Hữu Thuận và Tạ Hữu Thái, hấn biết rõ nếu bọn họ để Như Ý chạy thì việc bắt nằng còn phải tốn công, nhưng bọn họ không làm vậy, hấn muốn cảm ơn bọn họ. Hơn nữa ân oán hai nhà rốt cục cũng chấm dứt, không cần làm tổn thương cảm tình huynh đệ, không còn gì tốt hơn.

Tạ Hữu Thuận và Tạ Hữu Thái mang theo Xuyên Từ và Tỏa Từ trở về, vừa vận dụng phải Triệu lang trung đến trị thương cho Lý thị, nên cũng để hấn xem cho hai đứa nhỏ, phát hiện tuy trên người trên mặt có không ít vết thương, nhưng cũng không quá nghiêm trọng, chính là mấy vết thương trên mặt hai đứa nhỏ nếu không được bôi thuốc cẩn thận thì có thể sẽ lưu lại những vết sẹo nhỏ.

Lý thị tất nhiên là không thể để cho con trai có mặt mày hốc hác được, vội vàng nói phải dùng thuốc tốt, vì thế tiền nhà bọn họ lại chảy ra ngoài như là nước chảy, khiến lòng Lý thị đau đớn muốn chết, thăm nghĩ đúng là bản thân tự làm tự chịu mà!

Tạ Hữu Hòa dẫn theo Vương bộ đầu và vài bộ khoái khác trở lại mới biết được Như Ý đã bị bắt rồi, mà vợ của mình cùng hai đứa con trai thiếu chút nữa là mất mạng, hấn cũng thấy choáng váng.

Vương bộ đầu mang người áp giải Như Ý đi, mọi người trong thôn đều mừng chửi Như Ý đang ngồi trên xe. Nhiều năm qua trong thôn bọn họ chưa bao

giờ xuất hiện người như vậy cả, hiện tại kẻ khiến nhiều người phải sợ hãi cuối cùng cũng bị bắt rồi, họ chỉ ngóng trông Như Ý không bao giờ trở về nữa thôi, tốt nhất là mất mạng luôn đi!

Tạ Sinh Tài canh giữ bên người Uông thị, Uông thị đã chuyện của Như Ý rồi. Bà cũng không điếc, ngay lúc Phương thị nói với Như Ý hãy trốn đi thì bà đã biết rồi, bà khóc đến nước mắt lưng tròng. Rồi khi Tạ Hữu Khang gọi Tạ Sinh Tài đi, lúc sau Tạ Sinh Tài trở về thì bộ dáng ngu ngơ đã khiến bà biết rõ nhất định là Như Ý đã bị bắt rồi, bà phát ra một âm thanh nức nở nghẹn ngào thê thảm.

Tạ Hữu Khang và Phương thị biết rõ chuyện mà Như Ý đã làm, cả hai người đều cảm thấy may mắn vì mình đã làm đúng, nếu để con sói này ở lại bên người thì khẳng định bọn họ sẽ mất mạng a.

Tạ Hữu Hòa vốn cũng nghĩ đi lĩnh tiền thưởng, kết quả thấy hai đứa con trai của mình đều bị thương. Xuyên Tử và Tỏa Tử phải dùng thuốc tốt, mà đầu của Lý thị cũng bị thương rất nghiêm trọng, cũng cần uống thuốc tốt, ba người đều cần phải bồi bổ thân thể. Nhà người bình thường có một người bị thương thì túi tiền đã báo nguy, mà nhà hắn có đến ba người, những của cải kia cứ bay đi từng chút từng chút một rồi hết hẳn.

Người trong thôn đều đàm luận chuyện của Như Ý, tự nhiên cũng nói đến người của Tạ gia, cũng càng thêm để ý người ở nhà cũ. Bởi vì Tạ Sinh Tài là trưởng bối, mà biểu hiện của Tạ Hữu Khang và Phương thị cũng sẽ ít chịu sự chỉ điểm của người khác, mà Tạ Hữu Thái và Tạ Hữu Thuận lại càng không cần phải nói, hiện tại bọn họ có của cải đầy, lại nắm lấy nhiều phương pháp kiếm tiền giúp người trong thôn, mọi người không ai dám đắc tội bọn họ. Cho nên tất cả chাম nước bọt của toàn thôn lần này đều hướng về một nhà của Tạ Hữu Hòa. Trước đó bọn họ đã nghĩ rất tốt, thậm chí nghĩ chính mình là vì thôn trừ hại, lại có thể nịnh bợ cả nhà Tạ Hữu Thuận, nhưng bây giờ lại bị người trong thôn hù đến, không cảm kích bọn họ mà lại đều hận cả. Mà Tạ Hữu Thuận còn cứu được Xuyên Tử và Tỏa Tử, bọn họ ngược lại còn nợ Tạ Hữu Thuận, cho nên ý nghĩ nhân việc lần này để Tạ Hữu Thuận cảm kích chính mình thật sự là không thành công.

Một nhà Tạ Hữu Hòa thật sự là trôi qua trong nước sôi lửa bỏng.

Tạ Hữu Hòa và Lý thị hận Như Ý, cũng bắt đầu hối hận vì bản thân lòng tham không đáy, trải qua việc lần này thì đã hơi tỉnh táo lại.

Lý thị nằm ở trên giường gạch, đầu đau vô cùng, ngược lại là nghĩ đến lúc Như Ý đánh mình thì cũng mừng chửi mình cùng với nam nhân nhà mình, nói bọn họ hại nàng ta, nhưng mà tại sao Như Ý lại biết được? Như Ý chỉ ngồi ở trong nhà mà không đi ra ngoài cơ mà, là có người nói cho nàng ta biết!

Là Phương thị! Lý thị thoáng cái đã có người để hoài nghi, nghĩ lại lúc ấy cũng là Phương thị tiết lộ cho nàng Như Ý đang ở nhà cũ, cũng là Phương thị gọi lên chuyện tiền thưởng. Những năm gần đây Phương thị đã lợi dụng nàng không ít lần, nàng nghĩ lần này mình lại bị Phương thị lợi dụng nữa rồi. Lần hiểu ra này cuối cùng cũng khiến sự tức giận trong lòng nàng có chỗ phát tiết, nàng nói việc này cho Tạ Hữu Hòa, để cho hắn đi tìm Phương thị tính sổ, nếu Phương thị không ra tiền để bọn họ chữa bệnh thì bọn họ sẽ nói cho cha nương, phải náo loạn đến mức phu thê Tạ Hữu Khang không thể sống yên ổn.

Tạ Hữu Hòa tất nhiên là đi, hắn cũng rất tức giận.

Tạ Hữu Khang và Phương thị tất nhiên là không chịu nhận, nếu nhận thì không chỉ là thừa nhận bọn họ sai mà còn phải bỏ tiền ra.

Tạ Hữu Hòa cũng bất chấp, nhéo chuyện này lên khiến người của toàn thôn đều biết cả. Huynh đệ cãi nhau mà trở mặt thành thù, khiến Tạ Sinh Tài tức giận đến run người, Uông thị bệnh càng nặng hơn, lại mời Triệu lang trung đến, lại tốn thêm một số bạc. Tạ Hữu Thái, Tạ Hữu Thuận và Cát Tường đều ra tiền, khiến cho hai nhà Tạ Hữu Khang và Tạ Hữu Hòa nhận một trận quả trách.

Ngược lại hai nhà Tạ Hữu Khang và Tạ Hữu Hòa không còn nhao nhao nữa, thế nhưng khi gặp mặt cũng không nói chuyện, khiến người trong thôn có chuyện náo nhiệt để xem.

Còn Uông thị, bởi vì chuyện của Như Ý lần này nên đều xem mấy đứa con trai không vừa mắt, cũng lười gặp vợ của bọn họ, chỉ để cho Cát Tường hầu hạ mình, Cát Tường cũng cam tâm tình nguyện. Bản thân mình hầu hạ cha nương, có chỗ ăn lại còn có chỗ tốt từ bọn họ, nàng có chút không muốn về nhà rồi.

Tội mà Như Ý gây ra quá lớn, nên sau khi nàng ta cung khai thì trực tiếp phán trăm lạng quyết (chém đầu ngay, không kéo dài thời gian), người trong nhà cũng không đi thăm nàng ta, chỉ nhờ cai ngục cho nàng một bữa cơm tiền đưa phong phú.

Cùng bị xử quyết một lần với Như Ý chính là Trương Thủy Đào, nàng ta bị phán xử quyết vào mùa thu, bây giờ cũng đến thời gian rồi, hai người họ ngược lại có thể làm bạn cùng một chỗ. Hai người các nàng, một người chính là con dâu được người truy phùng nhất trong thôn, một người lại là cô nương được người tán dương nhất, nhưng bây giờ lại rơi vào kết cục giống nhau, khiến người thôn thức không thôi.

Tiêu Lê Hoa biết được tin hai người này đã chết thì nhẹ thở dài, tâm tình phức tạp, nhưng cuối cùng cũng yên tâm. Hai người kia còn sống thì đều là uy hiếp quá lớn đối với cuộc sống của nàng, nàng thì không sợ, nhưng nàng phải lo lắng cho hai con trai, không ai được tổn thương con trai của nàng cả.

“Nương, con muốn ăn thịt kho tàu!” Tiểu Mộc Đầu ngẩng đầu khát vọng nhìn mẹ của mình, lời kéo y phục của nàng khiến nàng hoàn hồn.

“Được, nương làm thịt kho tàu cho Tiểu Mộc Đầu nha!” Tiêu Lê Hoa không nghĩ đến những người không liên quan nữa, ôn nhu mà nhìn con trai nhỏ, đáp ứng thỉnh cầu của con.

“Nương, con muốn ăn cá sốt chua ngọt! Con cùng đệ đi đi bắt cá!” Thạch Đầu lớn tiếng nói.

“Để cha dẫn các con đi!” Tiêu Lê Hoa không yên tâm khi chỉ có hai đứa nhỏ đi bờ sông.

Tạ Hữu Thuận trở về thì thấy được hình ảnh ảm áp giữa vợ vài hai con trai, nghe được đoạn đối thoại của bọn họ, lớn tiếng nói với hai con, nói là sẽ dẫn các con đi bắt cá. Hai đứa nhỏ lập tức tràn đầy sinh lực chạy đến, cầm mấy thứ đồ dùng để bắt cá, phát phát tay với Tiêu Lê Hoa.

Tiêu Lê Hoa nhìn bóng lưng vui sướng của ba cha con, cười tủm tỉm mà nghĩ cuối cùng thì cuộc sống cũng có thể bình tĩnh một chút, nằng giữ vững tinh thần, bắt đầu rửa thịt, chuẩn bị làm thịt kho tàu cho con trai.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Đại kết cục

Edit: Hong Van

Beta: Tiểu Tuyền

Hơn một năm nay thôn Hạ Cầu có nhiều chuyện tốt nhưng chuyện xấu cũng không ít, khiến người ta bị giầy vò quá sức, chẳng qua là đoạn thời gian này cũng trôi qua, thời gian dần qua nên thời tiết cũng dần chuyển lạnh. Theo thời gian thì mọi người cũng không đề cập đến chuyện của Lý Kim Phụng hay Như Ý nữa.

Tiêu Lê Hoa gói sùi cảo xong thì đưa đến chỗ nhà cũ, hiện tại Ônng thị ốm đau liệt giường, dù là trước kia không thích Ônng thị thì bây giờ cũng phải đi thăm, rốt cục bà ấy cũng là mẹ của nam nhân nhà mình, bà nội của con trai mình.

Tính tình của Ônng thị càng ngày càng quái gở, bởi vì cái chết của Như Ý nên bà hận cả bốn người con trai. Bởi vì Tạ Hữu Khang và Tạ Hữu Hòa bán rẻ Như Ý, mà Tạ Hữu Thuận và Tạ Hữu Thái lại bắt được Như Ý giao cho quan sai, hiện tại ngoại trừ Cát Tường, mỗi khi bà thấy mấy đứa con trai và con dâu thì đều sẽ mắng mấy câu dù mồm miệng không rõ, tay còn làm ra mấy động tác cào xé, nhiều lần như vậy nên không ai thích đến thăm bà nữa, ngay cả Phụng thị cũng chỉ lo nấu cơm giặt giũ thôi, mọi chuyện giao lại cho Cát Tường.

Tạ Sinh Tài nhìn bộ dáng đáng thương của Ônng thị nên cũng không thường lên tiếng nữa, trong lòng của ông thâm oán Ônng thị cũng thâm oán chính mình, thâm nghĩ Ônng thị đã làm hư Như ý, mà bản thân mình cũng quá dung túng cho bọn họ. Bây giờ việc này đã xảy ra rồi, ông cũng không có biện pháp vãn hồi nữa, sự hối hận trong lòng luôn giày vò ông, khiến cho ông ngày càng già đi với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

Tiêu Lê Hoa không để ý đến thái độ của Ônng thị, nằng chỉ thực hiện đúng nghĩa vụ của mình là được, để sùi cảo lại rồi nói với cha chồng mấy câu, sau đó liền cảo từ.

“Tứ đệ muội, muội phải đi rồi sao? Ở lại một lát đi.” Phụng thị cười cười nói với Tiêu Lê Hoa, mang theo vẻ nịnh nọt không giấu được. Hiện tại không còn chỗ dựa có thể kiếm tiền là Như Ý, trong nhà Tạ Hữu Thuận lại sống ngày càng tốt. Hiện tại thanh danh của phu thê bọn họ ở trong thôn cũng không tốt, nếu có thể giao hảo được với nhà của Tứ đệ thì sau này có thể tu bổ thanh danh, cho nên hiện tại nàng ta đều đặc biệt nịnh nọt người một nhà Tạ Hữu Thuận, đặc biệt là với Tiêu Lê Hoa.

Tiêu Lê Hoa nhận nhặt đáp lại: “Không cần đâu, ta nấu sùi cảo xong thì mang qua đây trước, bây giờ người nhà vẫn còn đang đợi ta.”

“Vậy muội trở về đi, trên đường đi chậm chút.”

Phụng thị tiễn Tiêu Lê Hoa ra đến cửa, sau đó mới quay người trở về, thì thầm trong miệng nói Tiêu Lê Hoa mang sùi cảo đến quá ít, chỉ đủ cho hai người già ăn, giờ nàng ta phải nấu cơm.

“Nương, người còn chưa nấu cơm sao? Con sắp đói chết rồi!”

“Không có việc gì mà nói chết cái gì đó! Đồ quý chết đói đầu thai, sao lúc đi học không thấy con gập gáp như vậy hả? Nương đã nói với con rồi, phải đọc sách cho tốt, nếu không thì đậu được đồng sinh, cũng không đậu được tú tài thì nương sẽ để con đói ba ngày ba đêm!”

Từ Văn nhíu mày nói: “Nương, vậy thì con không học bài nữa, con cũng không muốn đói bụng.”

Phụng thị nghe xong liền đi qua cho nó một cái tát, mắng: “Đồ không có tiền đồ! Từ Văn còn nhỏ hơn người nhưng đã học tập tốt hơn người rồi đó, nếu người mà không bằng nó, về sau sẽ bị nó khinh thường a! Nương của người đã vất vả tốn tiền cho người đến trường rồi, người còn không muốn đọc sách, người hãy nhớ số tiền mà nương đã tốn trên người người ra đi rồi hãy nói đến chuyện không học nữa!”

Từ Văn vuốt vuốt bả vai bị đánh rồi nói: “Học tập cũng không phải chơi vui, lại nói lúc trước cũng là do người bắt con đi học mà, bây giờ con không muốn học nữa, không bằng người giữ số bạc kia lại cho con kinh doanh.”

Phụng thị nghe thấy nó không muốn đi học mà muốn kinh doanh, lại giơ tay lên muốn đánh, Từ Văn bị hù thu chân lại chạy một mạch về phòng, đóng cửa lại. Phụng thị chửi bậy một tiếng có bản lĩnh thì mày cũng đừng ra ăn cơm đi, sau đó thì đi nấu cơm. Nàng ta lại nghĩ đến cha chồng và mẹ chồng

đang ăn sủi cảo thơm ngào ngạt, nhưng nhà mình lại không có ăn, trong lòng càng thêm không thoải mái, vung đồ vật trong tay ra khiến nó rơi xuống kêu loảng xoảng.

Lúc Tiêu Lê Hoa đi về liền thấy một chiếc xe lửa đi ngang qua người nàng, người đánh xe gọi một tiếng Tạ Tứ tẩu, nàng nhận ra đó là chú em chồng Bạch Nhị của Cát Tường, trên xe còn có một cô nương trẻ tuổi đang ngồi, bộ dạng cũng khá xinh đẹp, mái tóc đen nhánh làn da trắng tuyết, đôi mắt trong veo như nước.

Quan hệ của Tiêu Lê Hoa và Cát Tường cũng không tốt, tất nhiên là quan hệ với nhà chồng của Cát Tường cũng không quá đặc biệt, nhưng người ta đã chủ động chào hỏi rồi, nàng cũng đáp lại một tiếng, sau đó tiếp tục đi về nhà.

Bạch Nhị thấy Tiêu Lê Hoa không muốn tiếp tục nói chuyện với hắn nên cũng không nói nữa. Hắn biết rõ hiện tại nhà của Tạ Hữu Thuận sống rất tốt, cũng muốn xây dựng chút quan hệ. Nhưng rõ ràng là không có hi vọng, hắn vẫn không nên khiến người khác nghĩ ngờ. Nhưng hắn từng nghe người ta nói nếu chọc giận Tiêu Lê Hoa thì còn đáng sợ hơn là chọc tức Tạ Hữu Thuận nữa.

Sau khi Tiêu Lê Hoa về nhà thì chỉ thấy Tạ Hữu Thuận vẫn còn đang nấu sủi cảo với hai con trai, thấy nàng trở về thì lập tức nói: “Trở về đúng lúc, sủi cảo nấu xong rồi đây!”

Thạch Đầu lập tức đi lấy chén đũa rồi dọn ra bàn, Tiểu Mộc Đầu ngoan ngoãn bò lên ngồi trên ghế của mình.

Một nhà bốn người cười cười nói nói cùng ăn sủi cảo nóng hổi thơm ngào ngạt, ăn xong thì hai đứa nhỏ nói muốn đi chơi. Tiêu Lê Hoa nói chúng không được chạy nhanh, để tránh đau bụng, rồi mới để các con ra ngoài.

Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa ngồi trong nhà, một người đọc sách một người làm quần áo cho con trai, thỉnh thoảng thì Tạ Hữu Thuận sẽ nói nói một chút chuyện thú vị mà mình đọc được trong sách cho Tiêu Lê Hoa nghe, Tiêu Lê Hoa lại nói một chút cái nhìn của mình, khiến Tạ Hữu Thuận liên tục gật đầu, tình cảm vợ chồng càng thêm thâm hậu.

Thời điểm sau giờ Ngọ thì luôn ấm áp như vậy, không hi vọng nhất là có người đến quấy rầy, kết quả vẫn có chuyện xảy ra, Thạch Đầu và Mộc Đầu chạy về nhà nói Đại cô cô lại náo loạn ở trong nhà rồi.

Tạ Hữu Thuận nhíu mày, hiện tại hắn cũng đã mặc kệ người muội muội Cát Tường này rồi, thế nhưng khi biết rõ trong nhà nàng xảy ra chuyện thì vẫn không thể thờ ơ được, hỏi Tiểu Thạch Đầu: “Tại sao lại náo loạn vậy? Vì sao đại cô cô của con lại đánh người?”

Tiểu Thạch Đầu lắc đầu nói: “Đại cô chỉ mắng đại cô phụ (*dương/chủ theo cách xưng hô của Việt Nam: ở đây đang nói đến chồng của Cát Tường*), còn đánh Nhị thúc nhà Đại cô phụ và người mà thúc ấy dẫn đến, mắng là hồ ly tinh.”

Tiểu Mộc Đầu nói: “Nhị thúc nhà Đại cô phụ nói Đại cô phụ sắp có con trai rồi... Nương, Đại cô sẽ sinh em bé sao?”

Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa liếc nhìn nhau, Tiêu Lê Hoa nói: “Lúc ta trở về có thấy Bạch Nhị vội vàng đánh xe lửa đến, trên xe còn có một cô nương.”

Tạ Hữu Thuận còn có gì mà không hiểu chứ, nếu thật sự là Cát Tường có thai thì sao muội ấy phải náo loạn như vậy. Lần này là do Bạch Đại gây ra chuyện rồi, nam nhân không có lương tâm, hiện tại còn ở trong nhà của vợ mình mà lại dám đi tìm nữ nhân khác, cho dù Cát Tường thực sự không thể sinh con thì bọn họ cũng có thể nhận con thừa tự hoặc là nhận nuôi một đứa bé. Nếu thật sự muốn tìm nữ nhân thì cũng phải thông qua Cát Tường, vụng trộm như vậy là đang mưu tính cái gì đây?!

Tiêu Lê Hoa thấy sắc mặt của Tạ Hữu Thuận liền biết rõ hắn muốn đi xem xem, nên cũng muốn đi cùng với hắn. Cho dù quan hệ giữa nàng và Cát Tường không tốt, nhưng cũng không muốn trong nhà nàng ta có thêm một nữ nhân khác, đây là đang đánh vào mặt của Tạ gia bọn họ, nói không chừng về sau còn gây ra nhiều phiền toái khác. Nếu có thể cắt đứt được phiền toái này thì cần phải cắt đứt!

Lúc Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa đến đã thấy Nhị ca Nhị tẩu đã đến rồi, bởi vì Cát Tường làm ẩm ỉ nên việc này không giấu diếm được, ai cũng biết là Bạch Đại và biểu muội nhà mẹ đẻ của em dâu hắn đã ở cùng một chỗ còn làm ra đứa nhỏ nữa. Không ít người đều nghĩ lần này trong nhà Cát Tường thật sự phải gặp chuyện không may rồi. Sao mà Bạch Đại không muốn đứa bé này được chứ, nhưng muốn đứa nhỏ thì phải có luôn mẹ nó, sao Cát Tường có thể đồng ý được?

“Tỷ tỷ, người để muội ở lại đi, về sau muội sẽ làm trâu làm ngựa hầu hạ người mà! Muội ăn không nhiều đâu, cũng không cần mặc, người hãy để muội được ở lại đi. Dù sao Bạch đại ca vẫn yêu thích ngài, huynh ấy chỉ là uống nhiều quá nên mới ở cùng một chỗ với muội thôi, muội sẽ không quấy rầy đến cuộc sống của hai người đâu, đến lúc đó muội nhất định sẽ sống yên phận. Cầu xin tỷ, để muội ở lại đi!” Cô nương kia nấp ở sau lưng Bạch Nhị điềm đạm đáng yêu cầu xin Cát Tường. Tuy là lớn lên bình thường, nhưng một khi khóc lên thì có đáng về lễ hoa đái vũ, trông càng điềm đạm đáng yêu, không ít người nghe xong nàng ta nói thì cảm thấy nàng ta cũng thật đáng thương.

Nhưng Tiêu Lê Hoa lại tuyệt đối không thấy cô nương kia đáng thương, nàng nhìn thế nào cũng cảm thấy nàng ta khóc thật giả tạo, còn có nàng ta đang nắm chặt lấy tay của Bạch Nhị, dính sát vào thân thể Bạch Nhị, hơn nữa khi nhìn Bạch Nhị thì ánh mắt có vẻ thâm thương. Cảnh này xem thế nào cũng cảm thấy quan hệ giữa nàng và Bạch Nhị còn không bình thường hơn cả quan hệ với Bạch Đại nữa. Dù sao Tiêu Lê Hoa cũng xuyên tạc hiện đại đến, trải qua sự tẩy lễ của phim truyền hình nhiều năm, cho nên mới cảm thấy chỗ không đúng.

Cát Tường tức giận muốn điên rồi, tiến lên muốn đánh nàng ta thì bị Bạch Đại ngăn lại.

Bạch Đại biết rõ chính mình sắp có con thì trong lòng vừa mừng vừa sợ, hắn làm sao có thể không muốn con trai được. Thời điểm về nhà thăm nương và

đệ đệ, hần và cô nương này sau khi uống rượu vào lại ở cùng nhau, trong lòng hần cũng kính sợ, sợ bị Cát Tường phát hiện ra, hần không muốn mất đi khoảng thời gian hiện tại. Cho nên cho nàng ta một khoản tiền, sau đó không qua lại nữa, không nghĩ đến nữ nhân này lại tìm tới! Hần và Cát Tường ở cùng nhau nhiều năm mà vẫn chưa có con, khó khăn lắm mới có thì đã mất rồi, nhưng chỉ cùng nữ nhân này một lần thì đã có, hần cũng rất muốn đưa bé này.

Nhưng chuyện này còn cần Cát Tường đồng ý, Bạch Đại không muốn buông tha cho Cát Tường, dù sao đã là phu thê nhiều năm, hơn nữa bọn họ cũng có được một căn nhà trong thôn này. Cát Tường lại có các ca ca ruột như vậy, ngày tốt đẹp vẫn còn ở phía sau.

Cát Tường hung hăng đánh Bạch Đại, làm sao nàng có thể nguyện ý tiếp nhận nữ nhân và đứa bé này chứ, nhưng mà Bạch Đại lại quỳ xuống trước mặt nàng. Nàng lại không muốn rời khỏi người nam nhân này, trong nội tâm nàng cũng ủy khuất, không biết phải làm sao, thấy Nhị ca và Tứ ca đến thì như thấy được tâm phúc, khóc lóc nói bọn họ phải làm chủ cho nàng.

Cát Tường ôm lấy Từ thị mà khóc, Từ thị chỉ có thể an ủi nàng, bắt đầu đi mà nhìn về phía Tiêu Lê Hoa.

Tiêu Lê Hoa thăm nghĩ cho dù Cát Tường có không tốt thì cũng là người của Tạ gia, không thể bị người khác khi dễ được, cho nên nàng đi đến bên người Tạ Hữu Thuận nhỏ giọng nói ra phát hiện và cách nghĩ của mình cho hần.

Trong lòng Tạ Hữu Thuận thăm buồn lòng, thăm nghĩ nếu sự thật giống như vợ mình đoán thì mọi chuyện còn có thể vẫn hồi, cho nên hần cười lạnh nói với Bạch Nhị: “Bạch Nhị, người chẳng những tính toán chúng ta, mà người còn tính toán cả ca ca ruột của người nữa, có phải là lòng dạ của người quá xấu xa rồi không? Đứa nhỏ trong bụng của Hạ thị này căn bản là của người, người muốn để đại ca người nuôi con giúp người thì cứ việc nói thẳng ra, tại sao còn muốn nhét thêm nương của đứa trẻ vào nữa hả. Người cũng không hỏi xem đại ca người có đồng ý hay không, hỏi một chút xem đại tẩu người có đồng ý hay không?”

Bạch Nhị trừng mắt, nói: “Tạ Tứ ca, người nói cái gì đó? Người không thể nói bậy như vậy!”

Bạch Đại cũng tròn mắt, hần biết Tạ Hữu Thuận không phải là người sẽ đi nói bậy, hần ta đã nói như vậy tất nhiên là có chứng bằng chứng rồi. Ngẫm lại cũng đúng a, Hạ thị vẫn luôn ở trong nhà của Nhị đệ, thời gian bọn họ ở cùng một chỗ còn nhiều hơn với mình, mà lúc chính mình trở về thì thấy đệ muội cũng không quá chào đón Hạ thị. Hiện tại nghĩ lại ánh mắt kia như là ánh mắt đang nhìn hồ ly tinh a! Bạch Đại càng nghĩ thì càng cảm thấy bản thân có khả năng là bị lừa rồi.

Bạch Nhị còn chết không thừa nhận.

Tiêu Lê Hoa nói: “Các người còn tưởng rằng chuyện này thần không biết quỷ không hay hay sao? Việc này người trong thôn các người không ai không biết, vừa vặn để cho ta nghe được, ta cũng lười quản mấy chuyện hỗn loạn trong nhà các người, nhưng sự việc phát triển theo hướng này thì không tốt đâu!”

Bạch Nhị nghe xong lời này thì thật sự nghĩ rằng đã có người trong thôn phát hiện ra chuyện của hần và Hạ thị rồi truyền đến đây. Hần nghĩ chuyện này cũng không phải bí mật gì, đại ca của mình cũng không thể lừa được nữa, nên thoáng cái đã giống như bóng da bị xé xuống, thăm nghĩ lần này đã đắc tội cả đại ca và đại tẩu rồi, ngay cả Tạ gia cũng đắc tội theo, quan trọng là... khi trở về thì vợ của mình khẳng định sẽ ồn ào, bây giờ phải làm sao mới tốt đây!

Bạch Đại trừng mắt nhìn Bạch Nhị, hỏi hần có phải là có chuyện như vậy hay không, Bạch Nhị không lên tiếng. Cát Tường đi qua nắm lấy cổ áo của Bạch Nhị tức giận nặng trĩu hỏi rõ sự tình, còn muốn đánh cả Hạ thị đứng phía sau lưng Bạch Nhị. Bạch Nhị không còn cách nào nên đành phải thừa nhận.

Kết quả của trận khời hài này chính là Bạch Nhị xám xịt dẫn Hạ thị ra khỏi thôn Hạ Cầu, Bạch Đại nói về sau hần đừng bao giờ đến đây nữa. Hần nghĩ sau này có lẽ mình cũng sẽ không trở về nhà nữa, hần không tin nương của hần không biết chuyện này, ngai ấy đang lừa theo Nhị đệ lừa gạt hần, muốn để cho mình nuôi con trai nuôi nữ nhân của Nhị đệ, cuối cùng nói không chừng phần gia sản này cũng phải đưa cho bọn họ, hần thật sự rất thất vọng và đau khổ.

Sau chuyện này Bạch Đại phải hao tổn rất nhiều khí lực để cầu xin Cát Tường tha thứ, cuối cùng thì Cát Tường vẫn tha thứ cho hần.

Nhưng trong nhà của Bạch Nhị thì trải qua những ngày cãi nhau trở mặt, vợ của Bạch Nhị không thể nào chấp nhận việc biểu muội và bản thân nàng ta cùng chung một chồng. Thế nhưng trong bụng của biểu muội đã có con của hần rồi, cuối cùng thì vợ của Bạch Nhị cứ nhiên lại học theo cách làm trước kia của Cát Tường, giãy vò Hạ thị khiến nàng mất đi đứa nhỏ, nhưng bởi vì như vậy nên nàng ta đã chọc giận Bạch Nhị và mẹ chồng của nàng. Đến cuối cùng thì Hạ thị cũng không rời khỏi, ngược lại trở thành bình thê. Bởi vì nàng ta đã mất đi con của mình nên đã hận thấu người biểu tỷ này, từ đó về sau hai biểu tỷ muội bọn họ bắt đầu coi nhà của Bạch Nhị như là chiến trường, nơi đó không còn một ngày nào yên bình nữa.

Cát Tường biết chuyện thì mắng một câu đáng đời, trải qua chuyện này, nàng phát hiện ra dù thế nào thì cũng cần phải dựa vào người nhà mẹ đẻ, phát hiện ra Nhị ca và Tứ ca đều là các ca ca có thể dựa vào. Tuy là bọn họ khá lãnh đạm với chính mình, nhưng nàng biết bọn họ vẫn còn quan tâm đến mình, bắt đầu chân thành nhiệt tình đối đãi với bọn họ và vợ con của họ.

Uông thị nghe Cát Tường kể lại chuyện này thì thái độ khi đối xử với con trai và con dâu trở nên tốt hơn chút. Tạ Sinh Tài nhìn thấy người thân chưa đến mức trở nên xa lạ với nhau, trong lòng cũng thoải mái hơn, thăm nghĩ về sau bọn họ muốn làm thế nào cũng được, chỉ cần đến thời điểm có khó khăn thì giúp đỡ lẫn nhau một chút là được. Ông cũng đã dỗ con trai trưởng, con trai thứ ba và con gái lớn một phen, để cho bọn họ về sau đừng ồn ào nữa, phải sống cho tốt. Người của ba nhà đều gật đầu đáp ứng.

Người một nhà Tạ gia mặc kệ trong lòng nghĩ thế nào, cuối cùng khi biểu hiện ra ngoài đều có vẻ hòa thuận vui vẻ rồi.

Theo thời gian thì cuộc sống của người dân thôn Hạ Cầu ngày càng tốt hơn, nhà của Tạ Hữu Thuận dần dần thôn nuôi cá trong ruộng nước thành công, thu hoạch lúa nước, thu hoạch cá tươi, từng nhà lại chăn nuôi heo, còn có người nuôi thỏ nuôi gà, trở thành một thôn giàu có trong phương viên trăm dặm.

Một nhà của Tạ Hữu Thuận đã trở nên vô cùng giàu có, ruộng tốt trăm mẫu, ở trên thị trấn cũng có một vài cửa hàng, trong nhà cũng có không ít tiền để dành. Vì để cho con trai thuận tiện đi học, bọn họ còn xây dựng một học đường rồi mời phu tử về dạy, những đứa nhỏ trong thôn muốn đi học không cần đi đến những thôn khác nữa rồi. Mọi người cũng đã sớm không biểu hiện ghen ghét, toàn bộ đều vô cùng cảm kích. Mà ngay cả Chu đại tẩu cũng bắt đầu dùng khuôn mặt tươi cười chào hỏi Tiêu Lê Hoa, chỉ ngóng trông Tiêu Lê Hoa không so đo với mình nữa, có cách làm giàu nào cũng chỉ cho nhà mình, để cho gia đình mình sống ngày một tốt hơn.

Từ Vũ vẫn chăm chỉ học bài, thằng bé vô cùng thông minh, rất có hi vọng sẽ thành công trong việc khoa cử. Phu thê Tạ Hữu Thái thì đang cố gắng tích trữ thêm nhiều tiền để sau này cho thằng bé dùng, mặc dù hai người có mệt mỏi nhưng mỗi ngày đều mang về mặt tươi cười.

Từ Văn lại không muốn đọc sách nữa, lặng lẽ chạy lên thị trấn làm tiểu nhị, còn nói là sau này muốn là ông chủ tửu lâu, khiến cho Phương thị vô cùng tức giận, mấy lần kéo hắn về nhà thì hắn đều chạy đi lại. Cuối cùng Tạ Hữu Khang đành nói cứ làm theo ý nó đi, vì thế mà Phương thị còn sinh bệnh một hồi, trốn ở trong nhà một thời gian rất dài, bởi vì nàng ta cảm thấy không còn mặt mũi nữa.

Bây giờ Tạ Hữu Hòa trở nên thành thật hơn rất nhiều, chủ yếu là hiện tại vợ ở trong nhà không còn giằng co nữa, cả ngày luôn nói đến nhân quả báo ứng, nói đến mức hắn không còn dám làm chuyện xấu. Hon nữa bởi vì lúc trước hai đứa con trai được Nhị thúc và Tứ thúc chúng nó cứu, nên hiện tại hắn không thể đi làm con trai của hai nhà kia luôn. Ngay cả hắn cũng không thể nói bậy trước mặt hai con trai, nếu như bị các con nghe thấy thì hắn sẽ bị trách móc. Vì về già còn cần các con nuôi dưỡng, hắn cũng phải nỗ lực tạo dựng mối quan hệ tốt với cả cha mẹ đẻ đẻ nhà mình, không thể tính toán mưu mô nữa.

Bạch Đại và Cát Tường cũng an tâm mà sống, không bao giờ gây gổ với nhau nữa. Ngoại trừ nhà của Tạ Hữu Thuận thì cũng thường xuyên qua lại với nhà của ba ca ca. Bọn họ đều đang cố gắng bắt đầu qua lại với nhà Tạ Hữu Thuận một lần nữa. Hai phu thê nghĩ đến biện pháp lấy lòng con cái để nịnh nọt cha mẹ chúng, người trong thôn thấy được cũng bắt đầu hoài nghi là bọn họ muốn ôm Thạch Đầu Mộc Đầu về nhà nuôi. Đương nhiên là bọn họ không có lá gan này, hai đứa nhỏ này chính là mệnh của Tiêu Lê Hoa đó!

“Lê Hoa, ta lại có rồi!”

“Lê Hoa, ta cũng có!”

Dương Thảo và Trương Liên Hương cùng đi tìm Tiêu Lê Hoa, hai người đều đến báo tin vui, hai người bọn họ đều đồng thời có thai, Tiêu Lê Hoa nghe xong thì vô cùng hâm mộ, nàng cũng muốn sinh thêm một đứa bé nữa, nhưng mà bụng vẫn luôn không có động tĩnh. Dương Thảo và Trương Liên Hương đều khích lệ nàng không nên gấp gáp quá, nói là nhất định sẽ nhanh có thôi. Kết quả lời nói ra chưa được vài ngày, lúc Tiêu Lê Hoa đang làm cá thì đột nhiên nôn đến long trời lở đất, mời Triệu lang trung đến xem thì nói là đã có thai hai tháng rồi.

Tạ Hữu Thuận biết được vô cùng vui mừng, Tiểu Thạch Đầu và Tiểu Mộc Đầu cũng cao hứng nói là sắp có muội muội rồi, một người lớn hai đứa nhỏ bảo vệ Tiêu Lê Hoa giống như bảo vệ đồ sớ.

Một nhà bốn người đều ngóng trông nàng sinh một bé gái. Ngọc Nương đã sinh con trai rồi, còn cười nói sau này muốn trở thành thông gia, Dương Thảo cũng mong bản thân có thể sinh được con trai, cũng đến tranh một chuyến. Mà ngay cả Trương Liên Hương đang muốn sinh một bé gái cũng động tâm, muốn sinh thêm một bé trai a, ba người họ lại bắt đầu so sánh tính toán.

“Không ai được nhòm ngó nữ nhi bảo bối của ta cả!” Tạ Hữu Thuận trừng mắt nói.

“Không cho phép nhòm ngó muội muội!” Tiểu Thạch Đầu nói.

“Muội muội là của chúng con!” Tiểu Mộc Đầu cũng phồng má nói, không thể để muội muội bị người khác cướp đi được.

Tiêu Lê Hoa vuốt vuốt bụng thầm nghĩ, bảo bối a, sau này con sẽ là một tiểu gia hỏa hạnh phúc, cho dù không phải là một tiểu cô nương thì cũng sẽ rất hạnh phúc.

Hơn bảy tháng sau, Dương Thảo như nguyện sinh được một bé trai, khiến một nhà thôn trưởng vô cùng vui mừng. Ngay cả Cầu Đán cũng vui vẻ trở lại, nói sau này nhất định sẽ mang đệ đệ đi chơi cùng, hiện tại mỗi ngày học bài thì Cầu Đán đều muốn học cho đệ đệ xem. Cuối cùng Trương Liên Hương cũng không sinh được con gái, vẫn là một bé trai, Đồng Tiền có chút thất vọng, mỗi ngày cậu bé đều nghe Thạch Đầu Mộc Đầu nhắc đến muội muội, bé cũng muốn muội muội a. Chẳng qua là cậu bé cũng chỉ thất vọng một hồi rồi sau đó lại chạy đến xem Tiêu Lê Hoa, thầm nghĩ em bé thăm thăm sinh ra thì cũng là muội muội của mình a.

Trong sự chờ đợi của tất cả mọi người, Tiêu Lê Hoa sinh ra một bé gái, sáu cân sáu lượng, Tạ Hữu Thuận thật cao hứng, nói lục lục đại thuận, theo bản thân hắn, nhũ danh gọi là Lục Nhi.

Thời điểm Lục Nhi đầy tháng cũng được tổ chức rất lớn, người trong thôn thì không nói, Hoa Hằng mang theo Tiểu Từ Y, Triệu Lâm Đình mang theo Mai Hoa, Tiêu Đại Thụ mang theo mẹ già và vợ con đến tham gia.

Hiện tại Hoa Hằng đã sớm giải quyết xong chuyện trong nhà rồi, chuyện tâm chung sống ổn định với Tiểu Từ Y.

Triệu Lâm Đình và Mai Hoa cũng rất ân ái.

Hiện tại Tiêu Đại Thụ đã trở thành người giàu nhất thôn bọn họ rồi, cả nhà đều ăn mặc vô cùng tốt, chẳng qua là vẫn chất phác như cũ.

Còn có một ít người quen biết trên phương diện làm ăn cũng đều đến, mang theo không ít quà tặng.

Đợi đến lúc mọi người về hết thì người một nhà mới được nghỉ ngơi, toàn bộ đều ngồi trên giường gạch, chỉ có Lục Nhi là vô cùng có tinh thần mà kêu a a, phấn nộn như một nắm tuyết.

Tiêu Lê Hoa nhìn con gái, lại nhìn hai con trai đang chơi đùa với bé, ôn nhu nhìn qua chồng của mình, trong lòng cảm thấy rất thỏa mãn. Nàng nghĩ cuộc đời mình rốt cục cũng viên mãn rồi, hi vọng cuộc sống vẫn sẽ mãi viên mãn như vậy, cho đến khi kết thúc cuộc đời này. **Toàn Văn Hoàn**

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.